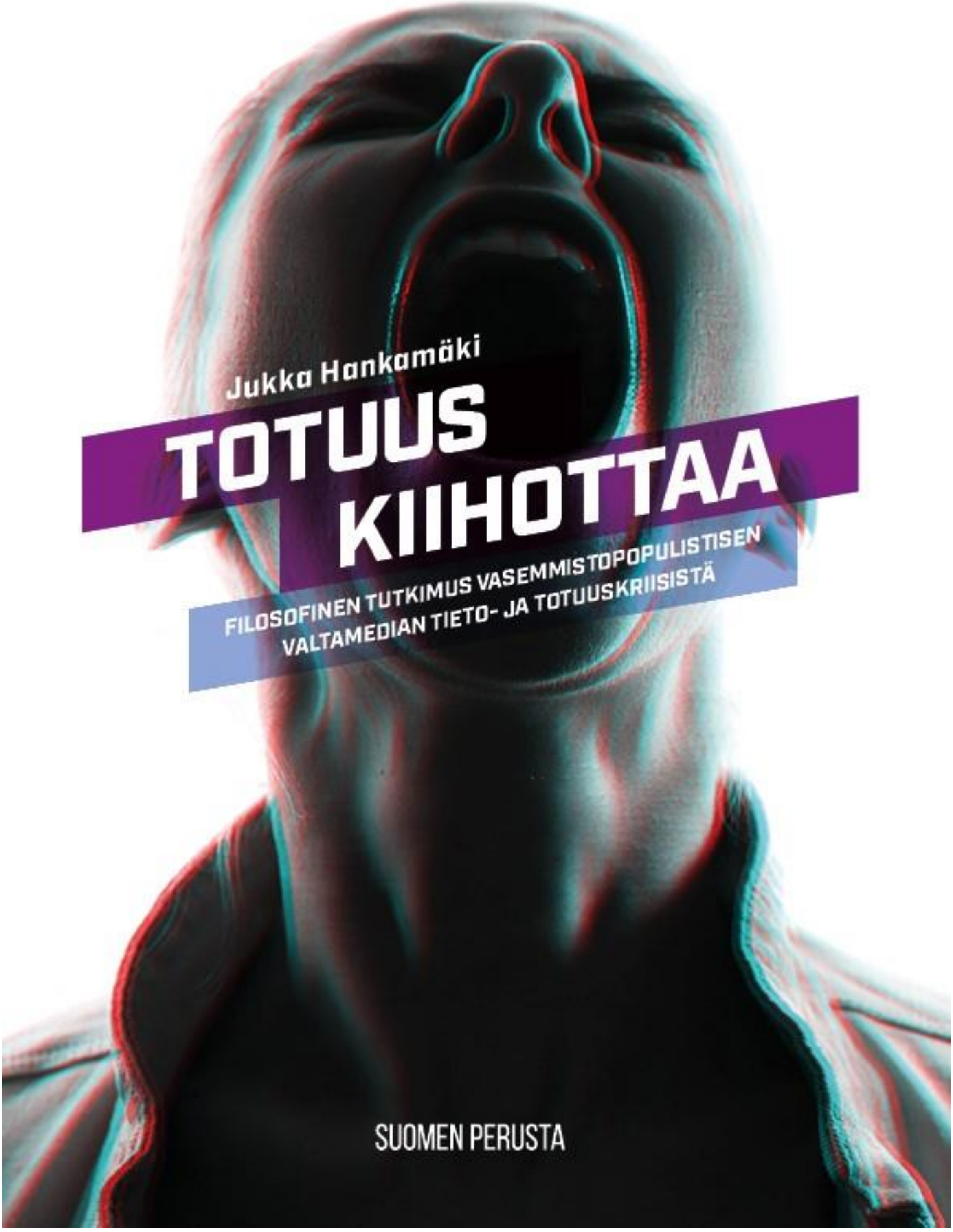

Jukka Hankamäki
TOTUUS
KIIHOTTAA
FILOSOFINEN TUTKIMUS VASEMMISTOPOPULISTISEN
VALTAMEDIAN TIETO- JA TOTUUSKRIISISTÄ
SUOMEN PERUSTA

Valehtelu on vaikenemista totuudesta,
joka tulee lausua julki.

Jean-Jacques Rousseau

Jukka Hankamäki

TOTUUS KIIHOTTAA

FILOSOFINEN TUTKIMUS VASEMMISTOPOPULISTISEN VALTAMEDIAN TIETO- JA TOTUUSKRIISISTÄ

SUOMEN PERUSTA

ISBN 978-952-7145-50-0 (painettu)
ISBN 978-952-7145-49-4 (PDF)

Etu- ja takakannen sekä nimiölehden ulkoasu: Janne Turunen

Kustantaja ja jakelu: Suomen Perusta, Iso Roobertinkatu 4, 00120 Helsinki

Paino: Markprint Oy

Sisällysluettelo

Esipuhe

Vihapuhetta, vastuuvalheita, maalittamista ja informaatiovaikuttamista. Sensuuria, suodatusta, valemedioita ja valikoivaa journalismia. Julkinen sana on täyttynyt sanastosta, joka viittaa viestinnän totuuskriisiin.

Tässä tutkimuksessa tarkastelen, mistä median piirissä kohdatut syytökset oikeastaan johtuvat. Kirjani keskiössä ovat tietämisen ja totuuden ongelmat. Kysymyksenasetteluni ovat siten perimmältään filosofisia samoin kuin tarkastelujeni metodologiset lähtökohdat. Teokseni konteksti ja viitekehys ovat viestinnällisiä ja liittyvät journalistiikan ja mediatutkimuksen sekä laajemmin viestintätutkimuksen ja politiikan tutkimuksen alaan. Kaikissa niissä on kyse perimmältään vuorovaikutuksesta, joten sovellan viestinnän tutkimiseen myös sosiaalipsykologisia lähestymistapoja. Kirjani on siten monitieteinen.

Tutkimukseni teoreettisena lähtökohtana on näkemys poliittisen vallan medioitumisesta. Ruotsalaiselta viestinnän professorilta Jesper Strömbäckiltä peräisin olevan medioitumisteorian mukaan poliitikot ovat pyrkineet mukautumaan viestinnällisiin ympäristöihin sosiaalisen pääoman vaihdolla: toimittajia ja tiedotusvälineitä myötäilemällä. Näkemys poliitikkojen halusta vaikuttaa mediaan on jouduttu kääntämään myös nurin, kun media ja toimittajakunta ovat huomanneet oman valtansa kasvavan poliitikkojen mediariippuvuuden myötä. Toimittajat ja tiedotusvälineet ovat päässeet kasvattamaan poliittista vaikutusvaltaansa suhteessaan poliitikkoihin ja politiikantekoon tavalla, joka on ylittänyt poliittisten edustajien vallan poliittisissa toimielimissä.

Politiikanteko on ollut julkisen sanan alkuajoilta lähtien mediavälitteistä ja perustunut konstruoituihin mielikuviin. Vasta toimittajakunnasta riippumattoman sosiaalisen median ja kansalaisjournalismin esiinnousu on antanut mahdollisuuden perinteisen valtamedian varaan rakennettujen tieto-, totuus- ja todellisuuskäsitysten kyseenalaistamiseen. Tällä tavoin syntyneistä tulkintojen ristiriidoista on noussut suuri viestinnän todenperäisyyttä ja todellisuuden aitoutta koskeva konflikti, jossa kyseenalaistetuksi on joutunut koko järjestelmäpoliittinen ajattelu.

Tuon tutkimuksessani julki suomalaisen valtamedian ja sen takana olevien poliittisten klusterien ja klikkien pahimmat puolueellisuudet, valheet ja tabut. En säästele mitään enkä ketään, enkä päästä kohteitani vähällä. Mutta koko ajan pysyn asiassa, perustelen näkemykseni ja osoitan lähteideni sekä väitteideni todenperäisyyden. Huomattava on, että viestintä- ja mediatutkimus eivät ole olleet osa ratkaisua vaan osa ongelmaa. Siksi analyysini kohdistuu kriittisesti myös tiedejulkaisemiseen ja tiedeyhteisöön, jota valtamedia on käyttänyt omiin tarpeisiinsa, aivan niin kuin haastateltaviksi valikoimiaan poliitikkojakin.

Mikäli ajatukseni herättävät vastalauseita, kyse on luultavasti tulkinnallisista eroista, jotka ovat maailmankatsomuksellisia ja joihin ei ole välttämättä ratkaisua eikä sovitusta. Kyllästyttämättä lukijoitani esipuheeseen totean, että tässä kirjassa puhkaisen suomalaisen laatujournalismin suurimmat mätäpaiseet. Tyylillisesti ja sanastollisesti kirjani pyrkii olemaan helppolukuinen ja edustamaan perinteistä akateemista proosaa.

Kiitän ajatuspaja Suomen Perustaa tilaisuudesta toimia sen palveluksessa vuoden ajan. Kiitokseni keskusteluista Simo Grönroosille, Marko Hamilolle, Arto Luukkaselle ja Matias Turkkilalle, jotka arvioivat työtäni sen viimeistelyvaiheessa.

JUKKA HANKAMÄKI

1. Totuuden ja valheen muodoista ja eroista

Totuuden vastakohta on valhe. Valheet paljastuvat helposti rajapintojaan eli totuuksia vasten. Toisaalta pelkkä epätotuuksien viljely ei merkitse vielä suoranaista valehtelua eikä pelkkä valehtelemattomuus välttämättä takaa totuutta. Niiden välillä on harmaa vyöhyke, jota voidaan sanoa ”muunnelluksi totuudeksi”. Siihen liittyy suodatusta, sensuuria, vääristelyä, panettelua, kertomatta jättämistä tai ”vaihtoehtoista historiankirjoitusta”, ja sen mukaisesti on kolme tapaa toimia: oikea tapa, väärä tapa ja median tapa.

Sekä valehtelua että totuuden tavoittelua on tutkittu viime vuosina melko vähän, sillä postmoderni käsitys, ettei ole olemassa ehdottomia totuuksia, on syövyttänyt uskoa valheiden olemassaoloon. Friedrich Nietzsche katsoi teoksessaan *Epäjumalten hämärä*, että varsinainen epäjumala on totuuden käsite, joka on alkuperältään teologinen.[1] Usko ehdottomiin totuuksiin pitää ihmiset herran nuhteessa. Nietzschen mielestä myös vapauden käsite oli pappien salajuoni, jolla ihmiset saatiin uskomaan, etteivät heidän toimiaan määrääkään biologiset pakot tai sosiaaliset välttämättömyydet. Hänen mielestään totuuden käsite on tehnyt vastuuseen vetoamisen ja syyllisyyden lietsomisen mahdolliseksi.

Nykyään asioista ei ole syytä ajatella yhtä jyrkästi kuin esimoderni viiksekäs filosofi. Mutta samaa mieltä voin olla siitä, että totuuden ja valheen olemus ja rajat ovat jälleen himmentyneet – ja aivan liiaksi. Totuuden puolesta ja valheellisuutta vastaan huudetaan paljon mediassa, vaikka juuri mediassa on valehtelua väitetty esiintyvän paljon. Tässä kirjassa analysoidaan, miksi.

1.1. Valheiden lajeista

Luodaanpa aluksi katsaus valehtelun olemukseen. Valheet ovat usein kauniita ja totuus karua. Siksi ihmiset uskovat valheisiin helposti. Valheilla on aina ollut oma tehtävänsä politiikassa. Valheilla koetetaan miellyttää vastaanottajia, ja ne syntyvät yleisöjen toiveisiin mukautumisesta. Samoista syistä ihmiset meikkaavat itsensä sekä pukeutuvat kauniisti: tyydyttääkseen lähimmäistensä odotuksia ja ollakseen kelvollisempia. Niinpä valheiden olemassaolosta voidaan syyttää yhtä paljon politiikan vaateliaita yleisöjä kuin poliittisten ohjelmien tekijöitäkin. Kanssakäymisen edistämiseksi voidaan valkoisiin valheisiin uskomista pitää myös kohteliaana eleenä, mitä puolestaan sanotaan suvaitsevaisuudeksi.

[1] Friedrich Nietzsche ”jumalten pimennystä” (*Götzen-Dämmerung*) käsittelevässä ja vuonna 1888 kirjoittamassaan teoksessa, jossa hän antautui ”filosofoimaan vasaralla”. Kirja on julkaistu suomeksi nimikkeellä *Epäjumalten hämärä*. Mainittakoon, että ”vasaroimisella” Nietzsche tarkoitti ääniraudan kilauttelua, toisin sanoen aatteiden ja ideologioiden koettelua sekä kuulostelua, kuinka ne ”soivat”. Juuri tällaisesta tulkitsevasta otteesta on kyse myös tässä omassa tutkimuksessani.

Kasvojen säilyttämisen vuoksi ja kanssakäymisen helpottamiseksi harjoitettavaa valheellisuutta kuvaa diplomaattien piiristä tunnettu sanonta: ”Minä tiedän, että sinä tiedät, mutta molemmat toimimme kuin kumpikaan ei tietäisi.” Tästä on kyse *poliittisen korrektiuden* tavoittelussa. Haluttaessa välttää ihmissuhteiden kärjistymistä koetetaan olla hienotunteisia, jolloin valehtelua sekä valheisiin uskomista pidetään pienempänä pahana kuin avoimien riitojen repeämistä osapuolten välille. Valehtelulla on siis vankka tehtävänsä ihmisten vuorovaikutuksessa, ja paikoin sitä voidaan pitää jopa eettisenä. Ihmiset pyrkivät kaunistelemaan itseään ja asioitaan tyydyttääkseen toistensa odotuksia, ja siksi he valehtelevat myös toistensa hyväksi.[2]

Kun viestien tarkoituksenmukaisuutta aletaan harkita ja säännöstellä mediassa, politiikassa tai tieteessä, tulee kaunistelevista ja pelkän vieraskoreuden vuoksi liikkeelle lasketuista valheista helposti suuria julkisia valeita. Ne alkavat lopulta elää omaa elämäänsä halliten ihmisten maailmankuvaa. Tuloksena voi olla kokonainen elämisvalhe, eli *sosiaalinen kupla*, jossa kansalaiset ovat jatkuvan itsepetoksen tilassa.

Ihmiset pyrkivät yleensä välttämään valehtelemista, sillä valheet ovat vaikeita hallita valehtelijoiden oman muistin pettäessä ja vastaanottajien muistin toimiessa liian hyvin. Silloin kun ihmiset joutuvat valehtelemaan salatakseen yksityiselämänsä, työnantajansa tai muiden viiteryhmiensä asioita, he pyrkivät yleensä peittämään viestiensä valheellisen luonteen. Niin he tekevät yhtäältä oman selustansa turvaamiseksi ja toisaalta valheen tehon varmistamiseksi. Suoraa valehtelua vältetään, ja valheiden valheellinen olemus naamioidaan etevillä *selittelyillä*, *numeromagialla*, *moniselkoisella kielellä*, *vierasperäisellä sanastolla* tai hukuttamalla asiat *sensaatioihin*, *skandaaleihin* tai *tulevaisuudenlupauksiin*. Valehtelulle tyypillisen teeskentelyn rinnalla esiintyy *korruptiota*, jolla tarkoitetaan luottamuksen tai vastapalvelusten ostamista sosiaalisen tai taloudellisen lahjonnan keinoin.

Suoria valheita ovat muun muassa tilanteiden synnyttämät *hätävaleet*. Mikäli laivan kylkeen on tullut reikä, sitä ei kiirehditä heti kertomaan matkustajille, jotta he eivät ryntäisi reelingille tilannetta toteamaan ja ettei alus kallistuisi lisää. Kuoleville taas ei kerrota totuutta heidän tilastaan. Myös salailu ja osatotuuksien viljely ovat valheellisuuden muotoja.

Mutta asia-, aihe- ja tilannekohtaisten valheiden lisäksi julkinen sana täyttyy myös *poliittisista järjestelmävaleista*, joita esiintyy tyypillisesti taloudessa. Kehnosti menestyneen yrityksen kurjasta tuloksesta on kiusaus valehdella omistajille, jottei syntyisi osakkeiden myyntipaniikkia, jotta tilanne ei synkistyisi lisää ja jotta tappiojakso voitaisiin ylittää kuivin jaloin. Rahan puolestaan uskotellaan olevan arvossaan, jotta talouden kurja tilanne ei paljastuisi ja kuluttaminen, tuotanto ja työllisyys pysyisivät voimissaan. Näin syntyy *teeskentelyä*, joka on yksi valheen muoto.

Järjestelmävaleet johtavat usein *tekopyhyyteen*, *hurskasteluun* ja *moraaliseen poseeraukseen*, jossa ”hyväksi” arvioitu tarkoitus pyhittää keinot. Valehtelu on tällöin *funktionaalista*, niin kuin se oli Suomen ja Neuvostoliiton suhteissa, kun tärkeimpinä pidetyt asiat yritettiin pelastaa sosialismin ylivallalta. Toisteltiin ystävyyden lujittamisen jatkuvaa tarpeellisuutta tuon jatkuvan kehittämisen ja syventämisen ikävän määränpään lykkäämiseksi, toisin sanoen sen todistelemiseksi, että sosialistista yhteiskuntaa olisi oloissamme lähes

---

[2] Kasvojen säilyttämiseen liittyvästä inhimillisen kanssakäymisen ja valehtelun muodosta on kirjoittanut muiden muassa Erving Goffman esseessään “*On face work*”; teoksessa *Interaction Ritual – Essays on Face-to-Face Behavior* (1967, s. 5–45).

mahdotonta saavuttaa. Samantapaiselta taktikoinnilta vaikuttaa nyt Suomen nykyhallitusten myöntyminen EU:n määräyksiin ihan vain siksi, että Euroopan unionin heiveröiset turvatakuut eivät raukeaisi. Vaakalaudalla voi olla myös kokonaisen rahajärjestelmän, kuten euron, tulevaisuus. Toiminnalliset järjestelmävaleet ovat tyypillisiä taloudessa, ulkopolitiikassa ja diplomatiassa.

Myös *ennusteet* ja *spekulaatiot* voivat olla valheen muotoja. Politiikassa joko vältetään tai suositaan ennusteita, sillä ennusteilla voi olla itseään toteuttavia tai kumoavia vaikutuksia.[3] Esimerkiksi ennuste, että vasemmisto voittaa vaalit, voi innostaa oikeistolaisia äänestämään, jolloin vasemmisto häviääkin ja ennuste osoittautuu epätodeksi. Myös ennusteita annetaan taktisesti: riippuen toivotusta tuloksesta, ja näin syntyvät *agitaatio ja propaganda* sekä *manipulaatio* ja *indoktrinaatio*. Tällöin keinoilla pyritään oikeuttamaan tarkoitusperiä, eli valehtelu ei ole funktionaalista vaan *pragmaattista*.

1.2. Totuuden katoaminen

Valehtelu on osa ihmisten elämää pysyvästi, mutta valehtelun toimivuudesta tai sen paikoittaisesta välttämättömyydestä huolimatta totuutta pidetään itseisarvona. Oikeutta tietää totuus kunnioitetaan ihmisarvon yhtenä perustana, mikä käy ilmi sananvapauden määritelmistä[4] ja lehdistönvapauden käyttöohjeista.[5]

Tietoa puolestaan on perusteltu tosiuskomus. Platonin klassisen näkemyksen mukaan tiedon täytyy olla totta ja hyvin perusteltua, ja lisäksi siihen pitää uskoa, sillä olisi epäjohdonmukaista sanoa, että ’tiedän jonkin asian mutta en usko sitä’.[6] Tietäminen on siis myös persoonallista sitoutumista vaativaa toisin kuin valehtelu, joka luo kuiluja henkilökohtaisen tietoisuuden ja valheellisten maailmojen välille.

Valehtelijat koettavatkin usein hillitä todellisuuden ja oman maailmankuvansa etääntymistä toisistaan *henkisten varaustensa* turvin: valehtelemalla tietoisesti tai uskomalla luomiinsa kupliin myös itse. Silloin tuloksena on vakaumuksia tai ideologiaa, joiden taakse valehtelijat hiipivät todeten, että ”kun meillä on se aate”. Vedotaan ”arvoihin” tai ”arvopohjaan”, vaikka ne eivät olisi mitään muuta kuin jonkin kuppikunnan henkilökohtaisten mieltymysten mukaisia subjektiivisia arvostuksia tai pelkkää ideologiaa. *Arvothan* ovat yleiskäsitteiden kaltaisia, kuten kauneus, jolla tarkoitetaan ’esteettisesti arvokasta’, kun taas *arvostukset* ilmaisevat, mitä kukin ihminen pitää kauniina. Järjen vastaisten va-

---

[3] Itseään toteuttavan tai kumoavan ennusteen käsitteitä kehitteli Robert K. Merton teoksessaan *Social Theory and Social Structure* (1968).

[4] Mielipiteiden- ja ilmaisunvapaudesta koostuva sananvapaus perustuu muun muassa Yhdistyneiden kansakuntien yleismaailmallisen ihmisoikeuksien julistuksen artiklaan 19, jonka mukaan ”[j]okaisella on oikeus mielipiteen- ja sananvapauteen; tähän sisältyy oikeus häiritsemättä pitää mielipiteensä sekä oikeus rajoista riippumatta hankkia, vastaanottaa ja levittää tietoja kaikkien tiedotusvälineiden kautta.” Sananvapaudesta on säädetty Suomen perustuslain (11.6.1999/731) pykälässä 12, jonka mukaan ”[j]okaisella on sananvapaus. Sananvapauteen sisältyy oikeus ilmaista, julkistaa ja vastaanottaa tietoja, mielipiteitä ja muita viestejä kenenkään ennakolta estämättä.”

[5] Lehdistönvapaudella tarkoitetaan tiedotusvälineiden oikeutta toimia sensuurista ja valtion tai esivallan painostuksesta riippumatta. Vapauden rajoja tosin määrittää tarkemmin laki sananvapauden käyttämisestä joukkoviestinnässä (13.6.2003/406), joka sisältää muun muassa säädökset toimittajien vastuusta ja lähdesuojasta sekä oikeudesta vastineisiin ja oikaisuun.

[6] Platon esittää klassisen tiedonmääritelmänsä dialogissaan *Theaitetos* (151e–210d).

kaumusten, ideologioiden ja aatteiden synonyymeiksi on viime aikoina ilmaantunut ”arvopohjaa” koskevan puheen lisäksi myös ”yhteisönormeja”, joiden velvoittavuus on hämärä mutta joilla pyritään kurittamaan muita ihmisiä, ikään kuin ne olisivat valtioiden lakeja. Varsinkin niitä esiintyy sosiaalisessa mediassa, jossa niiden vaikutus on väkevä.

Entä mikä on totta? Jos totuuden lähteitä on useita, ei tiedä, mihin uskoa. Tiedon välittämisestä on tullut totuuden pullonkaula. Kukaan Internetissä pyörähtänyt ei ole voinut välttyä huomaamasta, millaista taistelua tiedosta ja totuudesta käydään tiedotusvälineissä ja sosiaalisessa mediassa. Ongelmalliseksi rakkaus tietoon ja totuuteen muodostuukin asioissa, joista ei välttämättä *ole* varmaa tietoa. Tällaisia asioita voidaan sanoa todistumattomiksi ja mielipiteiden tai asenteiden varaisiksi. Kokeellisesti todistumatonta voi olla analyyttis-apriorinen eli puhdas käsitteellinen tieto – erotuksena synteettis-aposteriorisesta, eli havainnoista koostuvasta kokemustiedosta. Pyrkimys löytää tai puristaa ulos totuuksia voi jo sinänsä johtaa yleisöjä miellyttävien valheiden keksimiseen ja helpottaa niihin hurahtamista. Hieman samaan tapaan Villin Lännen käärmeöljykauppiaat kykenivät kertomaan, mihin heidän rohtonsa tepsivät vasta, kun he olivat kuulleet, mitä oireita heidän asiakkaansa potevat. Lumouksen haihduttua oli kauppiaskin usein kadonnut.

Valheen käsitteen katoaminen filosofiasta ja politiikan tutkimuksesta johtuu totuuden pitämisestä vain suhteellisena. Jos ei tunnusteta olevan ehdottomia totuuksia, ei voida myöntää olevan myöskään selviä valheita. Arvostustenvaraisista asioista ja tulkintakysymyksistä ei yleensä voida löytää totuuksia. Filosofia ja politiikka koostuvat usein tahdon asioista ja mielipiteistä. Oikeus niiden ilmaisemiseen on itseisarvoista ja perustuu ihmisten ihmisarvoon, itsemääräämisoikeuteen ja sananvapauteen. Silti mediassa käydään jatkuvaa sanasotaa ja kädenvääntöä totuudesta, ja osapuolet syyttelevät toisiaan valhemedioiksi. Samat tahot, jotka ovat kannattaneet jälkimodernia näkemystä totuuden suhteellisuudesta, puhuvat nyt kovaäänisesti faktajournalismin puolesta ja väittävät vastustajien mielipiteitä valeuutisiksi.

Jokaisella on asioista omat mielipiteensä ja tulkintansa, mutta jollain tavalla asiat kuitenkin yleensä ovat. Vähintäänkin *todellisuus* löytyy sokerina pohjalta, ovatpa ihmiset sitä koskevasta totuudesta, eli todellisuutta koskevista väitteistä, mitä mieltä tahansa. *Tietoa* asioista tulee, kun *todellisuuteen* liittyviä *tosiasioita* koskeva *totuus* saa *merkityksen* tietävän subjektin tajunnassa. Tieto ei siis koostu vain irrallisista tosiasioista vaan muodostaa merkityksellisen kokonaisuuden myös arvostusulottuvuudella. Niinpä tiedotusvälineillä on ratkaiseva roolinsa siinä, millaiseksi tiedon subjektien, eli kansalaisten ja muiden tavallisten tallaajien, käsitys todellisuudesta muovautuu. Sen mukaisesti puhutaan usein median harjoittamasta tajuntateollisuudesta.

Tämä kirja on tulos tutkimushankkeestani, jossa arvioin joukkoviestinnän, politiikan ja tieteen maailmassa kärjistynyttä kamppailua totuudesta. Tavoitteenani on osoittaa, millä tavoin nykyinen agendajournalismi ja tendenssitutkimus ovat heikentäneet median ja tieteen uskottavuutta. Agendoilla ja tendensseillä viittaan viestinnän *tarkoitushakuisuuteen*, jolla on sivuutettu tiedon ja totuuden tavoittelua sekä laiminlyöty pyrkimys välittää informaatiota sen kaikessa monipuolisuudessa yleisöille.

Normaalisti viestinnässä pitäisi erottaa toisistaan tiedonmuodostus, tiedon julkistaminen ja poliittinen päätöksenteko. Tieteen tehtävänä on muodostaa ’jos–niin’-ajatuskulkuja ja esittää ne tiedeyleisöille muodossa: ’mitä tapahtuu, jos teemme niin tai näin.’ Esimerkiksi: ’Jos me suomalaiset haluamme suojella ilmakehää, niin meidän tulisi ehkäistä muut-

toliikettä pohjoisiin maihin, joissa elinolot kuluttavat paljon energiaa, ja samalla pitäisi estää omaa teollisuuttamme pakenemasta kehitysmaihin, joissa ympäristötekniikka on kehittymätöntä ja aiheuttaa tuotantoyksikköä kohti enemmän saastumista kuin länsimaissa.' Tai: 'Jos me suomalaiset haluamme olla välinpitämättömiä suhteessa ilmakehään, niin meidän pitäisi purkaa hiilivoimaloita Suomessa ja antaa muiden maiden käyttää maailman kivihiilivarat omissa enemmän päästävissä ja hyötysuhteeltaan huonommissa voimaloissaan.' Sitten median pitäisi kertoa tällaisista tieteen esille tuomista tosiasioista ja syy–seuraus-suhteista monipuolisesti ja rehellisesti. Kun kaikki vaikutusyhteydet ovat kansalaisten tiedossa, asia pitäisi alistaa poliittiseen prosessiin, jossa ihmiset saavat päättää asioista siltä pohjalta, mitä he haluavat. Tiede ei voi poliittista päätöstä tehdä.

Nykyisin ongelman muodostaa *epätäydellinen tiedonmuodostus* jo informaation alkujuurilla. Tieteen piirissä luetteloidaan kyllä monenlaisia faktoja, mutta ne jäävät irrallisiksi. Niitä esitellessään valtavirtamedia ei useinkaan kerro, mitä mistäkin valinnasta oikeasti seuraa, eikä yleisöille niin muodoin selitetä, millaiset poliittiset menetelmät ja toimintatavat olisivat tehokkaita tavoiteltaessa esimerkiksi ilmastonsuojelua. Toinen paljon puhuttanut aihe on maahanmuutto. Siihen liittyviä kielteisiä vaikutuksia ja syy–seuraus-suhteita ei ole julkaistu rehellisesti edes tieteiden piirissä, vaan tiedonmuodostusta on ohjannut pyrkimys "parantaa maailmaa", luoda "tasa-arvoa" tai "oikeudenmukaisuutta" sekä halu edustaa tieteilijän omaa hyveellisyyttä ja siten luoda itselle moraalista karismaa.

Näin on valjastettu kärryt hevosen eteen, joissain tapauksissa keskelle hevosta. Suuri ongelma on, että toimittajat ovat välittäneet ihmisille puutteellista tai yksipuolista tietoa ihmisten poliittisen käyttäytymisen vaikutuksista esimerkiksi ilmastonmuutokseen tai maahanmuuton tuottamiin ongelmiin.

Olen kirjoittanut tämän kirjan pitkälti saman aineiston pohjalta, jonka olen kohdannut blogikirjoituksia tehdessäni, tosin nyt puhtaasti tutkimuksellisesta näkökulmasta. Se on tarkoitettu kaikille, joita kiinnostaa, mistä joukkotiedotuksen nykyinen totuuskriisi ja jakautuminen valtamediaan sekä vaihtoehtoiseen mediaan johtuvat.

Kirjani jakautuu kolmeen osaan. Ensimmäisessä osassa "Tilanne ja teoria" (luvut 2–3) luon katsauksen totuuskriisin syntyyn, väitteisiini ja menetelmiin, joilla ongelmia lähestyn. Toisessa pääluvussa "Todistelu ja tulkinta" (luvut 4–15) esitän näytön väitteideni puolesta. Käsittelen totuuskriisin sisältöä pureutumalla aluksi journalistiikan opetukseen ja tarkastelemalla perinteisen valtamedian ja uusmedian välistä kuilua esimerkkitapausten valossa. Esittelen melko laajasti politiikan medioitumisen ja median politisoitumisen ilmiöitä, ja käytän sivutilaa myös sen osoittamiseen, kuinka sekä tieteellistä että lainopillista asiantuntijuutta käytetään poliittisten päämäärien edistämiseen julkisuudessa. Tästä positiosta päädyn osoittamaan, miten Suomen valtamedia on toiminut argumentaatiosääntöjä rikkoen ja omien kauniiden ihanteidensa vastaisesti.

Media itse on auttanut minua tehtäväni suorittamisessa tuottamalla aineistoa ja esittämällä puolueellisuutensa sekä valheellisuutensa peittelemättömästi ja suoraan. Koska politiikka, tiede ja media kietoutuvat kirjassa esitetyllä tavalla toisiinsa, teokseni ei ole vain tutkimus median ja julkisuuden roolista, vaan myös valtio-opillinen ja filosofinen tutkielma politiikan legitimaatiokriisistä.

Kolmannessa pääluvussa "Merkitys medialle, tieteelle ja informaatioteorialle" (luvut 16–18) vedän lankoja yhteen ja tilitän, kuinka median totuuskriisi on tehnyt myös tieteellisen median sokeaksi totuuden temppeleinä pidetyissä yliopistoissa.

I

TILANNE JA TEORIA

Truth is the most valuable thing we have.
Let us economize it.

Mark Twain

2. Miten median totuuskriisi syntyi?

Uuspolitisoituneena nykyaikana on vaikea sanoa mitään sen enempää tieteessä, kansalaisyhteiskunnassa kuin mediassakaan – ja toivoa tulevansa ymmärretyksi. Aion silti yrittää. Sananvapauden kahleet eivät ole koskaan olleet Suomessa vain viranomaisvallan säätämiä muotovaatimuksia, niin kuin korruptiokaan ei ole ensisijassa taloudellista vaan sosiaalista. Setelitukkojen sijasta riippuvuussuhde perustetaan tehtävänimityksinä, jolloin virkamiehet päätyvät samanlaisiin näkemyksiin kuin valtaa pitävät poliitikot.

Työelämän mielipidevankeudessa myös toimittajat tulevat helposti myötäilleiksi valtavirran poliitikkoja, sillä toimituksissa työskennellään usein poliittisen soveliaisuuden osoituksena ja luottamuksen tai ”yhteiskuntavastuun” merkiksi. Mutta viime aikoina on saatu näyttöä myös käänteisistä vaihtosuhteista, kun poliitikot ja tieteenharjoittajat ovat hakeneet uralleen nostetta mediaa hännystelemällä. Media on politisoitunut, ja politiikka ja tiede ovat medioituneet.

Moraalikorruptio, sosiaalisen pääoman taseet ja ”hyvä sisar” tai ”hyvä veli” -verkostot muodostavat vispilänkaupasta vain sen ilmiötasolle näkyvän osan. *Tässä kirjassa väitän, että totuudesta käytävän kamppailun ja ”valhemedioita” koskevan noitajahdin syinä ovat syvät ideologiset kuilut ja kurjistumat, joiden tuloksena on syntynyt yhteiskunnallisen totuuden tavoittelun kannalta ongelmallista agendajournalismia ja tarkoitushakuista tutkimusta*. Moraalisesti rapistuneen keskustelukulttuurin ja säröytyneen pintakuoren alla piilee laajempi *yhteiskunnan perustoihin ulottuva halkeama*.

Tarkasteluni perustuu kenttätyöhön ja osallistuvaan havainnointiin valtamedian, sosiaalisen median ja tieteen maailmassa. Tutkimusotteeni ei ole empiirinen, eli kokeellinen tai tilastotieteellinen, vaan lähtökohtinani ovat omat havainnot ja kokemukset, joita olen jäsennellyt tieteelliseksi tiedoksi. Informaation keruu on ollut systemaattista ja tapahtunut mediaan sekä tieteeseen kohdistuvan monivuotisen dokumentoinnin ja kommentoinnin kautta. Tuloksia olen kirjannut osittain jo median, tieteen ja politiikan tutkimusblogiini.[7]

Tällaista havaintoihin perustuvaa tulkintaotetta voidaan pitää oikeutettuna sikäli kuin tutkijan esittämälle tiedolle ja tulkinnoille myönnetään sisäinen totuus- ja luottoarvo saavutetun asiantuntemuksen ja arvostelukyvyn pohjalta. Teokseni informaatioarvo on juuri siinä, että esittämiäni tulkintoja ei voida johdella mistään aiemmin sanotusta, tyhjentää empiriaan eikä palauttaa muiden tieteilijöiden näkemyksiin, vaan kirjani muodostaa itsenäisen kokonaisuuden. Oikeutta esittää näkemyksiä tältä perustalta voidaan pitää itseisarvoisena filosofiassa. Sen piirissä esitettävä tieto koostuu analyyttis-apriorisista totuuksista, jotka koskevat käsitteellisiä välttämättömyyksiä ja perustuvat loogisiin riippuvuussuhteisiin sekä sisältävät myös tulkintoja – erotuksena reaalitieteille tyypillisestä synteettis-aposteriorisesta tiedosta, joka on pelkästään kokeellista tai toteavaa. Työtäni voi kutsua

[7] Ks. blogiani Internet-osoitteessa <http://jukkahankamaki.blogspot.fi/>.

metatutkimukseksi, koska hyödynnän toisaalla jo tehtyjä tutkimuksia ja koska oma tutkimukseni kohdistuu kriittisesti myös mediatutkimuksiin itseensä.

Blogini on ollut tämän tutkimuksen eräs *väline*, kun taas sen *kohteena* ovat olleet tiedotusvälineiden harjoittama journalismi ja sosiaalinen media omine avaruuksineen. *Menetelmänäni* on teoksessani *Dialoginen filosofia*[8] kehittelemäni viestintä- ja vuorovaikutusteoreettinen lähestymistapa, johon olen yhdistellyt aineksia habermasilaisesta rajoittamattoman kriittisyyden ihanteesta[9] ja popperilaisesta falsifikationismista,[10] eli vääräksi tai virheelliseksi todistelun periaatteesta. Erään viitekehyksen tarkasteluilleni muodostaa symbolista interaktionismia käsittelevän toisen väitöskirjani[11] sosiaalipsykologinen ja vuorovaikutusteoreettinen tulkintaote. Motiivinani on ollut selvittää sanankäytön ja -vapauden reunoja ja rajoja, jotka ovat alkaneet näyttää huolestuttavan ahtailta.

Aloitin tieteen, median ja politiikan tutkimusblogini vuonna 2006. Verkkokolumnejani on kertynyt yhteensä noin 1 500, ja olen julkaissut ne kuutena teoksena: *Sensuurin Suomi* (kirjoitukset vuosilta 2006–2008),[12] *Kansanvallan varkaat* (kirjoitukset 2009),[13] *Valhe kaatuu* (kirjoitukset 2010–2011),[14] *Minuutti on mennyt* (kirjoitukset 2011–2014),[15] *Sanaankaan en vaihtaisi pois* (kirjoitukset 2015–2016)[16] ja *Vastahankaan* (kirjoitukset 2017).[17] Ilmestymässä ovat *Ankara totuus* ja *Poliittisesti korrektia* (2018–2019). Jo kirjojeni johdanto- ja yhteenvetoluvuissa olen raportoinut tuloksia siitä, mitä verkkokolumnistina toimiminen on minulle opettanut ja paljastanut tieteen, median ja politiikan symbioottisista suhteista. Bloggaamisen yhteydessä kohtaamani journalistinen, poliittinen ja tieteellinen argumentaatio sekä esittäminen muodostavat aineiston tälle tutkimukselle, joka itsessään on filosofinen synteesi mediajulkisuutta varjostavasta tieto- ja totuuskriisistä.

2.1. Tutkimusmatkalla blogosfäärissä ja vaihtoehtomediassa

Ahkerasti luettu blogini syntyi Internetissä laajenemassa olleeseen blogosfääriin samalla tavoin kuin newyorkilaisen intellektuellin Bob Blackin vastaus kysymykseen, ”miksi koira nuolee pallejaan”, toisin sanoen: ”koska se osaa.”[18] Myös minä olen osallistunut sosiaaliseen mediaan samasta syystä: koska osaan. Se, että bloggaaminen laajeni kuin nettiporno tai atomipommi, oirehti jo tuolloin ihmisten kokeman yhteiskunnallisen todellisuuden ja median välisen railon levenemisestä. Vaihtoehto perinteisille julkaisukanaville tarvittiin.

---

[8] Ks. teostani *Dialoginen filosofia – Teoria, metodi ja politiikka* (1. p. 2003, 3. p. 2015).

[9] Tarkastelen Jürgen Habermasin viestintäteorioita erikseen tämän kirjan luvuissa 3.5. ja 3.6.

[10] Kumottavuuden ja virheelliseksi todistelun periaatteesta avoimen yhteiskunnan perustana ks. Karl R. Popperin teosta *Arvauksia ja kumoamisia* (1963 [1995]).

[11] Ks. teostani *Sosiaalipsykologian sydän – George H. Mead ja symbolinen interaktionismi sosiaalipsykologian tutkimustraditioissa ja toiminnan teoriassa* (2015).

[12] Ks. teostani *Sensuurin Suomi – Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista* (2009).

[13] Ks. teostani *Kansanvallan varkaat – Kirjoituksia demokratian kaventamisesta Suomessa* (2010).

[14] Ks. teostani *Valhe kaatuu – Fatwoja ja jeremiadeja eripuraisesta Euroopasta* (2012).

[15] Ks. teostani *Minuutti on mennyt – Synkkää yksinpuhelua vieraantuneesta valtakunnasta* (2018).

[16] Ks. teostani *Sanaakaan en vaihtaisi pois – Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä* (2018).

[17] Ks. teostani *Vastahankaan – Punavihreän kuplan puhkaisuja* (2018).

[18] Newyorkilainen juristi ja intellektuelli Robert Charles ”Bob” Black Jr. (s. 1951) verkkokeskusteluissa aristoteelisen ”luomisen potentiaalin” aktualisoitumisen puolesta.

Niinpä omissa analyyseissäni on ollut joukkotiedotuksen ideologisuutta analysoivan mediakriittisen tason ja ilmiöitä tieteellisesti tulkitsevan metatason lisäksi myös asioihin itseensä kantaa ottava taso, jolla olen antautunut korjaamaan poliitikkojen, toimittajien ja akateemisten kollegojeni ajatusvirheitä. Blogi on sopinut kontaktipinnaksi median kanssa käytävään dialogiin mainiosti.

Olin rinnakkaisjulkaissut kirjoituksiani vuodesta 2010 alkaen myös verkkolehti Uuden Suomen puheenvuoropalstalla,[19] kunnes lehti muun valtamedian tavoin kiristi sensuuria ja osittain sulki maahanmuuttoa käsittelevien juttujensa palstat lukijoiden kommenteilta syyskesällä 2015.[20] Lehti alkoi poistella näkyviltä maahanmuuton arvostelua ja EU-kritiikkiä sisältäviä puheenvuoropalstan kirjoituksia ja jakaa kirjoituskieltoja myös oppineille. Tämä myös muun valtamedian aloittama poliittinen häirintäkampanja oli eräs motiivi nyt käsillä olevan tutkimuksen tekemiselle. Maahamme vyöryvä laiton muuttoliike ja hallituksen harjoittama siirtolaisparvien houkuttelu ovat muodostaneet keskeisen syyn sananvapauden vetämiselle huurteeseen, luottamuksen sulamiseen pois ja valheiden leviämiseen valtamediassa kulovalkean tavoin.

Sensuurin kohteiksi Uudessa Suomessa joutuivat muiden muassa dosentti Arto Luukkanen (ps.), sosiologi Henry Laasanen, lääkäri Niko Sillanpää, tilastotieteilijä ja tasaarvotutkija Pauli Sumanen sekä entinen päätoimittaja ja kansanedustaja Reijo Tossavainen (ps.). Myötätunnosta heitä kohtaan harvensin tuolloin päivittäisbloggaamista Uudessa Suomessa, sillä en halunnut tukea sensuuria harjoittavan median julkaisutoimintaa, joka oli alkanut vahingoittaa myös tieteellisten näkemysten esittämistä. Perinteisten tiedotusvälineiden palstat, blogipalvelut ja muut laarit eivät olekaan enää taanneet sananvapautta, vaan ne ovat toimineet *vaimennusvälineinä*, jotka ovat pyrkineet antamaan harhaanjohtavan ja valheellisen kuvan maassamme vallitsevasta mielipideympäristöstä, toisin sanoen siitä, millaisia näkemyksiä tieteissä ja politiikassa esiintyy.

Samasta syytä suljin yksityisen Blogspot-blogini kommenttipalstan vastustajiltani ja päätin omistaa itselleni hieman tilaa bittiavaruudessa. Poliittiset arvostelijani saavat kyllä näkemyksiään riittävästi esille Helsingin Sanomissa, Yleisradiossa ja muussa valtamediassa. Blogikirjoituksiani on myöhemmin luvallani julkaissut muiden muassa Oikea Media -verkkolehti ja luvattani ja minulle mitään ilmoittamatta myös MV-lehti, jonka esiinnousua pidän merkkinä valtamedian ongelmista, juuri niistä, joihin tässä käyn käsiksi.

2.2. Vastamedian syntymisen poliittiset syyt

Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko arvioi vuoden 2016 alussa, että Suomessa on ollut sananvapauden kannalta kaksi vaikeaa aikaa: kesät 2008 ja 2015, jolloin ”rasismiksi” väitetty maahanmuuttokriittisyys alkoi nousta esiin. Pitääkin paikkaansa, että ensimmäinen vaikea kausi oli Jussi Halla-ahoa vastaan suunnatun käräjöinnin aika, kun Perussuomalainen puolue alkoi järjestäytyä mannereurooppalaistyyliseksi kansallismieliseksi

[19] Ks. rinnakkaisblogiani Internet-osoitteessa <https://puheenvuoro.uusisuomi.fi/hankamaki/>.

[20] Moni valtamedia laittoi maahanmuuttoaiheisten juttujensa kommenttipalstat lukkoon syyskuun alussa 2015, kärjessä Helsingin Sanomien paljon kritiikkiä niittänyt Nyt-liite, MTV3, Iltalehti ja Kokoomuksen Nykypäivän Verkkouutiset. Yleisradio selitteli asiaa Internet-uutisessaan ”Mitta täyttyi vihapuheesta – HS ja MTV3 rajoittavat nettikommentointia” 1.9.2015. Saman teki pian myös Yleisradio itse, ja arvostelin asiaa verkkokolumnissani ”Sanan vankeus” 19.11.2015 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

puolueeksi, ja sitä vastaan alettiin vyöryttää. Toinen vaikea jakso osui pakolaiskriisin ajankohtaan 2015, jolloin joukko mediataloja alkoi saneerata itseään henkisiksi keskusvankiloiksi.

Huuskon argumentaatiossa syyt ja seuraukset olivat kuitenkin kuin kesäisen jäätelönsyönnin ja hukkumiskuolemien välistä kausaaliyhteyttä havainnollistavassa klassisessa esimerkissä. Syynä ilmapiirin kiristymiseen ei ollut mikään ”rasismi”, vaan sanankäytön kovenemisen syinä olivat maahanmuuton lisääntyminen ja jihadistisen terrorin leviäminen Euroopassa. Valtiollista suvereniteettia, rajavalvontaa ja kansalaisten itsemääräämisoikeuteen perustuvaa väestöpolitiikkaa puolustavia argumentteja ei esitetty ”rasismin” harjoittamiseksi, vaan kriittiset äänenpainot nousivat esille, koska velkaantuvaan maahamme oli humahtanut suuri määrä laittomia maahantulijoita, jotka aiheuttivat valtion budjettiin vähintään 1,5 miljardin euron vuotuisen loven ja huomattavan turvallisuusvajeen.[21] Kyse oli kantaväestöjen oikeutetusta itsepuolustuksesta.

Maahanmuuttoa arvostelevien ja vastustavien mielipiteiden sensuroiminen tapahtui alussa ”moderoinniksi” sanotun eufemismin varjolla, ikään kuin tässä ideologisessa painostuksessa olisi ollut kyse vain jostakin teknisestä toimenpiteestä. Sittemmin sensurointi muuttui yhä määrätietoisemmaksi ja röyhkeämmäksi.

Älyllisesti motivoituneet kysymykset siitä, ovatko Euroopan kantaväestöt poliittisen tahtonsa puolesta halukkaita tai maksu- ja sietokyvyltään valmiita radikaaleihin väestöpoliittisiin mullistuksiin, jätettiin huolettomasti kysymättä ja vastaamatta. Frankfurtin koulukunnan filosofien ja yhteiskuntatieteilijöiden varoituksia ihmisten suvaitsevaisuuden rajoista ei otettu kuuleviin korviin, eikä oteta. Theodor Adornon, Erich Frommin ja Max Horkheimerin esittämät valistusoptimismin kritiikit, joiden mukaan äärimmilleen pingottuneiden kansalaisten kärsivällisyyttä on epäviisasta koetella,[22] paiskattiin iloisesti nurk-

---

[21] Suomalaisen varainhoitoyhtiö Frontin arvion mukaan (kolmannesvuosikatsaus 2015, s. 20) turvapaikanhakijat aiheuttivat valtiolle noin 1,5 miljardin välittömät menot. Kun sosiaali- ja terveysministeriö julkaisi Jere Päivisellä teettämänsä sisäisen selvityksen ”Mitä tiedämme maahanmuuton taloudellisista vaikutuksista?” 2017, myös maahanmuuttoa useasti puolustaneet Helsingin Sanomat ja Yleisradio joutuivat tunnustamaan jutuissaan, että ”[m]aahanmuuton kustannusten laskeminen osoittautui mahdottomaksi – hallitus jää ilman kaipaamiaan lukuja” (HS, 22.12.2017) ja että ”[m]aahanmuuton hintalappu ei selvinnyt, mutta tutkijat panostaisivat erityisesti maahanmuuttajanaisten työllistämiseen” (Yle, 18.12.2017).

Harhaanjohtavaa oli, että pakolaisten turvapaikanhakua ei erotettu maahanmuuton kokonaisuudesta, vaan sosiaalietuusperäinen maahanmuutto yritettiin upottaa maahanmuuton kokonaisilmiöön selkeän kuvan himmentämiseksi siitä, mistä kulut oikeastaan koostuvat. Maahanmuuton tutkiminen kokonaisuutena erottamatta työperäistä maahanmuuttoa sosiaalietuusperäisestä, humanitaarisesta ja laittomasti maahan tulleiden turvapaikanhakijoiden vastaanottotoiminnasta oli tutkimuksellisesti yhtä absurdia kuin olisi ollut tutkia vaikkapa lainkuuliaisuutta ja rikollisuutta yhtenä ilmiönä ja todeta, että rikollisuus on oikeutettua, koska lainkuuliaisuus tasapainottaa tai korvaa rikollisuudesta koituvat haitat. Myöskään sitä ei kerrottu, että työperäinenkin maahanmuutto oli osoittautunut haitalliseksi. Muutaman vuoden maassa oleskelun jälkeen vain saksalaiset maahanmuuttajat olivat olleet julkiselle taloudellemme nettovoitollisia. Ks. Samuli Salmisen tutkimusta *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous, osa 1: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot* (2015, s. 80), jossa asia oli selvästi osoitettuna.

Taloustieteen professori Matti Viren arvioi Maaseudun Tulevaisuuden kolumnissaan ”Onko hyvinvointivaltion taru lopussa?” (7.10.2015) taannoista opettajaansa Milton Friedmania lainaten, että ”hyvinvointivaltio ja vapaa liikkuvuus (siirtolaisuus) eivät ole yhteen sovitettavissa” ja että maahanmuutosta voi koitua jopa kymmenen miljardin vuotuiset menolisäykset. Koska huoltosuhde ja työllisyys ovat maahanmuuttajien keskuudessa huonompia kuin kantaväestössä, ne eivät paranna kestävyysvajeen ongelmia vaan heikentävät kokonaishuoltosuhdetta. Ks. myös Matti Virenin teosta *Maahanmuutto – Talouden ongelma vai ongelmien ratkaisu?* (2017).

[22] Professorifilosofit Theodor W. Adorno ja Max Horkheimer arvostelivat valistusidealismia muun muassa teoksessaan *Valistuksen dialektiikka* (1944 [2008]), ja psykoanalyytikko Erich Fromm varoitti uskonnois-

kaan rasismileimoilla varustettuina. Jopa näiden jälkimarxilaisten ajattelijoiden näkökulmasta holtiton maahanmuuttopolitiikka voi vaarantaa yhteiskuntarauhan. Heidän mukaansa ihmiskunta on aiemminkin tehnyt suuria virheitä uskoessaan ihmisten armeliaisuuteen, suopeuteen ja kykyyn vastustaa omia pyyteitään.

Esimerkiksi Frommin mukaan itsensä vapaaksi ja jalomieliseksi tunteva ihminen on vaarallinen, sillä moraalikarismaa tavoitellessaan ihminen ei välttämättä tiedosta omia rajojaan ja riippuvuuksiaan, ja niinpä myös valistusoptimismin vallassa harjoitettu avoin eurooppalainen maahanmuuttopolitiikka saattaa sytyttää juuri ne fasismin soihdut, joita Euroopan unionin kaupittelemalla idealismilla on ollut tarkoitus himmentää. Vaikka Frankfurtin koulukunnan ajattelijoiden kulttuurimarxilaisuus vaikuttaakin ristiriitaiselta sisältäessään sekä ylikansallisia tavoitteita että aineksia rajojen tunnustamiseen, se on joka tapauksessa realistisempaa kuin nykyisten vihervasemmistolaisten halu edistää monikulttuurista utopiaa ja jättää kantaväestöjen edut, tarpeet ja vastalauseet huomiotta.

Timo Vihavaisen ja Gunnar Heinsohnin tapaisten professorien arviot, joiden mukaan väestöjen vaihto ei ole länsimaille *hyväksi*, pyrittiin puolestaan selittämään pois jonkinlaisina varttuneiden tieteenharjoittajien hairahduksina. Historioitsija Vihavainen tuli tunnetuksi dystooppisesta tulevaisuudenkuvastaan *Länsimaiden tuho* (2009) ja Bremenin yliopistossa toimiva sosiaalipedagogiikan professori Heinsohn väestötieteellisistä analyyseistään, joiden mukaan maahanmuuttajien vyöry lopettaa Euroopan nykymuodossaan vuoteen 2050 mennessä. Jo vuonna 2003 hän kirjoitti teoksessaan ”Pojat ja maailmanvalta – Terrorin rooli kansakuntien nousussa ja tuhossa” (*Söhne und Weltmacht – Terror im Aufstieg und Niedergang der Nationen*), että eräs länsimaiden pääuhista 2000-luvun ensimmäisellä neljänneksellä on Lähi-idän ja Saharan eteläpuolisen Afrikan ”demografinen nuorisopullistuma”, joka kasvaa täyteen mittaansa Afrikassa ja Lähi-idässä vuoteen 2025 mennessä. Globaali uhka, jonka tämä synnyttää seuraavien vuosikymmenien aikana länsimaille, voi hänen mukaansa tehdä kuluvasta vuosisadasta paljon edellistä vuosisataa verisemmän, sillä ihmispopulaation paisuminen ja jälkeläisten liiallinen määrä ovat melkein aina johtaneet verenvuodatukseen ja imperiumien syntyyn tai romahdukseen. Sosiaalipedagogiikan professori käytti tapahtumakulusta luonnehdintaa ”pahanlaatuinen nuorison demografinen prioriteetti”.[23]

Kassandran ennustuksista ei kuitenkaan pidetty, vaikka saksalainen filosofian ja mediateorian professori Peter Sloterdijk kirjoittikin teoksen esipuheessa: ”Samalla tavoin kuin *Pääoma* oli marxilaisuuden raamattu, Heinsohnin kirja on perusteos uudella alueella, jota voidaan oikeutetusti kutsua demografiseksi realismiksi”.[24] Niinpä kirjaa ei käännetty englanniksi eikä muillekaan kielille, vaan siitä haluttiin vaieta saksalaisten yksin ymmärtämistä syistä.

Tapaus tarjosi esinäytöksen mediassa ja tieteessä vallitsevasta sensuurista. ”Rasismin” hillitsemiseksi haluttiin vain lisätä maahanmuuttoa. Sen enempää poliitikkojen, toimittajien kuin itseään viisaana pitävän yliopistoälymystönkään keskuudessa ei ymmärretty, että maahanmuuton synnyttämän työttömyyden, verorasituksen, kulttuurikonfliktien sekä vä-

---

ta vapautuneita moderneja ihmisiä luottamasta liikaa omaan suopeuteensa ja kaikkivoipuuteensa teoksessaan *Vaarallinen vapaus* (1941 [1962]).

[23] Gunnar Heinsohn teoksessaan *Söhne und Weltmacht – Terror im Aufstieg und Niedergang der Nationen* (2003).

[24] Peter Sloterdijk esipuheessaan edellä mainittuun Gunnar Heinsohnin teokseen.

kivallan uhan tuloksena kasvavat kaikenlainen kurjuus, syrjäytyminen, syrjäytyneiden keskinäinen kilpailu ja syrjintä. Näin pyrkimykset hillitä ”rasismia” synnyttivät rasismia, toisin sanoen juuri sitä, mitä oli tarkoitus torjua.

Tilanne on jatkunut samanlaisena nykypäiviin asti, kun Ranskan presidentti Emmanuel Macron ja hänen yhteistyökumppaninsa, Itä-Saksan kommunistiliikkeessä koulutuksensa saanut Saksan nykyinen liittokansleri Angela Merkel, ovat kätilöineet Eurooppaan runsaasti lähi-itäläisiä pakolaisia, ”ettei rasismi nousisi”. Tosiasiassa maahanmuuttajien vyöry ei tukahduta rasismia, vaan pakotettuna se luo oikeutuksen vastatoimille ja myös rasististen pakkokeinojen käytölle.

Valtamedian toimituksissa ei osattu tai haluttu ymmärtää, mikä ero on tieteellisellä johtopäätöksellä ja poliittisella agendalla – ei, vaikka tarkoitus olisi ollut muistuttaa yhteiskunnallisista lainalaisuuksista ja säännönmukaisuuksista. Paljon paheksuttu natsismin lohikäärme lähtee lentoon nimenomaan silloin, kun hybris on ylitetty, beethovenilaisen harmonian havina on osoittautunut katteettomaksi idealismiksi ja pelkän toiveajattelun siivin yritetään ohjata ja lopulta korvataankin tosiasioita. Juuri niin EU nyt tekee heittäessään pakolaisten ”taakanjaoksi” sanotun siirtolaisuuden mukana suuria haasteita kansallisvaltioille ja lähettämällä perään uhkasakoilla varustettuja suvaitsevuuden vaatimuksia, jotka ovat aina myös vapauksien rajoituksia, niin kuin monikulttuurisuuden ideologiasta nousevat, sopeutumista ja mukautumista vaativat ja yksiaineksiseen kulttuuriin johtavat särmien pyöristelyt aina ovat.

Tässä tapahtumisessa ei lainkaan ymmärretty ihmisten psykodynamiikkaa eikä joukkokäyttäytymisen sosiodynamiikkaa. Yhteiskuntatieteilijöiden synkin helmasynti on, että he eivät *tiedä,* minkälainen todellinen yhteiskunta on. Rasismi ei ole rasismin syy, niin kuin maahanmuuttokritiikinkään syy ei ole maahanmuuttokritiikki. Niiden molempien syyt ovat niiden ulkopuolella, eli kansallisvaltioihin tulvivassa maahanmuutossa, jota kantaväestöt eivät halua.[25] Sanankäytön kärjistyminen on *seuraus* yhteiskunnallisista muutoksista, kansalaisten tahdon vastaisesta politiikasta ja *reaalimaailman* tosiasioista eikä ”vihapuheeksi” leimatusta vastarinnasta. Sen sijaan media ja sitä tukeva viestintätutkimus ovat pitäneet ilmiötä pelkästään diskursiivisena tapahtumana, jossa vihapuhe muka luo ilmiön, vaikka todellisuudessa ilmiö tuottaa vihapuheen.

Newtonilaisen taivaanmekaniikan lakien mukaan voimalla on aina vastavoima, joka on yhtä suuri kuin se itse. Sen vuoksi yksinkertaisinkaan ihminen ei voisi toivoa samanaikaisesti monikulttuurista yhteiskuntaa ja ristiriidatonta sekä harmonista elämää. Valtamedia on luonut vaihtoehtomedian omalla sensuurinhalullaan. Yhteiskunnassa kytevät ongelmat valtamedia yritti taikoa pois olettamalla, että hurskaat toiveet ihmisten suvaitsevuudesta muuttuvat automaattisesti tosiasioiksi. Todellisuudessa yhteiskunta on koneisto, jonka prosessissa toiveista seuraa usein täysin odottamattomia tuloksia.

[25] Näyttönä asiasta on puolueettoman brittiläisen The Royal Institute of International Affairs Chatham Housen helmikuussa 2017 julkaisema ja professori Matthew Goodwinin johtama tutkimus ”What Do Europeans Think About Muslim Immigration?”, jonka mukaan keskimäärin 59 prosenttia tutkituista eurooppalaisista haluaisi lopettaa maahanmuuton muslimimaista kokonaan. Suomi ei ollut tutkittujen maiden joukossa, mutta Perussuomalaiset teettivät TNS-gallupilla lokakuussa 2018 vastaavan kyselyn. Sen mukaan 62 prosenttia kaikista suomalaisista katsoo, että pakolaisten pitäisi lähtökohtaisesti palata kotimaihinsa, kun suojelun tarvetta ei enää ole. Asiasta kertoi Suomen Uutiset 12.10.2018 jutussaan ”Suomalaisista 62 prosenttia kannattaa turvapaikan väliaikaisuutta”. Trendi näkyy myös Itävallan, Italian ja Visegrád-maiden (Puola, Tšekki, Slovakia ja Unkari) vaalituloksissa, joissa maahanmuuttokriittiset, EU:ta arvostelevat ja kansallista etua edistämään pyrkivät ryhmittymät ovat saaneet laajaa kannatusta.

2.3. Kielen koveneminen on seuraus väestön jakautumisesta

Olen ottanut maahanmuutto-ongelman esille heti aluksi, sillä se on keskeinen syy siihen, miksi julkinen keskustelu on ajautunut juntturalle Suomessa ja kaikkialla muuallakin länsimaissa. Tarkastelujeni keskipisteessä ovat viestintäilmiöiden jakautuminen, sensuuri ja median ponnistelut totuudenmukaisen tiedon välittämiseksi, mutta *selitykset* keskustelujen pintakuohuissa havaituille ongelmille löytyvät maahanmuutto-ongelmasta ja monikulttuuri-ideologiasta. Mediassa myrskyävän mielipiteidenvaihdon on saanut aikaan valtava väestöpoliittinen mullistus, joka on sotatilanteille tunnusmerkillisesti vaikeuttanut viestintää, eikä itse asiaa voida enää tarkastella vain viestintätieteellisenä ilmiönä. Sen sijaan sitä pitää analysoida filosofisesti, sosiaalipsykologisesti, ideologiakriittisesti ja politiikantutkimuksellisesti.

Maahanmuuton takana vaikuttava väestöräjähdys liittyy ilmiöön, josta olen käyttänyt nimitystä ”ekokatastrofin intimiteetti”.[26] Yhteiskunnassamme yritetään häveliäisyyssyistä peittää se, että liiallinen *väestönkasvu* johtaa maapallon kantokyvyn ylitykseen ja ekokatastrofin lisäksi myös oman kulttuurimme tuhoutumiseen, mikäli kehitysmaiden väestömassat pääsevät purkautumaan länsimaihin. Läntiset teollisuusmaat voisivat juuri ja juuri kantaa ympäristösuhteeltaan tehokkaan tuotannontapamme ja määrältään vähenevän länsimaalaisen väestömme, mutta eivät kehitysmaiden paisuvia massoja. Esimerkiksi YK on ennustanut Afrikan väestön kasvavan vuosisadan loppuun mennessä nelinkertaiseksi, noin 4,4 miljardiin.[27] Silmien sulkeminen tältä on johtanut kansainvälisen kanssakäymisen suureen valheellisuuteen. Länsimaiden vihervasemmistolaiset ja liberaalit kehitysoptimistit tukevat kehitysmaiden väestöräjähdystä taloudellisilla ja humaaneilla avustuksilla, vaikka se koituukin tappioksi länsimaiden asukkaille ja koko planeetalle.

Brittiläinen naturalisti sir David Attenborough totesi jo vuonna 2013, että maapallo on menossa kohti katastrofia, ja luonto korjaisi tilanteen, jos ihmiset eivät tekisi mitään. Hänen mukaansa nälänhädät johtuvat siitä, että liian pienellä alueella on liikaa ihmisiä, ja luonto on yrittänyt korjata asiaa, mutta ihmiset ovat pahentaneet tilannetta antamalla ruoka-apua kehitysmaihin. Niinpä hän pitää avun antamista ”sekopäisenä” ja peräänkuuluttaa toimenpiteitä väestönkasvun hillitsemiseksi.[28] Ympäristöliike ja vihreät eivät kuitenkaan esitä lisääntymisrajoituksia, sillä ne perustavat kannatuksensa naturalistisille lajinsäily-

---

[26] Ks. seksuaalisuuden filosofiaa tarkastelevaa teostani *Enkelirakkaus – Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena* (2009, s. 200).

[27] Aiheesta kertoi K. C. Samir *The Globalist* -sivustolla ja Wittgenstein-keskuksen (The Population Division of the Department of Economic and Social Affairs of the United Nations, Wittgenstein Center) sivuilla julkaistussa artikkelissaan “Population: How many people will live in Africa in 2100?” <https://www.theglobalist.com/africa-population-fertility-rate/> ja <http://www.wittgensteincentre.org/en/news/archive/2015.htm>.

[28] Sir David Attenborough lausui Radio Timesin haastattelussa 22.1.2013, että “[*w*]*e are a plague on the Earth. It’s coming home to roost over the next 50 years or so. It’s not just climate change; it’s sheer space, places to grow food for this enormous horde. Either we limit our population growth or the natural world will do it for us, and the natural world is doing it for us right now.*” Aiheesta on juttu radiokanavan Internet-sivuilla otsikolla “David Attenborough: Humans are plague on the Earth” <https://www.radiotimes.com/news/2013-01-22/david-attenborough-humans-are-a-plague-on-the-earth/>. Samalla otsikolla ja päivämäärällä asiasta kirjoitti myös The Daily Telegraph.

tysihanteille. ”Luonnonvaraista” väestönkasvua puolestaan tukevat kehitysmaiden laajentumispyrkimykset ja niiden valtauskonnot, ja asioihin puuttuminen merkitsisi seksuaalisen käyttäytymisen rajoittamista kehitysmaissa. Tämän tosiasian välttelemistä ja siihen liittyvää valheellisuutta ja sensuuria kuvaan sanaparilla ”ekokatastrofin intimiteetti”.

Valheellisuus sikiää perimmältään naturalistisista syistä. Maailma ei lopu pamahtaen vaan kitisten. Mediassa vellovan informaatiosodan taustalla vaikuttaa kehitysmaalaisten hybridisodankäynnillinen valloitushanke, joka pyrkii käyttämään hyväkseen kansainvälisiä sopimuksia, kuten ”Geneven pakolaissopimuksena” tunnettua YK:n pakolaisten oikeusasemaa koskevaa yleissopimusta[29] ja Euroopan ihmisoikeussopimusta,[30] vaikka ne eivät ole tarkoitetut oikeuttamaan laajoja väestöjen siirtoja, niin kuin ei mikään muukaan ihmiskunnan historiassa. Länsimaiden vihervasemmisto ja liberaali oikeisto kuitenkin tukevat kehitysmaalaisten diasporaa Eurooppaan sen sisäisinä myyrinä: ”tieteenä” esiintymään pyrkivän poliittisen toiminnan ja median kautta.

Väitteeni on, että suurta porua herättänyt viestinnän jakautuminen ”valtamediaan” ja ”valhemediaan” on seuraus tavasta, jolla kansalaiset ovat jakautuneet kahtia koskien EU:n ulkopuolelta tulevaa maahanmuuttoa, länsimaiden islamisaatiota ja islaminuskon lisääntymiseen kannustavaa normistoa sekä jäsenyyttämme Euroopan unionissa. Pelkkä taloudellinen eriarvoistuminen ei riitä selittämään eripuraa, sillä olot ovat taannoin olleet rauhallisemmat, vaikka taloudelliset ristiriidat ovat olleet syvempiä. Se, että diskurssi on halki, ei ole itse itsensä syy eikä selitys, vaan jakautumisen takana ovat kansakuntien ja kansanryhmien väliset ristiriidat, jotka ovat alkuperältään sekä etnisiä, kulttuurisia että taloudellisia ja juontavat juurensa aidoista yhteiskunnallisista resurssikonflikteista.

Yhteiskunnan perusstruktuuriin syntynyttä halkeamaa on kuvannut Harvardin yliopiston sosiologian professori Robert D. Putnam teoksessaan *Bowling Alone* (2000), jonka mukaan monikulttuurisissa yhteisöissä epäluottamusta ei synny vain ”erilaisten” ja ”samanlaisten” välille, vaan lopulta myöskään kantaväestöön kuuluvat ”samanlaiset” eivät luota toisiinsa, kun samanlaisia ”sitouttava” (*bonding*) ja erilaisia ”silloittava” (*bridgining*) sosiaalinen pääoma heikkenevät yhtä aikaa.[31] Moni*kulttuurisuus* ja siihen liittyvä sisäisesti ristiriitainen moni*etnistyys* ja moni*normisuus* eivät olekaan itseisarvoja, toisin kuin moni*arvoisuus*. Käydessään Suomessa vuonna 2015 Putnam sanoi, että pääomaköyhän

---

[29] Pakolaisten oikeusasemaa koskeva yleissopimus on Suomen valtiosopimus 77/1968.

[30] Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksen 1948 antamaan ihmisoikeuksien julistukseen perustuva Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimus on Suomen valtiosopimus 63/1999.

[31] Robert D. Putnam teoksessaan *Bowling Alone – The Collapse and Revival of American Community* (2000). Näkemystä kansalaisryhmien jakautumisesta on edustanut myös ranskalainen kulttuurimaantieteilijä Christophe Guilluy teoksissaan *Fractures françaises* (2013), *La France périphérique* (2015) ja *No Society* (2018), joissa hän on jatkanut marxilaista yhteiskunta-analyysia ja nähnyt, että kapitalistien ja työväenluokan jakautumista vastaa nykyisin jako metropoleissa asuviin ja taantuvalla maaseudulla asuviin. Tästä lähtökohdasta hän on selittänyt sekä Ranskan Front Nationalin nousua että Trump-ilmiötä.

Itse katson, että ihmiset saattavat voida hyvin tai pahoin molemmissa, ja olennaisempaa on jakautuminen työvoimansa korkealla hinnalla myyvään asiantuntijaeliittiin ja pelkkänä suorittavana työvoimana kohdeltavaan nostoväkeen, joka joutuu myymään työvoimansa jatkuvassa työttömyyden ja tilapäistöiden oravanpyörässä. Guilluyn näkemykset eivät ole poikkeuksellisia, sillä ne voidaan johdella suoraan järjestelmäpolitiikan kritiikistä. Järjestelmäpolitiikka on ollut mahdollinen ”kahden kolmasosan diktatuurin” kautta, toisin sanoen määräenemmistön osoittaman luottamuksen ja sen vastineeksi saamansa hyvinvoinnin turvin. Hyvinvoiva kansanosa on kuitenkin kapenemassa ja kurjaliston määrä kasvussa. Tämän kehityskulun päässä ei nähdäkseni odota proletariaatin sosialistinen vallankumous vaan kansallismielisyyden nousu ja paluu myöntämään kansallisvaltiot hyvinvointiyhteiskuntien välttämättömiksi instrumenteiksi.

maamme voimavara olisi kansallinen yksimielisyytemme, joka tuottaa sosiaalista pääomaa ja josta kannattaisi pitää kiinni.[32]

Pääoman käsite on tässä yhteydessä sekä valaiseva että harhaanjohtava. Toisaalta se osoittaa julkisuuden olevan valuuttaa, jolla on asema arvon säilyttäjänä. Mutta toisaalta tuo valuutta on myös kelluvaa, ja se on altis arvon muutoksille. Julkisuuden vertaaminen talouteen ja puhe ”sosiaalisesta pääomasta” voivat kuulostaa kyynisiltä, sillä niiden kautta ihmissuhteet tulevat määritellyiksi esineellisesti. Tämä vertailu voi kuitenkin havainnollistaa tilannetta, sillä poliittisen elämän ja median välistä suhdetta voidaan pitää samantapaisena kuin reaalitalouden ja pörssi- sekä rahajärjestelmän suhdetta.

Reaalitaloutta vastaavassa yhteiskunnallisessa todellisuudessa voi tapahtua suuriakin muutoksia ilman, että ne näkyvät heti pörsseissä tai rahajärjestelmässä, joiden asemaa voidaan verrata median rooliin. Pörsseissä ja rahajärjestelmässä puolestaan voi tapahtua muutoksia ilman, että ne heijastuvat välittömästi reaalitalouteen, eli kuluttajien elämään.

Niinpä myös media voi alkaa elää omaa elämäänsä ilman, että se ottaisi huomioon ihmisten kokemaa todellisuutta tai vaikuttaisi siihen. Mutta kovin pitkään tuota eroa ei voida ylläpitää. Spekulatiivinen talous vaikuttaa reaalitalouteen, niin kuin mediat vaikuttavat ihmisten elämään. Ihmisten kokema todellisuus puolestaan vaikuttaa mediajulkisuuteen, ja ihmiset ovatkin olleet luomassa vaihtoehtoista mediaa, aivan niin kuin reaalitalouden ilmiöt (esimerkiksi uudet keksinnöt tai yritykset) ovat vaikuttaneet spekulaatioille alttiiseen pörssitalouteen ja rahajärjestelmään. Spekulaatioiden ja diskurssien irtautumista todellisuudesta ei usein huomaa ennen kuin siihen törmää, ja sitten kun törmää, niin varmasti huomaa. Juuri se tekee totuudesta niin kipeän asian.

Huhuilla ja fantasioilla on merkitystä, kuten tosiasioilla ja tiedollakin. Yhteistä talouden ja median ilmiöille on myös molempien hallitsemattomuus. Talouden tiedot ja ennusteet ovat itseään toteuttavia tai kumoavia, aivan kuten Columbian yliopiston sosiologian professori Robert K. Merton totesi klassikkoteoksessaan,[33] ja usein nuo ilmiöt vahvistavat itseään. Näin syntyy vyöryjä, paniikkeja ja ennalta arvaamattomia tilanteita, kun lamat alkavat pitkään jatkuneen valheellisuuden päätteeksi, ja maan pinta alkaa tulla vastaan kiihtyvästi. Euroopan unionin maille on käynyt kuin maantiekiitäjille, jotka juoksivat kanjonin reunan yli.

2.4. Median halkeaminen

Kun jokin juoru on päässyt irti mediassa, seurauksia on vaikea hallita, mikä on tehnyt maineenhallinnasta lähes tieteenalan kaltaista toimintaa. Mediajulkisuuden myllyä on hankala pysäyttää, ja siksi poliittiset ja taloudelliset tahot ja yksityishenkilöt koettavat vaikuttaa siihen etukäteen. Internetissä laajentuneesta julkisuuden alasta puolestaan on seurannut, että useat osapuolet aina poliitikoista ja talouselämästä asiantuntijoihin ja yksittäisiin kansalaisiin pyrkivät *salaamaan* asiansa entistä paremmin tai kertomaan niistä tavalla, jota he voivat itse hallita. Kun politiikka, talous tai kommunikaatio epäonnistuu, tuloksena voi olla henkisiä loukkaantumisia ja jopa väkivaltaa, ja avuksi huudetaan poliisia ja oike-

[32] Sosiaalisen pääoman käsitteestään tunnetun Robert D. Putnamin Suomen-vierailusta raportoi muiden muassa Uusi Suomi jutussa ”Harvard-professorin neuvo Suomelle: ’Katsokaa itään’” 3.10.2015.

[33] Robert K. Merton teoksessaan *Social Theory and Social Structure* (1949).

uslaitosta, mikä alkaa olla valitettavan yleistä nykyisessä mediajulkisuudessa.

Tulkitsen tilannetta niin, että *yhteiskuntamme sosiaalirakenteessa vallitsevan halkeaman rinnalle on julkisessa sanassa muotoutunut kaksi todellisuuden tulkintalinjaa tai narraatiota*, joita on usein sanottu *valtamedian* ja *vaihtoehtomedian* näkökulmiksi mutta joiden adekvaatit nimet olisivat *idealistinen* ja *realistinen*. Näitä diskursiiviselle tasolle sittemmin emergoituneita vastakkainasetelmia voitaisiin luonnehtia myös käsitepareilla *emotionaalinen* ja *rationaalinen* tai *affektiivinen* ja *reflektiivinen*. Tässä tutkimuksessa katson yhteiskunnallisten konfliktien juontavan juurensa järkiperäisten tarkastelutapojen laiminlyömisestä ja siitä, että tunteellisille lähestymistavoille on annettu liian suuri osa mediassa, politiikassa ja jopa tieteessä. Käytännön journalistisen toiminnan tasolla on tapahtunut vihdoin halkeaminen valtamediaan ja vaihtoehtoiseen mediaan, joita voitaisiin luonnehtia neutraalimmin valtavirran *perinnemediaksi* ja vaihtoehtoiseksi *uusmediaksi*.

Oheinen kuva 1 havainnollistaa sosiaalirakenteessa vallitsevan halkeaman siirtymistä ylöspäin diskursiiviselle tasolle ja journalistiselle tasolle. Vaikka näkemys viestinnän kerroksista ja yhteiskunnan sosiaalirakenteeseen liittyvistä kahtiajaoista saattaa vaikuttaa pelkistetyltä, pidän sitä kuitenkin selitysvoimaisena tässä tutkimuksessa esittämäni aineiston valossa. Väite jakautumisesta yhtäältä kansallismieliseen ja toisaalta kaikkeen muuhun politiikantekoon on tullut vahvistettua laajalti myös valtavirtapoliitikkojen omissa itsearvioissa ja heidän esittämissään mielipiteissä esimerkiksi Perussuomalaisista.

Kuva 1: Diskursiiviset jaot yhteiskunnan eri tasoille.

Journalistinen taso: Jakautuminen *valtavirran perinnemediaan* (valtamedia ja vihervasemmistolainen puoluemedia) ja *vaihtoehtoiseen uusmediaan* (valtavirtavirtamedian haastavat tiedotuskanavat ja sosiaalinen media sekä maahanmuuttokriittinen, EU-kriittinen ja kansallismielis-konservatiivinen media).

Yhteiskuntakeskustelujen taso: jakautuminen toisaalta *idealistiseen, emotionaaliseen ja affektiiviseen* lähestymistapaan, jota edustaa vihervasemmistolais-feministinen sekä oikeistoliberaali ajatusklusteri, sekä toisaalta *realistiseen, rationaaliseen ja reflektiiviseen* keskusteluun, jota edustaa kansallista etua tavoitteleva argumentaatio.

Sosiaalirakenteen taso: Kansanryhmien välille syntynyt poliittinen jakautuminen yhtäältä *punavihreään ja oikeistoliberaaliin* sekä toisaalta *kansallismielis-konservatiiviseen* tulkintaan yhteiskunnasta ja hyvän yhteiskunnan saavuttamisen sekä ylläpitämisen menetelmistä. Juurisyy: maahanmuuton aiheuttamat konfliktit ja eripura.

Rationalismin kärsimän tappion vuoksi on kansalliseen konsensukseen ja perinteisesti suvaitsevaan moniarvoiseen poliittiseen diskurssiimme tullut sosiaalista pääomaa heikentävä särö, joka läpäisee yhteiskunnan rakenteet. Monikulttuurisuuden ihanne ei olekaan vahvistanut moniarvoisuutta vaan kiristänyt ja kuristanut keskustelun ehtoja pisteeseen, jossa siitä on kaikonnut hyvä ja luottamuksellinen henki.

2.5. Valehtelu on vallan käytön menetelmä

Uusmedian leimaaminen ”valheelliseksi” herättää levottomuutta, sillä sananvalinta viittaa perinteisen median haluun *omistaa* totuus. Väitteen valhemediasta keksivät valtavirran mediat ja Julkisen sanan neuvosto, kun niiden lasitaloista alettiin kivittää uusia informaatiokanavia, joita alkoi voimistuvan sensuurin oloissa nousta kuin sieniä sateen jälkeen. Kun yksi syyttävä sormi osoitti muihin, kolme muuta viittasivat kuitenkin itseen.

Todellisuudessa yleisöt olivat vain kyllästyneet siihen, että Yleisradion, Sanomien, Alma Median ja muun valtamedian välittämä totuus ei enää vastannut ihmisten arkielämästä ja toisiltaan saamaa tietoa ja ymmärrystä asioista. Niinpä monet perustivat omia kanaviaan, myös minä – ihan vain analyysien ja tulkintojen tekoa varten, aikomatta osallistumatta kiistoihin sisältäpäin. Tästä syystä vaihtoehtoista uusmediaa voitaisiin kutsua myös *kansalaisjournalismiksi*.

Kansalaisjournalismin ja uusmedian leimaaminen valtavirtamedian ja tutkimusten suunnalta ”vaihtoehtomediaksi” ja jopa ”valhemediaksi” on paljastavaa, sillä niin tehdessään perinteinen media ja tutkimus tulevat tunnustaneiksi *perinteisen* median aseman puhtaasti valtapoliittiseksi. Tosiasiassahan kaiken median ominaisuus pitäisi olla vaihtoehtoisuus. Sen pitäisi ilmetä kaiken median oikeutena tarjota omat vaihtoehtonsa vastaanottajille ja tasapuolisena tiedottamisena politiikassa tarjolla olevista vaihtoehdoista. Kun valtamedia on pyrkinyt lyttäämään kilpailijansa ja haastajansa ”vaihtoehtomediaksi”, ”valemediaksi” ja viime aikoina myös ”vastamediaksi”, se on polkenut viestinnän koko olemusta. Valtamediassa ja sitä tukevassa puolueellisessa viestintätutkimuksessa ei ilmeisesti ymmärretä, että markkinoilla todellakin on myös muita vaihtoehtoja kuin niiden itsensä tyrkyttämiä ja että myös valtamedian oma rooli on ollut pitkälti vain yhden näkökulman tuputtamista. Niin toimiessaan valtamedia on mieltänyt asemansa eräänlaiseksi totaliteetiksi ja saanut siitä nimensäkin.

Valtamedian alettua hurskaasti ja puhtain purjein esiintyä sananvapauden marttyyrina sankaritoimittajat unohtivat aktiivisesti, että valehtelu, totuuden peittely ja ”muunneltu totuus” ovat vallassa olemisen ja pysymisen perinteisiä instrumentteja. Ei ole valtamediaa ilman valehtelua, sillä valhe, suodattaminen ja sensuuri ovat *per definitionem* vallan käytön ominaisuuksia. Näin ollen valtamedia itse on automaattisesti valhemedia silloin, kun se identifioituu poliittisen valtavirran asianajajaksi.

Olennaista ei olekaan, että media manipuloi, vaan kuinka se manipuloi. Myös viestintätutkimuksessa ja journalistiikan opetuksessa oli pitkään hyväksytty, että viestimillä on *linja*. Media on myöntänyt oman puolueellisuutensa aina ja katsonut niin tehdessään olevansa ”rehellisesti valheellinen”. Mutta nykyaikana alkeellisimmatkin pyrkimykset objektiiviseen tiedonvälitykseen ovat joutuneet väistymään. Faktajournalismi ja -uutisointi on entistä useammin korvattu toimittajien tai kolumnistien mielipiteiden esittämisellä ja työntämällä tosiasiat ”kainalojuttuihin” tai ”faktanurkkiin”. Mielipiteitä tuodaan julki kautta rantain myös juttujen painotuksissa ja alleviivatusti pääkirjoituksissa, jotka yleensä esitetään anonyymisti, niin kuin lehtien harjoittama sensuurikin, vaikka valtamedia toisaalta paheksuu nimettömyyttä ja salanimellä esiintymistä itse saamassaan palautteessa. Vapaaseen viestintään Internetissä tottuneet ihmiset eivät kuitenkaan halua linjaa. Sen sijaan he

haluavat tietää asioiden todellisen laidan sekä päättävät tosiasioiden tulkinnoista ja niiden merkityksistä itse.

2.6. Jälkimodernin totuuskäsityksen ristiriitaisuus

Mielipide on *arvio* tosiasian tai usein vain asian *merkityksestä*. Näin ollen mielipide voi olla pelkkiä tosiasioita arvokkaampi. *Tosiasia* puolestaan on arvio tai väite *todellisuuden* ominaisuudesta. Todellisuus*käsitys* taas koostuu henkilökohtaisista vaikutelmista, jotka koskevat elämän olemusta, ja totuus on maailmaa koskevien väitteiden kokonaisuus. Niinpä mielipide elämästä on todellisuutta koskevien väitteiden eli ”totuuden” välittämää, jolloin ratkaisijan rooliin päätyy *tiedon* näkökulma. Tietona puolestaan pidetään – kuten jo edellä kuvasin – perusteltuja tosiuskomuksia, jolloin siihen vaikuttavat tietäjien henkilökohtaiset kokemukset ja näkemykset, siis mielipiteet.

Filosofisesti katsoen ongelmana on, *mitä vasten* lauseiden totuusarvoa koetellaan. Mahdollisia suhtautumistapoja on lähinnä kolme. Positivismin ja siihen liittyvän fysikalismin mukaan (1) tieto koostuu immanentteja *asiaintiloja* kuvaavista yksinkertaista väitelauseista. Fenomenalismissa puolestaan (2) otetaan huomioon *havaitsijoiden tajunnasta* johtuvat erot kokemusten hankkimisessa. Kun tähän yhdistetään todellisuuden ilmiöluonnetta painottavan fenomenologian näkemys, että havainnot ovat perimmältään subjektiivisia, on myös puhe totuudesta ja sen mukaisesta varmasta tiedosta joutunut kaltevalle pinnalle.

Kokemusten erilaisuudesta johtuvaa intersubjektiivisuuden ongelmaa, eli havaitsijoiden välisen kanssakäymisen, viestinnän, yksikäsitteisyyden ja yhteisymmärryksen pulmaa, on jouduttu lähestymään (3) irrottamalla kieli henkilökohtaisista havainnoista. Tällöin suhdetta todellisuuteen on pidetty *kielen välittämänä*, ja kielellinen vuorovaikutus on nähty kokonaan omana viitekehyksenään, jossa merkitys määräytyy ihmisten välisten sopimusten mukaisesti, konventionaalisesti ja pragmaattisesti, toisin sanoen tapojen tai tottumusten mukaisesti sekä toiminnallisesti ja käytännöllisesti. Tässä vaihtoehdossa lauseiden totuusarvon taustaksi ei ole edellytetty objektiivista todellisuutta lainkaan, eikä vertailukohtana ole pidetty oletusta kaikille yhteisestä todellisuudesta tai edes sitä koskevasta kielestä. Myös kielen katsotaan hajonneen erilaisiin kielipeleihin tai diskursseihin eli puheen tapoihin.

Pragmatistinen näkemys, että totuus on samaa kuin hyödyllinen tai käyttökelpoinen, on sittemmin langennut yhteen myös niin sanotun sosiaalisen konstruktionismin kanssa, jonka mukaan totuus yhteiskunnasta on kielellinen, sosiaalinen tai sopimustenvarainen luomus. Tämä myöhäis- ja jälkiwittgensteinilaisessa filosofiassa omaksuttu ja kielen kuvateorialle kohtalokas näkemys on myönnettynä jo Ludwig Wittgensteinin *Tractatus*-teoksessa, jonka mukaan merkitys edeltää totuutta.[34]

Pragmatismin ja sosiaalisen konstruktionismin synnyttämän relativismin valossa puhe tiedosta, totuudesta ja sen mukaisesta faktajournalismista joutuu helposti kyseenalaiseksi, ja traagista onkin, että ”totuuden mukaista viestintää” ovat vaatineet nimenomaan pragmatismiin ja sosiaaliseen konstruktionismiin vedonneet jälkimodernistit itse. Kaikkien helpotukseksi tässä tutkimuksessa – niin kuin filosofiassani yleisestikään – en kannata näke-

[34] Ludwig Wittgenstein teoksensa *Tractatus-logico philosophicus* (1918 [1984]) lauseessa 4.064.

mystä totuuden subjektiivisuudesta ja relatiivisuudesta niissä äärimuodoissa, jotka ovat saaneet olevaisen katoamaan. Erään sellaisen muodostaa postmoderni näkemys, jonka mukaan totuus on diskursiivista eli keskustelujenvaraista ja jonka savijaloille *queer*-teoreetikot ja eräät feministit ovat rakentaneet näkemyksensä, että myös sukupuoli on etupäässä kielellinen tai sosiaalinen rakenne. Aivan kuten jo muutamaa riviä aiemmin totesin, kaikissa viimeksi mainituissa merkitysten välitettävyyttä koskevissa postulaateissa ongelmana säilyy joka tapauksessa se, mitä vasten totuusarvoa verrataan. Tarkastelujen ankkuri voi edelleenkin kiinnittyä aineelliseen objektiiviseen todellisuuteen tai subjektiivisiin henkilökohtaisiin kokemuksiin, jotka ovat varmasti *todellisia*, niin kuin päänsärky. Jollakin tavalla asiat yleensä myös ovat, eli maailma *vallitsee*.[35]

2.7. Median luottamuskriisi on todellinen

Missä diskurssiin syntynyt eripura, objektiivisen todellisuushypoteesin katoaminen ja pragmatismin sekä konstruktionismin valtavirtaistuminen sitten näkyvät mediassa ja politiikassa? Koska totuus ja tietäminen ovat sangen suhteellisia asioita, huoli viestinnän puolueellisuudesta on aiheellinen. Politiikan tutkijat Ville Pitkänen ja Jussi Westinen totesivat teoksessaan *Samat huolet, eri näkökulmat*, että 47 prosenttia suomalaista on täysin tai osittain samaa mieltä väittämästä, että ’perinteinen media tuottaa mielestäni yksipuolista tietoa’. Väittämästä ’monet tutkijat ajavat julkisuudessa omia arvolatautuneita päämääriään’ on tämän tutkimuksen mukaan jokseenkin tai täysin samaa mieltä 57 prosenttia.[36]

Pitkäsen ja Westisen mukaan 38 prosenttia suomalaisista on menettänyt luottamuksensa perinteiseen mediaan. Väitteen ’olen menettänyt luottamukseni perinteiseen mediaan’ kanssa oli täysin tai osittain samaa mieltä keskustalaisista 32 %, kokoomuslaisista 34 %, perussuomalaisista 71 %, sosiaalidemokraateista 32 %, vihreistä 22 %, vasemmistoliittolaisista 32 % rkp:läisistä 25 %, kristillisdemokraateista 36 %, muiden puolueiden edustajista 73 % ja äänestämättömistä 58 %. Tyytyväisimpiä valtamediaan olivat vihreiden kannattajat ja tyytymättömimpiä perussuomalaiset, mikä heijastelee valtamedian vihreää kallistumaa ja vastaanottajien välistä poliittista juopaa. Yleen erittäin paljon luottavien määrä on romahtanut 17 prosenttiin. Heikko luottamus mediaan korreloi vahvasti myös äänestämättömyyden ja ulkoparlamentaaristen puolueiden kannattamisen kanssa, mikä ilmentää mediaa koskevan epäluottamuksen ja poliittisen ulkopuolisuuden yhteenkuuluvuutta.

Dosentti Pitkänen kommentoi tutkimustaan todeten, että ”[k]aikkein eniten mediaan luottaa yliopistokoulutuksen saanut vihreä. Perussuomalaisten kohdalla koulutus ei vaikuta asenteisiin samalla tavoin kuin muissa puolueissa, sillä heidän kohdallaan epäluottamus

---

[35] Olen käsitellyt intersubjektiivisuuden ongelmia esseessäni ”Sinä ja minä liikennevaloissa – Miksi sanallistamaton kokemus on tärkeää filosofiassa?”, joka on julkaistu kokoelmassani *Filosofiset viuhahdukset – Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä* (2007, s. 305–322). Ehdotan esi- ja ei-predikatiivisten (eli kielellistämättömien) kokemusten tunnustamista havaintojen ankkureiksi, vaikka se merkitseekin luopumista kielifilosofien tärkeänä pitämästä ja kielen välttämättömänä ominaisuutena nähdystä yksiselitteisyyden ihanteesta ja yhteisymmärryksen kunnianhimosta.

[36] Dosentti Ville Pitkänen ja tohtori Jussi Westinen empiirisessä tutkimuksessaan *Samat huolet, eri näkökulmat – Tutkimus suomalaisten asenteista ja identiteeteistä* (2018, s. 46). Tulokset perustuvat 6398 henkilön vastauksiin, jotka Taloustutkimus keräsi käyntihaastatteluilla ja Internet-paneelilla 5.10.2017–11.1.2018. Mielipiteet eivät tässäkään yhteydessä kerro välttämättä oikeassa olemisesta, mutta ne antavat todenperäisen näytön siitä, mitä ihmiset ajattelevat.

on vahvinta *korkeasti koulutetuilla*.”[37] Tutkimuksen mukaan luottamus mediaan kietoutuu vihreiden ja perussuomalaisten kärkiteemoihin, kuten maahanmuuttoon ja ilmastonmuutokseen, ja heijastelee siten näitä aiheita koskevien mediakäsittelyjen epätasapuolisuutta. Koska maahanmuuttoon ja ilmastopolitiikkaan skeptisesti suhtautuvien perussuomalaisten keskuudessa epäluottamus mediaan on vahvinta nimenomaan korkeasti koulutetuilla, ei perussuomalaisten kriittistä suhtautumista mediaan voida selittää vastaanottajien ”arvostelukyvyttömyydellä” tai ”oppimattomuudella”, vaan sitä voidaan pitää merkkinä *mediassa tietona esitetyn informaation epäluotettavuudesta*. Lisäksi on mahdollista, että maahanmuuttoa ja ilmastonmuutosta koskevan viestinnän puolueellisuus on johtanut valtamedian nauttiman luottamuksen sulamiseen pois myös sen käsitellessä muita aiheita.

Kun hieman vajaa puolet suomalaista kyseenalaistaa valtamedian luotettavuuden ja yli puolet tutkijakunnan luotettavuuden, lukuja voidaan pitää suurina, vaikka toinen puoli vastaajista olisikin eri mieltä. Kun kyseessä ovat media ja tiede, luotettavuutta kuvaavien lukujen pitäisi olla olennaisesti suurempia. Tässä tutkimuksessa ei jäädä kuitenkaan märehtimään numeroita tai surkuttelemaan pelkkää empiirisen tutkimuksen osoittamaa yhteiskunnallista ongelmaa vaan poraudutaan kurjan tuloksen syihin ja selitetään, mistä median ja kansakunnan kahtiajaot johtuvat.

[37] Ville Pitkänen Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Vihreät tyytyväisiä mediaan, perussuomalaiset pettyneitä” 16.6.2016. Kursivointi J. H.

3. Julkisuuden ja mediajulkisuuden suuri muutos

Kirjani käsittelee ajankohtaisilmiöitä, joten olen lähtenyt liikkeelle ongelmakeskeisesti pureutumalla aiheeni ytimeen: median totuuskriisin arkipäiväisiin ilmentymiin ja niiden perimmäisiin syntysyihin, jotka liittyvät maahanmuuttoon, väestöpolitiikkaan ja lajinsäilytysstrategioihin. Massojen vyöryä koskevat taistelut ovat diplomatian loputtua jatkuneet informaatiosodan keinoin. ”Infosodan” olemusta onkin analysoitu perusteellisesti,[38] mutta ilmiön syntysyyt ovat päässeet unohtumaan myös monilta sotatieteellisiltä tutkijoilta.

Katsotaanpa nyt sitä viitekehystä, jossa media toimii, ja miten ”valtamediaksi” tai ”valhemediaksi” sanotut viestinnän lajit sijoittuvat *julkisuuden* kokonaiskentälle. Aikaulottuvuudella voitaisiin valtamediaa nimittää pikemminkin *perinnemediaksi*, kun taas valhemediaksi moitittua vaihtoehtoisen viestinnän lajia voitaisiin kutsua *uusmediaksi*. Valtamediaa on usein sanottu myös *valtavirtajulkisuudeksi* ja sen haastajaa *vastajulkisuudeksi*. Yhdessä ne muodostavat *mediajulkisuuden*, jolla tarkoitetaan median, eli kaikkien erilaisten viestimien, välityksellä esille tulevaa informaationjakelua.

Mediajulkisuuden toiminta-ajatuksena on tiedon välittäminen. Niinpä sen taustalla pitää olla jotakin, mitä välittää. Mediajulkisuutta edeltääkin yleensä informaation muodostaminen ja sen julkaiseminen. Viimeksi mainitusta toimintakentästä puolestaan käytetään ytimekästä nimitystä ”julkisuus”. Julkisuus ei ole – kuten usein kevytmielisesti ajatellaan – pelkän itsetehostuksen pelikenttä tai sellainen peilisali, josta voi hakea lievitystä epävarmuudelle omasta olemassaolostaan. Sen sijaan julkisuus on tiedonmuodostuksen ja totuuden etsinnän tärkeä foorumi ja tieteen välttämätön edellytys. Tieto ja sen julkaiseminen eivät siis ole erillisiä asioita, vaan tiedon totuusarvoa ja merkitystä arvioidaan nimenomaan julkisissa keskusteluissa.

Julkisuus kuuluu sekä kansalaisyhteiskuntaan, tieteeseen, yritystoimintaan, viranomaistoimintaan että poliittiseen elämään. Se rajautuu laajassa mielessä yksityisyyteen, ja mediajulkisuuden tehtävänä on kertoa tästä julkisen elämän alueesta mahdollisimman laajasti, perusteellisesti, nopeasti ja kriittisesti sekä totuudenmukaisesti. Julkisuus voi olla myös kantaa ottavaa, mutta tällöin olisi huolehdittava siitä, ettei journalismista tule salailevaa, tarkoitushakuista tai mielipiteitä ja asenteita muokkaavaa, jolloin kyseessä olisi propaganda tai sen kannatusta tavoitteleva muoto, agitaatio.

Propagandan ja agitaation ero voidaan määritellä kohderyhmän ja viestien mukaan siten, että propagandisti puhuu muutamista asioista monille ihmisille, kun taas agitaattori puhuu monista asioista muutamille ihmisille. Agitaatiota tapahtuu usein henkilökohtaises-

[38] Ks. esim. Saara Jantusen teosta *Infosota – ”Iskut kohdistuvat kansalaisten tajuntaan”* (2015).

sa vuorovaikutuksessa. Se on perusteellisempaa ja yksityiskohtaisempaa ja kohdistuu tarkemmin rajattuihin ryhmiin kuin propaganda, jonka sisältö on yleispiirteisempää ja jota sen vuoksi esiintyy massamediassa. Laajan kohderyhmänsä vuoksi propagandasta tulee usein populistista: laajojen kansanjoukkojen kannatusta kalastelevaa.

Kun propagandaa tai agitaatiota esiintyy mediajulkisuudessa, siitä tulee tendenssi- tai agendajournalismia. Propagandan, agitaation ja tendenssi- sekä agendajournalismin tavoitteena on kannatuksen hankkiminen jollekin päämäärälle. Mikäli tuo tavoite ei ole vastaanottajien tiedostamaa, kyseessä on indoktrinaatio. Vaikutusyrityksiä, jotka vastaanottajat ja yleisöt tunnistavat, sanotaan manipulaatioksi. Manipulaatiota voi olla myös koulutus, jossa koulutettavat tietävät ja hyväksyvät sen, että heidän ajatteluaan muokataan, kun taas indoktrinaatiota leimaa se, ettei jaetulle informaatiolle myönnetä olevan edes vaihtoehtoa. Näin asia on monissa totalitaristisissa maissa ja niiden mediassa.

Tendenssit (eli tarkoitusperät) ja agendat (eli poliittiset tavoitteenasettelut) voivat leimata myös informaation alkulähdettä eli tiedonmuodostusta itseään kansalaisyhteiskunnassa tai tieteessä. Yritystoiminnan ja poliittisen elämän, kuten puolueiden ja järjestöjen, piirissä niin käy varmasti, sillä niiden avoimesti ilmoittamina tarkoituksina on tuottaa liikevoittoa, käyttää valtaa tai edistää kannattajiensa etuja. Oheinen kaavio (kuva 2) havainnollistaa julkisuuden eri lajien ja median sijoittumista kulttuurin areenalle.

Kuva 2: Julkisuuden lajit.

JULKISUUS

Poliittinen julkisuus
- puoluetoiminta
- järjestötoiminta
- kansalaisliikkeet

Viranomaisjulkisuus
- julkishallinnon avoimuus
- lainkäytön julkisuus
- asianosaisjulkisuus

Asiantuntijajulkisuus
- tieteen ja tutkimusten julkisuus
- yliopistojen julkisuus
- vapaa tutkimus
- viranomaisselvitykset

Yritystoiminnan julkisuus
- liike-elämän tiedotustoiminta
- yrityksille säädetyt lailliset periaatteet

Kansalaisyhteiskunnan julkisuus
- luonnollisten henkilöiden toiminta
- taide
- viihde
- harrastukset

MEDIAJULKISUUS

Perinnemedian julkisuus
- valtavirran uutismedia
- valtavirtaviihde
- valtamedian metakritiikki

Uusmedia
- kansalaisjournalismi
- vaihtoehtomedian uutistoiminta
- vaihtoehtomedian metakritiikki
- sosiaalinen media

Mediajulkisuus hyödyntää kaikkia julkisuuden sektorille sijoittuvia tiedon tuotannon lajeja. Sekä perinnemediaa edustavan valtavirtamedian että uusmedian pitäisi rehellisyyden nimissä tavoitella informaatiota kaikista lähteistä, mutta aina niin ei tehdä, tai se ei yrityksistä huolimatta onnistu. Koska poliitikot ja viranomaiset ovat usein julkisuuden ammattilaisia ja yritystenkin tiedotustoiminta on yleensä luovutettu koulutettuihin käsiin, on myös ammattitoimittajien tehtävä paljon töitä puristaakseen tietoja poliitikoilta, viranomaisilta ja firmojen takahuoneista. Toisaalta media on joutunut taistelemaan poliitikkojen, viranomaistoiminnan ja yritysten harjoittamia aktiivisia vaikutusyrityksiä vastaan, sillä niillä on etevät tiedottajat ja lobbaajat, joiden käsissä indoktrinaatio muokataan näyttämään tiedonjakelulta. Monissa tapauksissa valtamedia on myös mennyt poliitikkojen, tieteilijöiden tai talouselämän tueksi.

Lobbaus ei ole mikään vähäpätöinen ilmiö. Ammattilobbarina itsekin toimineen Anders Blomin väitöskirjatutkimuksen mukaan esimerkiksi kansanedustajien lobbaukseen käytetään vuosittain suunnattomia summia rahaa kutakin edustajaa kohti.[39] Tutkijan mielestä taloudellinen eliitti käyttää sisäpiiritietoa, lobbaa lait ja hallitsee Suomea sen lisäksi, että rahalla ostetun vallan ohella esiintyy myös edellä viittaamaani sosiaalista korruptiota.

Vallan salongeissa parveilevien ”maksullisten arvovalintavaikuttajien”[40] toiminta muistuttaa toimittajien, poliitikkojen ja tieteilijöiden keskinäistä kanssakäyntiä. On helpompaa maksaa tiettyjen poliitikkojen vaalikulut poliittiseen asemaan nostamiseksi kuin kestittää heitä jatkuvasti. Samaan tapaan myös toimittajien, poliitikkojen ja tieteilijöiden suhteet ovat institutionalisoituneet eduskuntaan ”akkreditoitujen” toimittajien, Julkisen sanan neuvostoon (JSN) kuuluvien medioiden, ”luotettavina” pidettyjen poliitikkojen ja yliopistojen seinien takaa esiintyvien tieteilijöiden kesken. Politiikasta ja osittain mediasta ja tieteistäkin puuttuvat sisäpiirisäännöt, ja sisäpiireihin sulkeutuminen muodostaa niiden olemassaolon perustan. Silloin kun valtavirtamedia sääntöjään noudattaa, se tekee sen omaksi edukseen ja omilla ehdoillaan.

3.1. Jakautuminen perinnemediaan ja uusmediaan

Median suhde tiedon lähteenä pidettyihin asiantuntijoihin on ongelmallinen toimittajien valikoidessa asiantuntijoita. Eri asiantuntijat ja tavalliset kansalaiset voivat joutua huonoon asemaan valtamediassa varsinkin, jos heillä ei ole jonkin organisaation, kuten yliopistojen tai muiden tutkimuslaitosten, turvamuureja suojanaan. Tosin yliopistojen yksityistämisen myötä myös tieteen omat julkisuusperiaatteet ovat joutuneet koetukselle. Tutkimusten tulokset ovat yleensä julkisia, mutta tieteelliset lehdet ovat nykyisin maksumuurien takana. Yliopistojen tultua yksityistetyiksi ei tiedekuntien ja laitosten esityslistoja,

---

[39] Ks. Anders Blomin väitöskirjaa *Tutkimus liike-elämän poliittisesta vaikuttamisesta kolmikantaisessa Suomessa 1968–2011* (2018).

[40] Käsite on peräisin Tokmanni-tavarataloketjun entiseltä toimistusjohtajalta Kyösti Kakkoselta, joka osallistui keskusta- ja kokoomusvetoisen korruptioyhdistys Kehittyvien maakuntien Suomi ry:n (KMS) tukemiseen ja lausui Tarja Halosen uudelleenvalinnan jälkeen Joensuun yrittäjien Kipinä-lehdessä 2006, että yrittäjien pitäisi ryhtyä ”maksulliseen arvovalintavaikuttamiseen” sopivien ehdokkaiden tukemiseksi. KMS perustetiin vielä samana vuonna. Ks. Esko Riepulan ja Petri Koikkalaisen teosta *Näin valta ostetaan – Lyhyt oppimäärä poliittisesta korruptiosta Suomessa 2006–2009* (2009).

opetusohjelmia, tutkintovaatimuksia ja pöytäkirjoja voi löytää enää avoimesta Internetistä, eikä tehtävien täyttöä, tulosten arviointia tai nimityspolitiikkaa voi valvoa kontrollin muodoista korjaavin, eli julkinen sana.[41] Niinpä asiantuntijoidenkaan julkisuus ei ole enää avoimesti hyödynnettävä tiedonhankinnan laji, jonka vilpittömyydestä voisi helposti varmistua, vaan myös asiantuntijat käyttävät suhteessa julkisuuteen paljon valtaa. Organisaatioiden palkkalistoilla olevat asiantuntijat ovat kuitenkin huomattavasti paremmassa asemassa kuin vapaat tai omarahoitteiset tutkijat, joille taas totuudessa pysyminen on helpompaa. Maksettu asiantuntija ei useinkaan ole se paras.

Aseettomimpaan asemaan joutuvat julkisuudessa yksityishenkilöt. Ihmisten elämää suojaa lähinnä juridinen yksityisyydensuoja, jota media kunnioittaa tai rikkoo vaihtelevasti. Myös vaihtoehtomedia liikkuu vilkkaasti kaikilla julkisuuden alueilla ja kilpailee perinteisen valtavirtamedian kanssa tiedonhankinnasta ja välittämisestä. Se ei tee niin ainoastaan huvikseen vaan kertoakseen asioista, joista valtavirtamedia vaikenee tai joista se kertoo tarkoitushakuisesti. Vaihtoehtomedian takana on suuri ja vilpittömänä pidetty tavoite: puolustaa totuuteen tähtäävää tiedonvälitystä.

Tässä teoksessa erityinen huomio kohdistetaan mediajulkisuudessa vallitsevan kiistelyn terävöitymiseen ja sen syihin. Ne puolestaan ovat tekemisissä edellä mainitsemani yhteiskunnan perusrakenteeseen syntyneen halkeaman ja tiedonmuodostuksessa vallitsevien jakautumisten kanssa: on syntynyt kaksi erilaista todellisuuden tulkintalinjaa.

Syvin railo tai ristiriita edellä olevaan kaavioon (kuva 2) on syntynyt perinnemedian ja uusmedian välille. Väitteeni mukaisesti se vastaa todellisuuteen itseensä syntynyttä halkeamaa ja juontaa juurensa siitä. Keskeinen kysymys perinnemedian ja uusmedian erottamisessa koskee informaation välittyneisyyttä. Vaihtoehtoinen uusmedia eroaa perinteisestä valtavirtamediasta siinä, että uusmedialla ei ole yleensä nimettyä toimitusta eikä palkattuja toimittajia. Sen kautta esitetty informaatio ei ole aina toimitettua eikä valikoitua. Tämä on muodostanut kansalaisten välille suoran linkin, jota sosiaalisessa mediassa esiin nousseet sensuuritoimet ovat alkaneet tosin mutkistaa.

Toisen keskeisen konfliktien kentän ja tarkastelun aiheen muodostavat ne valtasuhteet, joiden puitteissa perinnemedia ja uusmedia ovat asioineet julkisuuden sarakkeessa kuvattujen toimintojen alueella. Tämän kirjan luvussa 7 käsittelen yksityiskohtaisesti, millä tavoin julkisuudessa esiintyvät valtasuhteet ovat medioituneet ja media puolestaan on valtapolitisoitunut julkisuudessa. Suuresta suosiosta päätellen vaihtoehtomediaa ei ole koettu vallankäyttäjäksi vaan totuuden esilletuojaksi, mikä on estänyt vaihtoehtoista uusmediaa ja sosiaalista mediaa leimautumasta ”valhemedioiksi” kansalaisten silmissä.

Sosiaalisen median nousua perinteisen valtavirtamedian haastajaksi edelsi maailmanlaajuinen megatapahtuma. Intian valtameren maanjäristyksestä vuonna 2004 syntynyt Aasian tsunami oli juuri sellainen katastrofaalinen supertapahtuma, joka teki kansalaisjournalismista arkipäiväistä. Kansalaisjournalismin mahdollisti tekninen fasiliteetti, eli mukana kannettava Internet-pääte ja kamera, joka laajensi silminnäkijätodistukseen liittyvän kiistattomuuden osaksi tiedonjakelun uutta valtaväylää. Vastaanottajat eivät enää välittäneet videoiden ja muiden raporttien huonosta teknisestä tasosta, vaan muodolliset heikkoudet koettiin jopa todisteiksi siitä, että kerrottu asia on totta. Kansalaisjournalismi syntyi rakkaudesta aitouteen, kun taas ”valhemedian” viittaa joutuu nykyisin kantamaan perinteinen

[41] Kirjoitin aiheesta *Tiedepolitiikka*-lehden 3/2017 jutussani ”Tieteen oudot ihanteet – Yliopistojen piiskat ja porkkanat lahottavat tutkimusetiikkaa” (s. 52–57).

valtamedia, joka mieluummin kuvailee, kertoo ja selittää kuin esittää tapahtumat sellaisina kuin ne ovat.

Julkisuuden ja mediajulkisuuden välistä prosessia voidaan kuvailla molemminpuoliseksi vaikutusyhteydeksi. Erityisen pohdinnan aiheen tässä yhteydessä muodostavat jo alussa mainitsemani tieteen, politiikan ja tiedotusvälineiden suhteet. Liikun siis toisaalta perinnemedian ja uusmedian välisen konfliktin piirissä ja toisaalta sen ristivedon kentässä, jossa mediat yleensäkin joutuvat työskentelemään suhteessaan poliittiseen julkisuuteen, viranomaisjulkisuuteen ja asiantuntijajulkisuuteen.

Yritysten ja talouselämän intressit ovat tarkastelujeni kohteina vain niiden poliittisen tarttumapinnan ja mediajulkisuutta sivuavien kosketuskohtien osalta. Kansalaisten yksityisyydensuojan ja mediajulkisuuden rajapinnalla puolestaan liikun vain sikäli kuin yksityisten kansalaisten julkisuuspyrkimyksillä on merkitystä esimerkiksi narsismin tai elämänpolitiikan ilmentäjinä. Mediajulkisuudessa koetuilla onnistumisilla tai vastoinkäymisillä sekä niiden skandalisoitumisilla tai karnevalisoitumisilla on voitu ohjailla myös poliittisten hankkeiden ja poliitikkojen menestystä. Tämän kirjan ulkopuolelle jäävät yritystoiminnan julkisuus ja kansalaisten yksityisyyden sekä julkisuuden välinen rajankäynti, joka tosin on populaarimedian kannalta olennainen.

Liike-elämän julkisuus on kiinnostukseni kohteena vain sen viime aikoina saaman poliittisen ulottuvuuden vuoksi. Liikemiehet, poliitikot, toimittajat ja tieteenharjoittajat muodostivat aiemmin erillisiä ryhmiä, ja he olivat nykyistä yleisemmin eri henkilöitä. Kansalaisyhteiskunta, viranomaistoiminta, liike-elämä ja tiede pidettiin nykyistä tiukemmin erillään. Viime aikoina ne ovat kietoutuneet yhteen. Esimerkiksi TV-toimittaja on usein samanaikaisesti liikemies tai kansanedustaja, kuten Harry Harkimo (ent. kok.), ja poliitikko saattaa ottaa kantaa ”tieteenharjoittajana” ollessaan jonkin yliopiston dosentti, kuten Erkki Tuomioja (sd.). Yrittäjyys, liike-elämä ja politiikka puolestaan yhdistyvät siinä protektionismissa, joka on tyypillistä anarkokapitalistiselle nyky-Venäjälle ja mafialle.

Valtamedian ja valtavirtapolitiikan yhteistoiminta muodostaa tämän tutkimuksen erään kritiikin aiheen. Yhteen hiileen puhaltaminen ei olisi välttämättä huono idea, mikäli siten edistettäisiin esimerkiksi EU:n ulkorajojen valvontaa. EU:ssä edunvalvonta ei ole kuitenkaan rakentunut kansallisten etujen perustalle eikä kansalaisten demokraattisissa prosesseissa valitsemille arvoille ja päämäärille vaan globaalien kansainvälisten intressien pohjalle ja niiden sanelemana. EU:n jäsenvaltioissa jakautumista eri ryhmiin on tapahtunut kansallisvaltioiden sisällä, kun media, tiede, viranomaistoiminta ja liike-elämä ovat liittoutuneet valtavirtaa edustavien ja liittovaltiota edistävien EU-poliitikkojen kanssa.

Näin syntynyt ja ”EU-eliitiksi” sanottu päällysrakenne on vetänyt yhtä köyttä järjestelmäpolitiikan ulkopuolisiksi itsensä tuntevien kansalaisten etuja vastaan ja useasti myös kansallisvaltioiden yleistä etua vastaan. Näin EU:n liittovaltiota edistämään pyrkivät poliitikot ovat yhdessä valtamedian kanssa päätyneet pitämään oman maansa kansalaisia jopa vastustajinaan. Kansallisvaltioissa tapahtunut sisäinen hajaannus palvelee tällöin ulkovaltojen etua ja ylikansallista vallankäyttöä. Tosiasiassa valtioiden kansalaisilla ei olisi syytä olla riidoissa keskenään sen enempää valtioiden sisällä kuin niiden välilläkään, sillä ristiriita vallitsee EU:n hegemonisen päällysrakenteen ja jäsenvaltioiden kansalaisten välisessä konfliktissa.

Auenneiden kiistojen keskellä mediat ovat valinneet puolensa. Jakautuminen virallisformaalia vallankäyttöä legitimoivaan ja sitä poliittisen soveliaisuuden puitteissa kom-

mentoivaan valtavirtamediaan ja toisaalta purevaa periaatteellista arvostelua esittävään uusmediaan on seuraus EU-johteisen järjestelmäpolitiikan ja sen ulkopuoliseksi itsensä kokevien kansalaisten välille repeytyneestä kuilusta. Itsekritiikin tärkeyttä korostavana anekdoottina voidaan muistuttaa, että ”EU-eliittiä” nykyisin arvosteleva ja ”mediapelistä” valittava Paavo Väyrynen (ent. kesk.) oli alun perin Yleisradion toimittaja ja on siten tämän konfliktin aineellistunut henkilöitymä.

3.2. Vaihtoehtoinen viestintä takaa dialogin

Valtamedian ja vaihtoehtoisen uusmedian välinen jako ei ole uusi ilmiö, vaikka nimittely ja keskinäinen kissanhännänveto ovatkin. Ne kertovat tilanteen tulehtumisesta. Valtamedialla ja vaihtoehtomedialla on ollut paikkansa kaiken julkisuuden keskellä aikojen aamusta asti. Jo Platonin ajan valtiossa pidettiin suotavana, että filosofit osallistuvat julkiseen elämään. Politiikka eli yhteisten asioiden hoitaminen on alkuperäiseltä olemukseltaan medioitunutta, eli välittynyttä, eikä ole politiikkaa ilman viestintää.

Antiikin ajoista meidän aikakauttamme erottaa *joukko*viestintä. Menneiden aikojen medioina toimivat torikokoukset, joissa puhetaidollisilla vaikutuskeinoilla oli ratkaiseva merkitys. Poliitikkoja arvostettiin mutta myös halveksuttiin heidän puhetaidollisten kykyjensä perusteella. Poliittista uraa edistämään tähtäävän retorisen julkisuuden ohella toimi jo tuolloin eräänlainen vaihtoehtoinen vastamedia, aivan kuten Sokrateen esittämästä yhteiskuntakritiikistä ja hänen marttyyrinkuolemastaan muistetaan. Ateenan arvonnalla valittu valamiehistö tuomitsi äänin 281–220 tämän noin 70-vuotiaan kiusankappaleen ”valtion jumalien halventamisesta” ja ”nuorison villitsemisestä” pysyvään ulkopuolisuuteen, toisin sanoen karkotettavaksi kaupunkivaltiosta.[42] Kyseinen kurja kunnia merkitsi viskaamista susille, sillä ihmisillä ei tuohon aikaan ollut elämisen edellytyksiä oman yhteisönsä ulkopuolella.

Sokrateen voidaan katsoa provosoineen itselleen tuomion osoittaakseen, että hänen halveksumansa kansanvalta voi toimia vastoin demokratian omia vapausihanteita. Tuomio osoittaa, että ajatuksen ja sanan vapaus on demokraattisissakin oloissa hyvin rajallista, kun sitä ohjaavat uskonnolliset tai suurten massojen mielipiteet. Tapaus on verrattavissa nykyisten valtavirtapoliitikkojen ja perinnemedian pyrkimyksiin eristää eri mieltä olevat ihmiset julkisuussaartoon ja vaikutusvallattomuuteen. Erimielisillä ihmisillä on nykyisin enemmän vaihtoehtoja kuin Sokrateella, joten yhteiskuntamme vaikuttaa kehittyneemmältä, mutta muutoin kyseenalaistajiin suhtaudutaan yhtä drakonisesti. Viittaus Sokrateehen on siis ajankohtainen muutoinkin kuin vain kliseen pitämiseksi elinvoimaisena.

Vaikka tietyt kansalaisyhteiskunnan ja poliittista valtaa sekä viranomaisvaltaa tukevan median erot ovatkin olleet kautta aikojen selvästi havaittavia, nykymedian asema on muuttunut jyrkästi aivan viime vuosina. Muutoksen motiivit ovat olleet kahdenlaisia.

Ensinnäkin (1), kansalaisvaikuttaminen ja vapaa viestintä ovat tehostuneet niin julkisuuden kuin mediajulkisuudenkin piirissä Internetin ansiosta, sillä tiedon lähteille on entistä helpompi päästä ja mielipiteitä on helpompi ilmaista. Sama tie voi johtaa luonnollisesti myös epätiedon, epätotuuksien ja valheiden äärelle, mutta kokonaisuutena Internetin, sosi-

[42] Sokrateen ulkopuolisuudesta kirjoittanut ja siten ”ksenofobiaa” tarkastelemaan joutunut vierauden ääni Ksenofon *Sokrateen puolustuspuheessa*. Nomen est omen. Ks. Ksenofonin teosta *Sokrates*, 205.

aalisen median ja blogosfäärin vaikutukset ovat olleet myönteisemmät kuin ne riskit ja takaiskut, joita informaation vapaa leviäminen on aiheuttanut tiedonmuodostukselle ja -välitykselle.

Kun vaihtoehtomedia on onnistunut paljastamaan perinnemedian yksipuoliseksi tai valheelliseksi, vaaraan on joutunut valtamedia ja sen kiveämä tiedon tie. Kuinka paljon vaarallisempaa onkaan uskoa luotettavana pidetyn median valheisiin kuin uskoa sellaista mediaa, johon jo lähtökohtaisesti suhtaudutaan epäillen? Luottamus valtamedian vilpittömyyteen on nähdäkseni paljon arveluttavampaa, ja siksi uusmedian toiminta on asettanut tiedon ja totuuden tavoittelulle pienemmät haasteet kuin auktoriteettiuskoinen suhtautuminen valtamediaan ja sen itseään kunnioittavaan ja oikeaksi julistamaan toimintaan.

Toiseksi (2), poliittista tai viranomaisvaltaa tukevan valtamedian ja kansalaisyhteiskunnan erot ovat kärjistyneet siksi, että ihmisten kokemukset ja elämykset eivät enää vastaa valtamedian todellisuudesta luomaa kuvaa. Syyt ovat, paitsi viestinnän tehostumisessa, erityisesti tuossa yhteiskuntaan syntyneessä repeytymisessä tai railossa, joka halkaisee kansalaisia ja heidän maailmankuvaansa.

Onko sitten medioiden välittämä kuva virheellinen niin, että valtavirtamediaa tai vaihtoehtomediaa voitaisiin sanoa valhemediaksi? Tämä edellyttää huomion kiinnittämistä totuuden ja todellisuuden käsitteisiin. Huolestuttavaa on tiedon ja totuuden käsitteiden valitseminen muitta mutkitta median asemaa koskevan väittelyn aseiksi. Tiedon ja totuuden on tällöin oletettu olevan yksiselitteisiä asioita. Niihin on liitetty vaatimus, että poliitikkojen, hallinnon, tieteen ja valtamedian julkaisema tai välittämä tieto on yksiselitteisesti totta ja että kaikista asioista väistämättä löytyy faktoja.

Haluttomuus ottaa ”faktoiksi” julistettua informaatiota kritiikittä vastaan on pyritty näkemään tiedonkulkuongelmana, kun ”tieto ei ole mennyt perille”, vaikka kyse on voinut olla tarjotun näkökulman tai mielipiteen periaatteellisesta vastustuksesta. Oletuksena on ollut, että tietoa voidaan jakaa yksisuuntaisesti median tiskin yli ja että yleisöjen pitää totella tiedon muodostajia tai välittäjiä sekä seurailla heidän näkemyksiinsä perustuvia johtopäätöksiä ja toimintasuosituksia. Tästä kertovat myös haikailut ”faktojen” perään. Hullunkurista valtavirtamedian suhtautumisessa muihin tietolähteisiin onkin ollut se, että valtavirtamedian on ollut niin tärkeää julistaa kilpailijansa ”valhemediaksi”. Kyse on ollut etupäässä vallasta.

Todellisuudessa tieteellinen ja yhteiskuntaa koskeva tieto on dialogista eli keskustelun varaista tavalla, jota olen analysoinut teoksessani *Dialoginen filosofia*. Politiikka puolestaan koostuu suureksi osaksi mielipiteistä. Myös tosiasiatiedon *merkitykset* paljastuvat ihmisten omassa elämässä, jossa kansalaiset päättävät tiedon arvoulottuvuuksista. Esimerkiksi ydinvoimasta on olemassa paljon ja monenlaista faktatietoa, mutta ydinenergian koetut merkitykset ovat hyvin erilaisia ydinvoimalaonnettomuuden uhreille kuin sähköisestä viestinnästä nautiskelevalle televisionkatsojalle, joka tarkkailee tapahtumia turvallisesti toisella puolella maapalloa. Faktojen tulkinnat riippuvat havaitsijoista, ja yksimielisyys niistä on harvinaista eikä aina edes tavoiteltavaa. Myös viestinnän yksisuuntaisuus on oireellista. Se on leimannut perinnemedian asennoitumista, jota vaihtoehtomedian toiminta on tervehdyttänyt pakottamalla sen parempaan dialogiin sekä uusmedian kanssa että koko maailman kanssa.

Jos ihmiset olisivat vain valtamedian varassa, mistä kansalaiset saisivat tietää, mitä vallanpitäjät eivät halua heidän tietävän? Entä mistä he tietäisivät, mitä kaikkea heidän

täytyisi tietää, jos kukaan ei siitä kerro? Joukkotiedotuksen pitää perustua parempaan filosofiseen tietoteoriaan ja tiedon sosiologiaan. Sen käytännöllisen puolustamisen takaavat vapaa argumentaatio ja sitä tukeva vaihtoehtoinen media.

3.3. Tiedonvälityksen avainasemassa asiantuntijajulkisuus

Tärkeän tarkastelunaiheen tässä teoksessa muodostaa asiantuntijajulkisuus, jolla tarkoitetaan asiantuntijatiedon välittymistä laajoille kansanryhmille ja tiedon roolia politiikanteon perustana. Länsimaisissa demokratioissa on Valistuksen ajoista asti lähdetty siitä, että poliittiset ja hallinnolliset ratkaisut pitää perustaa parhaaseen mahdolliseen asiantuntijatietoon. Vielä uudella ajalla kosmologisista seikoista, kuten taivaankappaleiden kiertoradoista, päätti jokin itsevaltias kruunupää, joka valitsi vasalliensa heille tarjoamista vaihtoehdoista viihdyttävimmän tai sen, jonka hän arveli parhaiten tyydyttävän hänen valtapoliittisia päämääriään taikka ainoan itsensä yläpuolelle tunnustetun auktoriteetin Sanassa ilmaisemaa tahtoa. Myös nykyisinä rakettitieteiden aikoina hallitsijat käyttävät asiantuntijoita, jotka tuottavat monenlaista tietoa, ja päätökset alistetaan ratkaistaviksi poliittisessa järjestelmässä ja sen edustuselimissä, toisinaan myös kansanäänestyksissä. Kuningasvalta on siis korvattu edustuksellisella demokratialla tai suoralla kansanvallalla.

Käsittelen asiantuntijajulkisuutta melko paljon, koska sillä on tärkeä asema valtamedian ja vaihtoehtomedian välisessä suhteessa. Olisi tärkeää, että politiikka ja informaationjakelu pohjautuisivat tiedonmuodostukseen, jolla tavoitellaan totuutta. Mitä tiukemmin totuuden väitetään olevan jo tavoitettua ja sitä halutaan julistaa erilaisina ohjelmina tai direktiiveinä – kuten on tullut tavaksi etenkin Euroopan unionin piirissä – sitä suuremmalla syyllä on aihetta epäillä tiedon perustaa, ja sitä enemmän työtä on tarjolla uudelle kriittiselle vaihtoehtomedialle.

Tältä pohjalta voitaisiin ajatella, että valtavirtamedia ja vaihtoehtomedia olisivat helposti löytäneet toisensa ja yhteisen etunsa tai saisivat aikaan vähintäänkin työnjaon. Se, että niin ei ole käynyt, johtuu nähdäkseni kahdesta syystä. Vaihtoehtomedia vähentää valtamedian lukijoita ja maksavia tilaajia ja siten kaventaa ammattitoimittajien ja heidän työnantajiensa leipää. Toinen syy on yhtä ilmeinen: valtamedia on sitoutunut edistämään poliittisen vallan tavoitteita. Tässä tutkimuksessa esitänkin laajan näytön siitä, millä tavoin valtamedia tukee hallitusvaltaa sen väristä riippumatta ”yhteiskuntavastuuseensa” perustuen. Se puolestaan koostuu pyrkimyksestä hallita kansanjoukkoja. Valtamedian toiminta on osa poliittista hallintaa, joka tosin on karannut poliittisen järjestelmän ulkopuolelle ja vaikuttaa nyt valtamediassa. Median valtapolitisoituminen ja poliittisen vallan medioituminen johtuvat juuri tästä valtamedian ja valtavirtapolitiikan kaksisuuntaisesta mutta hämmentävän yksimielisestä vaikutusyhteydestä.

Tässä kirjassa pyrin osoittamaan, että valtavirtamedian toimintatila on kutistunut ja vaikutusvalta heikentynyt, kun taas vaihtoehtomedian uutiskoira vainuaa paremmin kansalaisyhteiskunnassa sekä viranomaisjulkisuudessa vallitsevat asiat ja niiden totuus- tai valhearvon. Näin vaihtoehtomedia on alkanut puoltaa entistä paremmin paikkaansa, vaikka tietyt toimittajien ammattitaidottomuudesta johtuvat tekijät ja toimituksellisten resurssien niukkuus tarjoavatkin valtavirtamedialle aseita käteen uusmedian arvostelemiseen. Taustalla ei ole välttämättä muuta kuin kateutta, joka on tyypillistä myös juttuja saalistaville paparazzeille heidän kilpaillessaan keskenään ja kalvaessaan niin julkkiksia kuin toinen

toisiaankin.

Yhdysvaltain sotakorkeakoulun kansallisten turvallisuusasioiden professori Tom Nichols on katsonut teoksessaan *Asiantuntemuksen kuolema* (2017), että informaation aikakauden luoma narsistinen ja virheellinen tasa-arvon käsitys on rampauttanut asiantuntevan keskustelun ja että nykyisin jokainen Internetissä piipahtanut keskimääräinen kansalainen katsoo olevansa tiedoiltaan tasavertainen esimerkiksi lääkärien ja diplomaattien kanssa. Nicholsin mielestä nykyisin vaaditaan, että jokainen mielipide otetaan tasavertaisena huomioon ja että vastakkaisen väittäminen tulkitaan epädemokraatiseksi elitismiksi. Hänen käsityksensä mukaan aiempaa demokraattisempi informaation leviäminen ei ole johtanut entistä sivistyneempään tai valistuneempaan kansaan, vaan tulokseksi on saatu huonosti asioista perillä olevia kansalaisia, jotka tuomitsevat älylliset saavutukset eivätkä luota asiantuntemukseen. Tämän seurauksena myös demokraattiset instituutiot ovat häviämässä populismille tai teknokratialle tai molemmille.[43]

Nicholsin väitteissä paikkaansa pitävät havainnot, että Internetissä seilaaminen on tuottanut monille ihmisille harhakäsityksen kaikkien alojen hallitsemisesta. Se on tehnyt jokaisesta netissä pyörähtäneestä kuninkaan tai ainakin prinssin, joka valitsee hedelmiä tiedon puusta, vaikka tosiasiassa hän ajelehtii tiedon valtavirrassa vailla suuntaa ja on sikäli myös helposti vaikutettavissa. Nichols tulee myös puolustaneeksi voimakkaasti asiantuntijavaltaa, ja hän tekee sen ylenkatsomalla kansalaisten mielipiteitä. Ovatpa kansalaismielipiteet vääriä tai oikeita, ne ovat kuitenkin vaikutusvaltaisia ja arvokkaita, ja siksi niiden huomiotta jättäminen olisi poliittisesti epäviisasta. Kuvaavaa on, että kyseisen analyysin esittäjä on armeijan edustaja, jonka leipä muodostuu luottamuksesta hierarkkisiin auktoriteetteihin. Myöskään tämä ei tee hänen demokratiakritiikistään sokraattista.

Totta Nicholsin argumentaatiossa on, että kukaan ei voi olla kaikkien alojen asiantuntija. Sikäli hän käyttää populismin käsitettä oikein tarkoittaessaan sillä täyttä tasa-arvoa peräävää poliittista vaateliaisuutta. Tavallisen tallaajan ei kannata olettaa olevansa teknisten eksperttien tai sotilasasiantuntijoiden tietojen tasalla, kun pohditaan vaikkapa hävittäjähankintoja, vaikka aihe kiinnostaakin verojen maksajia ja intressi osallistumiseen on suuri. Mutta monissa maanläheisemmissä asioissa kansalaisten mielipiteet voivat olla oikeaan osuvia. Esimerkin tarjoaa talouden taikamaailma, jossa kuluttaja ei ole ainoastaan taloustilanteen arvioitsija tai ennakoija vaan myös siihen vaikuttava tekijä, jonka kokemuksilla ja näkemyksillä on arvoa eräänlaisina asianosaisten tai uhrien todistuksina. Yalen yliopiston taloustieteen professorin Robert J. Shillerin mukaan taksikuskit näkivät *subprime*-kuplan ja ennustivat vuoden 2008 romahduksen sekä sen jälkeisen laman paremmin kuin Yhdysvaltain keskuspankin asiantuntijat, pörssimeklarit, treidaajat ja diilerit, jotka olivat alttiita ryhmäkoheesiolle ja konformismille sekä muodostivat käsityksiään joukkoharhojensa vallassa: toinen toisiaan kunnioittaen tai peläten.[44]

Myös moderni rahanluontijärjestelmä on valheeseen, eli pankkien tiskeillä leivottuun lumerahaan, perustuva järjestelmä, joka systeemivaleeseen nojaten kuitenkin toimii. En

[43] Tom Nichols teoksessaan *Asiantuntemuksen kuolema – Vakiintuneen tiedon vastainen kampanja ja miksi se on niin tärkeä* (2017).

[44] Robert J. Shiller The New York Timesissa 1.11.2018 julkaistussa kirjoituksessaan “Challenging the crowd in whispers, not shouts”, jossa hän selitti taloustieteilijöiden alttiutta joukkoharhoille psykologi Irving L. Janisin klassikkoteoksen *Victims of Groupthink* (1972) valossa. ’Ryhmäajattelu’ kuvaa prosessia, jonka kautta ryhmä tekee huonoja tai järjen vastaisia päätöksiä, ja se on kehitetty samassa hengessä kuin ’uudiskieli’ (*newspeak*) George Orwellin teoksessa *Vuonna 1984*.

käy tarkemmin selostamaan sen olemusta, mutta idea on, että yksityiset liikepankit antavat keskuspankkien luvalla ja valtioiden valtuuttamina pankeista ulos enemmän rahaa kuin niissä on talletuksia sekä pidättävät sijoituslainoilla hankittavan varallisuuden pantikseen niin pitkäksi ajaksi, kunnes laina on maksettu. Vaikka kyseessä onkin puhdas valheellisuus, järjestelmä toimii. Valheen varassa luodulla pääomalla on luotu yhteiskuntaan varallisuutta, jota muuten ei olisi saatu rahoitettua. Valhe ei siis ole aina vain negatiivinen asia, ja siksi poliitikot, julkinen valta ja media myös suojelevat suuria systeemivalheita, mikäli ne ovat valtion tai yhteiskunnan edun mukaisia. Tavallisille kansalaisille ei voida kertoa kaikkia asioita ilman, että niillä olisi vakavia seurauksia koko yhteiskunnalle. Tällöin saattaisi syntyä suurta mutta täysin tarpeetonta vahinkoa vain paniikinomaisen joukkokäyttäytymisen vuoksi tai siksi, että asioita arvioivat kansalaiset, jotka liikkuvat talouden maailmassa kuin Liisa Ihmemaassa ja joilla menee henkilökohtaistenkin pulmiensa kanssa usein sormi suuhun ja ajatukset silmämunakuivuriin.

Perusteellisen yhteiskuntakritiikin esittämisen ja järjestelmävalheiden paljastamisen sijasta mediajulkisuus keskittyykin metsästämään poliitikkojen henkilökohtaiseen elämään liittyviä valkoisia valheita ja skandaaleja. Niistä puolestaan tehdään aseita ei-toivottujen poliitikkojen uran tuhoamiseen, vaikka ne ovat politiikan sisältöjen tai poliitikkojen toimintakyvyn kannalta usein merkityksettömiä. Skandalisoitumista hyödyntävä ja jopa tavoitteleva sensaatiojournalismi on sangen epä-älyllistä ja vie harhaan myös totuutta etsittäessä. Kyseessä on valtavirtamedian itsensä lietsoma populismi, joka johtaa siihen, että älyllistä keskustelua ei voida käydä valtamediassa.

Vaikka valheille rakentaminen ei olekaan eettisesti perusteltua, se on kuitenkin ymmärrettävää. Valehtelusta tulee suosittua mediassa kriisiaikoina tai niiden ollessa ovella. Ja taaskin takana on eräs kuilu, joka on muodostunut todellisuuden ja siitä viestimisen välille. Kyse on tulkintalinjojen välisen etäisyyden hallinnasta. Valheiden runsaus ja syveneminen kertovat ankeiden aikojen tai romahdusten lähestymisestä.

Vaikka pelkkä valistuneen kansalaisen status ei riitäkään asiantuntemuksen osoittamiseen, voidaan yleissivistyksen merkitystä kuitenkin puolustaa siksi, että monet asiantuntijat eivät kykene muodostamaan kokonaiskäsityksiä tilanteista ja niiden merkityksistä. Koska asiantuntijat käyttävät paljon valtaa tavallisiin kansalaisiin verrattuina, heidän epäilemiseensä ja kyseenalaistamiseensa on täysi syy sekä valtavirtamediassa että vaihtoehtomediassa, onpa kyse sitten ilmastonmuutoksesta tai kasvisravinnon verrattomuudesta. Tilaa tässä taistelussa on viime aikoina onnistunut valtaamaan vaihtoehtomedia, mikä kertoo paljon valtamedian asennoitumisesta ja sitoumuksista.

Common sense -ajattelua eli niin sanottua terveen järjen politiikkaa voidaan puolustaa sekä median puolueellisuuden että asiantuntijavallan leväperäisyyden vuoksi. Tiettyä maalaisvallesmannin logiikkaa puolusti myös tasavallan presidentti Sauli Niinistö käyttäessään puheenvuoron ”tolkun ihmisen” puolesta.[45] Itse en puolusta täyttä relativismia enkä

[45] Alun perin kirjailija Jyri Paretskoin Iisalmen Sanomien kolumnissaan ”Tolkun ihmiset” 29.1.2016 käyttämä sanonta levisi laajaan julkisuuteen tasavallan presidentti Sauli Niinistön lainattua sanaparia kehujen kera Twitter-viestissään 30.1.2016. Paretskoin kolumnissa vaadittiin maltillisia ja pidättyviä sekä samalla myös hyvin sovinnaisia, keskiluokkaisia ja normatiivisia asenteita koskien muun muassa maahanmuuttopolitiikkaa ja seksuaalipolitiikkaa. Sauli Niinistön myöhempi kampanjointi ”vihapuhetta” vastaan on ollut siinä mielessä kaksinaismoralistista, että ärähtelyistään tunnettu presidentti on myös itse hyödyntänyt asiaan liittyvää totuusefektiä: kun sanoo jotakin ”vihaisesti”, aggressio koetaan merkiksi sanojan totisuudesta, ja se puolestaan luo vaikutelman, että viestinkin täytyy olla totta.

pragmatismia, jonka mukaan totta ja perusteltua on sellainen, mikä toimii käytännössä. Aivan kuten pragmatismin kritiikkiä esittänyt filosofi J. E. Salomaa totesi: mitkään väitteet eivät ole tosia siksi, että ne toimivat käytännössä, mutta ne voivat toimia käytännössä siksi, että ne ovat tosia.[46]

Näin ollen yhteiskunnallista totuutta ei voida perustaa pelkkiin myönteisiin seurauksiin eikä kansansuosioon, ei myöskään enemmistöjen ”oikeustajuun”, sillä oikeuden käytön perustana ei pidä olla mikään taju vaan jurisprudentia, eli asiantuntemus ja koeteltu ammattitaito. Mutta myös asiantuntijavaltaistuminen ja auktoriteettien kunnioittamisen vaatimukset ovat heittäneet suuren haasteen ristiriitaisia viestejä vastaanottavien ja totuutta etsivien ihmisten arvostelukyvylle. Pelkkä *common sense* -ajattelu on päässyt valtaamaan alaa juuri siksi, että asiantuntijuus on osoittautunut epäluotettavaksi. Puolueellisuutta on lietsonut sen kytkykauppa puolueellisen median kanssa. Siksi tässä tutkimuksessa kiinnitetään erityinen huomio joukkotiedotuksen lähteenä olevan asiantuntijuuden ja tieteen rooliin.

3.4. Asiantuntijavalta ja elämismaailman kolonisaatio

Asiantuntijavalta ei rajoitu vain akateemisten turva-aitojen sisäpuolelle. Yhteiskuntamme on muuttunut niin tekniseksi ja erikoistumista vaativaksi, että juuri tämä seikka on tuonut vallan avaimet mitä erilaisimpien asiantuntijoiden käsiin. Asiantuntijavallan kohteena ei ole nykyisin vain filosofia, hyvä elämä ja terveys vaan myös auton huolto, seksi, kasvatus, oikeudenmukaisuus, vapaa-ajan vietto ja ruokavalio. Asuntoa ei uskalla ostaa ilman perusteellisia homehaittatutkimuksia ja tietyntyyppistä asiantuntijaa. Jos kotonasi rikkoutuu pesukone, et voi toivoa saavasi puhtaita vaatteita moneen päivään, ennen kuin asiantuntija käy korjaamassa tuon elämälle välttämättömän laitteen. Mikäli joutuu syytetyksi oikeudessa, ihmisen on mahdotonta puolustaa itseään ilman asiantuntevaa juristia. Ja mikäli sinulta hajoaa tietokone, olet todella pulassa: tuskin pystyt arvaamaan edes sitä, mikä laitetta vaivaa, hakeutumatta välittömästi atk-asiantuntijan pakeille. Asiantuntijavallan käänteispuolena on uusavuttomuuden kasvu.

Asiantuntijavallan lisääntyminen on suora seuraus tieteellisten asenteiden levittäytymisestä ihmisten elämismaailmaan. Samalla kun länsimainen elämäntapa on tullut yhä enemmän tieteellisen esikuvansa kaltaiseksi, elämäntaidon yleisasiantuntijoiden määrä on vähentynyt. Myös filosofisen ajattelun kokonaiskenttä, jolla ihmiset tekevät arvo- ja elämäntapavalintoja, on hajonnut kapeisiin sektoreihin, joiden piirissä mitä erilaisimmat erikoisasiantuntijat preparoivat omia kysymyksiään.

Asiantuntijoiden yhteiskunnallinen välttämättömyys on osa *riippuvaiseksi* tulemisen ilmiötä. Omimmalta olemukseltaan asiantuntijuus on kuitenkin usein vain suurta ja turhaa sumutusta. Esimerkiksi laulukilpailuissa saattaa asiantuntijana toimia henkilö, joka ei itse osaa laulaa. Seksuaalipoliittiset asiantuntijat performoivat omia intressejään ja intohimojaan. Joillakin korkeakulttuurin tai esittävän taiteen alueilla, kuten jäätanssissa, urheilu ja kilpailuideologia voivat yhdistyä esteettiseen vallankäyttöön niin, että voittajista sovitaan

46 Erään todistuksen pragmatistisen totuuskäsityksen nurinkurisuudesta antoi J. E. Salomaa, joka totesi teoksessaan *Totuus ja arvo* (1926 s. 361), että oikeassa filosofiassa ”jotakin arvostelmaa ei pidetä totuutena siksi, että se hyödyttää toimintaa, vaan päinvastoin se hyödyttää toimintaa siksi, että se on tosi.”

etukäteen. Näin selittyy se, miksi taitoluistelija voi huoleti kompastua ja pyllähtää pyrstölleen ja kompuroida silti palkintopallille *Parsifalista* suoriuduttuaan. Asiantuntijana oleminen vaatii pyyteetöntä uhrautumista hierarkioille, joiden kuristavuus kuuluu usein myös balettipiruettien perässä pyristelevien selostajien pingottuneesta äänestä.

Mutta tieteen ja filosofiankin piirissä vallitsevat omat koreografiansa. Tutkimus ei ole totisesti tanssiesitykseen verrattava tapahtuma, sillä tieteenharjoittajat eivät yleensä tanssi, paitsi niin sanottua Potomacin polskaa oppituoleja täytettäessä (”kun musiikki lakkaa jne”). Esityksen paikalla on niin sanottu ”tieteellinen pätevyys”. Se perustuu henkilön oletettuihin ominaisuuksiin ja koostuu ansio- tai julkaisuluetteloihin kirjatuista historian tosiasioista. Ne ovat kuitenkin kuollutta elämää. Akateemisilla kriteereillä ylivoimaisesti pätevimmän asiantuntijan löytää hautausmaalta. Tieteellisissä yhteyksissä tavataan yhä useammin henkilöitä, jotka vakuuttelevat olevansa todellisia ”sanan käytön asian tuntioita”.

Vaihtoehtomedian yhteiskunta- ja kulttuurikriittiseksi tehtäväksi on muodostunut myös asiantuntijavallan onttouden osoittaminen. Juuri siksi olen omistanut aiheelle kirjani viimeisen pääluvun. Esimerkiksi väitöskirjoja tarkastettaessa on tyypillistä, että yksi asiantuntija pitää opinnäytettä kiitettävänä, kun taas joku toinen ei hyväksyisi edes tutkimuksen lähtökohtia. Filosofisten asiantuntijoiden asiantuntemus on usein niin kapea-alaista, että mikäli tuon kapea-alaisuuden reunat menisivät vielä vähänkin lähemmäksi toisiaan, ne olisivat täysin toisissaan kiinni. Pitkälle erikoistunut asiantuntija ei yleensä näe kokonaisuuksia tai on kannanotoissaan puolueellinen. *Business*-asiantuntijat toimivat aina omaksi edukseen. Energia-asiantuntijat valvovat teollisuuden ja työnantajien tai ympäristönsuojelijoiden etua. Maksettu asiantuntija on puolueellinen, ja rahasta se paraskin pappi saarnaa. Asiantuntijuuteen liittyy lisäksi päätösvallan kasautumista, jonka tuloksena akateemisen asiantuntijavallan käyttö ei poikkea firmojen ristiinomistuksesta tai vuorineuvosten vispilänkaupasta. Samat henkilöt, jotka käyttävät valtaa Suomen Akatemiassa ja säätiöissä, istuvat myös yliopistojen tiedekunnissa ja hallintoelimissä. Asiantuntemuksen sivuuttamisesta vallan hunajan hyväksi kertoo esimerkiksi se, että presidentti Tarja Halonen, demarivaikuttaja Ritva Viljanen ja pankinjohtaja Björn Wahlroos ovat kaikki suomalaisten yliopistojen hallituksen puheenjohtajia nyt, kun uusi yliopistolaki avasi konsistorien tuolit yliopistojen henkilökunnan ulkopuolisille.

Asiantuntijoiden suuri merkitys ihmisten elämänkäytännöissä korostuu erityisesti sairauden ja terveyden kysymyksissä. Lääkärit ovat useasti myös rahastajia, joille hidasta kuolemaa tekevät pitkäaikaispotilaat ovat oman elämän ehto. Niinpä lääkärien edun mukaista on pitää potilastaan sen verran sairaana, että hän pysyy asiakkaana mahdollisimman pitkään, mutta sen verran terveenä, ettei hän kuole ennen aikojaan: hoidon on oltava yhtä kaikki jatkuvaa. Esimerkiksi suuri osa mielenterveystyön varjolla tapahtuvasta pään puuduttamisesta ja aivojen aktivoimisesta paljastuu filosofian valossa pelkäksi vallankäytöksi, jolla peitellään yhteiskunnalle itselleen ominaisia sairauksia, kuten työpaikkojen ihmissuhdeongelmia. Lääkehoitoon perustuva psykiatria toimii kiertelyn verukkeena muun muassa silloin, kun kvartaalitalouden piiskasta ja porkkanasta johtuvaa työuupumusta koetetaan kääntää masentuneen ihmisen omaksi syyksi – tai kun seksin puutteesta kärsivän neurootikon yksinäisyyttä yritetään lievittää onnellisuuspillereillä. Lääkärit kilpailevat myös keskenään ja riitelevät hoitomenetelmiensä tehosta.[47] Tosiasiassa suuri osa ihmisten elä-

[47] Aiheesta kirjoitti etevästi filosofi Jyri Puhakainen teoksessaan *Persoonan kieltäjät – Ihmisen vapaus ja vastuu aivotutkimuksen ja lääketieteen puristuksessa* (1999), joka herätti aikoinaan laajan keskustelun.

mänongelmista on sosiaalista alkuperää ja johtuu filosofisen kriittisyyden puutteesta. Niinpä ne olisivat myös ratkaistavissa reippaalla ja tulevaisuudenuskoisella asioihin tarttumisella.

Asiantuntijavalta on levittäytynyt hallitsemattoman syöpäkasvaimen tavoin koko länsimaiseen elämäntapaan. Elämä parhaiden asiantuntijasuositusten mukaan tuskin voi olla kovin onnellinen. Asiantuntemusta voi hyödyntää vain sellainen henkilö, joka kertoo itsestään kaiken ja altistaa itsensä asiantuntijavallalle. Asiantuntijana toimimiseen puolestaan sisältyy uteliaisuutta ja riepottelua, ja se on eräs julkisen kontrollin muoto. Julkinen ja yksityinen lomittuvat silloin julkisen vallankäytön eduksi. Monessa tapauksessa asiantuntijavalta onkin vain *mielipidejohtajuutta* eli mielipidevallan naamioimista asiantuntemukseksi. Se on omien mielipiteiden hyväksikäyttöä hierarkkisen vallan tukena. Koomikko Simo Frangén nimitti jo tietokilpailijoitakin ”erityisasiantuntijoiksi”. Asiantuntijavallan karikot on siis havaittu, ja niistä tehdään pilkkaa.

Niin sanottu asiantuntija saattaa nykyään ryömiä mielipidevallan taakse myös sitä kautta, että hän ”avoimesti tunnustaa” näkemyksensä mielipiteenvaraisuuden. Hän sanoo esittävänsä ”vain mielipiteen”. Tosiasiassa esimerkiksi professori voi vain harvoin erottaa henkilökohtaisen mielipiteensä niistä kannanotoista ja toimista, joiden kautta hän käyttää tiedepoliittista valtaa. Myös Lavrenti Berijan johtaman Neuvostoliiton salaisen poliisin upseerit esittivät niskalaukauksensa perusteluksi ”vain mielipiteen”. Mitä hänenkin nimellään voitaisiin myydä nykyisessä postgöbbelsiläisessä mediatodellisuudessa? – Ehkä brändättyä parfyymia. Kun asiantuntijavalta on mielipidevallan käyttöä, se voi olla hyvin vaikuttavaa. Mielipidettä on vaikea arvostella, sillä mielipiteenä esitettyä näkemystä on vaikea osoittaa todeksi tai epätodeksi, oikeaksi tai vääräksi.

Nykyajan ihmisen on hyvä muistaa, että niin kriitikon kuin asiantuntijankin mielipide on aina vain *yhden ainoan* ihmisen tai intressitahon mielipide. Valtamediassa esitettynä esimerkiksi kriitikon arvio voi saada suhteettoman suuren merkityksen. Sitä vaikutelmaa ei ole syytä säikähtää. Filosofian mukaista on olla uskomatta muiden mielipiteisiin ja kieltäytyä alistumasta ohjailtavaksi. Esimerkiksi politiikan tai taiteen piirissä esitetty kritiikki on syytä ottaa vastaan, mutta tärkeää on myös *erottaa* toisten mielipiteet omistaan. Tämä tapahtuu kertomalla, miksi asiassa vallitsee mielipide-ero, miksi itse on sitä mieltä kuin on ja että loppuun asti pohditusta näkemyksestä on aikomus pitää kiinni.

Yhteiskunnassamme alistutaan neuvottelemaan, maanittelemaan ja kinastelemaan paljon useammin kuin olisi syytä. Jos ihminen on miettinyt ajatuksensa loppuun, hänellä ei ole aihetta muuttaa kantaansa eikä kyseenalaistaa sitä. Empiminen ja jahkailu puolestaan ovat merkkejä siitä, että asioita ei ole ajateltu loppuun. Yleensä omissa mielipiteissä pysyminen herättää enemmän kunnioitusta kuin jatkuva luikertelu. Nöyristely, jankuttelu, taivuttelu ja tinkiminen kertovat filosofisen asenteen puutteesta aivan niin kuin myös yhteiskunnassamme yleistynyt sensuuri, jonka mukaan jotain tiettyä ajatusta ei saisi missään tapauksessa sanoa.

Käsittelen asiantuntijavaltaa pitkästi, sillä asiantuntijavaltaistuminen on suuri ongelma, jonka vuoksi elämämme on teknokratisoitunut. Kaksiosaisessa pääteoksessaan *Kommunikatiivisen toiminnan teoria* (1981) saksalainen filosofi Jürgen Habermas viittasi asiantuntijavallan käytännöllisiin vaikutuksiin sanaparilla ”elämismaailman kolonisaatio”, jolla hän tarkoitti ihmiselämän ja yksityisyyden läpivaltiollistumista, byrokratisoitumista ja virka-

valtaistumista.[48] Ja eikö sinustakin tunnu, kuin panssarikolonnat marssisivat huoneeseesi, kun joudut selkä seinää vasten jonkin mediasta ryöpsähtävän täysin vastaansanomattoman ja ehdottomana totuutena esitetyn asiantuntija*mielipiteen* kanssa, joka koskee esimerkiksi maahanmuuton tärkeyttä tai islamin ihanuutta? Kun ehdotonta asiantuntijuutta puolestaan vaaditaan jokaiselta uskontojen tai muiden ideologioiden *arvostelijoilta*, ylenkatsotaan demokratian kulmakiveä ja kansalaisten mielipiteitä sekä heidän poliittista tahtoaan. Ihmisille uskotellaan, että päätöksiä voidaan tehdä vain joidenkin tieteellis-teoreettisten lähestymistapojen oikeuttamina, vaikka myös arvostelun kohteena olevat asiat sinänsä olisivat pelkkiä mielipiteitä tai joidenkin uskonnollisten pyhimysten hourailuja.

Tämän tuloksena yhteiskunnassamme ovat käynnissä jatkuvat kinkerit, joissa tuomarit kysyvät syytetyiltä, ovatko he varmasti asiantuntijoita vai pelkkiä maallikoita esimerkiksi arvostellessaan islamia. Näin sivuutetaan ensinnäkin se, että myös tuomioistuimissa päätöksiä tekevät tuomarien ja lautamiesten kaltaiset maallikot ja konventionaalisten käsitysten kannattajat, joilla ei ole pururataansa parempaa perustaa ajatuspoluilleen. Pahinta kuitenkin on, että asiantuntemusta peräämällä uskontojen arvostelijoita vaaditaan *sitoutumaan* kritisoimiinsa ilmiöihin ja niiden tarkastelemista *sisältä päin*. Esimerkiksi islamin asiantuntijana mediassa tunnetuksi tullut Jaakko Hämeen-Anttila on tarkastellut islamia lähietäisyydeltä käännettyään Koraanin, suomennettuaan suuren määrän arabialaista runoutta sekä nähdessään islamista vain sen kulttuuriornamentit. Kielitieteilijänä saavuttamistaan ansioista huolimatta hän ei ole kyennyt kertomaan, miksi nuo koristeet ovat vain moskeijoiden ja hallitsijapalatsien seinissä, vaan tämä tehtävä on jäänyt meille filosofisille ideologiakriitikoille, vallan analyytikoille ja politiikan tutkijoille.

Mediassa ja oikeussaleissa vaadittuun islamin asiantuntemukseen liittyvä suuri ongelma on, että asiantuntemuksena ei voida yleensä pitää perillä oloa sellaisesta, mikä pohjimmiltaan on pelkkää satua. Sitä paitsi Suomen kaltaisessa maassa on asiantuntijana esiintyminen ollut sangen helppoa, sillä kilpailijoita on vähän, ja esimerkiksi assyriologian asiantuntemus on kapealla pohjalla, eli muutaman asiaan vihkiytyneen henkilön varassa. Media puolestaan on popularisoinut asiantuntijuuteen liittyvää vaikutelmaa perätessään Mesopotamian kulttuurien tuntijoilta kulinaristisia ruokavinkkejä.[49] Maustematkailua ei ole kuitenkaan pidetty uuskolonialismina eikä elitisminä valtamediassa, vaikka hyvin olisi voinut. Eksoottisilla ruokavalioilla monikulttuurinen maailmankyläpainajainen on päinvastoin pyritty syöttämään tavallisille televisionkatsojille esimerkiksi Britannian entisen puolustusministerin ja kosmopoliitikkona esiintyvän espanjalais-brittiläisen Michael Por-

---

[48] Elämismaailman käsitteen (saks. *Lebenswelt*) esitteli filosofi Edmund Husserl teoksessaan *Eurooppalaisten tieteiden kriisi ja transsendentaalinen fenomenologia* vuonna 1936, ja sillä tarkoitetaan 'maailmaa elettynä', ennen sen teoreettista analysointia. Käsitettä kehitteli edelleen Jürgen Habermas vuonna 1981 julkaisemassaan teoksessa *Kommunikatiivisen toiminnan teoria*, jossa hän näki elämismaailman vastakohtana "systeemille". Habermas arvosteli teknisten ja hallinnollisten järjestelmien tunkeutumista elämismaailmaan, toisin sanoen eletyn todellisuuden välineellistä järkeistämistä. Siinä viestinnällisen toiminnan rakenteet ja instituutiot ovat ratkaisevassa asemassa. Ihanteellisessa viestintätilanteessa yksilöiden identiteetti ja yhteiskunnallinen solidaarisuus sekä tavat ja perinteet ovat harmonisessa tasapainossa.

[49] Esimerkiksi sopii vaikkapa Helsingin Sanomien Teema-liitteessä 26.3.2015 ja päälehdessä 5.4.2015 julkaisema juttu "Hyvä ruokakeskustelu – professori Jaakko Hämeen-Anttila ja toimittaja Venla Rossi puhuisivat ruoasta enemmänkin" sekä Viini-lehdessä 5.1.2016 julkaistu juttu "Yhdet vielä, Jaakko Hämeen-Anttila". Molemmat perustuivat Hämeen-Anttilan ja ruokabloggaaja Venla Rossin julkaisemaan kirjaan *Nälästä nautintoihin – Ruoan tarina* (2015), jossa kulttuurien tuntemusta syötettiin lukijoille nautiskelun keinoin. Taka-alalle jäi se ikävä tosiasia, että hedonismiin ja mässäyksiin sortuminen on aina ollut myös kulttuurien rappeutumisen tunnusmerkki.

tillon ohjelmasarjassa *Kiehtova maailma – Junamatka Eurooppaan*, jota myös Yleisradio on esittänyt, ja näin on pyritty pitämään rajatonta Eurooppaa rakentavaa liittovaltiopolitiikkaa raiteillaan.

Tosiasiassa monien kulttuuripiirteiden, kuten islamin, valtasuhteiden paljastaminen edellyttäisi ilmiöiden tulkitsemista *kriittisesti ulkoapäin*. Filosofisten kriteerien mukainen todellinen asiantuntija ei olekaan sellainen, joka on perehtynyt johonkin erityiskysymykseen sisältäpäin, vaan sellainen, joka tarkastelee asioita etäisyyden päästä. ”Maallikkona” pidetyn näkökulma edustaa asiantuntemusta silloin, kun se perustuu filosofiseen *menetelmään*, jolla asiat voidaan saattaa suhteelliseen valoon. Tällaisen metodin esikuva on uuden ajan filosofin René Descartes’n kehittelemä epäilyn menetelmä, jonka arvostelemiseen poliittinen vasemmisto ja sen tieteellinen siipi, eli postmodernistit, ovat tuhlanneet paljon ruutia.

3.5. Julkisuuden uusi rakennemuutos

Julkisuuden ja mediajulkisuuden välisen jännitteen yhden puolen muodostavat viranomaisjulkisuus, asiantuntijajulkisuus, poliittisen elämän julkisuus ja kansalaistoiminnan julkisuus elämänpolitiikkoineen. Toisen puolen muodostavat valtavirtamedian ja vaihtoehtomedian välinen taistelu uutisista, jutuista ja totuudesta sekä tietysti lukijoista ja muista vastaanottajista.

Frankfurtin koulukuntaa edustavan filosofin Jürgen Habermasin näkemys ”elämismaailman kolonisaatiosta” voi toimia vertailukohtana, kun arvioidaan asiantuntijuuden asemaa mediassa. Samoin hänen varhaistuotantoonsa sisältyvää julkisuusteoriaa voidaan pitää lähtökohtana, kun pohditaan demokratian toimivuutta, viestintäkulttuurien muutoksia sekä mediajulkisuuden roolia yhteiskunnassa. Habermasin kommunikaatioteoria muodostaa nykyisten julkisuusteorioiden lähtökohdan, jonka käsittelyä ei voida ohittaa. Näin on erityisesti, mikäli sen kanssa ollaan eri mieltä. Paljon julkaisseeseen saksalaiseen viestintäteoreetikkoon voidaankin soveltaa samaa sanontaa kuin Immanuel Kantiin: voidaan argumentoida Habermasin puolesta tai häntä vastaan, mutta ei ilman häntä tai hänen vaikutustaan.

Teoksessaan *Julkisuuden rakennemuutos* (1962) Habermas esitti, että nykyisen kaltainen julkisuus rakentui yhdessä porvarillisten yhteiskuntien kanssa ja porvariston myötävaikutuksella. Uuden ajan lopusta, eli 1600-luvulta 1800-luvulle ja aina modernin ajan alkuun asti ulottuvana ajanjaksona, oli julkisuudesta tullut kansalaisyhteiskunnassa keskeinen kategoria. Se oli määriteltävissä toiminnaksi, jonka foorumeja olivat kirjallisuus, kuvataide, lehdistö ja kirkkojen kuulutukset. Sen sijaan 1800-luvun liberalisoitumisen tuloksena julkisuudesta tuli entistä enemmän nousevan yhteiskuntaluokan, porvariston, keskusteluareena. Samalla kun omistavasta luokasta tuli kapitalismin vahvistumisen myötä keskeinen poliittinen toimija, joutuivat perinteistä ideologista valtaa käyttäneet aatelisto, papisto ja niitä edustaneet valtio ja kirkko antamaan tilaa uudelle yhteiskunnalliselle muutosvoimalle.[50] Näin aikana, jolloin oli vielä tiedonvälitystä eikä sen paikalla lehdistöä.

Habermasin mukaan julkisuudesta tuli tällöin toimintakenttä, joka yhdisti porvariston

[50] Jürgen Habermas 1962 julkaisemassaan habilitaatioväitöskirjassa *Julkisuuden rakennemuutos – Tutkimus yhdestä kansalaisyhteiskunnan kategoriasta*, jota on pidetty hänen ensimmäisenä pääteoksenaan.

osaksi politiikkaa ja jolla viranomaisten ja kirkon vallankäytöstä pystyttiin keskustelemaan kriittisesti. Ajalle tyypillisiä olivatkin kahvisalongit, joissa porvaristo esitteli mielipiteitään ja keskusteli yhdessä kirjailijoiden ja taiteilijoiden kanssa. Oman fooruminsa muodostivat työväestön oluthuoneissa esiintyneet kapakkafilosofoinnin muodot, mutta niitä Habermas ei jostakin syystä pidä julkisuuden kannalta yhtä merkittävinä. Tämä on erikoista, sillä myös työväenliikkeellä on ollut älyllisiä pyrkimyksiä, ja selitys Habermasin epähuomioon saattaa olla, että työläisväestö ei kanavoinut kriittisyyttään yhtä aktiivisesti Keski-Euroopassa kuin sanomalehtiä ahkerasti lukevassa Suomessa, jossa on aina ollut kriittinen ja tietoisuuttaan vaaliva työväenluokka.

Habermasin ajattelussa teoriointi ja historiallinen havaintojen teko risteävät melko yllättävällä tavalla, ja hänen keskittymistään porvariston aseman arvioimiseen onkin ymmärrettävä sen valossa, että hänet tunnetaan kapitalismin kriitikkona. Yhtä kaikki, julkisuudesta tuli porvariston toiminnan tuki modernina aikana, ja syntyi konsensushenkinen julkinen mielipide, jonka kautta porvariston näkemykset välittyivät valtion suuntaan. Myös nationalismin tutkijana tunnetuksi tulleen Benedict Andersonin mielestä mediajulkisuutta synnyttävä viestintä integroitui tuohon aikaan osaksi kansallisvaltioiden rakennustyötä omilla narraatioillaan ja performansseillaan, eli kerronnallisilla keinoillaan ja asioiden esityksillään.[51]

Viittaamista Habermasin analyysiin voidaan arvostella jälkiviisaasti siitä, että hänen teoksensa on vuodelta 1962. Todellinen rakennemuutosten rakennemuutos tapahtui vuonna 1992, jolloin World Wide Web (Internet) keksittiin ja otettiin käyttöön. Olennaista oman analyysini kannalta on, että Habermasin näkemys porvariston asemasta uutena ja julkisuudessa vaikutusvaltaisena sekä keskustelevana yhteiskuntaluokkana sopii kuvaamaan myös vaihtoehtoisen median nousua nykyisessä yhteiskunnassa. Voidaankin väittää, että sosiaalinen media on astunut vanhan puoluelehdistön tilalle. Sosiaalisessa mediassa käydään nykyisin samanlaista keskustelua kuin puolueiden äänitorvissa ennen. Samanmieliset kokoontuvat yhteen sosiaalisessa mediassa ja kiihottavat toisiaan äärimmäisiin tunnetiloihin.

Tätä tapahtumista sopii kuvaamaan modernin ajan sosiaalipsykologin Gustave Le Bonin klassikkoteos *Joukkosielu* (1895), jossa analysoidaan kansanjoukkojen käyttäytymistä 1800-luvun viimeisellä ja anarkialle sekä kuohunnalle otollisella vuosikymmenellä. Myös nykyisin hallitukset ja viranomaiset ovat menettämässä otteensa julkisesta mielipiteestä, ja sosiaalisen median myrskyt ovat kuin nykyaikainen versio runsaan sadan vuoden takaisista mellakoista ja kansannousuista. Ensiviulua eivät vain nyt soita ainoastaan sosialismin ja kommunismin kaavussa vaeltavat uustaistolaiset aaveet vaan myös kansallismieliset, euroskeptiset ja federalismia arvostelevat kantaväestöt, jotka hyökkäilevät poliittista eliittiä vastaan. Kyse on perimmältään samasta innostuksesta, josta eurooppalainen vallankumouksellisuus on aina kummunnut.

Vaihtoehtomedia on saanut vaikutusvaltaa valtiota, kirkkoa, armeijaa ja muita instituutioita tukevan valtavirtamedian rinnalla nähdäkseni siksi, että sen takana on *uusi yhteiskuntaluokka*. Se ei tosin koostu nyt selkeästi kapitalisteista, porvaristosta tai työväestöstä eikä edusta perinteistä oikeistoa tai vasemmistoa. Vaihtoehtomedian tekijöinä ja yleisöinä on monenkirjava joukko ihmisiä, jotka kokevat, että järjestelmäpolitiikka ei toimi. Tämän

[51] Ks. irlantilais-brittiläisen ja Cornellin yliopistossa vaikuttaneen Benedict Andersonin teosta *Kuvitellut yhteisöt – Nationalismin alkuperän ja leviämisen tarkastelua* (1983 [2007]).

mukaisesti ”Tupu, Hupu ja Lupu”[52] eivät edusta heidän asioitaan, Euroopan unioni työskentelee heidän etujaan ja kansallisvaltioiden etuja vastaan, ja valtavirtamedian välittämä kuva todellisuudesta ja poliittisista prosesseista on vääristynyt.

Järjestelmäpolitiikan ja valtavirtamedian arvostelijoihin on liittynyt hyvin erilaisia ihmisiä. Joukossa on yhtä hyvin valkokaulusköyhälistöön kuuluvia intellektuelleja, varakkaita ja rahoistaan kiinni pitäviä porvareita kuin yhteiskunnan syrjäyttämiä työttömiäkin, jotka eivät yllä edes työväenluokan jäseniksi. Siksi olisi väärin väittää, että vastakulttuuria edustavan median takana olisi jokin *yhtenäinen* ryhmä ihmisiä – mutta se on kuitenkin ryhmä. Heitä voidaan sanoa yhteisen intressinsä puolesta kansallismielisiksi.

Jako oikeistoon ja vasemmistoon on syntyisin Ranskan suuresta vallankumouksesta, jonka tuloksena kuningasvallan kannattajat asettuivat oikealle ja liberaalit vasemmalle puolelle nykyistä kansalliskokousta edeltäneessä edustajainhuoneessa. Parlamentin täydentyessä sittemmin vasemmistososialisteilla ja kommunisteilla joutuivat liberaalit siirtymään keskemmälle. Tämä perinteinen oikeisto–vasemmisto-jako vastaa huonosti politiikan nykytilaa. Vastakkain ovat nyt kansallisen edun puolustajat ja ne, jotka eivät kansallisesta edusta mitään välitä. Erimielisyys koskee kysymystä, millä kansainvälisen päätöksenteon asteella ja keinoilla voitaisiin säilyttää kansallisvaltioiden piirissä tärkeiksi koetut arvot ja hyvinvointiyhteiskunnat. Jakavana asiana on suhtautuminen rajavalvontaan ja maahanmuuttoon. Konservatismin motiivina ei tosin ole mikään vanhanaikaisuuden ihannointi vaan kokemusperäinen viisaus ja empiirisesti hyväksi koetun säilyttäminen.

Siinä, missä modernin julkisuuden synnytti Habermasin mukaan porvariston nousu kirkkoa ja valtiota vastaan, on nykyisen mediakriisin luonut sellaisen kantaväestön esiinnousu, joka ei löydä paikkaansa poliittisen väriviuhkan sektoreilta. Mikäli tuota väriviuhkaa levitetään tarpeeksi, ääripäät kohtaavat. Tässä dialektiikassa antipodit tuottavat toisensa ja vastakohdat muistuttavat toisiaan, aivan kuten relativismin kannattajana tunnettu Protagoras ajatteli.

Äärioikeistosta ja äärivasemmistosta löytyykin pitkälti samanlaisia arvoja, etuja ja ihanteita, vaikka näkemykset *menetelmistä*, joilla tavoitteet voitaisiin saavuttaa, vaihtelevat paljon. Oman arvioni mukaan oikeisto on ollut vasemmiston kulkureittejä paremmalla tiellä puolustaessaan kansallista itsemääräämisoikeutta ja vastustaessaan vasemmistolaisia, jotka ovat liioitelleet ylikansalliselle päätöksenteolle antautumisen tärkeyttä. Oireet ja valittaminen eivät siis ole olleet pahasta, sillä ne ovat kertoneet tervehtymisen halusta.

Siinä, missä porvaristo integroitiin julkisuuden kautta yhteiskuntaan 1800-luvulla, vastakulttuureiksi organisoituneet julkisuuden nykymuodot kertovat nyt yhteiskunnan repeytymisestä kahtia. Yhden puolen muodostaa virallis-formaaleista poliittisen osallistumisen muodoista koostuva ja valtavirtamedian tukema järjestelmäpolitiikka, joka edustaa Euroopan unionin monikulttuuri-ideologiaa ja maahanmuuttopolitiikkaa. Toisen muodostaa globalisaatiota vastustava vaihtoehtoinen ajattelu, jota vapaaksi, itsenäiseksi ja riippumattomaksi luonnehdittu uusmedia suureksi osaksi tukee. Mediajulkisuudessa tapahtunut jakautuminen valtavirta- ja vaihtoehtomediaan kertoo repeytymisen taustalla vaikuttavasta yhteiskunnallisesta halkeamasta myös tällä tavoin, luokkateoreettisesti arvioituna.

[52] ”Tupulla, Hupulla ja Lupulla” on tullut tavaksi viitata oikeiston, keskiryhmien ja vasemmiston väliseen yhteistyöhön ja vallanjakoon. Poliittiseen diskurssiin sanonta on levinnyt populismista gradunsa tehneen Timo Soinin ”Plokissaan” 28.2.2007 esittämästä kirjoituksesta ”Mitähän uutisoituvaa Tupun ja Hupun vaaliväittelystä tulee? – Se kai, että Lupu puuttui”.

3.6. Idealisoitu kommunikaatio epäonnistuu

Habermasin ajattelun varjopuolena on hänen oma sitoutumisensa etsimään ja määrittelemään ”ihannejulkisuutta”. Tältä pohjalta hän on asettanut julkisuuden ehdoiksi vahvoja normatiivisia vaatimuksia. Esimerkiksi Habermasin suosima yhteisymmärryksen käsite ei viittaa pelkkään keskusteluun, jossa osapuolet ymmärtävät toistensa argumentit, vaan se edellyttää myös kiistakysymyksistä sopimista. Taustalla ovat ymmärtämisen objektiivisuuden (*die Objektivität des Verstehens*) vaatimukset, jotka yhdistyvät tulkinnan rationaalisuuden edellytykseen (*die Rationalitätsvoraussetzungen der Interpretation*).[53]

Habermasin filosofikollega, analyyttinen kielifilosofi Wolfgang Stegmüller muistutti jo 1970-luvulla, että yhteisymmärryksen tavoittelu on pelkkää katteetonta idealismia, sillä nykyaikana osapuolet eivät ymmärrä tai halua ymmärtää edes keskustelujen ei-kielellisiä taustaehtoja, kuten sitä, mihin toinen näkemyksillään pyrkii.[54] Nykyisistä verkkokeskusteluista voidaan lukea, että näkemys pitää paikkaansa: mielipiteidenvaihtoa leimaa jopa tahallinen väärinymmärtäminen ja panettelu.

Yksimielisyyden vaatimuksen kautta alkaa ymmärtämisen pyrkimyksiin sekoittua monia valtanäkökohtia, ja Habermasin näkemys yhteisymmärryksen saavuttamisesta vaikuttaakin liian optimistiselta. Toisaalta pyrkimys yksimieliseen yhteisymmärrykseen voidaan nähdä rationaalisen kommunikaation ehtona ylipäänsä. Ajatuksena on, että keskustelu on mielekästä vain, jos keskustelijat pitävät yksimielistä yhteisymmärrystä päämääränään. Tällöin keskustelun järkevyydeltä aletaan tosin vaatia samaa mieltä olemista, mikä on filosofisesti ongelmallista. Habermas halusikin taata tieteelle vapaan ja monipuolisen mielipiteidenvaihdon edellyttämällä keskustelulta avoimuutta, ennakkoehdottomuutta ja muodollista häiriöttömyyttä.

Kun yhteisymmärryksen päämäärä sisältyy kaikkeen viestintään ja kun Habermasin teoria pyrkii poistamaan ideaalisen kommunikaation esteitä, se voi edistää Valistuksen kesken jääneitä aatteita. Ongelmat liittyvät kuitenkin näiden lähtökohtien seurauksiin. Vapauden ja tasa-arvon edellytyksinä nähdään kommunikaation yhdenmukaistaminen, ja sen ehdoiksi asetetaan puhetilanteiden diskursiiviset vaatimukset, jotka koskevat väiteaineksen totuutta, puhujien vilpittömyyttä ja kielitekojen normatiivista oikeutusta. Niiden mukaan argumenttien on oltava tosia, puhujien pitää uskoa väitteisiinsä, ja kielellisesti perustettavilla asiaintiloilla on oltava yhteisesti hyväksytty oikeutus. Sikäli kuin nämä voivat toteutua, ne yhdistyvät Habermasin mukaan ”ymmärtämissuuntautuneen toiminnan perspektiivirakenteessa” (*die Perspektivenstruktur des verständigungsorientieren Handels*) ja toimijoiden ”objektiivisessa maailmassa” (*der objektiven Welt*).[55] Avoimeksi jää, miten ideaalisen puhetilanteen korkeat vaateet voitaisiin perustella ajautumatta objektivistiseen totuus- ja tietokäsitykseen sekä ristiriitaan vapausihanteisiin nähden.

Usein näyttää siltä, että väitteet ovat retorisia, petoksellisuus on osa kaikkea viestintää,

[53] Jürgen Habermas vuonna 1983 julkaistussa teoksessaan *Moralbewußtsein und kommunikatives Handeln* (s. 35–38).

[54] Wolfgang Stegmüller vuonna 1975 julkaistussa teoksessaan *Hauptströmungen der Gegenwartsphilosophie, I.*

[55] Jürgen Habermas vuonna 1983 julkaistussa teoksessa *Moralbewußtsein und kommunikatives Handeln* (s. 144–152).

ja kieliteoilta puuttuu yhteinen oikeutus: niiden perusta on mielipiteiden ja poliittisten suhdanteiden varaista. Jo puhetilanteiden sitoumuksista poikkeamisen *mahdollisuus* houkuttelee keskustelun osapuolia käyttämään mahdollisuutta hyväkseen, jos he voivat luottaa siihen, että toinen pitää sitoumukset, puhuu totta, pysyy normeissa ja uskoo. Koska tilanne näyttää toiselle samalta, hänelläkin on kiusaus pettää. Tuloksena saattaa olla täydellinen kaaos. Molemmat osapuolet aavistavat myös sen, ja siksi ideaalinen puhetilanne pysyy voimassa vain, jos keskustelijat katsovat, että ideaalisen puhetilanteen säilymisestä on keskustelijoille enemmän hyötyä kuin vilpillisestä oman edun tavoittelusta tai että ideaalisen puhetilanteen kumoutumisesta olisi enemmän haittaa kuin sen normeihin pitäytymisestä.

Ja mikäpä muu olisi tämän ajatuksen taustalla kuin aristoteelinen keskitien oppi, maltillinen periaate, jonka mukaan tehtävämme on pyrkiä kulloisenkin tilanteen mukaan sellaiseen hyvään elämään, joka näyttää kokonaisuuden kannalta parhaalta? Sen taustalla vallitsee kuitenkin usko yhteiseen utopiaan. Ideaalinen kommunikaatio pysyy siis voimassa, mikäli yksilöt ovat valistuneita ja normeista vallitsee yksimielisyys. Kuitenkin voidaan kysyä, kuinka paljon sellainen universalismi peittää omia ihanteitaan: vapautta, itsemääräämisoikeutta ja luovuutta. Lisäksi se johtaa helposti molemminpuoliseen valheellisuuteen. Tämä tie veikin kommunismin esikartanoon korkeakirkollisessa kilpailussa hyveellisyydestä ja moraalisen poseerauksen uskottavuudesta.

Habermasin ajattelu voidaan nähdä yhtenä yleismaailmallisuutta aatteellisesti hyödyntäneenä oppirakennelmana, jonka tehtävä oli valmistaa tietä erään yhteiskunnallisen utopian toteutumiselle. Habermasin teoriat toimivat esimerkkeinä siitä, miten sosialistinen ja kulttuurimarxilainen esiymmärrys idealisoitiin yhteiskunnalliseksi normiksi. Habermasin näkemys ideaalisesta kommunikaatiosta perustui parhaan argumentin etsintään ja normatiiviseen oletukseen ihannejulkisuudesta. Oletus oli, että ”häiriöttömässä viestintätilanteessa” totuus voitaisiin löytää.

Oikeustieteilijä Aulis Aarnion habermasilaiselta pohjalta jalostamassa ja Chaïm Perelmanin argumentaatioteoreettisen ajattelun innostamassa oikeuden auditorioteoriassa oletetaan, että jos asioista keskustellaan tarpeeksi perusteellisesti, totuus voidaan tavoittaa.[56] Samantapainen näkemys esiintyy Habermasin vuonna 1992 julkaisemassa oikeuden diskurssiteoriassa, jossa yritetään soveltaa diskurssietiikan periaatteita oikeusfilosofiaan ja haetaan pätevää mallia juridiselle prosessille.[57] Diskurssietiikka oli eräänlainen sivuseuraus kommunikatiivisen toiminnan teoriasta, jossa normien oikeutusta etsittiin kieleen itseensä sisältyvästä yhteisymmärryksen päämäärästä.[58] Oma näkemykseni on, että totuutta ei voida lainkaan tavoitella tilanteissa, joita varjostaa rangaistusten uhka, kuten oikeussaleissa, sillä osapuolilla on tällöin suuri intressi puhua vain omaksi edukseen tai toisia vastaan. Totuuden tavoittelu on vaikeaa myös viestintäteoreetikoiden raskaasti kalustamassa saksalaisperäisessä metodologisessa viitekehyksessä, joka on vaatinut uskoa objektiiviseen totuuteen.

Itse luotankin enemmän totuuden tavoitteluun vapaassa dialogissa, jota eivät rasita ins-

[56] Ks. Chaïm Perelmanin teosta *The Idea of Justice and the Problem of Argument* (1963) ja Aulis Aarnion teosta *The Rational as Reasonable – A Treatise on Legal Justification* (1987).

[57] Jürgen Habermas teoksessaan *Faktizität und Geltung* (1992).

[58] Jürgen Habermas kirjoituksessaan ”Diskurssietiikka – Huomioita perustelevaan ohjelmaan” teoksessa *Järki ja kommunikaatio – Tekstejä 1981–1989*.

tituutioiden ja auktoriteettien muotovaatimukset – tieteen metodisääntöjä ja muodollisia argumentointisääntöjä lukuun ottamatta. Tällaista prosessuaalista ja vuorovaikutukseen perustuvaa tieto-, totuus- ja viestintäkäsitystä edustin jo teoksessani *Dialoginen filosofia* (2003) ja G. H. Meadin symbolista interaktionismia käsittelevissä kirjoissani *Minän rakentuminen ihmistieteissä* (1994), *Minä* (1995) ja *Sosiaalipsykologian sydän* (2015). Oikeanlainen viitekehys periaatteellisten keskustelujen käymiseen olisi siis vapaa kansalaiskeskustelu, politiikka, tiede ja media, jota eivät rajoittaisi mitkään lait eivätkä ideologiset puhenormit.

Habermasin kommunikaatioteorialle perustuva viestinnän tutkimus on ollut kompleksista sikäli, että hän on käyttänyt julkisuuden (*die Öffentlichkeit*) käsitettä viittaamaan 'yhteiseen julkiseen *toimintaan*' erotuksena mediajulkisuudesta, joka viittaa lähinnä *näkyvyyteen* mediassa (*die Publizität*). Arvostellessaan julkisuuden muuttumista pelkäksi edustuksellisuuden näyttämöksi Habermas sitoi julkisuuden itse ihannoimaansa poliittiseen toimeliaisuuteen pääteoksessaan *Kommunikatiivisen toiminnan teoria*. Habermasin universalismi ja nykyinen politisoituminen näkyvät hänen yhdessä Jacques Derridan kanssa kirjoittamassaan yhteisartikkelissa ”Sodan jälkeen – Euroopan uudelleensyntyminen” (2003), jossa Habermas puolusti EU:n perustuslakia ja pyrki oikeuttamaan Euroopan unionin muotoilemista liittovaltioksi.[59] Tämä tendenssi on osoittautunut viime aikoina erittäin epäviisaaksi ja epäsuosituksi.

3.7. Järjestelmäpolitiikan vararikko ja kansanvalta

Edustuksellisen demokratian perimmäinen ongelma on, että poliitikot eivät toimi äänestäjiensä toiveiden mukaan. Kilpailevien puolueiden poliitikot voivat parlamenteissa toimiessaan olla parempia ystäviä keskenään kuin heille ovat heidän omat äänestäjänsä kentällä. Järjestelmäpolitiikassa kansalaisen tehtävänä pidetään helposti vain ahkeraa äänestämistä näennäisvaaleissa, jotta kansanvallan kulissit pysyisivät pystyssä. Poliitikot vuodattavat aika ajoin krokotiilinkyyneleitä äänestysprosentin jatkuvan laskun vuoksi ja pitävät syynä ”populismia”, kuten kokoomuslainen oikeusministeri Antti Häkkänen taannoisessa kannanotossaan, jossa hän monien muiden tavoin murehti ”äänestysaktiivisuuden laskua” ja ”populismin nousua”.[60]

Tosiasiassa poliittista osallistumista ei vähennä mikään populismi vaan harjoitettu politiikka. Valtavirtapoliitikkojen huoli onkin useimmiten pelkästään kosmeettista, sillä heille riittää, että he saavat riittävästi kannatusta varmistaakseen otettaan vallankahvasta. Äänestysaktiivisuuden nousu voisi jopa vaarantaa heidän asemansa. Alhainen äänestysaktiivisuus nimittäin suosii vanhoja valtapuolueita, joten niiden kannattaa edistää aktiivisuuden jääntiä alhaiseksi; samoin niiden medioiden, joilla on sama tavoite.

[59] Jürgen Habermas ja Jacques Derrida Frankfurter Allgemeine Zeitungissa 31.5.2003 julkaistussa kirjoituksessaan ”Nach dem Krieg – Die Wiedergeburt Europas”.

[60] Oikeusministeri Antti Häkkänen ”Suomalaisen kuntademokratian tila ja haasteet” -seminaarissa Helsingissä. Ministerin huolesta uutisoi Kokoomuksen Nykypäivän Verkkouutiset jutussa ”Antti Häkkänen: Suurin uhka demokratialle tulee rajojen sisältä” 22.2.2018. Demokratian perusongelma, että poliittiset edustajat eivät noudata kansalaisten tahtoa, johtuu perimmältään käsityksestä, jonka mukaan (1) kansalaiset eivät tiedä omaa parastaan. Tähän taas reagoidaan poliittisessa järjestelmässämme ajattelemalla, että (2) viisaiden on kaapattava valta pois kansalaisilta vaaleissa ja (3) laitettava se povitaskuihinsa vaalikauden ajaksi. Juuri näin syntyy ”edustuksellinen demokratia”, jolla on toki vankat kokemusperäiset perustelunsa.

Ihmiset eivät käy äänestämässä kaunistaakseen tilastoja vaan vaikuttaakseen asioihin, ja niinpä äänestysaktiivisuuden lasku kertoo epäluottamuksesta järjestelmäpolitiikkaan, jolla tarkoitetaan osallistumista virallis-formaaleihin poliittisiin toimintamuotoihin, kuten puolueisiin, järjestöihin ja vaaleihin. Epäluottamus johtuu siitä, että monissa Euroopan maissa poliitikot tekevät nykyisin kansalaisten edun vastaista politiikkaa. Tutkimusten mukaan hyvin harvat eurooppalaiset kannattavat esimerkiksi EU:n harjoittamaa maahanmuuttopolitiikkaa,[61] joka on vaarassa romuttaa länsimaiden talouden ja on myös väkivalta-, talous- ja omaisuusrikollisuutta suosivaa. Ei siis ole ihme, että demokratiankin sanotaan olevan kriisissä. Äänestysaktiivisuuden lasku kertoo siitä, että Euroopan unionin jäsenyyden myötä on jouduttu hyväksymään käsitys, jonka mukaan itsenäisyyttä ei ole eikä asioihin voida enää vaikuttaa.

Millä tavoin sitten demokratian kriisi liittyy tämän kirjan aiheeseen: valtamedian kriisiin? Vastaus on: vaihtoehtomediasta on tullut keino ohittaa järjestelmäpolitiikka ja sen ongelmat. Jakoa valtavirtamediaan ja vaihtoehtomediaan motivoi tätäkin kautta yhteiskunnan rakenteisiin syntynyt halkeama. Monet kansalaiset ovat kokeneet Euroopan unionin etäiseksi ja mittasuhteiltaan vääristyneeksi. He eivät ole saaneet ääntään kuuluviin. Keskittämispolitiikka, josta käytetään trendikkäältä vaikuttavaa nimitystä ”metropolipolitiikka”, on johtanut takaisin kohti renessanssiajan ruhtinaskunnista koostuvaa Eurooppaa, jossa korostuvat vain paikallinen ja yleismaailmallinen toimintataso.

Kolonialismin ja globalisaation aikakausi eivät ole siis kovin erilaisia, sillä molempia leimaa universalismi. Paikallisella tasolla pieni ihminen on vaikutusvallaton, ja ylikansallinen toimintataso tuntuu monista etäiseltä ja vieraalta. Hyvinvointivaltiota voidaan kuitenkin ylläpitää ainoastaan *kansallisvaltioiden* sisällä, jossa voidaan ottaa huomioon kansalliset erityispiirteet, taloudelliset olot, väestörakenne, teollinen ja tuotannollinen kehitys sekä koulutuksen taso, jotka kaikki vaikuttavat kansakunnan suoriutumiskykyyn. EU on liiaksi puuttunut kansallisvaltioiden sisäisiin asioihin ja esittänyt uhkasakoilla tehostettuja vaatimuksia esimerkiksi pakolaisten vastaanottamiseksi.[62] Tätä Dublin II -asetuksen vastaista, EU:n ministerikokouksessa junailtua ja vailla laillista pohjaa olevaa pakolaisten siirtojärjestelyä on sittemmin nimitetty valtamediassa myös kiertoilmauksilla ”taakanjakosopimus” ja ”pakotettu solidaarisuus”, jotka ovat nimityksinä paljastavia.

Kantaväestöt ovat kokeneet, että heitä ei edusta järjestelmäpolitiikassa kukaan, vaikka juuri heille hyvinvointiyhteiskunnan palvelut olisivat tärkeitä. Järjestelmäpolitiikalla onkin aina taipumus ajaa hyväosaisimpien asioita ja etuja, sillä heidät nähdään taloudellisesti tuottavina ja järjestelmäpolitiikan itsensä kannalta tärkeinä toimijoina. Koska järjestelmä-

[61] Ks. Chatham Housen helmikuussa 2017 julkaisemaa ja professori Matthew Goodwinin johtamaa tutkimusta ”What Do Europeans Think About Muslim Immigration?”, jonka mukaan keskimäärin 59 prosenttia tutkituista eurooppalaisista haluaisi lopettaa maahanmuuton muslimimaista kokonaan. Kommentoin tulosta verkkokolumnissani ”Että saattoi taas maahanmuutto yllättää” 8.2.2017 (teoksessani *Vastahankaan*). Koska maahanmuutolta puuttuu kantaväestön myöntämä oikeutus, ei ole mikään ihme, että maahanmuuttoa ja maahanmuuttajia vastaan osoitetaan myös jälkikäteen kritiikkiä, jota sanotaan ”rasismiksi”.

[62] Aiheesta uutisoivat muiden muassa Yleisradion verkkosivut jutussa ”EU-komissio aloittaa rankaisumenettelyn Puolaa vastaan” 20.12.2017. EU:n perustuslakia vastaavan ”Lissabonin sopimuksen” artiklan 7 sallimat rankaisutoimet ”ihmisoikeuksien” tai ”demokraattisten arvojen” rikkomuksista voivat johtaa EU-tukien epäämiseen ja sakkojen ohella myös äänioikeuden menetykseen unionissa. Verkkokolumneissani olen useasti todennut, että myöskään EU:n toteuttamat uhkailut, sakottaminen, pakotteet, kiristäminen ja sisäpolitiikkaan puuttuminen eivät kuulu kansanvaltaiseen yhteiskuntaan; viimeksi kirjoituksissani ”EU-federalismin kuolinkorahdus” 13.1.2018 ja ”Paras presidentti ja EU:n tulevaisuus” 25.1.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).

politiikka tukee hyväosaisia, se vahvistaa uskollisten pelureiden luottamusta ja poliittista aktiivisuutta sekä syventää järjestelmäpolitiikan ulkopuolelle ajautuneiden ahdinkoa. Syrjäytetyiksi itsensä kokeneiden ihmisten hakeutuminen vaihtoehtomediaan ei siis ole ongelma vaan oire, jota ei ole ymmärretty järjestelmäpolitiikan piirissä. Sen parempi huomioon ottaminen voisi johdattaa käsittämään, miksi vaihtoehtomedia on olemassa ja miksi sanankäyttö on pahoin tulehtunut.

Poliittinen eliitti on vastannut kansalaisten suoraan ja järjestelmäpolitiikan ohittavaan toimintaan eristämispyrkimyksillä: yrityksillä sulkea ylikansallista vallankäyttöä arvostelevat ja EU-federalismiin suostumattomat poliitikot ja puolueet pois vaikutusvaltaisista yhteyksistä. EU-maissa ovat eristämistoimien kohteiksi joutuneet kansallista etua ajavat puolueet, joita vastaan EU on alkanut suunnata rangaistuksia painostamalla niiden kanssa yhteistyössä olevia hallituksia. Pakotteiden asettaminen alkoi EU:n jo vuonna 1999 julistamasta boikotista, jolla 14 maata Suomi mukaan lukien alkoivat painostaa Itävaltaa Jörg Haiderin johtaman maahanmuuttokriittisen vapauspuolueen (FPÖ) noustua hallitukseen. Painostus on jatkunut EU:n rankaisutoimilla Puolaa vastaan maan alettua uudistaa yleisradiotaan ja oikeuslaitostaan sekä maan kieltäydyttyä vastaanottamasta EU:n sinne ohjaamia pakolaisia vuonna 2015. Valtioiden sisäisiin asioihin puuttuminen voidaan nähdä rikkomuksena demokratian arvoja vastaan.

Suomessa eristämistoimien kohteena on ollut perussuomalainen puolue, joka savustettiin pois hallitusyhteistyöstä puolueen uuden puheenjohtajiston vaadittua maan hallitusta noudattamaan hallitusohjelmassa sovittua maahanmuuttolinjaa vuoden 2015 pakolaiskriisin jälkeen.[63] Katkaisemalla välit Perussuomalaisiin ovat sekä porvarihallitus että sen vihervasemmistolainen seuraaja toivoneet, että kansalaiset eivät enää äänestäisi Perussuomalaisia. Toiveensa tehosteeksi ne ovat pyrkineet osoittamaan, että Perussuomalaisille annettu ääni ei kulkeutuisi järjestelmäpolitiikkaan, paitsi siinä hypoteettisessa tapauksessa, että puolue saisi enemmistökannatuksen vaaleissa ja pystyisi muodostamaan hallituksen yksin. Silloin sitä puolestaan arvosteltaisiin totalitarismista, tosin huomaamatta, että kansalaisten äänten keskittyminen yhdelle valtavirrasta poikkeavalle puolueelle olisi tulos muiden puolueiden harjoittamasta syrjinnästä. Syyttävän sormen osoittaessa yhteen suuntaan kolme muuta osoittavat jälleen syyttelijöihin itseensä.

Eristämispolitiikasta on Euroopan unionissa käytetty diplomatian sanastoon sisältyvää

---

[63] Lännen Median toimittaja Lauri Nurmi on vihjannut teoksessaan *Perussuomalaisten hajoamisen historia* (2017), että ”Siniseksi Tulevaisuudeksi” julistautuneen ryhmittymän eroaminen Perussuomalaisten eduskuntaryhmästä johtui hallituskumppanien Keskustan ja Kokoomuksen painostuksesta, joka puolestaan ohjautui Euroopan unionin pyrkimyksestä savustaa federalismin vastaiset puolueet pois jäsenmaiden hallituksista. Nurmen teoksen päämielenkiinnon kohdistuminen Perussuomalaisten uuden puheenjohtajan Jussi Halla-ahon ja väistyvän Timo Soinin välirikkoon oli kuitenkin sikäli harhaanjohtavaa, että pääasiallinen paine hajoamiseen tuli puolueen ulkopuolelta. Kirjoitin aiheesta muun muassa kolumneissani ”Seteliselkärankaiset upottivat oman laivansa” 13.6.2017 ja ”Salaliittohallituksen lopullinen Rigoletto” 16.6.2017.

Keskustan ja Kokoomuksen ilmeisenä tavoitteena oli säilyttää kasvonsa EU-poliittisessa kanssakäymisessä ja heikentää porvaripuolueiden kanssa kilpailevien Perussuomalaisten kannatusta, joka muutoinkin oli kääntynyt laskuun puolueen jouduttua tekemään tavoitteidensa vastaista politiikkaa hallituksessa. Asiasta todistivat Oikean Median kolumneissaan muiden muassa Arto Luukkanen kirjoituksessaan ”Inside-infoa: Tiivi-Taavi-hallitusta pukkaa” 11.6.2017 ja Reijo Tossavainen kirjoituksessaan ”Sipilän ja Orpon ’erilaisilla arvoilla’ halutaan piilottaa todelliset syyt” 13.6.2017.

Kokoomuksen ja Keskustan kesäteatterinäytös oli sisäpoliittinen yritys poistaa federalismia vastustava kilpailija markkinoilta ja todistaa seteliselkärankaisten ostettavuudesta. Jaon pohjalta perussuomalainen puolue parani, kun väki eduskuntaryhmässä väheni, sillä jäsenkunta kasvoi, linja pysyi ja puolue puolustaa edelleen sananvapautta ja muita kansanvaltaisia perusoikeuksia Suomessa.

nimitystä *cordon sanitaire*, joka periytyy kulkutautien ajalta ja merkitsee 'kättelykieltoa'. Sen tueksi on mennyt myös valtamedia. Esimerkiksi oikeistolaisena pidetyn ja Alma Media -konserniin kuuluvan Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko arvosteli Perussuomalaisten puheenjohtajaehdokkaita Jussi Halla-ahoa ja Sampo Terhoa puolueen "rutoksi" ja "koleraksi" kirjoituksessaan.[64] Halla-ahon tultua valituksi Huusko vaati hänen heittämistään "heti ulos vallan ytimestä".[65] Politiikan toimittaja Timo Haapala puolestaan vetosi pääministeriin Ilta-Sanomien jutussaan ja vaati, että "Juha Sipilä, kaada hallituksesi heti – persut tuo jatkossa vain ongelmia".[66] Toimittajien rääkymistä ei voida hyvätahtoisestikaan arvioiden pitää muuna kuin häikäilemättömänä ja röyhkeänä puutumisena puoluedemokratiaan ja kansanvaltaisesti suoritettuun puheenjohtajan valintaan.

Kun Keskustan puoluekokous vaihtoi Matti Vanhasen Mari Kiviniemeen vuonna 2010, se ei aiheuttanut hallituskriisiä, eikä media vaatinut hallituksen kaatamista, vaikka palliltaan pudotettiin Kehittyvien maakuntien Suomi ry:n korruptiojupakassa ryvettynyt pääministeri.[67] Ja kun Kokoomus vaihtoi Himas-skandaalissa[68] oikeuskanslerin nuhtelemaksi[69] joutuneen Jyrki Kataisen Alexander Stubbiin puoluekokouksessaan 2014, tämäkään toimenpide ei johtanut hallituksen hajoamiseen eikä toimittajien esittämiin herjoihin saati hallituksen kokoonpanoa koskeviin vaatimuksiin. Toimittajien vihamielisyys Perussuomalaisia kohtaan on ollut räikeää ja helposti havaittavaa. Suorasukaisella ja vihjailutekniikkansa puolesta alkeellisella asennoitumisella on haluttu lannistaa kansanvallan käyttäjiä ja itsenäisemmän politiikan ajajia sekä kansallisen edun edistäjiä, ja niinpä myös paljon paheksuttu "äänestysaktiivisuuden lasku", kansallismielisyyden kukoistus ja "rasismin nousu" voivat johtua juuri tuosta median ylenkatseellisuudesta.

Eräiden porvaripuolueiden puheenjohtajien kärkevät arviot, joiden mukaan kansallismielisyydestä "ei seuraa mitään hyvää",[70] puolestaan voidaan nähdä merkkeinä vasem-

---

[64] Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko jutussaan "Näkökulma: Perussuomalaisten rutto ja kolera" 5.6.2017.

[65] Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko jutussaan "Näkökulma: Halla-aho heitettävä heti ulos vallan ytimestä" 10.6.2017.

[66] Timo Haapala Ilta-Sanomien jutussaan "Kommentti: Juha Sipilä, kaada hallituksesi heti – persut tuo jatkossa vain ongelmia" 10.6.2017.

[67] Lähinnä keskustalaisten ja kokoomuslaisten poliitikkojen vaalikassaksi perustetun Kehittyvien maakuntien Suomi ry:n (KMS) julki lausuttuna tarkoituksena oli kerätä rahaa nousevien ja vähävaraisten poliitikkojen tukemiseksi, vaikka suurin osa varoista jaettiinkin vaikutusvaltaisille veteraanikansanedustajille. Lapin yliopiston julkisoikeuden professorin ja rehtorin Esko Riepulan (sd.) ja tutkija Petri Koikkalaisen teoksessa *Näin valta ostetaan* (2009) KMS ja sitä tukeva yritysryhmä Nova Group nähtiin yrityksenä perustaa Suomeen pysyvä korruptioautomaatti, jolla lahjoittajat ostavat poliittista valtaa yhdistyksen kautta tukemiltaan poliitikoilta.

Asian skandalisoituminen mediassa oli yksi syy Keskustan suureen vaalitappioon eduskuntavaaleissa 2011. Tulosta voidaan pitää merkkinä demokratian kyvystä korjata itseään, vaikka muutoin kohut ja karnevalisoitumiset oirehtivatkin politiikan rakenteisiin syöpyneiden ongelmien katoamisesta median pintakuohuihin. Myös "skandalisoiminen" voidaan nähdä *järjestelmäpolitiikan* ongelmien peittely-yrityksenä.

[68] Arvostelin pääministeri Jyrki Kataisen filosofi Pekka Himaselle ilman akateemista arviointia junailemia tutkimustukia *Tiedepolitiikka*-lehden 1/2013 kirjoituksessani "Sofistien puliveivaus – Miten filosofista tuli poliitikkojen pillipiipari?" (s. 54–62).

[69] Oikeuskansleri Jaakko Jonkan 6.9.2013 antaman ratkaisun (dnro OKV/314/2013) mukaan "hyvä hallinto ei toteutunut niin kutsutussa Himas-asiassa". Tutkimuksen tilaamista ei ollut pidettävä vain hankintalain alaisena asiana tai katsottava tilaajaa hyödyttävästä näkökulmasta. Asiaa olisi pitänyt arvioida tutkijoiden tasapuolisuuden kannalta sekä tieteen ja julkishallinnon avoimuutta noudattaen.

[70] Kokoomuksen puheenjohtaja ja valtiovarainministeri Petteri Orpo Uuden Suomen jutussa "Petteri Orpo huolestui kansallismielisyyden noususta: 'Sellaisesta ei ole koskaan seurannut mitään hyvää'" 11.3.2017 ja

miston harjoittaman pitkäjänteisen propagandatyön onnistumisesta. Se on saanut kaiken isänmaallisuuden ja maahanmuuttovastaisuuden näyttämään ”äärioikeistolaisuudelta” tai jopa ”fasismilta”, joka on torjuttava maltillisuuden magialla. Jotta liberaalina esiintyvä oikeisto olisi voinut säilyttää toimintakelpoisuutensa vasemmiston sanelemien ehtojen pelissä, sen on täytynyt kiirehtiä irtisanoutumaan kaikesta isänmaan edun varjelusta ja julistaa olevansa vasemmiston yleismaailmallisten ja universaalikommunististen ihanteiden kannalla, niin kuin Kokoomuksen puheenjohtaja Petteri Orpo edellä viitatussa sitaatissaan. ”Maltilliseksi” laittautuminen onkin ollut kaksinaismoralistista, sillä vapaamielisinä ja suvaitsevina esiintyneet tahot ovat itse vaatineet suuria ja radikaaleja muutoksia kansallisvaltioiden järjestelmään. Niinpä tuo sovitteleva esiintyminen on merkinnyt vain todellisten mielipiteiden kätkemistä ja äänestäjien jymäyttämistä. Pyrkimyksenä on ollut varata käsiin kortteja vasemmistopuolueiden kanssa käytäviä hallitusneuvotteluja varten, kun seuraavan kerran halutaan ohittaa Perussuomalaiset vallan jaossa.

Kaikissa maissa eristämistaktiikka ei ole kuitenkaan toiminut, vaan tuloksena on ollut EU:n vastaisia kansannousuja, jotka ovat kanavoituneet EU-kriittisten puolueiden voitoksi vaaleissa. Näin on käynyt Itävallassa, Italiassa ja niin sanotuissa Visegrád-maissa, eli Puolassa, Tšekeissä, Slovakiassa ja Unkarissa, joissa keskusjohtoisuuteen alistumista ovat hillinneet sosialismin ajan karvaat muistot. Jotta vaaleissa ei sattuisi yllätyksiä, järjestelmäpolitiikkaa tukeva eurooppalainen valtamedia on tehnyt kaikkensa leimatakseen Euroopan maiden kansallismieliset ja EU:sta itsenäistymistä ajavat puolueet jollakin vastenmielisyyttä herättävällä leimalla, esimerkiksi ”populistisiksi”, ”äärioikeistolaisiksi”, ”nationalistisiksi” tai ”fasistisiksi”, ja tueksi on yritetty hankkia puolueiden ehdokkaille poliittisia tuomioita uskonrauhan rikkomisesta tai kansanryhmää vastaan kiihottamisesta.

Vaihtoehtomedialla on nykyisessä politiikassa tärkeä tehtävä, sillä sen kautta ihmiset ovat alkaneet julkaista ja saada tietoja, joilla on voitu sivuuttaa kontrollissa olevan median manipuloiva vaikutus ja yritykset muokata mielipiteitä järjestelmäpolitiikalle otolliseen suuntaan. Samasta syystä vaihtoehtomedian tekijöitä vastaan on järjestetty noitaoikeudenkäyntejä, joiden on toivottu pelottavan mielipiteensä sanojia ja leimaavan kriittiset rikollisiksi.

3.8. Totuus on harvoin demokraattista

Poliitikot, byrokraatit ja valtamedia ovat vastanneet kansalaisten kapinointiin yrityksellä sopeuttaa ja mukauttaa kansalaisia EU-eliitin ihanteisiin ja normeihin. Julkisuuden ja politiikan kytköstä on koetettu vahvistaa erilaisilla hallinnon demokratisoimispyrkimyksillä, joilla on yritetty hälventää epäilyjä Euroopan unionin muuttumisesta byrokraattiseksi ja hämäräperäiseksi lobbareiden ja muiden arvovalintavaikuttajien verkostoksi.

Tätä kuvaavat ”osallistamisen”, ”valtaistamisen” ja ”voimauttamisen” käsitteet, jotka kertovat taivuttelusta. Näin poliitikot ikään kuin kerjäävät oikeutusta äänestäjiltään haluten luovuttaa valtaa kansalaisille, mikä on vastoin demokratian olemusta. Demokratiassa valta

---

Nykypäivän Verkkouutisten jutussa ”US: Petteri Orpo huolissaan kansallismielisestä liikehdinnästä ja protektionismista” 12.3.2017.

Blogikirjoituksessani 15.4.2018 (teoksessani *Ankara totuus*) totesin Orpon kannanoton olevan ”strutsinmunan kokoinen vale Kokoomuksen puheenjohtajan suusta ottaen huomioon, että koko hyvinvointiyhteiskuntamme on luotu kansallisen edun ja konsensuksen takaavan kansallisvaltioaatteen kautta”.

kuuluu alun perin kansalaisille, jotka edustuksellisessa järjestelmässä luovuttavat sen vaaleissa valitsemilleen poliitikoille. Niinpä vallan luovuttaminen vastalahjana takaisin kansalaisille on nurinkurista. Myös Platon lausuu Valtio-kirjassaan, että poliitikkojen pitäisi alun perin toimia kansalaisten eduksi ja tietää, mitä tekee:

> […] totuus on, että sairaan on mentävä lääkärin ovelle, olipa hän rikas tai köyhä, ja että jokaisen, joka tarvitsee hallitsijaa, on mentävä sen ovelle, joka pystyy hallitsemaan – ei että hallitsijan, joka ylipäänsä johonkin pysyy, pitäisi anella alamaisia hallittavikseen.[71]

Kyky johtaa ja osoittaa suuntaa onkin aina ollut harvinaista poliitikkojen keskuudessa.

Myös minulla oli tutkimusblogihankkeeni aikana ilo osallistua eduskunnan tulevaisuusvaliokunnan osallistamisprojektiin ”Suomi vuonna 2030” eräänlaisena kutsuttuna asiantuntijana. Tuloksena tutkija Tanja Aitamurron joukkoistamisinnovaatioon perustuvasta projektista oli valtaistamishanke, jolla eduskunta toivoi voivansa kerätä varta vasten perustetulle Internet-sivustolle kansalaisten toiveita, pelkoja ja tulevaisuutta koskevia odotuksia.[72] Virallis-formaaliin julkisuuteen liittyvänä se jäi kuitenkin varsin pienelle huomiolle verrattuna jopa omaan yksityiseen blogiini ja vaihtoehtomediassa spontaanisti käytyyn keskusteluun, jossa lämpötilan nousu ei enää vain tehnyt vettä kuumemmaksi vaan aiheutti ylikiehumisreaktion aina, kun puhuttiin Euroopan unionista, monikulttuurisuudesta tai maahanmuutosta.

Kansalaisten kuuleminen saattaa olla viisaampaa kuin vallan luovuttaminen puolueellisesti ja tavoitehakuisesti valituille asiantuntijoille, mistä käytetään ”konsulttidemokratian” nimeä. Ihmisten valtaistaminen tai voimauttaminen saattaa olla myös parempi vaihtoehto kuin asioiden hautaaminen komitealaitokseen. Mutta kaikilla ihmiselämän alueilla on älytöntä demokratisoida tiedonmuodostusta ja palvoa tasa-arvoa tiedon ja totuuden tavoittelun lähteenä tai tiedonvälityksen kriteerinä. Keinotekoiseen demokratiaan perustuvat joukkoistamisen hankkeet kertovat uskosta edustuksellisen kansanvallan kaikkivoipuuteen.

Kuten jo edellä totesin, kansalaisten tuottama tieto voi olla tärkeää ja vaikuttavaa suurissa poliittisissa yleiskysymyksissä ja periaatteellisissa linjanvedoissa, jotka koskevat esimerkiksi maahanmuuttoa ja väestöpolitiikkaa. Sitä koskeviin muutoksiin tarvittaisiin vähintään määräenemmistön (2/3) mutta mielellään perustuslain säätämisjärjestyksen edellyttämä enemmistö (4/5) kaikista äänioikeutetuista, jotta muutokset olisivat oikeutettuja. Kierointa on, että tällaisista periaatteellisista kysymyksistä ei ole voinut missään äänestää, ei myöskään euroalueeseen liittymisestä, vaan ratkaisut on pidetty tiukasti kansanvaltaisen prosessin ulkopuolella.

Sen sijaan eräillä muilla alueilla, kuten lääketieteen perustutkimuksessa, ei kansalaisten antamalla ”tiedolla” ole juuri mitään merkitystä, paitsi oireina ja potilasaineistona lääkäreille. Tässä mielessä media ja poliittinen valta, jotka vetoavat kansalaisten mielipitei-

---

[71] Platon, *Valtio*, 489c.

[72] Tulevaisuusvaliokunnan puheenjohtajan Päivi Lipposen ja varapuheenjohtajan Olli Immosen kutsumana kirjoitin ”Kestääkö hyvinvointiyhteiskunta” -jaostoa varten dystooppisen tulevaisuusskenaarion ”Suomi vuonna 2030”, joka julkaistiin eduskunnan tulevaisuusvaliokunnan julkaisussa 4/2014 (s. 40–44). Muut osallistujat olivat Heikki Hiilamo (vihr.), Olli Kangas, Marja Vaarama, Juha Nurmela, Juhana Vartiainen (kok.) ja Lea Karjalainen. Ennusteiden perusteella käytiin kansalaiskeskustelua, jota julkaistiin edellä mainitussa kokoomateoksessa.

siin asiantuntemusta vaativissa asioissa mutta käyttävät asiantuntijanäkemyksiä pelkkiin mielipiteisiin perustuvissa asioissa, menettelee populistisesti. Siihen, mitä populismi puolestaan on, palaan yksityiskohtaisesti luvussa 9.

Demokratiaan liittyy tottahan toki suuria ongelmia, sillä kansa voi erehtyä ja toimia omaksi tappiokseen. Kansanvalta onkin perusteltua vain, jos kansakunta *tietää*, mikä on sille itselleen hyväksi. Mutta aina se ei tiedä, ja Nobel-kirjailija Winston Churchillia mukaillen: paras argumentti demokratiaa vastaan onkin viiden minuutin keskustelu keskivertoäänestäjän kanssa. Tämän vuoksi ei tarvitse ihmetellä, miksi myös taloudellinen eliitti näkee kansanvallan suoranaisena uhkana taloudelle ja hyvinvointiyhteiskunnalle. Esimerkiksi kelpaa vaikkapa Björn Wahlroosin synkkä näkemys demokratiasta talouselämän jarruna ja hänen käsityksensä, että talouden instituutiot toimivat paremmin Kiinan ja Intian tapaisissa kehitysmaissa, joissa demokratia on alkeellista.[73]

Kansanvaltaisuuden perusongelmat ovat pitkälti samanlaisia empiirisessä eli kokeellisessa ja mittaavassa tutkimuksessa. On hupsua pitää tiedonmuodostuksen pohjana kansalaisten mielipiteitä ja selvitellä niitä tarkoilla gallupeilla, survey-selvityksillä, haastatteluilla, kauppakeskuskyselyillä ja lomaketutkimuksilla, kun sillä tavoin saadun tiedon perusta sinänsä on huteralla pohjalla. Voidaankin kysyä, miksi tieteenharjoittajien pitäisi tiedustella yhteiskuntaa koskevia näkemyksiä kadunmiehiltä, kun tieteilijöillä itsellään ovat käsitteelliset välineet asioiden arvioimiseen?

Gallup-kyselyt eivät tuotakaan *tietoa* puheena olevista asioista, vaan siitä, *mitä kansalaiset ajattelevat* puheena olevista asioista. Tilastotieteellisen gallup-tutkimuksen heikkoudet ovat siis samoja kuin vaalien, äänestysten ja demokratian heikkoudet yleensäkin. Kansa voi tehdä virheitä ja olla väärässä. Sitä todennäköisemmin se yleensä on väärässä, mitä tiukemmin ja periksi antamattomammin se uskoo olevansa oikeassa, sillä itsevarmuus ja erehtymisen todennäköisyys korreloivat kohtalokkaasti. Michel de Montaignen sanoin ”mihinkään ei uskota niin lujasti kuin sellaiseen, mistä tiedetään vähiten”.[74] Ajatusta voisi jatkaa väittämällä, että mitä vähemmän asioista tiedetään, sitä enemmän niihin uskotaan, ja juuri näin syntyy huhujen dynamiikka: ne vahvistavat itseään. Olisi siis virheellistä väittää, että kansalaismielipiteet kelpaavat ylimmiksi ohjeiksi, mutta ne kertovat kuitenkin ihmisten tahdonmuodostuksesta, eikä asiantuntijavallan harjoittama ohjailu ole välttämättä parempaa.

Yhteenvedonomaisesti voidaan todeta, että toimiakseen demokraattinen järjestelmäpolitiikka edellyttää kansalaisilta valistuneisuutta ja yhteiskunnalta vahvaa tiedonkulkua, eli valpasta, rehellistä ja monipuolista mediaa. Ylhäältä johdettua kuningasvaltaa voitiin pitää luonnollisena tapana hallita yhteiskuntaa, jossa tiedonkulku oli hidasta ja huonoa. Autoritaria oli oikeastaan ainoa keino järjestää toimiva hallinto myös lukutaidottoman rahvaan omaksi hyväksi. Sen sijaan nykyaikana huonoon tiedonkulkuun liittyvät poikkeuksetta pelkät monarkioiden varjopuolet, eli yksinvallat, oligargiat, despotiat ja diktatuurit. Ne toimivat nimenomaan huonon median tuella, mikä osoittaa median asemaa poliittisen vallan legitimoijana.

Nykyisessä yhteiskunnassa poliittisen hallitsemisen ja median suhde on kääntynyt nurin, ja vapaasta tiedonkulusta on tullut politiikkaan olennaisesti vaikuttava tekijä, joka voi

---

[73] Pankinjohtaja Björn Wahlroos teoksessaan *Markkinat ja demokratia – Loppu enemmistön tyrannialle* (2012).

[74] Michel de Montaigne *Esseidensä* I osassa (1595, 31).

myös rapauttaa järjestelmäpolitiikkaa ja politiikan oikeusperustusta. Monet kansalaiset ovat nykyisin kytkeneet omat asenteensa *elämänpolitiikaksi* sanottuun linjanvetoon. Muutamat ovat politisoineet omat elämänkäytäntönsä niin, että he kieltäytyvät palvelemasta asiakkaita, jotka edustavat toisenlaista poliittista näkökantaa.[75] He kirjoittavat myös puolueellisia arvioita akateemisten kollegojensa tutkimuksista ja toiminnasta yliopistoissa sekä antavat puolueellisuutensa vaikuttaa henkilövalintoihin ja julkisuudessa esittämiinsä mielipiteisiin kaikkialla. Ikävä kyllä, nuo sabotöörit eivät ole enää mitään helposti tunnistettavia ja rähjäisiä anarkisteja, vaan uuspolitisoituneena nykyaikana he ovat aivan tavallisia vihervasemmistolaisia, jotka pyhimysmäisesti moraaliposeeraten sanovat, että vakaumuksensa tai periaatteidensa pakottamina he eivät voi toimia yhteistyössä eri tavoin ajattelevien kanssa. Yhteistoiminnasta kieltäytyminen jos mikä on kelvotonta politiikkaa, sillä politiikan olemus on yhteisten asioiden hoitamista.

Elämänpolitiikan käsite on monien muiden tavallisten yleiskäsitteiden tavoin näennäisnyansoitu sosiaalitieteissä tavalla, joka on saanut sen määritelmät kuulostamaan banaaleilta. Niinpä minunkaan ei tarvitse esitellä ’elämänpolitiikan’, ’sosiaalisen toimintakyvyn’, ’paikkaperustaisen aluekehittämisen neloskierremallin’,[76] ’epäsäännöllisen systeemihäiriön’[77] tai jonkin muun yleiskielestä yhteiskuntatieteen termiksi tekaistun käsitteen kaikkia hienouksia Einsteineille, jollaisia kaikki kuvittelevat nykyään olevansa. Suomen kielen yleiskäsitteitä selittelevät yhteiskuntatieteilijät kuulostavat monessa tapauksessa lapsilta, jotka ovat keksineet uuden sanan.

Järjestelmäpolitiikan ydinongelma – poliitikot eivät toteuta kansalaisten tahtoa – johtuu poliittisen vaikuttamisen olemuksesta itsestään. Kansalaismielipiteiden arvoa sinänsä väheksymättä olen tässä luvussa argumentoinut, että kansalaiset eivät välttämättä *tiedä* omaa parastaan, ja siksi heitä täytyy johtaa. Demokratian kannalta tämä puolestaan on merkinnyt, että järjestelmäpoliitikot näkevät vaalit tapahtumana, jossa valta on välttämätöntä kaapata tai lunastaa kansalaisilta pois. Niinpä poliitikot pyrkivät esiintymään nöyrinä kansan tahdon toteuttajina, vaikka tutkimuksellisesti arvioiden poliitikkojen ensisijainen tehtävä on saattaa kansalaiset tahtomaan sitä, mitä järjestelmäpoliitikotkin tahtovat, ja sen jälkeen saada kansalaiset äänestämään heitä itseään, jotta järjestelmäpolitiikka voisi jatkua. Tämän poliittisen teatterin olemus tiedostetaan valtavirtapuolueissa laajalti, ja valtamedialla on aivan keskeinen rooli kansalaisten taivuttelussa niiden taakse. Tätä symbioosia käsittelen seuraavassa pääluvussa.

Muutamat viestintätieteilijät voivat kysellä kriittisesti, mitä tekemistä kaltaisellani filosofilla ja sosiaalipsykologilla on viestintätutkimuksen parissa. Vastaukseni on, että viestinnän alaan sisältyvä mediajulkisuus ja sen osa-alueet, kuten tiedottaminen ja tiedonväli-

---

[75] Sosiaalisessa mediassa alkoi kohu, kun helsinkiläinen ohjelmistoyritys FloApps Oy kieltäytyi myymästä palvelujaan Vaasan Perussuomalaisille. Asiaa kritisoi muiden muassa Suomen Uutiset jutussa ”Helsinkiläinen ohjelmistoyritys ei huoli perussuomalaisia asiakkaiksi” 6.10.2017. Käsittelin aihetta verkkokolumnissani ”Vasemmistolaisten vihapuhetta yliopistoissa ja kulttuurin kentillä” 21.11.2017 (teoksessa *Vastahankaan*) ja jatkoin kirjoituksessani ”Yhteisönormeista, yritysperiaatteista, agendajournalismista ja tendenssitutkimuksesta” 3.5.2018 (teoksessa *Ankara totuus*).

[76] Ilkka Luodon ja Seija Virkkalan teokseen *Paikkaperustainen aluekehittäminen strategisena ohjenuorana* (2017) sisältyvä sanahirviö kertoo ”elämismaailman kolonisaatiosta” ja kielen byrokratisoitumisesta pahimmillaan.

[77] Kirjailija-psykologi Esa Sariola käytti epäsäännöllisen systeemihäiriön käsitettä teoksessaan *Luota minuun* (1994) havainnollistaakseen elämästä vieraantuneen teorioinnin tuottamaa epäluottamusta ja muita romaaninsa kuvitteellisessa tutkimushankkeessa leviämään lähteneitä oireita.

tyksen piiriin kuuluva journalismi, liittyvät *tietämiseen* ja sen erääseen osatekijään, eli *totuuteen*. Tieto- ja totuusteoriat sekä todellisuuden olemusta koskevat ongelmat puolestaan ovat filosofian ydinaluetta. Viestintä koostuu vuorovaikutuksesta ja kanssakäymisestä, joiden tutkiminen puolestaan kuuluu sosiaalipsykologian alaan, ja kaikki menestyvät organisaatiot kala- ja lintuparvista menestyviin poliitikkoihin asti ovatkin mestarillisia viestijöitä.

Poliitikkoa ja krokotiilia sanotaan tosin yhdistävän sen, että molemmilla on suuri suu, muttei korvia ollenkaan. Jälkimmäiset elävät kaksisataavuotiaiksi siksi, että niillä on muitakin avuja puolellaan, kuten paksu nahka ja terävät hampaat. Viestinnän ja informaationjakelun tutkiminen on monitieteinen ala, joka koostuu tieteenfilosofisesti, tieteensosiologisesti ja sosiaalipsykologisesti lähestyttävistä ilmiöistä.

II

TODISTELU JA TULKINTA

Sanomalehdet luen seisaaltani.

Georg Henrik von Wright
(välttääkseen kiinnittämästä huomiota epäolennaiseen).

4. Valtamedian menetetty maine ja punavihreä kupla

Maininta Kallion ”punavihreästä kuplasta” on pelkästään kuvaileva ilmaus ja sikäli selitysvoimaton. Mediatutkimuksen sanastoon pullahtanut ’punavihreä kupla’ ei olekaan paikallinen eikä ajallinen ilmiö, vaan ideologinen. Poliittinen vihervasemmisto saa toki Helsingin Kalliossa kovan kannatuksen,[78] mutta kontrasti myös terävöityy kantakaupungin porvarillisten alueiden rinnalla. Kalliolla on työväenluokkainen historia, siellä on paljon pieniä asuntoja, ja sijainti miellyttää monia niin sanottuja urbaaneja ovelia, jotka elävät vihervasemmistolle antamansa tuen vastalahjaksi saamallaan sosiaaliturvalla. Punavihreä kupla ei kuitenkaan sijaitse vain jollakin paikkakunnalla. Vaikka moni äänestääkin Kalliossa vihervasemmistoa, on Kalliosta, Alppilasta, Vallilasta, Sörnäisistä ja muusta Helsingin itäisestä kantakaupungista tullut kansainvälisen muuttoliikkeen ja EU:n keskittämispolitiikan tuloksena huippukallista aluetta, jolla asuu kansainvälisyyskulttiin uskovia ja liberaalia oikeistoa äänestäviä nousukkaita.

Keskustoihin erakoituminen ja syrjäytyminen ovat asuntopoliittisesti ja kaupunkirakenteellisesti kiinnostavia seikkoja, mutta mediassa ja tieteessä punavihreän klusterin syntyminen on poliittis-ideologinen ilmiö, joka ei tyhjene kaupunginosaidentiteettiin. Punavihreä kupla voi vallita missä tahansa ajassa tai tilassa, jossa ihmiset uskovat vihreisiin, vasemmistolaisiin ja huvitteluliberaaleihin ihanteisiin. Nykyisin se sijaitsee mediassa ja yliopistoissa. Niinpä käsittelen asiaa tässä tutkimuksessa ideologiakritiikin näkökulmasta.

Punavihreällä kuplalla on mediatutkimuksessa ja joukkotiedotuksessa tietty menneisyytensä. Tapahtumien kulku on ollut niin ilmeistä ja selvää, että sen voi esittää pähkinänkuoressa. Valtamediana tunnettu hegemoninen ajatusklusteri syntyi, kun porvarillinen ja globalisaation asianajajana toimiva talousliberaali EU-eliitti paiskasi kättä Toimittajaliiton toverien kanssa. Valtamedian toimittajat ovat pyrkineet edistämään näennäisesti arvo- ja sosiaaliliberaaleja mutta tosiasiassa kansallisvaltioita mitätöiviä talousliberaaleja ja sitä kautta myös kansallisvaltioiden itsenäisyyttä heikentäviä tavoitteita, esimerkiksi sosiaalietuusperäistä maahanmuuttoa, joka on rampauttanut sosiaaliturvajärjestelmäämme ja vetänyt vapaamielisen yhteiskuntamme asenneilmaston huurteeseen.

Vasemmistolainen toimittajakunta on pyrkinyt sosialisoimaan totuuden omakseen samalla, kun kapitalistiset omistajatahot ovat sallineet myyrien kaivautua poteroihinsa. Näin sosialistit ja kapitalistit ovat liittyneet yhteen globaalin ja monikulttuurisen yhteiskuntajär-

[78] Viimeksi toimitetussa vuoden 2017 kuntavaalissa Vihreä liitto sai Helsingin Kalliossa 39,1 % äänistä, Vasemmistoliitto 20,4 %, Kokoomus 14,1 % ja SDP 7,6 %. Vihervasemmiston yhteiskannatus oli 67,1 %, ja Perussuomalaisia äänesti vain 3,5 %. Äänestysprosentti oli 66. Tulokset poikkeavat huomattavasti puolueiden valtakunnallisesta kannatuksesta sekä kuntavaaleissa että eduskuntavaaleissa. Lähde: Oikeusministeriön vaalitulospalvelu <http://vaalit.fi/vaalien-tulos-ja-tietopalvelu>.

jestyksen luomiseksi. Tämä oikeiston ja vasemmiston epäpyhä allianssi on muodostanut vastapoolin kansallista etua puolustamaan ilmoittautuneelle ”uudelle oikeistolle” (*la nouvelle droite*), kuten on nähty brexitin ja Donald Trumpin vastaisessa vyörytyksessä.

Omien analyysieni politisoituminen on tahaton sivuseuraus siitä, että tieteen ja median *vasemmistolaistuminen* on saanut kaltaiseni, puolueettomuuttaan pitkään suojelleen, henkilön näyttämään vasemmistolaiseen valtavirtaan verrattuna ”toisinajattelijalta”. Tässä oikeiston ja vasemmiston perinteisessä konstellaatiossa kuulun mannereurooppalaiseen, kansallismieliseen ja omakulttuurisuutta edustavaan keskustaoikeistoon erotuksena huvitteluliberaalista *laissez faire* -oikeistosta[79] ja angloamerikkalaisena vaihtoehto-oikeistona tunnetusta *alt-right*-konservatismista.[80] Viimeksi mainitussa kansallisen edun tavoittelu nojaa pikemminkin yhteisiin instituutioihin, ulkoisiin voimannäyttöihin tai pelkkiin symboleihin eikä yhteiseen historiaan ja kulttuuriin, kuten suomalaisessa hegeliläis-snellmanilaisessa kansallismielisyydessä.

Vahingollista vasemmistolaisen valtavirran toiminnassa on ollut eristäminen: pyrkimys ajaa sen itsensä kanssa eri mieltä olevat, puolueettomat ja ei-sosialistiset tutkijat kentän toiseen laitaan tai marginaaliin. Myönteistä ulkopuolisuudessani on, että ilman etäisyyttä vasemmiston suuntaan tämä kirja ei olisi mahdollinen eikä varsinkaan *kriittinen* tutkimus valtavirran vasemmistopopulistisesta journalismista. Vaikka ja koska en ole värisokea, juuri tällä tavoin – etäisyyden päästä – pystyn parhaiten erottamaan viestinnässä vallitsevat värit, aina alkaen kentän sini- ja punaviivoilta laajemmillekin viheriöille. Katsotaanpa taustaksi media-alan koulutushistoriaa, jolloin joudutaan palaamaan 1970- ja 1980-luvuille.

4.1. Edistyksellisten nykyinen taantumuksellisuus

Tiedotusopin ja viestinnän opetusta muisteleville ei tendenssijournalismin vasemmistolaisissa äänenpainoissa ole mitään uutta. Monet viestintäalan yliopisto-opiskelijat eivät aloittaneet opintojaan tavoitellakseen totuutta tai oppiakseen välittämään tietoa vaan parantaakseen maailmaa. Marxilaiseen retoriikkaan sisältyneistä ”objektiivisesta tiedosta” ja ”tieteellisestä sosialismista” viehättyneet pitivät harhaoppisina niitä, jotka eivät hyväksyneet tajunnan muokkauksen hienoutta tai marxilais-leniniläistä ”ulkoa sisään” -periaatetta ja jotka eivät kannattaneet dialektiseen materialismiin liittyvää determinismiä. ”Toisinajattelijoina” he pitivät paradigman ulkopuolisia, jotka ajettiinkin sitten palavilla seipäillä pois yliopistojen propagandatieteiden laitoksilta.

Tässä valossa oli tyrmistyttävää havaita, ettei mikään ollut muuttunut, kun nuori tohtori Jussi Westinen osoitti vuonna 2016 yhdessä työryhmänsä kanssa, että peräti 86,4 prosenttia Tampereen yliopistossa journalistiikkaa ja viestintää opiskelevista kannattaa SDP:tä, Vasemmistoliittoa tai Vihreitä.[81] Sosiaalidemokraateille kannatuksensa antoi 11,4

---

[79] *Laissez-faire* (ransk.) = ’antaa mennä’. Sanaparilla viitataan käsitykseen, jonka mukaan sääntelyn puuttumattomuus ja talouden itseohjautuvuus muodostavat paremman vaihtoehdon kuin markkinoiden ohjaileminen.

[80] *Alt-right* on lyhenne englannin kielen sanoista *alternative right*. Sanaparilla tarkoitetaan vaihtoehtoista isänmaallista oikeistoa, joka on syntynyt perinteisen konservatiivisen tai liberaalin oikeiston rinnalle.

[81] Jussi Westinen raportoi työryhmänsä tutkimuksen tuloksista *Politiikka*-lehden 1/2016 artikkelissaan ”Koulutusalan yhteys yliopisto-opiskelijoiden poliittiseen orientaatioon”.

prosenttia, Vasemmistoliitolle 27,3 prosenttia ja Vihreille 47,7 prosenttia. Kokoomus ja Keskusta saivat kumpikin vain 4,5 prosentin kannatuksen, kuten myös Piraattipuolue. Kyselyyn vastanneiden joukosta Perussuomalaisia tai Kristillisdemokraatteja ei olisi äänestänyt kukaan. Sosiologiassa ja sosiaalipsykologiassa Vasemmistoliiton kannatus oli 46,9 prosenttia ja Vihreiden 36,5 prosenttia, joten vihervasemmisto ylsi 83,4 prosentin kannatukseen ilman sosiaalidemokraatteja.

Kaikkien journalistiikasta valmistuvien nimittely punavihreiksi on siis vakavasti valheellista, sillä heitä on vain 86,4 prosenttia ja sosiaalitieteissäkin ainoastaan 83,4 prosenttia! Filosofian opiskelijoista vaatimattomat 71 % kannatti Vasemmistoliittoa ja historian opiskelijoistakin 31 %. Kasvatustieteissä Vasemmistoliittoa äänesti 27 % (Vihreitä 37 %), kielitieteissä 18 % (Vihreitä 51 %), bioteknologiassa 22 % (Vihreitä 44 %) ja kirjallisuustieteissä 31 % (Vihreitä 31 %) opiskelijoista.

Sen sijaan kauppatieteiden opiskelijoista Kokoomusta kannatti 58,9 prosenttia ja lääketieteen opiskelijoista 40,2 prosenttia, kun taas Vasemmistoliiton kannatus vaipui valliriutan alapuolelle; tosin kummassakin ryhmässä Vihreät ylsivät yli 20 prosentin kannatukseen. Perussuomalaiset saavuttivat eduskuntavaaliluokkaa olevan suosion vain tietojenkäsittelyä opiskelevien piirissä (29,4 %) ja matematiikan sekä tilastotieteen piirissä (15,4 %). Tätä voidaan pitää ilmeisenä merkkinä alan sitoutumisesta loogis-analyyttiseen ajatteluun ja innostuksesta sosiaalisen median vapaaseen viestintään, joita Perussuomalaiset yleensä kannattavat.

Westisen saamia tuloksia voidaan selittää myös eri opiskelijaryhmien elämäntilanteilla, varallisuusasemilla, työllistymismahdollisuuksilla, sukupuolijaolla, koulutuksen tarjoamilla valmiuksilla yrittäjänä toimimiseen sekä tulevaisuudenodotuksilla ja niiden toteutumisen todennäköisyyksillä.[82] Tulotietojen valossa ainakaan raha ei ole vasemmiston ja oikeiston jakautumista tai yleispoliittista orientaatiota selittävä motiivi, sillä toimittajat ovat melko hyväpalkkaista väkeä.[83]

Missään tapauksessa oikeiston korkeampi kannatus kaupallisella, lääketieteellisellä ja teknisellä alalla ei korjaa sitä, että vihervasemmisto nauttii värisuorasta tiedotusalalla ja yhteiskuntatieteissä. Viimeksi mainittujen piirissä käytetään huomattavaa *ideologista* valtaa, toisin kuin ensin mainituilla käytännöllisemmillä tai pelkästään toteuttavilla aloilla, joilla noudatetaan tiukkoja ammatillisia metodeja ja toimintasääntöjä. Esimerkiksi insinöörien tai kirurgien poliittinen suuntautuminen on työtehtävien onnistumisen kannalta usein täysin yhdentekevää.

On selvää, että totuuden tavoittelu vääristyy pahasti noin puolueellisessa yliopistossa. Vastaavanlainen tutkimus pitäisi tehdä myös viestinnän ja sosiaalitieteiden *opettajien* poliittisesta orientaatiosta. Tutkimuksen mukaan monet tulivat vihervasemmistolaisiksi opiskeluaikanaan, joten opetus on todennäköisesti vaikuttanut poliittiseen suuntautumiseen. Westinen kirjoittaa emeritusprofessori Pertti Suhosen aiempaa tutkimusta kommentoiden:

---

[82] Arvioin asiaa verkkokolumnissani ”Yle-politiikkaa: kulttuurimarxismista tulee marxilaista kulttuuria” 19.6.2016 (teoksessa *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

[83] Esimerkiksi Helsingin Sanomien pääkirjoitustoimittajan Anna-Stina Nykäsen tulot olivat vuonna 2012 yhteensä 82 758 euroa. Jussi Halla-ahoa Ilta-Sanomien kirjoituksissaan ”Tutkintapyyntö Halla-ahon raiskaustekstistä” (18.11.2008) ja ”Jussi Halla-ahosta tehdään rikostutkinta” (12.12.2018) ahdistelleen Sanna Ukkolan tulot olivat 51 411 euroa. Kansanedustaja Tony Halmeen (ps.) muiston häpäisemisestä Julkisen sanan neuvoston nuhteet 2010 saanut Kaarina Hazard puolestaan ylsi 63 057 euron tuloihin vuonna 2012. Lähde: Verohallinto.

> Vasemmistolaisuuden nousu yliopistoissa näkyi aikoinaan siten, että opiskelijat omaksuivat opiskelun aikana sosialistisen aatemaailman. Myös yhteiskunnallinen ilmapiiri edisti sen omaksumista, ja opiskeluajan tiivis kanssakäyminen lisäsi todennäköisyyttä ajatusten leviämiseen. Pertti Suhonen havaitsi 40 vuotta sitten tekemässään tutkimuksessa, että yhteiskuntatieteiden opiskelijat siirtyivät kannattamaan sosialistisia puolueita opiskeluiden aikana.[84]

Tutkimusten tuloksia vahvistavat myös omakohtaiset havaintoni. Opiskellessani Tampereen yliopistossa 1980-luvulla kiersi kampuksella kasku: ”Jos lähimmäisenne aikovat opiskelemaan tiedotusoppia, ottakaa heiltä sormenjäljet mennen tullen. – Miksi? Siksi, että se on ainoa tapa selvittää, ovatko he takaisin tullessaan samoja ihmisiä.”

Kun tiedotusalan opiskelijoista tuli aatteellisen persoonanmuutoksen kautta tiedostavaisia, jaettiin työnhakemukset lehdissä kahteen pinoon: niihin, jotka voidaan ottaa huomioon, ja niihin, joiden tekijät ovat yliopistojen punaisilta laitoksilta ja jotka haluavat tuhota kyseisen viestimen ”porvarillisena”. Ikävä sanoa, mutta valtamedian nykyinen kriisi on tämän politiikan kauaskantoinen hedelmä. Akateemisen maailman punavihreä politisoituminen ei ole vain ”Hämeen punaisena napana” tunnettua Tampereen yliopistoa vaivannut ongelma, vaan se on levinnyt kaikkeen informaatioalan tutkimukseen ja opetukseen.

Paljastavia ovat valtamedian pyrkimykset salata toimittajien poliittiset kannat ja torjua niiden selvitysyritykset alkuunsa. Kun Aamulehden entinen päätoimittaja ja sosiaalidemokraattina tunnetun professori Osmo Apusen poika, Elinkeinoelämän valtuuskunnan nykyinen johtaja Matti Apunen toivoi toimittajien puoluekantojen ja -poliittisten taustojen selvittämistä, media ja koulutusporras torppasivat ajatuksen heti. Esimerkiksi Uusi Suomi kirjoitti aiheesta STT:ltä välittämässään jutussa ”Professori ihmettelee: Ei puoluetta kysytä opettajilta – miksi toimittajilta?”[85] Sen mukaan Jyväskylän yliopiston journalistiikan professori Raimo Salokangas oli torjunut ajatuksen heti vedoten ”ennakkoluuloisuuden” välttelyyn. Hänen mukaansa ajatuksessa ”on sellainen taustaoletus, että toimittajilla olisi jokin selkeä ja pysyvä puoluekanta, mikä välttämättä ei pidä paikkaansa”.[86]

Sen sijaan Salokangas pyrki viemään asiaa sivuraiteelle ehdottamalla peruskoulujen opettajien poliittisten mielipiteiden selvittämistä, sillä juuri he ovat ”olleet muokkaamassa mielipiteitä”.[87] Opettajien poliittiset mielipiteet ovatkin selvillä, sillä lähes kaikissa kunnissa opetuslautakunnat tarkistavat opettajien poliittiset taustat ennen nimitystä, ja opetusvirat ovat puoluejäsenyyden mukaisesti läänitettyjä. Näin ollen toimittajien ja *heidän* yliopisto-opettajiensa puoluekannat pitäisi selvittää sitä suuremmalla syyllä. Ruotsissa vastaava tutkimus on tehty, ja Apusen mukaan samalla pitäisi kysyä toimittajien mielipiteitä suurista yhteiskunnallisista kysymyksistä, kuten Nato-jäsenyydestä tai ydinvoiman lisärakentamisesta. Maahanmuutto-ongelmaa hänkään ei tosin maininnut. Journalistiliiton puheenjohtaja Arto Nieminen puolestaan väisteli ehdotusta ja vetosi ”yksityisyydensuojaan” väittäessään, että liitto ei voi luovuttaa jäsentensä yhteystietoja selvittämistä varten ja siirsi asian tulevaisuuteen lupaamalla selvityttää, ”voiko liitto avustaa tutkimuksen teossa”.[88]

---

[84] Jussi Westinen Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Punaisesta yliopistosta vihreäksi” 17.5.2016.

[85] Uusi Suomi 11.10.2010 ”Professori ihmettelee: Ei puoluetta kysytä opettajilta – miksi toimittajilta?”

[86] Professori Raimo Salokangas Uuden Suomen edellä mainitussa jutussa.

[87] Sama.

[88] Journalistiliiton puheenjohtaja Arto Nieminen Uuden Suomen edellä mainitussa jutussa.

Kun Yleisradion hallintoneuvoston jäsen, perussuomalaisten kansanedustaja Olli Immonen halusi vuonna 2015 tutkituttaa Ylen toimittajien puoluekannat selvittääkseen, ”osaako kukaan mainita nimeltä edes yhtä kansallismielisesti tai konservatiivisesti ajattelevaa Ylen toimittajaa”, median reaktio oli yhtä penseä. Sanoma-konsernin Ilta-Sanomat ja Bonnierin MTV3 uutisoivat aiheesta lähes identtisissä jutuissaan, joissa vastalause haettiin Itä-Suomen yliopiston julkisoikeuden professorilta, hallintotieteiden tohtori Teuvo Pohjolaiselta. Juttujen mukaan hän ”tyrmää Immosen kyselyt”, sillä ”puolueen jäsenyys kuuluu yksityisyyden suojan piiriin”.[89]

Yksityisyyden suoja ei ole kuitenkaan pyhä, sillä myös ministerit ja muut huomattavassa taloudellisessa ja poliittisessa asemassa olevat joutuvat paljastamaan varallisuutensa ja taloudelliset sitoumuksensa kellonkäätyjä myöten erilaisten jääviyksien, sisäpiiriyhteyksien ja muiden riippuvuuksiensa paljastamiseksi. Jos toimittaja ei jäsenyyttään kerro tai valehtelee, siitä on tehtävä tietyt johtopäätökset.

Median puolustuksellisuus ja vastalauseet osoittavat, että salattavaa on. Miksi aihe muuten olisi niin torjuttava? Toisaalta voidaan nähdä, että tunnustusta oman puoluekannan kertomiseksi ei tarvita: toimittajien punavihreä puolueellisuushan voidaan päätellä heidän juttujensa räikeästä värikylläisyydestä suoraan. Puolueen jäsenkirja on pelkkä muotoseikka, niin kuin muotoseikkoja ovat myös pyrkimykset vedota ”yksityisyydensuojaan” tämän muotoseikan salaamiseksi.

4.2. Monikulttuuri-ideologia on toimittajien uustaistolaisuutta

Nykyisenä uustaistolaisuuden aikana kommunistista rajattoman maailman ihannetta tuodaan takaisin monikulttuurisuuden nimisenä. Monikulttuurisuus on sisäisesti kompleksinen käsite. Sen kuvailema ja sitä kautta luotu yhteiskunta on ristiriitainen koostuessaan monesta erilaisesta kulttuurista. Siksi monikulttuurisuus johtaa helposti myös konformismiin, eli sopeuttamiseen, mukauttamiseen ja särmien pyöristelyyn, joiden tuloksena syntyy yksiaineksinen monokulttuuri. Monikulttuurisuus ei siis tuo moni*arvoisuutta*, joka on mahdollista yhdessäkin kulttuurissa, esimerkiksi tässä länsimaisessa kulttuurissamme. Sen sijaan monikulttuurinen yhteiskunta syntyy, kun Mersuun laitetaan 50 prosenttia Ladan osia.

Kulttuureilla voidaan katsoa olevan itseisarvoa, mutta monikulttuurisuudella ei ilmiön ristiriitaisuuden vuoksi voi sitä olla. Esimerkiksi länsimainen sananvapaus on mahdollista yhdessäkin kulttuurissa, kun taas monikulttuurisuus synnyttää toleranssin vaatimuksia ja sitä kautta rajoituksia. Aito monikulttuurisuus on sitä, että otetaan kehitysmaiden liikennekulttuurista vasemmanpuoleinen liikenne ja länsimaiden liikennekulttuurista oikeanpuoleinen liikenne ja sovelletaan niitä yhtä aikaa. Myöskään monikulttuurisuuteen liitetyt suvaitsevuuden vaatimukset eivät johda vapauteen vaan vapauksien rajoituksiin, kantaväestön asenteita koettelevaan sietokyvyn haastamiseen ja velvoitteiden kasvuun. Suvaitsevuuden vallitessa toisia ihmisiä lähestytään vaatimuslista kädessä selittäen, mihin kaikkeen kantaväestöjen pitää suostua ja mistä kieltäytyä.

[89] Ilta-Sanomat 7.8.2015 ”Olli Immoselta uusi avautuminen FB:ssa – professori tyrmistyi: ’Niitä ei voi eikä pidä kysyä’”; MTV3:n Internet-uutiset 7.8.2015 ”Immonen kohauttaa jälleen – tahtoo tutkia toimittajien taustat”. Otsikossa näkyi median halu skandalisoida perussuomalaisen asiallinen argumentaatio ”kohuksi”.

Ideologian eräs tunnusmerkki on, että ideologia ei koostu pelkistä mielipiteistä (muutenhan kaikki mielipiteet voisivat olla ideologiaa). Ideologialle on ominaista todellisuuden kanssa ristiriidassa oleva aatejärjestelmä, jonka vallitessa aiemmin julistetut jalot tarkoitusperät muuttuvat käytännössä toimeenpantuina vastakohdikseen.[90] Edustavimman näytön tarjosi viljavana elovainona lainehtiva Neuvostoliitto, jonka perustuslaissa lueteltiin suuri määrä vapauksia ja oikeuksia, mutta yhteiskunnallinen todellisuus oli sellaista, että eukot viljelivät kaalinpäitä ja kuttu järsi pihalla ruohoa. Miksi siis tehdä jokaisesta maasta ”monikulttuurista”, kun maailma sinänsä on monikulttuurinen koostuessaan monesta itsenäisestä maasta ja erilaisista kansallisvaltioista? Ne ovat syntyneet spontaanisti kansakuntien luonnonoikeudellisen itsejärjestymisen tuloksina eivätkä keinotekoisesti liittovaltiopolitiikan hedelminä tai sosialistisen internationalismin yhteen pakottamina. Tästä johtuu, että monikulttuurisuudella itsellään ei ole arvoa, niin kuin omalla kulttuurilla on sen omistavalle kansakunnalle, vaan monikulttuurisuutta pitää arvioida vain sen käytännöllisten seurausten perusteella.

Suvaitsevuus puolestaan edellyttää *kohteen*, jota suvaitaan, ja näin myös suvaitsevuus *itse luo* toiseutta, jonka syntymistä monikultturistit sitten paheksuvat. Silmiin pistävää monikulttuurisuuden ideologiassa on myös valikoivuus, jonka mukaisesti tiettyjä maahanmuuttajaryhmiä, kuten venäläisiä, virolaisia, Euroopan kantaväestöjä tai eteläamerikkalaisia ei kelpuuteta monikulttuurisuuden ja suvaitsevuuden supertähdiksi. Toiseuden raja näyttääkin olevan merkityksellinen vain suhteessa afrikkalaiseen tai islamilaiseen kulttuuriin ja muslimiväestöön, joiden paarialuonne palvelee tiettyä tarkoitusta.

Monikulttuurisuus ja suvaitsevuus hyödyntävät ja pitävät yllä jakautuneisuutta, sillä suvaitsevaiset tarvitsevat objektin, johon nähden he voivat pyrkiä luomaan moraalikarismaa ja uskotella olevansa eettisesti yleviä subjekteja. Suvaitsevaiset haluavat siis itse olla suvaitsemisen omahyväisiä ja itsensä ylentäneitä kohteita, jotka käyttävät hyväkseen vanhaa luokkastrategista jakoa eri kansanryhmiin. Kiistäessään luonnollisen ja historiallisen kehityksen tuloksena tapahtuneen etnisen ja kulttuurisen eriytymisen eri kansallisvaltioihin, monikultturistit synnyttävät kansallisvaltioihin konflikteja ja hyödyntävät niitä samaan tapaan kuin kommunistit lietsovat eripuraa tuhotakseen demokratiaa ja vapaata markkinataloutta. Monikulttuurisuus on siis pohjimmiltaan samanlainen vallankumouksellinen hanke kuin kommunismi ja sosialismi olivat omilla vuosisadoillaan. Omasta mielestäni monikulttuuri-ideologia on vain paketillinen vanhaa taistolaisuutta uudella nimellä.

Mitä tämä merkitsee viestinnän tutkimuksen kannalta? Kun monikulttuurisuus kirjattiin Yleisradion ja julkisten kirjastojen toimintaperiaatteisiin,[91] siitä tuli media-alan keskeinen ideologia, jota myös lehdistö alkoi julistaa. Tästä syystä tiedetoimittaja Marko Hamilon kirja *Punavihreä kupla* (2015) saattoi ainoastaan vahvistaa ja toistaa sen analyysin, jonka Helsingin Sanomien entinen pääkirjoitustoimittaja Martti Valkonen oli tuonut

[90] Ideologian määrittelemisestä tavoitteiden ja tulosten välisen ristiriidan kautta ks. teostani *Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa* (2005, s. 48) ja Michael Billigin teoksessaan *Ideology and Social Psychology* (1982) esittämää näkemystä, että ideologia ilmenee yksilöasenteiden sijasta kielen dialektisessa olemuksessa ja kontradiktorisuudessa, dilemmoissa ja kategorisoinneissa, sekä tavoissa, joilla käsitteet ja väitteet tulevat ”vastustaneiksi itseään”. Väitöskirjassani *Sosiaalipsykologian sydän* (2015, s. 368) totesin, että ideologialla on yhteys myös ihmisen *persoonan rakentumiseen* ja siihen, kuinka minuuden komponentit sekä subjektin toimintapotentiaalit myönnetään tai kiistetään ja miten niitä puolustetaan tai vastustetaan.

[91] Yleisradion tehtäviä, strategiaa ja lakia Yleisradiosta (1380/1993) ehdotettiin muutettavaksi hallituksen esityksessä 13/2017 (7 §, s. 8), niin että ’monikulttuurisuus’ korvattiin ’kulttuurisella moninaisuudella’, mikä toi mieleen marxilaisesta dialektiikasta ja retoriikasta tunnetut kääntölauseet.

julki lehtensä kirjoittamisnormatiiveista kaksiosaisessa teoksessaan *Journalismin salat* (2002 ja 2003). Valtamedian nykyisin suoltama monikulttuurisuuden lähetystyö ei ole tässäkään valossa mitään muuta kuin universaalikommunistisen maailmankatsomuksen versio numero 2.0.

Kyseisen rämeen läpi joutui myös Esko Salminen kulkemaan taistellessaan tiensä apulaisprofessoriksi Tampereen yliopiston läpikotaisin punaisella tiedostusopin laitoksella, jota hallitsivat Pertti Hemánuksen ja Kaarle Nordenstrengin kaltaiset vasemmistolaiset professorit. Viimeksi mainittu tunnettiin käsityksestään, että DDR:ssä on maailman vapain lehdistö. Vuosina 1976–1990 hän toimi johtotehtävissä myös International Organization of Journalists (IOJ) -järjestössä, joka oli Neuvostoliiton poliittinen peiteorganisaatio. IOJ:n kautta Neuvostoliitto pyrki neuvomaan ja orientoimaan länsimaiden toimittajia, eikä se koskaan puolustanut Itä-Euroopan sosialistisissa maissa pahoinpideltyjä tai vainottuja sanankäyttäjiä.

Toimittajat oppivat internationalistiset periaatteet myös ammattiyhdistysjaostoksi 1959 perustetussa Toimittajaliitossa, joka oli IOJ:n jäsenjärjestö ja joka 1970-luvun alussa siirtyi kokonaan Suomen Kommunistisen Puolueen taistolaisen opposition ja sitä kautta äärivasemmiston käsiin. Ammatillisen järjestötoiminnan kautta kommunistiset opit siirrettiin journalistiseen käytäntöön, sillä jäseninä oli suuri määrä valtamedian johtavassa asemassa olevia toimittajia. Heidän vaikutuksensa ulottuu meidän päiviimme asti.[92]

Esko Salminen toteaa teoksessaan *Viestinnällä vallankumoukseen* (2004), että vasemmistolaiset tavoittelivat alun perin ”tajuntavallankumousta”, jonka myötä suomalaiset olisi voitu valmistaa siirtymään sosialistiseen yhteiskuntajärjestelmään. Toimittajien yliopistokoulutuksen uudistaminen vasemmiston toiveiden mukaiseksi oli hänen mukaansa osa 1970-luvun informaatiosodankäyntiä, jonka osa-alueita olivat joukkotiedotuksen ohella myös koululaitos, tiedemaailma ja taide.

Tampereen yliopiston tiedotusopin laitoksesta tehtiin tuolloin keskeinen väline kommunistien yrittäessä siirtää Suomea sosialismiin ja korventaa kulttuuristamme pois kaikki sellainen, mikä maassamme on suomalaista. Uuden demokraattisen toimittajakoulutuksen tavoitteena oli ”kasvattaa toimittajista V. I. Leninin sotureita”, jotka syrjäyttävät rappeutuneen länsimaisen journalismin ja murtavat niin sanotun porvarillisen tiedotushegemonian.[93] Niinpä alan yliopisto-opetus muutettiin vastaamaan marxilaista maailmankuvaa, jolloin objektiivisuuden ja sananvapauden käsitteet saivat länsimaisesta tieteenfilosofiasta täysin poikkeavan sisällön. Vaikka vallankumousromantiikka sulikin sosialismin romah-

---

[92] Taistolaisuuden käsitteellä viitattiin Suomen Kommunistisen Puolueen stalinistiseen vähemmistösiipeen joka sai nimensä puolueen varapuheenjohtajan Taisto Sinisalon mukaan. Lisäksi nimellä viitattiin aatteelliseen ja jopa terroristiseen ”taistelevuuteen”. Toimittaja Jouni Tervo paljasti Yleisradion ohjelmassa ”MOT: Mustan laatikon salaisuus – Miten Neuvostoliitto vaikutti toimittajiin?” 14.2.2000, että Neuvostoliitto tuki Toimittajaliittoa noin 150 miljoonan markan propaganda-avustuksilla. Tervon julkaistua samalla myös Toimittajaliiton jäsenlistan Suomen Journalistiliitto väitti julkistamista laittomaksi. Tietosuojavaltuutettu Reijo Aarnio totesi myöhemmin ratkaisussaan, ettei julkistamiselle ollut laillista estettä. Listalla olivat muiden muassa Helsingin Sanomien Antti Blåfield ja Heikki Hellman sekä suuri määrä vasemmistolaisia tieteilijöitä, poliitikkoja ja toimittajia, kuten Yrjö Hakanen, Tommi Hoikkala, Jaakko Laakso, Päivi Lipponen, Tom Moring, Vesa Oittinen, Matti Rossi, Leif Salmén, Anssi Sinnemäki ja Nils Torvalds. Ks. Tervon artikkelia ”Toimittajaliitto, taistolaisten käsikassara” teoksessa *Entäs kun tulee se yhdestoista? Suomettumisen uusi historia* (2001, s. 264–272).

[93] Esko Salminen Tieto-Finlandia-ehdokkaaksikin päätyneen teoksensa *Viestinnällä vallankumoukseen* (2004) julkaisemista seuranneessa MTV3:n nettijutussa ”Tutkija: Toimittajista koulutettiin sosialisteja 1970-luvulla” 7.9.2004.

duksen myötä pois, vasemmistolaista opetusta on jatkettu aina meidän päiviimme asti. Tämän takasi se, että virkaansa vuonna 1971 nimitetty Nordenstreng jäi eläkkeelle vasta vuonna 2009, jolloin hän oli Suomen pisimpään virassa ollut professori.

Vasemmistolaistumisen tasapainottamiseksi Helsingin yliopistossa viestinnän professoriksi junailtiin Liberaalisen Kansanpuolueen kansanedustajana toiminut Osmo A. Wiio, mutta marxilais-leniniläisen opetuksen jäljet näkyvät kommunistiprofessorien oppilaiden ja heidän seuraajiensa työssä ja toiminnassa todennäköisesti vielä parin sukupolven ajan, sillä toimittajat ovat liikkuvaa väkeä, ja he ovat levittäytyneet laajalle myös yliopistomaailmassa. Myös Wiio oli väitellyt Tampereen yliopistossa vuonna 1968.

Toimittajien yliopisto-opetus ei ole poikennut paljoa Pirkkalan marxilaisesta peruskoulukokeilusta sen enempää tason kuin tavoitteidensakaan osalta.[94] Vasemmistolaiseksi aivopesty toimittajakunta ajaa universaalikommunistisia periaatteita monikulttuurisuuden ja internationalismin ideologian kautta, toisin sanoen korostamalla kansainvälisyyttä ja väittämällä, että kansallinen etu toteutuu ensisijassa kansainväliseen päätöksentekoon alistumisen kautta, vaikka kansallisen etumme ja kansainvälisen osallistumisen sukset olisivat aivan ristissä ja kulttuurit keskenään kolarikurssilla. Ideologian nimi ei tosin ole enää "idänpolitiikka" tai "suomettuminen" vaan "poliittiseksi korrektiudeksi" sanottu vieraskoreus, "monikulttuurisuus" ja "yhteiskuntavastuu", ja tuuli puhaltaa Brysselistä.

Kohtalo lienee kiertynyt kehälle, sillä kirjoittivathan Karl Marx ja Friedrich Engelskin vuonna 1848 julkaistun *Kommunistisen manifestinsa* Brysselissä, joka on yhteispäätösmenettelyyn perustuvan kollektiivisen vallan ja ylikansallisen voimankäytön keskus nyky-Euroopassa. Internationalistisen yhteenkuuluvuuden merkiksi EU-komission puheenjohtaja Jean-Claude Juncker piti Karl Marxin syntymän 200-vuotisjuhlien kunniaksi Brysseliin pystytetyn pronssipatsaan juurella liikuttavan ja kansainvälisyyttä ylistävän puheen toukokuussa vuonna 2018.[95] Juoppo-Junckerina tunnetun pääkomissaarin täytyi seistä tällä kertaa sanojensa takana horjumattomasti, sillä hän esiintyi selvin päin poiketen tavoistaan, joista on tullut todellisuuspakoisen Euroopan unionin murheellinen vertauskuva samalla kun niin sanottu väliaikainen vakausväline on muuttunut pysyväksi komission käsissä.[96] Keskuskomitea-ajattelun vaikutus on joka tapauksessa vahvaa, sillä Junckerin edeltäjä vuosina 2010–2014, portugalilainen José Manuel Barroso, kuului Portugalin kommunistisen työväenpuolueen johtajiin ennen liittymistään sosiaalidemokraatteihin.

Euroopan unionin puolestaan loivat toisesta maailmansodasta traumatisoineet poliitikkosukupolvet yhdessä kapitalistisen talouseliitin ja vasemmistolaista valistusidealismia kannattavien haaveilijoiden kanssa. Euroopan liittovaltio oli alun perin itävaltalais-japanilaisen kreivin ja vapaamuurarin, Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergin, suuri unelma. Ajatus kansakuntien rajat ylittävästä konglomeraatista oli myös hänen kirjojensa *Pan-Europa* (1923) ja *Praktischer Idealismus* (1925) ihanteena. Nykyiset maahanmuuton ja monikulttuurisuuden kannattajat pyrkivät "rauhan ja sosialismin keinoin" estämään

---

[94] Aiheesta ks. dosentti Jari Leskisen vuonna 2016 julkaistua teosta *Kohti sosialismia – Pirkkalan peruskoulun marxilainen kokeilu 1973–75.*

[95] Asiasta raportoi vaihtoehtomediaan kuuluva Oikea Media jutussaan "Unkari järkyttyi Junckerin kommunismin tukemisesta Karl Marxin syntymän 200-vuotisjuhlallisuuksissa" 7.5.2018.

[96] Perussuomalaisten Suomen Uutiset kirjoitti Junckerin juopottelusta muun muassa jutuissaan "EU-johtaja Juncker hortoilee Nato-huippukokouksessa" 13.7.2018 ja "Näin toimii vastuullinen media: Pilkkaa, kun Donald Trump hörppää lasista vettä – puolustelee, kun EU-pomo Juncker hoipertelee hörpittyään vahvempia aineita" 15.7.2018.

kansallismielisen edunvalvonnan. Coudenhove-Kalergin tavoin he arvelevat, että sotia ei syttyisi, jos kansat tai kansakunnat olisi sekoitettu toisiinsa niin, etteivät ne ryhtyisi puolustamaan itseään toisia vastaan. Tällöin riidat siirtyisivät kuitenkin valtioiden rajoilta entistä vaikeammin hallittaviin muotoihin valtioiden sisälle, eli ihmisyksilöiden välisiin suhteisiin, joissa vihamielisyydet kukoistavat jo nyt erilaisina henkilökohtaisina konflikteina.

Ihmisten ja kulttuurien erilaisuuden kiistäminen sekä valtioiden hajottamispyrkimys ovat osa samaa prosessia. Lopputuloksena on kansakuntien itsemääräämisoikeuden mitätöiminen ja kansallisvaltioiden hajottaminen. ”Tiedotustoimintana” esiintyneellä propagandatyöllä on ollut tässä uuvutuksessa keskeinen osa.

”Porvarillisen viestintähegemonian” tilalle on nyt asettunut vihervasemmistolaiseen kuplaansa sulkeutunut internationalistinen klusteri, joka koostuu yleiskommunistisista periaatteista ja sisältää paratiisimaisia näkyjä tarjoavan eskatologisen utopian ja apokalyptisen vision. Tähän kudelmaan on omaa maailmankuvaansa kirjoituskoneella näpelöivän toimittajakunnan ollut helppo verkottua, sillä ”pasifistisena” esitetty missio on tarjonnut yksinkertaisen tavan näytellä fiksua ja harjoittaa moraaliposeerausta ja itsetehostusta.

Valtavirtamedioiden päätoimittajat ajelehtivat nykyisin Euroopan unionista saneltavan integraatiopolitiikan takaajina ”sananvastuuksi” nimittämänsä hankkeen kautta. He ovat sanoneet, että kansalaisten vastalauseet monikulttuurisuuden ideologiaa, maahanmuuttoa ja EU:n integraatiota kohtaan ovat välitöntä *puuttumista* vaativa asia.[97] Todellisuuskuvaa muokkaava ja demokraattiseen prosessiin sekaantuva viestintä ei ole kuitenkaan enää journalismia, vaan se on mielipiteiden manipulaatiota ja asenteiden muokkausta, jonka oikea nimi on propaganda (tai vastaanottajille tiedostumattomana indoktrinaatio).

Olennainen ero 1960-luvun lopun ja 1980-luvun välisen ajanjakson sekä nykytilanteen välillä on, että Anders Baaderin ja Ulrike Meinhofin (mielipidelehden toimittaja hänkin) kaltaisilla vasemmistoradikaaleilla oli sentään jonkinlaisia teoreettisia perusteita sekä pyrkimystä etenkin ”objektiivisuuteen”, mutta nykyinen vasemmisto ei edusta muuta kuin rähjäistä rabulismia ja reuhaamista sekä hurjaa halua pitää maailmankuvansa ideologisista riekaleista kiinni. Tämä indikoi väitteeni mukaisesti, että mediaan syntynyt halkeama johtuu yhteiskunnan perusrakenteen repeytymisestä.

Vasemmistolainen yhteiskuntateoria luotiin savupiipputeollisuuden ja purjelaivojen yhteiskunnassa, eivätkä sen selitysvoima ja välineet kanna valon nopeudella kulkevan pääoman, nomadiseen liikkeeseen taivuteltujen ihmisten taikka taivaiden halki kiitävien tavaravirtojen maailmassa. Vasemmisto on tehnyt virheen kääntäessään selkänsä kansallisvaltioaatteelle ja hoilatessaan ”Internationaaliaan” talousglobalisaation hyväksi.

Tosiasiassa kansallisvaltiot ovat hegeliläisiä Järjen instrumentteja, joiden kautta säädyt löysivät yhteisen etunsa ja luotiin konsensukseen perustuvat hyvinvointiyhteiskunnat. Protektionismi edistää kansakuntien itseisarvoista suvereniteettia, omakulttuurisuutta ja pluralismia, ja niinpä median suunnaton paatos kaikkea kansallismielisyyttä vastaan on jyrkässä ristiriidassa sen kirkkain silmin julistaman ”yhteiskuntavastuullisen” paternalismin kanssa.

---

[97] Huhti-toukokuun vaihteessa 2016 Twitterissä levisi Journalistiliiton ja *Journalisti-lehden* käynnistämä sosiaalisen median kampanja ”#sananvastuuvala”, jolla yritettiin tukahduttaa vaihtoehtomedioissa esitettyä yhteiskuntakritiikkiä ja leimata se ”vihapuheeksi”. ”Sananvastuusta” kirjoitti *Journalisti*-lehti 19.5.2016 jutussaan ”Vastuullisen sanan puolella”, joka oli varustettu Helsingin Sanomien päätoimittajan Kaius Niemen suurikokoisella kuvalla. Kim Jong-unin pahvikuvat ovat silti edelleen suurempia, tosin tehottomammin jaeltuja.

4.3. Punavihreän sumupilven sisällöstä

Entä mitä tarkoitan ’vihervasemmistolaisuudella’, jossa yhdistyvät vihreät ja punaisiksi kypsyneet aatteet? Vihreät ja vasemmistolaiset eivät itse nimitystä hyväksy,[98] ilmeisesti keskinäiseen kilpailuun liittyvistä syistä. Käsitettä sopii kuitenkin käyttää ryhmistä, joita yhdistää useampi tekijä kuin erottaa. Vihreissä ja vasemmistopuolueissa ajatellaan pitkälti samalla tavalla: yhteiskunta tietää aina paremmin, mikä on yksilöille hyväksi, ja siksi ihmisiä pitää määrätä ja pakottaa. Maahanmuuttoa on edistettävä, vaikka sitten omien kansalaisten vahingoksi ja marxilaisen kulttuuri-imperialismin edistämiseksi. Ja julkisen talouden pitää maksaa ihmisten elinkustannukset, mieluiten verotkin. Monella vihreällä, kuten Satu Hassilla ja Anni Sinnemäellä, on stalinistinen tausta. Hassi toimi aikoinaan taistolaisen Sosialistisen Opiskelijaliitto SOL:n hallituksessa, ja Sinnemäki on taistolaisesta kodista, jonka perheen pää toimi Tiedonantajan toimittajana ja marxilais-leninistisen Kulttuurityöntekijäin liiton aktivistina. Luetteloa vihreiden kommunistisista sitoumuksista ja kontakteista olisi helppo jatkaa. Myös Ruotsin monipuoluejärjestelmään ovat vakiintuneet vihervasemmiston ja keskusta-oikeiston allianssit, joten vihervasemmisto *does exist*.

Ideologisten yhdenmukaisuuksien lisäksi kyse on keskustelutavoista ja asenteista. Vihervasemmistolaisuudella tarkoitetaan mediassa, tieteessä ja politiikassa esiintyvää ihanteellisuutta, jota liittää yhteen vahva tarkoitushakuisuus. Tendensseistä ja päämääristä ollaan varmoja. Eri mieltä olevia ei kuulla, vaan heidät tukahdutetaan. Näkökantoja leimaavat yliyksilöllinen ihmiskuva ja poliittista ajattelua kollektivismi. Vihervasemmistolaisuuteen liittyy myös samanlaistamiseen perustuva tasa-arvon ihanne, joka kiistää meritokraattisen oikeudenmukaisuuden, eli moraalifilosofisen ansaintaperiaatteen. Taustalla leijailevat marxismin ja leninismin sekä sosialismin ja kommunismin haamut.

Vihervasemmistolainen ajatusklusteri turvautuu usein mustamaalauskampanjoihin, joilla koetetaan pilata arvollisten tieteenharjoittajien maine. Ei-sosialistisia filosofeja, tieteenharjoittajia ja poliitikkoja yritetään vahingoittaa pyrkien kompromettoimaan heidän sanomansa. Helposti hyödynnettävän alustan vihervasemmistolaiselle politikoinnille on tarjonnut sosiaalinen media, jonka laareissa liikkeen aktivistit ovat keränneet joukkueita omasta mielestään ”väärien” mielipiteiden kitkemiseksi pois yleisöjen nähtäviltä. He hyödyntävät liikkeen yleistä menettelytapaa: joukkovoimaa ja massakulttuuria. Tuloksena on ollut perättömiä ilmiantoja ja kavalluksia, joiden takana kytevät vihervasemmistolaisten ennakkoluulot ja poliittinen kauna. Saatuaan puolelleen valtamedian ja viranomaisvallan he ovat tuottaneet valikoivaa journalismia ja suoranaista sensuuria.

Sisältökannanottonaan vihervasemmistolainen klusteri on asettunut puolustamaan monikulttuurisuutta, vaikka filosofisesti katsoen se on pelkkä ideologia, jolle kantaväestö ei ole antanut poliittista oikeutusta demokraattisessa prosessissa, ja näyttö onnistumisesta puuttuu. Porvariston ohella vihervasemmisto on pyrkinyt pönkittämään myös Euroopan rahaliittoa ja EU:n rakentamista liittovaltioksi.

---

[98] Iltalehti 4.9.2018 ”Li Andersson odottaa kovaa taistelua sote-uudistuksesta eikä edelleenkään hyväksy termiä ’vihervasemmisto’”. Sama lehti oli 22.8.2018 kirjoittanut otsikolla ”Li Andersson käyttää itsekin ’äärioikeistolaiseksi’ määrittelemäänsä vihervasemmisto-sanaa”.

Julkisen vallan, valtamedian ja vihervasemmiston rientäminen toistensa avuksi ei ole ihme, sillä ne kaikki perustuvat kollektivismiin. Yksilöiden vapautta ja itsemääräämisoikeutta painottava kansallismielisyys on pyritty leimaamaan ”pahaksi” ja varustamaan sähköiskun kaltaisia reaktioita tai välittömiä toimenpiteitä vaativaksi ”natsismiksi”, ”rasismiksi”, ”vihapuheeksi” tai ”ääriajatteluksi”. Tällä tavoin vihervasemmiston leimakirves on kuitenkin osunut sen omaan nilkkaan, sillä *omaa* vihaansa edustamalla ja rajoituksia vaatimalla vihervasemmisto on toiminut liberalismin ja suvaitsevuuden ihanteitaan vastaan. Tilanne on tukala monille vihervasemmistolaisille itselleen, ja välkyimmät heistä ovatkin yrittäneet kiemurrella irti ideologisista liekanaruistaan. Kaiken kiistelyn keskellä voidaan huomauttaa, etteivät myöskään sovinnaisuuden rajoja koetteleva fundamentalismi tai ääriajattelu ole yksiselitteisesti moitittavia ilmiöitä, sillä ratkaisevaa on, *missä asiassa* ollaan fundamentalistisia. Onhan toki eri asia olla fundamentalistinen konservatiivi kuin olla fundamentalistinen terroristi.

En tietenkään tarkoita, että kaikki vihervasemmistolaisuus olisi mätää. Vihreään ja vasemmistolaiseen ajatteluperinteeseen sisältyy myös jaloja ihanteita. Mutta katson, että parhaiten yhteiskunnan kokonaisetua edustavat nykyisin kansallismielinen filosofia ja poliittinen ajattelu, jotka pyrkivät säilyttämään suurimman mahdollisen yksilöllisen ja yhteisen hyvän ja jotka takaavat yhteiskunnallisen tehokkuuden sekä hyvinvointivaltioiden olemassaolon.

4.4. Uusi Suomi – ei vanhaa parempi

Väitteeni on, että yhteiskuntatieteilijöiden uusvasemmistolaisuus ja median vihervasemmistolaistuminen liittyvät yhteen ja tukevat toisiaan. Niiden tukena on vasemmiston talutusnuorassa toimiva porvarillinen eliitti, jota voidaan kuvata huvitteluliberaaliksi.

Median ja tieteen vasemmistolaiset politrukit pyrkivät luomaan todellisuudesta valheellisen kuvan ja muokkaamaan siten ihmisten – niin tiedeyleisön, opiskelijoiden kuin kansalaistenkin – tajuntaa sosialistisen ja kommunistisen maailmankuvan eduksi. Aktiivisiksi ovat myös valtamedian kommenttipalstoille ja sosiaalisen median laareihin jääneet – ketkäpä muut kuin – vihreät, vasemmistolaiset ja feministit. Juuri he ovat tukkineet palstat ilmiannoillaan ja vyörytyksellään, joiden tuloksena riittävä määrä paheksuntaa riittää poistamaan ei-sosialistien, ei-kommunistien, ei-vihreiden ja antifeministien kirjoitukset näkyviltä automaattisesti. Perässä saapuu sähköposti-ilmoitus, jossa syytetään lehden ”sääntöjen rikkomisesta”, vaikka kyseessä olisi tieteellinen ja filosofinen argumentaatio.

Esimerkiksi Uuden Suomen puheenvuoropalsta mainostaa itseään ”vaikutusvaltaisen suomalaisen mediaksi” ja ”maan vaikuttavimmaksi blogipalveluksi”, vaikka kyseiseen verkkolehteen ovat jääneet kiistelemään lähinnä vihervasemmistolaiset kommentaattorit, ja lehti itse tuottaa valheellista kuvaa maassamme vallitsevasta mielipideympäristöstä sensuroimalla oppineiden tekstejä. ”Poimintoihin” lehden toimitus nostaa suosikkiensa Eija-Riitta Korholan (kok.), Sari Essayahin (kd.) ja Anneli Jäätteenmäen (kesk.) blogitekstejä. Heitä kaikkia yhdistää sovinnainen ja keskustahakuinen kristillis-konservatiivisuus, poliittinen pudokasmaisuus ja pelastautuminen Euroopan unionin huomaan.

”Toimituksen poimintoihin” löytää tiensä joka kerta myös ”spin doctorina” esiintyvä Pasi Sillanpää, joka ei ole yksinkertainenkaan tohtori mutta jota lehti kohtelee asiantuntijanaan, vaikka kirjoituksensa edustavat eräänlaista kaksoispuhetta omassa sovinnaisuuden

tavoittelussaan ja tyylillisessä vellovuudessaan. Uusi Suomi myös palvelee vasemmiston nousevan tähden Antti Koskelan (sd.) julkisuuskuvaa sijoittamalla hänen lähes jokaisen blogikirjoituksensa ”toimituksen poimintoihin”. Esimerkiksi viime eduskuntavaalien aikaan 2019 sosiaalidemokraattisen nuorisopoliitikko Koskelan sallittiin kirjoittaa blogiinsa kokonainen sarja juttuja, joissa hän arvosteli puolueiden gallup-menestystä maakunta kerrallaan, ja toimitus laittoi joka ikisen kirjoituksen parhaalle mainospaikalle verkkosivujensa karuselliin: poimintoihinsa. Sen sijaan EU- ja maahanmuuttokriittisiä perussuomalaisia lehti sensuroi vailla mitään perusteita.

Uuden Suomen toimituksen asenne on sellainen, että lehti vaikenee kaikin keinoin perussuomalaisten kirjoittajien näkemyksistä, ei uutisoi niitä ja välttelee myöntämästä julkisuutta. Kun joku perussuomalainen kirjoittaa puheenvuoropalstalle niin hyvän tekstin, että se nousee automaattisesti lukulistan kärkeen, toimitus myöntää sille lopulta huomiota poistamalla sen näkyviltä. Se onkin parasta julkisuutta, jota lehden vihervasemmistolainen ylläpito perussuomalaisille osoittaa.

Osa kirjoituksista on sensuroitu jopa vaalien kampanja-aikoina, jolloin toimitusten pitäisi pidättäytyä puuttumasta ehdokkaiden mielipiteiden sisältöön. Näin tehtiin muiden muassa perussuomalaisten ehdokkaana olleen dosentti Arto Luukkasen kirjoitukselle ”Antautumismatka Afrikkaan”, jossa hän arvosteli kokoomuslaisen sisäministeri Kai Mykkäsen matkustamista Marokkoon Global Compact for Migration -sopimusta hyväksymään 1.12.2018.[99] Uusi Suomi langetti kirjoituskiellon myös perussuomalaisten varapuheenjohtajalle Laura Huhtasaarelle juuri ennen vuoden 2019 eduskunta- ja europarlamenttivaaleja, jolloin lehti poisti hänen kirjoitusoikeutensa kokonaan. Ei loppuotteluitakaan sallita ratkaistavan tuomaripelillä, mutta niin Uusi Suomi pyrkii tekemään, joten ei ole ihme, että toimituksen munaskuut ovat olleet vaarassa.

Myös asiasta saatu näyttö on ollut kaiken aikaa avointa ja selvää. Uuden Suomen entisen pääomistajan ja kustantajan Niklas Herlinin menehdyttyä syksyllä 2017 sairauskohtaukseen Iltalehden Tommi Parkkonen katsoi tarpeelliseksi ilmoittaa vielä muistokirjoituksessaankin, kuinka Niklas inhosi sydämestään perussuomalaisia.[100] Henkilökohtaisen inhoamisen syyksi riitti siis pelkkä puoluekanta, eli viiteryhmään kuuluminen. Ihmettely sen johdosta, ”miten jotkut suomalaiset eivät halua auttaa ulkomaisia pakolaisia ja turvapaikanhakijoita, vaan vaativat Suomen rajoja kiinni”,[101] on ehkä tyypillistä hyväosaiselle, jonka omaisuuspuskuri riittää pitämään ongelmat poissa omalta iholta eikä tarvitse taistella pakolaisten kanssa leivänkannikoista Hurstin Valinnassa. Mutta kohtalon välttely ei onnistunut varakkaaltakaan, vaan kaksi romanialaiskerjäläistä pahoinpitelivät Herlinin sairaalakuntoon hänet törkeästi ryöstettyään, mikä ei kuitenkaan saanut uhria muuttamaan maahanmuuttomyönteisiä käsityksiään.[102] Myös Uuden Suomen linja jäi entiselleen, ja vastuussa siitä on ollut Herlinin apurina toiminut päätoimittaja Markku Huusko.

---

[99] Ks. Arto Luukkasen alun perin Uudessa Suomessa 1.12.2018 julkaistua ja saman tien sensuroitua blogikirjoitusta ”Antautumismatka Afrikkaan”, jonka Oikea Media -verkkolehti tosin pelasti palstalleen 1.12. 2018.

[100] Iltalehden toimittaja Tommi Parkkonen kolumnissaan ”Pertti Kurikan Nimipäiviä fanittava nahkatakkimiljardööri” 11.10.2017.

[101] Sama.

[102] Niklas Herlinin myöhemmin suuromistaman Alma Median lehdet raportoivat tapauksesta Uuden Suomen jutussa ”Niklas Herlin hakattiin kadulla” 16.4.2010 ja Iltalehden jutussa ”Herlinin pahoinpitelystä tuomiot – Tuomittu raivostui salissa” 3.6.2010.

Mielipiteidenvaraisiin seksuaali- ja sukupuolipoliittisiin erimielisyyksiin Uuden Suomen toimitus on vastannut ”älä valehtele”, ikään kuin seksuaalimoraalin alueella tai lehden kannattamassa postmodernissa *queer*-teoriassa olisi objektiivisia tosiasioita, joita ei voitaisi kyseenalaistaa. Argumentaatiotaitoisille lehden anonyymi ylläpito on vastannut, että säännöissämme lukee ”älä jankuta”, vaikka toimitus itse potkii tutkainta vastaan, ja EU-kritiikkiä vaimennetaan osana valtamedian suurta kollektiivista valhetta.

Sinänsä myönteisistä motiiveista ja yhteiskunnallisesta sanomisen tarpeesta syntynyt Uuden Suomen blogipalvelu kuihtui vihervasemmistolaisten aloittamaan informaatiosotaan, jonka tueksi toimituksen liberaali porvaristo meni omassa ymmärtämättömyydessään. Lehti oli vihervasemmiston lähettiläille helppo saalis, ja sellaista jälkeä syntyy aina, kun töpselinokkaiset puolikoulutetut päästetään käyttämään julkaisupoliittista valtaa. Napamies Huuskon huusissa viisaimmatkaan ihmiset eivät voineet lopulta sanoa, mitä asioista ajattelivat, eivätkä puheenvuoropalstaa auttaneet pelastamaan lehden syksyllä 2018 lukijoilta tiedustelemat ehdotukset palvelun teknisten ominaisuuksien parantamiseksi. Ongelma oli toimituspoliittinen, ja sensuurin lopettaminen olisi riittänyt korjaukseksi.

Minulta Uuden Suomen toimitus vaivautui sensuroimaan kirjoitukseni ”Rajat kiinni! – Irti EU:sta!” (4.10.2015), jossa kertasin kansallisvaltioiden tehtävät ja syytin juppi-Stubbia internationalismista ja Petteri Orpoa orvosta petturuudesta. Lehti sensuroi myös kirjoitukseni ”Islam ja homot kuin tuli ja vesi” (13.6.2016), jossa paheksuin erään muslimiterroristin orlandolaiseen homoravintolaan tekemää veristä terrori-iskua sekä osoitin, miksi vihervasemmistolaisen seksuaalivähemmistöliikkeen suopeus muslimien maahanmuuttoa kohtaan on epäjohdonmukaista. Tuo isku osui nimittäin myös minuun – samoin lehden harjoittama sensuuri, jolla toimitus meni rikollisten puolelle. Lehti arvosteli minua häikäilemättömään ja röyhkeään tapaansa ”valheellisen ja perättömän tiedon levittämisestä” ja antoi ”varoituksen” tuomitsemalla seuraavat tekstistäni osoittamansa lauseet: ”Ei ole erikseen myöskään ’uskontoa’ ja ’terroristien värväystä’.” – ”Koska islamin olemus on joukkosuggestio, on vaikea erottaa uskonnon harjoittamista kansankiihotuksesta.” – ”Itse en tiedä islamin lisäksi mitään muuta suurta uskontoa, joka edistäisi tavoitteitaan terrorin keinoin.”[103] Käsittääkseni näissä mielipiteissä ei ollut vähäisintäkään vikaa.

Poistettuaan kirjoitusoikeuteni noin kuukaudeksi Uusi Suomi jatkoi sensurointia poistamalla myös kirjoitukseni ”Kuinka väärässä olen ollut?” (15.7.2016). Olin palannut sensuurin perusteettomuuteen arvostelessani pian tapahtunutta Nizzan terrori-iskua, joka liippasi läheltä myös Nizzassa oleskellutta Niklas Herliniä itseään. Todellisuus oli osoittanut väitteeni jälleen kerran oikeiksi, ja siksi toimitus lähestyi minua ”kirjoitusohjeidensa” ripityksellä ”älä jankuta”,[104] vaikka lehti itse kävi informaatiosotaa totuutta vastaan. Lehden toimituksen tulo allergiseksi islamia koskevalle argumentaatiolle johtunee kansanedustaja James Hirvisaarelle vuonna 2011 langetetusta hovioikeuden tuomiosta koskien kirjoitusta,[105] joka oli julkaistu Uuden Suomen blogipalstalla ja jonka vuoksi päätoimittaja alkoi ilmeisesti pelätä pallinsa heiluvan. Tapaus osoittaa, kuinka tuhoisaa on, että tuomioistuimet alkavat ennakkoratkaisuillaan rajoittaa kansalaisten sanankäyttöä mediassa ja lehdet

[103] Uuden Suomen anonyymisti esiintyvän ylläpidon sähköpostiviesti minulle 13.6.2016.

[104] Uuden Suomen anonyymisti esiintyvän ylläpidon sähköpostiviesti minulle 22.7.2016.

[105] James Hirvisaarta vastaan nostetun syytteen tultua hylätyksi Päijät-Hämeen käräjäoikeudessa hänet tuomittiin 25 päiväsakkoon Kouvolan hovioikeudessa Uudessa Suomessa 4. helmikuuta 2011 julkaistusta kirjoituksesta. Hirvisaaren tietyt edesottamukset ovatkin olleet huonosti harkittuja, mutta se ei oikeuta mitään lehteä yleistämään sensuurikäytäntöjään koskemaan muita perussuomalaisia kirjoittajia.

mukautuvat sananvapauden ja lehdistönvapauden näpistelyyn enemmän kuin olisi lain puitteissa tarpeen. Mutta Uusi Suomi kiristi linjaansa muissakin kysymyksissä.

Kun Yleisradion eräs naistoimittaja alkoi valittaa jutussaan, että Puolustusvoimat kiistää kaksoiskansalaisilta pääsyn salaisia tietoja koskeviin tehtäviin,[106] kirjoitin Uuden Suomen blogiin kolumnin ”Yhyy, syrjintää – Ylen punaiset prikaatit iskivät” 3.2.2017. Totesin, että armeijat eivät harjoita demokratiaa vaan puolustavat sitä ja että ainoa vihapuhe, jonka Puolustusvoimat myöntää syrjinnäksi on se, jota sanelee suustaan Klašnikov AK-47. Se, että ”syrjinnän” oli paljastanut ”Puolustusvoimien sisäinen luotettava lähde”, ei auttanut Yleä, sillä tuolla hetkellä lähde oli lakannut nauttimasta työnantajansa luottamusta. Tasa-arvolla tykittäminen oli lapsellista legalismia, sillä armeijoiden intentionaalinen rakenne on hierarkkinen ja selektiivinen, eikä mikään yhdenvertaisuus velvoita päästämään Venäjän agentteja tonkimaan Puolustusvoimien tiedostoja kaksoiskansalaisuuden verukkeella. Uusi Suomi kuitenkin meni sensuurillaan Yleisradion ja vihollisen puolelle sensuroidessaan kirjoitukseni.[107]

Kirjoitusoikeuksieni ”lopullisella poistolla” uhkaavalla kirjelmällä varustettuna Uusi Suomi katkaisi kirjoitusoikeuteni maan merkittävimmäksi keskustelufoorumiksi mainostamaansa blogipalveluun 7.12.2018 sensuroimalla itsenäisyyspäivänä julkaisemani kirjoituksen ”Analyysia seksuaalirikoksista”, jossa olin paheksunut turvapaikanhakijoiden Oulussa tekemiä joukkoraiskauksia. Olin osoittanut useisiin tutkimuksiin viitaten, että seksuaalirikollisuuden kasvun syy Euroopassa on muslimikulttuurin leviäminen. Lehden anonyymi toimitus tuomitsi minulle lähettämässään syytöksessä lauseen ”Muslimitaustaisten turvapaikanhakijoiden todennäköisyys syyllistyä raiskaukseen oli Keskusrikospoliisin vuodelta 2016 olevan tilaston mukaan paikkakunnasta riippuen 10–30-kertainen verrattuna suomalaistaustaisiin.”[108] Huvittavaa on, että asian oli uutisoinut saman konsernin Iltalehti 14.3.2015 julkaisemassa jutussaan ”Karu totuus raiskauksissa – jopa 13-kertainen ero”. Yllä mainitut kirjoitukseni sensuroitiin kirjoitusoikeuksien menetyksiä koskevilla seurauksilla höystettyinä, mutta ne löytyvät muiden tekstieni tavoin primäärijulkaisuyhteydestä, eli Blogspot-blogistani ja verkkokirjoistani tai Oikean Median verkkolehdestä.

Mikäli julkaisuhankkeeni nähtäisiin pelkkänä kokeena, se onnistui hyvin sikäli, että olin onnistunut osoittamaan liberaaliporvarillisena esiintyvän Uuden Suomen pömpöösin puolueellisuuden. Tilanne muistutti Philip Zimbardon Stanfordin yliopistossa toimeenpanemaa kuuluisaa vankilakoetta,[109] jossa idealistisista ja suvaitsevuuden lähettiläinä esiin-

---

106 Yleisradion oikeustoimittaja Päivi Happonen Ylen nettijutussaan ”Puolustusvoimat laittoi Venäjän kaksoiskansalaiset erityistarkkailuun – myös varusmiesten toimintaa alettu rajoittaa” 31.1.2017 ja kirjoituksensa raihnaiseksi puolustamiseksi laatimassaan selityksessä ”Analyysi: Puolustusvoimien ja puolustusministerin on pakko kiistää Ylen uutinen” 1.2.2017.

107 Taas seurasi Uuden Suomen toimituksen ripitystä minulle sähköpostitse lähetetyssä anonyymissä ”varoituksessa” 27.2.2017, vaikka kirjoitukseni oli moraalisesti puhtoisempi kuin puhtaus itse. On varsin ”medioitunutta”, kun akateemiset asiantuntijat alkavat saada medialta ”varoituksia” ja uhkauksia.

108 Uuden Suomen ylläpidon anonyymi sähköpostiviesti minulle 7.12.2018.

109 Stanfordin vankilakokeesta ks. Philip Lombardon teosta *The Stanford Prison Experiment* (1972). Koetta kohtaan on esitetty yksityiskohtia koskevaa kritiikkiä ja esimerkiksi Helsingin Sanomat pyrki näkemään kokeen pelkkänä lavastuksena jutussa ”’En kestä enää yhtään yötä!’ parkui komeroon lukittu vanki 8612 maailman kuuluisimmassa ihmiskokeessa – Nyt koko koe on paljastunut täydeksi teatteriksi” 14.6.2019.

Tämä ei kuitenkaan kumoa kokeen johtopäätöksiä. Jos kaikki empiiriset kokeet pyrittäisiin mitätöimään viittamalla koehenkilöiden *tietäneen* olleen mukana *kokeessa*, jouduttaisiin kaikki empiirinen tutkimus kiistämään vain siksi, että koehenkilöt voivat antautua esittämään muuta kuin ovat miellyttääkseen kokeen johtajia. Tosiasiassa Helsingin Sanomien suosima postmoderni huuhaa ei ole tieteellisesti parempaa.

tyvistä puunhalaajista kuoriutui esiin julmia, autoritaarisia ja väkivaltaisia despootteja, jotka rankaisivat ystävinään pitämiään kanssaihmisiä siitä, että he eivät totelleet tekaistuja ja väkinäisesti oloihin sopivia ”sääntöjä” eivätkä ”yhteisön normeja”.

Kun Uusi Suomi ilman hyväksyttävää syytä ja perusteluja poisti ylläpito-oikeuteni blogikirjoituksiini vuoden 2018 lopulla, lehden motiivina oli ilmeisesti vaaleihin vaikuttaminen, sillä olin tullut valituksi Perussuomalaisten ehdokkaaksi eduskuntavaaleihin 2019. Uusi Suomi pyrki vaikuttamaan vaaleihin tavalla, joka teki sen toiminnasta sananvapauden kannalta häiritsevää ja journalististen periaatteiden vastaista. Poistamalla kirjoitusoikeuden yhdeltä ehdokkaalta ja myöntämällä laajasti julkisuutta omille suosikeilleen lehti pyrki antamaan yleisölleen valheellisen kuvan siitä, millaisia näkemyksiä tieteessä ja politiikassa esiintyy.

Lehden minua vastaan suuntaaman aggression huomiota herättävyyttä kuvaa se, että suuri osa Uuden Suomen puheenvuoropalstan kirjoittajista riensi hädissään ja hyveellisyydessään apuun jopa omien puolueintressiensä vastaisesti. Esimerkiksi palstalle kirjoittava kristillisdemokraattien Janne Suuronen puolusti minua ja vastusti kirjoitusoikeuksieni katkaisemista näin:

> Filosofian tohtori Jukka Sakari Hankamäki kirjoitti eilen aamupäivällä 4.10 pitkän puheenvuoron otsikolla ”*Rajat kiinni! – Irti EU:sta!*”. Puheenvuoron sisältö oli asiallinen, mutta toki kokonaisuudessaan hyvinkin kriittinen Suomen ja Euroopan unionin nykyistä maahanmuuttopolitiikkaa kohtaan. Uuden Suomen itseriittoinen elitistinen omassa kuplassaan elävä henkilökunta oli katsonut tarpeelliseksi poistaa Jukka Hankamäen puheenvuoron. (Sinänsä, blogi löytyy sensuuriyrityksistä huolimatta Googlen välimuistista.)
>
> Omat näkemykseni arvoliberaalin Hankamäen kanssa ovat monessa asiassa hyvinkin vastakkaiset. Mutta on myös myönnettävä Hankamäen olleen aina asiallinen ja provosoitumatta kyenneen perustelemaan näkemyksensä. Hän siis on sellainen asiallinen mielipiteiden esittäjä, jota on tullut luettua ja kuunneltua.
>
> En keksi kyseisen puheenvuoron poistamiselle mitään muuta perustetta, kuin että se oli liian vahva kannanotto punavihreän eliitin kuplaa vastaan. Asiapitoinen blogi osui ja upposi niin terävästi, että koetteli jo toimituksen kuplan seinämien kestävyyttä. Asiattomuuksia filosofian tohtori Jukka Hankamäki ei kirjoittanut tälläkään kertaa.
>
> Kyllä yksi toimituksen maisteri ja yksi kauppaopiston tyttö ja yksi hanslankari filosofian tohtoria paremmin osaavat arvottaa, mitä Suomi tarvitsee ja mihin ollaan menossa; sillä tapaa saa mukavasti tuntea kuuluvansa fiksuun eliittiin. Onhan tuo näkynyt Uuden Suomen toimituksessa jo vuosia, vaikkevat nämä kuplassa elelevät ressukkat sitä itse ymmärräkään. Sittenpähän hyvät hölmöt aikanaan kuopan pohjalla tilannetta itsekin päivittelevät.[110]

Kun kirjoitusoikeuteni vietiin toisen kerran vuonna 2018, palstalle kirjoittava Sakari Rajamäki kyseli omassa tekstissään ”Jukka Hankamäen kirjoitus on poistettu”! 7.12.2018 seuraavasti:

Kokeen merkitystä havainnollistaa, että siitä on tehty kolme elokuvaa vielä 2000-luvulla: Oliver Hirschbiegelin *Das Experiment* (2001), Paul T. Scheuringin *The Experiment* (2010) ja Kyle Patrick Alvarezin *The Stanford Prison Experiment* (2015).

[110] Kristillisdemokraattien Janne Suuronen Uuden Suomen blogitekstissään ”Uusi Suomi ja toimituksen ylimielisyys” 5.10.2015.

> Hankamäen kirjoitus otsikolla ”Analyysia seksuaalirikollisuudesta” on poistettu. Kirjoitus oli ainakin vielä eilen näkyvillä Uudessa Suomessa. Itse luin kirjoituksen, enkä havainnut siinä mitään epäsopivaa. Mitä mieltä muut keskustelijat olivat kirjoituksesta? Outoa näissä poistoissa on sekin, että usein ei edes perustella mitenkään, jolloin on äärimmäisen vaikea tietää mitä saa kirjoittaa ja mitä ei. Perusteltiinko tälläkään kertaa Hankamäen poistoa mitenkään?[111]

Ei perusteltu. Toimitus sensuroi asioista itseään paremmin tietävien, kuten dosentti Arto Luukkasen, sosiologi Henry Laasasen ja lääkäri Niko Sillanpään, kirjoituksia koska ne vaarantavat vastaansanomattomuudellaan lehden punavihreän kuplan. Lähetin poiston johdosta avoimen kirjeen päätoimittaja Markku Huuskolle, joka oli omaksunut jonkinlaisen pikku-Napoleonin roolin ja totesin, ettei myöskään islamin pidä olla arvostelun ulkopuolella.[112] Hän vastasi melko tylyssä ja typistetyssä sähköpostiviestissään brezhneviläiseen tapaan, että ”[o]let rikkonut toistuvasti keskustelusääntöjämme. Kirjoitusoikeutesi Uuteen Suomeen on päättynyt.”[113] Vastasin seuraavasti: ”Olet rikkonut toistuvasti hyvää lehtimiestapaa, journalistin etiikkaa ja järkiperäisen argumentaation sääntöjä. Oikeutesi potkia itseäsi oppineempia on päättynyt.”

Uusi Suomi siis poisti ja palautti ”kirjoitusoikeuteni” lehden ”julkiseksi ja avoimeksi” tarkoittamalle puheenvuoropalstalle useita kertoja, mikä saattoi ihmiset ymmälleen siitä, mitä tai kuka lehteen voi kirjoittaa ja millainen pakotus siellä vallitsee. Markku Huuskon vaikutusvalta joka tapauksessa päättyi tai ainakin väheni Alma Median ilmoittaessa pian minuun osuneen lopullisen likvidoinnin jälkeen 16.1.2020, että Huusko siirtyy ”hoitovapaalle” ja päätoimittajaksi on nimitetty lehden toimittaja Jenni Tamminen. Medianomi Tammisen nostaminen ”setäkuiskaajaksi” siirtyneen Huuskon tilalle ei kuitenkaan paranna tilannetta vaan pahentaa sitä, etenkin kun Alma Media luonnehti Tammista ”sitoutuneeksi päätoimittajaksi” ja julisti tiedotteessaan, että ”Uusi Suomi vahvistaa talousmedioidemme yhteiskunnallista, markkinatalous- ja yrittäjämyönteistä ulottuvuutta”. Konserni on siis tietoinen median omista talousongelmista, mutta syiden ei ole vieläkään ymmärretty olevan toimituksellisia. Mainostajien kosiskelu ei todennäköisesti korjaa talousongelmaa. Se johtaa vain median omaan riippuvuuteen rahoittajista, vaikka pula on lukijoista.

---

111 Sakari Rajamäki Uuden Suomen blogitekstissään 7.12.2018.

112 Ks. blogikirjoitustani ”Avoin kirje Uuden Suomen Markku Huuskolle ja Alma Medialle” (8.12.2018), jonka osoitin myös konsernin toimitusjohtajalle Juha-Petri Loimovuorelle ja lehden toimituspäällikölle Teppo Ovaskaiselle, sekä myöhempää analyysiani ”Uusi Suomi käy informaatiosotaa perussuomalaisia vastaan”, jonka julkaisin 12.12.2018. Viimeisimmässä arvostelin lehteä pyrkimyksestä ratkaista vaaleja tuomaripeleillä (teoksessani *Ankara totuus*).

Konsernin johdolle osoittamani vetoomuksen vuoksi toimitus raotti puheenvuoropalvelua myöhemmin myös minulle kirjoittaa – vedottuani siihen, että 2019 oli vaalit, joissa olin ehdokkaana – mutta sulki sen taas 10.1.2020 sensuroiden kirjoitukseni ”Vain kuolleet kalat kelluvat – Miksi vasemmiston vihapuhe sallitaan?” (6.1.2020). Olin arvostellut median taipumusta poistella julkisuudesta oikeistolaisina pidettyjen ihmisten mielipiteitä. Siten Uusi Suomi tuli osoittaneeksi kirjoitukseni jokaisen lauseen täydeksi todeksi, enkä olisi voinut kuvitella lehdeltä hullumpaa suhtautumista. Myös monien muiden mielestä lehden mielivalta oli muuttunut täydeksi komediaksi. Huuskon tilalle nimitetyn medianomin koulutustausta ei anna näyttöä sen puolesta, että valittu henkilö kykenisi ymmärtämään, millä tavoin kriittisen tieteellisen ajattelun ja julkaisemisen sekä poliittisen keskustelun tulee poiketa naistenlehtien suosiossa olevista onnittelukorttiteksteistä.

Uuden Suomen harjoittama likvidointi ei sinänsä ole pahentanut muiden kuin lehden ja sen hyväksymien kirjoittajien sekä toimituksen omaa mainetta. Mitä enemmän kirjoitusteni saatavuus vaikeutuu tai harvinaistuu, sitä arvokkaammiksi tekstini käyvät kysynnän ja tarjonnan lain mukaisesti.

113 Markku Huuskon sähköpostiviesti minulle 7.12.2018.

5. Sanomien totuus ja vastaanottajien totuus

Arvostelen tässä tutkimuksessani laajasti Yleisradion toimintaa sekä Sanomien ja Alma Median viestimiä, jotka monien muiden ”oikeistoliberaaleiksi” arvioitujen julkaisujen tavoin ovat alkaneet muistuttaa vasemmiston puoluelehtiä ja ”Voima-lehden maksullisia versioita”. Aikuisten maailmassa ilmestyviä valtakunnan pääaviiseja ei pitäisi kuitenkaan tehdä samalla tavoin kieli poskessa ja älyllisen jongleerauksen rajoja hipoen kuin ylioppilaslehtiä.

Sen sijaan en puutu tässä tutkimuksessa paljoakaan vihervasemmiston puoluelehtiin, sillä niiden tarkoitushakuisuus on niin läpinäkyvää, että ne ovat menettäneet uskottavuutensa jo aiemmin. Ne eivät ole tilauskannoistaan päätellen koskaan nauttineet suurten yleisöjen luottamusta. Journalismin rima on ollut niille niin korkealla, että toimittajat ovat vaivatta voineet toistaa jatkuvat rimanalituksensa. Toisella tavalla sanottuna vasemmiston lehdet ovat itse laskeneet oman julkaisukynnyksensä ja itsekriittisyytensä tason niin matalalle, että tekijät ovat voineet huoleti astua myös sen yli. Niinpä olen katsonut parhaaksi keskittyä arvoimaan ”puolueetonta”, porvarillista tai keskusta-oikeistolaiseksi julistautunutta valtamediaa, joka tosin on alkanut toimia vihervasemmistolaisen puoluemedian tavoin.

Yleishavaintona laajalevikkisistä valtavirtalehdistä on, että aiemmin monet valtakunnallisiksi sanotut sanomalehdet profiloivat itsensä selvästi tiettyjen puolueiden pää-äänenkannattajiksi tai puoluelehdiksi, ja asiasta mainittiin etusivuilla. Esimerkiksi Aamulehti oli Kokoomuksen äänenkannattaja vuoteen 1992, jolloin se julistautui sitoutumattomaksi – ilmeisestikin taloudellisista ja laajemman tilaaja- sekä lukijakannan säilyttämiseen tai tavoitteluun liittyvistä syistä. Entinen Suomen Sosialidemokraatti, joka vuosina 1988–2001 esiintyi nimellä ”Demari” ja 2011–2012 ”Uutispäivä Demari”, puolestaan on myös ”Demokraatiksi” nimensä vaihdettuaan ja aikakauslehdeksi muututtuaan pysynyt Suomen Sosialidemokraattisen Puolueen pää-äänenkannattajana. Nimenvaihdoksissa näkyy kuitenkin pyrkimys irtautua puoluesidoksesta, joka on saatettu kokea ahtaaksi niin tekijöiden kuin lukijoidenkin taholla.

Helsingin Sanomia puolestaan on pidetty liberaalina keskusta-oikeistolaisena julkaisuna; tosin tässä tutkimuksessa osoitetaan lehden sijoittuvan selvästi poliittiseen vihervasemmistoon, jopa sen äärilaidalle. Yhteistä perinteiseen mediaan kuuluville valtavirran lehdille on, että ne välttelevät historiallisia puoluesitoumuksiaan mutta pyrkivät profiloitumaan maahanmuutto-, monikulttuurisuus- ja EU-myönteisen sekä sitä kautta kansallisen puoluejärjestelmämme ulkopuolisten tarkoitusperien äänenkannattajiksi.

5.1. Helsingin Sanomien ja sosiaalitieteiden vispilänkauppa

Otetaanpa pari esimerkkiä Helsingin Sanomien tavasta tehdä agendajournalismia. Kun lehden pääkirjoitustoimittaja Anna-Stina Nykänen teki juttua Suomeen rantautuneen pakolaisaallon keskellä vuoden 2015 elokuussa, hän haki maahanmuuttoa puolustelevalle kirjoitukselleen tukea Itä-Suomen yliopistosta löytämältään tendenssitieteenharjoittajalta. Ponnekkaasti otsikoimassaan jutussa ”Kotouttaminen ja sopeuttaminen täytyy aloittaa heti – pakolaisille eivät pelkät neuleohjeet riitä” Nykänen itse nypläili näin:

> Entä jos Suomeen tulisikin 100 000 pakolaista? Ehkä hyvinvointivaltion turvaverkko repeäisi lopullisesti. Hyväosaiset jatkaisivat elämää muurien takana. Kauhukuva. Tulisiko meistä Amerikka? Mitä ajattelee Juho Saari, hyvinvointisosiologian professori? Pakko kysyä.
>
> 100 000 pakolaista ei väräyttäisi systeemiä, Saari vastaa. Heidät asutettaisiin kouluille ja kasarmeille. He saisivat alennettua toimeentulotukea. Hiljalleen jengi integroitaisiin koulutukseen ja normaaliin asumiseen. Rahasta selvittäisiin: kustannus olisi aika kohtuullinen suhteessa kaikkiin sosiaalimenoihin.[114]

Totuus on täysin toisenlainen. Kolmisenkymmentä tuhatta samana vuonna maahan heilahtanutta pakolaista ja turvapaikanhakijaa tekivät valtion budjettiin noin 1,5 miljardin euron loven, ylittivät valtiontalouden koko liikkumavaran, pakottivat leikkaamaan suomalaisten omasta asumistuesta, opintotuesta ja yliopistojen toimintamenoista, laittoivat kuntien sosiaalitoimen sekaisin, mullistivat asuntojonot ja pienten paikkakuntien väestörakenteen sekä aiheuttivat tietenkin myös oikeutettua vastustusta, jonka vihreät, sosialistit, kommunistit ja taiteilijaliberaalit tuomitsivat ”rasismiksi”.

Kyseessä oli akateemisen asiantuntijan sokeroimilla sanoilla kuorrutettu vale, jonka karkeutta korostaa se, että sama yliopistojen leivissä oleva professori Juho Saari on itkenyt saavillisen saunavettä surkutellessaan suomalaisten ihmisten leipäjonoja.[115] Silti hänen pähkinänsärkijässään ei riittänyt tehoa sen ymmärtämiseen, että jokainen pakolainen lisää maamme köyhälistön taistelua leivänkannikoista näiden ”jengiläisten” kanssa. Pääkirjoitustoimittaja Nykänen puolestaan laittoi kaiken lehteen siitä huolimatta, ettei professori ollut esittänyt tuekseen mitään tilastoja, selvityksiä eikä talouden tosiasioita vaan pelkän yleisarvion, jonka Helsingin Sanomat taikoi totuudeksi. Poliitikot ovat tehneet huonoa maahanmuuttopolitiikkaa, sillä omassa neuvottomuudessaan he ovat olleet puolueellisten yhteiskuntatieteilijöiden lietsoman vasemmistolaisen valhetiedon varassa. ”Asiantuntijoiden” nenä pitenee kuin Pinokkiolla ja korvat lepattavat niin, että lentoon lähtee.

Toisen esimerkin Helsingin Sanomien ja punavihreän tieteen vispilänkaupasta tarjoaa toimittaja Karla Kempasin 3.12.2017 julkaistu juttu ”Lähes puolet suomalaisista ottaisi Suomeen lisää maahanmuuttajia – ’Ehkä ihmiset ovat ymmärtäneet, ettei se ole maahan-

---

[114] Anna-Stina Nykänen Helsingin Sanomissa 20.8.2015.

[115] Ks. esim. Juho Saaren ja hänen kollegansa, Vihreiden varapuheenjohtajan ja nykyisen sisäministerin, Maria Ohisalon yhdessä julkaisemaa sosiaalipoliittista teosta *Kuka seisoo leipäjonossa? Ruoka-apu 2010-luvun Suomessa* (2014). Molempien kirjoittajien kannattaisi hieraista silmiään huomatakseen, että Suomesta löytyy omiakin hädänalaisia, eikä Suomen pidä olla muiden kansakuntien sosiaalitoimisto.

muuttaja, joka tulee ja vie työt’”.[116] Paremminkin voitaisiin kirjoittaa: ”Yli puolet suomalaisista *ei* ottaisi Suomeen lisää maahanmuuttajia – Ehkä ihmiset ovat ymmärtäneet, että se *on* maahanmuuttaja, joka tulee ja vie työt”.

Joidenkin mielestä puolillaan oleva juomalasi on puoliksi tyhjä, toisten mielestä puoliksi täynnä. Kenenkään ei tarvitse arvailla, miten asia on Helsingin Sanomien toimituksen mielestä, sillä lehti pyrkii indoktrinoimaan lukijoitaan estottomasti.

Helsingin Sanomien selvityksestä, niin kuin tutkimuksista yleensäkin, voidaan erottaa data ja tulkinta. Data kertoo, että 47 prosenttia vastaajista sanoi ”kyllä” kysymykseen ”pitäisikö Suomeen ottaa enemmän maahanmuuttajia?” Väittämän ”kaikkien, jotka haluavat tulla Suomeen asumaan ja tekemään työtä, on saatava tulla tänne” kanssa samaa mieltä oli 22 prosenttia ja osittain samaa mieltä 45 prosenttia. Täysin eri mieltä oli 11 prosenttia. Tätä johdattelua seurannut kolmas kysymys koskikin sitten ”rasismia”, mikä paljasti lehden motiivin: pyrkimyksen tehdä työvoimapolitiikalla maahanmuuttopolitiikkaa.

Numerot eivät kuitenkaan oikeuta tulkintaa, jonka mukaan ”ihmiset ovat ymmärtäneet, ettei se ole maahanmuuttaja, joka tulee ja vie työt”, sillä gallup-tyyppisessä kyselyssä ei ollut tiedusteltu, eritelty eikä taustoitettu *maahantulon perusteita* eikä tulijoiden ja vastaajien *motiiveja*.

Kantar TNS:llä teetettyä kyselyä ei voida sanoa tutkimukseksi, sillä selvitys hukutti siirtolaisuuden erilaiset vanat ja vuonot yleiseen ”maahanmuutoksi” kutsuttuun ilmiöön jo asiaa tiedusteltaessa. Tämän niputuksen jälkeen ajatukset johdatettiin sitten ”rasismia” koskevaan kysymykseen. On kuitenkin suuri ero sillä, onko maahanmuuttajan motiivina esimerkiksi tilapäinen työskentely EU- tai ETA-maista, turvapaikkaturismi, pakolaisuus tai elintasosiirtolaisuus. Koska selvityksessä ei pyydetty arvioimaan maahanmuuttoa tulijoiden motiivien eikä statuksen kannalta, se on tutkimuksellisesti mitätön. Motiiveja ei antauduttu arvioimaan ilmeisesti siksi, että entisen sisäministeri Petteri Orpon (kok.) mukaan pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden motiivien arvostelu on ”rasismia”,[117] vaikka oikeasti se on rationalismia. Ilmeisesti pakolaisten motiivit eivät kestäneet päivänvaloa, joka olisi kiusallisesti läpivalaissut myös ministerin omia himmeitä tarkoitusperiä.

Entä miten itse asia on? Tosiasiassa pakolaiset ja turvapaikanhakijat ovat olleet laajalti ja pitkäaikaisesti työttöminä sekä huonontaneet taloudellista ja sosiaalista huoltosuhdetta, eli työllisten määrää suhteessa huolehdittaviin.[118] Tiettyjen kehitysmaalaisten maahanmuuttajaryhmien työllisyysaste on jäänyt alle 20 prosentin vielä vuosienkin maassa oleskelun jälkeen, ja vain saksalaiset maahanmuuttajat ovat parantaneet Suomen huoltosuhdetta.[119] Työperäiset maahanmuuttajat ovat usein olleet kaikkien haitallisimpia viedessään työpaikat suomalaisilta, joiden työttömyysmenot kumoavat yritysten vierastyövoimasta saamat hyödyt. Näin ollen Helsingin Sanomien truuttaama maahanmuuton puolustelu on ollut silkkaa valhetta.

---

[116] Helsingin Sanomat 3.12.2017.

[117] Petteri Orpo toimittaja Teemu Saintulan Kansan Uutisiin 24.8.2015 kirjoittamassa jutussa ”Petteri Orpon mielipide perussuomalaisten rasismista vaihtui päivässä – ’Pakolaisten motiivien arvostelu on rasismia’”.

[118] Ks. Suomen Perustan tutkijan Samuli Salmisen tutkimusta *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee? – Ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinta, työmarkkinat ja julkinen talous* (2018).

[119] Ks. Samuli Salmisen tutkimuksia *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous, 1–2* (2015 ja 2019) sekä sosiaali- ja terveysministeriön tutkijan Jere Päivisen tutkimusta *Mitä tiedämme maahanmuuton taloudellisista vaikutuksista? – Selvitys maahanmuuton taloudellisten vaikutusten kokonaisuudesta* (2017, s. 47).

Helsingin Sanomat meni hallitusvallan tueksi ja ohjasi ajattelemaan maahanmuutosta yksiaineksisena massana sekä koetti lavastaa työperäisen siirtolaisuuden suosiossa näkemistään muutoksista perustelut pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden laajenevalle vastaanottamiselle. Lehden kaupittelemat ajatuskulut ovat kestämättömiä, sillä (1) maahanmuuttoa koskevaa tutkimusdataa ei ollut jäsennelty maahanmuuton tarkoitusperien mukaan ja (2) koska tutkimusdatasta ei välttämättä seuraa lehden tekemiä johtopäätöksiä vaan niiden vastakohtia. Lehden markkinoimat johtopäätökset ovat kestämättömiä myös kolmesta muusta syystä: (3) muualta saatu tutkimusnäyttö on ristiriidassa lehden tilaaman selvityksen kanssa, (4) vierastyövoima vie automaattisesti työpaikkoja kantaväestöön kuuluvilta ja (5) kansalaismielipiteitä ei välttämättä voida pitää oikeassa olemisen perusteena työvoimapolitiikassa, kun kaduilta kerätyt näkemykset eivät sinänsä perustu asiantuntemukseen.

Myös totuus maahanmuuton kannatussuhteista sinänsä on toisenlainen. Lehti itse joutui kirjoittamaan eurobarometritutkimuksesta, jonka mukaan 96 prosenttia suomalaisista haluaa rajoittaa EU:n ulkopuolelta tulevaa maahanmuuttoa.[120] Mielipiteiden salaaminen lukijoilta ei olisi kerta kaikkiaan onnistunut muun median raportoidessa. Chatham Housen helmikuussa 2017 julkaiseman tutkimuksen mukaan keskimäärin 59 prosenttia eurooppalaisista haluaisi lopettaa muslimien maahanmuuton kokonaan.[121]

Sosiaalietuusperäisen haittamaahanmuuton ohella myös ulkomainen työvoima on itsestään selvästi kilpailuasetelmassa kantaväestön kanssa. Kasvukeskusten työvoimapula on näennäistä, sillä Suomen työttömyysalueilta olisi saatavissa kotimaista työvoimaa, kunhan julkinen valta tukisi yhtä avokätisesti suomalaisten siirtymistä kasvukeskuksiin kuin se nyt tukee pakolaisina ja turvapaikanhakijoina tulevien asuttamista pääkaupunkiseudulle ja muihin suuriin kaupunkeihin.[122] Akateemisten asiantuntijatehtävien täyttäminen ulkomaalaisilla puolestaan on suomalaisten suora tappio ja heikentää suomen kielen asemaa tieteen kielenä. Ja edelleen: kansalaisten mielipiteet eivät perustu asiantuntemukseen, joten niitä ei voida pitää yksiselitteisesti tiedon- vaan *tahdon*muodostuksen perustana, ovatpa ne mitä tahansa. Monet tiedotus- ja toitotusvälineet käyttävät kuitenkin ”kansan mielipidettä” propagandansa pohjana silloin, kun ne havaitsevat mielipiteiden tukevan toimituksen omaa kantaa, mutta eivät nojaa siihen, kun kansan enemmistö vastustaa maahanmuuttoa.

---

[120] Helsingin Sanomat 18.12.2017 toimittaja Ville Elorannan kirjoittamassa jutussa ”Kysely: suomalaiset arvostavat vapaata liikkuvuutta mutta pitävät muuttoa EU:n ulkopuolelta ongelmana”.

[121] Professori Matthew Goodwinin ja työryhmän tekemän tutkimuksen mukaan väitettä ’kaikki maahanmuutto muslimienemmistöisistä maista pitäisi lopettaa’ kannattaa Keski-Euroopan suurimmissa maissa noin 50–70 prosenttia vastaajista. Esimerkiksi Itävallassa, Belgiassa, Ranskassa ja Unkarissa väitteen kannatus on yli 60 % ja Puolassa yli 70 %. Keskimäärin 55 prosenttia EU-kansalaisista haluaa lopettaa kokonaan maahanmuuton muslimimaista, noin viidennes on väitteen kanssa eri mieltä, ja neljäsosalla ei ole selkeää kantaa. Tutkimus perustui kyselymetodiin, ja siinä haastateltiin yli 10 000 ihmistä kymmenestä EU-maasta. Tutkimus on tuotettu brittiläisessä The Royal Institute of International Affairs, Chatham Housessa, joka on riippumaton ja voittoa tuottamaton ajatuspaja. Raportti *What Do Europeans Think About Muslim Immigration?* julkaistiin tutkimuslaitoksen Internet-sivuilla 7.2.2017 <https://www.chathamhouse.org/>.

[122] Vierastyövoiman suosimista edustaa kansanedustajien Emma Kari (vihr.), Anna Kontula (vas.), Tytti Tuppurainen (sd.), Veronica Rehn-Kivi (r.) ja Juhana Vartiainen (kok.) 2.9.2017 jättämä lakialoite ulkomaalaisen työvoiman tarveharkinnasta luopumiseksi, jonka eduskunnan enemmistö on allekirjoittanut. Epäoikeudenmukaista etuoikeuttamispolitiikkaa edustaa sisäministeriön elokuussa 2017 tekemä aloite, että ISIS-taistelijoille luotaisiin ohituskaista sosiaalipalveluihin, ja Helsingin kaupungin sosiaali- ja terveyslautakunnan esitys ja päätös, jonka mukaan laittomasti maassa oleville perustettaisiin entistä parempia palveluja. Käsittelin asian asuntopoliittista puolta blogikirjoituksissani ”’Paperittomat’” 1.9.2017 ja ”Maahanmuuttajien erityiskohtelu lopetettava” 9.11.2017 (teoksessani *Vastahankaan – Punavihreän kuplan puhkaisuja*).

Myös analyysit ovat olleet puolueellisia. Helsingin Sanomat tukeutui Kantar TNS:ltä tilaamansa selvityksen tulkitsemisessa vasemmistoa edustavaan sosiologi Lena Näreeseen, joka tunnetaan pakolaisten palautuksia vastustavana aktivistina, sukupuolen ja intersektionaalisuuden tutkijana sekä feministisenä kommentaattorina eikä työ- ja talouspolitiikan asiantuntijana. Näre paljasti pakolaisten runsaampaa vastaanottamista puolustavat motiivinsa peittelemättömästi lehdessä ja totesi juhlallisesti: ”Näin Suomen itsenäisyyden merkkivuotena on syytä purkaa ajatuksiamme suomalaisuudesta. On myös rodullistettuja suomalaisia ja Suomeen muuttaneita suomalaisia.”[123]

Mikään ei ole hauskempaa kuin se, että vihervasemmistolainen feministi, joka yleensä taistelee urheasti kaikkea ”rasismia” ja rotuajattelua vastaan, ”keksii” uuden sanan ”rotu”, alkaa puhua rodullistamisesta, vetoaa epäsuorasti rotuajatteluun ja soveltaa sitä pyrkiessään oikeuttamaan *vierasperäisten* kansojen maahanmuuttoa. Rotuoppiin vetoamista näyttää siis olevan lupa käyttää ilman syytteen uhkaa, kun vetoaa rotuun valkoisen väestön tappioksi ja maahanmuuton puolustelemiseksi. Johtopäätöksenä esitän, että Helsingin Sanomien yritys liudentaa työvoimapoliittisissa motiiveissa vallitsevat erot yleiseen ”maahanmuuttoon” ei onnistunut. Ei onnistunut myöskään yritys tehdä työvoimapolitiikalla väestöpolitiikkaa. Ja täysin epäonnistui lehden pyrkimys oikeuttaa etnistä väestöjen sekoittamista työvoimapolitiikan verukkeella.

Jos länsimaissa vallitsevaa syntyvyyden laskua ja väestökäyriin muodostumassa olevia kuhmuja koetetaan oikoa kehitysmaista tulevalla maahanmuutolla, tehdään (1) samalla väestöpoliittinen valinta, jonka mukaan länsimaiset ihmiset tuomitaan väistymään omista kotimaistaan. Toiseksi (2) antaudutaan uskomaan, että muualta tuleva väestö voi oikeasti korvata kantaväestön lisääntymiseen perustuvan työvoiman uusintamisen. Näyttö tämän oletuksen puolesta puuttuu, sillä kehitysmaista tulleet ovat työllistyneet heikosti, ja maahanmuutto etenkin Lähi-idästä ja Afrikasta on ollut etupäässä sosiaalietuusperäistä huonontaen Suomen jo muutenkin heikkoa huoltosuhdetta, työllisyysastetta ja työn tuottavuutta. Maahanmuutto ei siis päde lääkkeeksi julkisen talouden kestävyysvajeeseen, sillä se ei johdu nuorison ja ikäihmisten väestöllisisestä epäsuhdasta vaan työn riittämättömyydestä ja siihen liittyvästä heikosta työllisyysasteesta sekä työn kehnosta keskimääräisestä tuottavuudesta, joita maahanmuutto entisestään huonontaa. Kaiken yläpuolella on (3) arvokysymys: onko perusteltua ja *haluavatko* kantaväestöt, että valkoinen länsimainen väestö syrjäytyy omissa kotimaissaan siksi, että länsimaihin ”saadaan” työvoimaa, jota täällä ei oikeasti tarvita? Syy maailman suurimpiin ekologisiin, taloudellisiin, sosiaalisiin, sivistyksellisiin, poliittisiin ja turvallisuusongelmiin on kehitysmaiden väestöräjähdys. Se pitäisi saada kuriin eikä puretuksi länsimaihin, joihin ongelmat ovat siirtymässä.

Helsingin Sanomien kirjoittelusta voidaan sanoa, että lehti on disinformaation ja propagandan runsaudensarvi, todellinen pseudojournalismia harjoittava valhemedia. Se on kolmikymppisten risupartaisten wannabe-teinien maailmanparannusaviisi, jonka kynäilijöiltä maa on kadonnut alta. He saavat yleisvasemmistolaisen viestinsä läpi porvarillisessa mediassa, sillä destruktiivinen asenne kansallisvaltioita kohtaan edistää myös kapitalistisen omistajaeliitin globalistisia pyrkimyksiä. Palaan asiaan luvuissa 5.5., 5.6. ja 7.

---

[123] Vasemmistoliiton kannattajaksi julistautuva sosiologian apulaisprofessori Lena Näre Helsingin Sanomien toimittajan Karla Kempasin kirjoittamassa jutussa ”Lähes puolet suomalaisista ottaisi Suomeen lisää maahanmuuttajia – ’Ehkä ihmiset ovat ymmärtäneet, ettei se ole maahanmuuttaja, joka tulee ja vie työt’” 3.12.2017.

5.2. Vastalauseita

Helsingin Sanomien toimitus muistuttaa anarkistista vallankumousjärjestöä, sillä se on hiipinyt kumousliikkeiden tueksi tavalla, joka tuo mieleen 1970- ja 1980-luvun kommunistien tavan vihata Amerikan konservatiiveja, republikaaneja ja Ronald Reagania. Esimerkkinä voi mainita toimittaja Laura Saarikosken ihastelevan jutun ”Trumpin vastainen vasemmistoliike on kasvanut dramaattisesti – HS vieraili aktivistien toimistossa Kaliforniassa, jossa suunnitellaan vallankumousta ja ollaan valmiita suoraan toimintaan”.[124] Syy kansan kapinointiin on kirjoittajan mukaan oikeiston, sillä ”Trump ajaa vasemmistoa yhteen”. Tosiasiassa Hillary Clintonin tappiosta katkeroituneet kaunaiset demokraatit eivät vain olleet vieläkään kyenneet nielemään vaalitappiotaan, ja yhteen vasemmistolaiset ovat kerääntyneet pimeiden motiiviensa vuoksi ihan itse. Helsingin Sanominen vasemmistolainen puoluepolitisoituminen näkyy nykyään lähes kaikissa sen jutuissa, esimerkiksi toimittaja Marko Junkkarin juuri ennen vuoden 2019 eduskuntavaaleja kirjoittamassa kolumnissa ”SDP:n vaaliohjelma on ihailtavan radikaali, ja puolueessa pelätään, että äänestäjät tajuavat sen”.[125] Puoluetta imartelevan kirjoituksen tarkoituksena oli ilmeisestikin toimia vaalimainoksena SDP:lle.

Myös vastalauseet Helsingin Sanomien vyörytystä kohtaan ovat tulleet selviksi. Valitsen kontrastikohdaksi Suomen Uutisten pääkirjoituksen ”HS ei ole enää uutisväline”, jossa lehden päätoimittaja ja Hommaforum-sivuston[126] perustajana tunnettu Matias Turkkila kertoi, mikä Helsingin Sanomien ja sen Nyt-liitteen kirjoittelua vaivaa.[127] Vaikka Turkkilan arvio on luettelomainen, se on referoinnin arvoinen, sillä jutussa kiteytyy myös oma tutkijan näkemykseni.

Helsingin Sanomien toimittajien mielestä Euroopan unionin kritisoiminen ja ylikansallisen vallankäytön vastustaminen tekevät Suomesta ”Pohjois-Korean”, ja kansallisen itsemääräämisoikeuden puolustaminen on Hesarin mielestä ”demokratian ja liberaalien eurooppalaisten arvojen vastaista”. Laittoman maahantulon vastustaminen on ”rasismia” ja ”vihapuhetta”, joka pitäisi kirjata rikoslakiin. Maahanmuuttajien väkivallantekoja, rikoksia ja laitonta maassa oleskelua arvostelevien perään lähetetään yhdenvertaisuusvaltuutettu tai poliisi. Oikeistoa moititaan taikauskosta ja populismista, ja tämän solvaamisen metodi on – populistinen demonisointi.

Suomen itsenäisyyden puolustaminen on Hesarin mukaan ”putinismia”. Seksuaalisen vapaamielisyyden kannattaminen on ”seksuaalista häirintää”. Sananvapauden puolustaminen on ”nettikiusaamista”, vaikka toimittajat itse kiusaavat ilmiannoillaan, kavalluksillaan ja suomen kieleen huonosti istuvalla ”maalittamisellaan”. Vitsejä ei ymmärretä, kerrota eikä suvaita, vaan ne tulkitaan loukkauksiksi merkkeinä yhteiskunnallisen luottamuksen katoamisesta. Biologisiin tosiasioihin eli geeneihin, kromosomeihin ja hormoneihin perustuvaa kaksiarvoista sukupuolieroa ei myönnetä olevan olemassa, paitsi silloin kun feministit vetoavat naiseuteen saadakseen lisää tasa-arvoa, eli ohituskaistoja ja etuoikeuksia. Vas-

[124] Helsingin Sanomat 28.12.2017.

[125] Helsingin Sanomat 24.3.2019.

[126] <https://cms.hommaforum.org/>.

[127] Matias Turkkila Suomen Uutisten jutussaan ”HS ei ole enää uutisväline” 15.12.2017.

talauseista seuraa nettiteurastus niiden samojen toimittajien toimesta, jotka kuvailevat itseään liberaaleiksi.[128]

Mooseksen kirjan aikaisia normeja lehti vastustaa lavastamalla EU-kriitikot vihan lähettiläiksi ja uhkaamalla Suomen teollisuuden puolustajia Vanhan testamentin vitsauksilla, kuten heinäsirkoilla ja vedenpaisumuksella. Ratkaisuina kylmän ja pimeän maamme energiaongelmiin lehti tarjoaa vihreää anekauppaa, hiilestä luopumista ja ilmastomaksuja, vaikka taloutemme kuihtuisi ja kukistuisi maailman mittakaavassa merkityksettömään ympäristösankaruuteemme.[129] Vallanpitäjiä ei arvostella eikä valvota Helsingin Sanomissa, vaan EU-myönteisiä poliitikkoja käsitellään silkkihansikkain, ja heille luodaan ilmaismainontaa lehden sivuilla. Vallankäyttäjiksi heitä ei mielletä vaan yhteistyökumppaneiksi.

Kaikki mikä ennen yhdisti kansakuntaa, on nyt Helsingin Sanomien toimittajien mielestä mätää pahuutta aina kansallisista symboleista alkaen, ja kansallismielisyys on rikos kansanvaltaa vastaan.[130] Vasemmistolaisten anarkistien tarkoituksellisista väkivaltaisuuksista vaietaan, mutta oikeistolaisten tahattomatkin kommellukset nostetaan esille merkkeinä ”ääriajattelusta”, joka ”on torjuttava”. Äärivasemmistolaisia ei sanota Helsingin Sanomissa äärivasemmistolaisiksi vaan äärioikeiston ”vastamielenosoittajiksi” tai ”aktivisteiksi”, mikä paljastaa lehden oman ideologian. Vasemmiston syöttämät valheet niellään itsestäänselvyyksinä, ja ne laitetaan lehteen suurina totuuksina. Tämän mukaan oikeaa politiikkaa on EU:n liittovaltion varaukseton kannattaminen, lainsäädäntövallan, taloudellisen itsemääräämisoikeuden ja kansallisen varallisuuden luovuttaminen pois, omasta rahasta luopuminen ja kansalaisuuden myöntäminen kaikille halukkaille.[131] Toimituksen mielestä ”pahoja” ovat perussuomalaiset, autoilu, ”setämiehet”, Donald Trump, brexit, kansallismielisyys, seksuaalinen ehdottelu ja seksi sinänsä, mikä ilmentää noiden ”liberaalien” todellista vapaamielisyyttä. ”Hyviä” ovat vihreys, kasvisruoka, kauramaito, fillarikommunismi, biologisen sukupuolieron kieltäminen sekä feminismi, ikään kuin maamme olisi tasa-arvon kehitysmaa. Haitallinen maahanmuutto puolestaan on oikein sitä superkaksoisplushyvää. Tämän halkomisen narsistiseen genealogiaan palaan tarkemmin luvussa 10.

Luetteloa olisi helppo jatkaa, ja näytön sekä perustelut yksityiskohtineen voi lukea myös blogikirjoistani. Vihervasemmistolaisilla on tiukka ote Helsingin Sanomista, aivan niin kuin EU-byrokraateilla on luja ote Suomen poliittisesta johdosta, joka toteuttaa EU-eliitin ja pakolaispaarian pienimmätkin toiveet pyyteettömästi. Kritiikkini ei toisaalta tarkoita, että kaikki Sanomissa tehtävä olisi puolueellista tai huonoa. Saman katon alla osattaisiin tehdä kyllä laadukastakin journalismia, jos vain haluttaisiin tai saisi. Linjasta poikkeavaa näyttöä antaa esimerkiksi Taloussanomiin kirjoittava toimittaja Jan Hurri, jonka eurokriittiset kirjoitukset ovat olleet analyyttisia ja ideologiakriittisiä.

[128] Emt.

[129] Tilastokeskuksen mukaan Suomen kasvihuonepäästöt olivat vain 0,175 % (56 miljoonaa tonnia) maailman kokonaispäästöistä (32 000 miljoonaa tonnia) vuonna 2017. EU-maiden yhdessä aiheuttamiakin päästöjä syntyi vain 15,6 prosenttia (5000 miljoonaa tonnia). Kun yli puolet tuli kehitysmaista, ei maailmaa pelasteta sillä, vaikka suomalaiset ja eurooppalaiset lopettaisivat hengittämisen kokonaan. <http://www.tilastokeskus.fi/til/khki/2017/khki_2017_2018-05-24_kat_001_fi.html>.

[130] Esimerkkinä voi mainita toimittaja Mikko-Pekka Heikkisen Helsingin Sanomissa 4.12.2016 julkaistun jutun ”’En voisi vetää sitä ylleni’ – Suomen leijonasta on taisteltu aina, ja nyt se halutaan äärioikeistolaisilta kaikkien käyttöön”. Blogikirjoituksessani ”Vaakunaleijonasta” (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*) totesin 4.12.2016, että vasemmisto on itse lavastanut kansallisten symbolien käytön ”äärioikeistolaisuudeksi” omiakseen soveliaisuuden normit omaan valtaansa.

[131] Ks. Matias Turkkilan edellä mainittua pääkirjoitusta Suomen Uutisissa 15.12.2017.

5.3. Joukkoharhoista vapaa viestintä tervehdyttää tilannetta

Olisi väärin sanoa, että Kekkosen ajan viestintäihanteet ovat jälleen voimissaan. Median tehtävä oli silloin estää faktatieto, ja sen rinnalle syntyi Hymy-lehden tapaisia aukkoja, joista totuus pääsi esiin. Nykyaikana suurta osaa perinnemediasta ei voida enää lainkaan tunnistaa uutis- tai tiedotusvälineiksi, vaan entisestä valtamediasta on tullut vihervasemmistolaisten rastatukkien äänitorvia, joiden kautta markkinoidaan maahanmuuttoa, monikulttuurisuutta, transgenderismiä, ekofundamentalismia ja ”kehitysmaiden naisten asiaa”, ikään kuin sitä voitaisiin edistää jonakin erillisasiana, kumoamatta ihmisoikeusongelmien juurisyytä, eli islamia, tai muokkaamatta koko yhteiskuntajärjestelmää kehitysmaissa.

Poliittisten agenda-alustojen sokaisemassa maailmassa yksisilmäiset olivat kuninkaita, kunnes niiden rinnalle alkoi ilmestyä MV-lehden tapaisia henkireikiä. Vaihtoehtoista maailmankuvaa tarjoilevien julkaisujen päänyrkki ei ole kuitenkaan sensaatiojournalismi vaan kovien yhteiskunnallisten faktojen lateleminen. Jopa niin kovien, että totuuden paljastuminen on saanut muutamat punavihreään kuplaan uskoneet luulemaan niitä valheiksi, kun eivät ole voineet enää uskoa siihen, että totuuden tyrmistyttävyys johtuu vain todellisuuden itsensä muuttumisesta kafkamaiseksi, ja parodiahorisontti on ylitetty mennen tullen.

Tarkastellaanpa vertailun vuoksi Helsingin Sanomien johtaman valtamedian vastaista toista laitaa. Kontrastikohtien kautta paljastuu, miten asiat ovat. Kyse ei tosin ole mistään keinotekoisesta *vastakohtaistamisesta* vaan *todellisuudessa* vallitsevan vastakohtaisuuden esille saattamisesta.

5.3.1. MV-lehti esimerkkitapauksena vaihtoehtomediasta

Suomenkielisen vastamedian lippulaivana pidetty MV-lehti syntyi journalistisen tyhjiön täytteeksi vuonna 2014.[132] Jussi Halla-ahon jo vuonna 2003 perustaman *Scripta*-blogin[133] kommentointisivustoksi perustettu Hommaforum oli toiminut tuolloin jo yli viisi vuotta, ja monien järjestöjen, kuten Suomen Sisun, sivustojen keskustelupalstat eivät voineet enää tyydyttää informaation jakelun ja vastaanottamisen tarvetta. Diskurssi oli ilmeisesti aika muokata lehden muotoon. MV-lehteä edelsi kirjailija Timo Hännikäisen vuonna 2012 perustama Sarastus-verkkolehti,[134] ja samaa markkinatyhjiötä ovat myöhemmin täyttäneet myös Asialehti,[135] Kansalainen,[136] Magneettimedia,[137] Nykysuomi,[138] Uutismaailma[139] ja Überuutiset.[140]

Akronyymi ”MV” on korostetun peittelevästi ilmaistu lyhenne lehden varsinaisesta

132 <https://mvlehti.net/>.
133 <http://www.halla-aho.com/scripta/>.
134 <https://sarastuslehti.com/>.
135 <http://asialehti.net/>.
136 <https://www.kansalainen.fi/>.
137 <http://www.magneettimedia.com/>.
138 <https://www.nykysuomi.com/>.
139 <https://uutismaailma.com/>.
140 <http://www.uberuutiset.fi/>.

nimestä ”Mitä vittua”. V-sanaa partitiivimuodossa käyttävällä itsesensuurilla lienee tarkoitus vihjata, että omalla lukijaa imartelevalla hienotunteisuudellaan lehti myötäilee poliittisen korrektiuden vaatimuksia, vaikka ei sitä tosiasiassa teekään. Satiiri- ja parodialehdille ominaista itseironiaa harjoittavan verkkolehden kotipaikkana toimi alun perin Espanja ja myöhemmin myös Irlanti.

Lehden tuotua julki suuren määrän maahanmuuttajien ja etenkin pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden tekemiä rikoksia sekä kirjoittajien paljastettua viranomaisten väärinkäytöksiä, alettiin lehteä kohtaan esittää useita rikosepäilyjä, jotka koskivat juttujen aiheina olleiden ihmisten kunniaa, valtamedian tekijänoikeuksia ja rikoslaissa määriteltyjä ideologisia rikoksia, kuten ”kansanryhmää vastaan kiihottamista” ja ”uskonrauhan rikkomista”. Syytteitä voidaan sanoa kostoiksi, sillä aineellista etua oli puoleen tai toiseen siirtynyt häviävän vähän, ja suurten korvausvaatimusten perustelut olivat horjuvia. Toimittajien sekä yksityishenkilöiden syytökset motivoituivatkin heidän omista pyrkimyksistään hallita mainettaan samalla, kun viranomaisten pyrkimys paimentaa MV-lehteä rikoslaillisilla näkökohdilla alkoi laajentua siviilioikeudelliselle puolelle virallisten syyttäjäviranomaisten mennessä eräiden asianomistajarikoksista ilmoittaneiden tueksi.

MV-lehden perustaja Ilja Janitskin kertoi 27. helmikuuta 2018 lehden teosta luovuttuaan ja mediansa myytyään, että häntä ovat rikostutkijoiden lisäksi lähestyneet myös useat akateemiset viestintätutkijat, jotka ovat yrittäneet selvittää, miten kyseisen lehden perustaminen oli mahdollista. Ollessaan Suomen viranomaisten vaatimuksesta Andorrassa tutkintavankeudessa Janitskin kirjoitti Facebook-profiilissaan:

> Olen viime aikoina antanut paljon haastatteluita tutkimuksiin, joita suorittavat eri yliopistojen tietyt tahot. Tänään viimeksi. Suurin osa tutkimushaastatteluista koskee vaihtoehtomediailmiötä ja pääasiassa MV-lehteä. He ovat uteliaita ja syystäkin, että kuinka se MV:n ilmiö oli mahdollista ja kuinka se toteutettiin, miten se tehtiin ja mitä siihen vaadittiin. Tekevät tietokirjoja siis. Olen antanut myös haastatteluja tutkimuksiin jotka koskevat viranomaistoimintaa. Annan haastatteluja tutkimuksiin mielelläni, mikäli ne parantavat tulevien sukupolvien tiedon ja oikeudensaantia.[141]

En ole tässä omassa tutkimuksessani haastatellut vaihtoehtomedian tekijöitä, vaan jätän osapuolten kuulemisen kernaasti haastattelututkijoiden selviteltäväksi. Filosofina ja sosiaalipsykologina tiedän, että viestintäilmiötä on mahdotonta luoda kenenkään yksilötoimijan omien toiveiden varaan. Pikaisen ja riittävän vastauksen kysymyksiin antoivatkin kaksi Janitskinin Facebook-päivityksen lukijaa, jotka kommentoivat asiaa seuraavasti:

> ”’MV:n ilmiö’ on mahdollista vain ja ainoastaan koska me, minä, ja muut suomalaiset sitä haluamme ja vaadimme”.[142] Ja: ”MV-lehti/-media on ehkä samanlainen, intohimoisesta tekemisestä syntynyt ilmiö kuten ’takametsien tavaratalon’ eli kyläkaupankin sanotaan olevan. Ehkä niiden suosioon tai menestykseen johtaneita tekijöitä ei voi täydellisesti tunnistaa, ja tieteellisesti analysoida ja ymmärtää, jotta joku voisi toistaa kaiken perässä.”[143]

---

[141] Ilja Janitskin Facebook-seinällään 27.2.2018.
[142] Esa Vuorenmaa 27.2.2018 Facebookissa.
[143] Maruna Aitola 27.2.2018 Facebookissa.

Tämä ”me vaadimme” -ilmaus kuulostaa juuri sellaiselta kapinallisuudelta, jota maahamme on muodostunut kansan syvien rivien ja poliittisen eliitin välille. Mediajulkisuuden kenttään oli syntynyt suuri sosiaalinen tilaus, joka tällä kertaa oli aito eikä suinkaan sellainen kaupustelemalla aikaan saatu lehtitilaus kuin tilaukset yleensä. Vaihtoehtomedia onnistui vastaamaan siihen, vieläpä ilman tilausmaksuja. Lehtien syntymisessä oli myös edellä kuvailtua talkoohenkeä. Vaihtoehtomediaan ovat laajasti kirjoittaneet muutkin kuin lehtien leivissä olleet tekijät tai omistajat ja entistä enemmän myös asiantuntijat.

Monille näyttää vieläkin olevan vaikeaa myöntää, että vikaa on valtamedian asennoitumisessa maahanmuuton aiheuttamiin ongelmiin, Euroopan unioniin ja moniin muihin poliittisen korrektiuden tai ”yleisten syiden” suojaa nauttiviin kysymyksiin, kuten turvallisuuspolitiikkaan. Mikäli ongelmien myönnettäisiin liittyvän islamistisen terrorin muodostamaan uhkaan ja sen aiheuttamaan painajaiseen, tutkijat eivät ehkä keskittyisi lähestymistavoista vähäarvoisimpaan ja tutkimuksellisesti mielenkiinnottomimpaan, eli median yksittäistoimijoiden haastattelemiseen ja heidän syyttelemiseensä.

Haastatteleminen on ehkä journalistiikan tutkijoille ensimmäiseksi mieleen tuleva vaihtoehto, mutta paremminkin heidän kannattaisi työntää mikrofoninsa *valtamedialle* ja kysyä sieltä, miksi valtavirtamedia ei kerro avoimesti, kriittisesti ja peittelemättä maahanmuuttajien tekemistä rikoksista, maahanmuuton aiheuttamista kuluista, vierasperäisten etuoikeuttamisesta ja Euroopan unionin harjoittamasta kansallisvaltioiden pakottamispolitiikasta vaan suodattaa, valikoi ja sensuroi. Vaihtoehtomedia on olemassa vain, koska valtavirtamedia ei toimi, kuten sen pitäisi. Vaihtoehtomedian nousun selvittämiseksi pitäisi siis tutkia valtamediaa, kuten minä tässä.

5.3.2. ”Vihafaktat” yritettiin kaataa muotoseikoilla

Jotta tutkimuksellinen *pro et contra* -vaatimus toteutuisi, olisi tiedusteltava eduskuntapuolueiden nuorisojärjestöiltä, miksi ne kehottivat mainostajia boikotoimaan MV-lehteä ja jättivät (Perussuomalaisia Nuoria lukuun ottamatta) 26. tammikuuta 2016 Valtakunnansyyttäjänvirastoon tutkintapyynnön, jonka mukaan lehteä moitittiin ”sananvapauden väärinkäytöstä”, ”yhteiskuntarauhan rikkomisesta”, ”häirinnästä” ja ”loukkauksista” sekä pyydettiin kokoamaan yksittäiset rikosilmoitukset yhteen. Yhdeksän poliittisen nuorisojärjestön allekirjoittamassa kannanotossa vedottiin myös kaupallisiin yrityksiin, että ne lopettaisivat ”valheellisia uutisia julkaisevien sivustojen tukemisen mainosrahoilla, mikäli ne eivät tue sivuston kantaa”.[144] Kampanjan tarkoituksena oli SDP:n puoluelehden Demokraatin mukaan kertoa mainostajille, että he rahoittavat ”vihapuhetta, rasismia ja valheellista tietoa levittävää mediaa”.[145]

Eräät, kuten Sosialidemokraattisten Opiskelijoiden SONK:in puheenjohtaja Hanna Huumonen ja hänen tuekseen asettuneet henkilöt, perustivat Facebookiin ”Loppu MV-lehdelle” -yhteisön sekä pitivät tavoitteenaan lehden lakkauttamista, mikä tarkemmin yksilöimättömänä vaikutti perusoikeuksiin kuuluvan sananvapauden loukkaukselta ja Face-

---

[144] Yleisradion toimittaja Esa Koivuranta Yleisradion Internet-sivuilla 11.1.2016 julkaistussa jutussa ”MV-lehteä vastaan nousi boikottirintama – Kokoomusnuoret: Rahahanat saatava kiinni”. Tosiasiassa MV-lehti ei ollut saanut mainostuloja juuri lainkaan mainostajien vähyyden vuoksi.

[145] Demokraatti-lehti jutussa ”’Suvakkiterroristi’ oikealla asialla” 14.1.2016.

bookin yhteisönormien kieltämältä vihapuheelta. Mutta silti kyseinen kampanja sai olla Facebookissa. Tällaisessa puhtaasti harhaisessa syyttelyssä alkoivat valtamedian toimittajat käyttää apunaan viranomaisia, joiden selässä ratsastaen he koettivat saada kumotuksi kymmenen luetuimman lehden joukkoon nousseen kilpailijansa. Esimerkiksi Suomen Journalistiliitto tarjosi avokätisesti oikeusapua ja kehotti jokaista, joka kokee joutuneensa ”MV-lehden tekemän rikoksen uhriksi, tekemään rikosilmoituksen”.[146]

Kynät ilmeisesti tylsyivät valtamedian toimituksissa niin, että sanankäytön ammattilaiset eivät enää pystyneet puolustamaan itseään argumentein, vaan juristien nuijat oli kaivettava esiin. Kun apuun huudetaan lailla pamputtajia, on ideologinen kiistely yleensä edennyt sellaiseen pisteeseen, jossa avun huutajilla ei ole muuta mahdollisuutta kuin tunnustaa tappionsa ja tehdä se kovaan ääneen – niin tälläkin kertaa.

Kosto siis, ja mitäpä muuta rankaisemiseen perustuva oikeus onkaan, kuin kostoa? Ikävää vain, että se ei hyödytä millään tavoin suomalaisia informaation nälkäisiä ihmisiä vaan vie heiltä lehden kuin lapsilta lelun. Niin viranomaisvalta on tottunut tekemään Suomessa aina. Myös oikeusviranomaiset ovat antaneet viedä itseään kuin litran mittaa, ja ymmärrettävää se on, sillä oikeuslaitos on poliittisessa kontrollissa. Karu tosiasia on, että Suomessa pääministeri nimittää muiden muassa hovioikeuksien tuomarit, ja näin poliittinen valta ja tuomiovalta kiertyvät kierosti kehälle kuin Nottinghamin sheriffin Sherwoodin metsään suuntaamassa huutelussa.

En perehdytä lukijaa tässä yhteydessä syytteiden yksityiskohtiin enkä oikeudenkäynnin nimismiehenkiharoihin, sillä fokukseni on median tutkimisessa, ja niinpä jätän asian juridisen puolen hautumaan tuomarien lampaannahkaperuukkien alle. Tämä tutkimus ei ole myöskään sellaista MV-lehteä koskevaa eksegetiikkaa, joka on tyypillistä lähes kaikille lehteä sensuurisaksien kanssa seuraileville kriitikoille. Se kertoo omaa kieltään tavasta, jolla lehti kiehtoo monia sen lopettamista vaativia kuin karhua hunaja.

Tikulla kaivellen lehteä epäiltiin myös rahapelirikkomuksista ja rahankeräysrikoksista, sillä lehdessä mainostetuissa palveluissa on voinut pelata rahapelejä Suomen viranomaisten kontrollin ulkopuolella. Ilmeisesti muutkin kuin Suomen valtio haluaisivat siis olla se ”viinanmyyntiä ja uhkapelejä harjoittava roskasakki”, jollainen valtio selvästi haluaa olla. Paljastavaa on, että MV-lehteä ei yritetty kaataa kumoamalla sen julkaisemia uutisia, sillä uutisten vahvan informatiivisuuden vuoksi se ei olisi onnistunut. Sen sijaan lehti koetettiin vivuta nurin puuttumalla sen tekijöiden ansionhankintaan ja rahoitukseen sekä julkaisemisen muotoseikkoihin, kuten tekijänoikeuksiin. Moraaliselta asemaltaan valtamedian narina oli samanlaista kuin matkustajien valitus siitä, että bussivuoro on myöhässä matkalla sattuneen yliajon vuoksi. – Mitäpä yhdestä jyrätystä, kunhan valtiaiden tahto toteutuu.

Helsingin Sanomien 250 000 euron arvoisella Uutisraivaaja-palkinnolla rahoittaman Long Playn toimittajan Hanna Nikkasen mukaan ”MV-lehden kaltaiset verkkojulkaisut tahkoavat nyt mainosvoittoja ja voimistavat poliittista äärilaitaa levittämällä oman lukijakuntansa mielestä uskottavia esimerkkejä totuudesta”.[147] Tosiasiassa MV-lehden mainos-

---

[146] Journalistiliiton 4.5.2016 Internet-sivuillaan julkaisema tiedote ”Liitto auttaa rikosilmoituksen tekemisessä MV-lehdestä”. <https://journalistiliitto.fi/fi/liitto-auttaa-rikosilmoituksen-tekemisessa-mv-lehdesta/>.

[147] Hanna Nikkanen Helsingin Sanomien toimittajan ja tunnetun feministin Anu Silferbergin päätoimittamassa Long Play -verkkolehden jutussa ”Esimerkki totuudesta: ulkomaalaiset voisivat hyökätä alikulkutunnelissa” 29.9.2015. Sarkastista on, että Nikkasen arvostelemassa vaihtoehtomedian jutussa oli tullut kerrotuksi ”huomisen uutiset jo tänään”. Saksassa nimittäin paljastui, että turvapaikanhakijat ahdistelivat seuraavana uudenvuodenyönä naisia nimenomaan ahtaissa paikoissa, kuten tunneleissa, joissa on vähän pa-

tulot ovat jääneet minimaalisiksi mainostajien jäädessä puuttumaan valtamedian aloittaman vihakampanjan vuoksi. Sikäli Kallion punavihreässä kuplassa toimivan vasemmistolaisen Long Play -protestilehden *oma* toiminta täyttää erinomaisesti määritelmän, jonka mukaan sen itsensä kaltaiset verkkojulkaisut ”tahkoavat nyt mainosvoittoja ja voimistavat poliittista äärilaitaa levittämällä oman lukijakuntansa mielestä uskottavia esimerkkejä totuudesta”. Poliittinen äärilaita vain on toinen, mitä osoittaa vasemmistonuorten Johanna Vehkoon toiminta Yleisradion lisäksi myös ”vaihtoehtomedia” Long Playn tähtitoimittajana. (LP:ssä pyöri myös vuonna 2018 raiskauksista tuomittu Ari Lahdenmäki, joka puolusti hiv-tartuntavaaran aiheuttaneita lehden jutussa ”Vaarattomia rikollisia” 21.5.2016.)

Taloudellisesta vyörytyksestä antoi näyttöä Lännen Median toimittaja Juha Vainio, joka oli tehnyt 28. maaliskuuta 2015 MV-lehteä käsittelevän jutun ”Vihasivusto tienaa isoja tuloja tunnettujen suomalaisyritysten mainoksilla”.[148] Juttua tehdessään hän tiedusteli kotimaisilta yrityksiltä, miksi nämä mainostavat ”rasistisella” sivustolla. Vainion jutun seurauksena Google poisti *lukijoiden omien selainten kautta heille välittämänsä* mainokset MV-lehden verkkosivulta. Muita mainoksia MV-lehden avaajalle ei juuri näkynyt, joten MTV3:n uutissivujen väite, että ”jutulla oli yhteiskunnallista vaikuttavuutta, sillä sen julkaisun jälkeen tunnetut suomalaisyritykset vetivät mainoksensa pois MV-lehden sivuilta”,[149] perustui joko tahalliseen väärinymmärtämiseen tai tahattomaan tietämättömyyteen asioiden tilasta. Valtamedian harjoittama sabotaasi oli kattavaa, mutta se ei perustunut muuhun kuin ilmiantajien mielipiteisiin.

Keväällä 2016 Sanomalehtien liitto antoi Vainion kirjoittamalle uutiselle vuoden 2015 ”Parhaan jutun” tunnustuksen kuin aitoa ilkeilyä harjoittaakseen. Uutisen täytyi olla pelkkä vale, sillä itse en tarkallakaan hakemisella onnistunut löytämään MV-lehden sivuilta yhtään ”tunnetun suomalaisyrityksen” mainosta, eikä myöhemmässä rikostutkinnassa ole ilmennyt näyttöä lehden saamista ”isoista tuloista”.

Tiedonhankinnan muotoseikoilla, kuten tekijänoikeuksilla, yksityisyyden suojan sinänsä kiistanalaisilla rajojen koetteluilla ja lehden tavalla rahoittaa toimintaansa on hyvin vähän jos mitään merkitystä lehden *sisällön* ja juttujen *totuuden* sekä niiden yhteiskunnallisen *merkityksen* kannalta. Tapa, jolla tieto on hankittu tai esitetty, pitää käsitellä niin tieteessä kuin juridiikassakin eri kysymyksenä kuin sen totuus ja todistusarvo. Tämä tarkoittaa, että tieto ei menetä merkitystään siksi, että se on hankittu tai esitetty laillisuuden tai metodisääntöjen rajoja hipoen. Suuri osa tieteellisesti ja yhteiskunnallisesti merkittävästä tiedosta onkin tuotettu juuri näin, siis jollain ”kyseenalaisella” tavalla, jota ilman ei tuota tietoa olisi voinut lainkaan saada.

Sattumalta löydettyä pyramidiakaan ei haudata takaisin hiekkaan vain siksi, että se voitaisiin löytää ”tieteellisin menetelmin”. Pitäisikö siis poliittisesti epäkorrekti tutkimus tai journalismi jättää tekemättä vain siksi, että sen tiedonhankintamenetelmä tai esittämisen tapa loukkaa joitakin laiminlyönteihin syyllistyneitä viranomaisia, totuutta peitelleitä toimittajia tai valehtelevia poliitikkoja? Oma mielipiteeni on, että ei missään tapauksessa. Silloin heitettäisiin yli laidan suuri osa sellaisesta tieteellisestä tutkimuksesta ja yhteiskun-

---

kenemismahdollisuuksia. Tapauksesta raportoi jopa Vihreä Lanka toimittaja Annakaisa Sunin kirjoittamassa jutussa ”Muuten mukava uusi vuosi” 1.4.2016.

[148] Kaleva 28.3.2015.

[149] MTV3:n Internet-uutiset 12.5.2016 ”Lännen Median juttu MV-lehdestä toi palkinnon Sanomalehtien Liitolta”.

taoloja valaisevasta arvostelusta, joita vallanpitäjät ja omien ”totuuksiensa” varjelijat eivät ole hyväksyneet. Rikkomukset, joista esimerkiksi MV-lehteä voitiin epäillä, koostuivat etupäässä luvattomasta lainailusta ja siten ”tekijänoikeusrikkomuksista”. Suurin osa niistä on kuitenkin yhtä viattomia ja tavanomaisia kuin valtamedian oma taipumus lainata juttujensa aiheita ja uutisia toisiltaan.

Tunnettu on valtavirtamedian tapa tunkea kätensä piparipurkkiin ja varastaa kilpailijoiltaan ”rehellisesti”, mikä puolestaan hyvitetään sosiaalisen korruption kaltaisessa vastavuoroisen vaihdon järjestelmässä: kun sinä lainaat meiltä, me lainaamme teiltä. Tasapainotusta haittasi, että MV-lehden totuuksia kukaan ei halunnut maksuksi sen lainailusta, sillä ne olivat vastoin vihervasemmistolaisten toimittajien kantaa.

Todellisuudessa uutisoinnin tuottaja ja tekijänoikeuksien haltija on lähde itse eikä siitä kertova media, joten medialla ei pitäisi olla tekijänoikeuksia asioihin, joita se ei itse tee vaan joista sen pitäisi vain kertoa. Median aktiivisuus ”tekijänoikeuksien” suojelemiseksi paljastaa, että valtamedia katsoo *omistavansa* myös politiikan, urheilutapahtumat ja liikenneonnettomuudet, sillä niistä kertoessaan se katsoo voivansa pidättää nämä asiat vain oman kerrontansa piiriin.

Tekijänoikeuksilla ratsastaminen on kerjäläisten koreografiaa ja vaikuttaa pelkältä verukkeelta nykyaikana, jolloin kaikki netissä julkaistu voi päätyä kopiona minne tahansa. Aiheesta käytävä kärpäslätkäsota on huomion siirtämistä muotoseikkoihin ja edustaa Internet-julkaisemisen tahallista väärinymmärtämistä. Copyright-säädösten taakse linnoittautuminen tuo mieleen 1970-luvun, jolloin eräät homokammoiset papit ja psykiatrit yrittivät salata *homoseksuaalisuutta* koskevaa informaatiota ja sensuroida väärän tiedon vääräksi paljastaneita henkilöitä ”tekijänoikeuksiin” vedoten. Elefantin rymytessä posliinikaupassa ja virtahevon lymyillessä kansakunnan olohuoneessa, jaarittelevat totuuden portinvartijoina toimivat poliitikot ja valtamedia nyt mieluummin aidan seipäistä kuin itse aidasta ja sen vaakariukujen puuttumisesta.

5.3.3. Tuomitsemisen tehottomuus ja tutkimusten toivottomuus

MV-lehden ja sen omistaja-perustajan saama kohtelu sopii esimerkkitapaukseksi valtavirran poliitikkojen ja median tavasta suojella omia intressejään ja valtakunnassa vallitsevaa yhden totuuden todellisuutta. Kuvaavaa on, että lehti on kiinnostanut ”syrjäytyneiksi”, ”rasisteiksi”, ”reppanoiksi”[150] tai muutoin kovaosaisiksi väitettyjen tavallisten suomalaisten lisäksi entistä enemmän myös tutkijoita, asiantuntijoita sekä älymystöä. Kiinnostuksen motiivina on saattanut olla jatkuva murjomisen halu, mutta myös pyrkimys ymmärtää ja tunnustaa lehden tarpeellisuus.

Kun Tampereen yliopistossa tutkijana toimiva Heikki Heikkilä lausahti Yleisradion uutisissa, että Suomessa on vastamedialle otollista ilmapiiriä paljon enemmän kuin on ajateltu,[151] toteamus oli tieteellisesti arvattavissa. Tämänhän kaikki toki jo tietävät, ja

---

[150] Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko leimasi maahanmuuttoa kritisoivat suomalaiset halveksuvalla nimittelyllä kirjoituksessaan ”Rasisti on reppana” 28.9.2015. Häpeämistä on nähdäkseni enemmän toimittajalla kuin pilkan kohteilla, joita maahanmuuton vastustuksen laajuudesta päätellen näyttää olevan valtaenemmistö suomalaisista.

[151] Tutkija Heikki Heikkilä toimittaja Esa Koivurannan Yleisradion Internet-sivuille kirjoittamassa jutussa ”’Julkisen keskustelun häirikkö’ – Eliitin vastainen media heijastaa suomalaista herravihaa” 1.11.2015.

olennaista olisikin pohtia, *miksi* näin on. Vastaukseni: mediassa tapahtuneen diskursiivisen halkeamisen takana ovat maahanmuuton aiheuttamat yhteiskunnalliset konfliktit, joiden tukahduttaminen on ollut silkkaa typeryyttä sekä valtavirtapoliitikoilta että valtamedialta. Vallanpitäjät ovat yrittäneet nujertaa MV-julkaisun tekijänoikeudellisilla verukkeilla, sillä lehti ei tee skandaalijuttuja poptaivaan tähtösistä Seiskan tavoin vaan astuu valtakunnan herkimpinä pidetyille varpaille paljastaen valtamedian vaikenemia asioita. Copyright-säädöksiin vetoaminen on tässä informaatiosodassa pelkkä lillukanvarsi; kaikki lehdet kun lainailevat kilpaa toisiltaan ja laittavat jutun loppuun maininnan, missä asiasta ”kerrottiin ensin”.

Tekijänoikeuksiin tai ”loukkaavuuteen” vetoaminen on myös väärän lipun manööveri. Prosessioikeudellisesti katsoen ei hankintametodin mahdollinen epäeettisyys kumoa rikoksen paljastavaa tulosta, mikäli se on sinänsä relevantti tai tosi. MV-lehden puutteet ja journalistiset virheet – vaikka ovatkin selvät ja erottuvat – ovat vähäiset verrattuna lehden funktioon ja arvoon julkaisupolitiikan tervehdyttäjänä. Lehden tekijöiden syyttäminen taas rikkoo Euroopan unionin omaa ja oikeusvaltioissa yleisesti hyväksyttyä periaatetta, jonka mukaan median sekä poliittisen tai julkisen vallan ei pidä pyrkiä vastaamaan kohtaamaansa arvosteluun oikeustoimilla.

Pitämällä kuvastinta perinnemedian edessä MV-lehti on osoittanut, ettei syyllinen löydy peilin takaa vaan edestä. Siksi myös itse ehdotin MV-lehdelle ja sen tekijöille Bonnierin Suurta Journalistipalkintoa vuonna 2016, jolloin raati keräsi ehdotuksia yleisöltä.[152] Tyyliin *manus manum lavat* palkintolautakunta seppelöi palkinnolla ja voiteli rahalla erään MV-lehden pahimmista kriitikoista, toimittaja Jessikka Aron, joka amfetamiinituomiostaan huolimatta oli saanut jatkaa toimintaansa poliittisesta korrektiudestaan muutoin tarkassa Yleisradiossa.[153] Hän on ollut omassa suvaitsevuudessaan se, jota jokainen konflikti totisesti tarvitsee. Enemmänkin uskon siihen, että toimittajan tueksi mennyt valtamedia vain leipoi loukatusta marttyyria. Sankaritoimittajaksi tekaistua kirjoittajaa uhriuttamalla koetettiin pestä valtamedian paitaa ja antaa toimittajakunnan mukasuurille kärsimyksille kasvot. Todellisuudessa hänen oma toimintansa oli erittäin provosoivaa.

MV-lehden tiedotustutkijoilta ja muulta medialta saamat haukut ja syytökset on kuitenkin otettu kiitoksina vastaan lukijoiden piirissä. Paha maine on käännetty amelioraatiomaisesti nurin, ja kansa on löytänyt ajatusrikoksilleen kumppanin. Janitskinin Nykysuomelle antaman ja 19. tammikuuta 2018 julkaistun lausuman mukaan hän ei ollut (Jessikka Aron väitteiden vastaisesti) saanut rahoitusta Venäjältä eikä ollut myöskään vieraan valtion agentti vaan perusti lehtensä ulkomaille Suomen kurjistuneen sananvapaustilanteen vuoksi.[154] Samasta syystä kansainvälistä julkaisutoimintaa pidetään tärkeänä *tieteessä*. Pienissä kotimaisissa piireissä totuudella kun on taipumus paeta hiirenkoloon, ellei sitten tieteen oma vaihtoehtomedia onnistu puhkaisemaan myös tiedeyhteisön sisäänpäin lämpiävää kustannustoiminnan kuplaa.

Tosiasiassa kyse ei ole ollut mistään alkuperältään selittämättömästä ”herravihasta” vaan *maahanmuuton* aiheuttamasta eripurasta.

152 Ks. blogikirjoitustani ”Ehdotan journalistipalkintoja MV-lehdelle” 30.11.2015 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

153 Bonnier-konsernin omistama MTV3 mainosti Yleisradiossa toimivan Jessikka Aron palkitsemista Internet-sivuillaan 10.3.2016.

154 Verkkolehti Nykysuomi 19.1.2018 jutussa ”MV:n entinen ja nykyinen vetäjä keskustelevat julkaisun historiasta ja tulevaisuudesta”.

Ilja Janitskinille 18. lokakuuta 2018 Helsingin käräjäoikeudessa langetettu vuoden ja kymmenen kuukauden ehdoton vankeusrangaistus ja yhteisvastuullisesti kahden muun henkilön kanssa kannettavaksi määrätty 239 000 euron korvaustuomio on selvästi kohtuuton.[155] Hyökätessään vaihtoehtoista julkaisutoimintaa vastaan valtamedia ei ole ymmärtänyt polkevansa myös omia sananvapauteen nojaavia toimintaehtojaan, eikä sitä, että valtamediassa toimivien toimittajien ideologisen työn *pitää* olla ankaran arvostelun alaista.

Näin valtamedia pyrkii kääntämään huomiota pois siitä, että Yleisradio, Sanomien mediat ja muu valtamedia ovat muuttuneet tiedon välittäjistä tiedon muokkaajiksi, mielipidefoorumeiksi sekä valikoivaa journalismia harjoittaviksi pesukoneiksi, joissa musta pyykätään valkoiseksi. Vankilassa istuva, syöpään sairastunut ja suomalaisuutta puolustanut lieksalaissyntyinen isänmaanystävä Ilja Janitskin toi mieleen erään maanpakoon tuomitun kreikkalaisen, joka todisti, ettei voi kulkea väkijoukon läpi soihtu kädessään polttamatta jonkun partaa. Valtamediaa haastavan vaihtoehtoisen median ei tarvitse olla rujo rakkikoira mutta ei myöskään puhdas pulmunen, sillä myöskään valtamedia itse ei sitä ole.

MV-lehteä sittemmin jatkaneen toimituksen varovaisempi linja vihjaa, ettei kaikki lehdessä sanottava taidakaan olla enää ihan totta. Siksi se antaa näytön tavasta, jonka mukaisesti vähäisinkin sananvapauden nipistely ja näpistely johtavat itsesensuuriin ja kaiken sanotun vesittymiseen epäilyillä viestinnän luotettavuudesta. MV-lehden toimintaa jatkavat myös Urkki.net- ja Murkut.org-uutispalvelut, jotka puolestaan todistavat oikeaksi vanhan väitteen, ettei totuus koskaan tule ”kovissa kansissa” vaan ”tiskin alta”. Totuus on kuin vieteriukko, joka ponnahtaa aina jotain kautta esiin, mikäli sille jossakin naulataan kansi päälle.

Entä miten MV-lehti sopii edustamaan kaikkea vaihtoehtomediaa ”ilmaisnäytteenä”? – Huonosti. Vaihtoehtoisen uusmedian tiedonhankinta- ja julkaisutapa on puoluelehdet mukaan lukien ollut Suomessa juridisesti moitteetonta. Journalistin ohjeisiin sitoutumaton uusmedia on pyritty kuitenkin mustamaalaamaan kautta linjan MV-lehden tapaiseksi, vailla lain suojaa olevaksi julkaisutoiminnaksi, mikä on vastoin totuutta.

5.4. Vastuuvalheet ja pravdan jälkeinen aika

Vaihtoehtoisen median sitoutumattomuus joukkotiedotuksen itsesäätelyelimenä esiintyvän Julkisen sanan neuvoston ohjeisiin on ymmärrettävää, sillä journalistin ohjeet muodostavat konventionaalisen ”hyviä tapoja” ja ”soveliasta argumentaatiota” korostavan sosiaalisen normiston, joka asettaa perustuslaillista sananvapautta ahtaamman kehyksen argumentaatiolle ja viestinnälle. Siten se heikentää myös tieteelliselle ajattelulle elintärkeää rajoittamattoman kriittisyyden periaatetta. Sellaiseen ideologiseen silmukkaan ei ole kenelläkään syytä ripustautua, ei myöskään niin sanotulla vaihtoehtomedialla.

---

[155] Helsingin Sanomat iloitsi tuomiosta toimittaja Susanna Reinbothin kirjoittamassa ja 18.10.2018 julkaistussa jutussa ”’Motiivina maineen tuhoaminen ja ammattitaidon kyseenalaistaminen’ – MV-lehden Ilja Janitskinille ehdoton vankeustuomio, Johan Bäckmanille ehdollista vankeutta Ylen toimittajan kunnianloukkauksesta ja vainoamisesta”. Arvostelin päätöstä 19.10.2018 blogikirjoituksessani ”Dialektiikan pimeä ydin: sananvapaudella vankilaan”, jossa totesin, että ”maineen loukkaaminen”, ”kunniansa” loukatuksi kokeminen ja itsensä ”vainotuksi” epäileminen eivät ole mitään sellaista, mistä pitäisi jaella rangaistuksia, niin kuin ei toimittajan ”ammattitaidon kyseenalaistaminenkaan”. Myös ”salassapitorikoksista” tuomitseminen oli absurdia tapauksessa, jossa lehden tekijöille olisi kuulunut valtion tiedonjulkistamispalkinto ja väite toimittajan ”vainoamisesta” oli *vice versa*.

Journalismin eettisyys ei vaadi periaatteellista hirttäytymistä minkään sellaisen järjestön normeihin, jotka piirtävät lakia ahtaamman kehyksen lehdistönvapaudelle, toisin sanoen tiedotusvälineiden oikeudelle toimia hallitusvallasta ja poliittisesta vallasta riippumatta. Myöskään toimitustyön arkinen pragmatiikka – esimerkiksi haastattelujen moraalisuus – ei vaadi tavanomaisesta sosiaalisesta normistosta tai ihmiskäytöksestä poikkeavaa ohjesääntöä, johon sitoutumalla toimitustyön moraali olisi yksinomaan mahdollista säilyttää. Sellainen ajattelu muistuttaisi magiaa, jonka mukaan ilmiöt ovat olemassa tai moraalisesti perusteltuja vasta, kun niistä on *uutisoitu* jossakin *kontrollin alaisessa* viestimessä.

Kontrollin kahleiden mainostaminen median ”vastuullisuutena” kestää kuin kerjäläistytön kelkkanaru, sillä sanankäytön *rajoittaminen* ei kerro mistään vastuusta, median lojaalisuudesta yleisöjä kohtaan eikä yleisöjen luottamuksesta medioihin. Sen sijaan se kertoo ihmisten hallintapyrkimyksistä.

Esimerkin median oman tehtävän täydellisestä väärinymmärtämisestä tarjosi MTV3:n 26.3.2017 julkaisema juttu ”’Eurooppalaisessa vertailussa suomalaista mediaa pidetään poikkeuksellisen vastuullisena’ – MTV Uutiset sitoutunut lakia tiukempiin journalistin ohjeisiin”. Kirjoituksen mukaan

> [m]aailmanlaajuisissa tutkimuksissa luottamus suomalaiseen mediaan on yhä vahvaa, hehkuttaa juhlavuottaan juhlivan Julkisen sanan neuvoston puheenjohtaja Elina Grundström.[156]

Juttu jatkui yleisöjä ylenkatsovalla kannanotolla, jonka mukaan

> [m]edialukutaidon merkitys on noussut arvoon arvaamattomaan, kun melkein kuka tahansa voi julkaista verkossa ja somessa juttuja sekä kirjoittaa blogeihin mielipiteitä, joilla ei ole välttämättä mitään tekemistä tosiasioiden kanssa.[157]

Tällä tavoin toteava taho ei ole ymmärtänyt, että toimittajien valikoimat ja mainostamat ”tosiasiat” koostuvat *toimittajien* omista mielipiteistä. Poliittisilla mielipiteillä puolestaan ei tarvitse olla tekemistä ”tosiasioiden” kanssa, sillä nehän edustavat alun perinkin arvoarvostelmia ja mieltymyksiä. Ei siis pidä ajatella, että mielipiteet olisi kiellettävä, mutta niitä ei pitäisi myöskään ymmärtää ”tosiasioiksi”, joilla kielletään vastakkaiset näkemykset. Totuus siitä, mitä ihmiset ajattelevat, tulee läpi nimenomaan blogien ja sosiaalisen median kautta, ja se puolestaan ilmaisee yhteiskunnallista *todellisuutta*.

Suomi on maa, jossa ”valitettavasti on pelkurimaisuuden ja itsesensuurin perinne”, totesi saksalainen laatulehti Frankfurter Allgemeine Zeitung Muhammedin pilakuvien sensuroinnin aikaan.[158] Mutta kaikeksi harmiksi myös nykyisin

> [v]ain harvassa maassa kaikki perinteiset mediat ovat sitoutuneet noudattamaan yhteisiä journalistin ohjeita niin tiukasti kuten Suomessa, lisää Grundström.[159]

---

[156] MTV3:n toimittajan Raija Kantomaan 26.3.2017 julkaisemassa nettijutussa haastateltiin Julkisen sanan neuvoston puheenjohtajaa Elina Grundströmiä ja MTV3:n uutisten päätoimittajaa Merja Ylä-Anttilaa, josta keväällä 2018 tehtiin Yleisradion toimitusjohtaja.

[157] Sama.

[158] *Frankfurter Allgemeine Zeitung* jutussaan ”Finnen machen keine Witze” 2.3.2006.

[159] Elina Grundrstöm MTV3:n edellä mainitussa jutussa 26.3.2017.

Tätä tunnustusta säesti MTV3:n uutisten vastaava päätoimittaja ja sittemmin Yleisradion toimitusjohtajaksi nimitetty Merja Ylä-Anttila, jonka mukaan ”[…] median uskottavuus säilyy tekemällä perustyö hyvin, jossa haetaan lähteet ja korjataan vääryydet”.[160] Pitkästyttävintä ja kärsivällisyyttä koettelevinta tässä poseeraamisessa on valtamedian asenne, jonka mukaisesti se yksin omassa omahyväisyydessään katsoo olevansa oikeutettu ”etsimään lähteet” ja ”korjaamaan” maailman ”vääryydet”.

Totuuden ja todellisuuden paketoimista median omaan umpioon kuvaa Julkisen sanan neuvoston juhlavuotensa kunniaksi julkaisema ”Vastuullisen median tunnuksen” julkaiseminen.[161] Kun kansalaisia aletaan ohjeistaa liikennemerkkien kaltaisilla sertifikaateilla, tulee median viitoittamasta tiestä yksisuuntainen väylä, josta jouduttaneen aikaa myöten varoittamaan myös katukilvillä, hihamerkeillä ja muilla symboleilla.

Valtamedian pietismiä henkivä ryhmäkoheesio jäisi mysteeriksi, mikäli sitä ei selitettäisi filosofisesti ja psykologisesti. Jacques Derridan mukaan kirjoittava ihminen yrittää jatkaa elämäänsä kirjoituskoneen riveillä. Samaan tapaan myös uutisrituaaleissa tapahtuva ilmiöiden legitimoiminen auttaa hallitsemaan ja jäsentämään muutoin mielivaltaisena näyttäytyvää todellisuutta ja sitä kautta vapautumaan eksistentiaalisesta ahdistuksesta. Mediassa esiintyvä raivokkuus heijastelee siis pohjimmiltaan valtavirran toimittajien ja suurten yleisöjen kognitiivista kyvyttömyyttä hallita maailman ongelmista johtuvia informaatioshokkeja ja reagoida niihin adekvaatisti.

5.5. Lasitalon sensuurinnälkäiset klikkihiiret

Kun ihmiset eivät enää lue Sanomien jutuista enempää kuin niiden otsikot ja jättävät propagandatekstit lukematta, tilaamatta ja maksamatta, lehti yrittää todistella lukijakunnan laajuutta mainostajilleen tekemällä huomiota herättävää klikkijournalistiikkaa. Niinpä laskevalevikkinen maakuntalehti Helsingin Sanomat on yrittänyt venyttää otsikkonsa pitkien rivirimpsujen mittaisiksi, jotta se saisi lukijoiden liipaisinsormen hievahtamaan. Otsikoissa on nykyisin kokonaisia lauseita, väitteitä, sivulauseita, varauksia ja selityksiä. Ja nämä kaikki ovat tuputtamisen tunnusmerkkejä.

Edellä esittämäni tarkastelun kautta näkyy, että pakkosyötetty journalismi ei tunnu kelpaavan, kun taas kielletyllä olisi kysyntää. Tämä ei johdu ensin mainitun maksullisuudesta ja jälkimmäisen ilmaisuudesta. Tilanne ei myöskään kerro ”kielletyn hedelmän houkutuksesta”, vaikka osa vaihtoehtoisen median nauttimasta vastaanotosta perustuukin illuusioon, joka on syntynyt paljastusjournalismin keräämästä huomiosta. Valtamedia on itse luonut tuon sallitun ja kielletyn välisen eron, operoinut sovinnaisuuden ja epäsopivan välisellä rajalla ja kylvänyt vaihtoehtomedialle otolliseen maaperään salamielisyydellään ja sensuurillaan. Sensaationnälkää kiehtovia oletuksia, luuloja ja huhuja on nimenomaan silloin, kun jostakin ei voida puhua avoimesti.

Niinpä vaihtoehtomedia ei ole osa ongelmaa vaan osa sen ratkaisua. Median epäluotettavuutta on kasvattanut valtamedian oma itsesensuuri ja viranomaisten harjoittama ripitys. Pimittäminen ja valheellisuus kävivät lopulta niin paksuiksi, että ne väistämättä synnyttivät kanavia, joista totuus on päässyt purkautumaan kansalaisten tietoisuuteen, ja tätä var-

[160] Merja Ylä-Anttila edellä maintussa MTV3:n jutussa.
[161] <https://vastuullistajournalismia.fi/>.

sinaista informaation valtavirtaa kutsutaan nyt paradoksaalisesti ”vaihtoehtomediaksi”. ”Valhemedia” on itse itsensä, eli varsinaisen valtamedian, aiheuttama syy ja seuraus yhtä aikaa. Juuri siksi sen ongelma on ratkaisua vailla.

Aivan kuten Matias Turkkila totesi edellä mainitussa kirjoituksessaan, median taantumuksellisuuden kärjessä on kulkenut Helsingin Sanomat Nyt-liitteineen, ja muiden lehtien toimittajat ovat seuranneet perässä. Kriittiset toimittajat ovat tämän joukkion panttivankeina ja katselevat sivusta, kun poliittisiksi hybridisotilaiksi ryhtyneet toimittajat pelaavat omaa epätodellisuudentajuista peliään. Eräänä osoituksena Helsingin Sanomien epätoivoisesta puolustustaistelusta ja halusta asettaa vaihtoehtomedian edustajat *cordon sanitaireen* vaati lehteen kirjoittava Riku Rantala hätistämään Turun yliopistoon puhumaan kutsutun Matias Turkkilan pois yliopiston tiloista.[162] Lehti myöntää kyllä auliisti sivutilaa Suurta Monikulttuurista Unelmaa kokoon riipiville pienille kynille, mutta hiljaiseksi toimituksen saa, kun lausuu lehden tarkoitusperistä jotain vastaansanomatonta.

Myös tässä esittämäni huoli *valtamedian* hyvinvoinnista saattaa muistuttaa keskitysleirivangin murhetta siitä, että leiri ei toimi tarpeeksi tehokkaasti. Vaikutelma on oikea sikäli, että esittämälläni arvostelulla on ”rakentava sisältö”. Medioissa ja vankiloissa onkin yhteistä se, ettei kummassakaan lisääntynyt vapaa-aika johda älylliseen laiskuuteen vaan kriittisyyden kasvuun. Mielestäni on kuitenkin harmillista, että kansalliset viestintäinstituutiot kaatuvat ja arvovaltaiset lehdet taantuvat tendenssijournalismin tasolle, sillä niissä olisi voimavaroja myös kunnon journalismin tekemiseen. Älköön siis kukaan luulko, että murjon Helsingin Sanomia itsetarkoituksellisesti tai turhaan, vaan lehti on ansainnut sen.

Ongelma lienee tiedostettu Sanomissa, mutta ratkaisu ei ota onnistuakseen, sillä vastauksia etsitään vääriltä suunnilta. Jokainen Helsingin Sanomien lukija voi vaivatta todeta ne vasemmistolaisen jargonin kliseemäiset kohdat, joihin on helppo pistellä miekkojaan. Edustavan näytön toimituksen asenneilmapiiristä lipsautti päätoimittaja Antero Mukka, joka totesi hiljattain:

> Koko ajan pitää olla tarkempi, mihin arvokasta journalistista osaamista kannattaa käyttää. Meillä pitää olla koko ajan valistuneempi käsitys siitä, miten jutut toimivat lukijan ja yhteiskunnan hyväksi eivätkä olisi vain asioiden kirjaamista.[163]

Toteamus vaikuttaa viattomalta, mutta oikeasti siinä sanotaan, että ’meillä toimituksissa pitää olla koko ajan käsitys siitä, miten jutut toimivat *valitsemamme poliittisen agendan* hyväksi’.[164] Sama näkemys kiteytyy myös lehden toimittajan Saska Saarikosken toteamuksessa, että ”Helsingin Sanomissa me ajatellaan itse. On sattumaa, että me ajatellaan kaikki samalla tavalla.”[165] Tämä on samanlaista sattumaa kuin se, että kolhoosissa

[162] Riku Rantala Helsingin Sanomien jutussaan ”Nimetön vihapuhe tekee Suomesta Neuvostoliiton” 10.12.2016.

[163] Helsingin Sanomien päätoimittaja Antero Mukka toimittajansa Teemu Luukan kirjoittamassa jutussa ”Helsingin Sanomien päätoimittaja näkee lehden roolin sillanrakentajana: ’Pitää ymmärtää, miksi ihmiset katsovat maailmaa tavalla, jolla he katsovat, vaikka sinä itse katsoisit toisesta vinkkelistä’” 11.11.2017. Loputtoman pitkässä otsikossa vihervasemmistolaiseen maailmankuvaan viitattiin kiertoilmauksella ”katsovat maailmaa tavalla, jolla katsovat” – erotuksena lukijaa puhuttelevasta ”toisesta vinkkelistä”.

[164] Reijo Tossavainen Oikean Median kolumnissaan ”Joukkoraiskaus, josta ’laatumedia’ vaikenee, koska se ei sovi agendaan” 12.11.2017.

[165] Saska Saarikoski Twitterissä 11.11.2012.

kaikki ovat kommunisteja. Lauseen itseironia oli tuomittu epäonnistumaan, sillä lehden puolueellisuus on arkinen tosiasia.

Todellisuuteen heräämisen sijasta Helsingin Sanomat on päättänyt rakentaa myös ikioman punavihreän kuplan. Tuekseen se on saanut lähes puoli miljoonaa euroa Googlelta, joka Euroopan unionin painostuksesta suostui muuttamaan omia hakukonealgoritmejaan sellaisiksi, ettei se enää listaa Internetin sisältöjä vapaasti tai viittaussuosion mukaan vaan valikoi esille poliittisen korrektiuden mukaisia näkemyksiä sulkien pois maahanmuuttokriittisiä, monikulttuurisuutta arvostelevia sekä Euroopan unionin liittovaltiopolitiikan vastaisia näkemyksiä. Helsingin Sanomat kirjoitti:

> Googlen Digital News Initiative -rahasto on myöntänyt Helsingin Sanomille 490 000 euron tuen uudenlaisen sisällön suosittelujärjestelmän kehittämiseksi. HS kehittää koneoppimiseen perustuvan järjestelmän, joka oppii suosittelemaan erikseen jokaiselle lukijalle häntä kiinnostavaa sisältöä. Järjestelmän erityinen päämäärä on välttää sisältökuplia – sosiaalisesta mediasta tuttua ilmiötä, jossa käyttäjä näkee vain omaa maailmankuvaansa myötäileviä aiheita. Tätä varten hankkeessa rakennetaan järjestelmä, jonka avulla *toimittajat voivat ohjata ja määritellä* suosittelun painopisteitä journalistisin perustein.[166]

Oman paikallislehtensä entinen päätoimittaja Reijo Tossavainen arvioi, että Helsingin Sanomat ei siis halua, että ihmiset voisivat arvioida Internetissä tarjolla olevaa informaatiota vapaasti vaan että toimittajat valitsevat sen heidän puolestaan. Tätä kautta Helsingin Sanomat pyrkii luomaan automaattisen punavihreän suodattimen, joka ohjaa ajattelemaan EU-myönteisesti, maahanmuuttomyönteisesti ja perussuomalaisten vastaisesti.[167] Lehti haluaa, että kansalaiset toimisivat Helsingin Sanomien toimitukselle mieleisessä ympäristössä. Mutta kuka haluaa maksaa siitä, että tulee aamuisin pumpatuksi täyteen toimittajien punavihreää agendaa?

Toimittajien sanotaan käyttävän ideologisen valikointinsa verukkeena ”journalistisia perusteita”. Se puolestaan on pelkkää kiertoilmausta poliittiselle propagandalle. On vahingollista, että lehden ideologia ulottuu vaikuttamaan myös Googlen hakukonejärjestelmään, mikäli hankkeen rahoittaja alkaa käyttää lehden tuottamaa punavihreän salaatin raastinrautaa yleiskoneena.

Edellä siteeratun jutun kirjoittanut Esa Mäkinen on Ylioppilaslehden entinen päätoimittaja ja yksi punavihreän kuplan palkeissa pontevimmin puhaltavia tekijöitä. Nykyisenä Helsingin Sanomien toimituspäällikkönä hän kirjoitti tarkoitustensa paljastamiseksi myös junttaavan jutun ”Hesarista et saa ahdasta kuplaa, vaikka yrittäisit”, jossa hän paheksui Facebookin tapaa valikoida käyttäjiensä nähtäville heidän surffailutottumustensa perusteella valikoituja mainoksia.[168] Kun hän nyt alkoi rakennuttaa toimittajien mieltymyksiä propagoivaa samanlaista järjestelmää uutistoimitukseen, hän toimi lukijoilleen ilmoittamiensa ihanteiden vastaisesti. Mikäli myös uutisia aletaan valikoida täsmämainonnan kei-

---

[166] Toimituspäällikkö Esa Mäkinen Helsingin Sanomien jutussaan ”HS kehittää uutta suosittelujärjestelmää Googlen puolen miljoonan euron tuella – Tavoitteena somekuplien välttäminen” 13.12.2017. Sitaatin kursivointi J. H. – Esa Mäkisellä on työhistoriaa ja historiallista työtä myös Kansan Uutisten toimittajana.

[167] Reijo Tossavainen Perussuomalainen-lehden kolumnissaan ”Helsingin Sanomat rakentaa ikioman punavihreän kuplan” 14.12.2017.

[168] Esa Mäkinen Helsingin Sanomien pääkirjoituksessaan 25.11.2017.

noin vihervasemmistolaisen median hyväksi, tulee punavihreästä suodattimesta aukoton.

Koska Internet tulkitsee sensuurin vaurioksi ja reitittää sen ohi, ei tiedon valtatielle poikkiteloin heittäytyjillä ole muuta mahdollisuutta kuin hävitä. On hakukoneyhtiöiden oma tappio, mikäli ne sallivat Helsingin Sanomien toimittajien puuttua kaikkein pyhimpäänsä ja määritellä hakukoneidensa parametrit toimittajien mieltymysten mukaisiksi.

5.6. Miksi perinteinen media uppoaa?

Perinteisen median päätoimittajat ovat usein väittäneet, että lukija- ja tilaajakato eivät johdu toimituksellisista ratkaisuista vaan median digitaalisesta murroksesta, jonka vuoksi mainostajat ovat vetäytyneet lehdistä ja TV-kanavilta. Tarve mainostamiseen ja ilmoitteluun ei ole kuitenkaan muuttunut, joten perinnemedia on epäonnistunut sopeutumaan tilanteeseen, tai on pääteltävä, että yleisökato on kannanotto viestimien journalistiseen sisältöön.

Tilaavatko ihmiset lehtiä ja katselevatko he MTV3:n tai Nelosen ohjelmia mainosten vuoksi? Käsittääkseni ihmiset maksavat lehdistä lukeakseen juttuja ja TV-ohjelmista saadakseen informaatiota tai viihdettä. Kaikkialla, mistä ihmiset kaikkoavat – kuten kanavilta, kirkoista tai lehdistä – on viestinnän sisältöön liittyvä ongelma.

Levikin Tarkastus Oy:n tilaston mukaan Helsingin Sanomien levikki romahti vuoden 2006 tasosta eli 426 117 tilaajasta 321 828:aan vuoteen 2016 mennessä. Jälkimmäisessä ovat mukana myös digilehden tilaukset, joten nettopudotusta oli 24,5 prosenttia, eivätkä digilehden tilaukset riittäneet kompensoimaan menetystä. Koska paperilehteä tilasi vuonna 2016 enää 252 058 maksavaa asiakasta, paperilehden tilaukset romahtivat 40,8 prosenttia, ja Sanoma-konsernin ykköslehdeksi nousi Aku Ankka, jonka päähenkilö rähjää kadulla ilman housuja. Lukijakato on koetellut prosentin tai muutaman kymmenyksen vuositappiolla myös muita lehtiä, mutta missään pudotus ei ole ollut yhtä rajua kuin Helsingin Sanomissa.

Tämä kertoo, että sivistynyt kansalainen ei tarvitse tulkinnanvaraisten asioiden arvioimiseksi valikoivaa mediaa, jossa pakolaiset, EU ja naiskiintiöt yritetään kaupata heille ilman vaihtoehtoja, yhden totuuden mielipiteinä. Vain yksinkertaisissa, immanenteissa ja triviaaleissa asioissa saattaa vallita totuuksia, mutta politiikka on vapauden kenttää, jolla kansalaiset ilmaisevat poliittista tahtoaan ja päättävät arvostustenvaraisten asioiden merkityksistä ja päämääristä itse.

Lehti voi tietenkin jatkaa tappiokierrettään sulkemalla silmänsä kritiikiltä ja väittämällä, ettei tilausten vähenemisellä ole mitään tekemistä lehden harjoittaman asennemuokkauksen ja ylenkatseellisuuden kanssa. Toimittajat voivat uskotella Sanomien sukuomistajille ja muulle governanssille, että hulvaton pudotus johtuu konsernin päätöksistä sanoa irti kolmanneksen toimittajistaan. Olisi kuitenkin jälleen pohdittava, mikä on syy ja mikä seuraus. Pelkkä pyromaanien vähentäminen ei ole saanut tulta talttumaan, ja oikealla palokunnalla on ollut vaihtoehtoista tekemistä.

Yksi syy valtamedian tuhokierteeseen on, että konsernin sisäinen viestintä johdon ja toimitusten välillä on poikki tai toimii nurinkurisesti. Ylemmissä kerroksissa, eli hallinnossa, kuullaan se, mikä laskukoneen logiikalla pystytään ymmärtämään, ja alhaalla otetaan huomioon sellainen, mikä sopii toimittajien poliittiseen maailmankuvaan.

Sanoma Oyj:n hallituksessa toimii useita hollantilaisia hallitusammattilaisia sekä suo-

malaisia yritysjohtajia Nokian ja Koneen tapaisista firmoista, mutta journalistista asiantuntemusta mediatalon johdossa ei juuri ole. Taloustieteilijöiden ja insinöörien näkökulma lukijoiden kohtaamiseen on toisenlainen kuin juttuja tekevien toimittajien tai lehtiä katukaupustelevien tilausmyyjien. EU-myönteisen propagandan suoltaminen läpäisee harmonisesti ja happovaivoja aiheuttamatta koko organisaatiota, mutta Benelux-maissa laajalti vallitseva yltiöliberalismi ei voi saada jalansijaa Suomessa, sillä suomalaiselle ihmiselle ei voida kirjoittaa paneurooppalaisessa rippikopissa opittuja läksyjä, joiden mukaan moniarvoisuus on munkkien hyminään mukautumista.

Monissa ilmaiseksi jaeltavissa kotimaisissa kaupunkilehdissä on pystytty tekemään asiallisempaa ja todellisuudentajuisempaa journalismia EU:sta ja maahanmuutosta, sillä päätoimittajat ja omistajat ovat samoja henkilöitä ja tietävät, ettei arvostelukykyisille suomalaisille voida syöttää mitä tahansa. Toisella tavoin sanottuna: makkarasta ja sinapista tykkäävää grillauskansaa ei voida hetkessä elitisoida viinimaista tutun ruokaetiketin ja valkosipulietanoiden ystäviksi. Eurooppalaistamisen epätoivoisuutta kuvaa se, ettei rehellisyydestä ja suorapuheisuudesta pitävistä suomalaisista voida tehdä myöskään kevytmielisestä revyy- ja varietée-perinteestä tykkääviä eurovisiointoilijoita. Meidän oloissamme on totuttu ajattelemaan, että moniarvoisuus ja laatujournalismi ovat huvittelun ilmapiirin *rikkomista*.

Yleisöjen kaikkoaminen heijastelee kyllästymistä uutistoiminnan loitontumiseen todellisuudesta. Se kuvaa läkähtymistä suostuttelun, maanittelun ja taivuttelun sekä soveliaisuuden tavoittelun ilmapiiriin. Vastaanottajien vaateliaisuudessa puolestaan ei ole korostunut viihteellisyyden vaan totuuden ja tiedon kaipuu. Kun varttuneet miestoimittajat on sanottu irti valtamedian toimituksista ja ne on täytetty halvoilla nuorilla neideillä, nämä pienet kynäilijät ovat keskittyneet riipimään kokoon sitä ainoaa virttä, jonka he ovat yliopistojen feministisillä laitoksilla oppineet, eli koleaa sosiaalipornografista jargonia naisten tasa-arvovajeesta, ”muunsukupuolisuudesta” sekä heidän edessään polvistuvien ”miesoletettujen” uusherrasmiesmäisyydestä ja pakolaisparkojen kurjuudesta.

Median totuuskriisi juontaa juurensa Euroopan unionin ripustelemisesta sananvapauden kahleista, joita valtamedian kapitalistiset omistajatahot lujittavat, sillä he katsovat siirtolaisuuden, pääoman liikkeiden ja yleiseurooppalaisen päätöksenteon palvelevan omia etujaan. Eripuraa ei olekaan syntynyt *Euroopan eri maiden kansalaisten* välille. Todellisuuden tulkintaa koskevat erimielisyydet ovat syntyneet kussakin maassa sen omien *kansalaisten* ja globaalia taloudellista ja ideologista valtaa edustavan *eliitin* välille.

Mikäli luupin alle otetaan suomalaisen valtamedian hallituksissa ja päätoimituksissa istuva väki, huomataan että niiden henkilögalleria on pitkälti samaa, joka on tumpannut sikarinsa suomalaisten työläisten takapuoleen jo vuosikymmenten ajan ja joka käy myös Bilderberg-seurassa oppia saamassa. Valtamedia muistuttaa perinteisiä sellutehtaita siinä, että niissäkin oli johtajina oikeistolaisia patruunoita ja renkeinä taistolaisia duunareita, ja tulokset lemusivat kauas. Ristiriita vallitseekin siinä, että porvarillisesta johdosta huolimatta valtamedian sisältö on vasemmistolaisen liturgian mukaista niin Sanomissa kuin Alma Mediassakin. Selitys taas on kirjani alussa mainittu: vasemmisto on mennyt globaalikapitalistisen ideologian taakse ymmärtämättä omaa parastaan, ja yleiseurooppalaisen kurinpidon vallitessa tätä kaikkea ei saisi enää edes arvostella, vaan kritiikki tuomitaan ”vihapuheena”. Oikeiston ja vasemmiston yhteinen humppa ”vihapuhetta” vastaan on merkinnyt huonoa vaihtokauppaa, sillä vasemmisto on saanut lahjaksi työvoiman halven-

tamista ja oikeisto pelkkää ylevää internationalistista julistusta. Punavihreän toimittajakunnan ja mediakapitalismin yhteenliittymää olisi vaikea ymmärtää, ellei sen takana olisi suomalaiselle yhteiskunnalle tyypillistä konsensuspolitiikkaa ja ”yhteiskuntavastuulla” höystettyä sosiaalista korruptiota, joka tosin toimii nyt kansallisen edun vastaisesti.

Nokian renkaiden testituloksista juurensa juontava kotimainen kirjoitusnormatiivi on sittemmin otettu käyttöön myös muualla Euroopassa. Kieroimman näytön sananvankeuden kiristyvästä kuristusotteesta on tarjonnut EU, joka painosti Facebookia, Googlea, Microsoftia ja Twitteriä solmimaan yksityisen sopimuksen ja poistamaan palveluistaan ”vihapuheeksi” sanotun aineksen vuorokauden sisällä julkaisemisesta.[169] Ylläpitoportaan nettinörteistä tehtiin näin sensuurituomareita, joiden ratkaisuista ei voi edes valittaa, vaikka julkiset oikeudenkäynnit ja muutoksenhakutiet olisivat oikeusvaltioiden tunnusmerkkejä.

Angela Merkelin edellinen hallitus puolestaan säädätti Saksaan lain, jolla tottelemattomuus sanktioitiin, ja kaikki ”vihapuhetta” jonkun mielestä sisältävä yhteiskuntakriittinen tai henkilökohtainen arvostelu määrättiin poistettavaksi miljoonien eurojen sakon uhalla.[170] Tämä johti Facebookia perustamaan Esseniin valtavan 10 000 neliömetrin deletointikeskuksen, joissa rippikouluista juuri päässeet tytöt ja pojat tuhoavat kansalaisten toisilleen osoittamia viestejä alle kymmenen euron tuntipalkalla.[171] Näin viranomaisvalta siirsi tuomioistuimille säädetyn tehtävän yksityisille yrityksille, joiden palkkapiiat kurittavat toisia ihmisiä sananvapauden ja muiden ihmisoikeuksien vastaisesti sekä älytöntä anonymiteettiä hyödyntäen.

Ironista on, että tähän kaikkeen suostuessaan sosiaalisen median ylläpitäjät kaivavat itselleen hautaa samalla tarmokkuudella kuin aarteen ryöstöstä narahtanut vanki Sergio Leonen elokuvassa *Hyvät, pahat ja rumat*, jossa pääosaa esittänyt Clint Eastwood lausui ”rumalle”: ”Maailmassa on kahdenlaisia ihmisiä, niitä jotka kaivavat, ja niitä, joilla on ladatut aseet – Sinä kaivat.”

Nimittäin jos Facebook, Google, Microsoft ja Twitter sensuroivat viestejä omien kriteeriensä mukaan, niin silloin ne kaivavat itselleen kuoppaa. Ne ovat saman lainsäädännön alaisia kuin kaikki perinteiset mediat ja vastuussa kaikesta, mitä niiden palveluissa esitetään. Mikäli jotain sensuroidaan, niin samalla tullaan hyväksyneeksi kaikki sellainen, mitä *ei* ole sensuroitu, ja tämä puolestaan ulottaa tarkkailun vaatimuksen kaiken kattavaksi.

Normiruuvin kiristäminen kertoo, että Orwell on täällä ja valta alettuaan horjua tiukentaa otettaan. Internet-palvelujen, -sivustojen ja -lehtien elinkaari on usein vain noin seitsemän vuoden mittainen, joten joutavathan nuo mennä. Mutta kritiikin tukahduttamisyritykset ovat sangen epäviisaita, sillä sisäänpäin käännettyinä aggressiot vaikuttavat tuhoisasti ihmisten mieleen. Mikäli niitä ei voida enää purkaa sanallisesti, ne konkretisoituvat aikaa myöten kaduilla. – Ja se taas on Sanomattakin selvää.

169 Internet-yhtiöiden alistumisesta EU:n komission tahtoon 31.5.2016 solmitulla sopimuksella kertoi muiden muassa brittiläinen The Guardian jutussaan ”Facebook, YouTube, Twitter and Microsoft sign EU hate speech code” 31.5.2016. Viittauksen Googleen oikeuttaa tekstissä se, että YouTuben omistaa Google.

170 Asiasta raportoi Yleisradion Internet-uutiset toimittaja Yrjö Kokkosen kirjoittamassa jutussa ”Netin vihapuheesta voi tulla Saksassa miljoonasakko” 30.6.2017. Jutun ingressissä todetaan totuuden nimissä, että ”[s]ananvapauden puolustajat ja useimmat asiantuntijat eivät olisi hyväksyneet lakia”, joten laineet lienevät alkaneet loiskua isommissakin astioissa. Kuolinkellot soivat EU:lle viimeistään siinä vaiheessa, kun se alkoi painostaa kansallisten hallitusten lisäksi myös julkaisualaa.

171 Asiasta kertoi Motherboard-niminen ATK-alan julkaisu verkkojutussa ”A visit to Facebook’s recently opened center for deleting content” 2.1.2018 <https://motherboard.vice.com/en_us/article/qv37dv/facebook-content-moderation-center>.

6. Valtamedian retoriset vaikutuskeinot ja todistelutaakan kääntäminen

Poliittisen vasemmiston retorinen metodi on aina ollut päälaelleen kääntäminen, joka juontaa juurensa marxilaisesta vastakohtalogiikasta. Niinpä myös maahanmuuton arvostelijat on taivuteltu puolustelukannalle perustelemaan, miksi monikulttuurinen yhteiskuntajärjestys *ei toimisi*. Vihervasemmistolla ja huvitteluliberaalilla porvaristolla *itsellään* on kuitenkin vahvoja väitteitä, jotka tähtäävät kansojen ja valtioiden ekvivalenssille muodostuneen kansallisvaltiojärjestelmän mitätöimiseen, joten *he* olisivat velvollisia perustelemaan, miksi heidän oma mallinsa olisi vallitsevaa parempi.

Kansallisvaltiot ovat syntyneet spontaanisti, luonnonoikeudellisesti ja pitkän historiallisen kehityksen tuloksena, joten valtioiden oikeutus on *sui generis* niiden olemassaolossa itsessään. Sen sijaan EU ja valtioiden rajoja ylenkatsova väestöpolitiikka ovat keinotekoisia luomuksia, ja *näyttö* maahanmuuton ja monikulttuurisuuden onnistumisesta puuttuu. Jos sitä on saatu, se on ollut huonoa sekä sosiaalietuusperäisen maahanmuuton että työperäisen maahanmuuton tapauksissa, ja Eurooppa onkin osallisena hallitsemattomassa kokeessa. Tulosta ei tiedetä mutta osataan arvata, mikä puolestaan suosittaisi varovaisuusperiaatteen noudattamista, toisin sanoen muutoksista pidättäytymistä ainakin siihen asti, kunnes myönteiset näytöt on saatu. Sen sijaan media, valtavirran poliitikot ja oikeusviranomaiset tivaavat maahanmuuton arvostelijoilta todisteita siitä, miksi me kritisoimme maahanmuuton suosijoiden monikulttuurista mallia, vaikka näytön paikka olisi väestöpoliittisten muutosten vaatijoilla itsellään.

6.1. Viestintäkuilujen syy: kansankokonaisuuksien pirstominen

Metatasolla vallitsevan diskursiivisen kiistelyn perimmäinen syy on väitteeni mukaisesti yhteiskunnan perusrakennetta ja väestöä kohdannut halkeama. Kulttuurista eripuraa ei voida sovittaa taloudellisilla perusteluilla, joiden mukaisesti maahanmuuttoa puolustellaan näkemällä ihmisissä työ- ja tuotantoelämän kannalta hyödyllisiä ”siirtolaisia”.

Tämän esineellisen ja välinpitämättömän näkökannan puitteissa katsotaan, että ihmisten kansalaisuus on huolettomasti vaihdettavissa ja että normaalioloissa he surisevat ja pyörivät työnantajiensa iloksi vailla mitään muita vaikutuksia yhteiskunnassa. Näin ajateltaessa oletetaan, että tarpeen tullen nuo maasta toiseen hyppelehtivät työläiset ovat korvattavissa toinen toisillaan, niin kuin rikki menneiden koneiden komponentit – minkään muun muuttumatta.

Tosiasiassa valtio ja yhteiskunta ovat pitkälti samaa kuin niiden väestö. Suomea nykymuodossaan ei ole, jos vaihdetaan Suomen kansa eli etnisesti alkuperäiset suomalaiset muuntaustaisiin, jotka eivät kuulu Suomen *kansaan* vaan edustavat vain juridis-hallinnollisesti ja asiakirjatasolla luovutettua *kansalaisuutta*. Perinteisissä kansallisvaltioissa etnografinen *kansaan* kuuluminen muodostaa perustan *kansakunnalle*, kansakuntaan kuuluminen juridis-hallinnolliselle *kansalaisuudelle* ja se puolestaan *kansalaisyhteiskunnalle* ja edelleen *kansallisvaltiolle*, joka on hegeliläisen järjen korkein ja kirkkain luomus. Kun näiden osatekijöiden kesken vallitsee ekvivalenssi, eli yhtäpitävä vastaavuus, ja kun yhteiset yhdistävät tekijät muodostavat myös rajoiltaan erottuvia kokonaisuuksia, syntyy keskenään toimivista kansallisvaltioista järjestäytynyt ja hallittavissa sekä ennustettavissa oleva kokonaisuus. Valtio on kansakunnan sisäisen edunvalvonnan väline, jonka kautta kansalaisten eripura on voitettu ja jonka hedelmä on hyvinvointivaltio.

Mediassa ja politiikassa nykyisin vallitsevalla kiistelyllä on roolinsa kansallisvaltioiden sisäisen ekvivalenssin hajoamisessa. Varsinainen *causa prima*, juurisyy, on kuitenkin maahanmuuton aiheuttama kansallinen hajoaminen ja intressien pirstoutuminen, joka läpäisee yhteiskuntaa alkaen tärkeästä tuotannon tekijästä, eli työstä, ja päätyen kansallisten etujen syrjäyttämiseen globaalilla ympäristöpolitiikalla.

Vastoin yleistä näkemystä ovat työperäiset maahanmuuttajat usein kaikkein haitallisimpia viedessään työpaikat kantaväestöön kuuluvilta ja aiheuttaessaan kantaväestölle työttömyyttä, joka kiertyy kuluiksi veronmaksajille.[172] Nopeasti arvioiden kaikki työ kannattaisi teettää kehitysmaissa eikä täällä, sillä väestön kirjavoituminen aiheuttaa kulttuurikitkoja ja konflikteja, joiden tuloksena yhteiskunnallinen tehokkuus heikkenee länsimaissa. Mutta tarkemmin ajatellen länsimaiden työpoliittinen etu vaatisi, että länsimaalaiset tekisivät itse enimmän työn. Vaikka työn hinta onkin meidän oloissamme korkeampi, työllisyys myös luo ostovoimaa kansalaisille, ja protektionismi kannattaa yleensä aina kansantaloudellisesti. Vahinko vain, että tieteessä ei enää tunnusteta *kansan*talouksia. Tieteitä läpäisevän internationalismin merkiksi on kansantaloustieteen nimikin vaihdettu monissa yliopistoissa ”yleiseksi taloustieteeksi”, ja *kansain*välisen politiikan nimi ”maailmanpolitiikaksi”. Globalisaatio ei ole ollut vain taloudellista kapitalismia vaan henkistä ja sosiaalista piilokommunismia, jolla on yritetty rapauttaa länsimaiden väestörakenne.

Myös luonnonsuojelu vaatisi työpaikkojen ulosliputuksen ja maahanmuuton lopettamista. Ensinnäkin, asuminen kuluttaa enemmän energiaa pohjoisessa kuin etelässä, joten muuttoliike pohjoiseen pitäisi estää. Toiseksi, kuljetukset muodostavat noin viidenneksen maailman kasvihuonepäästöistä, kun taas paikallisen tuotannon lisääntyminen merkitsee väheneviä kuljetuksia ja päästöjä, ja tässä mielessä suomalainen savupiippu on ympäristöteko.[173] Kolmanneksi, teollisuutemme ympäristötehokkuus ja hyötysuhde on parempi kuin kehitysmaiden, joten hyödykkeet kannattaisi tuottaa länsimaissa. En mene kuitenkaan työn ja tuotannon yksityiskohtiin tämän syvemmälle vaan jatkan median kannalta keskeisten ideologisten kuilujen ja kurjistumien analyysia näiden globalisaatioon kohdistamieni huomioiden pohjalta.

---

[172] Aiheesta ks. Samuli Salmisen tutkimuksia (2015, 2018 ja 2019) maahanmuuton kustannuksista julkiselle taloudelle.

[173] Lausahdus ”suomalaisesta savupiipusta ympäristötekona” lähti lentoon Suomen Uutisten 8.10.2018 julkaisemasta jutusta ”Halla-aho: Kotimaiseen teollisuuteen satsaaminen on ekoteko – ilmastonmuutosta ei hillitä moraaliposeeraamalla ja lentelemällä Balille ilmastokokouksiin”. Jutussa tuotiin esille IPCC:n samoihin aikoihin julkaiseman ilmastoraportin kritiikkiä.

Maahanmuutosta johtuvat *arvokonfliktit* ovat ratkeamattomia, sillä arvoristiriidat ovat periaatteellisia noustessaan esimerkiksi islamin ja rationalismin tai islamin ja reformoituneen kristinuskon välille. *Intressikonfliktien* ratkaiseminen puolestaan riippuu resursseista, joista vallitsee pulaa, eikä rahan lapioiminen kulutusta lietsovaan eurojärjestelmään lisää rahan ostovoimaa vaan heikentää sitä. Rajat ylittävään pariutumiseen, perheiden yhdistämiseen ja humanitaariseen maahanmuuttoon perustuva väestöjen sekoittuminen taas vaarantaa väestörakenteemme, kielemme ja kulttuurimme ja sitä kautta uhkaa monia rahassa mittaamattomia arvoja. Tuloksena on maailmaa järisyttäviä *kulttuurikonflikteja*, jotka ovat myös mediassa vellovan eripuran syitä.

Huomion arvoista onkin, ettei konfliktien juurisyihin ole sallittu vedota mediassa silloin, kun on puolustettu *kantaväestöön* kuuluvien ihmisten yhteistä *kansan tai perheen jäsenyyteen* perustuvaa *vallanperimystä* sekä *yksinomaista oikeuttamme käyttää poliittista valtaa Suomessa*. *Vallan privilegio* ja *suvereniteetti*, eli sen kuuluminen *kantaväestöille itselleen*, on pyritty häivyttämään pois sekä poliittisesta että tieteellisestä diskurssista. Sen sijaan media, viranomaiset ja EU:sta ohjautuvat poliitikot ovat puolustaneet vierasperäisiä tulijoita oman maamme kansalaisten etuja vastaan. Biologiseen jälkeläisyyteen ja perhepoliittisiin perusteisiin sallitaan vedota etuoikeutettaessa vierasperäisiä ihmisiä ”perheenyhdistämisten”, positiivisen erityiskohtelun tai kantaväestöihin kohdistuvan syrjinnän keinoin, mutta perhepoliittisiin argumentteihin ei sallittaisi tukeutua, kun puolustetaan omia kansalaisia. Tämä antaa näyttöä vasemmistolaisperäisen retoriikan merkitystenkäännöstä, jonka tuloksena yhteiskuntamme perusrakenteet ja periaatteet yritetään mullistaa maahanmuutolla ja monikulttuurisuuden ideologialla.

Samanlaista on ollut myös vasemmiston pyrkimys arvottaa kansakunnan etnisen yhtenäisyyden puolustaminen moraalisesti arveluttavaksi tai ”pahaksi”, vaikka filosofisesti katsoen kansakunnan etninen yksiaineksisuus on hyvä ja monin tavoin myönteinen asia, jota pitää tavoitella jo yhteiskunnallisten kitkojen välttämiseksi ja tehokkuuden takaamiseksi. Etnisen yhtenäisyyden tavoittelun leimaaminen ”rotusorroksi” ja rotujen olemassaoloa tunnustavan ajattelun pitäminen automaattisesti syrjintää sisältävänä asiana muodostavat vihervasemmistolle poliittisen leimakirveen, jota heiluttelemalla koetetaan herätellä sähköiskumaisia shokkireaktioita. Moraalipaniikista vapautunut tarkempi tarkastelu kuitenkin osoittaa, että väestöpoliittinen valikointi on yhteiskuntien toimivuuden edellytys, jota elolliset organismit harjoittavat populaatioiden niin sanotuilla tuottoalueilla.

Vaikka yhteiskuntapolitiikkaa ei perustettaisikaan sosiobiologisesti naturalistisen selektion varaan, käy valtamedian ja poliitikkojen asennoitumisesta joka tapauksessa ilmi, että poliittisen vihervasemmiston argumentaatio seisoo päälaellaan. Väestön puolustaminen ja oman kansakunnan edun suojeleminen on pyritty lavastamaan kielteiseksi hyödyntämällä rasismin käsitteeseen sisältyvää konventionaalista arvovarausta, jonka alkuehtoja ei ole lainkaan pohdittu. Näkyvistä on pyritty peittämään, että kiistelyn perussyy on väestöpoliittisessa repeytymisessä, josta sikiää suuri määrä muita yhteiskunnallisia ongelmia alkaen maahanmuuttajavaltaisten koulujen häiriökäytöksestä ja päätyen yhteiskuntamme päämääriä ja arvoja koskevaan eripuraan, katuväkivaltaan, vandalismiin, terrorismiin ja mediassa lainehtivaan kiistelyyn sekä kansalaisten esivaltaa kohtaan tunteman lojaliteetin rapautumiseen. Valtamedian tuella jakautuneen yhteiskunnan keskelle saapuessaan vierasperäiset tulijat pystyvät tuhoamaan maamme samaan tapaan kuin parisataa espanjalaista konkistadoria hävittivät aikoinaan inkojen valtakunnan käyttäessään hyväkseen sisäistä

jakoa inkahallitsijoiden kannattajiin ja vieraiden tulijoiden suosijoihin.

Nämä yhteiskuntaamme pesiytyneet ongelmat on vihervasemmistolainen media pyrkinyt hautaamaan loputtomalla jankutuksella siitä, kuinka väärin ongelmien toteaminen, korjausehdotusten esittäminen ja maahanmuuton vastustaminen muka ovat. Vihervasemmiston mielestä tosiasioiden ja elämän yleisten ehtojen toteaminen on ”vihapuhetta” tai ”rasismia”, vaikka sen oma marina muistuttaa pelkkää murrosikäisen protestointia elämän tosiasioita vastaan.

Poliittinen erehdys on tapahtunut siinä, kun ituhipit ja vihermimosat on valittu johtamaan Eurooppaa valtamedian heille luovuttaman julkisuuden ja ilmaismainonnan tuloksena. Kansalaisille on uskoteltu, että arvoliberalismi ja talousliberalismi ovat samoja asioita. Tosiasiassa ne ovat yhteisestä sukunimestään huolimatta vastakohtia, sillä talouden ollessa vapaa on ihmisillä pallo jalassa, eikä monikulttuurinen yhteiskunta tuo mukanaan vapautta vaan sen vastakohtia, eli kontrollia ja vapauden rajoituksia. Tämä puolestaan täyttää ideologian keskeisen määritelmän kertoessaan väärästä tietoisuudesta.

Onko merkitystenkäännöstä ja sisäisestä hajoamisesta sitten konreettista näyttöä ja millaista? Tässä luvussa luon katsauksen tapaan, jolla media on jakanut kansakuntaamme kahtia ja vauhdittanut kansankokonaisuuksien pirstoutumista ideologisesti.

6.2. Alpakoilla vallankumoukseen

Puhuttelevan esimerkin ideologisten ristiriitojen uudesta noususta maahanmuuttokysymyksen ja EU-ongelmien ympärille tarjosi itsenäisyyspäivän 612-kulkueen julistaminen ”äärioikeiston mielenosoitukseksi” ja ”natsimarssiksi” valtamediassa. Media ei ehkä olisi tarttunut leimakirveeseen kovin innokkaasti, mikäli sitä ei olisi tuonut paikalle ”antifasistisena” esiintyvä vasemmistolainen äärijärjestö Varisverkosto. Median laaja ryhmittyminen vasemmiston vihakampanjan taakse ei ollut toimitusten poliittisen orientaation huomioon ottaen yllättävää, mutta erikoista se oli, sillä itsenäisyyspäivän kulkue on kaupunkilaisten perinteinen, rauhallinen ja harras sekä viranomaisille etukäteen ilmoitettu tapa muistella itsenäisyyttä ja sen puolustamista, kun taas tapahtuman ympärille kertyneestä väkivallasta ovat aina olleet vastuussa katujen varsille sitkeästi ilmaantuneet vasemmistolaiset rähinöitsijät omilla laittomilla mielenosoituksillaan.

Joulukuussa 2017 koettu itsenäisyyspäivän ”alpakka-case” osoitti, että äärivasemmiston anarkistit olivat valmiita käyttämään myös ”lastentapahtumaa” ja sympaattisiksi koettuja kotieläimiä suojakilpenä sabotoidakseen itsenäisyyspäivän kulkueen. Suuri osa valtamediasta nieli sosiaalisessa mediassa jaetun vasemmistopropagandan sellaisenaan sekä jakoi sitä eteenpäin.[174] Eripura leviää siis myös itsenäisyyspäivisin. Se kärjistyy kansallisiksi miellettyjen tapahtumien ympärillä juuri sen merkiksi, että kansakuntaa uhkaavat sen ulkopuoliset tekijät ja muualta tulleiden kotimaiset puolustajat – ei siksi, että kansallismielisyys sinänsä uhkaisi ketään tai mitään.

---

[174] Esimerkiksi Yleisradion Internet-uutiset raportoi vasemmiston masinoimasta mutta epäonnistuneesta itsenäisyyspäivän kulkueen katkaisukampanjasta toimittaja Lena Nelskylän kirjoittamassa jutussa ”Lapset ja alpakat siirtyvät juhlimaan Suomea Töölön jalkapalloareenalle”, jossa selitettiin ja paheksuttiin, että ”Helsingissä Töölöntorilla kokoontuu itsenäisyyspäivänä äärikansallismieliseksi profiloitunut 612-mielenosoitus”. Kirjoitin aiheesta omien havaintojeni pohjalta blogikirjoituksessani ”Uusvasemmistolaisten epä-älyllisyydestä” 10.12.2017 (teoksessani *Vastahankaan*). – Ei ollut ”profiloitunut” vaan oli mediassa profiloitu.

Kiistely alkoi tällä kertaa sosiaalisessa mediassa ja jatkui sieltä valtamediaan. Harva Suomessa ylipäänsä tiesi, että alpakka on myös eläin. Useimpien, myös minun, mielessäni sana ”alpakka” yhdistyi metalliin, uushopeaan. Poliittinen vasemmisto aloitti kuitenkin sosiaalisessa mediassa valtavan vyörytyksen, jonka tehtävänä oli tukkia sosiaalinen media tällä nopeasti Suomen itsenäisyysjuhlinnan keskipisteeksi kohotetulla eläinhahmolla, jonka nimi oli pian kaikkien huulilla. Alpakoilla pitää katkaista ”natsimarssi”, äärivasemmisto raivosi Facebookissa ja Twitterissä, tai muuten ”natsit” nitistävät nuo viehättävät kotieläimet, joiden luonnollinen levinnäisyysympäristö paikantuu pienelle seudulle Peruun ja joilla ei ole mitään tekemistä Suomen itsenäisyyden kanssa.

Vasemmiston some-raivo koetteli realiteettitajun ja kärsivällisyyden rajoja sekä huonon maun sietokykyä. Valtamedia hurahti pian vasemmiston agitaatioon mukaan ja omaksui alpakka-casen osaksi omaa agendaansa reflektoimattomasti. Se alkoi lietsoa täysin palkein alpakkatapahtuman puolesta, kunnes vasemmiston synkät tarkoitusperät tulivat julki.

Myös monilta vasemmistolaisilta meni lopulta kuppi nurin. Vasemmistolaistaustainen Heikki Eskola paljasti blogissaan, että alpakka-case oli vasemmiston lavastama yritys katkaista itsenäisyyspäivän kulkue, häiritä itsenäisyyspäivän tapahtumaa ja täyttää sosiaalinen media narratiivilla, jonka mukaan lastentapahtuma sattui paikalle ”vahingossa”. Osoitettuaan tapahtuman todelliset tarkoitukset hän jatkoi:

> [...] vasemmisto teeskenteli saaneensa voiton ja täytti oman some-kuplansa voitonriemuisella ilakoinnilla ja äärioikeiston pilkalla, koska äärioikeisto oli ”salaliittoteoriallaan” paljastanut oman typeryytensä ja vasemmisto löysi jälleen yhden köykäisen syyn tuntea ylemmyyttä, ikään kuin se olisi saavuttanut jotain. Tässä asiassa on vain yksi ongelma, nimittäin se, että kaikki on täyttä valhetta. [...] En hyväksy valheiden hyväksikäyttöä oman poliittisen aseman tai agendan pönkittämiseen. Vasemmisto on tuottanut minulle monta pettymystä jo aiemmin, silti en olisi kuvitellut sen vajoavan näin alas.[175]

Lopulta myös Yleisradio joutui tunnustamaan tulleensa vedätetyksi, ja kansallinen viestintäkonserni perääntyi itsenäisyyspäivän nettinujakasta ja vanhan ideologisen luokkakuilun auki repimisestä häpeän puna naamallaan.[176] ’Alpakoista’ tuli pian uusi käsite poliittiseen teorianmuodostukseen ja Suomen poliittiseen historiaan – hieman samanlainen kuin Matti Vanhasen taannoinen ’lautakasa’.[177] Aristoteleen *zoon politikonin* kanssa tuolla poliittisella eläimellä ei tosin ole mitään tekemistä. Myös semioottisesti tilanne alkoi näyttää absurdilta oudon näköisten kamelieläinten pyöritellessä päätään kansalaissotaa muistuttavan konfliktin keskellä omituinen virnistys kuonollaan.

Kiusallista on, että media ei näytä oppivan mitään, vaan sama toistuu: toimittajat lankeavat vedätykseen, juoni paljastuu, julkaistaan yksi katumusjuttu ja ruljanssi alkaa alusta.

[175] Vasemmistolaisen Heikki Eskolan juhlalliset tunnustussanat blogikirjoituksessaan ”Alpakkagate eli vasemmiston valhe” 8.12.2017 <http://www. capricaseven.com/politiikka/alpakkagate/>.

[176] Yleisradio joutui 9.12.2017 korjaamaan asennoitumistaan toimittaja Mikko Leppäsen kirjoittamassa jutussa ”Alpakkatapahtuman järjestäjän salainen viesti julki: Tarkoitus oli saada 612-kulkue siirtymään – sanoo yhä, ettei kyseessä ollut vastamielenosoitus”. Jutun mukaan tapahtuman tarkoituksista valehdellut ”Aleksi Pahkala kommentoi Facebook-tekstissään seisovansa edelleen Ylelle aiemmin antamiensa kommenttien takana”, vaikka hänen ryhmänsä entinen jäsen Heikki Eskola oli paljastanut aikeen kierouden.

[177] Poliittisen retoriikan käsitteistä ks. Matti Wibergin ja Kalevi Koukkusen *Politiikan sanakirjaa* (2011).

6.3. Syrjäytymisretoriikka kantaväestön syyllistämisenä

Entä mitä merkitystä edellä kuvatulla tapauksella on median ja sen tärkeänä pitämän yhteiskuntavastuun kannalta? Aiheuttaako antifojen harjoittama riidankylvö päänsärkyä viranomaisille, jotka ovat ilmoittaneet olevansa huolissaan ”valtakunnan sisäisistä turvallisuusuhista”? – Ei aiheuta. Viranomaisten ja median yhdessä punomat kannanotot ovat yrityksiä *siirtää huomio maahanmuuton ja globalisaation aiheuttamista haitoista kansalaisten keskinäisiin erimielisyyksiin*, joita viranomaiset ja vihervasemmistolainen tutkijakunta selittävät sitten ”köyhyydestä” tai ”eriarvoisuudesta” johtuviksi.

Erään mahdollisuuden huomion siirtämiseen pois maahanmuuton aiheuttamista uhista on luonut viittaaminen vaikeasti määriteltävään ja epätarkkarajaiseen ilmiöön nimeltä ”syrjäytyminen”. Syrjäytymisen esiin nostaminen sisäministeriön ja muiden viranomaistahojen selvityksissä on innostanut mediaa kilpalaulantaan, vaikka (tai koska) syrjäytymisen vasemmistoretorisessa käsitteessä ei ole määritelty, kuka syrjäytyy, mistä syrjäytyy ja miksi. Ei ole myöskään pohdittu, voisivatko ”köyhyys” ja ”eriarvoisuus” olla ansaittuja.

Peittääkseen Turun terrori-iskun islamistisia ja Suomen ulkopuolelta tulevia uhkia maan valtalehdet tarttuivat hanakasti sisäministeriön kristillisdemokraattisen kansliapäällikön Päivi Nergin 4.10.2017 Helsingin Sanomissa julkaistuun arvioon, jonka mukaan ”syrjäytyneet suomalaiset ovat suurin turvallisuusuhka”. Aiheesta kirjoittivat Savon Sanomat ja Lapin Kansa täsmälleen samoin otsikoiduissa jutuissaan ”HS: Sisäministeriön kansliapäällikkö arvioi syrjäytyneiden suomalaisten olevan suurin turvallisuusuhka” 4.9.2017, Aamulehti jutussaan ”Syrjäytyminen suurin riski Suomelle” 5.10.2017, Etelä-Saimaa jutussaan ”Syrjäytyminen nousi turvallisuusuhaksi” 6.10.2017 ja Ylen verkkosivut jutussaan ”Raportti: Syrjäytyminen on Suomen keskeisin sisäisen turvallisuuden haaste” 5.10.2017. Tahtipuikkoa heilutti koko ajan sisäministeriön ohella Helsingin Sanomat, joka oli julistanut jo pääkirjoituksessaan 21.5.2016, että ”[s]yrjäytyminen on yhä suurin turvallisuusuhka”.

Syrjäytymiseen viittaaminen on vasemmiston päämäärien kannalta tehokasta, koska se sisältää marxilaista luokkateoriaa hyödyntävän väitteen, että kantaväestöön kuuluvan proletariaatin ja pakolaispaarian syrjintäpääoma luo niille näennäisen oikeutuksen jatkuvaan yhteiskunnalliseen kapinaan. Kantaväestöön kuuluvan vihervasemmiston ja vihervasemmistoon identifiotuvan maahanmuuttajaväestön valitus syrjäytymisestä sisältää väitteen niihin *kohdistetusta* syrjinnästä, vaikka kyse olisi niiden *omasta* masokistisesta itsesyrjinnästä ja omiin oloihinsa linnoittautumisesta. Syrjäytymisen ajatellaan sitten luovan syrjintäpääomaa ja mahdollisuuksia oikeistoon kohdistuvaan syyllistämiseen. Oikeiston kannattajien puolestaan ajatellaan automaattisesti edustavan finanssieliittiä ja hyvinvoivaa porvaristoa, vaikka tämä ei pidä lainkaan paikkaansa, vaan asia voi olla aivan päinvastoin, ja kapitalistiset globalistit ovat tehneet äärivasemmistosta oman viulunsa soittajan.

Vanhojen luokkateoreettisten selitysten onttouden paljastaa se, että yhteiskunnan halki ulottuvaa repeämää kansallismielisten ja kaikkien muiden kesken ei ollut olemassa sotien välisenä eikä jälkeisenä aikana, jolloin ihmiset olivat köyhempiä ja erot elintasossa suurempia. Sekä vihervasemmisto että huvitteluliberaali porvaristo ovat nyt yhtä mieltä siitä, että merkittävin uhka yhteiskuntarauhalle on kansallismielisyys.

Juuri tämä on johtanut viranomaisten ja median suosimien selitysten ja suhtautumistapojen kääntymiseen nurin. Ruotsissa ja Saksassa, joissa maahanmuutto-ongelma on polttava, äärivasemmiston rabulistit on hyväksytty puolustamaan valtiovallan maahanmuuttopolitiikkaa omia kansalaisia vastaan, minkä seurauksena ”antifasisteiksi” itseään nimittävät ryhmittymät saavat toimia lähes vapaasti sekä kaduilla että mediassa. Suomessakin vain Pohjoismaisen Vastarintaliikkeen tapaisia oikeiston yhteenliittymiä lakkautetaan,[178] mutta äärivasemmiston katuhuligaanit voivat hyökätä niin perussuomalaisia, ruotsidemokraatteja kuin Alternative für Deutschland -puolueen edustajia vastaan[179] ja kavaltaa sekä sensuroida heidän kirjoituksiaan ”vihapuheesta”, ”rasismista” tai ”yhteisönormien rikkomisesta” poliisin puuttumatta asioihin ja oikeuslaitoksen piittaamatta. Viranomaisvallan hiljainen hyväksyntä johtuu globalistien myötämielisyydestä kansallisvaltioita hajottavalle tihutyölle ja rikkuruudelle, joten myös finanssieliitit ja median patruunat antavat antifasistien tehdä likaisen työn puolestaan. Monikulttuurisuuden edistämistä suojaamaan laskettu savuverho on tehokas, sillä median kautta on onnistuttu luomaan kuva, että äärivasemmiston väkivallalla pyritään ehkäisemään ”fasismin” nousu, joka mukamas uhkaa valtiota sekä yhteiskuntaa kansallisen edun puolustajien ilmaistessa poliittiset vaihtoehtonsa.

Tosiasiassa Europolin tilastot osoittavat vasemmistoradikaalien syyllistyvän väkivaltaan moninkertaisesti useammin kuin niin sanotun äärioikeiston.[180] Ongelmana yhteiskuntarauhalle ei ole äärioikeistolaisuus, kansallismielisyys eikä ”fasismi” vaan monikulttuurisen hajaannuksen lietsominen, globalisaatio ja maahanmuutto, joiden käsikassaroina ja hyödyllisinä idiootteina myös vasemmiston apurahakapinalliset ja muut hyvyyden esitaistelijat, pioneerit ja soturit toimivat, viimeisimpänä näyttönä 2020 aloittanut ”Silakkaliike”.

Sama rooli on langennut myös tiedotusvälineille, jotka toistavat liioiteltua narraatiotaan äärioikeistosta väkivaltaisena uhkana tasa-arvolle, hyvinvoinnille ja oikeusvaltiolle. Todellisuudessa näitä ihanteita uhkaa pahiten holtiton maahanmuuttopolitiikka, johon kansallismielisten vastaukset ovat olleet reaktioita. Ääriajattelun nousua puolestaan ei ole näköpiirissä missään muualla kuin valtamedian, kuten Yleisradion ja Helsingin Sanomien, omassa vasemmistoradikalismissa, joka on perimmältään samanlaista kuin antifoiden katurähinöinti, mutta puhtaaksi jalostettuna ja kiiltäväksi laminoituna. Yhteiskunnan pohjarakenteen ja ideologisen diskursiivisen tason sekä mediahegemonian välinen yhteen-

[178] Pohjoismaisen Vastarintaliikkeen Suomen-osaston ja siihen liittyvän Pohjoinen Perinne -yhdistyksen lakkauttamista koskevaan iloon yhtyi Yleisradion lisäksi myös suuri osa muuta valtamediaa. Yle käsitteli asiaa Internet-uutisensa jutussa ”Hovioikeus lakkauttaa uusnatsistisen Pohjoismaisen Vastarintaliikkeen – yleinen etu vaatii toiminnan kieltämistä” 28.9.2018. Päätös ei ole lainvoimainen, sillä ”yleisen edun” suhde yhdistymis- ja kokoontumisvapauteen jää korkeimman oikeuden arvioitavaksi päätöksen saatua valitusluvan maaliskuussa 2019.

[179] Kansallismielisiä vastaan suunnatuista vasemmiston väkivaltaiskuista on tihkunut tietoja lähinnä vaihtoehtomedian ja Perussuomalaisten puoluemedian kautta. Suomen Uutiset raportoi AfD:n Bremenin puheenjohtajan Frank Magnitzin pahoinpitelystä jutuissaan ”Saksalainen AfD-kansanedustaja pahoinpideltiin rajusti – murhayritystä epäillään” 8.1.2019 ja ”Antifa kiitti somessa saksalaispoliitikon pahoinpitelijöitä – Facebookin mielestä tämä ei rikkonut yhteisönormeja” 11.1.2019.

[180] Europolin vuonna 2011 julkaiseman tilaston *EU Terrorism Situation and Trend Report* mukaan äärivasemmiston tekemiä terrori-iskuja oli vuonna 2010 Euroopassa 40, kun taas äärioikeiston iskuja oli vain 4, ja raportissa kirjoitettiin: ”Member States were not confronted with major acts of right-wing terrorism in 2010. There were almost no arrests related to right-wing terrorism over the whole year” (s. 89). Vuonna 2017 julkaistun samannimisen vuosiraportin mukaan äärioikeiston terrori-iskuja oli vuonna 2016 Euroopassa kokonaista yksi, kun taas äärivasemmisto teki 27 iskua ja vuonna 2015 peräti 80 iskua (s. 44–45). Jihadistisesta terrorismista epäiltyjen kiinniotettujen määrä oli noussut vuonna 2012 vallinneelta 159 kiinniotetun tasolta vuonna 2016 jo 718:aan (s. 23).

kietoutuneisuus perustuu tämän kirjan alkupuolella viittaamaani järjestelmävalheelliseen ajatteluun. Siihen kuuluu EU-myönteisyyden ja maahanmuuton pönkittäminen perimmältään metafyysisillä eli uskomustenvaraisilla olettamuksilla, jotka nojaavat yhtäältä idealistiseen näkemykseen monikulttuurisesta utopiasta ja toisaalta pelkojen lietsontaan perustuvaan uhkakuvaan kansallismielisyydestä kaiken pahan alkuna ja juurena.

Olennaisena erona 1960- ja 1970-luvun kulttuurimarxilaisuuteen on nykyajan kaviaarikommunismissa ja vasemmistolaisessa viestintähegemoniassa sen elitisoituminen. Vielä muutama vuosikymmen sitten akateemiset taistolaiset pitivät rahvaan murahteluja ja kirjoitusvirheitä merkkeinä työväenluokkaisesta aitoudesta, jota kunnioitettiin kommunismin alkuperäisten ihanteiden mukaisena. Sen sijaan nykyisiä uustaistolaisia leimaa heidän ylenkatsellisuutensa kansanomaisuutta, ”populismia” ja niiden henkilöitymiä, kuten viitasaarelaista kansanedustajaa Teuvo Hakkaraista kohtaan. Halveksunnan sijasta vasemmiston voisi odottaa suhtautuvan rahvaan edustajaan pitäen häntä tyyppiesimerkkinä *uomo naturalesta*, luonnollisesta ihmisestä, jonka ajatukset muuttuvat puheiksi ja puheet teoiksi pidäkkeettömästi. Ihminen, joka ei voi valehdella henkilökohtaisissa asioissa, ei voisi todennäköisesti valehdella suurissa poliittisissakaan asioissa, joten tämäntapaisilla kansanihmisillä voitaisiin nähdä olevan tärkeä funktio poliittisessa järjestelmässä kansalaisluottamuksen ylläpitäjinä ja kansanomaisen totuuden esilletuojina. Mutta tätä nykyinen vihervasemmisto ei myönnä. Sen sijaan se laittaa asialle etäispäätteenään toimivan valtamedian, joka vaientaa kansanomaiset mielipiteet ja puheentavat hukuttamalla niiden takana piilevän kansanviisauden skandalisaatioihin, joissa ei tyydytä arvostelemaan vain ”epäsovinnaisuudesta” vaan joissa kaikki rahvaanomainen seksuaalikäytöksestä maahanmuuttomielipiteisiin nuijitaan yksiselitteisen tuomitsevilla lekan iskuilla junttimaisuudeksi.

Tulokset näkyvät median yleisösuhteessa. Perinteinen työväenluokkainen haalariväki on kaikonnut valtamedian piiristä ja lukee mieluummin MV-lehden tapaisia julkaisuja, koska niissä kerrotaan työväenluokalle olemassa olevasta todellisuudesta. Niinpä valtamedian hienohelmaiset toimittajat ovat joutuneet kosiskelemaan erilaisia vähemmistöjä – aivan niin kuin toimeksiantajansa, vihervasemmistolaiset puolueet, ovat joutuneet kalastelemaan kannatusta identiteettipolitiikan kaltaisilla uhripääoman keruuverukkeilla punavihreiden jatkuvasti ahtaammaksi käyvässä nurkkauksessa.

Antifoita ja valtamediaa yhdistää jaettu sortopääoma, joka tosin johtuu vain niiden oman kannatuksen kaikkoamisesta. Vasemmiston valta ei ole nykyisin suuren suuri, mutta median kautta sillä on edelleen hegemoninen valta-asema kulttuurin sisällöntuotannossa. Ristiriitaista on, että mediassa toimiva vasemmistolainen kulttuurieliitti puhaltaa yhteen hiileen kansainvälisten kapitalistien ja globalistien kanssa, mikä selittää myös perinteisen työväenluokan luottamuksen sulamista pois niin sanotulta valtamedialta.

6.4. Väite vihapuheesta on varisten raakuntaa

Erään esimerkkitapauksen valtamedian ja vasemmiston vispilänkaupasta tarjosi Yleisradion ”faktantarkistajan” Johanna Vehkoon paljastuminen vasemmistonuorten aktiiviksi, jonka ei lopulta auttanut puolustuksekseen kuin uhriutua.[181] Tässä syyllisyyden pois jyns-

[181] MV-lehti paljasti Yleisradion ”faktantarkistajana” toimivan Johanna Vehkoon vasemmistonuorten aktivistiksi jutussa ”Johanna Vehkoo – Ylen faktantarkistaja paljastettu!” 12.7.2015.

säämisessä ja median halussa liittoutua tiettyjen tendenssijournalistiensa tueksi näkyy henkilötasolla sama päälaelleen kääntäminen, jota on esiintynyt myös asiatasolla.

Vehkoo on Yleisradion leivissä ollessaan jatkanut omaa sotaansa valheita paljastavaa uusmediaa vastaan luetteloimalla suomalaisia ”valhemedioita”, joiksi hän nimeää MV-lehden ohella Asialehti-, Kansalainen-, Nykysuomi- ja Uutismaailma-sivustot.[182] Maan mainiota YleWatch-sivustoa[183] hän ei kuitenkaan mainitse, sillä sivuston anonyymin kirjoittajan analyysit Yleisradion juttujen punavihreydestä ovat niin läpivalaisevia, teräviä ja jopa tieteellisesti perusteltuja, että niihin ei ole kerta kaikkiaan mitään vastaansanomista. Vehkoon tapaus ei ehkä olisi kommentoimisen arvoinen, mutta se tarjoaa näyttöä punavihreän journalismin pöhöttyneisyydestä tavalla, joka tuo mieleen Neuvostoliiton aina faktat tarkistavan median toiminnan.

Aidoksi vihaorganisaatioksi nimeäisin ”antifasistisena” esiintyvän Varisverkoston, jonka aktivistit hyökkäävät kaikkea omasta kommunistisesta maailmankuvastaan poikkeavaa ajattelua vastaan, vaativat kirjakauppoja sensuroimaan tiettyjen kirjailijoiden kirjoja ja leimaavat kaikki isänmaalliset ihmiset natseiksi ”Helsinki ilman natseja” -kampanjoissaan. Varisverkoston toiminta on lähtöisin terroria harjoittavan äärivasemmistolaisen Antifaschistische Aktion -järjestön piiristä, ja Suomessa se toimi aluksi Suomen Demokraattisen Nuorisoliiton (myöhemmin Vasemmistonuorten) piirissä. Lausutaanpa Varisverkoston sivuilla jopa seuraavasti:

> Varis on koko Suomen kattava verkosto, jonka tavoitteena on *tuhota* [sic!] järjestäytynyt fasismi ja poistaa sen yhteiskunnallinen kasvualusta. Vastustamme fasismia kaikissa muodoissaan poliittisesti, ideologisesti ja fyysisesti.[184]

Käytännössä tämä tarkoittaa, että julistettuaan jonkin ilmiön ”fasismiksi” järjestö katsoo luoneensa avoimen valtakirjan sen ja sitä kannattavien ihmisten vastustamiseen myös fyysisellä väkivallalla. Juuri siitä sikiävät äärivasemmiston harjoittama silmitön raivo ja väkivalta, jota ulkoparlamentaariseksi julistautunut ja ilman keskusjohtoa sekä sen mukaista vastuuta toimiva Varisverkosto edustaa median silittäessä ”aktivistien” päätä.

Median suosima ja vaihtoehtoista vasemmistoa (*alt-left*) edustava aktivismi on keskeinen syypää kansalaisten keskuudessa leviävään eripuraan, kulttuurimme vandalisointiin ja väestömme bastardisointiin. Tämä rapauttaa myös sananvapautta ja kirjallisen median sekä kustantamojen toimintaa. Varisverkoston sivuilla esimerkiksi ilmestyi 20.2.2015 paa-

[182] Vasemmistonuorten Johanna Vehkoo pyrki leimaamaan itseään poliittisesti miellyttämättömät mediat ”valhemedioiksi” Yleisradion nettisivujen jutussaan ”Valheenpaljastaja: varoituslista – älä luota näihin medioihin” 16.9.2016. Mainittakoon, että Vehkoo tuomittiin myöhemmin kaupunginvaltuutettu Junes Lokan kunnian loukkauksesta käräjäoikeudessa vahingonkorvaukseen, jonka Julkisen sanan neuvosto kuittasi Vehkoon puolesta taideostoksella. Asiasta uutisoi muun muassa Karjalainen STT:ltä peräisin olevassa jutussa ”Journalistiliitto ostaa Ville Rannan Junes Lokka -aiheisen pilakuvan – summalla katetaan oikeudenkäyntikuluja” 17.4.2019.

Vaikka sakkokassat eivät olekaan kiellettyjä, menettely kertoo JSN:n puolueellisuudesta. Pilkanteko jatkui myös sakkojen pois kuittauksen kauppatavarana toimineen piirroksen kuva-aiheessa ja kohdistui uhrin lisäksi oikeuden päätökseen. Jutun mukaan ”Journalistiliitto ostaa pilapiirtäjä Ville Rannan Junes Lokka -aiheisen pilakuvan. Liitto maksaa kuvasta 7 588,80 euroa. Ranta puolestaan luovuttaa summan Johanna Vehkoolle kattamaan oikeudenkäynnistä aiheutuvia kuluja.” Kauppasumma oli täsmälleen sama kuin Vehkoolle langetetut sakot. JSN:n puolueellisuutta tarkastellaan erikseen tämän kirjan luvussa 12.3.

[183] <http://ylewatch.blogspot.com/>.

[184] <https://varisverkosto.com/mika-varis/>.

toksellinen ja avointa vihaa tihkuva kirjoitus ”Savukeidas julkaisee äärioikeistolaisen ja naisvihamielisen kirjan”, jossa pyydettiin painostamaan kustantaja Ville Hytöstä ja boikotoimaan esseistinä tunnetun Timo Hännikäisen kirjaa, ”ettei se pääsisi kirjakauppoihin”.[185] Variksen kavala sodanjulistus johtikin Hännikäisen ja Savukeitaan välisen yhteistyön tuhoutumiseen.

Syksyllä 2018 Hännikäisen Kiuas-kustannus suljettiin pois Helsingin kirjamessuilta vain siksi, että turkistarhauksen vastaiseen terroriin kannustaneen Animalia ry:n äärivasemmistolainen aktivisti Veikka Lahtinen vaati ”turvallista tilaa” messuhalliin.[186] Veikka Lahtinen oli ahdistellut myös Alfred Kordelinin säätiötä sen myönnettyä kirjailija Maria Asunnalle, kriitikko Kari Salmiselle ja muusikko Erkki Seppäselle apurahan hankkeeseen nimeltä ”Turvapaikka uutisissa – Katsaus suomalaisen median turvapaikkauutisointiin”. Eräät samppanjasosialistit aloittivat sittemmin painostuksen Alfred Kordelinin Säätiötä kohtaan ja vaativat myös Hännikäiselle myönnetyn apurahan perumista sillä perusteella, että tämä oli käyttäytynyt heidän mielestään sopimattomasti sosiaalisessa mediassa. Tilanne ratkesi onnekkaasti, sillä säätiö ei ollut taivuteltavissa, mutta tapaukset oirehtivat taide- ja tiedepolitiikan huonosta tilasta ja tässä kirjassa kuvaamastani laajasta repeämästä.[187] Vastakohta-asetelma on puhutteleva, sillä Hännikäistä voidaan pitää varisverkostolaisten oppositiona, ja median tavasta valita puolensa voidaan lukea, mitä toimittajat ajattelevat tämän luvun alussa esille tuomastani kansallismielisyydestä, kansallisesta edusta ja kansankokonaisuuksista.

Varislaisten käsitys ”fasismista” on sikäli erikoinen, että he pitävät myös laillisuusperiaatteeseen sitoutuneita, demokratiaa kannattavia ja vaaleihin osallistuvia parlamentaarisia perussuomalaisia fasisteina. Toisaalta antifasistien kannanotot ovat ymmärrettäviä, sillä he pitävät fasismina *kaikkea*, josta he eivät itse *pidä*, mikä puolestaan tekee fasismista tyhjän käsitteen. Niinpä heitä kuvaamaan sopivat Nietzschen viisaat sanat: Joka taistelee hirviöitä vastaan, katsokoon, ettei hän itse muutu siinä hirviöksi. Ja kun katsot kauan pimeyteen, katselee myös pimeys sinuun.[188] Eli kun taistelee fasismia vastaan fasismilla, ei silloin ole antifasisti, vaan pelkkä fasisti. Vasemmistolaisen raivon alkuperää valaisee, että myös Benito Mussolini oli sosiaalidemokraatti ennen lähtemistään fasismin tielle, ja saksalaisen kansallissosialismin juuret olivatkin massojen kapinaa ilmentävässä sosialistisessa työväenliikkeessä.

---

185 Kirjoitus Varisverkoston kotisivuilla 20.2.2015 <https://varisverkosto.com/2015/02/savukeidas-julkaisee-aarioikeistolaisen-ja-naisvihamielisen-kirjan/>. Varisverkoston kanssa harmonisessa yhteistyössä toimii myös äärivasemmistolainen Takku-sivusto <https://takku.net/>.

186 Suomen Uutiset kirjoitti tapauksesta 16.10.2018 jutussa ”Eipä siinä kauaa mennyt – Animalian aktivisti vaati ’turvallista tilaa’, ja alle neljässä tunnissa Timo Hännikäisen yritys oli häädetty Kirjamessuilta”. Ratkaisun teki messujen johtajana toiminut Ronja Salmi, joka oli tullut tunnetuksi Helsingin Sanomiin kirjoittamastaan feministisestä ja ”positiivista erityiskohtelua” oikeuttamaan pyrkivästä jutustaan ”Rap-artisti käski Helsingissä naiset ja vähemmistöt eturiviin ja miehet antamaan tilaa, koska emme itse tajua sitä tehdä” 13.2.2017. Naisia ja vähemmistöjä nolaava kirjoitus oli sittemmin aiheena verkkokolumneissani ”Naiset ja värilliset eturiviin” 13.2.2017 ja ”Totaalinen tasa-arvotykitys” 15.2.2017 (teoksessani *Vastahankaan*). Yleisradio palkitsi ansioiltaan mitättömän Ronja Salmen ohjelmasarjalla ”Mitä mietit, Ronja Salmi?”, jota TV2 kierrätti kanavalla pyrkien junttaamaan hänestä katsojien tajuntaan jonkinlaisen feministisen intellektuellin.

187 Käsittelin tapauksia blogikirjoituksissani ”’Vastuullisesta journalismista ja tieteestä” 20.11.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*), ”Vasemmistolaisten vihapuhetta yliopistoissa ja kulttuurin kentillä” 21.11.2017 (*Vastahankaan*) ja ”Karmeat kirjamessut ja sensuurin syyt” 27.10.2018 (*Ankara totuus*). Näiden ”parempien ihmisten” kanssa keskusteleminen on kuin sanoisi parkuvalle lapselle ”älä huuda”.

188 Friedrich Nietzsche teoksessaan *Hyvän ja pahan tuolla puolen* (1886 [2012]), ajatelma 146.

Vaikka äärivasemmiston performanssit uppoavat toimittajiin kuin kuuma veitsi voihin, tietyt yleisöt näyttävät olevan immuuneja noiden nuhjuisten maailmanparantajien langettamille stigmoille, joiden kautta he tulevat heittäytyneiksi yhtä aikaa sekä marttyyrien että kaiken yläpuolella olevien moraalituomarien rooleihin. Siten he todistavat, että ”hyviksi” laittautuneista ihmisistä tulee usein pahimpia kaikista. He eivät yksinkertaisesti tunnista itsessään olevaa pahuutta, ja siksi he ovat voimattomia vastustamaan omaa vihaansa muita ihmisiä kohtaan. Myös ”ääriajattelijaksi” julistaminen on sikäli hullunkurista, että julistaja on yhtä kaukana kohteestaan kuin kohde julistajasta, ja siksi myös toinen voisi sanoa julistajaa itseään ääriajattelijaksi. Olennainen on heidän keskinäinen suhteensa, ei asema suhteessa mihinkään objektiiviseen vertailukohtaan, koska sellaista ei ole.

Koillis-Yhdysvaltojen koripalloylipistojen liigasta lähtöisin oleva vihapuheen käsite on oivallinen propagandan väline, sillä sitä ei voida määritellä univokaalisti, eli yleispätevästi ja terävärajaisesti, mutta ei myöskään tyhjentävän ekvivokaalisti, eli muiden käsitteiden avulla. Ne kun olisi jälleen määriteltävä ja niin edelleen. Niinpä tämäkin termi on sopinut merkitysten vesittämiseen ja kausaaliyhteyksien vasemmistolaisperäiseen kumolleen kääntämiseen. Tarpeen mukaan joustavana käsitteenä se on sopinut myös syyttäjäviranomaisten muovailtavaksi heidän vetäessään käräjille kansallismielisiä ihmisiä, vaikka käsitettä ei löydy Suomen laista. Harmaan alueen terminä se on toiminut juristinäätien retorisena aseena, joka on levinnyt mediasta tuomioistuinten langettamiin tuomioihin. Vihapuheen käsitteellä on asenneilmapiiriä pystytty pehmittämään niin, että Suomeenkin on kyetty luomaan isänmaallisuudesta, kansallismielisyydestä ja oman kulttuurin sekä väestön suojelemisesta rankaiseva poliittinen normatiivi. Kansallismielisiä vastaan vyörytetyn vihan muuntamisessa oikeuksien tuomioiksi ei ole tarvittu lopulta kuin tulitikun raapaisu, sillä kaasu on ollut jo keittiössä.

6.5. Yhteiskunnallisten aggressioiden alkujuuret

Perinteinen valtamedia on onkinut tuekseen vasemmiston ajatuspajoissa taottuja käsitekyhäelmiä, joista esimerkkejä tarjoavat ’vihapuheen’ (*hate speech*), lisäksi myös ’puhenormit’ (*speech codes*), ’turvallinen tila’ (*safe space*), ’totuuden jälkeinen aika’ (*the time after truth*, *post-truth politics*) ja suomen kieleen huonosti sopiva ’maalittaminen’ (*doxing*). Sen vasemmistolainen yhteiskuntatutkija Erkka Railo siunasi Helsingin Sanomissa muitta mutkitta tieteellisesti relevantiksi käsitteeksi – ja osaksi perussuomalaisiin kohdistettavaa ajojahtia.[189] Näiden levottomien lasten hiekkalaatikkoleikeissä on *arvostelun kohteen osoittaminen* määritelty siis joksikin infantiiliksi ”maalittamiseksi”, jonka kaikki muut puolueet paitsi Perussuomalaiset haluaisivat kirjata rangaistavana tekona rikoslakiin.[190]

Yleisradion vuoden 2019 eduskuntavaalikoneen mukaan muiden puolueiden kuin Perussuomalaisten eduskuntavaaliehdokkaista 60–92 prosenttia, eli selvä enemmistö, halusi

[189] Turun yliopiston eduskuntatutkimuksen keskuksessa toimiva tutkija Erkka Railo Helsingin Sanomien Jutta Sarhimaan kirjoittamassa jutussa ”Jussi Halla-aho nimesi ihmisiä, nyt häntä syytetään sivullisten maalituksesta – Mutta mitä on maalitus? Selvitimme” 7.9.2017. Railo on myös vihervasemmistolais-feministisen MustRead-sivuston osakas <https://www.mustread.fi/>.

[190] Yleisradion Internet-uutiset toimittaja Antti Parvialan kirjoittamassa jutussa ”Nyt ’maalitetaan’ tuomareita ja syyttäjiä – Vaaliehdokkaat haluavat vihapuheen rikoslakiin, mutta kaikille linjan kiristäminen ei sovi” 2.4.2019.

Ylen vaalikoneessa ”vihapuheen” kirjatuksi rikoslakiin, kun Perussuomalaisten keskuudessa kannatus oli vain 10 prosenttia. ”Maalittamisesta” puolestaan kirjoitti Ilta-Sanomat toteavassa ja kritiikittömässä tynkäjutussaan ”Poliisihallitus haluaa parempia keinoja virkamiesten maalittamisen torjuntaan – esittää rikoslakiin muutosta”.[191] Jutun mukaan maalittaminen on niinkin vakava teko, että ”virkamiehestä kaivetaan yksityistä tietoa eri lähteistä ja käytetään tietoja häntä vastaan”. Rangaistavuutta vaativilta typeryksiltä on päässyt unohtumaan, että virkamiesten ei pidäkään olla arvostelun ulkopuolella ja että kansalaisten täytyy voida arvostella virkavaltaa sekä läpivalaista virkamieskunnan komeroissa olevia luurankoja täysin pidäkkeettömästi. Tämä on vapaan kansanvaltaisen yhteiskunnan ehdoton edellytys.

Journalisti-lehden jutussa ”Maalitus on koko yhteiskunnan asia” Helsingin yliopiston rikosoikeuden professori Kimmo Nuotio esitti myös ”työtään tekevään toimittajaan” kohdistuvan ”laittoman uhkauksen” muuttamista virallisen syytteen alaiseksi rikokseksi.[192] Tämä tarkoittaisi syyttäjien vallan ja median kytkemistä toisiinsa niin, että virallinen syyttäjä voisi nostaa syytteen median yleisöjä vastaan asianomistajan tahdosta riippumatta, mikäli yleisöt ovat toimittajan kanssa eri mieltä ja ilmaisevat näkemyksensä toimittajaa vastaan selvästi. Nuotio kehtasi vaatia jutussa ”kansalaisia mukaan” tavoitteeseensa, vaikka tosiasiassa Nuotion, virkamiesten ja toimittajien kampanjointi ”maalittamista” vastaan on suunnattu yleisöjä, kansalaisia ja vapaata sanankäyttöä vastaan tavalla, joka tekee ihmisten perusoikeuksien takavarikointiyrityksestä, kansanvallan kavaltamisesta ja ihmisoikeuksien polttamisesta poroksi tässä nuotiossa törkeää.

Kritiikin kohteen nimeäminen on nähdäkseni tarpeellinen teko, sillä on mahdotonta ajatella, että poliittisella arvostelulla ei olisi kohdetta. Vihervasemmistolainen media on arvottanut oman agendansa vastaiset mielipiteet ”some-pöyristymisiksi” tai ”some-raivoksi” mutta ei ole nähnyt eikä tunnustanut sitä hysteriaa, jolla vasemmiston sissit ovat tarttuneet toisinajattelijoiksi julistettujen kurkkuun ja tukkaan kiinni.

’Vihapuheen’ retoriset entymeemat, eli arvotusten taustalla vallitsevat epäsuorat ajatuskulut, seisovat nykyisin täysin päälaellaan. Ensinnäkään (1) Suomessa ei ole esiintynyt vihaa siksi, että on vihapuhetta, vaan vihaista puhetta on, koska ihmiset ovat turhautuneet esimerkiksi maahanmuuton miljardilaskujen, Kreikka-tukien ja muiden kansainvälisten kulujen sekä tulonsiirtojen, kuten ilmastopoliittisen anekaupan, vuoksi. Psykologisesti katsoen aggressio on frustraation vastareaktio, ja niinpä myös ”vihapuheeksi” väitetty asennoituminen on ollut valtaosin puolustuksellista – ja sellaisena ymmärrettävää ja oikeutettua. Toiseksi (2), viha ei yleensä pursuile kansankiihottajiksi väitettyjen maahanmuuttokriitikoiden tahoilta minkäänlaisina palopuheina, suostutteluina, käskylauseina tai kehotuksina, vaan se on vihaa, joka on herännyt maahanmuuttoa kannattavien *vastaanottajien omassa tajunnassa*, kun he ovat huomanneet oman aseettomuutensa heitä vastaan suunnatun arvostelun edessä. Väite vihapuheesta on näyttö vihervasemmistolaisten vastaanottajien halusta projisoida omat tuntemuksensa lähettäjien ominaisuuksiksi.

Kolmanneksi (3), vihaista puhetta on usein edeltänyt jokin *valtapuhe*, jolloin myös aggressiivinen argumentaatio on ollut vain reaktiota vallankäyttöön. Neljänneksi (4), aggressioiden patoaminen olisi psykologisesti epäviisasta, sillä tukahdutettuina seuraukset ovat tuhoavia joko subjekteille itselleen tai ympäristölle, kun painekattilan kansi pamahtaa au-

[191] Ilta-Sanomat 28.3.2019.

[192] Kimmo Nuotio Nina Erhon Journalisti-lehteen kirjoittamassa jutussa 15.6.2018.

ki. Viidenneksi (5), sellaista ihmistä, joka *ei* reagoisi maahanmuutosta johtuviin epäoikeudenmukaisuuksiin aggressiivisesti, voitaisiin pitää apaattisen välinpitämättömänä tai moraalisesti dekadenttina. Aggressiot maahanmuutosta seurannutta rikollisuutta kohtaan voidaan nähdä myönteisinä, aivan niin kuin kielteisten asioiden vihaaminen yleensäkin on oikeutettua. Vääryyden vihaamista voidaan siis pitää kansakunnan moraalin merkkinä.

Vihapuheesta syyllistäminen on ollut huonoa politiikkaa, sillä ongelmaksi on fokusoitu vain vihan *ilmeneminen*. Samalla on sivuutettu aggressioiden *syyt*, joihin kuuluu haittamaahanmuuton ohella vihan torjunta sinänsä. Kovasanaisuutta esiintyy, koska EU on puuttunut liiaksi kansallisvaltioiden sisäisiin asioihin. Maahanmuuttokritiikkiä tuskin esiintyisi ollenkaan ilman holtitonta maahanmuuttopolitiikkaa, niin kuin ei ”rasismiakaan” olisi ilman, että kansanryhmien konfliktit on siirretty valtakuntien rajoilta keskelle kansalaisyhteiskuntia, kaduille, kujille, turuille ja toreille, joilla vierasperäiset ja kantaväestö kamppailevat niukoista resursseista, kuten työpaikoista, asunnoista ja sosiaalietuuksista.

Viha ei synny demagogien taikasanoista vaan reaalimaailman konflikteista, jotka ovat huonon maahanmuuttopolitiikan tuloksia. Siksi on ollut järjen vastaista tuomita maahanmuuton arvostelijat ja vastustajat ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta” tai islamistien ehdoilla tai heidän omilla kynänkäänteillään määritellyn ”uskonrauhan” rikkomisesta. Tuomioiden vääryyttä korostaa se, että islamin normien kyseenalaistaminen ja kritisoiminen voisivat olla myös muslimeille ja heidän oikeuksilleen *hyväksi*.

Demla-juristien ja punavihreän median harjoittamassa kulttuurimädätyksessä sananvapauden suomalaisuhreista on tehty syyllisiä, mikä tarjoaa jälleen karvasta näyttöä merkitysten käännöstä. Yhteiskunnallisen vihanpidon takana lymyileekin kollektiivinen valhe, joka yhdistyy nurinkurisesti ymmärrettyyn sananvapauteen. Median ja viranomaiskontrollin kahleilla varmistettu ’rajoitettu sananvapaus’ on oksymoroni, eli itsensä kumoava ristiriita, ja sananvapaudella ja rajoitetulla sananvapaudella on sama ero kuin paidalla ja pakkopaidalla. Sananvapauden rajoittaminen on ympyrän neliöimistä, sillä se herättää automaattisesti kysymyksen rajoittamisen *kriteereistä*. Koska niistä ei vallitse yksimielisyyttä, vain valta voi määritellä kriteerit. Näin sananvapaus valtapolitisoituu.

Valta ei olekaan vain jokin tarkoin määritelty rajoitus, sääntö tai potentiaali, vaan se on tuo jatkuvan rajankäynnin tapahtuma itse, joka vallitsee median, politiikan ja tieteen piirissä. Vihapuheen käsitteen viljely poliittisessa retoriikassa on leimannut minkä tahansa kritiikin diskurssiin kuulumattomaksi ja sopimattomaksi sekä esittäjän ei-toivotuksi tai epäkorrektiksi, pahimmillaan toisinajattelijaksi, jollaisten olemassaolo on totalitarismin merkki. Näin kaikki sellainen, mikä ei ole sopinut valtamedian piirtämään narraatioon, on pyritty jynssäämään pois.

6.6. Vapauden nuttu nurin: rajoitukset sulattavat pois totuuden

Läntisissä demokratioissa sananvapautena on pidetty oikeutta ilmaista nimenomaan epämiellyttäviksi koettuja asioita tai loukkaavana pidettyä materiaalia, sillä hyväksyttyjen näkemysten esittämiseen olisi sananvapauden laillinen suoja tarpeeton. Ristiriita vallitseekin siinä, että nykyinen media ja viestintätutkimus keskittyvät näkemään dissidenttien kontroversiaalit ja muut erimieliset äänenpainot ongelmina, kun taas aidon kriittisen tietoteorian ja tieteenfilosofian näkökulmasta ovat konsensuksen rikkovat soraäänet tieteen ja politiikan arvokkaimpia asioita. Niissä voi aina piillä jokin viisauden kipinä, onpa kyse

sitten ilmastoskeptisismistä tai kansaa kuumottavasta rotujen ja älykkyyden korrelaatiosta.

Myös informaatioteoreettisesti katsoen sellainen johtopäätös, joka on odottamaton tai epätodennäköinen, on informaatioarvoltaan suurin, sillä se on yllättävä ja tuo esille oletusten vastaisia tuloksia. Tämän pitäisi kannustaa kaiken sellaisen argumentaation esittämiseen, joka poikkeaa valtavirrasta, poliittisesta korrektiudesta, sovinnaisuudesta, konventionaalisista normeista ja hallinnollisesti hyväksytyistä menettelytavoista. ”Vihapuheeksi” koettu on usein ollut juuri sellaista, ja kriittinen puhe onkin herättänyt vihaa, pelkoa tai muita kielteisiä tunteita lähinnä kyseenalaistetuiksi joutuneissa vastaanottajissa itsessään. Tutkimusten huomion tulisi olla siinä, miksi Euroopan valtaapitävät ovat nousseet takajaloilleen, eikä sen paheksumisessa, että kansalaiset ovat ajaneet heidät siilipuolustusasemiin.

Popperilaisen falsifikationismin näkökulmasta olisi suuri virhe painostaa EU:n maahanmuuttolinjauksista eri mieltä olevat ihmiset ja puolueet politiikan ulkokehälle, katsotaanpa asiaa sitten sosiaalipolitiikan tai tiedepolitiikan näkökulmasta. Karl R. Popperin teoksessaan *Arvauksia ja kumoamisia* esittämän falsifikationismin mukaan tieteellisesti perusteltujen näkökantojen pitäisi olla periaatteellisesti koeteltavissa ja kumottavissa. Niinpä kaikki epämiellyttävätkin asiat pitää voida sanoa tarkempaa tutkimista varten, ja jokaista väitettä pitää voida arvioida kriittisesti arvottamatta sitä kielletyksi ”vihapuheeksi”. Tämä merkitsee, että maahanmuuttoa koskevia ikäviä tosiasioita tai todistamatta olevia myönteisiä näkökohtia ei tule asettaa arvostelun tai koettelun ulkopuolelle. Asioiden suorasukainen tuomitseminen totuudeksi, valheeksi tai vihapuheeksi on perimmältään epätieteellistä ja perustuu pelkkään julistamisen ja vallan haluun.

On lukijoille ja kirjoittajille vaivaannuttavaa, että tällaisia itsestään selvyyksiä joutuu opettamaan medialle ja yliopistoyhteisölle nykyisin, mutta ratakiskosta vääntämisen välttämättömyys kertoo, kuinka banaaliksi vihervasemmiston asennoituminen on mennyt. Vihapuheen käsite on nykyisin liudentunut tarkoittamaan melkein mitä tahansa puhetta tai tapahtumaa, joka ei sovi yhteen vastaanottajien näkemysten kanssa tai herättää kielteisiä tunteita yleisöissä. – Maljakko putosi painovoimaisesti: mitä vihapuhetta ja rasismia!

On väärin projisoida omia ymmärtämiseen liittyviä heikkouksiaan mielipiteiden *esittäjien* ominaisuuksiksi, sillä ongelmahan ei ole vihapuheen olemassaolo sinänsä vaan se, että on vihattavia *asioita*. Vihapuhetta suitsimalla valtamedia on kaventanut sekä omaa lehdistönvapauttaan että sananvapauteen liittyviä mielipiteiden ja ilmaisunvapauksiaan. Raportoimalla viranomaisvallan tuottamista sananvapauden kavennuksista valtamedia on pohjustanut toimintavapauksia mielipidesensorina toimivalle ”poliittiselle poliisille” (”Polpo”), joka kouluttaa lisää viranomaisia kyttäilemään kansalaisten sanankäyttöä samalla, kun toimittajat taputtavat käsiään.[193] Tarkkailu- ja valvontayhteiskunnan normiruuveja kiristelemällä ihmisistä koulitaan Juudaksia ja pieniä palohälyttimiä, jotka kavaltavat toisiaan samalla kun viranomaiset tuovat siniset vilkut välkkyen ”vastinetta verovaroille”.

---

[193] Nettipoliisien lisäämisestä valtamedia uutisoi kyseenalaistamattomasti ja sensuuria puolustellen esimerkiksi Yleisradion toimittajan Eero Mäntymaan 2.2.2017 kirjoittamassa jutussa ”Poliisi rekrytoi 25 uutta nettipoliisia – ’kyse ei ole sananvapauden rajoittamisesta’”, jota Yle korjasi 17.10.2017. Päätoimittaja Reijo Tossavainen puolestaan paljasti Oikean Median kirjoituksessaan 31.10.2017, että ”’Vääriä mielipiteitä’ kyttää stasilaiseen tyyliin jo yli 200 poliisia”, joista yksi on vihreiden aktiivipoliitikko Teemu Hokkanen. Hänen tapauksensa on elävä esimerkki poliisin politisoitumisesta ja viranomaisiin kohdistuvan ”maalittamisen” eli kritiikin ja taustojen kaivelun tarpeellisuudesta. Tuloksena syntyi Twitteriin muun muassa vihapuhepoliisi Keijo Kaarisade, joka kesästä 2017 asti parodioi poliisin laupeutta lahjomattomasti.

Lopulta eripuraiset ihmiset käyttävät ilmiantonappeja keskinäisten kostojensa välineinä kunnianloukkausten kansanhuveissa.

Ihmisoikeuksien ja perustuslakien esikuvana pidetystä Magna Cartasta lähtien sananvapauden idea on ollut suojata hallintoalamaisia vertikaalisesti viranomaisten mielivallalta – ei oikeuttaa julkisen vallan puuttumista kansalaisten kiistoihin heidän horisontaalisissa suhteissaan. Vaihtoehtomedian toiminnassa ei ole kyse herravihasta vaan vastaamisesta vahingontekoihin, joita EU-eliitti on suunnannut kansallisvaltioita ja niiden kansalaisia vastaan. Nykyisessä Euroopassa hallitsijat ja heitä edustavat oikeusviranomaiset ovat puolueellisesti ja kenenkään pyytämättä ottaneet tiettyjen ulkomaalaisryhmien asioita ajaakseen sekä langettaneet rangaistuksia omille hallintoalamaisilleen tai heitä edustaville ryhmille kansallisvaltioissa. Tätä kautta syyttäjistä, tuomareista, virkamiehistä ja laillisuuden vartijoista on tullut poliittisia viranomaisia, jotka ajavat Euroopan unionin totalitaristista, federalismiin ja kansallisvaltioiden itsemääräämisoikeuden kaventamiseen tähtäävää agendaa. Samaan tapaan valtamedia on luopunut ”neljännelle valtiomahdille” kuuluneesta kontrollitehtävästään, ja siitä on tullut omaa poliittista vaikutusvaltaa tavoitteleva mielipideklusteri, joka haluaa vaikuttaa politiikan suuntaan mutta asettuu hallitusvallan takaajaksi. Niin se tekee aina, kun tavoitteena ei ole ”nationalismiksi” haukuttu tai toisen maailmansodan painolasteilla keinotekoisesti kuormitettu kansallisen etumme puolustaminen.

Tosiasiassa julkisen hallinnon tehtävä ei ole muokata ihmisten mielipiteitä soveliaammiksi yhteiskuntaan vaan tehdä yhteiskuntaa sopivammaksi ihmisten mielipiteisiin. Sananvapautta esiintyy ja sitä punnitaan vain ongelmallisten asioiden yhteydessä, niin kuin ”vihapuhettakin” esiintyy vain ongelmien merkiksi. Sananvapaus voi ylipäänsä olla vain ongelmallista, sillä ongelmattomien asioiden sanomiseen ei tarvita mitään vapautta. Tässä mielessä sananvapauden esiintyminen ongelmana on terveen ja keskustelevan demokratian merkki.

Keskustelua käydään väärästä asiasta silloin, kun pohditaan, miksi joku henkilö tai taho pitäisi tai ei pitäisi vaientaa. Keskeinen ongelma on, miksi edes käydään keskustelua kansalaisten hiljentämisestä ja millä oikeudella. Tämä virkavallan ja valtamedian vinksahdus paljastaa, kuinka sairaasti ja röyhkeästi sekä sananvapauden ja oikeusvaltioperiaatteiden vastaisesti ne asioita arvioivat, eikä sosiaalisen median omavaltaista sensuuria ja viranomaisten mielivaltaa nähdä ongelmina lainkaan.

6.7. Ihmisoikeusretoriikan kääntöpuoli

Valtamedia on onnistunut halkaisemaan julkisuuden kentän ystäviin ja vihollisiin. Se on julistanut Euroopan ja Pohjois-Amerikan kansallismieliset puolueet omiksi olkiukoikseen sekä jatkanut varjonyrkkeilyä niitä vastaan. Tässä kissanhännänvedossa on autuaasti unohdettu Victor Hugon romaani *Kurjat* (1892), jossa ylimystö sai köyhät kalvamaan toisiaan, jotta rikkaat voivat jatkaa pitojaan. Suvereenisti on sivuutettu myös Molièren satiiri *Ihmisvihaaja* (1666), joka opetti, että jokaisella olisi syytä vihata ihmisyyttä *itsessään*, sillä ihminen on läpikotaisin paha ja mätä. ”Ihmisyys” ei olekaan mitään sellaista, jolla voitaisiin yksiselitteisesti pyhittää joitakin tarkoitusperiä, eikä myöskään vihaaminen ole poissuljettua moraalin alueelta, sillä huonoiksi todettuja asioita on syytäkin vihata.

Totuutta ei voida kuitenkaan koskaan tavoitella ilmapiirissä, jota varjostaa tuomioiden uhka, sillä sellaisessa tilanteessa osapuolet vain puolustavat omia intressejään. Häiriötön

kommunikaatio oli myös alussa viittaamani Jürgen Habermasin keskeinen tavoite hänen tavoitellessaan ideaalista viestintätilannetta. Vaikka hänen kommunikatiivisen toiminnan teoriansa olikin ongelmallista omassa ihanteellisuudessaan, siinä otettiin huomioon mielipiteiden- ja ilmaisunvapauden luonne. Sananvapautta ei pitäisi kahlita sen enempää rikosoikeudellisesti kuin ”eettisestikään”, sillä rangaistuksen uhka ja pakkokeinot saavat yhteiskunnallisen totuuden katoamaan, ja jälkikäteissensuuri kiertyy ennakkosensuuriksi, kun ihmiset pelästyvät ja alkavat itse kuohia käsityksiään.

Normit ovat vaikuttavimmillaan ihon alle mennessään. Pahimmassa tapauksessa alkaa kierre, ja ihmiset jättävät ilmaisematta myös asioita, jotka lakikin sallisi. Itseään rajoittaessaan ihmiset *de facto* tulevat kaventaneiksi sananvapauden alaa, ja juridiset normit seuraavat aikaa myöten heidän esittämäänsä teeskentelyä ”kirjaten yhteiskunnallista todellisuutta”, josta on tullut ”maan tapa”. Näin kansalaiset on saatu käytöksellään totuuden vastaiseen kampanjaan mukaan. Rangaistusten pelon taipumus vahvistaa itseään selittää myös sitä, miksi kiltistyminen kasvaa, kuuliaisuus lisääntyy ja sananvapauden silmukka jatkuvasti kiristyy. Järjetöntä on, että myös valtamedia on mennyt tuohon rajoittamiseen mukaan oman ”itsesäätelyelimensä” Julkisen sanan neuvoston kautta ja ampunut itseään jalkaan.

Asiaa kuvaa niin sanottu Overtonin ikkuna, jolla tarkoitetaan sallittujen keskustelunaiheiden luokittelua. Keksijänsä Joseph P. Overtonin mukaan ikkuna määrittää kehyksen, jossa poliittiset ehdotukset luokitellaan sen perusteella, kuinka ne vaikuttavat yksilönvapauksien rajoittamiseen ja valtion väliintulon asteeseen.[194] Tämän ikkunan reunat ovat siirtyneet viime aikoina tavalla, joka tekee siitä käyttökelpoisen historiallisen muutoksen tarkastelemiseen. Raamien liikkuminen näkyy nykyisin kirkkotäteihin kohdistuvissa vihapuhe-epäilyissä ja koomikoiden katumusharjoituksissa, joilla he pyrkivät itseään syyllistäen irtisanoutumaan kuvaputkitelevisioiden aikakaudella esittämistään vitseistä.[195] Omaehtoinen tunnustautuminen vesittää pahoin länsimaiseen oikeuskäytäntöön liittyvää itsekriminointisuojaa, ja vaarassa on ollut myös taannehtivan lainkäytön kielto, kun syytteillä on uhattu vuosikymmenten takaisia kannanottoja. Mutta syyllistäminen ja syyllisyyden tunnustaminen ovat huonoa politiikkaa myös siksi, että jo epäillyksi joutumisen uhka ohjaa ennakolta vaikuttavasti kansalaisia pidättäytymään yhteiskuntakriittisistä tai tiettyjä väestönosia arvostelevista puheista. Tuloksena on Kiinan kansantasavallasta tunnettua lainkäyttöä, jossa katuminen lyhentää tuomiota, kun taas nauru sitä pidentää.

---

[194] Mackinack Center for Public Policy -tutkimuslaitoksen johtajana toimineen Joseph P. Overtonin ideaa esittelevät pähkinänkuoressa oikeistoliberaalin ajatuspajan kotisivut osoitteessa <https://www.mackinac.org/OvertonWindow> sekä hänen kolleganssa Joseph G. Lehman Internet-osoitteessa <https://www.mackinac.org/archives/2011/101Ideas2011.pdf>.

[195] Syksyllä 2019 huolta herättivät perussuomalaisten kansanedustajien järjestelmällisten käräjille haastamisten lisäksi kristillisdemokraattisen kansanedustajan Päivi Räsäsen epäileminen rikoksesta hänen toista kymmentä vuotta sitten esittämiensä kannanottojen vuoksi sekä näyttelijä ja TV-koomikko Pirkka Pekka Peteliuksen (vihr.) oma-aloitteinen tapa katua 1980- ja 1990-luvuilla esittämiään saamelaissketsejä julkisuudessa. Aiheista kirjoittivat muiden muassa Iltalehti jutussaan ”Valtakunnansyyttäjä jyräsi poliisin päätöksen: Päivi Räsäsen kirjoitus etenee esitutkintaan – jo toinen rikostutkinta kansanedustajasta” 4.11.2019, Ilta-Sanomat jutussaan ”Vihreiden kansanedustaja Pirkka-Pekka Petelius pyytää anteeksi saamelaisilta” 21.11.2019 ja Uusi Suomi jutussaan ”Valtakunnansyyttäjä tapaus Peteliuksesta: Saamelaissketseistä tullut tiedustelu – ’Pahoittelulla voi olla merkitystä’”. Valtakunnansyyttäjä Raija Toiviaisen maininta ”pahoittelusta” ja ”irtisanoutumisesta” tuomiota mahdollisesti lieventävinä seikkoina herätti laajan vastarinnan, jossa pohdittiin, yrittääkö valtakunnansyyttäjä painostaa, uhkailla tai kiristää poliitikkoja ja taiteilijoita. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani ”Ohjeita orwellilaiselle oikeuslaitokselle” 4.11.2019.

Overtonin räppänän sulkeutuminen on johtanut politiikan kuluttajat absurdin komiikan eteen, kun neekerinpusuista tehtiin vaahtounelmia,[196] Yleisradio sensuroi n-sanaa käyttävän ”Pekka ja Pätkä neekereinä” -elokuvan[197] ja Tintti-sarjakuvia syytettiin ”rasismista”,[198] eikä ole toivoakaan, että ”Uuno Turhapuro” -elokuvasarjaan lisättäisiin vähemmistödespotiaa parodioiva osa ”Uuno Turhapuro vähemmistövaltuutettuna”. Sen sijaan feministit ovat haukkuneet Speden komiikan sovinistiseksi, naisvihamieliseksi ja stereotyyppiseksi omassa tosikkomaisuudessaan.[199] Vitsien yhteydestä alitajuntaan ei ole ymmärretty mitään. Ei ole ymmärretty myöskään sitä, että komiikalla ja pilkalla on tärkeä rooli vaiettujen ja usein myös vääristyneiden asioiden paljastajana ja yhteiskunnallisten konfliktien laukaisijana. Joka tapauksessa median tapa sensuroida kulttuuriartefakteja antaa valheellisen kuvan kansallisesta historiastamme.

Kun huumori kielletään, kieltelijät joutuvat tuota pikaa itse naurunalaisiksi, ja juuri näin syntyy yhteiskuntakäytäntö, jota ei voida erottaa parodiasta. Huumori ei tietenkään kuole näin, vaan se muuttaa muotoaan, sillä valheellisissakin oloissa ihmisillä säilyy ihmisyyteen itseensä sisältyvä kyky erottaa tosi valheesta.

Ilmiölle on myös psykologinen selitys. Ironian, parodian ja sarkasmin taju mahdollistuu metakognitiivisten kykyjen kehittymisen myötä nuoruudessa. Metakognitiolla tarkoitetaan ’tietoisuutta omasta tietoisuudesta’, siis ’ajattelemisen ajattelemista’, joka on seuraus ihmisen kyvystä introspektioon: itsensä havainnoimiseen. Ironisen, parodisen tai

---

[196] Porvoolainen suklaatehdas Brunberg vaihtoi neekerinsuukkojensa nimen ”soveliaammaksi ’Brunbergin suukoiksi’”. Tapauksesta raportoi Ilta-Sanomat jutussaan ”Neekerinpusun nimi muutetaan ’Brunbergin suukoksi’” 16.5.2001: ”Olemme saaneet hirveästi palautetta, että älkää vaihtako nimeä. Olemme kuitenkin päättäneet olla moderneja, kertoo toimitusjohtaja Tom Brunberg. Hänen mukaansa palaute on ollut lähes sataprosenttisesti nimen vaihtamista vastustavaa. Neekerinsuukon nimestä luopuminen on myös Brunbergin itsensä mielestä ikävää. – Se ei todellakaan ole rasistinen kannanotto. Minun mielestäni se on yleisestikin ymmärretty leikkimieliseksi.” Tapaus edusti poliittisen korrektiuden ensisointuja liike-elämässä, jossa poliittinen vihervasemmisto on alkanut taivutella brändien haltijoita mielistelemään omaa agendaansa. Palaan ruskean herkun mukana syötettyyn käänteiseen kolonialismiin luvun 15.6. lopulla.

[197] Elokuvauutiset.fi-sivusto pahoitteli sensuuria jutussaan ”Yle jättää nyt Pekka ja Pätkä neekereinä -elokuvan esittämättä” 18.4.2019. Sensurointi merkitsi klassikkoelokuvan tunnustamista Ylen itsensä mielestä ”rasistiseksi”, vaikka se ei olisi ollut sitä kenenkään muun mielestä. Koska sensuuri herättää laajaa vastustusta, sensuroiminen itse asiassa luo epäluuloja ja on omiaan kylvämään myös aitoa rasismia, joten sensuuri ei toimi edes sitä vaativien omien tavoitteiden kannalta.

[198] Kaleva-lehti kirjoitti 8.8.2007, että ”Tintin sarjakuvaa syytetään taas rasismista”, kun Brysselissä opiskeleva kongolainen Mbutu Mondondo Bienvenu vaati sarjakuvan ”vetämistä pois myynnistä”. Kiista jatkui pitkään, kunnes Helsingin Sanomatkin joutui ikäväkseen kertomaan, että ”Belgialaisoikeus päätti: Tintti Afrikassa ei ole rasistinen” 13.2.2012. Tapaus antoi näyttöä monikulttuurisuuden kurjuudesta, kun vierasperäisten maahanmuuttajien kantaväestölle esittämät vaatimukset johtavat suureen eripuraan ja kulttuurimme kuohimiseen Euroopassa.

[199] Esimerkiksi Helsingin Sanomien Juho Typpö jaksoi haukkua Spedeä vielä 3.4.2019 julkaistussa jutussa ”Spede Pasanen teki miljoonatuella niin huonon elokuvan, että pyrki hautaamaan sen iäksi – HS katsoi karmean Naisen logiikan”. Suomen Kuvalehteen kirjoittava Kalle Kinnunen puolestaan moitti Spedeä hieman vähemmän alleviivaavassa jutussaan ”Vaiettu Spede-elokuva: miksi Naisen logiikka tehtiin, mutta haudattiin syvälle” 19.7.2011. Kumpikaan naismielistelijä tuskin on ymmärtänyt, kuinka loukkaavaa naisia kohtaan saattaa olla *kriitikoiden oma tosikkomaisuus*. Sen takaa kajastaa ajatus, että naisten ajattelussa todellakin on jotain vikaa, kun heitä täytyy puolustaa mukahuonolta huumorilta. Vain täydellinen ääliö voisi loukkaantua Speden sketseistä, joissa hän selittää bensamittarin ja tasauspyörästön toimintaa naiselle tai esiintyy ”pahoinpitelevänä miehenä”. Pahasti epäonnistui myös toimittajien yritys lavastaa ainoa hanke, johon Spedelle myönnettiin Elokuvasäätion tukea, hänen itsesensuurinsa kohteeksi. Omasta mielestäni Speden käsikirjoittamat sketsit, joissa Uuno Turhapuro toimii ”kaloriatarkastajana”, jättävät sosiologiset selittelijät kauaksi taakseen myös *mies*kuvan analyyseillään. Spede muuten opiskeli alun perin sosiologiaa Helsingin yliopistossa, joten eivät hänen komediansa täysin vailla tieteellistäkään pohjaa ole.

sarkastisen kommentin *kirjaimellinen merkitys* tulkitaan ensin aivojen vasemmassa otsalohkossa Wernicken alueella. Oikea aivopuolisko ja otsalohkot puolestaan päättelevät viestin *asiayhteyden*. Lopuksi oikean ja vasemman aivopuoliskon informaatio yhdistyy otsalohkoissa, jotka voivat tulkita viestin asialliseksi, ironiseksi, parodiseksi tai sarkastiseksi. Näin tapahtuu terveellä ja henkisesti kypsällä ihmisellä.

Kun Leslie Cameron työryhmineen tutki huumorin käyttöä vaikeissa oloissa elävien 14–15-vuotiaiden nuorten puheissa, hän totesi, että sarkasmin harjoittaminen oli tärkeä osa heidän kykyään suoriutua vaikeissa olosuhteissa. Siten huumori auttoi nuoria selviytymään, aivan niin kuin huumori auttoi kansalaisia kestämään myös sosialismin hullutuksia. Normaali aikuistuva nuori ymmärtää siis vaivatta sarkasmia, kun taas tutkimuksissa on todettu, että autisteilla ja aivovaurioista kärsineillä henkilöillä on alentunut kyky ymmärtää ironiaa, parodiaa ja sarkasmia.[200] Asian voi sanoa niin, että ihmiset, joilla on ongelmia tällä alueella, eivät kykene ymmärtämään tuota ”viestien asiayhteyttä”, ja sama voidaan havaita myös siitä, että heikkoälyiset ihmiset eivät yleensä ymmärrä vihjeitä eivätkä vitsejä, ja siksi heitä ei myöskään pidetä kovin välkkyinä arkielämässä.

Median, poliitikojen ja oikeusviranomaisten kyvyttömyys ymmärtää huumoria vastaa nyt keskivaikeaa aivovammaa. Korostan, että tämä ei ole vammaisuuteen kohdistuvaa pilkkaa mutta ei myöskään vihervasemmiston eikä oikeuslaitoksen minkäänlaista ylistystä. Myös yliopistojen punavihreillä laitoksilla saattaa vallita kuvaannollinen aivokuolio. Itse kuitenkin arvioisin suopeasti, että nykyaikana yleistynyt ammatikseen loukkaantuminen ei ole aitoa vaan *tahallista* mielensä pahoittamista, jonka tarkoituksena on toimia kunnianloukkausten kansanhuveja ylläpitävän kiusanteon välineenä. Väitteeni on, että kolme vuosikymmentä sitten sananvapaus oli laajempaa ja ahdasmielisyys vähäisempää kuin se on nyt, poliittisen vihervasemmiston aloittamien ajojahtien aikana.

Normatiivinen lähestymistapa sananvapauteen on ajattelun kannalta tuhoisa, niin kuin sanan*vapauden* käsite sinänsäkin, sillä se vihjaa, ikään kuin sanominen olisi joka tapauksessa jonkin tahon myöntämän luvan varaista. Kun kaikenlaiset paukapäät yrittävät nykyisin tehdä ajatusten vaihtamisen laittomaksi ja sitä kautta mahdottomaksi, se on jotain sellaista, mitä jokaisen filosofin pitäisi ehdottomasti vastustaa. Se, että yliopistojen ammattifilosofit eivät niin tee, osoittaa heidän itsensä olevan vihervasemmistolaisen ideologian kahleissa ja mahdollisesti sen ylläpitäjiä.

Monty Pythonista tunnettu koomikko John Cleese sanoi muutama vuosi sitten lehtijutussa ”Poliittinen korrektius tappaa komedian”, että poliittiseen korrektiuteen syyllistyvät ne ihmiset, jotka eivät pysty hallitsemaan tunteitaan ja jotka sen vuoksi pyrkivät hallitsemaan toisia ihmisiä.[201] Sama pätee myös kääntäen: Toisten ihmisten hallitsemispyrkimyksiin näyttävät syyllistyvän ihmiset, jotka eivät pysty hallitsemaan omia tunteitaan ja jotka sen vuoksi pamputtavat muita ihmisiä poliittisella korrektiudella. Palaan asiaan tarkemmin luvussa 8.

---

[200] E. Leslie Cameron, Janice D. Fox, Michelle S. Anderson ja Catherine Ann Cameron *Journal of Adolescent Research* -lehdessä 4.5.2010 julkaistussa artikkelissaan “Resilient youths use humor to enchange socioemotional functioning during a day in life” (vol. 25, issue 5, pp. 716–742).

[201] John Cleese Daily Mailin jutussa ”Political correctness is killing comedy, says John Cleese: Monty Pyhton star believes fear of offending certain groups could lead to 1984-style society where free expression is not allowed” 1.2.2016. Minä taas filosofina kavahdan myös sitä, että vapaa ilmaisu ”sallitaan”, koska erityisesti ’vapauden salliminen’ on hurja käsitteellinen itseristiriita, jonka myötä vapaus pidätetään joidenkin suvaitsijoiden valtaan.

Entä mitä pitäisi ajatella vakavista tavoista asennoitua ”rasismiin” moraalin ja etiikan alueella? ”Etiikasta” ja ”moraalista” on tullut konventionaalisissa ja ei-tieteellisissä arkiyhteyksissä pelkkää *common sense* -ideologiaa. Myös retoriikan keppihevoseksi heppoisesti tempaistu kova ase, ihmisarvo, on kantilainen järjen postulaatti, joka on edellytetty etiikan teorioihin vain muodollisesta syystä, toisin sanoen siksi, että muuten etiikkaa ei voitaisi lainkaan konstruoida. Se on toki luovuttamaton ja jakamaton, eikä sitä pitäisi riistää keneltäkään pois. Mutta puhtaan formaalisuutensa vuoksi ihmisarvo on sisältä ontto, ja mikäli sille halutaan määritellä sisältö, tulee sille hinta. Näin herää kysymys, kenen se pitäisi maksaa.

Paljon viitatut ”ihmisoikeudet” kääntyvät suuriksi velvoitteiksi toisia ihmisiä kohtaan, vaikka ei olekaan pystytty ratkaisemaan, kuka kantaa ”vastuun” ja siihen liittyvän syyllisyyden – ja kuka voi tai haluaa maksaa ”vastuulliseksi” heittäytymisestä seuraavat laskut. Juuri tästä asiasta poliittinen vihervasemmisto kieltäytyy puhumasta ja syyttää muita puolueita ”rasismista” pyrkien siten estämään toisia tuomasta esille maahanmuuton kustannuksia ja muita varjopuolia.

Toisten oikeudet ovat toisille langetettuja velvollisuuksia, joihin liitetään vastuun käsite. Vastuun käsitteellä ahdistellaan nykyisin länsimaisia ihmisiä, jotka eivät ole *aiheuttaneet* mitään sellaista, josta he voisivat olla vastuussa, kuten Afrikan väestöräjähdystä tai uskonsotia. Käsiteanalyyttisesti katsoen myöskään Suomeen muuttaminen ei ole ihmisoikeus, eikä mikään etiikka velvoita ylläpitämään vieraita kansakuntia omaksi velaksi. Siinä tulee narun pää vetäjien käteen, ja suuri osa aihetta koskevasta diskursiivisesta kiistelystä johtuukin väitteeni mukaisesti yhteiskunnan perusstruktuurissa olevien käytännön ongelmien päätymisestä taitamattomien poliitikkojen käsiin.

6.8. Militantti suvaitsevuus ja olevaisen kieltäminen

Turun Sanomien toimittaja Hannu Miettunen sanoi eräässä toimittajakunnan mielipiteistä poikkeavassa kolumnissaan, että vihervasemmiston suuttumuksessa on ollut kyse ”militantista suvaitsevuudesta” (”milsu”). Hänen mukaansa sen käyttövoimia ovat ”jäsentymätön syyllisyys” ja ”loukkaantumisen pelko”.[202] Toimittaja on tällä kertaa oikeassa, mutta nähdäkseni vihamielisyyden perimmäinen aiheuttaja on *eskapismi*, eli todellisuuspako.

Vihervasemmiston ”some-pöyristymiset”, ”some-raivo” ja ”mikroskandaalit” ovat seurauksia keskustelun hallinnanmenetyksistä. Kun todellisuus iskee vasten kasvoja eikä maailma olekaan punavihreän kudelman mukainen, vihervasemmistolaisilla on taipumus reagoida kokemiinsa pettymyksiin affektiivisesti, mikä ilmenee kyvyttömyytenä käsitellä ristiriitoja kognitiivisesti ja intellektuaalisesti. Esimerkiksi kelpaa Donald Trumpin valinnasta johtuva trauma, jonka vuoksi median vollotus on ollut aivan sietämätöntä. Toimittajat kaatavat Yhdysvaltain presidenttiä kuin Nixonia aikoinaan ja suhtautuvat Trumpiin ikään kuin hän olisi heidän isänsä. Juuri siksi ”militantti suvaitsevuus” saattaa suvaitsevuuden käsitteen entistäkin surkuhupaisampaan valoon.

Militantin suvaitsevuuden ohella nykymediaa leimaa toinen tyylillinen piirre, jota voisi pitää myös olemusajatteluun liittyvänä ja substantiaalisena, paitsi että sen tunnusmerkki on substanssien täydellinen puuttuminen. Se koostuu olevaisen maailman, toisin sanoen

---

[202] Turun Sanomien toimittaja Hannu Miettunen kolumnissaan ”Militantti suvaitsevuus” 12.10.2017.

sekä olemassa olevien *olentojen* että niiden taustalla vallitsevan *olemisen itsensä* kieltämisestä, jota jo filosofi Martin Heidegger arvosteli kirjoituksissaan.[203]

Kuplaantuneen median tapa diskursoida ontologisen todellisuuden ongelmat ja reaalimaailman konfliktit pelkiksi pahasta tahdosta synnytetyiksi *puheen tavoiksi* hyödyntää dekonstruktion, postmodernismin, jälkistrukturalismin ja sosiaalisen konstruktionismin opetuksia, joiden mukaisesti olemassa olevat ominaisuudet redusoidaan yhteiskunnallisiksi rakenteiksi tai lingvistiikaksi. Kiellettyjä alkavat olla aine, sukupuoli, geenit ja käteinen raha samalla, kun myös juureva oman tuvan ja luvan identiteetti on riistetty pois. EU-vetoisen keskittämispolitiikan ja porvarien lietsoman metropolipolitiikan megatrendin vuoksi maaseutu taantuu ja kasvukeskusten asunnot maksavat kuin aurinkokunta. Ihmiset eivät saa enää alleen kovaa maata, vaan heitä taivutellaan paimentolaisille tyypilliseen kiertolaisuuteen. Kuplien kuplan muodostaa EKP:n keskuspankkirahoitus, jolla kulutusta pidetään yllä ennen rahaunionin lopullista romahtamista ja tasehäiriöiden korjaantumista.

Näissä aineellisia faktoja mitätöimään pyrkivissä asiayhteyksissä tapahtumien kulkuun ”puuttuminen” ei ole kiinnostanut valtamediaa lainkaan, vaan median omaksuma statistin rooli on vahvistanut liittovaltioon tähtäävää idealistista propagandaa. Sitä sopivat kuvaamaan Paul Virilion teoksessaan *Katoamisen estetiikka* siteeraamat apostoli Paavalin sanat: ”Tämä maailma, sellaisena kuin me sen näemme, on katoamassa.”[204] Tuloksena on ollut mustan puhuvaa nihilismiä. Kehitysmaita pitäisi muka auttaa samalla, kun valtiovarainministeriön pöytälaatikot ovat verokertymästä tyhjät, ja kannabiksen käry nousee työttömien armeijasta kohti unelmien taivasta.

Jo tämän kirjani alussa totesin, että nykyisin eivät vastakkain ole niinkään valtamedia ja valhemedia eivätkä myöskään vihervasemmiston ja liberaalin oikeiston yhdessä muodostama idealistinen allianssi ja realistiset kansallismieliset. Perimmäinen vastakkainasettelu vallitsee affektiivisten ja rationaalisten, eli tunteellisten ja järjellisten, asenteiden välillä. Yhteiskunnassamme painotetaan liikaa performatiivisuutta ja fiilistelyä rationalismin kustannuksella. Kuplaantumisen haittapuoli on, että yhteiskunnallinen depressio synnyttää passiivis-aggressiivista vihaa, ja todellisuuspakoisuus ilmenee huvitteluliberaalina mieltymyksenä viihteeseen, mikä puolestaan on dekadenttien yhteiskuntien piirre eliitin rappeutuneisuuden ja rappion elitisoitumisen ohella. Yhteiskunnan hallinta ja järjestelmäpolitikointi onnistuvat niin kauan kuin taloutta onnistutaan elvyttämään pumppaamalla Euroopan keskuspankin lelurahaa markkinoille, rahoittamalla valtioita *no bail out* -säädöksen vastaisilla valtioiden velkakirjaostoilla ja takaamalla, että kulutusvelkaisten kotitalouksien jupit ja nettinörtit voivat palailla videopeliensä pariin.

Samalla kun tunteelliset ja viihteelliset politiikan teon tavat ovat saaneet liikaa jalansijaa, myös poliitikkokunnasta on tullut heikkoa ja matalamielistä. Suurella osalla Suomen ja Euroopan johtavista poliitikoista ei ole kirjallista tuotantoa, korkeimpia tutkintoja eikä johtamistaitoa. Heiltä puuttuu myös valtiomiesmäisyyttä sekä kontakti kansaan, kuten

---

[203] Martin Heidegger tunnetaan olemassaolon analyyseistään, joissa hän kiinnitti huomiota sekä *olioiden* maailmaan että *olemiseen* itseensä. Edellistä tutkitaan ontisella (*ontisch*) ja jälkimmäistä ontologisella tarkastelutasolla. Heideggerin mukaan olemisen itsensä merkitys on hukattu länsimaisessa filosofiassa.

Nykyisenä postmodernismin, sosiaalisen konstruktionismin sekä jälkistrukturalismin valtakautena voidaan myös olevaisten katsoa kadonneen tieteen silmän alta diskurssien viidakoihin. Heideggerin pyrkimys luoda olemassaolon rakenteita paremmin läpivalaiseva kieli ihmisen olemisen tai ”läsnäolon” (saks. *Dasein*) ajallisuutta tarkastelevassa teoksessaan *Oleminen ja aika* (1927 [2000]) on sen vuoksi noussut arvoltaan.

[204] Paul Virilio teoksensa *Katoamisen estetiikka* (1980 [1995]) alussa (s. 7).

Alexander Stubbin kaltaiselta todellisuuspakolaiselta ja muilta virkamiesuran kautta politiikkaan rekrytoituneilta Brysselin enkeleiltä. Eräs merkityksen kääntö näkyy tavassa, jolla populismin käsitteen sisältö on virkattu nurin. Todellisuudessa populismiksi sanottu liikehdintä on vain parantanut kansanvaltaa ja tervehdyttänyt demokratiaa juuri niin kuin sen ideaan kuuluu: itseään korjaavasti. Palaan populismiin tarkemmin pääluvussa 9.

7. Tieteen ja politiikan medioituminen

Englantilaisen empiristifilosofin ja lordikanslerin sir Francis Baconin mielestä tieto oli valtaa (’*scientia potestas est*’).[205] Ihmisen valtaa luonnonvoimien yli arvostettiin paljon todellisuuden haltuun ottamista tavoittelevalla uudella ajalla. Teknistyneenä nykyaikana Michel Foucault puolestaan kritisoi valtaapitävien puuttumista sen määrittelemiseen, mitä voidaan pitää tietona.[206] Biteiksi pirstaloituneena digiaikana, jolloin aineellinen omaisuus on menettänyt merkitystään hallinnan ja vaikutusvallan välineenä, on julkisuudesta ja sosiaalisesta pääomasta tullut sekä kurinpidollisen muodollisen vallan että epäsubjektivoituneen ideologisen vallan tärkeä toteutumisyhteys. Siksi myös poliittiset vallankäyttäjät ahmivat julkisuutta, joka toki on aina kiehtonut poliitikkoja.

Julkisuuden ”louhiminen” ja sen hallintaan saaminen ovat tätä nykyä keskeisiä vallankäytön lajeja, ja vallan välineenä tai kohteena on usein tieto. Myös tieteenharjoittajat kamppailevat tiedosta ja sen julkaisemisesta asemiaan parantaakseen. Poliitikot puolestaan haluavat säädellä tiedon liikkeitä ja tulkintoja käyttääkseen valtaa. Tätä kautta informaatioväylien nykyisille sentraalisantroille ja tietyöläisille, eli toimittajille, on tarjoutunut oivallinen tilaisuus puhuttaa sekä tieteilijöitä että poliitikkoja oman mielensä mukaisesti. Heidän välilleen onkin muodostunut triangelimainen symbioosi.

Edellisissä luvuissa tarkastelin, miten media on politisoitunut. Katsotaanpa nyt, millä tavoin tiede on politisoinut itsensä ja poliitikot medioineet sekä viestinsä että persoonansa. Huomionarvoista on, kuinka media ja toimittajat ovat työntäneet tähän lusikkaan omaa soppaansa ja miten myös itseään havainnoiva mediatutkimus on unohtanut tarkkailla omaa vallankäyttöään.

---

[205] Francis Baconin teoksessa *Meditationes Sacrae* (1597) lause esiintyy muodossa ”*nam et ipsa scientia potestas est* [myös tieto itsessään on valtaa]”, ja nykymerkityksessään sen teki tunnetuksi Baconin sihteerinä toiminut Thomas Hobbes teoksensa *Leviathan* ensimmäisessä versiossa 1668. Ks. Mikko Lahtisen toimittamaa kokoelmateosta *Matkoja utopiaan*. Mainittakoon, että *scientia* viittaa ’tietämisen’ lisäksi myös taitoon ja *potestas* ’vallan’ ohella myös ’kykenevyyteen’ ja ’voipaisuuteen’, eikä Baconin alkuperäiseen ajatukseen sisältänyt kielteistä näkemystä vallasta ylivaltana tai herruutena, jollaisena sitä on myöhemmin arvosteltu.

[206] Michel Foucault käsitteli vallan ja diskurssien suhteita koko elämänsä ajan aina ajattelunsa loppupuolelle asti, jolloin hän päätyi pitämään valtaa enemmänkin objektivoinnin kaltaisena suhteena kuin potentiaalina. Ks. esimerkiksi Foucault’n epilogia ”The Subject and Power” Hubert L. Dreyfusin ja Paul Rabinowin teoksessa *Beyond Structuralism and Hermeneutics* (1983, s. 208–226), jossa Foucault sanoo vallan tarkastelujensa olleen tutkimuksia siitä, miten ihmisistä on tullut subjekteja, eli tietoisia, tahtovia ja moraalisia olentoja. Tässä mielessä tietämiseen liittyy luonnollisesti valtaa, joka ei ole potentiaalista vaan relationaalista.

Foucault’n nietzscheläinen lähestymistapa sopii viestinnän tarkasteluun, sillä se osoittaa, että myöskään valistusfilosofian ihanteita, kuten ’vapautta’ tai ’oikeutta’, ei pitäisi ymmärtää julistusmaisesti tai esinemäisesti, kuten Valistuksen ihanteilla operoineet järjestöt, puolueet ja tieteenharjoittajat ovat tehneet. Foucault’n ja Nietzschen näkökulmasta esimerkiksi sanan*vapauden* käsite sinänsä on kompleksinen, sillä mikään aito henkinen oikeus tai vapaus ei voi olla *ulkopuolelta luovutettua* tai *ehdollistettua*.

7.1. Toimittajat valtapodiumin huipulla

Göteborgilainen viestinnän professori Jesper Strömbäck väittää medioitumisteoriassaan (2000), että toimittajat pyrkivät entistä enemmän vaikuttamaan politiikan sisältöihin ja että poliittisen vallan käyttäjät pyrkivät medioimaan itsensä lisää valtaa saadakseen.[207] Hänen mukaansa media on valtapolitisoitunut ja poliittinen valta medioitunut.

En väitä tehneeni sanomalehtiopit täyttävää diskurssianalyysia, mutta voin vahvistaa Strömbäckin havainnon oikeaksi median tendenssijournalistiikkaan kohdistamieni ajankohtaisten tarkastelujen pohjalta. Sen sijaan Strömbäckin analyysi on historiallinen ja kronologinen. Hänen mukaansa medioitumiskehityksen ensimmäisen vaiheen (1) muodosti joukkotiedotuksen asettuminen hallitsevaan rooliin. Mediasta tuli tällöin poliitikkojen ja kansalaisten välisen viestinnän tärkein kanava, ja sillä oli sidos yhteiskunnalliseen kehitykseen. Toisessa (2) vaiheessa media itsenäistyi poliitikkojen kontrollista, ja siitä tuli ”neljäs valtiomahti”, joka valvoi poliittista vallankäyttöä. Tältä ajalta on peräisin käsitys mediasta ”poliittisen vallan vahtikoirana”. Kolmannelle (3) vaiheelle on tyypillistä, että mediajulkisuutta ei myönnetä eikä luoda enää politiikan asialistojen perusteella, vaan median taloudelliset tai kaupalliset tavoitteet säätelevät mediajulkisuutta. Neljännessä (4) vaiheessa poliitikot ovat havainneet median toimintaperiaatteet ja alkavat myötäillä niitä.

7.1.1 Kansallisvaltioiden rakentaminen median tuella

Edellä esitetty luokittelu on melko yleispiirteinen, mutta se on helposti hyväksyttävissä ja kuvaa tyydyttävästi myös suomalaisen median muotoutumista. Ensimmäisessä vaiheessa toimittajien työ oli mielletty paljolti kansallisvaltion rakentamiseksi, konsensushenkisen politiikan tai yhteiskunnan edun puolustamiseksi sekä poliittisen toiminnan ja hallinnollisen joukkotiedottamisen jatkeeksi. Itsenäistymiskamppailuista toiseen maailmansotaan asti median tehtävänä nähtiin suomalaisen yhteiskunnan ja identiteetin rakentaminen. Tämä vaihe jatkui vaaran vuosien yli, ja toiseen vaiheeseen Suomessa siirryttiin vasta 1960-luvulla.

Esimerkiksi Helsingin Sanomien ja sitä edeltäneen Päivälehden historiassa kyseinen kehitys näkyy selvästi. Lehden suuromistajan Aatos Erkon isä Eljas Erkko ja hänen isoisänsä, Päivälehden perustajajäsen, Eero Erkko olivat edistyksellisiä tai liberaaleja nuorsuomalaisia, ja lehdellä sekä sen omistaja-perustajien mielipiteillä oli laaja vaikutus Suomen itsenäistymiseen ja valtion muotoutumiseen niin lehden kuin poliittisen toimintansakin kautta. Tämä sopii Strömbäckin käsitykseen, että modernina aikana medialla on ollut ratkaiseva tehtävä tai rooli kansallisvaltioiden muodostamisessa.

Aluksi tuo funktio nähtiin rakentavan narratiivin luomisessa mutta myös kriittisen journalismin tekemisessä esimerkiksi sortokausien aikaista politiikkaa vastaan. Vielä Aatos Erkon aikanakin vallankäyttö oli kriittisen rakentavaa. Lehdessä saattoi arvostella melko suorasukaisesti esimerkiksi Neuvostoliittoa, ja lehti oli hämmästyttävän Amerikka-

---

[207] Jesper Strömbäck teoksessaan *Makt och medier – Om samspelet mellan medborgarna, medierna och de politiska makthavarna* (2000).

myönteinen jopa suomettumisen aikakaudella. Tämä juontaa juurensa Erkkojen läheisistä yhteyksistä Yhdysvaltoihin.

Taustaksi on hyvä muistaa, että Nuorsuomalaisen puolueen perustajana ja kulttuurivaikuttaja J. H. Erkon veljenä tunnettu Eero Erkko vietti vuodet 1903–1905 maanpaossa Yhdysvalloissa ja Kuubassa. Päivälehti lakkautettiin 1904 sen viitattua myönteisesti Nikolai Bobrikovin murhaan, jota juhlittiin Suomessa monta viikkoa. Lehden jatkaessa 1908 Helsingin Sanomina Eero Erkko palasi sen johtoon mutta joutui viettämään kansalaissodan ajan punakaartilaisten vankina Katajanokan vankilassa, jolloin Helsingin Sanomien painossa tehtiin Tiedonantajaa.[208]

Kansalliseen Edistyspuolueeseen siirryttyään Eero Erkko toimi muutamaan otteeseen ministerinä, ja Helsingin Sanomista tuli Edistyspuolueen kannattaja. Yhtä kiinteä suhde valtionpolitiikkaan oli Aatos Erkon isällä Eljas Erkolla, joka toimi – paitsi Helsingin Sanomien toisena päätoimittajana – myös diplomaattina Pariisissa, Tallinnassa ja Lontoossa. Hänestä tuli sisäministeri 1932 ja kansanedustajakaudellaan edistyspuoluelainen ulkoministeri 1938.[209]

Seuraavana vuonna syttynyttä talvisotaa nimitti J. K. Paasikivi tunnetusti ”Erkon sodaksi” Eljas Erkon pidettyä Neuvostoliiton aluevaatimuksia pelkkänä bluffina ja osoitettua tinkimättömyyttä vuoden 1939 neuvotteluissa. Asenne oli oikea, sillä joustaminen olisi Erkon käsityksen mukaan ”vienyt meidät perikatoon”.

Tässä valossa ei tarvitse ihmetellä Erkkojen suuntautumista poliittisesti vapaamieliseen länteen. Linjalla on ollut oikeutuksensa sikäli kuin medialla on nähty olevan tehtävää kansallisen identiteetin rakennustyössä – niin ideologista ja tendenssimäistä kuin tuo vaikutus onkin ollut. Arviot Suomen tilasta eivät olleet epäoikeutettuja eivätkä vääriä, ja Helsingin Sanomien kehitys noudattelee melko tyylipuhtaasti Strömbäckin käsitystä median ja kansallisvaltioiden kehityskulusta.[210]

Strömbäckin kanssa samalla tavoin on kansallisvaltioiden ja median rakentumisesta ajatellut myös irlantilais-brittiläinen ja Yhdysvalloissa asunut nationalismin tutkija, Benedict Anderson. Hänen mukaansa kansallisvaltiot ovat kautta linjan muodostuneet painotuotteissa annettujen mielikuvien ympärille, ja lehdillä on ollut olennainen rooli valtioiden ja kansakuntien kohtalon muokkaamisessa. Andersonin mukaan kansakunta on kuitenkin lähinnä ”kuviteltu yhteisö”, jota ei olisi olemassa ilman kertomuksellisesti luotua kuvaa siitä, ketkä kansakuntaan kuuluvat ja missä valtioiden rajat kulkevat.[211]

Tällainen kansakuntien ja kansallisvaltioiden tarinallista luonnetta painottava käsitys on yliampuva ja virheellinen, sillä kansakunnilla on kansanryhmien rajat määrittävä luon-

---

208 Erkkojen vaikutuksesta Helsingin Sanomiin ja sen edeltäjään sekä Suomen politiikkaan ks. Lauri Karénin hyvin kirjoitettua teosta *Aatos Erkko – Yksityinen valtiomies* (2018), joka tosin on päähenkilönsä valvoma, ja Antti Blåfieldin sukuhistoriaa *Loistavat Erkot* (2014), joka puolestaan on Helsingin Sanomien entisten päätoimittajien Janne Virkkusen, Reetta Meriläisen ja Heleena Savelan näkökulmatoimittama. Koska ensin mainittu koostuu sukuomistajien kuvankiillotuksesta ja jälkimmäisessä puolustetaan päätoimittajien itsenäisyyttä mediapatruunoita vastaan, joudun tässä tutkimuksessa luottamaan eniten omaan analyysiini valtakunnan päälehtenä tunnetun Helsingin Sanomien ja Sanoma-yhtöiden tilasta. Blåfieldin käsityksestä poiketen katson konsernin omistajilla olleen paljon vaikutusta lehtien sisältöön.

209 Emt., *passim*.

210 Käsittelin Helsingin Sanomien muotoutumista medioitumisteorian valossa blogikirjoituksessani ”Median shamaanit, rasputinit ja harmaat eminenssit” 15.5.2018.

211 Benedict Anderson teoksessaan *Kuvitellut yhteisöt – Nationalismin alkuperän ja leviämisen tarkastelua* (1983 [2007]).

nollinen olemassaolonsa geeneihin ja biologiseen jälkeläisyyteen perustuvina ontologisina tekijöinä. Kansallisvaltioilla puolestaan on oma olemassaolonsa tiettyjen alueiden hallintaan viittaavina entiteetteinä. Sosiaalista konstruktionismia hyödyntävä näkemys kansakunnista ja kansallisvaltioista *pelkkinä kertomuksina* onkin perin juurin vääristynyt. Se on osa politikointia, jolla pyritään mitätöimään ontologista olemassaoloa ja orgaanisia tosiasioita sekä vastustamaan kaikkea kansallismielisyyttä. Se, että tutkija näkee ontologiset ja empiiriset tosiasiat pelkkinä kertomuksina, kuvaa hänen omaa ajautumistaan satusedän roolin.

Hegeliläis-snellmanilaisen filosofian pohjalta voidaan katsoa, että valtioiden perustan muodostavat kansat (etninen käsite), jotka perustuvat geeneihin ja biologiseen jälkeläisyyteen. Kansat puolestaan muodostavat kansakuntia (poliittinen käsite) ja kansakunnat valtioita (valtio-opillinen luomus), jotka voivat myöntää kansalaisuuksia (juridis-hallinnollinen muodollisuus). Tässä mielessä jälkimodernille ajattelulle tyypillinen ja sosiaaliseen konstruktionismiin perustuva näkemys, että poliittisten instituutioiden perustan muodostavat mediajulkisuudessa esitetyt narraatiot, on liioitteleva ja kyseenalaisessa kunnianhimossaan harhaanjohtava. Ajattelutavassa on myönnetty aatteiden ja ideologioiden vaikutus valtioiden syntyyn, mutta toisaalta kansallisvaltioiden olemassaolo pyritään mitätöimään johtelemalla kansallisvaltioiden merkitys pelkästä kertomuksellisuudesta, joka on kulttuurirelativistista. Samanaikaisesti konstruktionistien oma ideologia pilkistää esiin heidän keskittyessään repimään kansallisrunoilijoiden ja muiden kansallista etua hehkuttaneiden kirjoittajien tekstejä.

Esimerkin tällaisesta ideologisesta historiankirjoituksesta tarjosi Vuoden Tiedekynänä palkittu ja kapakkadosentiksi mainittu[212] Miika Tervonen artikkelissaan, jossa hän väitti, että Suomi ja sen kansa eivät ole oikeastaan muuta kuin kuvitteellisia ja performatiivisia luomuksia.[213] Kyseessä on tutkimuksellinen vinksahdus. Narraatiot vaikuttavat kansallisvaltioiden rakentumiseen ja purkautumiseen, mutta kansallisvaltioiden olemassaolo ei tyhjene niihin.

Myöskään Strömbäck ja Anderson eivät ole olleet riittävästi huolissaan tavasta, jonka mukaisesti nykymedia ja dekonstruktiosta innostuneet tieteilijät ovat halunneet hajottaa tai ”purkaa” kansallisvaltioita sekä niiden piirissä saavutettua hyvinvointia. Vasemmistolaiset tieteenharjoittajat ja heidän tukemansa apurahatutkijat ovat keskittyneet paheksumaan median taannoin tekemää rakennustyötä, mutta eivät nykymedian harjoittamaa purkutyötä.

[212] MTV3 Internet-sivujensa jutussa ”Dosentit päivystävät ravintolassa 14 tuntia putkeen – aiheet lottorivistä maailmarauhaan” 12.2.2016.

[213] Miika Tervonen palkittiin Koneen säätiön 25 000 euron rahapalkinnolla kokoelmateoksessa *Kotiseutu ja kansakunta* (2014) julkaistusta artikkelistaan ”Historiankirjoitus ja myytti yhden kulttuurin Suomesta” (s. 37–162). Valinnan teki emeritaprofessori Pirkko Nuolijärvi. Palkitsemalla Miika Tervosen seminaarityö maamme rahallisesti muhkeimmalla tiedepalkinnolla pyrittiin signaloimaan, että (1) maahanmuuton ja monikulttuurisuuden arvosteleminen ei kannata, että (2) rahoittajat ovat asettuneet monikulttuurisuutta lietsovan tendenssitutkimuksen taakse, että (3) kaikkien pitäisi ymmärtää etnis-biologiset ja filosofis-käsitteelliset tosiasiat kumotuiksi, että (4) kaikki maahanmuuttajat kuuluvat samaan näennäisesti fiksuun sisäryhmään kuin yliopistollinen tutkijakunta ja että (5) kriittiset sekä tutkimuksen menetelmistä perillä olevat oikeat tieteenharjoittajat olisi syytä pitää ulkopuolisina. Käsittelin tapausta kirjoituksessani ”Pötypuheen vuodatuksella Vuoden Tiedekynäksi” 31.3.2017 (teoksessani *Vastahankaan*). Edellisen rimanalituksen Koneen Säätiö teki myöntäessään 18 000 euron rahoituksen vailla tieteellisiä näyttöjä olevalle Koko Hubaralle ”rodullistettua feminismiä” koskevan blogikokoelman julkaisemiseen. Rodun käsitteellä saa tämän mukaan politikoida biologisten olemuspiirteiden vastustamiseksi mutta ei niiden myöntämiseksi tai puolustamiseksi. Lähde: Koneen Säätiön Internet-sivut. Lopputuloksena vasemmiston ”älyköt” virtsaavat omaan nuotioonsa rahasta.

7.1.2. Kansallisvaltioiden purkaminen ja median vahvistaminen

Strömbäckin keskeinen virhe sisältyy hänen käsitykseensä kolmannesta vaiheesta. Median halua vaikuttaa politiikkaan eivät ole motivoineet vain *kaupallisen* median *taloudelliset* tavoitteet, kuten kilpailu mainostajista. Riippuvuus markkinoista on usein nähty valtamedian kriisin syynä. On esitetty, että valtavirran päivälehdiltä ovat kaikonneet yleisöt ja mainostajat median digitalisoitumisen tuloksena ja että mediayhtiöiden osakekurssit polkevat ojien pohjilla siksi.

Oman näkemykseni mukaan perinnemedian levikit ja lukijamäärät eivät ole leikkautuneet ensisijaisesti kaupallisista syistä, vaan syyt ovat olleet toimituspoliittisia. ”Markkinoiden” syyttäminen on kieroa siksi, että todellisuudesta kertomisen toreilla vallitsee valtava markkinarako, joka ilmenee nimenomaan vaihtoehtomedialle ominaisen faktajournalismin kaipuuna, mutta *siihen* liittyviä toiveita valtamedia ei ole kyennyt täyttämään.

Valtamedian harjoittama agendajournalismi alkoi rasittaa informaation välittämistä vaiheessa kolme, jossa median rooli kääntyi nurin. Isänmaallisena tunnetun median palvelukseen astuivat 1960-luvulla vasemmistolaisen yliopistokoulutuksen saaneet toimittajat, jotka muokkasivat tuolloisesta valtamediasta ”edistyksellisen”.

Osittain se saattoi johtua sota-ajalta periytyvän patriotismin vastavaikutuksesta. ”Vaihtoehtomediaa” puolestaan ei nykyisessä muodossaan tuolloin vielä ollut, vaan vastakulttuuria edusti vasemmistolainen puoluelehdistö, jota voitiin pitää eräänlaisena protestilehdistönä sen marginaalisuuden ja rabulistisen tyylin vuoksi. Yliopistoissa vasemmistolaiseksi koulutettu toimittajakunta teki kuitenkin 2000-luvulle tultaessa valtavirtamediasta itsestään protestilehdistön. Siksi yleisöt ja mainostajat ovat sanoneet perinteiselle medialle vastalauseensa, ja vasemmistolaiselle propagandalle on syntynyt päinvastainen vaihtoehtokulttuuri: populistiseksi valhemediaksi haukuttu oikeistolainen uusmedia. ”Kaupallistuminen” ja ”markkinavetoisuus” koettelevat siis valtamediaa, mutta toisella tavoin kuin Strömbäck katsoo: ei ”digitalisoitumisen” tuottamana ongelmana vaan jarruna toimittajien vallankumoukselle.

Helsingin Sanomien muotoutumisessa myös medioitumiskehityksen kolmas ja neljäs vaihe näkyvät selvästi. Helsingin Sanomat teki vielä Aatos Erkon aikakaudella paljon töitä Suomen liittämiseksi Euroopan unioniin, ja tavoite oli tuolloin kansallisen edun mukainen. Aivan kuten Mauno Koiviston muistelmista voidaan lukea, ratkaisu tapahtui pitkälti turvallisuuspoliittisista syistä, toisin sanoen ”yleisen edun” vuoksi, kun haluttiin välttää Suomi-neidon jääntiä daamiksi Venäjän kainaloon.[214] Helsingin Sanomien linja oli siis tuohon aikaan poliittisesti perusteltu. Voidaan tosin väittää, että kriittiseen journalismiin ei pitäisi kuulua *minkään* hallitusvallan puolustelua vaan arvostelua, niin myös nykyisin.

Aatos Erkon puolustukseksi on sanottava, että monet hänen ratkaisunsa olivat alusta asti oikeita verrattuina hänen vasemmistolaisten palkollistensa näkemyksiin. Esimerkiksi Unkarin miehityksen aikaan 24-vuotias Aatos Erkko kirjoitti sukukonserniinsa kuuluvien Viikkosanomien päätoimittajana lehteensä etusivun jutun ”Unkari on poissa”, jossa hän pelottomasti ja Suomen muusta lehdistöstä poiketen otti suoran ja avoimen kannan Neu-

---

[214] Ks. Mauno Koiviston muistelmia 1–2: *Historian tekijät – Kaksi kautta* ja *Kaksi kautta – Muistikuvia ja merkintöjä 1982–1994* (1994 ja 1995 [2017]).

vostoliittoa vastaan.[215] Lehtikuninkaaksi vastoin tahtoaan nostetun Aatos Erkon silmiinpistävin erehdys oli suhteiden normalisointi Kekkoseen, sillä Kekkosen valtakausi ei ollut normaali. Erkon määräyksestä Helsingin Sanomat antoi tukensa Kekkosen uudelleenvalintaa kannattavalle poikkeuslaille 1974 ja hänen viimeiselle ehdokkuudelleen 1978. Toinen virhe oli Ahti Karjalaisen ajaminen presidentiksi.[216] Tässä näkyy vallan ja median yhteen kietoutuminen kaikessa karuudessaan. Samalla kyseessä olivat alkusoinnut Strömbäckin teorian vaiheeseen neljä, eli viestintään, jossa poliitikot ovat havainneet median toimintaperiaatteet ja alkavat myötäillä niitä.

Helsingin Sanomien julkaisunormatiivi ei ollut vielä vallan kukkuloillakaan kelvoton tai huono. Myös Kari Suomalainen sai pitkään läpi kaikki pilapiirroksensa, jotka tätä nykyä sensuroitaisiin ”poliittisesti epäkorrekteina”. Sen sijaan nykyisin konsernin päälehti kärsii toimittajakunnan harjoittamasta punavihreästä tendenssijournalismista. Ajat ovat täysin erilaisia nyt, kun lehden toimitus pyrkii esittämään sivuillaan yhtä paljon naisten kuin miesten kuvia aivan riippumatta heidän yhteiskunnallisesta merkityksestään tai liittymisestään juttujen aiheisiin.[217]

Lahjomattomana tunnetun lehden alamäki alkoi Erkkojen vähittäisestä väistymisestä, ja sen ensimmäinen merkki oli pilapiirtäjä Karin savustaminen pois[218] ja Reetta Meriläisen nouseminen päätoimittajaksi vuosiksi 1991–2011. Pääkirjoitustoimittajaksi puolestaan kohotettiin Toimittajaliittoon kuulunut Antti Blåfield vuosiksi 1999–2012. Lehden entinen pääkirjoitustoimittaja ja Moskovan-kirjeenvaihtaja Martti Valkonen kirjoittaakin teoksessaan *Sananvapaus kauppatavarana*, että

> [p]äätoimittaja Reetta Meriläinen myönsi poliittisen intomielensä syntymäpäivähaastattelussaan, mutta vähätteli sitä pontevasti ja väitti irtaantuneensa stalinismista. Irtaantuminen ei ole käynyt ilmi hänen kommenteistaan ja työtilauksistaan toimituksessa. Hän

[215] Aatos Erkko Viikkosanomien jutussa ”Unkari on poissa” 9.11.1956; viitattu Lauri Karénin teoksesta *Aatos Erkko – Yksityinen valtiomies* (2018, s. 75).

[216] Ks. Aleksi Mainion teosta *Aatos Erkon kylmä sota – Helsingin Sanomat Moskovan varjossa* (2018).

[217] Helsingin Sanomat murehti 8.3.2018 toimittajiensa Erja Yläjärven ja Anu Ubaudin kirjoittaman jutun otsikossa, että ”[n]aisten osuus HS:n jutuissa on kolmannes, ja se on liian vähän – Sitoudumme edistämään tasa-arvoa, laskuri kertoo HS:n tilanteen reaaliajassa”. Näiden hätäisten huudahdusten takana tuskin on huomattu, että tasa-arvo ei ole sama kuin uutisarvo eikä tasa-arvo merkitse välttämättä oikeudenmukaisuutta. Viestien arvoa ja merkitystä ei voidakaan johdella sukupuolten määrällisistä edustussuhteista ilman, että joudutaan Kurt Vonnegutin novellissaan *Harrison Bergeron* (1961 [1968]) kuvailemaan hölmölään, jossa nopeita pakotetaan juoksemaan hitaammin vain, jotta tasa-arvo toteutuisi. Sitä paitsi niin sanottujen naistenlehtien sivuista lähes sata prosenttia on täytetty naisten kuvilla niin kuin miestenlehtienkin, ja tätä kautta naisten nauttima ilmaismainos kompensoi varmasti Helsingin Sanomien laiminlyönnin.

[218] Kari Suomalaisen somaleista tekemät piirrokset sensuroitiin Helsingin Sanomista talvella 1991, mikä ei johtunut päätoimittaja Janne Virkkusen mukaan ”itse aiheesta” vaan ”saman aiheen toistumisesta liian usein lyhyen ajan sisällä”. Todellisuudesta ei kuitenkaan saa parempaa kuvaa kuin on malli, joten voidaan sanoa, että tapaus oli seuraus *maahanmuuton toistumisesta* ”liian usein lyhyen ajan sisällä”. Lehti ryhtyi sensuroimaan itseään vain siksi, että lehden *kilpailijan* Hufvudstadsbladetin päätoimittaja Håkan Hellberg oli vaatinut ”piirtäjän panemista aisoihin” ja töidensä saattamista ”käsiteltäviksi”. Myös 28 oikeusoppinutta jättivät oikeusministeriöön selvityspyynnön, loukkaavatko Karin somalipiirrokset painovapauslakia ja sisältävätkö ne kiihotusta kansanryhmää vastaan, mutta asia ei johtanut jatkotoimiin. Kari itse olisi halunnut oikeuteen, sillä hän olisi ollut 1900-luvun ensimmäinen pilapiirtäjä, joka joutuu Suomessa vastaamaan töistään oikeudessa. Ks. Seppo Porvalin teosta *Kari: Tasavallan hovinarri* (1999, s. 149–153).

Humoristien tuomitseminen on yhtä hupsua kuin lyötäisiin pirstaleiksi kansantaiteilija Irwin Goodmanin vinyylejä, tai niin kuin kommunisti Herra Kuusinen tarinan mukaan teki pääjohtajakaudellaan Yleisradiossa: särki vasaralla Hiski Salomaan savikiekon ”Lännen lokareita”.

> muistelee edelleen Neuvostoliittoa nostalgisesti. Se kävi minulle monta kertaa selväksi ollessani lehden kirjeenvaihtajana Moskovassa 1991–95. Meriläinen toi julki tyytymättömyytensä aamuneuvotteluissa, kun hänen tilaamissaan jutuissa ei ollut tarpeeksi neuvostomenneisyyden kaipuuta.[219]

Valtamedian kriisi ei siis ole vain ”kaupallista” alkuperää. Päätoimittajien ja viestinnän ammattilaisten halu selittää tilannetta ”markkinatalouden epäoikeudenmukaisuudella” kuvastaakin heidän omaksumaansa marxilaista maailmankuvaa.

Valtamedia olisi voinut laajojen resurssiensa avulla kaapata median digitalisoitumiseen liittyvät markkinat helposti haltuunsa ilman, että vaihtoehtomedialle jäi lainkaan tilaa. Sitä valtamedia yrittää edelleen, mutta hanke on epäonnistunut ja vaihtoehtomedia onnistunut, sillä valtamedian kriisin syy ei ole ensisijaisesti tekninen eikä taloudellinen vaan toimituspoliittinen. Valtamedian toimitukset pulauttivat laivansa pohjaan sekä upottivat ne mastoja ja purjeita myöten. Vaihtoehtomediat taas ovat olemassa vain, koska suomalainen valtamedia ei toimi kuten median pitäisi normaalisti toimia.

7.1.3. Toimittajat totuuden kapellimestareina

Strömbäckin käsitys neljännestä vaiheesta, jossa poliitikot alkavat toimia median ihanteiden mukaisesti ja tavoitella mediajulkisuutta sen sanelemilla ehdoilla, osuu oikeaan, mutta sekin on yksipuolinen ja puutteellinen. Tälle vaiheelle on ominaista myös *asiantuntijoiden* kilpailu pääsystä esiintymään suurilevikkisessä lehdistössä ja laajasti näkyvässä sähköisessä mediassa.

Ilmiö ei ole uusi. Ruotsin median vaikutuksia vaaleihin tutkinut Kent Asp alkoi puhua jo noin 30 vuotta sitten politiikan mukautumisesta median vaatimuksiin (*medialisering*),[220] ja samaa teemaa ovat käsitelleet John Dewey, Anthony Giddens, Jean Baudrillard, Pierre Bourdieu ja Pertti Julkunen sekä jo alussa viittaamani Jürgen Habermas osana kolonisaatiokritiikkiään. Alkusysäyksen antoivat alun perin vähäiset ulkoiset piirteet, kuten poliitikkojen hakeutuminen esiintymiskoulutukseen, mutta viime aikoina politiikan sisältöjen sopeuttamisesta toimittajien toiveisiin on tullut järjestelmällistä. Myöskään tieteilijät eivät ole voineet välttää myötäilemästä mediaa julkisuutta halutessaan.

Medioitumisen ilmiöstä voidaan kansainvälisen kirjallisuuden valossa erottaa kaksi puolta. Yhtäältä on puhuttu medioitumisesta (engl. *mediation*), jolla tarkoitetaan välitettyyn viestintään siirtymistä. Toisaalta on käytetty medialisoitumisen (engl. *medialization*) käsitettä, jolla kuvataan median laajaa vaikutusta elämässä.

Vaikka käsitteellinen jaottelu medioitumisen ja medialisoitumisen välillä saattaa selventää pelkän *sosiaalisen vuorovaikutuksen* ja *tiedotusvälineiden kautta välittyneen vies-*

---

219 Martti Valkonen teoksessaan *Journalismin salat I – Sananvapaus kauppatavarana* (2002, s. 151).

220 Göteborgin yliopiston viestinnän professorina toiminut Kent Asp totesi jo vuonna 1986 tarkastetussa väitöskirjassaan, että poliittiset järjestelmät mukautuvat helposti massamedioiden vaatimuksiin ja valvontaan. Hänen saamansa tulokset osoittivat, että suuri osa uutistoimittajista ja parlamentin jäsenistä katsoo televisiolla, radiolla ja sanomalehdillä olevan suurta vaikutusvaltaa politiikassa. Lisäksi tutkimukset osoittivat, että myös poliittiset uutistoimittajat myöntävät medialla olevan (ja parlamentaarikot katsovat tiedotusvälineiden käyttävän) merkittävää valtaa sekä julkishallinnon että politiikan hankkeisiin. Tämä osoittaa, että Ruotsin politiikka oli jo kolme vuosikymmentä sitten pitkälle medioitunutta. Ks. Kent Aspin teosta *Mäktika massmedier – Studier i politisk opinionsbildning* (1986, s. 359).

tinnän eroa, tällainen jaottelu on kuitenkin perin keinotekoinen. Poliittinen toimintahan on aina jonkin kanavan kautta välittynyttä, lukuun ottamatta ihmisten suoraa kohtaamista. Voidaan kysyä, kuinka politiikka voisi medioitua tai medialisoitua, kun se jo lähtökohtaisesti on viestintää, ja viestintä on välittynyttä samoin kuin tiedekin.

Politiikka on olennaisesti viestintää, ja viestintä sisältää usein poliittista vallankäyttöä. Politiikka on tällöin ymmärretty pelkkää puoluetoimintaa sekä vaaleihin tai poliittisiin edustuselimiin osallistumista laajemmassa mielessä: yhteisten asioiden hoitamiseksi *julkisuudessa*. Tässä mielessä politiikka voi olla esimerkiksi kuluttajavalintoja ja Internetissä tapahtuvaa mielipiteiden ilmaisemista sekä järjestäytymistä.

Samalla kun poliittinen viestintä on laajentunut perinnemedian piiristä Internetissä toimivaan vaihtoehtomediaan ja sosiaaliseen mediaan, on kokonaiskuvan piirtäminen politiikan ja kansalaisten linkittymisestä tullut vaikeammaksi. Viestinnän eri muotoja leimaavatkin nykyisin hallitsemattomuus ja ennalta arvaamattomuus.

Filosofisesti arvioiden ei ole syytä uskoa, että sen enempää toimittajat, poliitikot, tutkijat kuin tavallisista kansalaisista koostuvat yleisötkään kontrolloisivat mediajulkisuutta tai toinen toisiaan. Amerikkalainen intellektuelli, lehtimies ja politiikan kommentaattori Walter Lippmann esitti pessimistisessä teoksessaan *Public Opinion* jo vuonna 1922, että kansalaismielipiteet eivät kontrolloi poliittista valtaa, vaan kansalaiset ainoastaan toistavat median ja valtaapitävien poliitikkojen heille opettamia näkemyksiä. Syynä on, että mediajulkisuutta luodaan kansalaisten ohi: valtaapitävien poliitikkojen ja toimittajien vuorovaikutuksessa. Siten myös journalismi rakentui alun perin epäkriittiseksi ja toimittajien sekä politikkojen pyyteitä palvelevaksi *joukkotiedottamiseksi*, joka on hallinnallista.

Tämä sopii kuvaamaan median toimintaa myös nykyisin, ja sen vuoksi olemme edelleen osittain tuossa Strömbäckin kuvaamassa ensimmäisessä vaiheessa, jossa media toimii poliitikkojen ja kansalaisten välisen viestinnän kanavana rakentaen sekä purkaen identiteettejä poliitikkojen toivomalla tavalla aina alkaen kansallisista identiteeteistä päätyen henkilökohtaisiin sukupuoli-identiteetteihin. Toisen puolen muodostaa vastasuuntainen vaikutus, jolla valtavirtamedia manipuloi poliitikkoja.

Strömbäckin teorian sokea piste on ollut *viestintätutkijoiden* ja muiden *asiantuntijajulkisuudessa* liikkuvien *tieteenharjoittajien* oma asema tässä konstellaatiossa. Siksi hänen analyysinsa on puutteellinen ja jopa hieman banaali ansaitakseen paljon viitatun aseman viestintätutkimuksessa. Kaikkihan tietävät, että toimittajat ja poliitikot käyttävät valtaa mediassa. Olennaista on *kuinka* ja *miksi* tämä tapahtuu myös *tieteen* kaavussa?

Tieteen, median ja politiikan tutkimusblogissa esille tuomani aineiston pohjalta väitän, että toimittajat ovat astuneet valtapodiumin korkeimmalle korokkeelle ja hyödyntävät nyt puolin ja toisin sekä poliitikkojen että tieteilijöiden antimia. Medioimisen eli ”välittämisen” ammattilaisina he orkestroivat sekä politiikkaa että tiedettä.

Tämä tapahtuu esimerkiksi seuraavasti. Kun Yleisradion tai Helsingin Sanomien toimittaja haluaa poliittiselle näkemykselleen tuen, hän valikoi haastateltavansa yliopistoista niin, että hän saa omaa agendaansa tukevan kannanoton. Muu leikataan pois. Vastavuoroisuus toimii siten, että palkkioksi toimittajat luovat myönteistä julkisuutta niille tieteilijöille, joilta tiedotusväline saa mieleisiään lausuntoja. Näin tieteenharjoittajille tuotetaan työelämässä rahanarvoista julkisuutta ja myönteistä tarinaa, jonka yliopistotoimijat voivat hyödyntää tieteellistä uraa tavoitellessaan. Tällä tavoin myös tiede medioituu ja valtapolitisoituu.

Myöskään tässä ei ole mitään uutta tai ihmeellistä. Albert Einstein ja Thomas Alva Edison olivat, paitsi säkenöiviä tiedemiehiä, myös tieteen supertähtiä. Maailmanlaajuisen joukkotiedotuksen ansiosta he olivat myös ensimmäisiä moderneja megajulkkiksia, jotka pystyivät muuntamaan tieteelliset keksintönsä populaariksi julkisuudeksi saatuaan niille ensin tiedeyhteisön hyväksynnän.

Media ei kuitenkaan tieteellisty oikeasti, mikäli sen tukena on poliittisesti motivoitunutta tendenssitutkimusta. Tämä vaara on suuri mielipiteidenvaraisissa yhteiskuntatieteissä, joissa tieteilijöistä tulee helposti pelkkiä toimittajien sorminukkeja. Media, jonka suopeuteen jokainen toivoisi yliopistoissa sulkeutuvansa, harjoittaa nimittäin sosiaalista vaihtoa myös palkintopallin toiselle puolelle: käymällä kauppaa poliitikkojen kanssa.

Antautumalla osaksi median ja politiikan verkostoja tieteenharjoittajat valtapolitisoivat toimintansa, eikä asiassa auta demarkaatiorajojen vetäminen. Normatiiviset askelmerkit koskien sitä, missä tiede alkaa tai loppuu, jäävät helposti vain sääntöjen kirjailuiksi tai pyhimysmäisiksi hurskasteluiksi. Niiden eetos on ohut, sillä puolueettomuus- ja totuudellisuususkottelut eivät silloin tule toimijoiden omista motiiveista eivätkä heidän ”sisältään”. Katsotaanpa esimerkkien valossa, mitä käytännössä tarkoitan tuolla tieteen, politiikan ja median yhteispelillä.

7.2. Esimerkkejä agendajournalismista ja tendenssitutkimuksesta

Näyttöä median ja tieteen vispilänkaupasta antaa tapa, jolla valtavirran viestimet uutisoivat Turun terrori-iskusta 2017. Ne antoivat terrorismin merkitystä vähättelevien tutkijoiden selittää asioita parhain päin ja median ”yhteiskuntavastuun” mukaisesti, eli laajempien vahinkojen välttämiseksi. Tällainen tendenssijournalismi on ominaista sota-ajan oloille, joissa totuudella on taipumus kadota. Median tarkoitushakuisuuden paljasti asioita tuntemattomillekin yleisöille se, että monet väistämättä mieleen tulevat kysymykset ja vastaväitteet jätettiin esittämättä ja vastaamatta.

Näin kävi Yleisradion ja Helsingin Sanomien tavoissa käyttää Leena Malkin, Veronika Honkasalon ja Erna Bodströmin kaltaisia mielipideautomaatteja asiantuntijoina maahanmuuttoasioissa. Blogikirjoituksissani paljastinkin heidän argumentaationsa puolueelliseksi, yksipuoliseksi ja terrorismia vähätteleväksi.[221]

Maahanmuuttoon myönteisesti asennoituvien näkemysten hallitsevuus ja ongelmien selittely parhain päin ei ollut yllättävää, sillä Honkasalo on Vasemmistoliittoa edustava kaupunginvaltuutettu ja Bodström pakolaisten käännytyksiä vastustava aktivisti. Voimakkaista intressisitoumuksistaan huolimatta heitä haastateltiin valtamediassa luoden mielikuvaa ”puolueettoman tieteen edustajista”.[222] Voisi helposti ajatella, että heidän kannanot-

---

[221] Analysoin Turun terrori-iskun mediassa esiintynyttä käsittelyä kirjoituksissani ”Me emme tarvitse sharia-murhaajia” (18.8.2017), ”Lähikuvassa terrorismin tu(t)kija ja desantti” (19.8.2017), ”Valhemedian likaiset legendat” (21.8.2017), ”Mitä iloa iskuista – Terrorismi ja positive thinking” (23.8.2017), ”Valtamedia vaikenee terrori-iskun suomalaisuhreista” (12.4.2017), ”Terrori-iskun jälki-impact” (26.8.2017) ja ”Mitä terrori-iskun käsittely osoitti tieteestä ja mediasta” (28.8.2017), jotka on julkaistu myös verkkokirjassani *Vastahankaan – Punavihreän kuplan puhkaisuja* (2018).

[222] Yleisradio haastatteli Erna Bodströmiä TV-uutisissaan 27.8.2017 pyrkien antamaan kuvan neutraalista ja puolueettomasta tutkijasta sekä esitellen rajattoman massamaahanmuuton puolestapuhujan ”väitöskirjan tekijänä” sekä ”ihmisoikeusaktivistina”. Bodström kiirehti täsmentämään samanpäiväisessä tviittauksessaan olevansa ”kriittinen tutkija” ja tunnustamaan, ettei usko kenenkään olevan neutraali. Hän myönsi, ettei ole

tonsa olivat niin puolueellisia, että ne olisivat johtaneet koko tiedeyhteisön maineen kyseenalaistumiseen. Ikävä kyllä, ne antoivat edustavan näytön siitä, millaista yliopistoihin palkattujen tutkijoiden toiminta yleensäkin on.

7.2.1. ”Asiantuntijuus” agendajournalismin alkutekijänä

Kiistettyään Yleisradion ohjelmissa viimeiseen pisteeseen asti eli Suojelupoliisin raportin ilmestymiseen saakka sen, että Turun terrori-iskussa oli kyse islamistisesta terrorismista, Leena Malkki tähdensi Helsingin Sanomissa, että kansalaisten ei kannattaisi ”pelätä”. Suuressa valistuneisuudessaan hän neuvoi ihmisiä olemaan seuraamatta maailman tapahtumia:

> Jos terrorismi alkaa liiaksi ahdistaa, kannattaa sulkea tietokone ja televisio sekä suunnata huomio välillä muihin asioihin. Useat tutkimukset viittaavat siihen, että terrorismi pelottaa enemmän niitä, jotka seuraavat tiiviisti iskuja koskevaa uutisointia.[223]

Tällä ”tieteeksi” puetulla ja pommin tavoin kansalaisten tajuntaan iskevällä kannanotollaan Malkki taivutteli yleisöjä sulkemaan silmät ja korvat todellisuudelta, ja Helsingin Sanomat julisti hänen mielipiteensä katoilta ”suurena viisautena”. Surkuhupaisaa on, että Malkki yritti madaltaa kansalaisten arvostelu- ja päättelykyvyn pelonsekaiseksi ”reagoimiseksi” samalla, kun hän epäintellektualisoi terrorismiongelman pelkäksi kantaväestöön kuuluvien ihmisten henkilökohtaiseksi mielenhallinnan kysymykseksi. Tosiasiassa Eurooppaa koetteleva terrorismi on *poliittisen tason ongelma*, jonka ratkaiseminen vaatisi *julkisen tason toimenpiteitä* ja kannanottoja nimenomaan kantaväestöön kuuluvilta kansalaisilta, jotta ongelmaa ei vaiettaisi poliittisen järjestelmän ja kansanvallan ulkopuolelle.

Sen sijaan Leena Malkki Helsingin yliopistosta suositti kansanjoukoille pään panemista pensaaseen ja piti maahanmuuttokritiikkiä ja siihen liittyvää älyllistä valppautta tunneperäisenä eikä järkiperäisenä reaktiona. Sitten hän neuvoi odottamaan passiivisena ilmiön pahenemista, sillä ”vastatoimet saattavat itse asiassa jopa pahentaa tilannetta terrorismin hillitsemisen sijaan”. ”Jos yhteiskunta ja laaja yleisö ei reagoi iskuihin odotetulla tavalla, piittaamattomuus alkaa ajan mittaan käydä motivaation päälle,” hän väitti.[224]

Helsingin Sanomissa julkaistun jutun loppuun kerätyssä kirjallisuuskasassa ei tosin esitetty yhtään pätevää *näyttöä* tämän arvauksen puolesta. – Ei esitetty, sillä ennusteenomaisessa asiassa varmaa tietoa ei voi olla, ja näkemykset tyynnyttelyn tehokkuudesta perustuivat pelkkiin poliittisiin sormileikkeihin.

Leena Malkki vähätteli terrorismin merkitystä myös arvioimalla sen merkitystä ”bruttokansantuotteeseen” pieneksi, ja hän kaunisteli terroritekoja väittämällä, että ”suuri osa

---

itsekään ”esiintynyt neutraalina”. Veronika Honkasalo puolestaan räyhäsi Twitterissään 31.8.2017, että ”[s]ori vaan hallitus, aion jatkossakin auttaa paperittomia (joka on moninainen ryhmä ja johon termi laiton ei sovi). Pistäkää vaikka vankilaan,” hän sanoi. Käsittelin lapsekkaan rähisijän kelvottomuutta asiantuntijaksi kirjoituksessani ”’Paperittomat’” 1.9.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

223 Leena Malkki Helsingin Sanomissa alun perin 9.7.2017 julkaistussa kirjoituksessaan ”Liika terrorismin pelko voi jopa heikentää turvallisuutta – tutkija Leena Malkki neuvoo, miten toistuvien iskujen kanssa voi elää”. Lehti uudelleen julkaisi Malkin jutun 19.8.2018 täydennettynä heti Turun terrori-iskujen tapahduttua.

224 Emt.

yhteiskunnalle koituvista taloudellisista kustannuksista ei synnykään itse iskujen tuottamasta tuhosta, vaan ihmisten ylivarovaisuudesta terrori-iskun jälkimainingeissa”.[225] Huomiota ”taloudellisiin tekijöihin” kääntävä viattomien ihmisten syyllistäminen ei poista sitä perustotuutta, että perimmäinen syy ihmisten reagoimiseen on *terroristien toiminta*, että kantaväestöjen reaktiot ovat sinänsä järkiperäisiä ja että niiden mahdolliset kielteiset vaikutukset ovat vain osa *terroristisen toiminnan tuhoisuutta*.

Kehottaessaan länsimaalaisia muuttamaan omaa käyttäytymistään mahdollisimman vähän Malkki ilmeisesti toivoi, että länsimaiden kantaväestöt ihmiset menisivät pysyvään vikasietotilaan ja jatkaisivat pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden vastaanottamista, kuten ennenkin, sekä äänestäisivät maahanmuuttoa suosivien vasemmistopuolueiden ja vihreiden lisäksi keskustaa, kokoomusta ja kristillisiä, joiden maahanmuuttolinjaukset eivät poikkea mitenkään vasemmistosta. Leena Malkki jatkoi, että ”ei ole sellaista ulkoista tunnusmerkkiä, josta iskuja mahdollisesti suunnittelevan tai tukevan voisi luotettavasti tunnistaa.”[226] Tosiasiassa lähes kaikkia maailmassa viime vuosina tehtyjä terroritekoja yhdistää tekijöiden islamilainen tausta.[227] Jos voi tunnistaa muslimin, voi tunnistaa henkilön, jonka *todennäköisyys* terroritekoon on muita suurempi.

Todellisuus on paljastanut Leena Malkin kannanotot pelkiksi siunailuiksi, joilla ei ole kerta kaikkiaan mitään tieteellistä arvoa. Edes Malkin arvio tekotavan ”harvinaisuudesta” ei pitänyt paikkaansa, sillä raivostuneet eritrealaiset turvapaikanhakijat olivat surmanneet veitsillä kaksi ruotsalaista ihmistä Vesteråsin Ikeassa pari vuotta sitten,[228] ja toiselta uhrilta oli leikattu irti pää[229] – tulos johon myös Turun terroristi tunnusti oikeudenkäynnissä pyrkineensä.[230] Veitsi on myös Suomessa yleisin henkirikosten väline, joten oli (Malkin väitteen vastaisesti) suorastaan todennäköistä, että terrori-iskun välineenä käytettäisiin jotakin helposti saatavilla olevaa arkista esinettä, kuten puukkoa tai autoa. Tämä osoittaa, että Malkki ei kyennyt sen enempää teoreettiseen pohdiskeluun kuin arkipäättelyäkään vaativaan ajatteluun – ja silti hänellä on hyvin palkattu työpaikka yliopistossa.

Minkäänlaiseen analyysiin terrorismin olemuksesta, islamilaisen kulttuurin vuosisatoja vanhasta valloituspyrkimyksestä ja väkivaltaisuudesta sekä Euroopassa tapahtuvasta kansanmurhasta tämä tutkija ei yltänyt, ja sikäli hän on tyypillinen poliittisen vihervasemmiston etäispääte yliopistolla. Ei ihme, että Suomen Kuvalehden mukaan hänelle sataa vihaista palautetta valistuneilta kansalaisilta.[231]

---

[225] Emt.

[226] Emt.

[227] Terrori-iskuja tapahtuu niin usein, että tutkijoiden on työlästä pysyä perässä. Jokseenkin luotettavaa ja ajantasaista luetteloa, jossa mainitaan iskujen tekijät, motiivit ja uhrit, pidetään yllä englanninkielisessä Wikipediassa, jota tarkkailevat ja täydentävät monet terrorismin kansainväliset tutkijat. <https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_terrorist_incidents>.

[228] Suomalaiselta medialta unohtumaan päässeestä asiasta kertoi muiden muassa ruotsalainen iltapäivälehti Expressen jutussaan ”Två dödade i en knivattack på Ikea” 10.8.2015.

[229] MV-lehti 12.8.2015 ”Ainakin toiselta uhrilta oli irrotettu pää keittiöveitsellä!”

[230] MTV3:n Internet-uutiset kertoivat terroristin motiiveista jutussaan ”Puukottaja ei suostunut istumaan tuolilleen, oikeudenkäynti keskeytettiin – ’Bouannen kuuleminen ei onnistu hänen mielentilansa vuoksi’” 17.4.2018. Lehti täsmensi, että ”[…] hänen tarkoituksensa oli irrottaa ensimmäisen uhrin pää ja näyttää sitä valvontakameralle.”

[231] Suomen Kuvalehti 23.1.2017 ”Leena Malkki haluaa ymmärtää terroristin motiiveja: ’Nekin, jotka tekevät iskuja, ovat ihmisiä’ – Terrorismin tutkija saa kiukkuista postia, kun hän analysoi televisiossa terrori-iskuja”.

Aamulehden keväisessä jutussa ”Terrorismintutkija: ’Emme ole menossa kohti kaaosta’ – olettaa silti iskujen lisääntyvän” Leena Malkki oli väittänyt 5.6.2017, että terrorismi on ”marginaalinen ilmiö, vaikka se on nyt Euroopassa vähemmän marginaalinen kuin aiemmin”.[232] Vitsikästä on, että hänen sanomansa kumoutui jo lehden omassa otsikossa.

Terrori-iskua edeltävänä vuonna Helsingin Sanomissa julkaistussa kirjoituksessaan nimeltä ”Terrorismintutkijoiden ongelma on se, että tieto ei tahdo kelvata” Leena Malkki valitti 27.3.2016, että terrorismintutkijoiden tieto ei tahdo kelvata.[233] Tämä ei ole ihme, sillä Malkin argumentit ovat kuin ilmaan ammuttuja savikiekkoja, joita jokainen asioita tunteva ampuu huvikseen alas.

Todellisuudessa hänen lausuntonsa ovat uponneet mediaan siinä missä Jaakko Hämeen-Anttilan ihastelut muhamettilaisen kulttuurin ornamenteista. Molempien tutkijoiden toiminta antaa näyttöä siitä, kuinka helppoa on esiintyä jonkin alan syväkurkkuna tilanteessa, jossa media ei tunnusta muita kuin yhden aihetta tuntevan ”asiantuntijan”. Molemmat tarkastelevat aiheitaan läheltä tai sisältä päin, vaikka oikean tutkijan pitäisi etäännyttää itsensä aiheesta. Mediassa sekä oikeussalien islamilaisissa kinkereissä ”asiantuntemuksena” pidetään kuitenkin uskonoppineisuutta, vaikka todellista asiantuntemusta edustaisi uskonnon näkeminen ulkoa päin: pelkkänä vallan käyttönä tai poliittisena ideologiana, jonka *arvosteleminen* tuo tieteellisiä pisteitä ja josta *vapautuminen* olisi filosofisesti katsoen eettistä ja moraalisesti hyväksi. Median ja tutkijoiden mukaan asia on kuitenkin aina niin, että väkivalta *alkaa* siitä, kun *länsimaalaiset* puolustautuvat ja iskevät *takaisin*.

Leena Malkki on määritellyt asiantuntija-alakseen ”terrorismin tutkimisen”. Todellisuudessa terrorismi on niin laaja-alainen ilmiö, että ”terrorismin asiantuntijana” toimiminen on mahdotonta. On tutkimuksellisesti perusteetonta koettaa rakentaa ”asiantuntemustaan” niin löyhästi määritellyn ja laajan ilmiön kuin terrorismin ympärille. Se on yhtä hupsua kuin ryhtyä vaikkapa vihan tutkijaksi. Olennaistahan ei ole se muotoseikka, että ollaan terroristeja tai vihaisia, vaan se, *missä asiassa* niitä ollaan. Terroristinen tai vihainen voi nimittäin olla jokaisessa asiassa. Onko Leena Malkki siis kaikkien asioiden asiantuntija?

Terrorismin tutkijana esiintymistä voisi verrata myös ”liikenteen asiantuntijana” esiintymiseen. Minkä liikenteen asiantuntijuus tällöin on kyseessä: ilma-, vesi-, maa-, kaupunki- vai maaseutuliikenteenkö ja missä päin maailmaa? Myös terrorismi on asiantuntemuksen aiheeksi liian laaja, joten väite ’terrorismin asiantuntijuudesta’ on pelkkä kupla. Vihervasemmistolaiset tieteilijät kuitenkin käyttävät sitä aktiivisesti, ja media vahvistaa tutkijoille sitä vastaavan asiantuntijamaineen vain luodakseen tutkijana esiintyvien poliittisille näkemyksille uskottavuutta. He ovat asiantuntijoita vain, koska heitä sanotaan niiksi, ja sama pätee moniin muihinkin yhteiskuntatieteellisen alan asiantuntijoihin, jotka ovat pohjimmiltaan *mielipidevaikuttajia*.

Tosiasiassa Leena Malkki ei ole terrorismin asiantuntija, sillä hän ei tunne eikä tunnusta syitä eikä sisältöjä, joiden vuoksi terroritekoja tehdään. Hän ei ole edes muodollinen asiantuntija, koska hän ei tunnista terroritekojen yleispiirteitä. Niinpä on pääteltävä, ettei hänellä ole asiantuntemusta lainkaan. Hän on joko tehnyt suuria virheitä tai hämännyt tahallisesti yleisöjä puhuessaan saman käsitekaton alla amerikkalaisissa vankiloissa olevista

[232] Aamulehti 5.6.2017 ”Terrorismintutkija: ’Emme ole menossa kohti kaaosta’ – olettaa silti iskujen lisääntyvän”.

[233] Leena Malkki Helsingin Sanomien kirjoituksessaan ”Terrorismintutkijoiden ongelma on se, että tieto ei tahdo kelvata” 27.3.2016.

jengirikollisista[234] ja (islamia tai muslimeja mainitsematta) lähi-itäläisistä terroristeista uskotellen, että ne ovat muka samaa ilmiökokonaisuutta. Tukholman terrori-iskun tapahduttua 7.4.2017 Leena Malkki arvioi Yleisradiolle ”Ruotsin suurimman terroriuhan” muodostuvan äärioikeistolaisuudesta, eritoten poliittiseen monipuoluejärjestelmään kuuluvan parlamentaarisen puolueen, Ruotsidemokraattien, taholta. Tällä perättömällä arviollaan hän yritti peitellä terrorin olevan pääasiassa *islamin* aiheuttama ilmiö, niin kuin maassa rehottava väkivaltakin on pääosin maahanmuuttajataustaisten muslimien tekemää.[235]

Puhuessaan terrorismista yleiskatsauksellisella ja asioita ristin kytkevällä tasolla Malkki on koettanut vältellä sanaa ”islam” ja yrittänyt häivyttää islamistisen terrorin kaikkeen muuhun terroriin, jonka suhteellinen osuus on pieni. Näin hän koettaa liudentaa islamistisen terrorin itse paisuttamaansa ilmiökokonaisuuteen, vaikka adekvaatin ja ansiokkaan tutkimusposition terrori-ilmiöihin tarjoaisi asia- ja sisältöpohjainen perehtyminen terrorismin *syytekijöihin* eikä siihen pelkkään muotoseikkaan, että on poliittisia väkivallantekoja. Tämä taas edellyttäisi aiheen sisältötuntemusta, jota löytyisi aatteita ja ideologioita tuntevilta filosofeilta ja käyttäytymisen invariansseja hallitsevilta sosiaalipsykologeilta.

Helsingin yliopisto on kunnioittanut politiikan tutkimuksen alalta väitellyttä Leena Malkkia myöntämällä hänelle dosentuurin, jotta hän näyttäisi juuri sellaiselta lausuntoautomaatilta, jolta päivystävän dosentin täytyy nykyaikana näyttää. Palkinnoksi kansainvälistymisestään Helsingin yliopisto on nimittänyt hänet myös Eurooppa-tutkimuksen verkoston tutkimusjohtajaksi. Tässä tärkeältä kuulostavassa tehtävässä Malkki voi jatkaa Euroopan unionin turvapaikkalinjauksille suopeaa tendenssitoimintaansa estottomasti.

7.2.2. Tarkoitusperät tendenssitutkimuksen takana

Edellä käsittelemäni esimerkkitapauksen kautta valottuu, kuinka etäälle toisistaan kansalaisten arkikokemus ja tutkijoiden laatimat selitykset ovat etääntyneet toisistaan. Tämä vahvistaa väitettäni, että on syntynyt kaksi todellisuuden tulkintalinjaa tai narraatiota.

Entä mitä edellä selitetty merkitsee poliittisesti? Mediatutkimuksellisesti havaittava juopa heijastelee *median* tapaa käyttää *tieteenharjoittajien* mielipiteitä *poliittisen propagandan* välineenä ja *tieteenharjoittajina* esiintyvien henkilöiden tapaa käyttää *mediaa* omien *tarkoitusperiensä* edistämiseen. Se on pohjimmiltaan medioitumista.

Leena Malkki käytti akateemista statustaan hyväkseen levittäessään poliittista propagandaansa ja taivutellessaan kansalaisia itsetuhoiseen käyttäytymiseen: hyväksymään Euroopan maiden väestöjen vaihto ja väkivaltaisten siirtolaisten virta. Media puolestaan käytti Leena Malkkia saadakseen mielipiteiden manipulaatiolleen ja asenteiden muokkaukselleen näennäistieteellisen tuen, joten valhe ja informaatiovaikuttaminen elävät symbioosissa yliopistossa ja mediassa. Viimeksi mainitusta näyttöä antoi myös Kodin Kuvalehden 11.1.2018 julkaisema juttu ”Terrorismin tutkija Leena Malkki ei ole keksinyt, miksi

[234] Leena Malkki tarinoi tutkijana toimimisestaan toimittaja Miia Saaren Seura-lehteen 25.7.2017 kirjoittamassa jutussa ”Tätä asiaa kannattaa terrorismin tutkija Leena Malkin mukaan pelätä kaikkein eniten”.

[235] Ruotsin yleisradioyhtiö julkaisi 22.8.2018 tutkimuksen, jonka mukaan 58 prosenttia raiskauksista on ulkomailla syntyneiden tekemiä, mikä väestöryhmien määrälliseen edustukseen suhteutettuna merkitsee, että kantaruotsalaisten tekijöiden osuus supistui minimaaliseksi. SVT uutisoi aiheesta jutussaan ”Ny kartläggning av våldtäktsdomar: 58 procent av de dömda födda utomlands”. Ks. myös tämän tutkimuksen viitteessä 180 mainittuja oikeisto- ja vasemmistoterrorismin edustussuhteita.

hänen pitäisi pelätä”. Kirjoituksessa todettiin sinisilmäisesti ja kaksi vastakohtaista arvopositiota huolettomasti rinnastaen, että ”[s]uomalaisen kohdalle isku osuu yhtä todennäköisesti kuin loton päävoitto”![236] Poliittisia sympatioitaan paljastavasti ja puolustelevasti Malkki väitti, että ”1970-luvulla terroristin leiman saivat kommunistit, nyt epäillään muslimeja”.[237] Tosiasiassa kyseessä ei ollut mikään ”leima”, vaan terroriteoista valtaosan todellakin *tekivät* 1970-luvulla äärivasemmistolaiset. Nykyisin muslimeja puolestaan ei ainoastaan ”epäillä”, vaan terroristeista valtaosa todellakin *on* muslimeja.

Vasemmistolaisuus ja islamistinen terrori eivät liitykään yhteen sillä tavoin löyhästi kuin tutkija Malkki katsoo ohuen elämänkokemuksensa pohjalta. Poliittinen vihervasemmisto kannattaa islamistien maahanmuuttoa käsittääkseni siksi, että muslimiterroristit tekevät nykyisin saman työn kuin Baader & Meinhof ja Punainen armeijakunta tekivät 1970-luvulla. Vihervasemmiston halu laivata Eurooppaan vihamielisiä lähi-itäläisiä kertoo vasemmiston jatkuvasta luokkavihasta ja passiivis-aggressiivisesta kaunasta yhteiskuntajärjestelmäämme kohtaan. On muistettava, että äärivasemmisto ja muslimiterroristit tekivät yhteistyötä jo 1960- ja 1970-luvun taitteessa, jolloin Andreas Baader, Ulrike Meinhof, Gudrun Ensslin ja monet muut Punaisen Armeijakunnan terroristit harjoittelivat Jordaniassa sissisodankäyntiä yhdessä palestiinalaistaistelijoiden kanssa. Nykyajan jihadistit tekevät vihervasemmiston puolesta Euroopalle saman yhteiskuntapalveluksen, jonka äärivasemmiston militanttiryhmät tekivät ennen.

Tutkijan raskas työ ja hänen perhe-elämänsä sovitettiin sympaattisesti yhteen valtamedian viehättävästi soljuvassa virrassa. Omaa perhettään ja lapsiaan Leena Malkki on esitellyt turvallisesti Seura-lehden jutussa ”Tätä asiaa kannattaa terrorismin tutkija Leena Malkin mukaan pelätä kaikkein eniten” 25.9.2017.[238] Siinä hän katsoo oman perhe-elämänsä kärsineen vain sen verran, että ilman äidin velvollisuutta esiintyä televisiossa hänen perheensä olisi viettänyt ”normaalin koti-illan”.[239] Hänen kaltaistensa henkilöiden maahanmuuttomyönteisyyden vuoksi on monilta ihmisiltä tosin mennyt henki tai terveys, joten tässä valossa voidaan asioita turvamuuriensa takaa katselevan tutkijan piehtarointia omassa hyvinvoinnissaan pitää perverssinä. Lisäksi tämä tendenssitutkija väitti, että suurimman uhan suomalaisille muodostavat nyt ilmastonmuutos, pikkurikolliset syrjäytyneet nuoret miehet ja vastaanottokeskuksiin tehdyt aggressiot.[240] Niiden pois jättämistä ”terrori-iskuiksi” määriteltävien tekojen piiristä Leena Malkki ihmettelee pohtien ”miksei iskuja vastaanottokeskuksiin käsitelty terroritekoina”.[241] Hän siis pyrki lavastamaan länsimaisista kotikulmiensa puolustajista islamistisiin terroristeihin verrattavissa olevan ilmiön, vaikka kyse on ollut kaiken aikaa *puolustautumisesta* ja perustellusta *reaktiosta* muslimien tekemiin pahoinpitelyihin, raiskauksiin ja muuhun hyökkäävään väkivaltaan. Tämä tosiasiallisten vastakohtien keinotekoinen samalle viivalle asettaminen ja kyvyttömyys nähdä hyökkäävän ja puolustavan väkivallan eroa paljastaa, että Malkin argumentaatiossa on alun perinkin ollut kyse pelkästä harhautusyrityksestä ja väärän tiedon levityksestä.

---

[236] Leena Malkki toimittaja Tarja Hirvasnoron kirjoittamassa Kodin Kuvalehden jutussa 11.1.2018. Kannanoton makaaberius on siinä, että näin arvotaan viikoittain, kuka kuolee seuraavaksi terrorin uhrina.

[237] Emt.

[238] Seura 25.7.2017 ”Tätä asiaa kannattaa terrorismin tutkija Leena Malkin mukaan pelätä kaikkein eniten”.

[239] Leena Malkki toimittaja Miia Saaren kirjoittamassa edellä mainitussa Seura-lehden jutussa.

[240] Emt.

[241] Emt.

Entä mitä merkitystä edellä käsittelemälläni esimerkkitapauksella lopulta on mediatutkimukselle? Naisille julkisuutta luovien kuvalehtien ja naistenlehtien tarjoama populaarijulkisuus on tuonut runsaasti pelimerkkejä vihervasemmistolaista asenteellisuutta edustaville yliopistotoimijoille, jotka ovat voineet vaihtaa julkisuudessa kartuttamansa mainepääoman rahaksi yliopistojen resurssienjaossa.

On huomattava, että kaikki edellä mainitut ja naistutkijalle myönteistä julkisuutta luomaan pyrkineet jutut ovat naisten laatimia. Haastattelijan ja haastateltavan sulassa sovussa ja yhteisymmärryksessä laatimat jutut tarjoavat esimerkin siitä, miten tiede, politiikka ja media kiedotaan yhteen feminismin katalysoimina. Tutkijoiden ja toimittajien tosiasiallinen neuvottomuus, epäkriittisyys ja epä-älyllistyminen kertovat siis elävää kieltään myös tieteen ja politiikan *naisistumisesta*, johon liittyy emotionaalisten ja affektiivisten lähestymistapojen korottamista järkiperäisten yli. Käsittääkseni Malkin suositukset olla ”reagoimatta” ja ”piittaamatta” terrorismista noudattelevat myös laajemmin naisten tapaa levittää kätensä maahanmuutto-ongelmien edessä.

Korreloidessaan rationaalisten ja emotionaalisten lähestymistapojen välisen eron kanssa myös sukupuolten välillä esiintyvä hyvin erilainen asennoituminen terrorismiin, maahanmuuttoon ja viestintään kertoo perimmältään jaosta miehekkääseen järkiperäiseen tarkastelutapaan ja naisten suosimaan tunteelliseen lähestymistapaan. Onkin vaarana, että tieteen, politiikan ja median johtotehtävien päätyessä naisille alkavat naisellinen empatia ja solidaarisuus heikentää johdonmukaista ajattelua ja vastuullista politiikantekoa yhtä tehokkaasti kuin muukalaisten invaasiokin, ja pidän näitä ilmiöitä ideologisesti yhteen liittyvinä. Kirjoituksissani ”Suvaitse ja kärsi” perustelin, miksi feminismi ei edistä nykyisin naisten vapautumista vaan käpertymistä islamin valtaan. Maahanmuuttoa suosiva nykyfeminismi on vain naisliikkeen kaavussa esiintyvää piilokommunismia,[242] ja etsimättä mieleen tulee Nietzsche lause ”*mulier taceat in politicis*”.[243]

Tämän tutkimukseni keskeisiä väitteitä on koko ajan ollut, että mediassa esiintyvän kiistelyn juurisyytä eli sosiaalietuusperäistä haittamaahanmuuttoa ei pitäisi tarkastella tunneperäisesti, niin kuin terrorismintutkijoina esiintyvät tekevät, toisin sanoen sisällyttämällä ilmiön käsittely ”pelon” tai ”vihan” viitekehykseen, vaan rationaalisesti. Ei ole syytä pitäytyä myöskään ilmiön tarkastelemiseen pelkkänä ”terrorismina”, vaan pitäisi ymmärtää, että muslimiterrorismin taustalla vaikuttavat kehitysmaiden väestöräjähdys ja siihen kytkeytyvä islamistinen maailmanvalloituspyrkimys, jonka mukaisesti muslimit ovat harjoittaneet miekkalähetystä Euroopassa vuosisatojen ajan. Juuri tämän naturalistisen ekspansion vuoksi islamistinen kulttuurivalloitus ja siihen liittyvä maahanmuutto pitäisi pysäyttää. Terrorismin syy ei ole terrorismi, vaan terrori toimii vain yhtenä välineenä, ja ongelmien ideologinen ydin on islam sekä sen lajinsäilytysstrategiset pyrkimykset.

Koska monet maahanmuuttoa puolustelevat terrorismin tutkijat ja toimittajat koettavat peittää tämän, olen tarkastellut Turun tapausta ja terrorismia pitkästi. Analyysini paljastavat, että tieteenharjoittajat ja media pelaavat yhteen edistääkseen vihervasemmistolaista ja idealistis-liberalistista poliittista agendaa. Todettakoon, että esittämäni kritiikki ei ole henkilökohtaista, vaan samojen arvioiden kohteena voisivat olla ketkä tahansa samantyyppisiä toimintamuotoja tieteessä ja mediassa harjoittaneet henkilöt.

---

[242] Ks. blogikirjoitustani ”Suvaitse ja kärsi” 27.12.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*). Tarkastelen median feminiinisoitumista tarkemmin tämän tutkimuksen pääluvussa 11.

[243] Friedrich Nietzsche teoksessaan *Hyvän ja pahan tuolla puolen* (1886 [2012], ajatelma 232).

7.2.3. Valtamedian narraava narraatio terrorisoi terroriuutisointia

Entä mitä suomalaisille ihmisille on jäänyt käteen edellä kritisoimastani viestinnästä, jossa tieteenä esiintyvä sofismi on pyrkinyt määräämään todellisuuden kulun – paitsi tietysti lehtiä, joiden sivuilla on ylistetty maahanmuuttajataustaisten toimintaa terroristien kiinni saamiseksi ja hädänalaisten auttamiseksi? Päivälehdet ja Yleisradio alkoivatkin kuorossa ja kilvan kehua tekijöiden kanssa samaan viiteryhmään kuuluvien sivullisten toimintaa ja verrata sitä suomalaisten reaktioihin, jotka koostuivat muka ”vain matkapuhelimien näpelöinnistä”.[244] Suomalaisten uhrien, haavoittuneiden ja heidän läheistensä kärsimyksistä vaiettiin lähes täysin, eikä heidän selviytymisestään ole jatkossakaan kirjoitettu missään mitään, toisin kuin yliopistolla keekoilevan Leena Malkin perhe-elämästä.

Turun Sanomien toimittaja Rebekka Härkönen leipoi pyhimystä Ahmad Hosseini -nimisestä terroristin kanssa samaan viite- ja ikäryhmään kuuluvasta henkilöstä, jonka lehti väitti ”auttaneen” terroriteon uhria.[245] MV-lehti puolestaan paljasti tuota pikaa asioiden toisen laidan.[246] Uhria auttoikin kansallismieliseksi haukuttu suomalainen mies maahanmuuttajataustaisen Ahmadin katsellessa sormet suorana vieressä (myöhempien selitysten mukaan hän jelppi jotain toista uhria jossakin nurkan takana). Asioiden kulun jäädessä sinänsä hämäräksi kyse oli joka tapauksessa Turun Sanomien *tarkoitushakuisesta* uutisoinnista, jolla koetettiin kiireesti luoda sankaritarinaa sen johtopäätöksen kiistämiseksi, että lisääntynyt terrorismi liittyy elimellisesti maahanmuuttoon ja on seuraus islamistien maihinnoususta ja epäperäisten maahantunkeutujien lompsimisesta rajojemme yli.

Jussi Halla-ahon viitattua Turun Sanomien valeuutiseen ja MV-lehden juttuun suvaitsevaisto masinoi häntä vastaan informaatiosodankäynnillisen viha- ja some-hyökkäyksen,[247] johon myös Yleisradio meni mukaan osana valtamedian kollektiivista ”käsi kättä pesee” -solidaarisuutta. Turun Sanomien jutun tehnyt Rebekka Härkönen menetti hermonsa, arvostelukykynsä ja argumentaatiokykynsä niin pahasti, että hän pyrki lavastamaan kohtaamansa kritiikin itseensä kohdistetuksi henkilökohtaiseksi vihakampanjaksi ja turvautui poliisin apuun.[248] Hävittyään lukijoiden silmissä lehti yritti siirtää kamppailun yhteiskunnallisesta totuudesta lakitupaan. Menettely on yleinen vasemmistopopulistiselle medialle, joka koettaa horjuttaa yleisöjen havainto- ja päättelykykyä kieltämällä todellisuutta oikeudellisin keinoin.

Näin valtamedia yritti yksityiskohtaan takertumalla tehdä vihervasemmistolaisista toimittajista ja maahanmuuton suosijoista hurskaita sananvapauden marttyyreja, jotka puolustavat maahanmuuttajia ”suomalaisten hyökkäyksiltä”. Samanaikaisesti suomalaisten

---

244 Helsingin Sanomat Vesa Mäkisen kirjoittamassa jutussa ”Hussein al-Taeen ystävä meni estämään puukkohyökkääjää ja sai itse puukosta – ’Ei voinut katsoa sivusta’” 18.8.2017. Mainittakoon, että Martti Ahtisaaren CMI-sovittelulaitoksessa toimineen Hussein al-Taeen (sd.) pyhimysmäisyys paljastui kaikessa karuudessaan myöhemmin hänen tultuaan valituksi eduskuntaan ja laadittuaan vihakirjoituksia nettiin.

245 Turun Sanomat 20.8.2017 ”Puukottajaa jahdannut turvapaikanhakija: ’Jonkunhan oli pakko auttaa’”.

246 MV-lehti 20.8.2017 ”Turun Sanomat teki valheuutisen maahantunkeutuja Ahmad Hosseinista – Turun Sanomat antaa Hosseinille meriitit, jotka oikeasti kuuluvat suomalaiselle”.

247 MV-lehti 21.8.2017 ”Suvakit aloittivat hyökkäyksen Jussi Halla-ahoa ja MV-lehteä vastaan”.

248 Yleisradion Internet-sivujen uutiset 21.8.2017 ”Poliisi tutkii Turun Sanomien toimittajaan kohdistuvaa vihakampanjaa”. Toimittajalta saati poliisilta ei löytynyt ymmärrystä pystyäkseen erottamaan arvostelun vihasta.

uhrien ja sankarien toivottiin jäävän vähemmälle huomiolle, minkä myös tasavallan presidentti huomasi. Mäntyniemessä 21.8.2017 antamassaan haastattelussa Sauli Niinistö vastasi toimittajalle, joka tiedusteli, millaisia ajatuksia herättää se, että

> huomattavan, ehkä jopa suhteettoman moni uhreja auttanut ja tekijää takaa ajanut oli niin sanotusti ulkomaalaisen näköinen. Minkälaisia ajatuksia tämä herättää suomalaisesta yhteiskunnasta ja niin sanotusta kantasuomalaisesta yhteiskunnasta?[249]

Toimittajan tarjoamasta näkökannasta kiusaantunut Niinistö korjasi kuitenkin näkevänsä asian toisin:

> Kyllä minä olen ymmärtänyt niin, että hyvin moni – jos halutaan käyttää sanaa kantasuomalainen – oli ihan samassa mukana auttamassa toinen toisiaan. Saattaa olla, että he eivät kiinnosta samalla tavalla mediaa.[250]

Niinistö ei kehdannut lähteä mukaan median valehteluun, mutta julkisuuteen lipsahtanut haastattelunpätkä sensuroitiin huolellisesti valtamediasta, kunnes MV-lehti uudelleen julkaisi sen sivuillaan.[251]

Mediatutkimuksen näkökulmasta asian voi sanoa niin, että Turun Sanomat oli yrittänyt laatia tyypillisen *peite- ja vastauutisen* siirtääkseen huomiota pois terrori-iskun kannalta olennaisesta asiasta, joka oli tietenkin *suomalaisiin ihmisiin kohdistettu viha*. Turun Sanomat yritti viimeiseen asti luoda myös terrori-iskun tekijästä kuvaa sympatiaa ansaitsevana ”masennuspotilaana”,[252] ja samaan ideologisten ainesten pois selittelyyn syyllistyi myös Iltalehti, joka viittasi Turussa ”oleilevan” marokkolaismiehen ”outoon käytökseen”.[253] Supon tiedotteen mukaan kyse oli lopulta kuitenkin *ääri-islamilaisesta terrorismista*, jonka päätekijä Abderrahman Mechkah saapui maahan väärällä nimellä, ja vähitellen on varmistunut, että hänestä oli jo aiemmin vihjattu Supolle ja että hänen rikoskumppaninsa oli tuomittu Suomessa seksuaalirikoksesta.[254] Käännytyspäätös oli siis perusteltu, mutta sitä ei ollut toimeenpantu, ja valitusten tai vitkastelun vuoksi oli nyt aivan liian myöhäistä.

Toinen vahva motiivi terroristien mielivallalle islamilaisen radikalismin ja pyhän sodan ohella on tietenkin henkilökohtainen halu käyttää hyväksi turvapaikkajärjestelmää ja länsimaisten ihmisten laupeutta. Sitä Suomen ministereillä onkin riittänyt heidän avatessaan tulijoille tulvaportit ja syyttäessään riskeistä puhuvia ”rasisteiksi”. Terrorin leviämisestä kausaalisessa vastuussa olevilta kokoomuslaisilta sisäministereiltä Petteri Orpolta,

---

[249] Toimittajan kysymys tasavallan presidentti Sauli Niinistölle Mäntyniemessä 21.8.2017.

[250] Sauli Niinistö toimittajalle 21.8.2017 Mäntyniemessä antamassaan TV-haastattelussa.

[251] MV-lehti 21.8.2017 ”Video: Presidentti Niinistökin on huomannut valtamedian valehtelevan Turun terrori-iskuun liittyvistä tapahtumista”.

[252] Rebekka Härkönen Turun Sanomien jutussa ”Massapuukotuksesta epäilty vaikutti masentuneelta” 19.8.2017.

[253] Iltalehti anonyymeilta haasteltavilta saamiinsa lausuntoihin viitaten jutussa ”Marokkolaismies oleili Turun Pernossa – käyttäytyi oudosti, istui yksin maassa ja puhui itsekseen” 21.8.2017.

[254] Suojelupoliisin tiedote ”Viranomaisilla oli yksittäinen vihje Turun epäillystä tekijästä – iskusta ei viitteitä” ja Yleisradion Internet-sivujen uutiset ”Turun puukotusten pääepäilty on Abderrahman Mechkah – tämän tiedämme hänestä nyt” sekä ”Poliisi epäilee neljää marokkolaista osallisuudesta Turun puukotuksiin: kaksi 18-vuotiaita, yhdellä tuomio seksuaalirikoksesta Suomessa” 21.8.2017.

Paula Risikolta ja Kai Mykkäseltä voisi nyt kysyä, kuka heistä haluaisi ottaa karkin kiposta, johon on sadan karamellin joukkoon piilotettu kaksi kuolettavaa myrkkyä sisältävää makeista.

Yleisradio jatkoi säälipisteiden keruuta terroristeille hehkuttamalla otsikossaan, että ”[t]erroriteon pääepäilty oli saanut kielteisen turvapaikkapäätöksen” ja kursivoimalla jutun korjaukseen, että ”Ylen luotettavista lähteistä saamien tietojen mukaan päätös on ollut nimenomaan kielteinen”.[255] Kumipalloefektiä hyödyntäen Ylessä toivottiin, että terroriteosta syytettäisiin suomalaisia viranomaisia, jotka olivat muka tehneet väärän käännytyspäätöksen. Olisi mielenkiintoista tietää, paljonko jutun kirjoittanut Yleisradion oikeustoimittaja Päivi Happonen luulee suomalaisia uhreja ja heidän omaisiaan liikuttavan sen, vaikka tekijä olisi potkaistu tästä maasta ikuisiksi ajoiksi pois jo ennen kuin hän pääsi toteuttamaan väkivaltaiset aikeensa.

Sanoma-konserniin kuuluva Ilta-Sanomat puolestaan teki sankarin iranilaistaustaisesta Mohammed Mokhtarista, joka lehden mukaan ”näki Turun puukottajan juoksevan veitsi kädessä” mutta ”oli vain 20 sekunnista kiinni, että olisi voinut pysäyttää hänet”.[256] Suomalaisten oma panos jätettiin taaskin lähes kokonaan huomiotta, vaikka turkulaisen 70-vuotiaan miehen toiminta terroristin kiinniottamiseksi oli ansiokasta, ja tapahtumasta kerrottiin ilman kultaisia kehyksiä.[257]

Helsingin Sanomat julkaisi peräti kaksi juttua, joissa sääliteltiin maahanmuuttajataustaisten muslimien kovaa kohtaloa. Lehti kirjoitti otsikkoihinsa, että ”Turun puukotuksissa apuun rientänyt Hassan Zubier saapui pyörätuolissa muistohetkeen”[258] ja ”Hasan juoksi Turun puukottajan perään ja sai itse puukosta kaulaan”[259]. Suomalaisista uhreista ei puhuttu mitään, ja käytäntö näyttää olevan samanlainen kuin median tapa piilotella Keski-Euroopan terrori-iskuista henkiin jääneitä, vammautuneita ja traumatisoituneita sekä heidän poliittisia mielipiteitään, joista valtamediassa ei hiiskuta lainkaan. Kuinka helppoa maahanmuuttomyönteisten onkaan nyt osallistua kaikenlaisille vihan vastaisille ”Pray for Paris” -marsseille ja osoittaa samanaikaista ymmärtämystä sekä uhreille että tekijöille, kun he eivät ole itse tehneet mitään estääkseen väestöpoliittista katastrofia, jonka tuloksena Euroopassa on viime vuosina murhattu toista tuhatta ihmistä?[260]

MTV3 puolestaan toteutti yhteiskuntavastuutaan lirkuttelemalla kansalle, että ”Hasan Alazawii yritti pysäyttää hyökkääjän Turussa, sai itse veitsen kaulaansa – ’Hidastin häntä vain vähän’”.[261] Noloa valtamedian omalta kannalta on, että yleisöjen ripittäminen ja

---

[255] Yleisradion Internet-sivujen uutiset ”Terroriteon pääepäilty oli saanut kielteisen turvapaikkapäätöksen” 21.8.2017.

[256] Ilta-Sanomat 20.8.2017 ”Mohammed näki Turun puukottajan juoksevan veitsi kädessä – ’Oli vain 20 sekunnista kiinni, että olisin voinut pysäyttää hänet’”.

[257] Yleisradion Internet-sivujen uutisnarraatiossa suomalaisen ihmisen panostus hyvyyteen oli vain passiivista jutussa ”’Lähdin jahtaamaan tekijää ja huusin: Varokaa, sillä on puukko!’ – Näin silminnäkijät kertovat Turun tapahtumista” 18.8.2017.

[258] Helsingin Sanomat toimittajiensa Saara Niskasen, Saara Tammen ja Marjo Salomaan kirjoittamassa jutussa 20.8.2017.

[259] Helsingin Sanomat toimittaja Maria Mannerin kirjoittamassa jutussa 20.8.2017.

[260] Yhdysvaltojen ulkoministeriön raportin *Annex of Statistical Information – Country Reports on Terrorism 2016* mukaan vuonna 2016 maailmassa tapahtui 11 702 terrori-iskua, joissa kuoli 25 621, loukkaantui 33 814 ja siepattiin 15 543 ihmistä (s. 4) <https://www.state.gov/documents/organization/272485.pdf>. Suurin osa iskuista oli muslimien tekemiä ja toteutettiin islamistisissa tai muslimienemmistöisissä maissa.

[261] MTV3:n Internet-uutiset toimittaja Saara Rantasen tekemässä jutussa 20.8.2017.

opettaminen eivät missään tapauksessa toimi, ainakaan toimitusten toivomalla tavalla.

Tämän osoittaa kansalaisten tahoilta pursuileva palaute, jonka myös Iisalmen Sanomien päätoimittaja Kari Angeria sai osakseen verrattuaan terrorismia älyllisesti laiskalla ja välinpitämättömällä tavalla liikennekuolemiin ja koetettuaan siten häivyttää eron, joka on onnettomuuksien ja murhien välillä. ”Asian suhteuttamiseksi kerrottakoon, että liikenteessä kuolee vuosittain noin parisataa ihmistä. Montako ihmistä kuolee vuosittain terroristiiskuissa Suomessa?” kirjoitti suvaitsevainen päätoimittaja Angeria pääkirjoituksessaan 21.8.2017. Lukijat puolestaan kysyivät jutun perässä ”[s]aisiko vihata, jos tekijä olisi natsi?” ja ”[v]oisiko joku mennä vastaanottokeskuksiin kertomaan, että nyt vain kotia kohti ilman vihaa?” Lukijat totesivat myös, että tapahtunut ”oli viharikos kantaväestöä vastaan”. Kun kansalaisten kommentit jatkuivat kriittisinä, Angeria laittoi pisteen kansalaisten sananvapaudelle ja esti kommentoinnin.[262]

Tällä tavoin ritarillisesti hurskastellen muslimitaustaisista pakolaisista ja turvapaikanhakijoista koetetaan leipoa todellisia kunniakansalaisia, joiden sankaruus kohoaa suorastaan myyttisiin ja tarunhohteisiin mittoihin ja joiden loistokkuudelle joutuu hakemaan vertailukohtaa Richard Wagnerin oopperasta *Götterdämmerung*.

7.2.4. Assosiaatioharhat ja joukkosuggestio median välineinä

Melko apean kuvan asioista antaa se, että entistä turkulaista hovioikeuden viskaalia tarvittiin ratkomaan suomalaisten keskinäistä kilpailua hyvyyden osoittamisessa. Asian ydin ei olekaan siinä, kuka *henkilö* on muita parempi tai huonompi, vaan siinä, että maahanmuuttajia laakeroivalla pyhimystarinoinnilla on koetettu peittää tosiasia, jonka mukaan *muslimien viiteryhmä* on vastuussa lähes kaikista maailmassa viime aikoina tehdyistä terroriteoista.[263] Moraalifilosofisesti ajatellen tärkeimpänä tulisi pitää nimenomaan vakavimpien rikosten, kuten terroritekojen, henkirikosten, raiskausten ja muiden seksuaalirikosten sekä yleensäkin väkivaltarikosten ehkäisemistä ja vähentämistä sekä uhrien auttamista.

Vihervasemmiston ja valtamedian yhteisessä nettiraivossa näitä tavoitteita ei kuitenkaan pidetty olennaisina eikä uhreja nostettu esille, vaan tärkeimmäksi näytti nousevan verukkeen löytäminen terroristien oman viiteyryhmän puolustelemiselle ja kohteen hakeminen suomalaisten kansanryhmään kohdistuvalle ideologiselle vihalle. Tämä johtui ilmeisesti siitä, että totuuden kertominen olisi rikkonut median aiemmin luomaa tarinaa maahanmuuton ihanuudesta ja suomalaisesta patriarkaatista kaiken pahan lähteenä.

Assosiaatioharhoja hyödyntämällä valtamedia on koettanut luoda mielikuvaa, että jos apuun rientävä henkilö on muslimi, ei myöskään terrori voi johtua tekijän islamilaisesta taustasta. Tämä on vastoin asiasta saatua tilastollista korrelaatiota ja tutkimusnäyttöä. Se kertoo median halusta sumuttaa kansalaisia, padota kansalaisten maahanmuuttokritiikkiä, hillitä islamin arvostelua, harjoittaa mielipiteiden manipulaatiota ja paimentaa lukijoita.

Samalla koetetaan hälventää sitä ikävää tosiasiaa, että vuonna 2015 valmistuneen tilas-

---

[262] Iisalmen Sanomien päätoimittajan Kari Angerian halusta vähätellä terroritekoa uutisoi MV-lehti kuvakaappauksilla ja lainauksilla dokumentoidussa jutussa ”Iisalmen Sanomien pääkirjoitus sai tunteet pintaan – päätoimittaja esti kommentoinnin” 21.8.2017.

[263] Ks. Yhdysvaltojen ulkoministeriön em. raporttia *Annex of Statistical Information – Country Reports on Terrorism 2016*. Europolin vuonna 2017 julkaiseman terrorismiraportin mukaan jihadistit murhasivat EU:ssa 135 ihmistä vuonna 2016, ja islamistisesta terrorista epäiltyjä otettiin kiinni 718 (s. 22–23).

totutkimuksen mukaan irakilaisten todennäköisyys syyllistyä väkivaltarikokseen nimeltä raiskaus oli vuonna 2013 suomalaistaustaisiin verrattuna 19,4-kertainen[264] ja että muslimitaustaisten turvapaikanhakijoiden todennäköisyys syyllistyä raiskaukseen oli Keskusrikospoliisin vuodelta 2016 olevan tilaston mukaan paikkakunnasta riippuen 10–30-kertainen verrattuna suomalaistaustaisiin. Tämä puolestaan on nostanut ulkomaalaisten tekemien raiskausten määrän 13-kertaiseksi kantaväestöön verrattuna.[265] Kun luvut suhteutetaan väestöön, selviää, että etenkin seksuaalirikollisuus on ulkomaalaistaustaisten keskuudessa huomattavasti yleisempää kuin kantaväestön keskuudessa. Kyseinen käytös liittyy sekä uskontoon, kulttuuriin että kansanryhmälle ominaiseen elämäntapaan (ks. luku 11.8).

Assosiaatioharhan soveltamisesta moititaan julkisessa sanassa usein sitä, että ”yksittäistapauksiksi” kuvatuista väkivaltaisista teoista tehdään yleistyksiä, jotka koskevat koko kansanryhmää. Valtamedia on nyt kääntämässä tämän sinänsä perustellun induktiivis-empiirisen päättelysuhteen nurin ja kaunistelee maahanmuuttajien tekemiä rikoksia juuri sillä assosiaatioharhaa hyödyntävällä tavalla, jolla samaan viiteryhmään kuuluvat satunnaishenkilöt esitetään terrorismin *vastustajina*. Tällä tavoin terrorityön tehneistä yritetään karistaa pois ne syytekijät – islam ja etninen tausta – jotka ovat saadun näytön valossa aivan keskeisiä arvioitaessa väkivallan syitä.

Asian voi sanoa niin, että valtamedia yritti käyttää rotu-, uskonto- ja kulttuurikorttia epäsuorasti ja käänteisesti: puolustellakseen viiteryhmää, joka muun muassa edellä mainittujen tilastojen valossa tiedetään muita väkivaltaisemmaksi ja rikollisemmaksi. Tällä harhaanjohtavalla argumentaatiolla yleisöä ohjailtiin siihen virheelliseen johtopäätökseen, että terrorismilla ei ole muka mitään tekemistä islamin ja maahanmuuton kanssa. Vastakritiikki yrittää käyttää hyväkseen sitä korrelaatiotutkimukseen sisältyvää piirrettä, että kausaalista vaikutusyhteyttä islamin ja rikollisuuden välillä ei voida osoittaa ehdottomasti. Mutta sitä ei voida myöskään kiistää ehdottomasti, sillä kyse on alun perin ei-todistuvasta ja tulkinnanvaraisesta asiasta. Tulkintoja puolestaan pitää tehdä, sillä ilman niitä ei ole johtopäätöksiä eikä yhteiskunnallista ymmärrystä. Näin ollen väite islamin ja väkivaltarikollisuuden yhteenkuuluvuudesta on perusteltu.

Helsingin Sanomat yritti pestä islamin osuutta pois myös jutussa, jossa terroristin erään tuttavan mielipidettä siteeraten väitettiin, että ”terroristi ei ollut erityisen uskovainen”.[266] Tarvitseeko olla, kun vähempikin näyttää riittävän terroristiksi ryhtymiseen?

Sosiaalipsykologisesti arvioituna tavalliselle muslimille riittää, kun hän voi terroristiseen toimintaan osallistumalla luoda itselleen tunteen kuulumisesta johonkin tärkeäksi kokemaansa kokonaisuuteen, joka tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnan normistoon sopeutumiselle. Kyse on filosofi-sosiaalipsykologi Rom Harrén nimeämästä ilmiöstä, ritualisoidusta aggressiosta,[267] eli kulttuuriimme sopeutumattomien ihmisten halusta luoda itse omat lakinsa, hierarkiansa ja arvojärjestyksensä sekä toimia niiden mukaisesti. Koska islam tarjoaa tähän mahdollisuuden, se ei ole vain uskonto vaan myös väkivaltaa legiti-

---

[264] Lassi Kotiniemen Poliisiammattikorkeakoulussa tekemä tutkielma ”Ulkomaalaistaustaisten rikollisuus lukuina” (2015, s. 32).

[265] Alma Median Iltalehti uutisoi aiheesta melko peittelemättömästi toimittaja Marko-Oskari Lehtosen kirjoittamassa jutussa ”Karu totuus raiskauksista – jopa 13-kertainen ero” 14.3.2015.

[266] Helsingin Sanomat toimittaja Toni Lehtisen kirjoittamassa jutussa ”Turun puukotusten pääepäilty ’ei ollut erityisen uskovainen’, kertoo hänet tunteva turkulaisyrittäjä” 20.8.2017.

[267] Ritualisoidusta aggressiosta ks. Rom Harrén, Peter Marshin ja Elizabeth Rosserin teosta *The Rules of Disorder* (1978).

moiva poliittinen järjestelmä. Juuri tämä tekee islamin ideologisesta vaikutuksesta terrorismin kannalta laukaisevan tekijän ja islamista yhteiskuntamme kannalta vaarallisen.

Myös pitkästi ja selittelevästi otsikoidussa jutussa ”Miksi Marokosta tulee turvapaikanhakijoita? – Nuorilla on suuret odotukset Euroopasta mutta unelmat voivat vaihtua vihaksi, arvioi tutkija”[268] Helsingin Sanomat koetti peitellä islamin ja etnisen taustan merkitystä ja tyhjentää väkivaltaisuuden ja vihan vain taloudellisista tekijöistä johtuvaksi. Valtamedian tapa vääristellä totuutta ja höynäyttää kansaa on omassa ala-arvoisuudessaan ja ylenkatseellisuudessaan hämmästyttävä.

Leena Malkki puolestaan selitteli Ilta-Sanomissa, että muslimiterroristien halu valita kohteikseen *naisia* johtuisi trendistä valita haavoittuvia kohteita, kuten naisia ja lapsia. Hänen mukaansa näin yritetään viestiä yhteiskunnalle, ettei se kykene suojelemaan haavoittuvimpia jäseniään.[269]

Tämä ei ole kuitenkaan asian ydin. Asian ydin on taaskin islam. Islamilaiseen kulttuuriin nimittäin kuuluu katsomus, että hunnuttamaton nainen on vapaata riistaa. Jos hunnuttamaton nainen ei alistu muslimimiehen omaisuudeksi, häntä pidetään arvottomana mitättömyytenä. Avio-orjuuteen ja omistamiseen liittyvällä julmalla käytännöllä muslimikulttuurissa tehdään myös kunniamurhia ja silvotaan naisten sukuelimiä. Naisen vaatimasta avioerosta tai halusta itse päättää seksuaalisuudestaan rangaistaan ankarasti ja epäinhimillisesti. Homot ripustetaan islamistisissa maissa hirteen. Uskosta luopuneille islam määrää kuolemantuomion, kuten Ayaan Hirsi Alille.[270] Tätä ei kuitenkaan paheksuta Suomen muhamettilaistuneessa ja lukijoille pyllistävässä valtamediassa, sillä se olisi islamin vastaista.

Samanaikaisesti tutkijoina esiintyvät vihervasemmiston kellokkaat esittävät mitä perättömimpiä selityksiä sille, miksi suomalaisten miesten halu tuomita terrorismi olisi ”misogyniaa”. Nuorisotutkimusverkoston tutkijan ja Vasemmistoliiton aktiivipoliitikon Veronika Honkasalon Twitteristä saattoi huomata monille feministeille aiheutuneen merkittävää päänsärkyä siitä, että hyvyyden ja laupeuden lähteinä sekä rauhanuskonnon edustajina esitetyt muslimit ovat valinneet uhreikseen viattomia naisia.

”Misogyniaan” eivät feministien mukaan olleet nyt kuitenkaan syyllistyneet ensisijaisesti muslimiterroristit, vaan syyllisinä feministit pitivät taaskin suomalaisia miehiä, joita he syyttelivät ”some-raivosta”, kun muuta moitittavaa ei löydetty. Vasemmistolaiset profeministimiehet puolestaan antoivat feministien johtopäätöksille tukensa. Seksuaalisilla markkinoilla vallitsevan vaihdon epätasapainoisuutta tuntien he saattoivat jopa pelätä naistensa syyllistyvän kostopihtaukseen tai kääntyvän muslimeiksi siinä sosiaalisen vaihdon himmeässä vuorovaikutuksessa, jossa naiset käyttävät valtaa päättäen seksuaalisen kanssakäymisen ehdoista. Voi vain kuvitella, kuinka valtavia omaa persoonaa koettelevia ristiriitoja tuollaisen sisäisesti ristiriitaisten tarkoitusperien kannattamisen takana asuu. Takana lienee suomalaisnaisten omaan itseensä kohdistama sisäistetty misogynia.

Naisiin kohdistuvilla terroriteoilla muslimimiehet puolestaan eivät ole vain halunneet alistaa naisia, vaan he ovat myös yrittäneet osoittaa, että valkoiset vääräuskoiset miehet

---

[268] Helsingin Sanomat toimittaja Jussi Salmelan kirjoittamassa jutussa 20.8.2017.

[269] Leena Malkki Ilta-Sanomien toimittajan Timo Myllyniemen kirjoittamassa jutussa ”Terroristit valitsevat uhreiksi nimenomaan naisia – tutkija selittää, mistä on kysymys” 20.8.2017.

[270] Aiheesta ks. somalialaistaustaisen ja sekularisoituneen muslimin, Ayaan Hirsi Alin, teosta *Pakomatkalla* (2008).

ovat saamattomia surkimuksia, kun he eivät pysty suojelemaan edes naisiaan ja lapsiaan. Tavoitteena muslimien patriotismilla on ollut osoittaa, kuka länsimaissa nykyisin käyttää valtaa, ja taaskin kyse on muslimien väestöpoliittisesta valloitusyrityksestä ja islamin ekspansiivisuudesta. Muslimiterroristit eivät ehkä edusta kaikkia muslimeja, mutta heillä on olennainen rooli koko islamin vaikutusvallan kasvattamisessa. Pelottelemalla nimittäin nousee kaikkien muslimien poliittinen painoarvo, eikä oikeaoppisessa islamissa tunneta erikseen maltillista ja radikaalia islamia, vaan on vain yksi islam. Terrorista ja pelottelusta hyötyy siis koko muslimien yhdyskunta ja islamilainen maailma, ja vasta, kun jokainen nainen on oikeaoppisesti hunnutettu tai kulkee islaminuskoisen miehen kainalossa vappudaamina tai lastenvaunuja työntäen, on hän varmasti suojassa islamilaiselta terrorilta.

Jokaisen kannattaakin nyt miettiä tarkkaan, kenelle sydämensä ja kukkaronsa avaa, sillä islamin tieltä ei ole paluuta, eikä takaisin kääntymisen oikeutta tunneta. Myös diskurssianalyytikoiden kannattaisi entistä kriittisemmin purkaa auki tuota valtamedian eteemme lavastamaa ”narraatiota” ja ”monikulttuurista kudelmaa”, sillä eritoten naiset näyttävät olevan – toimittajat ja tieteilijät mukaan lukien – informaatiosodan helpoimpia uhreja.

7.2.5. Propagandan pelto kylvetään yliopistoissa

Median tehtävää maahanmuuttopropagandan levittäjänä helpottaa se, että monikulttuuri-ideologialle katetaan pöytä jo ”tiedon” lähteinä pidetyissä yliopistoissa. Informaatioalan puolueellisuus ei ilmenekään vain journalistisessa viitekehyksessä ja toimittajien sekä tieteilijöiden suhteessa, vaan tiedonmuodostuksessa itsessään, jossa ajattelu on vääntynyt juntturalle yhteiskuntatieteissä vallitsevan punavihreän ajattelutavan vuoksi.

Varoittavan esimerkin täysin tarkoitushakuisesta näennäistutkimuksesta tarjoaa Saara Pellanderin vuonna 2016 tarkastettu artikkeliväitös *Gatekeepres of the Family* (”Perheiden portinvartijat”).[271] Poliittisen historian väitöskirjaksi tarkoittamassaan artikkelityössä Saara Pellander arvostelee Suomen maahanmuuttopolitiikkaa pitäen sitä liian kireänä ja paheksuu, että ”maahanmuuttoviranomaiset ja politiikot toimivat portinvartijoina, jotka säätelevät sitä, ketkä voivat muuttaa Suomessa asuvien perheenjäsentensä luokse”.[272]

Pellander on kirjoittanut jopa sanan ”poliitikot” väärin ”politiikot”, mutta tässä sinänsä paljastavassa yksityiskohdassa ei ole hänen erehdystensä ydin. Pellanderin virheiden syy on siinä, että hän on sekoittanut mikrososiologisen ja makrososiologisen tutkimustason keskenään. Yliopistolla pitämässään esitelmässä hän valittelee, että

> [m]oraalisia käsityksiä siitä, millaista perhe-elämän tulisi olla, käytetään perusteluna oikeuttamaan maahanmuuttopolitiikkaa. Nämä moraaliset käsitykset näkyvät siis myös säännöissä, jotka määrittävät, kenellä on oikeus ja mahdollisuus muuttaa perheenjäsenensä luokse Suomeen.[273]

---

[271] Arvostelin Saara Pellanderin poliittisen historian alaan kuuluvaa väitöskirjaa *Gatekeepres of the Family* (”Perheiden portinvartijat”, 2016) kirjoituksessani ”Mitä on politisoitunut yhteiskuntatutkimus?” 30.11. 2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*) ja hänen toimintaansa kirjoituksessani ”Maahanmuuttopropagandaa yliopistolla” 2.3.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

[272] Saara Pellander väitöskirjansa *Gatekeepers of the Family – Regulating Family Migration to Finland* tiivistelmässä 11.6.2016 <https://helda.helsinki.fi/handle/10138/162719>.

[273] Saara Pellander esitellessään väitöstään sivustolla <http://www.karkotetut.com/saara-pellander.html>.

Pellanderin mukaan suomalaisten ihmisten paheksunta esimerkiksi afrikkalaisten maahanmuuttajien ja muslimien esittämiä elämäntapavaatimuksia kohtaan on toiminut perusteluna sille, että viranomaiset ovat alkaneet rajoittaa maahan pyrkivää kehitysmaalaisten vyöryä. Sitten hän laulaa, että

> [...] tiukennukset perheenyhdistämispolitiikkaan ovat osa sitä jatkumoa, jossa perheenyhdistämiselle asetetaan yhä korkeampia ja vaikeammin täytettävissä olevia edellytyksiä. Mahdollisimman monet perheet pyritään pitämään Suomen ulkopuolella. Moraalisen portinvartijuuden rinnalle nousee taloudellinen portinvartijuus, jossa oikeudelle hakeutua perheenjäsenensä luokse asetetaan hintalappu.[274]

Tosiasiassa kaikella Suomen sosiaaliturvan varaan heittäytymisellä on hintalappu, jonka veronmaksajille asettavat tänne tuppautujat sekä heidän suosijansa itse. Se on röyhkeää, sillä oikeus muuttaa Suomeen asumaan ei ole mikään ihmisoikeus eikä myöskään subjektiivinen oikeus. Sillä tavoin maahanmuuttoa suosivat tendenssitutkijat koettavat tuhota suomalaisen oikeusvaltion, jossa oikeus sosiaaliturvaan perustuu ansaintaperiaatteeseen.

Todellisuudessa Suomen viranomaiset eivät ole myöskään käyttäneet perhenormeja maasta käännyttämisen, karkottamisen tai perheiden yhdistämisen rajoittamisen perusteluna. Päinvastoin: Suomen viranomaiset ovat ikävä kyllä koettaneet käyttää kaikki keinot perheiden yhdistämiseksi kehitysmaista saapuneiden ankkurilasten ja muiden tänne saapuneiden luokse. Jos perhenormeihin on viitattu, niitä on käytetty siirtolaisperheiden eduksi eikä niitä vastaan. Pellanderin perusaksiooma on siis paikkaansa pitämätön.

Perustelematon on myös hänen oletuksensa, että jokaisella maailman ihmisellä olisi oikeus ilman muuta muuttaa Suomeen. Kun yhden ankkurilapsen mukana tulee Kleinbussillinen sukulaisia, tämä viranomaiskäytäntö ei ole ollut varmastikaan tulijoita ”syrjivää” eikä ”poissulkevaa”. Sen sijaan ”hintalappu” tulijoiden elatuksesta on langetettu kylläkin *suomalaisille veronmaksajille.* Jo kokoomuksen konservatiivisen siiven kansanedustaja Ben Zyskowicz näki eräässä eduskuntapuheenvuorossaan ongelmana sen, että perheitä ei yhdistetä *lähtömaihin*. ”Eivätkö ministeri ja hänen virkamiehensä ymmärrä, että nimenomaan emme halua Suomeen niitä ongelmia, joita naapurimaissa on nähty, kun turvapaikkapolitiikka on lähtenyt käsistä?”, hän totesi maahanmuuttoasioista vastaavalle ministeri Astrid Thorsille (r.) jo vuonna 2009.[275] Maahanmuuttoa vastustavia ja järjen valoa väläyttäviä poliitikkoja Pellander nimittelee ”perheiden portinvartijoiksi”.

Saara Pellander tekee alkeellisen virheen, kun hän katsoo, että mikrotason perheelämään liittyvältä tapahtumatasolta voidaan tai pitäisi voida johtaa normeja makrotasolle: valtion maahanmuuttopolitiikkaan. Hänen mielestään vaikutusyhteyden pitäisi olla sellainen, että maahanmuuttajien omista mikrotasolla esiintyvistä perhepoliittisista pyyteistä johdeltaisiin normeja Suomen valtion maahanmuuttopolitiikkaan makrotasolle sekä avattaisiin portit siirtolaisten tulvalle. Muuten joudutaan hänen mukaansa maahanmuuttajien ”kategorisointiin” tai ”kolonialismiin”.

Pellander näyttää ajattelevan, että Suomen valtion maahanmuuttopolitiikkaa pitäisi johtaa muslimien omien perhenormien pohjalta sekä heidän etujensa mukaisesti. Tällöin hän ei ole ymmärtänyt, että makrotason poliittisista ratkaisuista pitää jokaisen *valtion itse*

[274] Emt.

[275] Ben Zyskowicz Ilta-Sanomien jutussa ”Zyskowicz: Thorsilla asenneongelma” 15.4.2009.

päättää omina arvo- ja päämääräkysymyksinään, jolloin asia kuuluu kantaväestön ratkaistavaksi poliittisessa prosessissa. Esimerkiksi Sveitsissä maahanmuuttoa ja kansalaisuuden saantia päätettiin rajoittaa kansanäänestyksellä,[276] jolloin päätöksenteko sujui kansan suvereniteetin periaatetta ja valtiollista itsemääräämisoikeutta toteuttaen oikeassa järjestyksessä.

Makrotasolta voidaan kyllä johtaa normeja mikrotasolle: yksilöiden ja pienryhmien elämään. Näin päin vaikutusyhteys toimii, ja sillä on oikeutus, sillä tämä on politiikan ja demokraattisen päätöksenteon *olemus*. Tällaisten ratkaisujen oikeutus on siinä, että ne tehdään *arvovalintoina julkisen elämän ja valtionpolitiikan tasolla.* Sen sijaan millään maahan tunkeutuneella intressiryhmällä, kuten laittomasti maassa olevalla siirtolaisjoukkiolla, ei ole oikeutta ohjata mikrotason vaatimuksillaan sitä, millaista Suomen maahanmuuttopolitiikan pitää olla makrotasolla. Siinä tapauksessa politiikalta katoaisi oikeusperustus. Tämä pitäisi yksinkertaisimmankin yhteiskuntatieteilijänä esiintyvän ymmärtää, myös Saara Pellanderin. Sen sijaan Pellander taivastelee, että

> [...] viranomaisten, politiikkojen ja median tavat puhua perheistä ja määritellä niitä vaikuttavat siihen, miten perheestä ja siirtolaisuudesta ajatellaan. Nämä puhetavat vaikuttavat viime kädessä myös perheenyhdistämispolitiikkaan.[277]

Miten muutoin voisi ollakaan? Tämähän on politiikan ja valtion toiminnan *idea*. Valtio on etujärjestö, jonka *tehtävä* on harjoittaa itsenäistä väestöpolitiikkaa, rajavalvontaa ja maahanmuuttopolitiikkaa sekä rajoittaa kansanryhmien väliset arvo- ja intressikonfliktit valtioiden rajoille eikä päästää niitä leviämään yhteiskunnan mikrotasolle, ihmisten keskuuteen. Valtion pitää edistää ja suojella sen oman kantaväestön ja kansalaistensa etuja.

Siihen, otetaanko yhteiseen olohuoneeseemme vieraita tulijoita vai ei, pitäisi olla kaikkien suomalaisten lupa, mikäli niin päätettäisiin tehdä, sillä asia koskee jokaista suomalaista. Niinpä kysymys maahanmuuton oikeutuksesta pitäisi ratkaista perustuslainsäätämisjärjestyksessä, jolloin nykyisen eksklusiivisen väestö- ja rajapolitiikkamme muuttamista vaativien pitäisi saavuttaa vähintään 4/5:n tuki kansanäänestyksessä.

Nyt Suomen kansalaiset eivät ole voineet vaikuttaa asiaan lainkaan, vaan se on pyritty ratkaisemaan Euroopan unionin ministerineuvoston kokouksissa. EU:ssa puolestaan asiasta ei ole sovittu kirjallisella sopimuksella, vaan kansalaisuutta, rajoja ja väestöpolitiikkaa koskevat asiat kuuluvat peruskirjan mukaan jäsenvaltioiden itsenäisesti ratkaistaviksi. Sen sijaan Saksa ja Ranska ovat alkaneet paimentaa muita maita puhumalla ”taakanjaosta” ja lähetellä alueilleen tunkeutuneita laittomia tulijoita naapurimaihin ”pakolaisten siirtojärjestelyyn” ja ”pakotettuun solidarisuuteen” viitaten. Taakan käsite paljastaa, että maahanmuuttoa ei enää väitetä rikkaudeksi, kuten aiemmassa retoriikassa.

---

[276] Yleisradion nettisivujen toimittaja Matti Väisänen uutisoi aiheesta huolestuneessa jutussaan ”Sveitsin kansanäänestyksen tulos vaikuttaa laajalti Eurooppaan” (10.2.2014), jossa Sveitsin kansanäänestyksen päätöksessä kiristää maahanmuuton rajoituksia nähtiin pelkkiä uhkia, pelkoja ja vakavia seurauksia väestöjen vapaalle liikkuvuudelle, työlle, taloudelle, EU-suhteille ja Sveitsin hallitukselle. Sitä kaikkea *hyvää*, mitä omaehtoiseen ja protektionistiseen väestöpolitiikkaan liittyy, ei tunnustettu ollenkaan. Ei myöskään ymmärretty eikä kerrottu äänestystuloksen syiden liittyvän pyrkimykseen rajoittaa ulkomaalaisten tavoitetta päästä nauttimaan Sveitsin korkeasta elintasosta ja alhaisesta verotuksesta, vaan Ylen jutussa syistä ja vaikutuksista maalattiin lukijoille täysin valheellinen kuva.

[277] Saara Pellander artikkeliväitöskirjansa *Gatekeepers of the Family – Regulating Family Migration to Finland* tiivistelmässä 11.6.2016 <https://helda.helsinki.fi/handle/10138/162719>.

Pellander puolestaan on kehunut tekevänsä tutkimusta ”feministisen ja jälkikolonialistisen hyvinvointivaltion tutkimuksen keinoin”, eli räikeän ideologisista lähtökohdista, ja sen kyllä huomaa. Hänen toimintansa antaa selvän näytön siitä, että kyseisestä perinteestä ei ole johdonmukaisen eikä järkiperäisen tutkimuksen metodologiaksi. Väiteaineiston tarkoitushakuisuuden ja poliittisuuden, kaiken reflektion ja itsekritiikin puuttumisen, metodologisten puutteiden sekä koko tutkimusasetelman mitättömyyden vuoksi olisin ehdottanut Pellanderin väitöskirjaksi tarkoittamaa artikkelinivaskaa *yksiselitteisesti hylättäväksi*. Hänen feministinen kollegansa ja vastaväittäjäksi nimetty Eithne Luibhéid meni kuitenkin hyväksymään sen ideologisen tai naisellisen solidaarisuutensa osoitukseksi.

Pahinta asiassa on yliopiston kannalta se, että yliopiston hyväksyessä kyseisenlaisia näennäistutkimuksia se menettää oman maineensa tiedon tuottajana. Sen sijaan medialle vääristelevä ja valheellinen tiedonmuodostus kelpaa, ja sitä varten se on luotukin. Puoluelehti Vihreässä Langassa Saara Pellander valittaa, että ”[...] turvapaikan saaneiden pitää osoittaa elättävänsä perheenjäsenensä, jos he haluavat perheensä Suomeen”, sillä ”[r]ajat ovat niin tiukat, että laki tekisi pakolaisten perheenyhdistämisestä käytännössä mahdotonta”.[278] Paha sanoa, mutta velvollisuus elättää itsensä ja perheensä on yhteiskunnallista todellisuutta. Raja, jota ei valvota, ei puolestaan *ole* raja. – Naiselle vaikea ymmärtää?

Pellander on saanut tietenkin poliittiselle toiminnalleen ja maahanmuuttoideologian levitystyölleen kaiken mahdollisen tuen, ensin Helsingin yliopiston tohtorikoulussa ”Sukupuoli, kulttuuri ja yhteiskunta”, ja sittemmin Suomen Akatemian rahoittamassa GLASE-konsortiossa, jossa ”hän tarkastelee siirtolaisperheiden jokapäiväisiä kokemuksia turvallisuudesta ja rajoista”.[279] Pellander on ”koordinoinut kansainvälistä hyvinvointivaltioita ja siirtolaisuutta tutkivien nuorten tutkijoiden verkostoa” pohjoismaalaisen monikulttuurisuusideologian levitykseen keskittyneen NordWelin yhteydessä, ja hän on mukana myös pohjoismaalaisessa NOS-HS-rahoitteisessa verkostossa nimeltä ”*Borderscapes, Memory and Migration – Cultural Representations of Forced Migration*”.

Arvostelijoihinsa nuo akateemisesti rahoitetut suhtautuvat ylenkatseellisesti sekä huutelevat vastakritiikkiään rahalla panssaroitujen turvamuuriensa takaa. Kritiikin he pyrkivät torjumaan leimaamalla sen ”häirinnäksi” tai ”rasismiksi”, ja sisäisiin ristiriitoihin kompastumisensa he koettavat selittää pois lavastamalla omassa ajattelussaan olevat epäjohdonmukaisuudet kriitikoiden aiheuttamiksi. Tämä on laajemminkin ominaista uhritieteille, kuten feministiselle naistutkimukselle, joka on myös Saara Pellanderin nimeltä mainitsema lähtökohta.

Mikä sitten mahdollistaa tämäntapaisen toiminnan leivissä pidon yliopiston piirissä? Rahahanoja säätelemällä on poliittisesta näennäistutkimuksesta tehty yhteiskuntatutkimuksen valtavirta. Sen takana on muun muassa Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvosto, jossa toteutettavien tutkimusohjelmien pääteemoja eivät valitse tieteenharjoittajat itse vaan Suomen valtioneuvosto, joka puolestaan on sitoutunut edistämään EU:n johtamaa integraatiopolitiikkaa ja monikulttuurisuuden tendenssiä. Siksi kyseinen toimeliaisuus luetaankin akatemiassa *tiedepoliittisen* toiminnan alaan.

Tämä osoittaa, kuinka syvälle tieteen rakenteisiin EU-johdettu politiikanteko ulottuu,

---

278 Saara Pellander toimittaja Riikka Suomisen Vihreään Lankaan kirjoittamassa jutussa ”Pakolaisten on jo nyt vaikea saada perheensä Suomeen” 14.4.2016.

279 Arvostelin Saara Pellanderin ja hänen kollegojensa poliittista toimeliaisuutta kirjoituksessani ”Maahanmuuttopropagandaa yliopistolla” 2.3.2017.

ja asiaa leimaavan valheellisuuden paljastamiseen tarvitaan huomattavaa asiantuntemusta ja perehtyneisyyttä, joita vain harvoilta löytyy. Kriittisen filosofian näkökulmasta on lohdutonta todeta, kuinka huterissa käsissä maahanmuuttoasioiden ”tutkimuksena” esiintymään pyrkivä tarkastelu on.

Se, että yliopistot ja Suomen Akatemia rahoittavat täysin tendenssimäistä ja feministis-vihervasemmistolaisen agendan läpäisemää toimintaa, on rahoittajien ja rahoituksen saajien yhdessä tekemä rikos yliopistollisia periaatteita ja niitä tutkijoita kohtaan, jotka tämän puolueellisuuden tuloksena jätetään vaille toimintaresursseja.

Ansiokas tutkimuskysymys olisi, millä tavoin *maahanmuuttajaryhmät* pyrkivät *käyttämään hyväkseen* valtioiden suopeutta yrittäessään johdella *mikrotason kurjuudestaan normeja valtioiden makrotason maahanmuuttopolitiikkaan* sekä pyrkiessään maksattamaan elatuksensa länsimaiden kansalaisilla. Olisi arvioitava, millä tavoin pakolaiset, turvapaikanhakijat ja muut haittamaahanmuuttajat *kiristävät* länsimaita yhdessä vihervasemmistolaisten pseudotutkijoiden kanssa. Tutkimukseen olisi liitettävä reflektiivinen arvio siitä, millä tavoin ”tieteenä” esiintynyt tutkimustoiminta on asettunut maahanmuuttajien asianajajaksi oikeuttaakseen kyseistä politikointia ja on menettänyt sitä kautta oman kriittisyytensä.

Entä mitä Pellanderin edustama ideologisesti puuroutettu tendenssitoiminta on saanut aikaan mediassa, politiikassa ja hallinnossa, kun sitä on pidetty tiedonmuodostuksen pohjana? Kyse on tarkkaan harkitusta toiminnasta, jonka tavoitteena on väestöpoliittinen mullistus ja kansallisvaltioiden kuolettaminen kansainvaelluksiin. Sen vuoksi monikultturistien ja akateemisten uustaistolaisten argumentaatio pyrkii tunkeutumaan myös yhteiskunnan perusyksikköön nimeltä perhe ja käyttämään perhepolitiikkaa ja siihen liittyviä tunteellisia vetoomuksia propagandansa välineenä. Tähän liittyy myös ylirajaisen pariutumisen puolustelua.

Tosiasiassa perheitä ei pitäisi nähdä pelkästään *sosiaalisina muodostelmina*, sillä niiden alkujuuri perustuu *biologisperäiseen seksuaaliseen kanssakäymiseen*. Perhe on *lisääntymisen yksikkö*, joten vaadittaessa perheiden yhdistämistä länsimaihin tullaan automaattisesti tukeneiksi siirtolaisten ekspansiivisia, valtapoliittisia, naturalistisia ja *survival*-strategisia levittäytymis- ja lajinsäilytyspyrkimyksiä. Tämän toiminnan motiivit ja vaikutukset ovat siis väistämättä etnisiä ja väestöpoliittisia.

Perhettä ja sen pyhyyttä on pidetty jo Marxin ja Engelsin ajoista asti *ideologisena muodostelmana* ja *vallan käytän verukkeena*, jonka mukaisesti lastenvaunuista tehdään vaateliaisuuden panssarivaunuja. Perheen ideologiassa biologis- ja geneettispohjainen lisääntyminen kytketään sekä poliittisen vallan että immanentin omaisuuden perillisyyteen, jolloin myös uskontoa käytetään oopiumina kansalle. Erityisen voimakasta perheideologian vaikutus on muslimiyhteisössä, jossa naisen asemaan kuuluu toimia fertilleinä synnytyskoneina ja lapsitehtaina.

Ollessaan ymmärtämättä tätä, jättäessään tahallaan nämä seikat vaille kriittistä huomiotta sekä vaahdotessaan perheiden yhdistämisen puolesta Pellander ja hänen kaltaisensa liikkuvat poliittisella eivätkä tutkimuksellisella tasolla. Siten he joko tulevat toteuttaneiksi perheen ideologiaa naiivin tietämättöminä tai harjoittavat propagandaa tietoisesti ja tarkoituksellisesti. Perheenyhdistämisillä politikointi osoittaa, ettei kyse ole vain abstraktista identiteettipolitiikasta vaan konkreettisesta väestöpolitiikasta, jonka takana muhii perimmältään rotupoliittinen tavoite edistää vierasperäisten kansojen edustusta länsimaissa. Se

puolestaan oli Euroopan unionin pääarkkitehtinä pidetyn Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergin unelma. Antautuipa Coudenhove-Kalergi kirjoittamaan teoksessaan *Praktischer Idealismus* seuraavasti:

> Kaukaisen tulevaisuuden ihminen on sekarotuinen. Nykyiset rodut ja yhteiskuntaluokat häviävät vähitellen, kun tila, aika ja ennakkoluulot eivät enää vaikuta. Tulevaisuuden euraasia–negroidi-rotu, ulkonäöltään samankaltainen kuin muinaiset egyptiläiset, korvaa kansan monipuolisuuden yksilöiden moninaisuudella. [*Der Mensch der fernen Zukunft wird Mischling sein. Die heutigen Rassen und Kasten werden der zunehmen den Überwindung von Raum, Zeit und Vorurteil zum Opfer fallen. Die eurasisch-negroide Zukunftsrasse, äußerlich der altägyptischen ähnlich, wird die Vielfalt der Völker durch eine Vielfalt der Persönlichkeiten ersetzen.*][280]

Juutalaisista tämä itävaltalais-japanilainen kreivi-vapaamuurari puolestaan lausui vuonna 1925 näin:

> Juutalaisten tuhoamisen sijasta on Eurooppa tuon keinotekoisen valintaprosessin kautta tahtomattaan jalostanut ja kehittänyt siitä kansasta tulevaisuuden johtajakansan. Ei siis ihme, että tämä ghettovankilasta paennut kansa kehittyi Euroopan henkiseksi ylimistöksi. Niin antoi laupias johdatus Pyhän Hengen armosta Euroopalle juutalaisten vapautumisen ansiosta uuden aatelisen rodun hetkellä, jolloin feodaaliaateli tuhoutui. [*Statt das Judentum zu vernichten, hat es Europa wider Willen durch jenen künstlichen Ausleseprozeß veredelt und zu einer Führernation der Zukunft erzogen. Kein Wunder also, dasß dieses Volk, dem Ghetto-Kerker entsprungen, sich zu einem geistigen Adel Europas entwickelt. So hat eine gütige Vorsehung Europa in dem Augenblick, als der Feudaladel verfiel, durch die Judenemancipation eine neue Adelsrasse von Geistes Gnaden geschenkt.*][281]

Tästä spekulatiivisesta kudelmasta myös toinen Habsburgien murentuneen valtakunnan kasvatti, Adolf Hitlerikin, olisi varmaan ollut kiitollinen. Kyseisen älyvapaan ja seurauksia ajattelemattoman EU-arkkitehdin ”käytännöllinen idealismi” manifestoituu nyt Euroopan unionin maahanmuuttopolitiikassa ja sen eräässä akateemisessa sirpaleessa, eli Saara Pellanderin väitöskirjassa ja hänen henkilökohtaisessa rajapolitiikassaan, jonka tarkoituksena on väestömme rodullinen muokkaus perheenyhdistämisten kautta.

Paljastavaa on, että Pellander ja hänen samanmielisensä hyväksyvät perhepoliittisen ja lisääntymisstrategisen tavoitteenasettelun *maahanmuuttoa* oikeuttaakseen, mutta samanaikaisesti he arvostelevat perheitä ”ideologisuudesta” puhuessaan *suomalaisten ihmisten* omista perheistä. Pellanderin tietämättömyys ja välinpitämättömyys yhteiskuntatieteiden teoriaperinteestä on yhtä ällistyttävää kuin hänen toimintaansa tukevan median, johon kieltämättä sopii Pellanderin luonnehdinta portinvartijuudesta. Toimimalla *totuuden* portinvartijana valtamedia muokkaa, survoo ja soseuttaa maahanmuuttoa koskevan informaation sellaiseen muotoon, jossa raastinraudan läpi pääsee vain yliopistollisten tendenssitutkijoiden punavihreä indoktrinaatio.

---

280 Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergi teoksessaan *Praktischer Idealismus* (1925, s. 22–23).
281 Emt., s. 50.

Entä lopputulos? On väärin, että Suomen valtio maksaa kalliit lentomatkat ja muut kulut perheiden yhdistämiseksi Suomeen. Tämän järjestelmällisen mutta kansanvaltaista oikeutusta vailla olevan väestöpolitiikan vuoksi siirtolaiset eivät enää kasaudu rajoille tai vastaanottokeskuksiin sellaisella huomiota herättävällä tavalla, jota voisi helposti vastustaa. Sen sijaan väestöpoliittista kataklysmiaa harjoitetaan huomaamattomasti ja vaivihkaa: organisoidun, systemaattisen ja tavoitehakuisen muutoksen aikaansaamiseksi väestössä, kun etujoukkojen jäljessä saapuvat kaavutetut vaimot laskeutuvat lapsilaumoineen lentokentille yön pimeydessä ja ”sinivalkoisin siivin” tämän ihastuttavan ”diasporan” merkiksi.[282]

7.2.6. Robin Hood -tutkijat ryöstöviljelevät kansallista historiaa

Olen edellä esittänyt, miten maahanmuuttoa propagoiva monikultturistinen viestintähegemonia kiertyy akateemisen tiedonmuodostuksen alkujuurilta rahoittajien kautta informaationjakeluun ja valtamediaan. Käynnissä olevalla infosodalla on myös ajallinen syvyysulottuvuus.

Varoittavana esimerkkinä ”vastuullisesta historiankirjoittamisesta” olkoon Suomen Akatemian rahoittaman sosiaalipsykologin Inari Sakin harjoittama historian vääristely, jossa nykysuomalaisia yritettiin syyllistää Suomen Armeijan Itä-Karjalassa jatkosodan aikana ylläpitämistä vankileireistä.[283] Hänen kirkkain silmin lausumanaan tarkoitusperänä oli, että syyllisyyden lietsonnan kautta nykysuomalaisia voitaisiin taivutella vastaanottavaisemmiksi maahanmuutolle!

Suomen Akatemian avokätisesti rahoittaman Inari Sakin juonena oli näyttää tämän päivän suomalaisille kuvia suomalaisten jatkosodassa ylläpitämistä vankileireistä ja sitä kautta johdatella nykyihmisiä häpeämään sotaveteraaniemme sankaritekoja niin, että he tulisivat myöntyväisemmiksi Suomeen suuntautuvaa maahanmuuttoa kohtaan. Hän siis pyrki syyllistämään nykyisin eläviä suomalaisia vankileireistä, joilla suomalaiset sotilaat pitivät vangeiksi saamiaan neuvostosotilaita ja siviilejä Itä-Karjalassa jatkosodan aikana. Sakin ”tutkimuksen” itse selitettynä päämääränä oli tuputtaa nykysuomalaisille mahdollisuutta tuntea ”kollektiivista häpeää”, jonka tarkoituksena oli pehmittää nykyisiä suomalaisia ottamaan vastaan pakolaisia ja turvapaikanhakijoita.

Dosentti Markku Jokisipilän analyysin tällaisesta historian vääristelystä ja tutkittavien ihmisten manipuloinnista saattoi lukea Aamulehden 22.9.2011 varovaisesti kyselevästä jutusta ”Talttuuko muukalaisviha näyttämällä ihmisille oman maan synkkää historiaa?”, jossa Eduskuntatutkimuksen keskuksen johtajana Turun yliopistossa työskentelevä Jokisipilä lausui näin:

---

[282] Esimerkin alistumisesta kulttuurivalloituksen edessä tarjosi sisäministerinimityksestään haltioitunut kokoomuslainen Kai Mykkänen, joka lausui Uuden Suomen jutussa ”Mykkänen nosti heti sisäministerin akuutin haasteen” 6.2.2018, että turvapaikanhakijoiden vaellus on ”nöyräksi vetävä mahdollisuus päästä sukupolven yhden suurimman ilmiön äärelle”.

[283] Arvostelin Inari Sakin tapaa vääristellä historiantutkimusta kirjoituksessani ”Vihapuhetta valtiotieteellisessä” 3.10.2015 ja ”’Vastuullisesta’ journalismista ja tieteestä” 20.11.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*) sekä kirjoituksessani ”Ääriliikkeillä pelottelijat tekevät näennäistutkimusta” 27.2.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

> ”Kollektiivisen häpeän tunteen herättäminen on sama kuin kollektiivinen syyllistäminen. Se on lähtökohtaisesti jotakin sellaista, jolla ei ole mitään tekemistä länsimaisen demokratian ja ilmaisunvapauden kanssa.” Hän myös jatkoi: ”Se, että asetuttaisiin itse tutkimuksen pelikentälle subjektiksi on historiantutkimuksessa vieras.”[284]

Inari Sakin historiantulkinta olikin täysin anakronistista, vahingollisen valikoivaa ja lopputulosharhan sävyttämää. Historiankulkua tulkittiin sen tuloksesta ja nykypäivän tilanteesta päin sekä unohtaen historiallisen ajankohdan tilanne. Olisi pitänyt huomioida, että sodan vastapuoli menetteli epäoikeudenmukaisemmin teloittamalla vangeiksi saamansa suomalaissotilaat heti tai lähettämällä heidät Siperiaan ilman paluulippua. Mikäli päätelmiä ei tehdä suhteessa siihen, mikä oli sodan yleinen todellisuus, on liian helppoa kauhistella suomalaisten ihmisten toimia.

Sakin kirjoittelu vääristeli historiaa myös unohtamalla suomalaisten perustamien interventioleirien syyt, toisin sanoen sen, että Neuvostoliitto aloitti talvisodan. Lisäksi Sakki taivutteli nykyihmisiä presentismiin. Tutkimusote siis ohjasi ihmisiä uudelleen tulkitsemaan historian tosiasiat nykyisin vallalla olevista poliittisista tavoitteista lähtien. Ja edelleen: Sakin toiminta sisälsi tendenssin, eli tarkoitusperän, jonka ei pitäisi kuulua tieteelliseen tutkimukseen. Tavoitteena oli herättää häpeää suomalaisissa ja muokata ihmisten mielipiteitä suopeammiksi maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta kohtaan.

Markku Jokisipilä kirjoitti asiasta myös Seura-lehteen, jossa hän 15.5.2013 lausui:

> Sakin hypoteesin mukaan perussuomalaiset, jotka hän suomalaista puolue- ja aatehistoriaa ilmiselvästi tuntematta luokittelee äärioikeistolaiseksi puolueeksi, ankkuroituvat toisen maailmansodan kansallismielisiin diskursseihin. Saatan olla vanhanaikainen, mutta näin peittelemättömän poliittisella ja vieläpä tietoiseen tunteiden manipulointiin pyrkivällä projektilla on hyvin vähän tekemistä tutkimuksen kanssa.
>
> Siinä, että tällaiset kysymyksenasettelut ovat tutkijoiden keskuudessa suosittuja, ei sinänsä ole mitään ihmeellistä. Ns. vallitsevia tulkintoja vastaan hyökkääminen on eräänlaista Robin Hood -tutkimusta, jossa tutkija pääsee asettumaan heikomman puolelle ja taistelemaan miellettyä sortajaa vastaan. Silti soisi, ettei historiantulkintoja maailmanparannusinnossa väänneltäisi aivan mielivaltaisesti. Tutkijat syyttävät poliitikkoja usein historian ryöstöviljelystä, joten on kohtuullista vaatia, etteivät he itse syyllisty samaan.[285]

Jokisipilän lausunto suhtautuu asianmukaisen myrkyllisesti tieteen ja politiikan yhteen kytkeytymiseen, ja yhtä kyyninen on hänen asenteensa myös historioitsijoiden maailmanparannustoimintaa vastaan. Asian voi sanoa niin, että Sakki oli tehnyt pahan tutkimuseettisen virheen syyllistäessään suomalaisia tutkittavia asioista, joihin heillä ei ole mitään syy-yhteyttä. Ja hän oli tehnyt karkean metodivirheen sisällyttäessään tutkimukseensa tendenssin, jonka tavoitteena oli ohjata suomalaisia hyväksymään maahanmuutto.

Tieteilijöiden ohella myös toimittajien moraaliposeeraus on usein selittynyt vain halulla laittautua ”sankaritoimittajiksi”, jolloin selitystä on voitu etsiä sosiaalisen pääoman ta-

[284] Markku Jokisipilä Aamulehden jutussa ”Talttuuko muukalaisviha näyttämällä ihmisille oman maan synkkää historiaa?” 22.9.2011. Paperilehdessä jutun nimi oli harhaanjohtavasti ”Rasisti siedätyshoitoon”.

[285] Markku Jokisipilä Seura-lehden kirjoituksessaan ”Sota, historiantutkimus ja politiikka” 15.5.2013.

voittelusta ja vaihdosta. Sosiaalipsykologinen lähestymistapa on aihetta koskien kyllä paikallaan, mutta toisella tavalla kuin Inari Sakki sitä soveltaa. Kohteeksi sopisi hänen oma toimintansa.

Kun poliittinen vihervasemmisto on puolustanut sosiaalietuusperäistä haittamaahanmuuttoa jopa omien taloudellisten etujensa vastaisesti, kyseessä on ollut yritys tuottaa itselle sosiaalista arvostusta ”heikompiosaisten auttajana”. Tähän liittyy sekä kulttuurikommunistista pyrkimystä samastua kurjalistoon että halua samastaa kurjalisto itseensä. Päämotiivina on kuitenkin ollut pyrkimys osoittaa omaa *ylemmyyttä* ”suopeana hyväntekijänä”, jolla on vihdoinkin varaa osoittaa paremmuuttaan, kun maahan saadaan joitakin, joilla menee vielä huonommin. Tarvittava etäisyyden pito suhteessa avustettaviin onnistuu tosin vain rahalla, jonka vihervasemmisto ammentaa nettoveronmaksajien kukkarosta.

Myöskään viittaukset siihen, että suomalaisten pitäisi nyt ottaa vastaan parrakkaita syyrialaisia lapsia, kun Ruotsi otti Tornion rajanylityspaikalla vastaan suomalaisvauvoja sodan aikana, eivät voi toimia nykyisen kompensaatiokaupan valuuttana, sillä lasku on jo maksettu. Historiallinen totuus on, että ruotsalaiset ymmärsivät Suomen käyvän sotaa Neuvostoliittoa vastaan myös Ruotsin puolesta. Mikäli olisimme tämän sodan hävinneet, Tornion rajanylityspaikalta Ruotsiin olisi voinut virrata suomalaislasten sijasta venäläisiä sotilaita. Ruotsi otti vastaan suomalaislapsia ”solidaarisuuden osoitukseksi” vain siksi, ja hinnan maksoimme me. Suomenruotsalaisen Inari Sakin on myös hyvä muistaa, että Neuvostoliiton ryöstettyä pinta-alastamme noin 11 prosenttia Suomen ruotsinkieliset kunnat eivät suostuneet ottamaan vastaan Karjalasta pakenemaan joutuneita evakkoja maanviljelystilojen jakamisen pelossa. Kroonista ylemmyydentuntoa poteville suomenruotsalaisille tämä antaa tietenkin näyttöä siitä, että ”vennamolaiset” (Veikko Vennamo oli asutustoimikunnan puheenjohtaja) eivät voi koskaan olla muuta kuin väärässä.

Mistä sitten Inari Sakin tapaisten tutkijoiden aktiivisuudessa on ollut kyse, paitsi tietenkin rahan kahminnasta, kun Suomen Akatemia myönsi hänelle kolmivuotisen rahoituksen? Sakin kaltaisten politrukkien kautta kaikkien eurooppalaisten, myös suomalaisten, päälle yritetään langettaa ikuinen syyllisyys siitä, että toisessa maailmansodassa käytettiin muun muassa interventioleirejä. Ne tosin kuuluvat kaikkeen sodankäyntiin, ja niitä nähtiin muun muassa Bosnian-Hertsegovinan verisessä sodassa, jota jouduttiin käymään Jugoslavian liittovaltion hajoamisen jälkeen ennen kuin kaikille alueen toisistaan poikkeaville kansakunnille saatiin oma kansallisvaltio. Suomalaiset olivat kieltämättä niin humaaneja, että he sulkivat sotavangit leireille; sen sijaan jatkosodan aikaisten vihollistemme tavasta teloittaa suomalaisia niskalaukauksilla ei Sakin ”tutkimuksissa” puhuttu kontekstualisointi aktiivisesti unohtaen mitään.

Syyllistävän propagandan tarkoituksena on ollut luoda tekosyy sille, että Euroopan maat antautuisivat nyt kolmannesta maailmasta virtaavalle maahanmuuttovyörylle, koska sen vastustaminen olisi muka ”uusi holokausti”. Kansojen likvidointi siinä ehkä tapahtuisi, mutta uhreina eivät olisi maahanmuuttajat vaan valkoihoiset länsimaiset nykyeurooppalaiset, joita ahdistellaan meitä itseämme henkilökohtaisesti ja syy-yhteydellisesti koskemattomalla ”moraalisella taakalla”.

Huomattavaa on, että Sakin pseudotutkimusta ei käsitelty missään valtamediassa eikä tieteellisessä lehdessä, vaan siihen liittyvistä läpinäkyvistä virheistä vaietttiin mediassa kuuluvasti, koska pöytä voimakkaalle kriitiikille oli tekijän omasta toimesta katettu. Seura-lehti ja porvarillisena pidetyn Aamulehden totuudella tasapainotteleva juttu olivat huo-

miota herättävän vaatimattomia foorumeita Suomen Akatemian rahoittaman tieteellisen skandaalin käsittelemiseen.

Jos Sakin työ olisi ollut opinnäyte, sitä ei olisi voinut missään tapauksessa hyväksyä, mutta se olikin tohtorin tutkinnon jälkeistä *post-doc*-tutkimusta, josta hänet palkittiin dosentuurilla tieteen pelisääntöjen vastaisesti. Tapaus antaa näytön siitä, mitä tapahtuu, kun vihervasemmistoa edustavan tutkijan älyvapaa mielivalta lähtee lentoon.

7.2.7. ”Vastuullista” historiantutkimusta

Tässä tutkimuksessa ideologisuudesta ei arvostella vain islamia, vaan kritiikkini kohteena on ääriuskonnollisuus kokonaisuutena. Maassamme ilmestyi takavuosina ”Kristityn Vastuu” -niminen moraalinvartija, joka oli Suomen Kristillisen Liiton pää-äänenkannattaja. Sen mukaan oli väärin käyttää kondomeja ja tehdä abortteja. Puolue vaihtoi sittemmin nimekseen ”Suomen Kristillisdemokraatit”, ja myös lehti kirkasti nimekseen ”KD-lehti”.

Samassa pohjoissatakuntalaisessa pitäjässä, jossa kävin alakouluni, asui myös kyläläisten pelonsekaisesti kunnioittamia juoruakkoja, jotka ammensivat maailmankuvansa ainekset Kristityn Vastuusta. Heissä oli vakiovarusteena eräänlainen *share*-ominaisuus jo paljon ennen kuin tuo muodikkaana pidetty toiminto tunnettiin sosiaalisesta mediasta. Kuultuaan jostain mehevän juorun he näet pinkaisivat kuin palava bensavana toinen toistensa luokse kristityn (epäilemättä eettistä ja ”velvoittavaa”) vastuutaan toteuttamaan, sumppia juomaan ja käymään läpi maailman tapahtumien ohessa kaikkien naapuriensa vastoinkäymiset, vauva-asiat ja tirkistelemällä hankkimansa petipuuhat.

Saman sovinnaisuuden merkiksi valtamediassa puhutaan nykyään paljon vastuusta. ”Vastuuta” vaaditaan journalisteilta, mutta sitä peräänkuulutetaan myös historiankirjoittajilta, yhteiskuntatieteilijöiltä, kirjailijoilta, kuvataiteilijoilta ja teatterintekijöiltä. Helsingin ylioppilasteatteri puolestaan vastasi ”asiallisen”, ”soveliaan”, ”vastuullisen” ja ”laadukkaan” taiteen vaatimuksiin kirjoittamalla pari vuotta sitten mainokseensa: ”Kyseenalaista taidetta jo vuodesta 1926”! Lause muistutti siitä, että kaikki kunnon taide on kyseenalaista tai kyseenalaistavaa, eikä se siis ole mikään epäarvo vaan filosofinen hyve. Kyseenalaisten mielipiteiden olemassaolosta ja kyseenalaistamisesta on tehty kuitenkin nykyisessä ”sananvastuuta” painottavassa mediassa pahe.

Kun historioitsijoilta perätään ”vastuullista historiankirjoittamista”, herää epäilys, että menneisyyden tiettyjä tosiasioita halutaan peitellä, joitakin toisia seikkoja puolestaan mustamaalataan ja yleensäkin kurveja vedellään suoriksi. Vastuuta puolestaan voi olla vain, mikäli on vapautta. Jos taiteilijan vapautta sovitetaan historiankirjoittajalle tai yhteiskuntatieteilijälle, todellisuus ja sitä koskeva totuus alkavat hämärtyä. Siksi historiankirjoittajan vapauden pitää olla tieteellistä riippumattomuutta – ei taiteellista luovuutta.

Vastuuseen puolestaan voidaan vetää vain, jos ilmassa leijuu *rangaistusten* uhka. Tuo kurinpito ei ole välttämättä tieteellistä kriittisyyttä eikä perustu vapaaseen viestintään, vaan usein se on pelkkää *sosiaalisten rangaistusten jakelua* ja *poliittisella korrektiudella syyllistämistä,* joissakin tapauksissa myös *palkitsemista*. Niinpä ”vastuullinen historian kirjoittaminen” tarkoittaa yleensä ideologista tendenssitutkimusta, jolla koetetaan myötäillä nykyajassa vallitsevia tarkoitusperiä ja vastustaa kaikkea sellaista, mikä ei ole linjassa nykyisten valtaideologioiden, kuten arvovalintoihin kykenemättömän suvaitsevuuden, EU:n liittovaltiopolitiikan, keskittämisen megatrendin tai monikulttuurisuuden, kanssa.

Erääksi esimerkiksi ”vastuullisesta” historiankirjoittamisesta ja tendenssitutkimuksesta sopii WSOY:n vuonna 2016 julkaisema teos *Suomalaiset fasistit – Mustan sarastuksen airuet*, jossa kommunistisen yhteiskuntateorian kuoripojat Oula Silvennoinen, Marko Tikka ja Aapo Roselius toimivat natsinmetsästäjinä ja josta Helsingin Sanomat kiitti ”yhteiskunnallista keskustelua” virittelevällä kirjoittajaesittelyllä.[286] Lehti myös tilasi entiseltä Suomen Kommunistisen Puolueen jäseneltä ja nykyiseltä Helsingin yliopiston poliittisen historian professorilta, Kimmo Rentolalta, arvion kirjan mainostamiseksi. Viimeksi mainitun jutun mukaan tämä teos vasta nyt lopettaa suomalaisia fasisteja koskevan ”vuosikymmenien hyssyttelyn”, kun ”suomalaisen fasismin historia on nyt kirjattu”.[287]

Teoksen kirjoittajat olivat yhdistäneet 1930-luvun suomalaisen kansallismielisyyden Saksan ja Italian äärioikeistolaisuuteen, vaikka suomalainen isänmaallisuus on kaikkina aikoina poikennut keskieurooppalaisesta nationalismista ja fasismista siinä olennaisessa suhteessa, ettei suomalaisessa kansallisen edun varjelussa ole harjoitettu eikä katsottu hyvällä *rasismia*.[288] Esimerkiksi professori Tarmo Kunnas kirjoittaa teoksessaan *Fasismin lumous – Eurooppalainen älymystö Mussolinin ja Hitlerin politiikan tukijana* näin:

> Suomalaisten kansallistunteesta ei ollut fasismin ponnahduslaudaksi. Rodullinen ylemmyydentunto ei sopinut luontevasti suomalais-ugrilaista kielitaustaa edustaville suomalaisille. Pienen Suomen imperialismilta puuttui uskottava kaikupohja.[289]

Sitä paitsi aiheesta oli jo julkaistu kaikki olennainen useissa kotimaisissa historiateoksissa vähäisintäkään valkopesua välttäen. Iltalehden varttunut toimittaja Jyrki Vesikansa tyrmäsikin ”asiantuntijoiden” Silvennoinen, Tikka ja Roselius harjoittaman kommunismin puolustelun ja itsekritiikin laiminlyömisen pääkirjoituksessaan ”Fasisti-leimalla ei saisi huiskia” seuraavasti:

> Kolmikko julistaa sen sijaan tiukkoja tuomiota omista lähtökohdistaan. Kommunismin uhka kiistetään niin 1920- ja 1930-luvulla kuin sotien jälkeen. Pääsynti on kansallismielisyys. Ilmeisesti jokainen leijonille hurraava on siis fasisti? Kannattaisi varoa venäläistä tapaa leimata jokainen poliittinen vastustaja fasistiksi – ehkä ruotsalaista moralismiakin. Elävä, terve kansallishenki saattaisi auttaa Suomea nykyisessä kriisissä.[290]

Tämä olikin järkipuhetta kokeneelta toimittajalta ja lehdistöneuvokselta, jonka toimiessa kirjeenvaihtajana Saksassa eivät teoksen kirjoittajat olleet edes syntyneet. Fasismin leimalla ei saisi tosiaankaan sivallella holtittomasti, sillä jos aina huutaa ”susi siellä ja susi täällä”, ei kukaan kiinnostu silloin kun onkin oikea susi paikalla.

Silvennoisen, Tikan ja Roseliuksen kirja koostuu vainoharhaisesta ja pitkävihaisesta

---

286 Helsingin Sanomat toimittaja Antti Majanderin kirjoittamassa jutussa ”Tutkija Oula Silvennoinen: Suomessa oli ja on fasismia” 11.2.2016.

287 Kimmo Rentola Helsingin Sanomissa 11.2.2016 julkaistussa kirja-arviossaan ”Uusi tutkimus suomalaisista fasisteista lopettaa viimein vuosikymmenten hyssyttelyn”.

288 Arvostelin Silvennoisen, Roseliuksen ja Tikan teosta kirjoituksessani ”’Vastuullisesta’ journalismista ja tieteestä” 20.11.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

289 Tarmo Kunnas teoksessaan *Fasismin lumous* (2013, s. 47). Arvioin Kunnaksen analyysejä blogikirjoituksessani ”Sivistyneistö fasistien sylikoirana?” 29.11.2013 (teoksessani *Minuutti on mennyt*).

290 Jyrki Vesikansa Iltalehden pääkirjoituksessaan ”Fasisti-leimalla ei saisi huiskia” 12.2.2016.

fasismin lohikäärmeen metsästyksestä. Sen ainoa suomalaisessa historiankirjoituksessa ”uusi” piirre oli avoin kulttuurimarxilaisuus, joka tosin on 1960-lukulaisen poliittisen yhteiskuntatieteen perua. Tämä ”sosiaalitieteellisesti kehittynyt” lähestymistapa on ottanut avukseen identiteetin käsitteen ja soveltanut sitä historiantutkimukseen tavalla, jonka mukaan jo kansakuntien jakaminen ”meihin” ja ”muihin” on pohjimmiltaan ”fasismia”. Tämän mukaan mikä tahansa kansallista identiteettiään vaaliva kansakunta tai valtio olisi perusluonteeltaan fasistinen.

Sen sijaan 1930-luvun Suomessa esiintyneitä oikeistovirtauksia ei ole ymmärretty lainkaan. Ne on erotettu kontekstistaan unohtaen aktiivisesti se, että kaikkien aikojen poliitikot toimivat aikansa oloissa, ja oikeistolaiset liikkeet syntyivät *kommunismin uhan vastavaikutukseksi*. Demarit, kuten Eero A. Wuori ja maalaisliittolaiset, kuten Vihtori Kosola ja urheilua harrastanut nuori Urho Kekkonen, nähdään automaattisesti fasisteina, ja unohdetaan, että Lapuan liikkeen toimintaa jatkanut sekä Akateemisen Karjala-Seuran tavoitteita edistämään syntynyt Isänmaallinen kansanliike oli 1933 vaaliliitossa Kokoomuksen kanssa. Oikeistoradikaaleja ja kansallismielisiä ne ehkä olivat, mutta eivät fasistisia tai natsiliikkeitä, mikä osoittaa, että kirjoittajat eivät tunne suomalaista puoluehistoriaa lainkaan. Ja virheiden virhe on yleisen rajavalvonnan samastaminen ”rasismiin”.

Teoksen motivaatio ei olekaan omertán lain rikkomisessa tai historiallisen totuuden selvittämisessä vaan aiheen ulkopuolella. Kirjoittajatrio on posket innostuksesta hehkuen koonnut kansallisvihamielisen teoksen, jossa ”raikkaalla”, ”tuoreella” ja ”tabuja rikkovalla” tavalla kyseenalaistetaan valtiollisen itsemääräämisen oikeutus ja ohjataan hyväksymään kulttuurista omaleimaisuuttamme heikentävä kosmopoliittinen monikulttuuri-ideologia, jonka ideologinen ristiriitaominaisuus piilee juuri sen lietsomassa yhdenmukaistamisen vaatimuksessa.

Suomalaisesta isänmaallisuudesta on aina puuttunut myös kolonialismin rasite, joka on keskieurooppalaisen nationalismin ja fasismin ominaispiirre rasismin ohella. Suomalaiset eivät ole koskaan harjoittaneet imperialistista siirtomaapolitiikkaa, vaan maamme on ollut kahden suurvaltapolitiikkaa harjoittaneen maan alusmaa ja astinlauta. Yleisessä väitteessä, että ”orjalaivat kyllästettiin Pohjanmaan ja Savon tervapadoissa tuotetulla tervalla”, ei huomata, että myös tuo hyödyke riistettiin suomalaisilta pois ja myytiin tapulikaupunkeja lukuun ottamatta Tukholman tervamarkkinoiden kautta. Suomalaista nationalismia voidaan pitää enintään vähemmistönationalismina kaikkien maailman kansakuntien keskellä, ja siten sillä on moraalinen oikeutus jopa postmodernin, jälkistrukturalistisen ja konstruktivistinen yhteiskuntateorian valossa.

En kuitenkaan jatka kyseisen taiteellisen tutkimuksen esittelyä pitemmälle, sillä Helsingin Sanomat omisti aiheelle kaksi suurta juttua. Tarkoitus on ollut maalata aidosti vastuullinen suomalainen politiikanteko synkin värein, jotta sen nykyiset jatkajat, esimerkiksi Brysselin määräysvaltaa kritisoiva Suomen Sisu ja Hommaforum, voitaisiin nähdä paheen pesinä. Tämä tulkoon minun puolestani sanotuksi tuosta ”vastuullisesta” ja ”velvoittavasta” historiankirjoittamisesta, joka ei ole muuta kuin pöhöttyneen kulttuurimarxilaisen pietismin ja kansallisen itsesyyllistämisen muoto. Viime vuosikymmeninä, jolloin Afrikasta tulleen siirtolaistsunamin tyrskyt ovat iskeneet Euroopan rantoja vasten, ovat ”mustan sarastukset airuet” ovat olleet aivan muita kuin suomalaisia.

Onko tällainen tutkimus sitten luotettavuudeltaan edellä käsittelemäni MV-lehden tasolla? – Ei, vaan jää paljon sen alapuolelle. Se, että kyseinen ”vivahteikas” historiantulkin-

ta ei yltänyt myöskään Tieto-Finlandia-ehdokkaiden joukkoon, voi johtua tosiasiasta, että Kirjasäätiö palkitsi jo edellisenä vuonna hyvin samankaltaisen teoksen, kulttuurimarxilaisen Tapio Tammisen kirjan *Kansankodin pimeämpi puoli*, jossa Tamminen arvosteli *ruotsalaisten* harjoittamaa kansallista identiteettipolitiikkaa. Hän puolestaan yritti lyödä kiilaa nykypäivän Euroopan valtioiden väliin, jotta myöskään me pohjoiset kansat emme voisi löytää yhteistä etuamme ja harjoittaa yhteistä identiteetti- eli eturyhmäpolitiikkaa kehitysmaista tulevien kansojen tapaan ja heidän torjumisekseen.

Hupsuinta Tammisen teoksessa on, että kirjoittaja pitää suurena ongelmana Tukholmaa 1990-luvun alussa järkyttänyttä hörhöä, ”jonka kohteeksi valikoitui satunnaisia maahanmuuttajia ja ulkomaalaisia” ja että ”vuonna 1999 äärioikeistolaiset murhasivat ay-aktiivin, kun tämä oli paljastanut eräässä ammattiosastossa toimivan uusnatsin”.[291] Muinaista museorasismia, rotuhygienialiikettä ja eugeniikkaohjelmaa kauhistelemalla Tamminen onnistuu sulkemaan silmänsä *siltä* vihalta, rikollisuudelta ja terrorilta, jonka kohteeksi ruotsalaiset ja muut Euroopan kantaväestöt ovat joutuneet *nykyisin* seemiläistaustaisten raiskaajien, autojen polttajien ja pakettiautoa niittokoneena käyttäneiden toimesta.

Tamminen ei siis erota kantaväestöön kuuluvien mielenterveyspotilaiden toimia tai epäoikeudenmukaisesta kohtelusta johtuvia kostoja siitä systemaattisesta ja tietoisesta kulttuurimullistuksesta, jonka vuoksi kiihkoislamilaiset maahanmuuttajat ovat päässeet niskan päälle ruotsalaisten itsensä menettäessä turvallisen kansankotinsa. Tammisen tapaan on suorastaan naurettavaa murehtia teoksensa takakannessa, ”[m]iksi uusnatsismi, rasismi ja väkivalta ovat nostaneet päätään Ruotsissa ja miksi muukalaisvihamieliset puolueet ovat viime vuosina kasvattaneet suosiotaan perinteisesti sosiaalidemokraattisessa maassa?”, sillä vastaus piilee kysymyksessä. Kansan yhtenäisyys on rikottu naiivilla sosiaalidemokraattisella rajojen auki pitämisellä, kun taas Suomen Yleisradion demaritoimittaja antoi asioista mitään ymmärtämättömälle kirjoittajalle Tieto-Finlandia-palkinnon Ylen mainostaessa teosta radiossa ja televisiossa ilmaiseksi.[292]

Vielä lokakuussa 2018, jolloin lähestyvät eduskuntavaalit alkoivat kuumottaa, Euroopan historian dosentti Oula Silvennoinen Helsingin yliopistosta jatkoi propagandatyötään Yleisradion Radio Suomessa tiedottaen uudesta ”tutkimuksestaan”, jonka mukaan ”oikeistopopulistisena liikkeenä aloittanut ja sittemmin äärioikeistoon päätynyt Perussuomalaiset ei ole saavuttanut samanlaista nostetta kuin [äärioikeisto?] monessa muussa maassa.” Hän povasi perussuomalaisille huonoa tulosta vaaleissa ja ”maahanmuuttovastaiselle ja äärioikeistolaiselle liikehdinnälle” heikkoja aikoja, sillä maahanmuutto ei ole ”ykkösluokan ongelma” eikä oikeastaan ongelma lainkaan. Silti Perussuomalaiset vain ”ratsastaa” maahanmuutolla, koska eivät osaa ”ratsastaa” millään muulla. Huolimatta tästä hiipumisesta ja ”aallonpohjasta” ihmisten tulee viherkommunisti Silvennoisen mukaan olla ehdottoman huolestuneita ”maahanmuuttovastaisesta ja äärioikeistolaisesta liikehdinnästä”[293] – ja kut-

---

[291] Tapio Tammisen teoksen takakansi.

[292] Tapio Tammisen teoksen *Kansankodin pimeämpi puoli* (2015) valitsi Tieto-Finlandian voittajaksi Yleisradion TV-toimittaja Arto Nyberg, joka lausui Ylen jutussa 26.11.2015: ”En voi kiistää, etteivätkö nykyinen maailmantilanne ja viime aikojen tapahtumat Syyriassa, Pariisissa, Malissa ja Tornion rajalla olisi vaikuttaneet valintaani.” – Poliittinen valinta siis, kuten kirjallisuuspalkinnot ja kustannuspäätökset nykyisin ovat. Arvostelin ratkaisua kirjoituksessani ”Poliittisesti korrektit Finlandiat” 27.11.2015 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

[293] Vihreän liiton vuoden 2019 vaaliehdokas Oula Silvennoinen toimittaja Aki Laineen ja Matti Ylösen toimittamassa Radio Suomen ohjelmassa ”Äärioikeiston tila ja tulevaisuus Suomessa” 31.10.2018.

sua siis jatkossakin oula silvennoisia Yleisradioon, Helsingin yliopiston Tiedekulmaan ja lehtiin haukkumaan perussuomalaisia ja muita yhteiskunnallisen totuuden puhujia.

7.2.8. Kun professori lausahtaa

Edellä käsittelemäni tieteen harjoittelijat ovat vaikutusvallaltaan pikkutekijöitä politiikan piparipurkilla. Absoluuttista valtaa yliopistoissa käyttävät professorit, joita ei rajoita mikään varsinkaan silloin, kun he ovat poliittisesti samaa mieltä keskenään. ”Asiantuntijoita” valikoimalla valtamedia puolestaan suodattaa totuuden. Niinpä toimittajat soittavat yliopistoyhteisön asiantuntijalaumaa kuin vihtahousut kirkkojen parviurkuja, joiden äänikerroista he valitsevat sielunmessujensa lähteiksi mieluiten vain vasemman käden puoleiset koskettimet jalkojen polkiessa ilmoille marxismin pelottavuudesta muistuttavaa tummaa ja mörisevää bassotuubaa.

Kuitenkin myös näiden tieteen viitassa esiintyvien älyn jättiläisten kaavun alta paljastuu pintaa raaputettaessa pieni peukaloinen. Useimmille lehtien lukijoille ja televisionkatsojille on tullut selväksi, että valtamedia hehkuttaa otsikoissaan ja kuvaruuduissaan jatkuvasti omia suosikkejaan, joiden toistuva valikoituminen asiantuntijoiksi on sikäli epäilyttävää, että myös eri mieltä olevia olisi tarjolla, ja monessa tapauksessa he olisivat asioista paremmin perillä. Asiantuntijavalintojen osuminen samoihin henkilöihin on ollut silmiin pistävää jo monen vuoden ajan television vaaliohjelmissa, joten ei ole ihme, että myös vuoden 2018 presidentinvaalitenttejä kommentoimaan Ylen TV1 löysi entisen toimitusjohtajansa, sosiaalidemokraattisen puolueen puoluesihteerin ja kansanedustajan, Mikael Jungnerin.

Myös prognoosiprofessorien ja muiden tilastonikkarien käyttö on ollut yksipuolista. Eräänlaisen nepotismin merkiksi on Yleisradio käyttänyt Sami ”Olavin poika” Borgin asiantuntemusta vaalilähetyksissään, ja MTV3 puolestaan on ostanut asiantuntemusta Tarkan dynastiaa edustavalta Jukka Tarkalta. Vaalilähetysten vallanperimys antaa hegemonisen kuvan suomalaisista kansanvallan karnevaaleista, eli äänestystapahtumista ja niiden rituaaleista.

Joskus tuntuu siltä, että vaalit ja niissä valitut ehdokkaat muodostavat vain jalustan kommentaattorien ja toimittajien patsaille. Poliitikkoja nousee ja putoaa, mutta patsaat pysyvät. Vaalit näyttävätkin olevan olemassa etupäässä *vaaliasiantuntijoiden* ja *kommentaattorien* glorifioimiseksi ja toimittajien seppelöimiseksi tietoviisauden laakereilla.

Edellä mainitsemani asiantuntijat dosentti Borg & tohtori Tarkka eivät ole kuitenkaan kaikista puolueellisimpia. Vaihtelua kommentaattorien kaaderiin on tuonut jo muutaman vuoden ajan Åbo Akademista studioon hälytetty ja heitä nuorempi tutkija, valtio-opin professori Kimmo Grönlund, josta on tullut MTV3:n maskotti ja päivänsäde. Hänen todestaotettavuuttaan himmentää kuitenkin ratkaisevasti se tosiasia, että hänen kätensä ovat kyynärpäitä myöten politiikan mämmissä ja mudassa mukana.

Tavaksi on tullut, että kun Kimmo röyhtäisee, lehdistö siteeraa. Ja Kimmo röyhtäisee usein Twitterissä, josta on tullut hänen pääasiallinen viestintämuotonsa. Hän lienee oppinut populisteilta sen, että parhaiten mediassa menee läpi yhden lauseen totuus, vaikka hänenkin pitäisi toki tietää, ettei politiikassa, mediassa eikä tieteessä ole yhden lauseen totuuksia.

Valtamedia aloittaa Kimmon kannanottoja valaisevat uutisensa usein sanoilla ”profes-

sori sanoo” korostaakseen mielipiteiden objektiivisuutta. – Katsotaanpa nyt, mitä professori Kimmo Grönlund on sanonut. Toivon tämän ekskursion toimivan jälleen elävänä esimerkkinä siitä, kuinka puolueellisesti media rakentaa omaa kudelmaansa itse valitsemiensa asiantuntijoiden avuliaisuutta hyväkseen käyttäen.

Kimmo Grönlund piti suomalaisten suhtautumista monikulttuurisuuteen suopeana ”Voima-lehden maksullisena liitteenä” tunnetun Helsingin Sanomien 29.7.2015 julkaisemassa jutussa ”Professori Grönlund: Alle viidennes suomalaisista suhtautuu nuivasti monikulttuurisuuteen”.[294] Todellisuudessa asiasta on saatu EU:n tekemissä kansainvälisissä tutkimuksissa aivan toisensuuntaisia tuloksia.[295] Kyse oli siis pelkästään Sanomien toimituksen halusta lavastaa monikulttuurisuuden tendenssi suositummaksi kuin se on, mihin saatiin Kimmolta tuki. Aihetta koskeva kiinnostava peruskysymys olisi, miksi maahanmuuton oikeutuksesta ja monikulttuurisuuden toteuttamisesta ei ole missään voinut oikeasti äänestää, vaan asia on pidetty kansanvaltaisen prosessin ulottumattomissa, mutta tämä ei ole kiinnostanut Kimmoa lainkaan.

Kun Perussuomalaiset oli valittu hallitukseen, Kimmo Grönlund osoitti yllätyksettömyytensä yrittämällä hajottaa hallitusta Etelä-Suomen Sanomien 6.11.2015 julkaisemassa jutussa ”Professori: Uudella hallituksella voi olla hankaluuksia pysyä yhtenäisenä”.[296] Näin sanoi yliopistollisesta ja puolueettomasta asemastaan Kimmo Grönlund, jota lehdistö palvoo politiikasta perillä olevana syväkurkkuna.

Kansanedustaja Olli Immosen lausahdettua omat näkemyksensä maahanmuutosta Kimmo Grönlund sormetti Twitterissä, kuinka paha Immosen viaton mielipide muka oli.[297] Käytännössä kohu Immosen kiltistä ja asiallisesta Facebook-kirjoituksesta ”Voitto tulee olemaan meidän”[298] oli Kimmo Grönlundin keittämä.[299] MTV3:n Internet-sivut puolestaan otsikoivat 25.7.2015 julkaiseman juttunsa sanoin ”Professori: Ilman Immosen eroa jopa hallituskriisi on mahdollinen”.[300] Otsikon takana piileskelevä mystinen professori, jonka ”asiantuntemuksella” lehdistö jälleen ratsasti, oli Kimmo Grönlund, joka tällä tavoin koetti lyödä kiilaa hallituksen työskentelyyn ja taivutella perussuomalaisia ripittämään omia kansanedustajiaan. Immonen vastasikin Grönlundille asianmukaisesti:

> Ruotsinkielisellä demariprofessori Grönlundilla on mennyt kuppi nurin eilisen päivityk-seni jälkeen. Monikultturisti Grönlundin kannattaisi haukata hieman henkeä ennen kuin antaa lausuntoja lehdistölle. Grönlundille tiedoksi, että Suomi ei ole kuin Ruotsi, jossa eristetään puolueita kansallismielisyyden vuoksi ja käsketään kansallismielisiä puolueita erottamaan jäseniään eliitin vihervasemmistolaisen maailmankuvan loukkaamisen

[294] Kimmo Grönlund toimittaja Verna Vuoripuron Helsingin Sanomiin kirjoittamassa jutussa 29.7.2015.

[295] Ks. esim. professori Matthew Goodwinin ja työryhmän tutkimusta ”What do Europeans Think About Muslim Immigration?” (2017). Käsittelin aihetta kirjoituksessani ”Että saattoi taas maahanmuutto yllättää” 8.2.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

[296] Kimmo Grönlund Etelä-Suomen Sanomien STT:ltä referoimassa jutussa 6.11.2015.

[297] Kimmo Grönlund 25.7.2015 kuplassa elämistään häiritsevässä Twitter-viestissään ”Miksi aina pitää löytyä joku Immonen pilaamaan ihmisen kesäviikonloppu?”, josta media kehitti suuren jutun.

[298] Olli Immonen julkaisi englanninkielisen kirjoituksen ”Voitto on meidän” Facebook-sivuillaan 24.7. 2015.

[299] Kimmo Grönlundin puuttumisesta politiikkaan antoi näyttöä muiden muassa keskustalaisen Kalevan paisutteleva juttu ”Professori: Immonen pitää vähintään erottaa eduskuntaryhmästä” 25.7.2015 ja Iltalehden ilmeisen provokatorinen kirjoitus ”Professori: ’Immosen toiminta voi innostaa väkivaltaan’” 25.7.2015.

[300] MTV3:n Internet-sivut toimittaja Jani Savolaisen kirjoittamassa jutussa 25.7.2015.

> vuoksi. Itse en peräänny tuumaakaan kansallismielisen Suomen puolustamisen linjaltani. Jos Grönlund kaipaa rajoitettua sananvapautta ja poliittisesti eri mieltä hänen kanssaan olevien vainoamista, hän voisi muuttaa vaikka Ruotsiin. Aivan aluksi Grönlundin on erottava virastaan.[301]

Hieman myöhemmin Yleisradio siteerasi Kimmo Grönlundia 12.7.2016 julkaistussa jutussa ”Professori perussuomalaisten EU-kannoista: ’Jos tämä puhe ei lopu, Sipilä voi näyttää ovea ulos hallituksesta’”.[302] Tällä tavoin ”tieteellisesti puolueeton” Kimmo Grönlund pyrki ”puolueettoman” Yleisradion tuella päättämään hallituksen luottamuksesta, ikään kuin asia ei olisikaan eduskunnan käsissä vaan – kuten Timo Soini on blogissaan kuvaillut – joidenkin nappitatteroiden tai tattilalleroiden hyppysissä. Mutta Kimmo paiskoi ovia kuin vihainen vanhapiika. Hänen mukaansa politiikassa on asioita, joista ei saisi puhua, mikä on aika kummallinen kannanotto niin tiedettä kuin politiikkaakin koskien.

Kimmoa on käyttänyt tietenkin myös hänen oma punainen vasemmistomediansa. Kun vasemmistopuolueet kauhistelivat hallituksen sote-uudistusta nähden siinä perustuslain vastaisuutta, sosiaalidemokraattien Demokraatti otsikoi 19.12.2016 julkaisemansa jutun sanoin: ”Valtio-opin professori: Perustuslain muuttamisen ei pidäkään olla helppoa – ’Ihmettelen, mitä tapahtuu’”.[303] Haastateltu professori oli jälleen Kimmo Grönlund, jolla olisi syytä ihmetellä, mitä hänen omalle uskottavuudelleen tapahtuu. Sote-uudistus oli todettu perustuslain mukaiseksi aivan niin kuin myös ne paljon paheksutut toimeentulotukioikeuden rajaukset, jotka koskevat laittomasti maassa olevia. Sote-uudistuksen toteuttaminen ei edellytä mitään maanvyörymänomaista perustuslainraivausta, kuten Kimmo maalaili omassa kauhistelevassa ja kirkkotätien sormenheristelyä edustavassa moralismissaan.

Kun aiheesta käytiin kädenvääntöä eduskunnassa, Kimmo Grönlund piipitti jälleen Twitterissä. Yhdessä erään toisen Åbo Akademin professorin kanssa hän sai näkemyksensä läpi muun muassa Uudessa Suomessa, joka otsikoi 18.12.2016 julkaistun jutun raflaavasti: ”Professorit pöyristyivät: ’Oikeusvaltion säilyminen vaatii hallituksen eroa’”.[304]

Kun Jussi Halla-aho ilmoittautui tavoittelemaan Perussuomalaisen puolueen puheenjohtajuutta, oli selvää ja helposti ennustettavaa, että Kimmolta menisivät hermot. Niinpä Iltalehti otsikoi 6.3.2017 Kimmon painajaisen näin: ”Professori: Soinin päätöksen taustalla häviämisen pelkoa – Halla-aho lietsoo Trump-ilmiötä”.[305] Kimmo Grönlund on siis tieteen lahja medialle, joka vaikutti olennaisesti myös hallituskriisin syntymiseen kesällä 2017.

Entä kuka on tuo puolueettoman tieteen edustaja Kimmo Grönlund, joka tällä tavoin toimii lehdistön sylikoirana ja vasemmistolaisten toimittajien myötäkarvaan silittämänä salonkipuudelina? Kimmo Grönlund kävi 1980-luvun alkupuolella samaa pohjoissatakuntalaista lukiota kuin minä, tosin vuotta alemmalla luokalla. Hänen mutsinsa toimi kaupungin rakennusvirastossa vasemmistotaustaisena suunnittelijana, jota monet paikkakuntalai-

[301] Perussuomalaisten kansanedustaja Olli Immonen Facebook-sivuillaan 25.7.2015.

[302] Yleisradion Internet-uutiset toimittaja Samuli Haralan kirjoittamassa jutussa 12.7.2016.

[303] Demokraatti-lehti toimittaja Johannes Ijäksen kirjoittamassa jutussa 19.12.2016.

[304] Tällä kertaa Grönlundia tuki ja hyödynsi Uusi Suomi toimittaja Katja Incoronaton kirjoittamassa jutussa 18.12.2016. Olen argumentoinut oman näkemykseni kirjoituksessani ”Ihmisoikeusfundamentalismi on perustuslakipopulismia” 29.3.2017 (teoksessani *Vastahankaan*). Todellisuudessa oikeusvaltion säilyminen vaatii sitä, että julkinen valta toimii ensisijaisesti Suomen valtion tuottaneiden suomalaisten omaksi hyväksi.

[305] Iltalehti toimittaja Tommi Parkkosen kirjoittamassa jutussa 6.3.2017.

set pelkäsivät, sillä hän uhkasi kaavoittaa porvarien maatilkut eritasoliittymiksi ja omakotitalojen puutarhat virastotalojen parkkipaikoiksi. Mutta Kimmo oli kelpo oppilas, joka kehitti ruotsin kielen taitojaan toimimalla Pohjola-Nordenissa. Hän sai myöhemmin opiskelupaikan Åbo Akademista, sillä sinne oli helppo päästä; ruotsinkielisiä yliopistopaikkoja kun riittää opiskelemaan haluaville suhteellisesti avokätisemmin kuin suomenkielisille. Päätös ei ollut huono, sillä samoista syistä ja poliittisen sopivuutensa vuoksi hän onnistui ylenemään melko mitättömin ansioin asemaan, jonka vuoksi media siteeraa tätä koulupoikaa maininnalla ”professori sanoo”.

Median olisi kuitenkin syytä huomata, että Kimmo Grönlundin kannanotot eivät ole mitään tieteellisiä analyysejä, jollaisina media pyrkii ne esittämään koristellessaan hänen vasemmistolaiset ja persuvihamieliset näkemyksensä akateemisella tehtävänimikkeellä. Toisella tavalla sanottuna Kimmo Grönlund käyttää virka-asemaansa väärin pyrkiessään naamioimaan poliittisen tendenssin motivoimat tarkoitushakuiset lausuntonsa tieteen kaapuun, ja siksi Olli Immosen vaatimus hänen virasta eroamiseksi oli paikallaan. Kimmo Grönlundin mediaesiintymisissä on ollut niin paljon kreisiä komiikkaa ja hervotonta hirnahtelua, että hänen kannattaisi ottaa rooli seuraavassa Ace Ventura -elokuvassa Jim Carreyn sijaisnäyttelijänä.

Nimittäin totuus on, että kansanedustajan erottaminen eduskuntaryhmästä ei kuulu vasemmistoaktiivin professorin työtehtäviin. Olli Immosen poliittisen kelpoisuuden arvioiminen kuuluu äänestäjille, jotka puolestaan uusivat Immosen valtakirjan eduskuntavaaleissa 2019. Tällä tavoin valtio-opin asiantuntijan väite, että ”populistiset heitot johtavat harhaan” muodostaa täydellisen paradoksin. Suuren yleisön olisikin hyvä tietää, että valtavirtamediassa asioita eivät useinkaan kommentoi parhaat asiantuntijat vaan ne, joilta toimittajat saavat ideologiansa mukaisen nasevan ja otsikkokelpoisen yksinkertaistuksen.

Korostettakoon, että kritiikkini ei ole taaskaan henkilökohtaista vaan systemaattista näytön esittämistä sen väitteeni puolesta, että tieteen medioituminen ja politisoituminen eivät ole irrallisia eivätkä satunnaisia ilmiöitä vaan täysin harkittuja ja suunnitelmallisia hankkeita, joilla ajetaan vihervasemmiston agendaa. Tässä mielessä Grönlund on toiminut tieteen etiikan kannalta yhtä epäluotettavasti kuin perustuslakituntijoina paljon käytetyt Juha Lavapuro, Tuomas Ojanen ja Martin Scheinin, puhumattakaan edellä mainitsemistani sosiaalitieteiden ja historian tendenssitutkijoista, jotka ovat politisoineet tieteenalansa ja rymistelleet maahanmuuton ja monikulttuurisuuden edistämiseksi kuin norsu posliinikaupassa.

En tietenkään arvostele heitä pyrkiäkseni parantelemaan omaa asemaani, mutta haluaisin estää heidän työnantajinaan toimivia *yliopistoja* ajautumasta entistäkin surkeampaan tilaan. Yliopistot ovat nyt kuin Yleisradio: ne rahoittavat toimintansa pakko-ottoihin perustuvilla verovaroilla mutta eivät käytä niitä puolueettomaan tai edes poliittisesti tasapuoliseen toimintaan niin kuin pitäisi vaan vihervasemmistolaisten toimijoiden harjoittamaan propagandatyöhön.

Ikävä totuus on, että vihervasemmistolla on poliittinen värisuora yhteiskuntatieteellisellä koulutusalalla Helsingin yliopistossa, eikä tilanne ole muissa yliopistoissa yhtään parempi vaan jopa huonompi. Maailmanpolitiikan politiikan professori Heikki Patomäki on Vasemmistoliiton puoluehallituksen jäsen, ja toinen saman oppiaineen professori Teivo Teivainen on kirkkain silmin julistautunut ”vasemmistolaiseksi” blogissaan.[306] Yleisen

[306] Teivo Teivainen blogiesittelyssään <https://teivo.net/>.

taloustieteen professori Markus Jäntti kuuluu Vasemmistoliiton perustajiin. Poliittisen historian professori Kimmo Rentola on entinen Suomen Kommunistisen Puolueen jäsen. Yhteiskuntapolitiikan professori Heikki Hiilamo on Vihreän liiton jäsen ja vaaliehdokas. Yliopistonlehtorit ja dosentit Thomas Wallgren (sd.) ja Panu Raatikainen (vas.) puolestaan pitävät huolen poliittisesta monipuolisuudesta filosofiassa. Heille ei siis riitä asiantuntijavallan käyttö eikä se manipulaatio, jolla he taivuttelevat uusia opiskelijoita omaksumaan vasemmistolaisen maailmankuvan, vaan he tavoittelevat myös poliittista valtaa poliittisissa toimielimissä. Heitä säestävät edellä mainitut yleisvasemmistolaiset oikeustieteilijät ja poliittisin perustein "tieteelliselle" uralle nostettujen tutkijoiden kuoro. Heidän toimintansa niin on räikeässä ristiriidassa tieteellisten puolueettomuusihanteiden kanssa, että arvonantoni heitä kohtaan on painunut nollan alapuolelle, täysin pakkasen puolelle.

Olisi väärin kuvitella, että uustaistolainen politisoituminen antaisi näyttöä jostakin poikkeustapauksesta ja olisi siten tiedeyhteisölle jonkinlainen häpeän aihe. Tosiasiassa kyseessä on tieteessä vallitseva normatiivi ja tavanomainen asiaintila, jonka mukaisesti vasemmistolaisuutta palvotaan tieteellisenä ansiona ja jonka vuoksi eräskin emeritusprofessori totesi minulle sähköpostiviestissään, että me ei-sosialistit joudumme tekemään moninkertaisesti työtä saavuttaaksemme tieteessä edes sen, mitä vähempää ei kenellekään voida myöntää. Sen sijaan jokaiselle, joka sitoutuu vihervasemmistoon tai feminismiin, turvataan akateeminen virkaura ja asema yliopistojen palkkalistoilla ilman kouluaineiden kirjoittamisesta poikkeavia älyllisiä näyttöjä tai ansioita.

7.3. Mediatutkimus moraaliposeerauksen välineenä

Olen edellä käsitellyt esimerkkejä siitä, miten valtamedia hyödyntää tieteiden antimia ja kuinka se auttaa luomaan näkyvyyttä ja uraa poliittisesti soveliaina pitämilleen sosiaalitieteilijöille, historioitsijoille ja politiikan tutkijoille. Katsotaanpa seuraavaksi *viestintätutkijoiden* ja median välistä sosiaalista vaihtoa.

Viestintätutkijoiden jos keiden tulisi säilyttää kriittinen ja reflektiivinen suhteensa itseään lähellä olevaan aiheeseen. Siksi heidän esiintymisissään on hämmästystä herättänyt heidän suorasukainen ja paatoksellinen menonsa valtamedian, valtavirtapoliitikkojen, julkisen virkamies- ja hallintovallan, syyttäjäviranomaisten ja tuomioistuinlaitoksen tueksi ihan vain maahanmuuttoa ja kulttuurien rajat rikkovaa yhteiskuntakokeilua edistääkseen.

Varoittaviksi esimerkeiksi käyvät Anu Koivusen, Kaarina Hazardin ja Maria Pettersonin esiintymiset Ruben Stillerin juontamassa ja Ylen Radio 1:n "Pyöreä pöytä" -ohjelmassa sekä TV1:n "Pressiklubi"-lähetyksessä. Viimeksi mainittua juonsi aiemmin myös Timo Harakka ennen valintaansa SDP:n kansanedustajaksi. Vielä 1980-luvulla tätä kokoonpanoa olisi pidetty pelkkänä vihersieppojen yliopistohörhöilynä jopa vihreiden ja vasemmistopuolueiden omassa keskuudessa, mutta nykymedian äänitorvissa heidän heinäsirkansirityksensä on vahvistettu edustamaan "suuriarvoista tutkimuksellista tiedettä" ja median valtavirtaa.

Nykyiselle medialle on ominaista metakeskustelu median omasta roolista. Omassa sisäänpäin käpertyneisyydessään tällainen laaja jälkimodernille kulttuurille tyypillinen oman navan kaivelu ei ole kuitenkaan ollut itsekriittistä vaan valtamedian asemaa puolustelevaa. Sen erääksi merkiksi Anu Koivunen kirjoitti Suomen Kuvalehteen kolumnin 10.9.2017 "Tuntuuko, että media vaikenee maahanmuuton ongelmista? – Se ei pidä paik-

kaansa, mutta epäluulo on lujassa”.[307] Paikallislehti Helsingin Sanomien tapaan tämänkin kirjoituksen otsikko oli pitkä sisältäen sekä kysymyksen että väitelauseen. Näin lukijoiden tajuntaan yritetään takoa teesiä, joka on vastoin lukijoiden arkikokemusta ja todellisuutta.

Koivunen viittasi Jesper Strömbäckin johtamaan tutkimukseen ruotsalaislehtien maahanmuuttouutisoinnista vuosina 2010–2015. Sen mukaan valtamedia ei kaunistele maahanmuuttoa. Kuilu tutkimustulosten ja luottamuslukujen välillä on kuitenkin ammottava. Sitä leventää tosiasia, että myös Strömbäckillä on intressi-, osallisuus- ja sukulaisuusjäävi, sillä hän on naimisissa Itä-Turkin tunnustamattomalta alueelta Kurdistaniasta Ruotsiin tulleen muslimimaahanmuuttajan kanssa, eikä ongelmakokonaisuuden sisältä päin tapahtuva tutkimuspositio taaskaan paranna tutkijan uskottavuutta. Vaikka Strömbäckin aiemmat tutkimukset ovat tämänkin tutkimuksen eräänä lähteenä, myös hän on ansainnut arvostelunsa niin tässä kuin tuossakin yhteydessä.

Anu Koivunen myöntää epätoivonsa suoraan toteamalla, että valtamedian maahanmuuttojuttujen uskottavuudesta saatu ”[t]utkimustulos ei tietenkään vakuuta ketään, joka uskoo median vaikenevan”.[308] Miksipä vakuuttaisi, sillä Koivunen käyttää valtamedian hänelle puolueellisesti suomaa julkisuutta hyväkseen ja on itse osa samaa vihervasemmistolaista klusteria, joka tulkitsee media-alan tutkimustuloksia omien tarkoitusperiensä mukaisesti? Mediatutkijat lukevat toveriensa kirjoittamia lehtiä ja selittelevät jutut omien poliittisten näkemystensä mukaan parhain päin. Syy median luottamuksen karisemiseen on se, että median luoman narraation ja yhteiskunnallisen todellisuuden välinen kuilu syvenee, ja railo punavihreässä kuplassa elävien toimittajien ja kansalaisten välillä kasvaa. Jos luottamuksen pula on ongelma, siihen tuskin auttaa ”valehtelemisesta” valehteleminen.

Monet tutkijoiksi esittäytyneet tekevät median kautta maahanmuuttopolitiikkaa myös täysin avoimesti. Kun kiiltäväkantinen Image-lehti keväällä 2017 julkaisi laittomasti maassa olevien pakolaisten palauttamista vastustavien yliopistotoimijoiden vetoomuksen jutussaan ”Yli sata tiedemaailman vaikuttajaa: Suomen pakolaispolitiikkaa pitää muuttaa”, oli allekirjoittajien joukossa huomattavan paljon viestintätutkijoita.[309] Myös Helsingin Sanomat tarttui tilaisuuteen ja kirjoitti aiheesta jutussaan ”Yli 200 professoria ja muuta asiantuntijaa vaatii parempaa turvapaikkapolitiikkaa – arvostelee maahanmuuttovirastoa ja tuomioistuimia”.[310]

Tämä 220 yliopistotoimijan joukkioksi päivittelemällä paisutettu käpykaarti ylittää juuri ja juuri Karl Marx -seuran jäsenmäärän, mutta Imagen ja Helsingin Sanomien yhteisestä hehkutuksesta huolimatta se ei edusta missään mielessä suomalaisia tieteentekijöitä, jotka työskentelevät tutkimuksen ja opetuksen parissa. Suurin osa listan allekirjoittajista oli metodologisesti köykäisten alojen, kuten taidehistorian apurahatutkijoita tai taiteilijoita sekä poliittisia järjestöjyriä, jotka saavat elantonsa monikulttuurisuuden tai maahanmuuton aiheuttamien ongelmien märehtimisestä. Joukossa oli toki useita tutkijoita ja professoreja, jotka kuuluivat Toimittajaliittoon marxismi-leninismin kukoistuskausilla 1970- ja 1980-

[307] Anu Koivunen Suomen Kuvalehdessä 10.9.2017.

[308] Emt.

[309] Image-lehti päiväämättömässä jutussaan ”Yli sata tiedemaailman vaikuttajaa: Suomen pakolaispolitiikkaa pitää muuttaa”.

[310] Helsingin Sanomat toimittaja Minna Passin kirjoittamassa jutussa ”Yli 200 professoria ja muuta asiantuntijaa vaatii parempaa turvapaikkapolitiikaa – arvostelee maahanmuuttovirastoa ja tuomioistuimia” 29.4.2017.

luvuilla, ja listalla oli myös Helsingin Sanomien toimittajia, joita on vaikea mieltää tieteentekijöiksi. Naftaliinista oli kaivettu myös paljon vanhoja stalinisteja. Emeritusprofessori Kaarle Nordenstrengin lisäksi listalla oli esimerkiksi kansainvälisen oikeuden emeritusprofessori Lauri Hannikainen, jonka koodinimi ”Lur” oli kirjattu 1974 KGB:n Washingtonin residentuurassa diplomaattina.[311] Hieman tuoreempana tapauksena voi mainita mahtipontista ”maailmanpolitiikan professuuria” Helsingin yliopistossa hallussaan pitävän Heikki Patomäen, joka on ollut Vasemmistoliiton puoluehallituksen jäsen. Listan oikeusoppineet puolestaan olivat leimallisesti Demokraattiset Lakimiehet Demla ry:n aktiiveja, ja listalla oli myös liuta nuoria feministisiä naistutkijoita niin, että naisten osuus oli kokonaisuudessaan 67 prosenttia.

Urbaanien kaviaarikommunistien, samppanjasosialistien ja huvitteluliberaalien kaupunkilegendoja levittävä Image-lehti julkaisi viikon kuluttua tieteilijöiden listan ilmestymisestä myös ”taide- ja kulttuurialan ammattilaisten” kannanoton, jossa vaadittiin jälleen ”muutosta Suomen maahanmuuttopolitiikkaan”.[312] Myös minä vaadin siihen muutosta: kireämpään ja suomalaisten omat edut paremmin huomioon ottavaan suuntaan.[313]

Yliopistotoimijoiden listaan verrattuna oli taiteilijoiden manifestin vaatimusluettelo lyhentynyt puoleen. Allekirjoittajien lista taas oli pidentynyt, sillä jokaisen on helppo hyväksyä kevyellä kynän käänteellä vaatimus, että turvapaikanhakijoille taataan ”lainmukainen ja ihmisoikeuksia kunnioittava oikeusturva”. Maksajia etsittäessä aktivistien aktiivisuus katosi tosin kokonaan.

Huomiota ”taide- ja kulttuurialan ammattilaisten” vetoomuksessa herätti se, ettei allekirjoittajalistalla ollut yhtään taiteen tai kulttuurielämän *merkittävää nimeä*. Ehkä he haistavat tällaisten listojen poliittisen tulenarkuuden tai epäviisauden oman suosionsa kannalta. Kenenkään Jari Sillanpään tai Jenni Vartiaisen olisi ajattelematonta ryhtyä riidankylväjiksi yleisöjensä edessä, sillä taiteilijan roolina on vedota tunteisiin myönteisessä hengessä, eikä posketon oman kansakunnan etujen polkeminen varmasti toisi moraalikarisman kasvuna takaisin sitä suosiota, jonka hän politrukiksi ryhtymällä menettäisi. Niinpä taideväen lista koostui C-tasolta Ö-tasolle ulottuvista marginaalimuusikoista, protestiräppäreistä, tanssipedagogeista ja kulttuurikoordinaattoreista, jotka elävät maahanmuutosta johtuvien ongelmien liennyttelyyn ja laannutteluun suunnatuilla julkisilla tuilla.

Heidän ammattinimikkeensäkin ovat todellisuuden vääristyneitä peilikuvia sikäli, että ”sovittelija” on usein lietsoja, ”koordinaattori” on sekasotkuistaja ja ”viestinnän asiantuntija” on huutaja. Myös heidän taiteensa on yleisesti ottaen nollan arvoista, niin kuin vasemmiston suoltama poliittinen ”taide” on aina ollut, eikä se kelpaa kuin retrospektion tai parodian aiheeksi, aivan niin kuin sirpin ja vasaran kiilto silmissä tehty taisteleva, uhmakas ja mahtipontinen politiikan performointi, jonka kuvasto täyttyi kosmonautinkovista iskurityöläisistä ja Neuvostoliiton viljavista elovainioista.

Todellisen taiteen ominaisuus on poliittisen korrektiuden *rikkominen* eikä pönkittäminen tai puolustelu. Todellinen taide kyseenalaistaisi meidän aikakauttamme leimaavan

---

311 KGB:n värväämistä suomalaisista uutisoi Kokoomuksen Verkkouutiset toimittaja Juha-Pekka Tikan kirjoittamassa jutussa ”Noin 40 suomalaisen kontaktin tiedot löytyivät KGB-arkistosta” 11.9.2014.

312 Image-lehti jutussaan ”Yli 12 000 taide- ja kulttuurialan ammattilaista ottaa kantaa Suomen maahanmuuttopolitiikkaan” 10.3.2017. Nimilistaa päivitettiin 20.3.2017.

313 Kirjoitin sekä tieteilijöiden että taiteilijoiden listaa vastaan blogikirjoituksissani ”Aseman mamumielenosoitus ja pöllöpoliturkkien ökyröyhtäys” 4.3.2017, ”Kamala mekkala ja kirkkotätien moraaliposeeraus” 13.3.2017 sekä ”Oikeutta juhlapaikanhakijoille” 29.4.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

monikulttuuri-ideologian, maahanmuuton, Euroopan unionin harjoittaman pakotuksen, kansallisvaltioihin kohdistetun vapaudenriiston, sananvapauden kolhimisen, feminismin ja monet muut valtavirtaideologian kotijumalattaret. Mutta sitä noiden globalisaatiolle hyödyllisten idioottien ja punavihreällä rehulla ruokittujen apurahasertifioitu ammattikunta ei edes unissaan tee, vaan tuloksena on yhteiskunnallisia kliseitä toistelevaa mitätöntä näennäistaidetta ja kuohittua tiedettä, joiden piirissä kilpaillaan kohtuullisimman sekä ketään loukkaamattomimman keskivertonäkemyksen esittämisestä. Näin monikulttuuri-ideologia bastardisoi väestömme lisäksi kulttuurimme.

Koska suuri osa Suomen taidekurjalistosta tulee toimeen verovaroilla rahoitettujen avustusten varassa, aivan niin kuin pakolaiset ja turvapaikanhakijatkin, houkutus identifioitua samaan paariaan on suuri. Suomalaisten taiteilijoiden ja tieteilijöiden samastuminen pakolaisiin ja turvapaikanhakijoihin vain sillä perusteella, että suuri osa heistä syö samasta verovaroin katetusta pöydästä, johtuu kuitenkin onnettomasta assosiaatioharhasta. Laittaessaan nimensä tällaisille listoille taide- ja tiedeväki purki raivoa, jota se poti hallituksen tekemiä taiteen ja tieteen määrärahaleikkauksia kohtaan. Samanaikaisesti taiteilijat ja tieteilijät sulkevat silmänsä kahdelta tosiasialta. Ensinnäkin: suomalaisen taiteen ja tieteen rahoitusta on jouduttu leikkaamaan nimenomaan maahanmuuttokulujen kasvun vuoksi. Ja toiseksi: budjettivertailusta havaitaan, että kun SDP, Vasemmistoliitto, Vihreät ja RKP olivat 2011 nimitetyssä hallituksessa, hallitus leikkasi perusopetuksesta ja ammatillisesta koulutuksesta enemmän kuin 2015–2019 istunut oikeistohallitus vähensi yliopistoilta.[314]

Silti poliittinen vasemmisto valitti hallituksen pahuutta ja ajoi taiteilijoita ja tieteilijöitä hallituksen tekemiä turvapaikkapolitiikan kiristyksiä vastaan käyttäen verukkeena sitä vihaa, jota valtiontalouden jatkuvat säästötoimet tuottavat. Imagen kumpikin lista oli vihervasemmistolaisten voimatonta itkupotkuraivaria ilmentävä tuskainen parahdus, jonka tuloksena he tulivat vain syventäneiksi omaa ahdinkoaan.

Johdonmukaisesti ajatellen hallituksen pitäisi leikata taiteilijoilta ja tieteilijöiltä *entistä enemmän*, jotta heidän vaatimuksensa pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden täysihoidosta saataisiin toteutumaan. Olen Platonin yhteiskuntateorian kannalla sikäli, että taiteilijoita ei totisesti pitäisi päästää lähellekään niitä pöytiä, joissa tehdään julkista taloutta, teollisuuttamme tai työvoimapolitiikkaa koskevia päätöksiä, sillä suuri osa taiteilijoista ei selviydy edes oman taloutensa hoitamisesta.

Tieteilijöiden listautuminen maahanmuuton kautta tapahtuvan maailmanvallankumouksen kannattajiksi sekä valtamedian tapa vetää verkkoihinsa vihervasemmistolaisen ideologian sokaisemia tutkijoita antaa selvän näytön median ja tieteen yhteistoiminnasta, jossa kiilusilmäiset kommunistit, feministinaiset ja Demla-juristit vetävät yhtä köyttä kansallisvaltiomme kiskomiseksi kohti katastrofia. Monet tieteenharjoittajat ryömivät deportationaktivistien riveihin vain merkkinä halustaan ilmaista aggressiota turvapaikkapolitiikkaa kiristäneen oikeistohallituksen tekemiä yliopistojen määrärahaleikkauksia kohtaan. He eivät ymmärtäneet, millä tavoin pakolaisten vastaanottokulut ja yliopistojen määrärahaleikkaukset liittyivät toisiinsa. Yliopistolaisten resursseista jouduttiin leikkaamaan, *koska* maahan oli humahtanut satojen miljoonien kulut aiheuttava vierasmaalaisten joukkio.

Maahanmuutosta johtuvat ongelmat ovat pitkään muodostaneet yhteiskuntatieteilijöille lypsykoneen. Yhteiskunnan hajoamisesta koituneet ongelmat ovat vaatineet entistä enemmän tutkimusta ja tarjonneet tutkijoille hyvin palkattuja tehtäviä yhteiskunnan suojatyö-

314 Lähde: valtiovarainministeriön Internet-sivut <Valtiovarainministeriö <https://vm.fi/>.

paikoissa, jotka eivät tuota markkinoille vaihtokelpoista lisäarvoa. Sen sijaan ne liittyvät pelkkään ongelmien käsittelyyn ja huoltavan verkoston ylläpitoon, kun äimistellään, mistähän tämä maahanmuuton aiheuttama köyhyys, eriarvoisuus ja kurjuus oikein johtuvat. Myös Leena Malkki iloitsi timanttisessa älynväläyksessään, että Hollannissa (jossa terroriongelma on räjähtämässä käsiin) terrorismin asiantuntijoita ”on huomattavasti enemmän kuin Suomessa!”[315] Mitä enemmän syntyy vahinkoja, sitä enemmän tarvitaan tietenkin palokuntaa, mutta aihetta turvallisuudentunteeseen ei ole, sillä merkittävä osa juhlapaikanhakijoista ei ole ainoastaan paennut väkivaltaa vaan tuonut sitä tänne.

Myöskään tutkijakunnan henkilökohtaisen edun tavoittelu ei suju turvapaikkapolitiikan keppihevosella ratsastaen enää kovin hyvin. Sen motiivina on toiminut monikulttuurisuuden ideologian varaan viritelty kreditoitumisjärjestelmä, jossa maahanmuuton suosiminen on tuonut ongelmien analysoijille työuraa edistäviä pisteitä. Samaan tapaan naapurinsa kavaltaminen Stasille turvasi oman selustan Erich Honeckerin harppi-Saksassa.

Nykyisin kaikki alkavat ymmärtää tämänkaltaisen järjestelmän olevan läpikotaisin valheellinen, vahingollinen ja sairas. Idealistisiin ja retorisiin paremman maailman julistuksiin vetoaminen paljastaa, ettei kyse ole ollut moraalista vaan populistisesta moraaliposeerauksesta, jolla yritetään osoittaa paremmuutta, pestä pois siirtomaaimperialismin synneillä raskautettua syyllisyyden kokemusta ja ostaa sosiaalista hyväntekeväisyyspääomaa itselle, vaikka armolahjoja kehitysmaalaisille jaetaankin veronmaksajien aarrekammiosta. Kyse on ollut tutkijakunnan samastumisesta tutkittuun viiteryhmään. He eivät ole ymmärtäneet syövänsä samaa veronmaksajien kustantamaa leipää, joka on käymässä vähiin, ja lypsettävä on loppumassa myös tutkijoilta.

Image-lehden vetoomuksessa yhteiskuntatieteilijät korostivat vastuun kantamista. ”Demokratia edellyttää, että päätöksentekijät kantavat vastuun päätöstensä seurauksista”,[316] he julistivat, mutta unohtivat, että sama koskee myös tuulesta turvoksissa olevia tieteen politrukkeja itseään. Koska syyllisyyden ja seurausten pitää jakautua kausaalisen aiheuttamisperiaatteen mukaisesti, olisi oikein säästää pakolaisten kulut sosiaalietuusperäistä haittamaahanmuuttoa edistäneiden tieteilijöiden palkoista ja muista resursseista, jotta vaatijalistalla olevien toiveet voitaisiin täyttää leikkaamatta Suomen kansalaisten opintotukea, eläkkeitä, terveyspalveluja ja sosiaaliturvaa. Ja oikeudenmukaisuuttahan tässä ajetaan, minkä pitää aina olla se ykkösasia.

---

[315] Leena Malkki edellä mainitussa Kodin Kuvalehden 20/2017 jutussa ”Terrorismin tutkija Leena Malkki ei ole keksinyt, miksi hänen pitäisi pelätä”.

[316] Image-lehti päiväämättömässä jutussaan ”Yli sata tiedemaailman vaikuttajaa: Suomen pakolaispolitiikkaa pitää muuttaa”.

8. Diskurssin oikeustieteellistyminen ja ihmisoikeuskultti

Kun media ja poliitikot huutavat apuun juristeja, asioista puhutaan suurin kirjaimin. Yhteiskunnallinen diskurssi on *oikeustieteellistynyt* ilman, että puhe koskisi sen enempää oikeudenmukaisuutta kuin etiikkaa tai moraaliakaan. Näiden filosofisten lähestymistapojen sijaan sanankäyttö on alistettu normatiiviselle argumentoinnille mediassa. Siksi myös oikeustieteiden politisoituminen ja juristien tapa medioida itsensä ansaitsevat oman tarkastelunsa.

Normittava eetos on filosofisesti arvioiden heikoin, sillä sen selitysvoima on mitättömin. Laeista tai sosiaalisista normeista koostuva normatiivinen taso muodostaakin argumentaation alhaisimman kerroksen. Sen yläpuolella on moraalinen taso, jolla käsitellään kysymyksiä oikeasta ja väärästä sekä pragmaattisia kysymyksiä hyödyistä ja haitoista. Kaiken yläpuolella on filosofinen eettinen taso, jolla pohditaan hyvän ja pahan olemusta sinänsä.

1. Etiikan taso: mikä on hyvää tai pahaa sinänsä?

2. Moraalin taso: mikä on oikein tai väärin
tai hyödyllistä tai haitallista joltakin kannalta?

3. Sosiaalisten tai juridisten normien taso: mitä saa, ei saa tai
pitää tehdä muodollisten tai epämuodollisten normien valossa?

Normeista ei voida johdella moraalia eikä etiikkaa, mutta eettisestä hyvästä tai pahasta voidaan johdella käsitykset oikeasta tai väärästä sekä hyödyllisestä tai haitallisesta ja niistä edelleen normit, eli yhteiskunnalliset päätökset siitä, mitä saa, pitää tai ei saa tehdä. Ne puolestaan ovat relatiivisia, ja eräinä aikoina ovatkin voimassa kansan enemmistöä miellyttävät lait ja toisin ajoin taas diktaattorien säätämät lait. Tällä toteamuksella haluan myös korostaa, että *normien konvergoiminen moraaliksi tai etiikaksi* on usein mielivaltaista.

Aivan niin kuin media on käyttänyt tiedettä ja tieteenharjoittajat mediaa, on myös eduskunta marssittanut lainvalmisteluelimiinsä vihervasemmistolaisia oikeustieteilijöitä, jotka perustuslain tuntijoiksi nimettyinä ovat puolustelleet pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden vastaanottoa ”ihmisoikeuksien”, ”ihmisarvon” ja ”perusoikeuksien” verukkeilla. Heidän palkkionsa eivät ole olleet pieniä,[317] vaikka vastineena onkin saatu pelkkää puna-

[317] Talouselämä-lehti kirjoitti perustuslakijuristien lausuntobisneksestä jutussaan ”Näin palkitaan eduskunnassa perustuslakiasiantuntijoita – kalleimmalle laskuttajalle maksettu jo lähes 120 000 euroa” 2.3.2019. Vaalikauden 2015–2019 kuluessa Helsingin yliopiston valtiosääntöoikeuden professori Tuomas Ojanen laskutti eduskuntaa 92 460 eurolla, Turun yliopiston julkisoikeuden professori Juha Lavapuro 83 080 eurol-

vihreää politiikkaa. Eduskunta on maksanut heille monta sataa euroa joka käynnistä ja lausunnosta, ja maahanmuuttoasioissa ahkerasti käytettyjä ovat olleet professorit Tuomas Ojanen, Kaarlo Tuori, Juha Lavapuro ja Martin Scheinin, joka on ollut myös Suomen Kommunistisen Puolueen keskuskomitean jäsen. He ovat perineet marxilaisen sosiaalidemokraatin, professori Antero Jyrängin, ja liberaalina näyttäytyneen emeritusprofessori Mikael Hidénin, paikan perustuslakivaliokunnan asiantuntijoina. Näiden hallinto- tai valtiosääntöjuristien lisäksi myös rikosoikeuden professori Kimmo Nuotio on ollut poliittisesti aktiivinen vaatiessaan ”rasismin” sisällyttämistä rikoslakiin sekä perätessään kovempia tuomioita ”rasistisista motiiveista” tehdyistä rikoksista.[318] Ne hän haluaisi ottaa mukaan rikoslain ideologisten lainkohtien, ”kansanryhmää vastaan kiihottamisen” ja ”uskonrauhan rikkomisen”, rinnalle.

Professorijuristien henkilökohtainen idealismi ei kuitenkaan vedä yhtä köyttä sen enempää juridisen käytännön, asiantuntemuksen, lakimiestaidon kuin oikeusfilosofiankaan kanssa. Suomen perustuslakiin sisältyvien perusoikeus- ja yhdenvertaisuussäädösten tulkinnoilla ei voida velvoittaa ylläpitämään laittomasti maassa olevia, kuten myös pitkän linjan valtiopäivämiehet, kokoomuslaiset juristit Ben Zyskowicz ja Kimmo Sasi, ovat todenneet.[319]

Meritokraattisen oikeudenmukaisuusperiaatteen (ansaintaperiaate) mukaan etuudet on tuotettava ennen kuin niitä voidaan jakaa. Ansaintaperiaatteen mukaisesti sosiaalietuudet kuuluvat *ensisijaisesti niiden tuottajille*, joiden piiriin luetaan laajassa katsannossa kaikki *Suomen kansalaiset* ja yhteiskunnallisen vallanperimyksen merkiksi myös heidän jälkeläisensä. Suomen perustuslakia ja sen turvaamia aineellisia oikeuksia ei voida levittää *koko maailman väestöä koskeviksi*. Muutoinhan Suomen perustuslaki pitäisi ymmärtää koko maailman perustuslaiksi. Jokaisella maailman maalla onkin oma perustuslakinsa juuri siksi, että valtioilla on suvereniteetti, eli oikeus määritellä itse oma oikeusperustuksensa. Valtioiden velvollisuus on pitää huolta *omista kansalaisistaan* eikä siirtää ongelmia muiden maiden ratkottaviksi tai hoitaa toisten valtioiden ja kansakuntien pulmia.

Suomen poliitikkojen ja valtiovallan tehtävä on edustaa suomalaisten etua, kun taas vierasmaalaisten etuja edistävät heidän omat poliitikkonsa. EU-jäsenyys on kääntänyt tämän asetelman kieroon, sillä EU:ssa politiikkaa pyritään tekemään valtioliiton näkökulmasta tai eduksi eikä kansallisvaltioiden näkökulmasta tai eduksi.

Totuus on, että Suomi ei voi eikä Suomen pidä taata ihmisoikeuksia Lähi-idässä asuville vieraiden maiden kansalaisille, ei myöskään niille, jotka käyvät kääntymässä täällä. Sen sijaan Suomen viranomaisten pitäisi suojella suomalaisia ihmisiä Suomessa ja maailmalla, aivan niin kuin Euroopan valtioidenkin pitäisi suojella niiden omien kansalaisten turvallisuutta kaikkialla. Vihervasemmistolaisen ja huvitteluliberaalin sumutuksen vallassa

---

la, Turun yliopiston valtiosääntöoikeuden professori Veli-Pekka Viljanen 71 020 eurolla, Helsingin yliopiston valtiosääntöoikeuden emeritusprofessori Mikael Hidén 69 680 eurolla, kansainvälisen oikeuden ja ihmisoikeuksien professori Martin Scheinin 8 710 eurolla ja jutun otsikossa viittattu Helsingin yliopiston hallinto-oikeuden professori Olli Mäenpää 119 260 eurolla. Asiantuntijapalkkio valiokunnalle annetusta jokaisesta kirjallisesta lausunnosta oli 670–1340 euroa.

[318] Kimmo Nuotio Vihreän Langan jutussa ”Rasistit halutaan tuomiolle – auttaako tämä?” 18.8.2016.

[319] Kokoomuksen Kimmo Sasi Nykypäivän verkkouutisten kolumnissaan ”Politiikkaa vai juridiikkaa?” 7.3.2017 ja Ben Zyskowicz Yleisradion Eero Mäntymaan kirjoittamassa jutussa ”Zyskowicz: Paperittomille ei oikeutta täysimääräiseen toimeentulotukeen” 31.8.2016 sekä Iltalehden toimittaja Olli Wariksen jutussa ”Zyskowicz haastoi jälleen professori Lavapuroa: ’Missä tällainen perustuslaki on säädetty? Venezuelassa?’” 2.3.2017.

olevat poliitikot, viranomaiset ja media eivät kuitenkaan tee niin vaan ovat päästäneet Eurooppaan turvapaikanhakijoina esiintyviä sosiaalietuusperäisiä maahanmuuttajia, jotka ovat tappaneet ja pahoinpidelleet eurooppalaisia ihmisiä meidän kotimaissamme. Tämän poliitikot, juristit ja media ovat tehneet vedoten ”ihmisoikeuksiin” ja ”oikeusvaltioiden velvollisuuksiin”, jotka on pyritty esittämään (näennäis)objektiivisina perusteina.

8.1. Ihmisoikeusteollisuuden metodologiset valuviat

Vaikka Suomen nykyistä perustuslakia (11.6.1999/731) säädettäessä luovuttiinkin eräitä poikkeuksia lukuun ottamatta (vaalioikeudet ja oikeus oleskella maassa) perusoikeuksien kytkemisestä Suomen kansalaisuuteen (HE 309/1993) ja esitys vietiin voimassa olevaan perustuslakiin, on globaaleista väestöjensiirroista kärsivässä nykytilanteessa käynyt selväksi, että muotoilu on aivan liian löyhä. Niinpä kyseisiä perustuslain kohtia ei voida eikä pidä tulkita tavalla, jolla Suomen perustuslaki ulotettaisiin koskemaan koko maailman väestöä. Tällaisen lainluennan perusteella Suomen valtio olisi velvollinen tarjoamaan ylläpidon vaikkapa miljoonalle kiinalaiselle, mikäli he päättäisivät muuttaa turvapaikanhakijoina Suomeen.

Politiikan tutkimuksen näkökulmasta antaa 2000-luvun alussa uudistettu perustuslain yhdenvertaisuustulkinta näyttöä siitä, että vallankumouksen tavoitteesta luovuttuaan poliittinen vasemmisto on onnistunut bernsteinilaisen sosialismin läpi ajamisessa. Sen mukaisesti sosialismiin ei enää pyritä äkillisen ja verisen vallankumouksen kautta vaan pitkällä marssilla halki instituutioiden. Valtavirtavasemmistoa edustavat sosiaalidemokraatit, kansandemokraatit ja akateemiset taistolaiset ovat pystyneet kärsivällisesti ja vähin äänin sisällyttämään lakiin ja sen tulkintaan universaalikommunistisia periaatteita, kuten rajattoman maailman utopian, vapaan matkustus- ja oleskeluoikeuden sekä suuren määrän erilaisia kansallisvaltioille langetettuja ja taloudellisesti tuhoisia velvoitteita. Ne on marinoitu kehitysmaalaisille räätälöidyillä ja ihmisoikeusteollista kompleksia edustavilla oikeuksilla heittäytyä jalomielisyydestä pakahtuvien länsimaalaisten ihmisten käsivarsille voimaantumaan. Tämän suomalaisille itselleen epäedullisen perustuslakiuudistuksen takana ovat olleet puoluekannasta riippumatta sekä vasemmisto että se osa poliittisesta oikeistosta, josta on vasemmistoretoriikan sisäistettyään tullut pelkkä liberalismilla kuorrutetun jälkimarxilaisen doktriinin marionetti.

Mikä rooli eduskunnan käyttämillä perustuslakispesialisteilla sitten on ollut tässä prosessissa? Juha Lavapuro, Tuomas Ojanen ja Martin Scheinin ovat lukeneet lakia deduktiivisesti ja johdelleet omat perustuslaintulkintansa ”kansainvälisen yhteisön” velvoitteista, kuten YK:n ihmisoikeusjulistuksesta sekä Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksesta, jotka ovat lähtökohdiltaan idealistisia ja absolutistisia. Heidän ihmisoikeusfundamentalisminsa on muuttunut pahimmillaan heidän omaksi perustuslakipopulismikseen. Tämä merkitsee, että Lavapuro, Ojanen ja Scheinin ovat pyrkineet johtelemaan perustuslaintulkintansa *laista* erillisistä, omiin *oikeudenmukaisuuskäsityksiinsä*, perustuvista *arvostuksistaan*. Niistä he ovat muotoilleet *laintulkinnan*, jonka he pyrkivät esittelemään lain soveltamisen *objektiivisena* tuloksena. He siis ovat pukeneet poliittiset kannanottonsa legalismin kaapuun. Näin ei kuitenkaan synny *lain* kirjainta seurailevaa oikeuspositivismia ja *sen* mukaista fundamentalismia vaan pelkkää mielipiteidenvaraista relativismia, jossa ”perustuslainmukaisuus” esitetään poliittisten vaatimusten välineenä. Kaava on lyhyesti sanoen

seuraava: ihmisoikeusfundamentalismi johtaa subjektiivisten ja poliittisesti tarkoitushakuisten kannanottojen kautta näennäisobjektiiviseen perusoikeusrelativismiin ja se puolestaan laintulkinnalliseen perustuslakipopulismiin, jonka mukaisesti sankarijuristit täyttävät yhteiskunnan laarit taivaasta satavalla mannalla.[320]

Ihmisoikeusfundamentalismi puolestaan on osa ihmisoikeusteollista asennoitumistapaa, jossa vedotaan itsemääräämisoikeuttamme kaventaviin periaatteisiin, eräänlaisiin ”supernormeihin”. Ihmisoikeusfundamentalismin ja supernormien käsitteitä ovat käyttäneet muiden muassa oikeustieteen professorit Aulis Aarnio teoksessaan *Oikeutta etsimässä* (2014) ja Markku Helin artikkelissaan ”Perusoikeuksilla argumentoinnista” (2012). Aarnio kirjoittaa:

> On suoranainen, joskin muodikas, itsepetos ajatella, että supernormistoille ja niiden ilmentämille perusarvoille on olemassa jokin objektiivinen sisältö. Ratkaisu jää riippumaan tulkitsijasta, ei laista. Tämä on kohtalokasta oikeudelle.[321]

Hän myös jatkaa:

> Mallin fundamentalistisuus puolestaan on siinä, että lainkäyttäjä asetetaan huonosti perustellun oikeusopillisen doktriinin antamalla valtuutuksella lainsäätäjän asemaan. Se johtaa konfliktiin valtiovallan kolmijaon periaatteen kanssa. Vielä oudompi mallista tulee, jos oikeustieteen harjoittaja, ja nimenomaan hän, saa doktriinin tarkoittaman vallan määritellä, miten perusoikeuksien ilmentämät arvot tulee ymmärtää.
>
> Niin tärkeitä kuin perus- ja ihmisoikeudet ovatkin demokraattisen oikeusvaltion kannalta, niille ei tule antaa perusoikeusfundamentalismin tarkoittamaa monopoliasemaa, tahtoipa jokin doktriini sitä tai ei.[322]

Juuri sellaisiin doktriineihin pyritään kuitenkin vetoamaan massamaahanmuuton puolustelemiseksi niin, että korvat soivat. Kurja sanoa, mutta Lavapuro, Ojanen ja Scheinin ovat sokaistuneet ihmisoikeusretoriikastaan niin, etteivät he näytä ymmärtävän, *mikä perustuslaki pohjimmiltaan on*, eivätkä he tunnista sen olemusta ja luonnetta. Perustuslaki ei ole ihmisoikeuksien julistus, eikä sitä pidä lukea kuin Kama Sutraa. Perustuslaki on *kansakunnan suvereenin vallan ilmaus*, johon on kodifioitu kansan keskuudessa vallitsevia arvostuksia ja normeja. Sen tehtävä on kuin kansallisvaltion: toimia etujärjestönä valtion omien kansalaisten hyväksi. Se, että lakien yhteiskunnallinen funktio on kadonnut juristien näköpiiristä, liittyy kansallisvaltioita mitätöimään pyrkivään kansainvälisyyden tendenssiin, jota vasemmisto on perinteisesti ajanut.

Lopputulos muistuttaa Neuvostoliiton valtiollista järjestelmää, jossa ihmisillä oli kädet täynnä oikeuksia mutta ei mahdollisuuksia toteuttaa niitä. Sananvapautta kuohittiin valheellisuuden salaamiseksi, ja turhaan ei sanotakaan, että demokratialla ja kansandemokratialla on sama ero kuin tuolilla ja sähkötuolilla. – Jälleen näyttö siitä, miten yhteiskuntaa koskeva jakautuminen idealisteihin ja realisteihin on repäissyt railon vapaamatkustusta

[320] Arvostelin Lavapuron, Ojasen ja Scheininin metodivirheitä kirjoituksessani ”Ihmisoikeusfundamentalismi on perustuslakipopulismia” 29.3.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

[321] Aulis Aarnio teoksessaan *Oikeutta etsimässä* (2014, s. 258),

[322] Emt., s. 263–264.

kannattavan EU-myönteisen eliitin ja kantaväestöjen välille. Väestö- ja yhteiskuntarakenteessa oleva halkeama on puolestaan johtanut diskursiiviseen eripuraan, joka näkyy mediassa, politiikassa ja tieteessä – täsmälleen väitteeni mukaisesti.

Käsitykseen näyttää yhtyvän myös oikeusfilosofi Aarnio, joka kirjoittaa teoksessaan *Oikeutta etsimässä:*

> Historia opettaa, että moraalin messiaat ovat tehneet paljon pahaa asettuessaan yhteiskunnan vakiintuneitten sääntöjen ulko- tai yläpuolelle. Sama vaara vaanii, jos perusoikeusfundamentalismi saa oikeusajattelussa ylivallan.[323]

Oikeusfilosofisesti arvioiden Lavapuro, Ojanen ja Scheinin ovat tehneet vakavan metodologisen virheen. Lain soveltamisessa lähdetään yleensä siitä, että lain tulkitseminen on *hermeneuttinen tapahtuma,* jossa ei voida saavuttaa oikeaa, varmaa eikä ehdotonta tietoa, sillä jokaisella tulkitsijalla on väistämättä omat näkemyksensä ja koska myös tilanteet ovat erilaisia. Niinpä lakeihin liitetään jo lain laatijoiden toimesta soveltamisohjeet. Ne muodostavat *tulkintakehyksen,* jossa lakia sovellettaessa liikutaan. Siis kehyksen, ei kahletta. Perustuslakeja koskien tämän kehyksen sisällä liikkuminen on pitkälti poliittinen asia.

Sen sijaan Lavapuro, Ojanen ja Scheinin näyttävät unohtaneen tulkintatapahtuman olemuksen ja luonteen kokonaan ja vetoavat *omaan* tulkintaansa ikään kuin se olisi *objektiivinen tosiasia*. Jo Hans-Georg Gadamerin hermeneutiikassa ja hänen ironisesti nimetyssä pääteoksessaan *Wahrheit und Methode* (”Totuus ja metodi”) nojataan periaatteeseen, jonka mukaan objektiivista tulkintaa ja totuutta ei voida saavuttaa, vaikka niitä pidetäänkin tavoiteltavina päämäärinä.[324] Samoin ajatellaan myös myöhemmässä tulkintatieteessä ja tieteenfilosofiassa sekä -metodologiassa. On totta kai parempi pyrkiä totuutta kohti kuin poispäin siitä, joten totuudellisuus on tärkeä ihanne. Mutta samanaikaisesti pitää hyväksyä se, ettei lopullista totuutta voida saavuttaa sen enempää ihmis-, oikeus- kuin luonnontieteissäkään. Viimeksi mainituissakin totuus riippuu usein teorioista tai välineistä, joilla todellisuutta tutkitaan (instrumentalismi).

Lavapuro, Ojanen ja Scheinin ovat sivuuttaneet sen, että yleisluontoisten lakien, kuten abstraktioasteeltaan korkeiden perustuslakien, kohdalla tulkintakehys on hyvin laaja. Niinpä soveltaminen riippuu mielipiteistä. Sen sijaan he ovat esitelleet tulkinnan ohjenuoraksi omat äärimmäisen yksiviivaiset, julistusmaiset ja ohuet näkemyksensä, joiden luotisuoran tulkintalinjan kaikille puolille jää runsain mitoin tilaa. Tällainen idealistisesta ihmisoikeusretoriikasta periytyvä asennoituminen oli tyypillistä kommunistiselle yhteiskuntateorialle ja niin sanotulle tieteelliselle sosialismille, jossa vedottiin tiedon ”objektiivisuuteen”. Asenne oli ominainen myös oikeuspositivismille, joka pyrki vetoamaan ”lain kirjaimeen” ja sanatarkkaan luentaan. Siihen puolestaan eivät enää turvaudu juuri muut kuin äärimmäisessä hädässä pinnistelevät asianajajat, jotka koettavat voittaa oikeusjuttuja pelkän pykäläkoreografian, saivartelun tai virkkuukoukkumentaliteetin voimin. Toisaalta asia voidaan nähdä myös niin, että arvostelemani kolme professoria eivät piittaa perustuslaista mitään, ja he ovat myös harhauttaneet perustuslakivaliokuntaa asiantuntijavallallaan.

Sekä tulkintakehyksen laventaminen että sen kaventaminen ajavat samaa asiaa: pinnis-

---

[323] Emt., s. 265.

[324] Ks. Hans-Georg Gadamerin teosta *Wahrheit und Methode – Grundzüge einer philosophischen Hermeneutik* (1960).

telyä poliittisten asioiden sulkemiseksi lain piiriin. Se merkitsee liikkumatilan lisäämistä sosialisteille ja seinien siirtämistä lähemmäksi toisiaan koskien konservatiiveja. Tässä luvussa arvostelemieni perustuslakijuristien ihmisoikeusfundamentalismi on kuitenkin otettu "asiantuntemuksen" lähteeksi niin politiikassa kuin valtamediassakin, jolloin asiantuntijavalta, median valta ja poliittinen valta ovat sulautuneet yhteen alussa kuvaamallani tavalla.

8.2. Demla ja perustattomuuden ongelma

Oikeuspoliittinen yhdistys Demla ry on vuonna 1954 perustettu, alun perin äärivasemmistolaisten juristien muodostama yhdistys, jonka nimi on lyhenne vuoteen 2002 asti käytössä olleesta nimestä "Suomen Demokraattiset Lakimiehet". Kun Demlaan 1970-luvulla liittyi kommunistien lisäksi myös sosiaalidemokraatteja ja keskustalaisia, siitä tuli taistolaisen Suomi–Neuvostoliitto-seuran ja Rauhanpuolustajien kaltainen järjestö, joka piti huolen siitä, että Suomessa keskusteltiin sosialismin toteuttamisesta poliittisesti korrektilla tavalla. Silti nykyinen Demla ei ole pelkkä sosialismin raato.

Nykyisin yhteiskunnan virkarakenteeseen soluttautuneet Demla-juristit valvovat, että maahanmuutosta, islamista, Euroopan unionista ja perussuomalaisista puhutaan vain vasemmistolle sopivalla tavalla. Vaikka Demla pyrkiikin näyttäytymään tieteellisenä yhteenliittymänä julkaisemalla poliittista Oikeus-lehteä, se ei ole *tieteellinen* vaan nimensä mukaisesti *poliittinen* yhdistys, joka yrittää muokata yhteiskuntaa lainsäädännön ja -tulkinnan kautta. Yhdistyksen populistisuutta osoittaa, että sen piirissä mikä tahansa argumentti kelpuutetaan, alkaen laveasta lain luennasta ja päätyen oikeuspositivistiseen kiistelyyn perustuslain kirjaimesta, kunhan se edistää sosialistisen yhteiskunnan, tuon työläisten viimeisen paratiisin ja suuren unelman, toteuttamista.

Poliittinen vihervasemmisto ja sitä tukeva media sekä tutkijat arvelevat legalismin olevan puolellaan ja edistävän asiaansa, vaikka todellisuudessa heidän vetoamisensa lain kirjaimeen kääntyy heitä vastaan. Se on samanlaista kuin ay-liikkeen vetoaminen työehtosopimuksiin tilanteissa, joissa yrityksen toimintaedellytykset ovat huvenneet markkinaehtoisista syistä ja työvoimaa joudutaan irtisanomaan tuotannollisten tai taloudellisten tekijöiden takia. Tällaisissa tilanteissa on yhtä valheellista sivuuttaa tilanne-ehtojen merkitys kuin sotahistorian kirjoittamisessakin. Halutessaan puolustaa ihmisoikeuksia kannattaisi ihmisoikeusjuristien *vastustaa* haitalliseksi osoittautunutta maahanmuuttoa, sillä ensimmäiset, jotka sen seurauksista kärsivät, ovat maassa jo olevat vähemmistöt ja vähäosaiset.

Kontekstien ja situaatioiden erilaisuuden myöntävä relativismi tunnetaan kansainvälisen oikeuden piirissä "perustattomuuden ongelmana" (*international law's fundamental indeterminacy*), josta ovat kirjoittaneet muiden muassa Harvardin yliopiston kansainvälisen oikeuden professori David W. Kennedy ja hänen doktoriandinsa, kokoomuksen Tuhatkunnassakin vaikuttanut kansainvälisen oikeuden professori Martti Koskenniemi.[325] Kansainvälisen politiikan piirissä on vaikeaa löytää mitään ehdotonta oikeudenmukaisuuden kriteeriä, jonka kaikki osapuolet voisivat hyväksyä. Siksi on jouduttu tunnustamaan

---

[325] Ks. Martti Koskenniemen teosta *From Apology to Utopia* (1989) ja hänen kannanottoaan Helsingin Sanomien jutussa "Asiantuntija arvioi Trumpin aikeita suitsia muslimien tuloa Yhdysvaltoihin: Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle" 25.1.2017. Koskenniemen mukaan "[…] valtiot saavat itse päättää, keiden ne antavat maaperälleen saapua. Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle." Koskenniemen taustasta ks. myös Ylioppilaslehden henkilöjuttua "Vapaa radikaali" 10.4.2015.

oikeutetuksi reaalipoliittinen näkemys, että kansainvälinen oikeus on valta- ja voimasuhteiden summa. Tilanne muistuttaa hieman sitä naturalistista tosiasiaa, että historian kirjoittavat voittajat. Se ei ehkä ole oikein, mutta se on otettava huomioon. Perustattomuuden ongelma on osa ihmiskunnan elämäntilannetta pysyvästi, siis eräänlainen lähtökohta, joka on vain hyväksyttävä. Sulkiessaan silmänsä näiltä elämän tosiasioilta Lavapuro, Ojanen ja Scheinin sokaisevat itsensä yhteiskunnallisilta faktoilta ja vetäytyvät sosialistisen utopian bunkkeriin.

Nähdäkseni he ovat myös ylenkatsoneet demokratiaa ja unohtaneet, että eduskunta itsessään on suvereeni lainsäätäjä ja tuomioistuinlaitos lain soveltaja. Tässä mielessä paljastava on vasemmistolaisten juristien tapa kyynelehtiä lehdistölle eduskunnan toiminnan puolueellisuuden vuoksi esimerkiksi heidän väittäessään, että ”puoluepoliittinen suhmurointi hakee vertaistaan”.[326] Samanaikaisesti heidän omat ”puolueettomina” esitetyt poliittiset argumenttinsa ovat toimineet Troijan puuhevosina, joilla heidän oma vertaansa vailla oleva puoluepoliittinen suhmurointinsa on kärrätty eduskunnan sivuovista sisään.

Vasemmistosympatioilla varustettuja neuvonantajia käyttäneiden ja heitä valiokuntiin kutsuneiden poliitikkojen toiveet ovat olleet kuin konditorialiikkeen ikkunasomisteita, joilla he ovat houkutelleet juristeja ja toimittajia lasien taakse pörräämään. Heidän mukaansa vastaanotettavia *voitaisiin* tulevaisuudessa lisätä, jos taloudella *menisi* paremmin. Näkemykset ovat edustaneet vieraskoreutta, jolla on uskoteltu, että maahanmuuton lisääminen on poliittinen tavoite, jota pitää edistää heti kun voidaan. Yhtäältä katsotaan, että Suomeen ei saisi syntyä ”laittoman työvoiman markkinoita”, mutta silti tulijatulvaa pitäisi ”kotouttaa”, esimerkiksi vasemmistoliiton kansanedustajan Anna Kontulan lakialoitteella ulkomaisen työvoiman tarveharkinnan poistamiseksi.[327]

Tosiasiassa Suomen valtio ei ole olemassa harjoittaakseen vastaanottotoimintaa vaan estääkseen laitonta maahanmuuttoa. Sama kantilainen filosofia, joka otti käyttöön ihmisarvon itseisarvona, nojaa myös velvollisuusetiikkaan eli siihen, että ihmisillä on velvollisuuksia toisia ihmisiä mutta ensisijaisesti itseään kohtaan ja että jokaisen päävelvollisuus on pitää itsensä sekä kansakuntansa omatoimisesti hengissä. Samasta syystä lentoemäntä neuvoo matkaan lähtijöitä: pue ensin happinaamari itsellesi, sillä ilman sitä et voi auttaa itseäsi etkä muita.

8.3. Repressiivinen toleranssi ja kompensoiva suvaitsevuus

Repressiivisellä toleranssilla tarkoitetaan länsimaita sortavaa suvaitsevuutta, jonka mukaisesti varakkaina pidettyjä valtioita velvoitetaan auttamaan kehitysmaita jopa omaksi velaksi. Se poikkeaa kompensoivasta suvaitsevuudesta siinä, että kompensoivalla suvaitsevuudella tarkoitetaan sosiaalisen pääoman *vaihtoa*, joka toteutuu esimerkiksi silloin, kun

[326] ”Puolueettomat asiantuntijat” Lavapuro & Ojanen Uuden Suomen toimittajan Katja Incoronaton kirjoittamassa jutussa ”Professoreiden tyly huomio perustuslain valvonnasta: ’Puoluepoliittinen suhmurointi hakee vertaistaan’”. 6.1.2017.

[327] Kun kansanedustajat Emma Kari (vihr.), Anna Kontula (vas.), Tytti Tuppurainen (sd.), Veronica Rehn-Kivi (r.) ja Juhana Vartiainen (kok.) jättivät Kontulan johdolla aloitteen ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinnasta luopumiseksi 2.9.2017, hankkeen suostui allekirjoittamaan eduskunnan enemmistö, vaikka aloitteen oli tehnyt vähemmistöopposition edustaja. Vasemmistoliiton Kyösti Suokas puolestaan totesi Yleisradion jutussa ”Rakennusliiton pomo hiiltyi vasemmistolle työlupa-aloitteesta” 13.10.2017, että ”ikinä en enää äänestä vasemmistoliittoa”. – Kannanotto jäänee työväenliikkeen historiaan ikimuistoisesti.

vihreät vaativat kaikilta seksuaalivähemmistöihin kuuluvilta ihmisiltä poliittista kannatusta kaikissa ajamissaan asioissa hintana tuestaan seksuaalivähemmistöille joissakin yksittäisissä asioissa, kuten avioliittohankkeissa. Näin syntyy helposti huonoja ja epätasapainoisia kauppoja.

Sen sijaan repressiivinen toleranssi on yksipuolisesti sortavaa, tukahduttavaa ja vaateliasta. Sitä harjoitetaan esimerkiksi silloin, kun ulkomaalaisryhmät vaativat apua suvaitsevuuden nimissä ja asettavat tehosteeksi uhkauksia alkaen ideologisesta mustamaalauksesta ja kantaväestöjen vainoamisesta sekä päätyen väkivaltaiseen terroriin. Epäsuorallakin terrorilla uhkaajia on syytä pitää terroristeina, sillä terrorin välineenä voidaan pitää myös turvallisuuden tunteen tuhoamista.

Julkisessa sanassa repressiivisestä toleranssista ja kompensoivasta suvaitsevuudesta on tehty keskustelun taustaehtoja. Koska nykyisiä sukupolvia ei voida syyllistää ammoisten sukupolvien harjoittamasta siirtomaaimperialismista, eikä meitä myöskään suostuta kiittämään kolonialismin tuottamista myönteisistä vaikutuksista, on jatkuvan hyväntekeväisyyden vaatimisesta ja länsimaalaisten syyllistämisestä tullut eräänlainen riiston muoto.

Sellaista jälkimarxilaista tasa-arvodoktriinia ja ihmisoikeusretoriikkaa ei saksalainen taloustieteen professori Hans-Werner Sinn ole kuitenkaan kyennyt sisäistämään, saati että hän olisi ajatellut pelkkien ihanteiden ilmaan heittämisen olevan tiedettä. Vuonna 2016 hän julkaisi kirjoituksen saksalaisen maahanmuuttopolitiikan ajatusvirheistä.[328]

Niistä eräs on, että avoimet rajat ovat vapaan yhteiskunnan tunnusmerkki. Väite on väärä, sillä se perustuu virheelliseen käsitykseen valtion luonteesta. Tosiasiassa avoimet rajat ja suvaitsevuuden vaatimukset merkitsevät vapauden kaventamista vaateliaisuuden kasvun myötä, niin kuin olen useasti itsekin todennut. Hans-Werner Sinn katsoo, että valtio on luonteeltaan eräänlainen ”klubin jäsenten” palveluiden toimeenpanija. Kansojen vapaa ja rauhanomainen rinnakkainelo edellyttävät, että julkisen infrastruktuurin, valtiollisen sosiaali- ja terveysvakuutusturvan sekä hyvinvointipalvelujen kansallista omistajuutta suojellaan. Samaan tapaan myös yksityisen omaisuuden oikeudellinen ja fyysinen suojelu on vapaan yhteisön edellytys. Ilman omistusoikeuden takaamista syntyy Villin Lännen yhteiskunta, jossa rauhanomainen resurssien vaihto korvautuu ryöstelyllä ja jossa ihmisiä kannustetaan siirtymään yhteiskuntaa hyödyttävästä toiminnasta tuhoavaan käyttäytymiseen. Sen sijaan valistuneen itsekkyyden periaate koski alun perin yksityisomaisuutta, mutta sama pätee myös valtion kautta yhteisomistuksessa olevaan varallisuuteen: se on tuotettava, sitä on suojeltava ja siihen on oikeus vain kausaalisen ansaintaperiaatteen mukaisesti.

Toinen keskeinen ajatusvirhe länsimaiden maahanmuuttopolitiikassa on ollut väite, että maahanmuuttajien lähtömaita pitää tukea, jotta väestöjen vaellukselta poistuisi motiivi. Tämä väite on ongelmallinen, sillä se kieltää kantaväestöjen oikeuden kotimaidensa julkiseen omaisuuteen. Hans-Werner Sinnin mukaan yhtä hyvin voisi väittää, että ventovieraan ihmisen halutessa muuttaa asuntooni asumaan, velvollisuuteni on antaa hänelle niin paljon rahaa, että hän luopuu vapaaehtoisesti muuttosuunnitelmistaan. Kyseessä on kommunismin keskeinen periaate, joka sivuuttaa omistusoikeudet ja yksityisyydensuojan. Poliittinen vasemmisto on ohjannut meitä ajattelemaan, että sillä on oikeus kutsua vieraita ihmisiä yhteiseen olohuoneeseemme ilman kaikkien ihmisten lupaa ja että tulijoilla on oikeus ar-

---

[328] Hans-Werner Sinn *Wirtschaftswoche*-lehden kirjoituksessaan ”Die sechs Denkfehler der deutschen Flüchtlingspolitik” 22.1.2016.

vostella kotimme sisustusta, siirrellä huonekaluja sekä esittää vaatimuksia siitä, miten meidän pitää elää.

Humanismin nimissä on ehkä oikein auttaa hädänalaisia, mikäli siihen on mahdollisuus, mutta kenelläkään ei ole velvollisuutta auttaa muita omaksi velaksi. Sitä kautta tulee narun pää myös vetäjien käteen. Myös valtioiden avun antamisen pitää perustua vapaaehtoisuuteen.

Vapaan yhteiskunnan tunnusmerkki eivät ole avoimet rajat, eikä valtioiden tule tähdätä hyvinvointipalvelujen uudelleenjakoon. Kansojen rauhanomaisen rinnakkaiselon ja sen mukaisten vapauksien säilymisen ehtona on, että valtiot suojelevat *omien kansalaistensa* yksityistä omaisuutta ja aineettomia oikeuksia. Tämä merkitsee, että konfliktit pitää ratkaista rajoilla eikä päästää niitä leviämään keskelle kansalaisyhteiskuntia.

Monet juristit ovat ehkä toimittajien tapaan ajatelleet, että heidän *maineelleen* on eduksi jaella näennäiseettisiä julistuksia ja saarnata ihmisoikeusjulistusten tasolla liitelevää unelmayhteiskunnan perustuslakia, vaikka tosiasiassa arvottava eetos on kaikkien ohuin. Se ei ratkaise ongelmia, ei vastaa resurssipulaan, ei tarjoa metodeja ja jää vaikutuksiltaan mitättömäksi. Silti juristien kannanotoista on tehty median ja julkisen keskustelun premissejä, mikä kertoo diskurssin oikeustieteellistymisestä ja vihervasemmiston halusta jatkaa politiikkaa juristien nuijilla: pakottamalla, rajoittamalla, uhkaamalla ja rankaisemalla.

8.4. Miten EIT käyttää poliittista valtaa?

Ihmisoikeudet eivät ole jääneet vain valtioiden ulkopolitiikan ja väestöpolitiikan retorisiksi warranteiksi, vaan niillä on tehty myös puolueellista politiikkaa mikrotasolla, eli henkilökohtaisissa yksittäistapauksissa. Ihmisoikeuksilla pamputtamisen välineenä toimii Euroopan ihmisoikeustuomioistuin EIT, joka ei ole Euroopan unionin toimielin, vaan sen alustana toimii Euroopan neuvosto. Sitä puolestaan ei pidä sekoittaa EU:n Eurooppaneuvostoon, jolla tarkoitetaan EU:n valtionpäämiesten tapaamista, eikä sitä pidä samastaa myöskään Euroopan unionin neuvostoon eli ministerikokoukseen, johon kuuluvat EU-maiden ministerit. Mielikuvallisesti yhdistäminen käy tosin helposti, sillä EIT:n toimipaikka on Strasbourgissa lähellä Euroopan unionin parlamenttia, ja käytännössä EIT onkin osa toisen maailmansodan jälkeen alkanutta Euroopan integraatiota, Paneurooppaliikettä. Todellisuudessa EIT on rajattoman Euroopan ja federalismin käsikassara, josta Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergi ja hänen kannattajansa voisivat iloita saatuaan politiikalleen toteuttajan.

Euroopan neuvosto puolestaan koostuu 28 EU-maan ja ETA-maiden lisäksi yhteensä 47 Euroopan alueen jäsenmaasta, joukossa myös Venäjän, Turkin ja Azerbaidžanin kaltaisia ihmisoikeuksien suurvaltoja. EIT perustettiin valvomaan Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimusta, jossa allekirjoittajia on 44, ja erityisesti sen tarkoitus oli vahtia demokratian ja ihmisoikeuksien toteutumista Euroopan entisissä kommunistimaissa. Käytännössä sen 47 tuomarista koostuva tribunaali on antanut drakonisia päätöksiä, joilla on kävelty kansallisten lakien yli, ja siitä itsestään on tullut uhka kansanvallan toteutumiselle.

EIT:stä voi hakea muutosta ihmisoikeusasioissa, kun kansalliset oikeusturvakeinot on käytetty, joten EIT:ssä vastatusten ovat aina yksilö ja valtio. EIT ei kuitenkaan ota käsiteltäväkseen tapauksia, joissa tuomio on annettu ”rasistisina” pidetyistä rikoksista tai ”viharikoksista”, joten EIT:n oma toiminta voi polkea pahasti Euroopan ihmisoikeussopimuk-

sen 10 artiklassa suojattua sananvapautta sekä sen 7 lisäpöytäkirjan 2 artiklassa suojattua oikeutta saada asiansa käsiteltäväksi rikosasiassa. Koska EIT:n toiminnan taustalla vallitsee oletus, että 'rasistisista rikoksista annetut tuomiot eivät voi olla vääriä', herää epäilys, että EIT onkin pelkkä ideologinen työväline, jolla poljetaan ihmisoikeuksia.

Tunnetuimpia tapauksia on Itävallan Vapauspuoluetta edustavan poliitikon Susanne Winterin *case*. Oikeustieteen tohtori Winter on ollut Itävallan kansalliskokouksen (*der Nationalrat*), toisin sanoen maan parlamentin, jäsen vuodesta 2008. Kansainvälistä huomiota hän sai tultuaan tuomituksi vuoden 2009 alussa "uskonrauhan rikkomisesta" (*Verhetzung und Herabwürdigung religiöser Lehren*) ehdolliseen vankeuteen ja 24 000 euron sakkoon nimitettyään profeetta Muhammadia "lapsen hyväksikäyttäjäksi", joka "kirjoitti Koraanin epilepsiakohtauksen takia".[329] Luonnehdittuaan Itävaltaan jo tuolloin suuntautunutta laajaa siirtolaisten virtaa "maahanmuuttotsunamiksi" vaalikampanjansa aikana Winter sai myös tappouhkauksia ääri-islamistisilta tahoilta.[330]

Euroopan ihmisoikeustuomioistuin hylkäsi sittemmin Winterin armonanomuksen sillä perusteella, että "rasististen rikosten" ei katsota nauttivan sananvapauden suojaa, eikä niitä koskevia tuomioita tai asioissa vallitsevia erimielisyyksiä lueta ihmisoikeuksia koskevien tapausten alaan. Epäoikeudenmukainen tuomio jäi siis voimaan.[331]

Tätä nykyä puheet siirtolaistsunamista ovat arkipäiväisiä myös valtamediassa, ja tilastot muslimimaahanmuuttajien tekemistä seksuaalirikoksista ovat ankeaa luettavaa. Kun maailma on vähitellen muuttunut aiemmin "vääriä" pidettyjä väitelauseita vastaavaksi, voidaan ajatella filosofi John Searlen puheaktiteorian mukaisesti, että kun maailma muuttuu, niin sitä kuvaavan lauseen totuusarvokin muuttuu – tällä kertaa paikkaansa pitäväksi ja perustelluksi.[332] Siksi myös Susanne Winterillä olisi aihetta saada sakkorahansa takaisin korkoineen, sillä hänen ennustamansa uhka on muuttunut todellisuudeksi, painajaiseksi, josta ei voi herätä. – Ei voi, sillä todellisuus, johon ihmiset heräisivät, on muuttunut pahan unen kaltaiseksi. Susanne Winteriä olisi voinut syyttää tai kiittää enintään tarkkanäköisyydestä, kauaskantoisten ennusteiden teosta ja korkeasta yhteiskuntavastuusta.

Miksi sitten oikeusistuinten pitää tuomita poliittisen pakkovallan kanssa eri mieltä olevat ihmiset sakkoihin, fyysiseen vankeuteen, mielipidevankeuteen, *cordon sanitaireen*, yhteiskunnallisen toimintasaartoon, vaikutusvallattomuuteen, äänettömyyteen tai julkisen häpäisyn kohteiksi? Onko ennusteiden, arvioiden, mielipiteiden, varoitusmerkkien, enteiden, uhkakuvien tai pahimpia mahdollisuuksia väläyttävien spekulaatioiden julkilausuminen yhteiskuntamme kannalta muka jollakin tavoin haitallista?

Yksi selitys poliittisiin oikeudenkäynteihin ja kansalaisten tuomitsemisiin on, ettei kukaan voisi viedä poliittiselta vallalta sankaruutta, joka seuraa siitä, että se *itse* paljastaa *omat* paheensa. Toinen on, että EIT toimii monikulttuurisuuden, rajattoman maahanmuuton ja islamisaation tietoisena asianajajana. Viimeksi mainitun puolusteluun EIT on ryhtynyt, sillä tuomarit ovat heränneet oman toimintansa tuloksena lisääntyneeseen terrorismiin housut kintuissa. He pitävät pienempänä pahana asettua myötäilemään rikollisten tarkoitusperiä ja koettavat sopeuttaa ja mukauttaa yhteiskuntaamme niihin terrorin pelossa ja

[329] Die Presse "Winter verurteilt: 'Muss Religion beleidgen dürften'" 23.1.2009.

[330] Die Presse "Steierischer RFJ-Obmann Winter wegen Verhetzung verurteilt" 6.10.2008.

[331] Die Presse "Susanne Winter: Erteil wegen Verhetzung bestätigt" 18.6.2009.

[332] John Searlen puheaktiteoriasta ks. hänen teostaan *Speech Acts – An Essay in the Philosophy of Language* (1969).

pahempien seurausten välttämiseksi. Näin he upottavat itsensä entistä syvemmälle suohon.

Erään esimerkkitapauksen EIT:n tavasta valvoa ihmisoikeuksia Euroopassa tarjoaa myös EIT:n syksyllä 2018 antama päätös, jossa tuomioistuin linjasi, ettei profeetta Muhammadin kutsuminen pedofiiliksi kuulu sananvapauden piiriin. Ratkaisu koski yksityishenkilön vuonna 2009 järjestämää seminaaria ”Perustietoa islamista”, jossa hän oli puhunut profeetta Muhammadin ja hänen 6–10-vuotiaan lapsivaimonsa välisestä avioliitosta todeten, että Muhammad ”tykkäsi tehdä sitä lasten kanssa”, ja jatkaen, että ”millä nimellä kutsumme sitä, ellei se ole pedofiliaa?”[333] Koska nykyisestä näkökulmasta arvioiden viitattu touhu on pedofiliaa, EIT tuomitessaan kyseiset puheet joko puolustaa pedofiliaa tai vaatii nykyajan lääketiedettä ja asioita arvioivia ihmisiä taantumaan kielenkäytössään muinaishistorialliselle tasolle.

Muutosta hakenut (niin ikään) itävaltalainen nainen oli vuonna 2011 tuomittu 480 euron sakkorangaistukseen, joka pysyi maan ylemmissä oikeusasteissa. Tuomittu vei sittemmin asian ihmisoikeustuomioistuimen arvioitavaksi, koska katsoi sananvapauttaan loukatun. Koska EIT polki päätöksellään sananvapautta uskonnonvapauden kustannuksella, se asettui vierasperäisten uskontojen puolelle länsimaiseen rationalismiin nojaavaa sananvapautta vastaan. Näyttöä ratkaisun puolueellisuudesta antoi se, että profeetan halventaminen päätöksen mukaan ”ylitti objektiivisen keskustelun rajat” ja ”voi lietsoa ennakkoluuloja ja vaarantaa uskonrauhan”.[334] Päätös oli ristiriitainen, sillä puolustaessaan irrationaalista uskontoa EIT *itse* ylitti ”objektiivisen” tiedonmuodostuksen rajat ja asettui puolustamaan sellaista uskonnollista arvomaailmaa, joka Muhammedin symbolisen esikuva-arvon kautta pyrkii legitimoimaan myös lasten seksuaalista hyväksikäyttöä. Siten EIT vaaransi sananvapauden lisäksi myös ihmisten oikeuden vapauteen ja turvallisuuteen (Euroopan ihmisoikeusopimuksen artikla 5), oikeuden nauttia yksityis- ja perhe-elämän kunnioitusta (artikla 8), oikeuden tehokkaaseen oikeussuojakeinoon (artikla 13) ja oikeuden ajatuksen-, omantunnon ja uskonnonvapauteen (artikla 9), johon sisältyy myös oikeus olla kuulumatta mihinkään uskontokuntaan sekä oikeus arvostella uskontoja.

Tällä tavoin EIT osoitti, että se on polvillaan Euroopassa jatkuvan islamisaation, terrorismin ja Lähi-idästä virtaavien väestöjensiirtojen edessä. Suomalainen valtamedia, kärjessään Helsingin Sanomat iloitsi tietenkin päätöksestä toimittaja Jukka Huuskon kirjoittamassa jutussa ”Euroopan ihmisoikeustuomioistuin: Profeetta Muhammedin kutsuminen pedofiiliksi ei kuulu sananvapauden piiriin”, jossa lehti vertasi tapausta Jussi Halla-aholle langetettuun rangaistukseen pyrkien käyttämään EIT:n ratkaisua todisteena Halla-ahon saaman rangaistuksen ”oikeudenmukaisuudesta”.[335] Kirjoittaja muun muassa vihjaisi jutun lopussa, että Halla-ahon maininta, jonka mukaan hänen saamansa tuomio oli ”vain muutaman henkilön mielipide”, olisi perusteeton, sillä linjaus sai nyt laajempaakin vahvistusta. Omasta filosofin ja sosiaalipsykologin näkökulmastani EIT:n päätös osoittaa kyllä, että sillä on ehkä kannatusta tuomarien seassa, mutta tuo kannatus koostuu EIT:n ajamasta poliittisesta ideologiasta, jonka tavoitteena on lopettaa länsimainen kulttuuri ja ihmisoikeudet juridisilla pakkotoimilla. Kyseessä olivat taaskin tuomarien mielipiteet, eivät muut.

---

[333] Euroopan ihmisoikeustuomioistuimien 25.10.2018 antama päätös 360/2018. Tässä tutkimuksessa ei oteteta kantaa pedofilian, ikärajojen ylitysten, aikuisten ja nuorten tai lasten välisen seksuaalisen kanssakäymisen moraaliseen oikeutukseen ja paheksuttavuuteen sinänsä vaan arvostellaan asiasta puhumisen tuomitsemista oikeudessa.

[334] Sama.

[335] Helsingin Sanomat 26.10.2018.

Edellä käsittelemäni tapaukset antavat näyttöä siitä, että EIT ei ota tarkasteltavakseen eikä korjaa tuomioita, jotka on annettu ihmisoikeusasioissa tai viharikoksissa, vaikka tuomitun omaa tai hänen puolustaamaansa ihmisoikeutta tai -arvoa olisi loukattu vihaa pursuavalla aiemmalla tuomiolla. Sen sijaan EIT puolustaa ”syrjimättömyyden kulttia” (*culte de la non-discrimination*), jonka mukaan sorretuksi väitetyn vähemmistöryhmän näkökanta on aina puolueettomampi, totuudenmukaisempi ja oikeampi. Perimmältään se nojaa marxilaiseen *standpoint*-teoriaan, eli käsitykseen, että syrjintäpositioon perustuva sosiaalinen sortopääoma luo moraalisen perusteen (toistaiseksi) vähemmistönä olevien uskontojen etuoikeuksille (palaan identiteettipoliittiseen näkökulmateoriaan tarkemmin luvussa 12).

Kaikki eivät kuitenkaan ajattele samoin. Esimerkiksi Ison-Britannian pääministeri David Cameron esitti jo vuonna 2015 konservatiivien vaaliohjelmassa ajatuksen, että britit eroaisivat EIT:stä palauttaen lainkäytön kokonaan omaan hallintaansa, mutta pysyisivät EU:n jäseninä.[336] Hänen toinen hallituksensa aikoi kumota maan oman ihmisoikeuslain, minkä jälkeen EIT:n päätökset eivät enää olisi sitoneet Britannian korkeinta oikeutta. Lainmuutoksen jälkeen britit olisivat edelleenkin voineet vedota EIT:hen, mutta tuomioistuimella ei olisi ollut enää oikeutta vaatia muutoksia Britannian lakeihin. Koska Cameron vastusti brexitiä, hän piti Euroopan integraation ongelmana nimenomaan Euroopan ihmisoikeustuomioistuinta ja sen maailmanparannustoimintaa eikä Euroopan unionia, joka voisi toimia vapaakauppa-alueena ilman ideologista lähetystehtävää. Sen sijaan EIT:stä on tullut muodollisesta erillisyydestään huolimatta keskeinen osa EU:n aatteellisia rakenteita.

Samansuuntaisen näkökulman tarjosi ranskalaiseen laatulehteen Le Figaroon kirjoittava Ranskan ylempien virkamiesten ryhmä Le Gruppe Plessis. Brexitin aikaisessa kirjoituksessaan ”Miksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen jättäminen on välttämätöntä demokratialle” ryhmä katsoi,[337] että samalla kun Euroopan ihmisoikeussopimuksen soveltamisessa on noudatettu entistä enemmän ”vapaata tulkintaa”, jota kutsutaan ”evolutiiviseksi” (*interprétation évolutive*), siitä on tullut ”outo lintu” (*un objet étrange*), jolla on enää vähän tekemistä alkuperäisen tehtävänsä eli totalitarismien torjunnan ja perusoikeuksien kanssa. Ryhmä kirjoittaa, että Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen päätöksissä voi

> […] tunnistaa jälkiä sellaisesta oikeuskäsityksestä, joka suosii ”edistyksellistä” yhteiskuntanäkemystä: rajojen kieltoa, koko valtion käsitettä kohtaan tunnettua epäluuloa, syrjimättömyyden kulttia, rikollisen edun suosimista uhrin kustannuksella, yhteisen edun alistamista yksilön vaatimuksille […], moraalista libertarismia… [(…) *reconnaît leur marque dans une jurisprudence qui privilégie une vision ‘progressiste’ de la société: refus des frontières, défiance vis-à-vis des Etats, culte de la non-discrimination, primat de l’intérêt du délinquant sur celui de la victime, de la revendication individuelle sur l’intérêt collectif, de la procédure sur la décision et l’action, libertarisme moral…*].[338]

[336] Kansan Uutiset kyynelehti Ison-Britannian eroaikeista jutussaan ”Britannia uhkaa erota Euroopan ihmisoikeussopimuksesta” 11.5.2015.

[337] Ranskan valtion anonyymi ylempien virkamiesten ryhmä ”Le Gruppe Plessis” Le Figarossa brexitin aikaan julkaistussa artikkelissaan ”Cous européenne des droits de l’homme: pourquoi en sortir est un impératif démocratique” 21.6.2016.

[338] Sama.

Näin ollen Euroopan ihmisoikeussopimus ja EIT:n toiminta muistuttavat poliittisia määräyksiä. Niillä asetutaan poliittisen vallan yläpuolelle ja rikotaan Montesquieun konspioimaa vallan kolmijako-oppia, jonka mukaan lainsäädäntövallan, päätäntävallan ja tuomiovallan pitää olla eri ihmisten käsissä niin, että valtaa rajoittaa aina jokin toinen valta. Ryhmä jatkaa, että

> [d]emokratiassa yhteisen edun määritteleminen on todellakin lainsäätäjän, ei tuomarin saati ulkomaisen tuomarin, tehtävä. Euroopan ihmisoikeussopimus, joka on nyt tunkeutunut poliittisen legitimaation ytimeen, muodostaa näin ollen demokratian todellisen ongelman. [*Dans une démocratie, c'est en effet au législateur, et non au juge, a fortiori à un juge étranger, qu'il appartient de définir l'intérêt collectif. La CEDH, qui fait désormais intrusion au cœur même de la légitimité politique, pose donc un véritable problème démocratique.*][339]

Tätä kautta Euroopan ihmisoikeussopimuksesta on tullut keino kiertää lakia tai venyttää lain tulkintaa, ja siitä on tehty jonkinlainen uusi perustuslaki, josta soveltamista ja oikeuskäytäntöjä johdellaan. Ryhmä lähestyy aihettaan useilla käytännön esimerkeillä ja luettelee, miten

> […] Euroopan ihmisoikeussopimus on pakottanut Ranskan harkitsemaan uudelleen ammattiliittojen kieltoa asevoimissa. Se edellytti myös asianajajan läsnäoloa poliisipidätyksissä alusta alkaen, mikä teki poliisin työn huomattavasti vaikeammaksi ja vahvisti siten, että se piti menettelytapaa tärkeämpänä kuin poliisin tehokkuutta. Yleissopimuksen artiklaa 8 (yksityis- ja perhe-elämän kunnioittaminen) käytetään massiivisena ja erittäin tehokkaana aseena laittomien ulkomaalaisten karkottamispolitiikkaa vastaan ja perheiden yhdistämisen helpottamiseksi. [(…) *la CEDH a imposé à la France de revenir sur l'interdiction des syndicats dans les armées. Elle a également imposé la présence d'un avocat dès le début de la garde à vue, compliquant singulièrement le travail de la police et confirmant ainsi qu'elle estimait la procédure plus importante que l'efficacité policière. L'article 8 de la convention EDH (respect de la vie privée et familiale) est utilisé comme une arme massive, et très efficace, contre la politique d'expulsion des étrangers en situation irrégulière et pour faciliter le regroupement familial.*][340]

Merkittävimmät ongelmat ovat kuitenkin periaatteellisia, ja ne ulottuvat kansanvallan olemukseen ja poliittiseen järjestelmään. Koska EIT:n kokoonpanoon kuuluu tuomareita ristiin rastiin sen jäsenmaista, menevät oikeudenmukaisuuskäsitykset, laillisuusnäkemykset ja oikeuskäytännöt sekaisin, ja kollegiot antavat päätöksiä kuin hedelmäpelit. Pahinta on, että ratkaisut velvoittavat kansallisvaltioita yhtä tiukasti kuin valtioiden lait, viimekätisinä ratkaisuina jopa enemmän. Ryhmä ironinsoi, että EIT:ssä

> azerbaidžanilainen, albanialainen, moldovalainen, georgialainen tai turkkilainen tuomari – viitataksemme maihin, jotka ovat tunnettuja ihmisoikeuksien kunnioittamisesta –

[339] Sama.
[340] Sama.

voivat vaikuttaa Ranskan lainsäädäntöön tavalla, josta monet parlamenttimme jäsenet olisivat kateellisia! [*Un juge azerbaidjanais, albanais, moldave, géorgien ou turc, pour citer des ressortissants de pays réputés pour leur respect des droits de l'homme…, a ainsi une influence sur le droit français que pourraient leur envier bon nombre de nos parlementaires!*][341]

Koska EIT:stä on tullut käenpoika kansanvallan kotipesään, virkamiesryhmä pohtii lopuksi, miten ongelmaan pitäisi suhtautua. Kirjoittajien mukaan heidän kotimaallaan on kyllä tarvittavat keinot ihmisoikeuksien toteuttamiseen, ja nyt pitäisi vain löytyä voimia sen tunnustamiseksi, ettei Euroopan ihmisoikeussopimus palvele enää samaa tehtävää, jonka toteuttamiseen Ranska aikoinaan liittyi. Sopimuksesta irtautumisen tulisi olla ensisijainen tavoite, mikäli halutaan löytää keinoja maahanmuuton ja terrorismin torjumiseksi ja oikeudellisen riippumattomuuden palauttamiseksi Ranskaan.

Toisin kuin yleisesti ajatellaan, Euroopan ihmisoikeussopimuksen jättäminen on juridisesti täysin mahdollista: 58 artiklassa sallitaan Euroopan ihmisoikeussopimuksesta luopuminen "kuuden kuukauden irtisanomisajalla Euroopan neuvoston pääsihteerille osoitetusta ilmoituksesta". Kysymys ei kuitenkaan ole niinkään oikeudellinen kuin poliittinen. Todellinen tehtävä on löytää poliittinen tahto tästä pakkopaidasta vapautumiseksi […]. [*Contrairement à certaines idées reçues, quitter la CEDH est juridiquement tout à fait possible: l'article 58 permet de dénoncer la convention EDH "moyennant un préavis de six mois, donné par une notification adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe". Mais la question n'est pas tant juridique que politique. Le vrai sujet, c'est de trouver la volonté politique de se libérer de ce carcan* (…)].[342]

Irtautuminen on perusteltua myös siksi, että EIT:n länsieurooppalaiset tuomarit eivät pysty toteuttamaan ihmisoikeussopimuksen valvontatehtävää, sillä Venäjän ja Turkin tapaiset maat eivät ota EIT:n näkemyksiä huomioon, mutta itäeurooppalaiset tuomarit pystyvät vaikuttamaan EIT:n päätöksillä kielteisesti läntisen Euroopan maiden lainsäädäntöön.

Brittien ja ranskalaisten viitatessa perustuslakeihinsa ja heidän pyrkiessään kumoamaan Euroopan ihmisoikeussopimukseen sisältyvää epädemokraattista pakkovaltaa, Suomen eduskunnan perustuslakivaliokunnan käyttämät asiantuntijat Lavapuro, Ojanen ja Scheinin puolestaan *vetoavat* Euroopan ihmisoikeussopimukseen marssittakseen omaa vallankumousparaatiaan meidän parlamenttimme yli. Huomattava on, että vaikka Ranskassa sananvapaus ei ole niin pahasti sykkyrällä kuin Suomessa, myös Le Gruppe Plessiksen virkamiehet olivat päättäneet sanoa sanottavansa Le Figarossa nimimerkin takaa.

Katson, että Suomen olisi aihetta pyrkiä eroon Euroopan ihmisoikeustuomioistuimesta, joka on puuttunut kansallisvaltioiden sisäisiin asioihin ja oikeudenkäyttöön. EIT on murentanut demokratiaa ja valtiollista itsenäisyyttä sekä ylirajaisella päätöksenteollaan koetellut kansallista itsemääräämisoikeutta ja kansanvallan perusteita. Se on heikentänyt kansalaisten mahdollisuuksia päättää väestöpolitiikastamme ja siitä, keitä kelpuutamme rajojemme sisäpuolelle, ja astunut siten poliittisen vallan yli.

[341] Sama.
[342] Sama.

8.5. Kuinka YK-sopimukset vaarantavat sananvapauden?

Kansallisten etujen ja vapauksien polkeminen kansainvälisillä sopimuksilla on tyypillistä internatsismin ideologialle, ja siinä tarkoituksessa käytetään myös Geneven pakolaissopimusta sekä YK:n ihmisoikeuksien julistusta, kun tuomioistuimet ovat hyväksyneet ne ohjenuorikseen. Enkä tarkoita vain Haagissa toimivia Kansainvälistä rikostuomioistuinta, jossa tuomitaan sotarikollisia, tai YK:n alaista Kansainvälistä tuomioistuinta, jossa juristit ratkovat valtioiden välisiä kiistoja. Sen sijaan tarkoitan aivan tavallisia kansallisia käräjiä, jotka katsovat sopimusten, julistusten, asiakirjojen ja ”kompaktien” (aina tahdonilmaisulla ei ole edes selvää nimeä eikä hyväksyntää) sitovan päätöksentekoaan.

Yksi vedotuimmista on nykyisin YK:n ”kaikkinaisen rotusyrjinnän poistamista koskeva yleissopimus” (1965), jonka Suomi allekirjoitti 1970 ja jonka pohjalta ”kansanryhmää vastaan kiihottaminen” sisällytettiin Suomen rikoslakiin 2011.[343] Yli 30 vuotta tultiin toimeen ilman, että kukaan kiihottui, ja hyvin meni. Menisi ehkä vieläkin, mutta vasemmistolaiset oikeustieteilijät alkoivat käyttää summittaista viittaamistaan sopimukseen korventaakseen lainsäätäjää. Lain kiristämisen ajankohta osoittaa, että niin tehtiin massamaahanmuuton helpottamiseksi ja vastustuksen leimaamiseksi laittomaksi.

En tietenkään tarkoita, että rotusyrjintä pitäisi aloittaa uudelleen, mutta kylläkin sitä, että etu- ja viiteryhmäpoliittisia ihmisoikeusargumentteja ei saisi käyttää toisten yksilöiden tai kansanryhmien – etenkään poliittiseen vallanperimykseen oikeutettujen kantaväestöjen – perusoikeuksien rajoittamiseen. Ja edelleen: sekä Geneven pakolaissopimus, YK:n ihmisoikeuksien julistus, Euroopan ihmisoikeussopimus että kaikkinaisen rotusyrjinnän poistamista koskeva yleissopimus ovat osoittautuneet vääristyneiksi, kun ”kaikkinaisen rotusyrjinnän” kieltäminen on alkanut merkitä ihmisoikeusfundamentalistien kannanotoissa sitä, että kantaväestöt eivät saisi vastustaa vieraiden kansakuntien ja rotujen (sopimuksessa mainittu käsite) tunkeutumista kansallisvaltioihimme.

Samanlaisesta harhautuksesta oli kyse myös YK-maiden kesken hyväksyttäväksi tulleessa Global Compact for Migration -asiakirjassa (GCM), jonka mukaan maahanmuuttajien yhteenkuuluvuuden tunnetta on lisättävä maahanmuuttajia vastaanottaneissa maissa ja heidän positiivisia vaikutuksiaan on korostettava julkisessa sanassa. GCM:ssä toivotaan

---

[343] Sopimus on Suomen valtiosopimus 37/1970, ja rikoslakiin sen sisältöä vietiin kurveja suoristellen ja loivennellen 13.5.2011. Perussuomalaiset tekivät vuonna 2018 aloitteen lain korjaamiseksi siten, että rangaistaviksi jäisivät vain rikollisella teolla uhkaaminen ja sellaiseen tekoon yllyttäminen (LA 15/2018). Puolueen mukaan rikoslain 11 luvun 10 § on muotoiltu niin väljäksi, että se johtaa mielipiteiden ilmaisemista ennakko- ja itsesensuuriin. Kokoomuksen Nuorten Liitto puolestaan ilmoitti vuonna 2013 haluavansa poistaa pykälän kokonaan pitäen sen kohteita ”ajatusrikoksina” ja lähtien siitä, että lain pitäisi kohdella ihmisiä enemmänkin yksilöinä kuin kansanryhmien edustajina. Kokoomusnuoria vastaan vyörytettiin rasismisyytöksiä, jotka puolue torjui Verkkouutisten jutussa ”’Tietenkään emme halua sallia rasismia’ – Tästä on kyse kokoomusnuorten kohukannanotossa” 10.9.2013.

Itse pidin ongelmana sitä, että lain soveltamisessa ei ole juuri koskaan kyetty esittämään mitään loogisia kytköksiä, joilla *epäiltyen teot olisi voitu yhdistää kiihottamispykälässä sanktioituihin teonkuvauksiin*. Laadinkin sitä varten soveltamisohjeet, joissa vaadin lain soveltamista *asianomistajarikoksen* näkökulmasta, syytetyn henkilön intentioiden osoittamista *tavoitteellisiksi*, tekojen parempaa *todistettavuutta* ja syytösten parempaa *perusteltavuutta* sekä huumorin, taiteen, politiikan ja tutkimuksellisen sekä viestinnällisen toiminnan, kuten siteeraamisen, sulkemista ”kiihotusrikoksen” ulkopuolelle. Julkaisin perusteluni muun muassa teoksessani *Kuinka Suomi korjataan?* (2019, s. 127–128).

myös uusien ja joustavien muuttoreittien avaamista ja perheenyhdistämisen helpottamista maahanmuuttajille.

Myös Yhdistyneissä kansakunnissa on siis havahduttu tarpeeseen säädellä maahanmuuttoa globaalisti. Raja-aitojen madaltaminen ei ole kuitenkaan oikea tapa puuttua ongelmaan, joka johtuu kehitysmaiden väestöräjähdyksestä. Länsimaiden velkaantuminen, yhteiskunnallisen tehokkuuden heikkeneminen, ekologinen eroosio ja länsimaiden kulttuurieroosio ovat sosiaalietuusperäisen haittamaahanmuuton kerrannaisongelmia, joten pysyvää ratkaisua asiaan ei saada ilman väestönkasvun rajoittamista ongelmamaissa.

Mikäli GCM:llä *rajoitettaisiin* kehitysmaista ja etenkin Afrikasta ja Lähi-idästä läntisiin teollisuusmaihin suuntautuvaa maahanmuuttoa, se voisi olla perusteltu. Hanke olisi oikean suuntainen, jos sillä tavoiteltaisiin perheiden yhdistämistä *takaisin* lähtömaihin. Tavoitteena on kuitenkin vain helpottaa kehitysmaista tulevaa massamaahanmuuttoa ja ”siirtolaisuudeksi” sanottua halpatyövoiman juoksutusta sekä vaikeuttaa länsimaiden julkisen talouden tilannetta, kantaväestöjen asemaa ja poliittisen vastarinnan esittämistä.

Niinpä Suomen maahanmuuttopolitiikassa tarvittaisiin kokonaan toisenlaisia toimia kuin GCM:ssä esitettyjä. Akuutin pakolaiskriisin aikana EU-maista Suomi otti Saksan, Itävallan ja Ruotsin ohella eniten pakolaisia ja turvapaikanhakijoita väkilukuunsa suhteutettuna. Löysää maahanmuuttopolitiikkaa aiemmin vetäneet muut pohjoismaat ovat sittemmin tiukentaneet maahanmuuttopolitiikkansa kansainvälisten sopimusten velvoittamalle minimitasolle. Näin olisi pitänyt toimia myös Suomessa, mutta Suomen hallitukset ovat tehneet vain vähäisiä ja merkityksettömiä tarkennuksia etuisuus-, oleskelulupa- ja perheenyhdistämiskäytäntöihin eivätkä ottaneet käyttöön sisärajatarkastuksia, vaikka olisivat voineet. Kyse on vieraiden kansakuntien ja uskontojen ekspansiivisesta valloituspolitiikasta, joka pitäisi pysäyttää Euroopan kansakuntien ja valtioiden oman sekä yhteisen edun nimissä.

Jo käsittelyn kiertelevästä muodosta kävi ilmi, että GCM aiottiin viedä läpi hipi hiljaa ja kautta rantain, ilman allekirjoituksia ja ilman poliittisia päätöksiä maiden parlamenteissa, jotta sopimuksen velvoittava luonne ei olisi paljastunut kansalaisille ja siirtolaiskäytäntöön olisi voitu ujuttaa ”taakanjakosopimuksen” kaltaisia sekä lakeihin perustumattomia raja-aitojen madalluksia. Sopimuksessa korostettu ”siirtolaisuuden hallintaan saaminen” merkitsi käytännössä kaiken, myös haittamaahanmuuton, näkemistä työperäisenä *siirtolaisuutena* (siirtolaisuuden nimitystä käytetään nimenomaan työperäisestä maahanmuutosta). Täten myös sosiaalietuusperäisen maahanmuuton päälle – joka on ongelmallisin ja laajin osa kaikesta – yritettiin pirskottaa hyödyllisyyden esanssia.[344]

Gatestone-instituutin asiantuntijan Judith Bergmanin mukaan GCM:n kautta aiottiin ajaa läpi virheellinen näkemys, että maahanmuutto on ihmisoikeus tai niin sanottu subjek-

---

[344] Kirjoitin GCM-asiakirjan miinoista verkkokolumneissani ”Mikä GCM? – Vähemmän on enemmän myös maahanmuuttopolitiikassa” (12.11.2018), ”Miksi GCM pitää hylätä?” (27.11.2018), ”Pitäisikö turvapaikan hakemisen tapahtua EU:n ulkopuolella?” (27.2.2019) ja ”GCM + pakolaiskiintiön nosto + EU:n ulkoiset turvapaikkakeskukset = Ilmasilta” (23.3.2019). Lehdistö hermostui minun, Ville Tavion, Laura Huhtasaaren ja Arto Luukkasen esittämästä vaatimuksesta, jonka mukaan asiaa pitäisi käsitellä eduskunnan täysistunnossa, niin että se aloitti valtavan hyökkäyksen näiden kansanvaltaista käsittelyä vaativien kannanottojemme mustamaalaamiseksi. Ilta-Sanomat kirjoitti aiheesta jutussa ”YK:n siirtolaisuusasiakirjasta leviää vääriä väitteitä – UM: ’Meneillään on valeuutiskampanja’” 12.11.2018, ja Uusi Suomi sensuroi Arto Luukkasen blogikirjoituksen ”Antautumismatka Afrikkaan”, joka tosin löytyy edelleen Oikeasta Mediasta. Ulkoministeriön demarivirkamiehet olivat pehmittäneet uskottavuutensa menettäneen ja vallassa horjuvan ulkoministeri Timo Soinin (sin.) niin, että myös hän oli haluton vastustamaan huonoa sopimusta.

tiivinen oikeus, johon kenellä tahansa olisi oikeus. Hänen mukaansa ”julkinen keskustelu voisi vaarantaa koko projektin”.[345]

Vaikka sopimus ei sidokaan maita juridisesti, se sisältää suuren määrän maahanmuuttoa koskevia käytänteitä, ja keskeistä on, alkavatko tuomioistuimet käyttää sopimusta ohjenuoranaan, kuten pakolaisten asemaa koskevaa YK:n yleissopimusta. Mikäli niin käy, sopimus on pommi, joka laukeaa länsimaiden käsiin loputtomien velvoitteiden muodossa aivan niin kuin Euroopan ihmisoikeussopimus.

Muiden muassa Fox News[346] ja Express[347] ovat olleet huolissaan siitä, että GCM-sopimuksen sananvapauskohta voi kriminalisoida maahanmuuttokritiikin, ja Svenska Dagbladetin mukaan myös Ruotsin journalistiliitto vastustaa sopimusta siksi.[348] Sopimuksen mukaan viranomaisten tulisi kiistää taloudellinen tuki ”suvaitsemattomasti” tai ”epäasiallisesti” siirtolaisiin suhtautuvilta medioilta. Ruotsin journalistiliiton puheenjohtajan Jonas Nordlingin mukaan tämä johtaa ”makutuomioistuimiin”, jotka päättävät, mitkä mediat toimivat hyväksyttävästi.[349]

Norjalainen Journalisten puolestaan kirjoittaa, että YK:n siirtolaissopimuksen mukaan viranomaisten pitää ohjata mediaa ja toimittajia ”oikeanlaiseen” raportointiin ja journalismiin.[350] Norjan toimittajaliiton Reidun K. Nybøn mukaan liitto pitää siirtolaissopimusta vapaan lehdistön vastaisena ja vastustaa sopimuksen hyväksymistä siksi.[351]

Sananvapaus alkaa kuumottaa maahanmuuttoon liberaalisti suhtautuneita viestimiä, kun liberaali maahanmuuttopolitiikka vie niiltä liberaalin sananvapauden, joka sulaa suvaitsevaisten käsiin kuin saippua. Suomen Journalistiliitto ei ole ottanut asiaan mitään kantaa, sillä valtamedian asenteet ovat jo valmiiksi maahanmuuttovyöryä puolustavassa asennossa, eikä ristiriitaa sananvapauden ja agendajournalismin välillä havaita.

Oikeuskanslerinviraston käsiteltyä GCM-sopimuksen ja asian käsittelyn perustuslain mukaisuutta oikeuskansleri Tuomas Pöysti antoi ratkaisun, jonka mukaan ”[k]ysymyksessä oleva asiakirja on […] ennemminkin oikeudellisesti sitomattomiin yhteistyöpöytäkirjoihin rinnastuva eikä perustuslain 93 ja 95 §:ssä tarkoitettu valtiosopimus tai muu kansainvälinen velvoite.”[352] Siksi sitä ei tarvinnut oikeuskanslerin mukaan käsitellä eduskunnan suuressa salissa vaan valiokuntakäsittely loimukoivuovien takana riitti.

Jos asia on näin, oikeuskanslerin ratkaisu toisaalta varmentaa sen, että GCM-sopimus ei sido Suomea, eikä Suomen nykyisen tai minkään tulevan hallituksen ole pakko laittaa sitä täytäntöön millään tavoin. GCM-sopimukseen ei voida vedota velvoitteita Suomelle asettavana asiakirjana, ja hallitus voi halutessaan myös irtautua koko sopimuksesta. Omasta mielestäni niin pitäisi tehdä, ennen kuin sopimuksen miinat alkavat laueta.

---

[345] Gatestone-instituutin tutkija Judith Bergman kirjoituksessaan “UN Member States: Migration is a Human Right” 10.11.2018.

[346] Fox News uutislähetyksessään “Is Free Speech Under Attack in Europe?” 3.12.2018.

[347] Daily and Sunday Express 2.12.2018 “PC gone mad: Criticising migration could become CRIMINAL offence under new plan”.

[348] Svenska Dagbladet 29.11.2018 ”Journalistförbundet kritiskt till FN-avtal om migration”.

[349] Jonas Nordling Svenska Dagbladetin edellä mainitussa jutussa.

[350] Journalisten 30.11.2018 ”Redaktørforeningen kritisk til regjeringens ønske om å signere omstridt FN-erklæring”.

[351] Liiton varapuheenjohtaja Reidun K. Nybø Journalistenin edellä mainitussa jutussa.

[352] Oikeuskanslerin vastaus kanteluihin (OKV/1940/1/2018 ja 1947/1/2018) 10.12.2018.

8.6. Tasa-arvolla tykittäminen ja käänteinen syrjintä

Huomion arvoista edellä analysoimassani juridisessa diskurssissa on, että oikeustieteen professorit ja muut asiantuntijat eivät ole juuri koskaan vedonneet ihmisoikeuksia ja perusoikeuksia puolustaessaan *kantaväestöjen sananvapauteen* vaan aina vain abstraktiin ihmisarvoon tai poliittisen vasemmiston peräänkuuluttamiin TSS-oikeuksiin (työ-, sosiaalisiin ja sivistyksellisiin oikeuksiin). Tunnollisten sosialistien tavoin he ovat olleet tavattoman aktiivisia ja kärkkäitä mutta eivät lainkaan syvällisiä, eikä mikään, mikä on pidentänyt heidän julkaisuluetteloaan, ole ollut heille itselleen eduksi.

Myöskään sananvapausjärjestö PEN ja sähköisiä oikeuksia puolustamaan ilmoittautunut Electronic Frontier Finland EFFI ry eivät tee mitään maahanmuuttokriittisten ja EU-kriittisten äänenpainojen puolustamiseksi, vaikka ne väittävätkin vastustavansa sensuuria yleisellä tasolla. Kauaksi taakse on jäänyt Electronic Frontier Foundationin EFF:n erään perustajan, John Gilmoren, ihanteellinen ja vapaamielinen toteamus, jonka mukaan ”verkko tulkitsee sensuurin vaurioksi ja reitittää sen ohi”.[353] Yhdistyksissä vallan kaapanneet vasemmiston kätyrit tulkitsevat *sananvapauden* vaurioksi ja reitittävät *itsensä* ja *agendansa* järjellisen ajattelun ohi.

Etenkin PEN touhuaa ihmisoikeuksien ja sananvapauden puolesta aina, kun on kyse maahanmuuton puolustamisesta tai vihervasemmistolaisten näkökulman esille saamisesta, mikä johtuu siitä, että kyseiset järjestöt ovat täynnä järjestötoiminnassa yleensäkin aktiivisia vasemmistovaikuttajia.[354]

Tällaisessa asenneilmapiirissä ihmisoikeuspuheesta, jonka mukaan ”rasistien kanssa ei tehdä kompromisseja”[355] on tullut eräänlaista ”ässäkortin lyömistä pöytään”. Tämän jakobiinisen vallankumouspuheen kautta ”ihmisoikeuksiin” viittaamisesta on tehty eräänlainen retoriikan ylittämätön raja, jonka vuoksi siihen vetoaminen on kuin uskovaisten viittaamista Jumalan käskyihin. Tosiasiassa kyseessä on tasa-arvon käsitteen kaltainen tyhjä kupla. Siinä missä tasa-arvon ihanne luo kuvitteellisen ja ansaintaperustaista oikeudenmukaisuutta vastustavan moraalisen tyhjiön, ihmisoikeuskultti puolestaan täyttää valtakuntien laarit sosialististen elovainioiden viljavalla kauralla. Aivan niin kuin monikulttuurisuus tekee merestä laajan mutta matalan ja syvyys menetetään omasta kulttuurista, niin myös tasa-arvolla tykittämisestä on tullut käänteistä syrjintää, jolla vierasperäisiä etuoikeutetaan oman kansan ohi.

Suuri osa ihmisarvoon ja ihmisoikeuksien käsitteeseen vetoamisesta perustuukin tasa-arvon käsitteeseen, joka on yksi filosofian kompleksisimpia. Monetkaan tasa-arvon julistajat eivät ole ymmärtäneet, että jos arvot ovat tasan, ei ole arvoja ollenkaan. Arvon käsite on nimittäin olemukseltaan hierarkkinen ja vaatii eriarvoisuuden myöntämistä. Tämä puo-

---

353 John Gilmoren klassiset sanat Time-lehden 6/1993 jutussa “First nation in cyberspace”.

354 Useiden kirjallisuus- ja kulttuurijärjestöjen tavoin myös Suomen PENin johtokunta ja puheenjohtajisto koostuvat aktiivisista feministeistä, joiden sanastossa käsitteet ’kulttuuri’ ja ’kriittinen’ merkitsevät samaa kuin ’sosialismin mukainen’. Järjestön yhdeksästä jäsenestä vain kaksi ovat miehiä, heistä toinen maahanmuuttajataustainen Mojibur Doftori ja toinen pahamaineinen historian vääristelijä Oula Silvennoinen. Yhdistyksen puheenjohtajana toimii ”Sydän on vasemmalla” -novellin kirjoittanut Venla Hiidensalo.

355 Sosiaalidemokrattien Tytti Tuppurainen Demokraatti-lehden jutussa ”Kenen kanssa hallitukseen, Tytti Tuppurainen, Antti Rinne ja Timo Harakka – ’Rasistien kanssa ei tehdä kompromisseja’” 7.1.2017.

lestaan on objektiivista, sillä maailman asiat eivät ole keskenään samanarvoisia. Kykymme arvottaa asioita eriarvoisiksi ja velvollisuutemme tehdä arvovalintoja ovat etiikan ja moraalin ehtoja.

Juuri asioiden eriarvoisuuden ansiosta voimme ymmärtää, että jotkin asiat ovat toisia arvokkaampia. Myös ihmiset ovat eriarvoisia sen mukaan, kuinka heidän ominaisuuksiaan arvostetaan esimerkiksi koulussa, armeijassa ja työelämässä. Kiistämätöntä ja itseisarvoista on lähinnä ihmisarvo, mutta sekin on jouduttu edellyttämään etiikan teorioihin vain muodollisesta syystä: jotta etiikka yleensä olisi mahdollista.

Poliittinen vihervasemmisto on kuitenkin tekaissut tasa-arvosta ja ihmisarvosta retorisia verukkeita, joita se käyttää perustelemattomina iskusanoina omien päämääriensä ajamiseen uskotellessaan, että oikeus muuttaa Suomeen on perusteltua ”tasa-arvon” nojalla. Valtavirtamedia on toistanut vihervasemmiston näkemykset lehdissä ja sähköisissä äänitorvissaan kyseenalaistamatta.

Olennaista on, että ihmisoikeuspuheen warrantiksi tekaistu tasa-arvon käsite ei luo *oikeudenmukaisuutta*. Itse asiassa *eriarvoisuuden kieltäminen olisi väärin*, sillä se rikkoisi meritokraattista oikeudenmukaisuusperiaatetta, jonka mukaan ihmisten on nautittava ansioidensa mukaista asemaa ja arvostusta. Tähän perustuu koko järjestäytynyt yhteiskunta. Myös viranomaisvalta tuottaa eriarvoisuutta esimerkiksi armeijassa, työelämässä ja kouluissa, joissa ihmisiä arvostellaan ja laitetaan paremmuusjärjestykseen. Se ei ehkä ole kaikkien mielestä mukavaa eikä jokaisen edun mukaista, mutta se on oikeudenmukaista ja vallitseva tosiasia, jolle ei ole parempaa vaihtoehtoa.

Äärimmäinen tasa-arvo voidaan kokea oikeuksien loukkaukseksi, kuten Kiinan kansantasavallassa, jossa kokeiltiin sotilasarvojen poistamista kulttuurivallankumouksen aikana. Toiminnan mahdollistamiseksi syntyi olosuhteiden pakosta varjohierarkia, kun käskyvaltasuhteita päädyttiin osoittamaan rintapielessä olevien kuulakärkikynien määrällä.

Sekä tasa-arvon oma olemus että ansaintaperustaisen oikeudenmukaisuuden idea on käännetty nurin uuteen yhdenvertaisuuslakiin sisällytetyssä positiivisessa erityiskohtelussa,[356] josta käytetään myös käänteisen syrjinnän nimitystä. Ansiotonta tasa-arvoa on yritetty tuottaa nostettaessa ulkomaalaisia oman kansakunnan edelle asuntojonoissa, työpaikkojen täytössä ja perustamalla erityisiä sosiaalipalveluja jopa pyhän sodan kävijöille.[357]

---

[356] Positiivinen erityiskohtelu perustuu vuonna 2015 voimaan astuneen yhdenvertaisuuslain (30.12. 2014/1325) 9 §:ään. Mahdollisuuden perustuslaillisen yhdenvertaisuuden sivuuttavaan käytäntöön antoi Euroopan neuvoston direktiivi 2000/43/EY (29.6.2000), jonka mukaan ”erityistoimenpiteiden” käyttö rotuun tai etniseen alkuperään liittyvien haittojen korvaamiksi *ei ole kielletty*. Mutta EU:kaan ei katso voivansa *velvoittaa* positiiviseen erityiskohteluun.

[357] Helsingin Sanomat yritti perustella maahanmuuttajille annettavia parempia palveluja ”kontrollin parantamisella” toimittaja Noona Bäckgrenin jutussa ”Helsinki lisäämässä merkittävästi paperittomien maahanmuuttajien palveluita – ’Haluamme tietää, keitä kaduillamme liikkuu’” 23.8.2017. Lehti halusi myös vähätellä perussuomalaisten vastalauseita ”tunteisiin” viittaavassa ja saman toimittajan kirjoittamassa jutussa ”Paperittomien aseman parantaminen kuumentaa tunteita Helsingin perussuomalaisissa – ’Minusta on käsittämätöntä, että avataan tällainen Pandoran lipas’”, jossa siteerattiin kaupunginvaltuutettu Mari Rantasta 24.8.2017.

Ilta-Sanomien tuotua esille Vantaan perhepalvelujen johtajan Anna Cantell-Forsblomin näkemyksen, jonka mukaan asuntojen, työpaikkojen ja opiskelupaikkojen nopeampi jakaminen maahanmuuttajille kuin kantaväestölle voi estää Isis-taistelijoiden radikalisoitumista Suomessa, perussuomalaisia edustava Mika Niikko kirjoitti aiheesta Uuden Suomen blogiinsa 30.8.2017 ja Uusi Suomi teki hänen kannanotostaan jutun ”Kansanedustaja ’vierastaistelijoiden ohituskaistasta’: ’Isku tuhansia Vantaan asunnottomia kohtaan’”. Ilta-Sanomat kirjoitti aiheesta 30.8.2017 julkaistussa jutussa ”Suomeen palaaville Isis-taistelijoille esitetty ’ohituskaistaa’ sosiaalipalveluihin”.

Vastakkain ovat tällöin joutuneet toisaalta ansaintaperustainen oikeudenmukaisuuskäsitys ja toisaalta kehitysoptimistinen idealismi, jonka mukaan vierasperäisten uskotaan sopeutuvan oloihimme ja kantaväestöjen hyväksyvän heidän etuoikeutensa. Valtamedia puolestaan on mennyt vierasperäisten suosimiseen täysin palkein mukaan ymmärtämättä, että etuoikeuttaminen ei tuota moraalista legitimaatiota vaan kylvää katkeruutta. Siinä pellossa puolestaan orastaa viha, jota valtamedian äänitorvien olisi syytä välttää.

Ne, jotka vetoavat perustuslailliseen yhdenvertaisuuteen, eivät ole myöskään pohtineet, pitääkö tasa-arvo nähdä lähtökohtana vai päämääränä. Sen sijaan kysymystä on käsitelty paljon valistusfilosofiassa. Filosofian valossa tasa-arvoa ei pitäisi ymmärtää päämääräksi vaan lähtökohdaksi, toisin sanoen mahdollisuuksien tasa-arvoksi. Siltä viivalta jokainen pyrkiköön kohti päämääräänsä, vapautta, joka puolestaan ei sovi lähtökohdaksi, sillä ihmiset eivät ole lähtökohtaisesti kovin vapaita.

Tasa-arvolla politikoiminen toimii esimerkkinä siitä, että järkiargumenteilla ei ole ollut merkitystä, kun monikulttuurisuuden ideologiaan sitoutettuja henkilöitä on nostettu professoreiksi ja Yleisradion sekä Helsingin Sanomien toimittajiksi. Niissä asemissa he ovat osoittaneet, että sellainen, mitä olisi vielä 1980-luvulla pidetty mielettömyytenä, on nykyisin julkisen keskustelun valtavirtaa, jonka vastustaminen pyritään leimaamaan ”ääriajatteluksi”, ”rasismiksi” tai ”kansanryhmää vastaan kiihottamiseksi”. Julkinen järjettömyys ja koko Euroopan kohtalo ovat saaneet suorastaan farssimaisia piirteitä, kun ihmisoikeusjuristit ovat vaatineet hulluuden maksimointia ja rajojen avaamista sekä väestöjen vapaata vyörymistä rajojen yli yleisten ihmisoikeuskultin varjolla.

Kuitenkin myös rasismia, uskonrauhan rikkomista sekä kansanryhmää vastaan kiihottamista koskeviin syytöksiin voitaisiin suhtautua johdonmukaisten filosofisten ajatuskulkujen pohjalta. Rasismia on vain ihmisarvon kiistäminen rodun perusteella eikä rotuoppi, eli rotujen pitäminen ontologisena tosiasiana. Viimeksi mainittu on vain todellisuuden tunnustamista. Rasismia ei ole myöskään erojen tai erilaisuuksien myöntäminen, joka voi olla hyvin eettistä, sillä se mahdollistaa ansaintaperustaisen oikeudenmukaisuuden ja ihmisten oikeuden olla oma itsensä.

Uskonnonvapaus puolestaan ei voi koskea rajoituksetta mitään uskontoa, ei myöskään islamia, sillä eritoten islam ei hyväksy vapaata uskonnon harjoittamista sen enempää muunuskoisille kuin omille jäsenilleenkään, joita islam uhkaa eroamistapauksissa kuolemanrangaistuksella. Rangaistuksen ja sen langettajan ollessa vailla lain suojaa uhkaus täyttää rikoksen tunnusmerkit, ja ollessaan järjestelmällistä se merkitsee kiihottamista islamista luopuneiden kansanryhmää vastaan tehosteena rikoksista raskain: murha. Toisella tavalla sanottuna muslimiyhteisön pitäisi itse hyväksyä uskonnonvapauden ihanteet ennen kuin uskonnonvapaus voisi rajoituksetta kohdistua muslimiyhteisöön itseensä. Lähtökohtana tulisi tällöin pitää länsimaisessa filosofiassa yleisesti hyväksyttyä kultaisen säännön etiikkaa, jonka mukaan yksittäisten tekojen oikeutus perustuu niiden universalisoitavuuteen ja vastavuoroisuuteen, toisin sanoen mahdollisuuteen hyväksyä ne kaikkia ihmisiä velvoittaviksi periaatteiksi (kantilainen etiikka). Koska muslimit eivät uskonnossaan niin tee ja islam on merkittävä vallankäyttäjä yhteiskunnassa, pitäisi uskontokritiikin heitä ja islamia kohtaan olla erityisen oikeutettua.

Uskontososiologian näkökulmasta muslimiyhteisön kyvyttömyys ja haluttomuus ymmärtää tai hyväksyä itseensä kohdistuvaa kyseenalaistamista ja pilkkaa on merkki uskonnon totalitaristisuudesta. Nauru voisi saattaa sen valtarakenteet kyseenalaisiksi. Islamin

kehittymättömyys ja pysähtyneisyys keskiaikaiselle tasolle perustuvat juuri siihen, ettei islamin sisällä ole sallittu eikä edelleenkään harjoiteta kriittistä Koraanin tutkimusta, kuten kristinuskossa, jossa kriittinen Raamatun tutkimus on johtanut reformaatioprosessiin, sekularisaatioon ja uskonnon näkemiseen profaanina ideologiana. Islamin lietsoman tosikkomaisuuden tueksi ei juristien olisi pitänyt hurahtaa missään tapauksessa mukaan, sillä näin meitä uhkaa myös lakikirjojen muuttuminen Koraaneiksi sekä oikeuskäytännön liukuminen huomaamatta *sharia*-lain suuntaan.

Niinpä ”uskonnonvapaus” ja siihen nojaava pyrkimys taata ”uskonrauha” sekä ”kansanryhmien loukkaamattomuus” eivät ole moraalisia absoluutteja eivätkä juridiikan apriorisia periaatteita, joita ei voitaisi kyseenalaistaa, vaan niiden varaan rakennetut väitteet ovat relatiivisia aksioomia, hypoteeseja ja presuppositioita, joiden kyseenalaistaminen on filosofisesti katsoen erittäin suositeltavaa. Koska uskontojen kautta käytetään huomattavaa valtaa, on uskonnollisten yhteisöjen arvosteleminen moraalisesti ja eettisesti perusteltua toimintaa, joka saattaa olla hyväksi myös niitä kannattaville ja uskontojen uhreiksi joutuneille kansanryhmille itselleen.

Toisaalta en ihmettele, miksi muslimiterrorismin myötä eräät uppiniskaisimmat ovat alkaneet uskoa entistä vankkumattomammin Allahiin. Muslimien tekemät rikokset ovat olleet niin räikeitä, että ihmisistä itsestään ei olisi inhimillisyytensä vuoksi moisiin veritekoihin, vaan tueksi tarvitaan jokin jumala, kuten osoitin käsitellessäni erään eurooppalaisen filosofin uskontokritiikkiä ensimmäisessä väitöskirjassani vuonna 1997.[358]

Nurinkurista on, että poliittisen korrektiuden ja hienovaraisuuden kautta länsimaisen yhteiskunnan keskeisistä ihmisarvon perusteista, kuten sananvapaudesta, on tehty miinakenttä, jolla kantaväestöjen pitää sipsutella varpaillaan, jotta ei joutuisi tuomituksi oikeudessa. Erityisesti tämä näkyy Suomessa, jonka tuomioistuinlaitoksesta on Euroopan ihmisoikeussopimusta soveltaessaan tullut jopa EIT:tä itseään ankarampi sananvapauden rajoittaja.

Eurooppalaisen Oikeusturvan Keskusliitto ry (EOT) on laskenut, että EIT on jakanut Suomelle enemmän tuomioita kuin muille pohjoismaille yhteensä. Suomi on saanut vuosien 1994–2008 välillä 74 langettavaa päätöstä. Samaan aikaan Ruotsi on todettu syylliseksi 22 kertaa, Norja 19 kertaa, Tanska 9 kertaa ja Islanti 6 kertaa.[359] Suomi on tuomittu erityisesti oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin (artikla 6) ja yksityisyyden (artikla 8) loukkaamisista sekä sananvapauden (artikla 10) rikkomisista, ja Suomen lainkäyttölinja on siis ollut ristiriidassa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen omien periaatteiden kanssa.

EOT toteaa, että ”Suomen oikeuslaitoksen ja EIT:n tulkinnat perusoikeuksista näyttävät eroavan toisistaan. EIT on yleensä painottanut sananvapauden ja vapaan tiedonvälityksen merkitystä, kun taas kotimaiset oikeusistuimet ovat korostaneet yksityisyyden suojaa.” EOT jatkaa: ”On olemassa näyttöä siitä, että kansalliset tuomioistuimet avoimesti ja vapaasti vastustavat Euroopan Ihmisoikeustuomioistuimen päätöksiä ja jättävät huomiotta ihmisoikeuslainsäädännön päätöksenteossaan.” Järjestö päättää lausuntonsa johtopäätökseen, jonka mukaan ”EOT:n tietojen mukaan viimeaikainen kehitys Suomessa on johtanut siihen, ettei yksittäisillä kansalaisilla ole mahdollisuutta puolustaa tasapuolisesti oikeuksi-

---

[358] Ks. teoreettisen filosofian väitöskirjani *Rakkauden välittäjä* (1997) ensimmäistä päälukua, jossa käsittelen Simone Weilin uskontokritiikkiä.

[359] Eurooppalaisen Oikeusturvan Keskusliitto ry vuonna 2010 antamassaan lehdistötiedotteessa ”Suomi loukkaa eniten ihmisoikeuksia”. European Court of Human Rights, Country Statistic, 1.1.2009.

aan erityisesti tilanteissa, joissa vastapuolena on vahvan taloudellisen tai valta-aseman omaava taho.”[360]

Viime vuosina Suomen saamat tuomiot ovat vähentyneet, sillä EIT:n lainkäyttölinja on lähentynyt Suomen leväperäistä käytäntöä. Näin vastakkain ovat joutuneet klassisella ja sosialismista tutulla tavalla valtio ja yksilö, jota puolustamaan sananvapaus perustettiin Magna Cartan kirjoittamisen aikoina.

8.7. Faktojen kaipuu ja kelluvat merkitsijät

Olen edellä halunnut havainnollistaa, että maahanmuutto- ja turvapaikkaongelmat ovat pohjimmiltaan poliittisia, mutta niistä on tehty valtamedian myötävaikutuksella moraalisia kysymyksiä, joihin on vasemmistolaisten juristien toimesta liitetty oikeudellinen näkökulma. Näin on syntynyt ihmisoikeusretorinen puheentapa, jossa kansallista ja kulttuurista itsesuojelua vastustetaan ”vapauksien” ja ”oikeuksien” verukkeilla. Lavastamalla isänmaallinen ajattelu ja toiminta ”rasismiksi” tai ”vihapuheeksi” on luotu myös repressiivistä toleranssia, eli tukahduttavaa suvaitsevuutta, jonka kautta perätään oikeuksia vierasperäisille ja rajoitetaan kantaväestöjen vapautta sekä esitetään suuria vaatimuksia. Koska yksien oikeudet ovat toisille siirrettyjä velvollisuuksia, ei suvaitseva ja oikeuksilla kyllästetty yhteiskunta ole vapaa vaan poliitikkojen ja viranomaisvallan voimakkaasti rajoittama yhteiskunta, jossa julkinen valta vaatii kantaväestöjen vapautta maksuksi yhteensovittamistyöstään.

Mediassa, politiikassa ja lainkäytössä vallalle päässeen retoriikan uhreja eivät ole vain suomalaisten ihmisten perusoikeudet vaan etenkin *perus*suomalaisten yleiset oikeudet, kun syntynyttä kritiikkiä on koetettu tukahduttaa rajoittamalla sananvapautta ja laittamalla länsimaalaisten perusoikeuksia länkiin. En puutu tässä yhteydessä tarkemmin siihen tapaan, jolla valtakunnansyyttäjänviraston syyttäjät ovat haastaneet maahanmuuttokriittisiä perussuomalaisia järjestelmällisesti oikeuteen ja epäilleet heitä rikoslain ideologisten kohtien pohjalta ”uskonrauhan rikkomisesta”, ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta” tai ”kunnianloukkauksista”. Olen käsitellyt nämä tapaukset blogikirjoissani aina alkaen Jussi Halla-ahon ja Freddy van Wonterghemin oikeudenkäynneistä päätyen Sebastian Tynkkysen ja Terhi Kiemungin tuomioihin ja todennut ne poliittisiksi näytöksiksi, joilla ei ole perustaa moraalifilosofian, sananvapauden eikä kansanvallan näkökulmasta.[361]

Syytteitä nostaneet perusoikeusfundamentalistit ja ihmisoikeuslegalistit eivät näytä

---

[360] Sama.

[361] Ks. kirjoituksiani ”Sananvapauden vaaran vuodet” 17.11.2007, ”Sananvapauden kuolinkellot” 8.1.2008, ”Halla tuli, vihreät pellot pani” 13.11.2008, ”Virheet – De Röda” 18.11.2008 ja ”Yksilöä vastaan kiihottamista” 13.12.2008 (teoksessani *Sensuurin Suomi*), ”Julkisen sanan neuvosto loogikkona” 11.3.2009, ”Median ja viranomaisten ajatusmaailmasta” 19.3.2009, ”Puolustaako Valtakunnansyyttäjänvirasto pedofiliaa?” 27.3.2009, ”Revansseja” 29.3.2009, ”Virolainen puolustaa suomalaisia” 8.4.2009, ”Viimeinen voitelu” 19.8.2009, ”Korkeasti koulutettujen kurittaminen” 21.8.2009, ”Jussi Halla-aho, lehdistön suosikki” 25.8.2009, ”Tasa-arvo ei etene tuomitsemalla” 8.9.2009 ja ”Vuoden huippukohtia” 28.12.2009 (teoksessani *Kansanvallan varkaat*), ”Oikeuslaitoksen kello jätättää” 9.6.2010 ja ”Myrsky vesilasissa laantunut” 29.10.2010 (teoksessani *Valhe kaatuu*), ”Korkein oikeus antoi tukensa Halla-ahon uudelleenvalinnalle” 8.6.2012 (teoksessani *Minuutti on mennyt*), ”Sensuurin viikate niittää taas” 1.11.2016 ja ”Syyttäjät makutuomareina” 11.11.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*) sekä ”Oikeus ja strutsinmuna” 12.1.2017, ”Vaalimainontaa vai maalivainontaa” 16.1.2017 ja ”Kun viha ei jää vain puheeksi” 2.2.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

ymmärtävän, että ei ole tuomarien asia päättää, mitä ihmiset saavat ja voivat ajatella tai sanoa ja kuinka heidän pitää toimia. Siitä pitäisi päättää *poliittisissa prosesseissa*, jolloin asiat kuuluisivat kansalaisyhteiskunnassa ratkaistaviksi, aivan niin kuin Geert Wildersin puolustajaksi ryhtynyt Leidenin yliopiston oikeustieteen professori Paul Cliteur sanoi vuonna 2017 valmistuneessa dokumenttiohjelmassa:

> Kun poliitikkoja tuomitaan julkisesti esitettyjen mielipiteiden takia, on vaarana, että julkisesta keskustelusta tulee mahdotonta. Poliitikkojen ei pitäisi joutua miettimään kaikkea sanomaansa etukäteen oikeustoimien varalta. Loppujen lopuksi äänestäjät arvioivat poliitikkojen näkökulmien ja mielipiteiden oikeellisuuden. Jos mielipiteet eivät miellytä, ääniä ei tule. Se on normaali toimintatapa demokratiassa. Se on muuttumassa tällaisten tuomioiden takia.[362]

Tunnetun hollantilaisen oikeusfilosofin ja vapaa-ajattelijan toteamuksessa ei ole mitään muuta erikoista kuin että sen sanoi professori. Vastaava ei olisi mahdollista Suomessa, vaan sitä pidettäisiin ”tieteellisesti perustelemattomana populismina”.

Vasemmistolaisessa argumentaatiossa ei ymmärretä myöskään normien ja tosiasioiden eroa, ja sekaisin menevät ne kuuluisat puurot ja vellit. Esimerkiksi toimittaja Tuomas Murajan teoksessa *Faktat tiskiin* yhdytään takinkääntäjädemarina tunnetun ja kokoomuksen nykyisen kansanedustajan Juhana Vartiaisen mielipiteeseen, jonka mukaan ”perussuomalaisten maahanmuuttopoliittinen ohjelma vaikuttaa perustuslain vastaiselta” ja todetaan kannanoton olevan ”oikein”.[363] Väitteen todistelussa tukeuduttiin Tuomas Ojasen lainluentaan ymmärtämättä, että perustuslain *normit* eivät ole yhteiskunnallisia *tosiasioita* eikä niistä myöskään voida johdella faktoja. Poliittiset ohjelmat puolestaan koostuvat mielipiteistä. Niiden ei pidäkään noudatella normeja vaan ilmaista päämääriä ja asettaa tavoitteita normien laatimiselle sekä muokkaamiselle. Huvittavaa on, että Tanskan sosiaalidemokraattisen puolueen maahanmuuttopoliittiset kannanotot pakolaiskiintiöiden palauttamisesta ja turvapaikanhakijoiden lähettämisestä YK:n hallitsemille pakolaisleireille Afrikkaan ovat viime aikoina alkaneet muistuttaa Perussuomalaisten vastaavia aiemmin julkaisemia näkemyksiä, ja puheenjohtaja Mette Frederiksen sanoo tiukennusten perusteeksi olevan tärkeää tehdä ”nykyistä inhimillisempää pakolaispolitiikkaa”![364] Maanpinta ja sen tosiasiat lähestyvät siis kovaa vauhtia ihanteiden normitaivaasta tipahtaneita.

Piru asuu pikkuasioissa, ja siitä kertoo myös kiistely ”faktoista”. Edellä mainittu toimittaja Muraja tunnetaan julkisuudessa koomikko Simo Frangénin kihlatun ja vihreiden entisen kansanedustajan Rosa Meriläisen nykyisenä puolisona sekä ”Faktabaari”-nimisen tietojentarkistuspalvelun työryhmän aiempana jäsenenä, joka tapasi Meriläisen rasisminvastaisessa ”Peli poikki” -mielenosoituksessa tämän vielä asuessa exänsä kanssa.[365] Muraja oli myös yksi niistä viidestä henkilöstä, joille myönnettiin Bonnierin journalistipalkinto Vuoden journalistisesta teosta 2014. Niinpä Faktabaari tarjoilee ”faktoja” aina, kun ne myötäilevät vihervasemmiston poliittista maailmankuvaa mutta vaikenee tosiasioista sil-

[362] Oikeustieteen professori Paul Cliteur Yleisradion TV1:n Ulkolinjassa 9.3.2017, kohta 36:00.

[363] Toimittaja Tuomas Muraja teoksessaan *Faktat tiskiin* (2017, s. 51–53).

[364] Suomen Uutiset jutussa ”Tanskan Demarit: Turvapaikanhakijat leirille Afrikkaan” 5.2.2018.

[365] Ilta-Sanomat 28.1.2018 ”Rosa Meriläisen puoliso Tuomas Muraja saa valtiolta 560 e/kk tekemättä mitään – Perustulokokeiluun valinta lopetti töiden valikoinnin”. Kotiliesi 1.3.2018 ”Pika-avioituneet Rosa Meriläinen ja Tuomas Muraja: ’Seurusteluaika jäi melko olemattomiin’”.

loin, kun ne paljastavat maahanmuuton kustannuksia ja monikulttuurisen yhteiskuntanäkemyksen ongelmia. Puolueellisuuden piikkiin meni siis tämäkin tempaus ja sen pikainen laakeroiminen valtamedian omalla palkinnolla. Sitä paitsi eräs fakta on, että Faktabaari näyttää plagioineen logonsa Bentley-automerkiltä.

Mitä merkitystä yhteiskunnallisen keskustelun alistamisella poliittisesti valikoiduille näennäistosiasioille ja juridiselle diskurssille sitten oikein on? Lukemalla lakiläppää lainlaatijoille on ’ihmisoikeuksista’, ’perusoikeuksista’, ’ihmisarvosta’ ja ’tasa-arvosta’ tehty ’vihapuheen’ ja ’totuuden jälkeisen ajan’ kaltaisia sisällöltään määrittelemättömiä tai lavennettuja käsitteitä, joita käytetään propagandistisessa tarkoituksessa. Tieteen vihervasemmistolaisessa huutosakissa näille käsitteille on annettu operationaalinen asema ilman, että niiden sisältöä olisi määritelty. Kun käsitteiden merkitys on puhujien omien presuppositioiden varaista, niitä voidaan tahallisesti käyttää tosiasioiden ja niiden herättämien vastenmielisyyksien välisen eron liudentamiseen, jolloin puhe maahanmuuton aiheuttamista ikävistä tosiasioista pyritään torjumaan ”vihan ilmaisuina”.

Tällaisesta argumentaatiosta on tuloksena Claude Lévi-Straussin tarkoittamia ”kelluvia merkitsijöitä” (*signifiant flottant*), eli laveita tai epämääräisiä käsitteitä, joista esimerkkejä tarjoavat myös ’hyvän kehä’, ’kestävä kehitys’ tai ’hyvinvointiyhteiskunta’. Niiden tarjoamiin henkareihin voi kukin sitten ripustella mitä tahansa, ja niihin liittyvää taianomaista sumutuksen voimaa ranskalaisstrukturalisti kuvaili myös sosiologi Marcel Maussilta lainaamallaan käsitteellä ’mana’.[366]

Manalla puolestaan tarkoitetaan uskontotieteessä salaperäistä tai yliluonnollista voimaa, jota ei voida mitata eikä määritellä ja ei joka luonnostaan kuulu kaikkein tavanomaisimpien käsitteiden kylkeen. Esimerkiksi kiven, keihään ja lehmän käsitteet eivät liioin kellu, vaan ne ovat melko kiinnitettyjä ja helposti määriteltävissä. Mutta myös niistä voidaan tehdä kelluvia merkitsijöitä, kun niihin liitetään manaa, joka lähettää ne lentoon ja jonka vuoksi ihmiset alkavat pelätä tai kunnioittaa niitä. Kaikkein yksinkertaisimmatkin käsitteet voivat siis alkaa kellua, kun niihin yhdistetään monimutkaisia tabusääntöjä, joiden syntymistä selittää Sigmund Freudin psykoanalyyttinen teoria ja hänen näkemyksensä oidipuskompleksista.

Niinpä myöskään ’monikulttuurisuuden’, ’maahanmuuton’ ja ’vihapuheen vastaisuuden’ markkinoiminen ei poikkea paljoa cola-juoman myymisestä. Näitäkin asioita voitaisiin lähestyä arkisesti ja realistisesti taskulaskin kädessä, mutta niihin liitetyn manan ja pyhyyden voiman johdosta ne ovat nousseet ilmaan kuin taikamatot, vesipiiput ja teeastiastot spiritististen istunnoissa. Ilman manaa ei Coca-Colakaan olisi muuta kuin värjättyä, maustettua ja hiilihapotettua sokerivettä, mutta väsyttävällä mainonnalla yksinkertaisen tuotteen yhteyteen on saatu liitetyksi käsitys, että se on jotakin ”enemmän” ja ”aidompaa”: *the real thing*.

Samasta asiasta, eli kelluvan merkitsijän synnyttämisestä, on kyse ’monikulttuurisen yhteiskunnan’ markkinoinnissa. Olette kai kuulleet viidakkokuumeisten huokaisevan, ”kunpa Suomikin voisi olla *aidosti monikulttuurinen*”, siis mielikuvien tasolla jotenkin henkevämpi, korkealentoisempi tai jalostuneempi, sosiaalipsykologian kielellä *subliimi*. Sanon ”mielikuvien tasolla”, sillä kelluvaan merkitsijään liitetty mana on pelkästään kuvitteellinen asia, eivätkä yhteiskuntamme kausaaliset syy–seuraus-suhteet ja säännönmu-

[366] Claude Lévi-Strauss esipuheessaan Marcel Maussin tekstikokoelmaan *Sociologie et anthropologie* (1950).

kaisuudet muutu sen johdosta miksikään. Sen vuoksi kelluvien merkitsijöiden käyttäminen edustaa väistämättä todellisuuspakoa ja käyttäjien omaa itsepetosta.

Miksi kelluvia merkitsijöitä sitten suositaan mediassa ja oikeustieteessä sekä yhteiskuntatieteessä ja -politiikassa? – Siksi, että ne tarjoavat ”ainutlaatuisen myyntiväittämän” (*unique selling proposition*, USP), jonka johdosta myös tieteilijät voivat kaupitella asiakkailleen linimenttiä pulloissa. Pahinta on, että monikulttuurisuuden edistämisestä innostuneet juristit ja sosiaalitieteilijät eivät enää pyri selittämään yhteiskunnan ilmiöitä älyllisesti, vaan he ovat taantuneet taikureiksi ja tendenssitutkijoiksi sekä tämän kirjan alussa viittaamikseni eliksiirikauppiaiksi.

Ongelma on sama, jonka Ludwig Wittgenstein tiedosti *Filosofisissa tutkimuksissaan* katsoessaan, että kielen pahin uhka on kieli itse; se kun joutuu helposti abstraktioiden harhauttamalle tyhjäkäynnille. Tästä tilasta ei ole muuta ulospääsyä kuin palaaminen kokemuksen kotoisille kohtaamispinnoille, joissa todellisuuden rosoisuutta ja ristiriitaisuutta ei voida häivyttää saati sovittaa maagisilla käsitteellisillä taikatempuilla.[367] Varjopuolena juurille paluussa on joitakin henkilöitä ajatellen vain se, että samalla haihtuu myös tieteilijän tai sellaisena esiintyvän ”manavoima”.

8.8. Sananvapauden rajoitukset ovat tuhoamassa myös kielen

Sanankäytön normatiivinen kiristely ja kuristelu eivät rajoitu vain kielen käyttöä koskeviin käytännöllisperäisiin sääntöihin, joilla yritetään määritellä, mitä saa, ei saa tai pitäisi sanoa ja kenelle tai kuinka. Sen sijaan normittaminen on tunkeutunut kielen sisäisiin kielioppisääntöihin, rakenteisiin ja merkityksiin. Kieli itse muodostaa normatiivisen ja sopimuksenvaraisen järjestelmän, jonka ulkoiset sosiaaliset ja pragmaattiset rajoitukset ulottuvat syntaktiselle eli rakenteelliselle ja semanttiselle eli merkitysopilliselle tasolle.

Jälkimodernille yhteiskunnalle ominaisena pidetään ”hajoamisen estetiikkaa” ja siihen liittyvää todellisuuskäsitysten monenkirjavoitumista, joka puolestaan on luonut suurta painetta yhdenmukaistamiseen. Sama näkyy myös kielessä. Merkitysten laventuminen on synnyttänyt disseminaatiota, eli etääntymistä ja vieraantumista alkuperäisistä ja yksiselitteisistä määritelmistä, mutta vastareaktionaan se on tuottanut myös halua tavoitella tarkkoja sekä täsmällisiä ilmaisuja, sillä laiminlyömisestä on ollut luvassa ankaria rangaistuksia.

Viimeksi mainitusta seikasta johtuu, että yhteiskunnasta voidaan keskustella enää pelkästään sosiaaliteknokraattisessa viitekehyksessä. Tämä on kelluvien merkitsijöiden käytön ja siihen liittyvän nonkonformismin ja dekoheesion toinen ääripää ja sellaisena vastakohtansa leimaama. Sen tuloksena on ollut Jürgen Habermasin tarkoittamaa ”elämismaailman kolonisaatiota” ja Herbert Marcusen teoksessaan *Yksiulotteinen ihminen* viittaamaa ”totaalisen hallinnon kieltä”.[368] Sille ovat ominaisia yhtäaikainen merkitysten laventuminen ja mitäänsanomattomuus sekä näennäisen tarkka oikeusopillinen määritelmällisyys, jonka takana kumisevat tyhjät tynnyrit. Kyseinen kieli koostuu positivismin mukaisesta

[367] *Filosofisissa tutkimuksissaan* Ludwig Wittgenstein pitää kielen höllentymistä suorastaan ”sairautena” (§ 255, s. 151) ja kirjoittaa halustaan palauttaa ”[…] sanat niiden metafyysisestä käytöstä takaisin niiden jokapäiväiseen käyttötapaan[.]” (§ 116, s. 89), toisin sanoen ”rosoisena” (§ 107, s. 86) pitämäänsä arkitodellisuuteen. Aiheesta katso esimerkiksi toista väitöskirjaani *Sosiaalipsykologian sydän* (2015, s. 374, viite 631), jossa tarkastelen pragmatismin teoriahistoriaa yhteiskuntatieteissä.

[368] Herbert Marcuse teoksessaan *Yksiulotteinen ihminen* (1964 [1969]), s. 103).

yksinkertaisia ja immanentteja asiantiloja kuvaavista lauseista, kuten ’kerjäläinen istuu kadulla’, ja maailmoja syleilevistä, löysistä ja abstrakteista väittämistä, kuten ’maahanmuutto on hyvä arvopohja’.[369]

Mitä merkitystä kielen sisäisellä disseminaatiolla ja merkityksistä tyhjentymisellä sitten on? – Sitä, että olemme filosofeina menettämässä tärkeimmän työvälineemme, kielen, joka on pilaantumassa samalla, kun kielen ulkoiset normatiiviset rajoitukset syövät sitä sisältä ja amputoivat pois rikkaan ja merkityksiä kantavan sanankäytön. Tästä johtuu sitten vaikutelma, että ”kaikki on jo tullut sanotuksi” ja keskustelu on saavuttanut kyllästymispisteen, jossa asenteet ovat lukkiutuneet ja osapuolten välillä vallitsee sovittamaton näkemysero, juuri se, johon olen viitannut puhuessani kahdesta todellisuuden tulkintalinjasta tai narraatiosta.

Ainoa keino välttää itsensä toistamista tässä usean päällekkäisen monologin sekamelskassa on ollut etsiä kokonaan uusia ilmaisumuotoja, kuten ironia, parodia ja sarkasmi. Myös ne oirehtivat disseminaatiosta ilmaistessaan jotakin muuta kuin välittömästi sanottua ja jättäessään tulkinnan avaimet vastaanottajien käsiin. Jos kaikkea ei sanota yksiselitteisesti, voi närkästynyt tai tahallisen ymmärtämätön mielensä pahoittaja löytää mahdollisuuden panetteluun ja huutaa apuun poliisin. Tätä sanotaan filosofian piirissä tyhmistymiseksi.

Se näkyy myös alistumisena nurkkapielien nuoleskeluun yliopistoissa. Ironia, parodia ja sarkasmi eivät olleet missään niin suosittuja kuin sosialistimaissa, joissa yhteiskuntakritiikkiä uskallettiin esittää vain vihjailevasti ja uskottavuuden rajoja juuri ja juuri hipoen: itsensä ympärille käpertyneen sekä anteeksipyytelevän ja itseään pilkkaavan huumorin varjolla, jättäen tuolloinkin auki sen, mitä sanoja oikeastaan tarkoittaa.

Normatiivinen ja pragmaattinen ilmatilanvalvonta ovat siis johtaneet kielen mädäntymiseen syntaktisella ja semanttisella tasolla. Siitä esimerkkeinä ovat muoti-ilmaisut ja uuskieli, jonka sanastosta tunnetaan ’vihatotuuden’ ja ’vastuuvalheen’ käsitteet – esimerkiksi lauseessa: ”En voi sanoa vihatotuutta, vaan täytyy ladella vastuuvalheita, koska rasismi.” Lauseen loppumuotoilu on anglisismi ja myötäilee muotoilua ’because of racism’. Vierasperäisten puhetapojen sarkastinen jäljittely omassa kielessä sisältää arvostelua kaikkea kielipuolisuutta kohtaan. Lauserakennetta vandalisoimalla tavoitellaan verbaaliterrorismia, jolla koetetaan viestittää, että kielen turmeleminen ei ole hyväksi.

Lauseen keskellä kukkivat vihatotuuden ja vastuuvalheen käsitteet puolestaan ovat uudissanoja, joissa on liitetty yhteen kaksi keskenään riitelevää ajatusmaailmaa. Totuus harvoin sisältää mitään vihaa, vaikka se usein tuokin esille jotakin kielteistä. Vihatotuuden käsitteellä on tarkoitus viestittää, että totuus saattaa herättää vihaa vastaanottajan tajunnassa, jolloin vastuu suuttumisesta kuuluu tietenkin vastaanottajalle itselleen; onhan sen syynä pelkkä viaton totuus. Vastuuvalheen käsitteessä kunniaton käytös, valehtelu, puolestaan on käännetty amelioraatiomaisesti nurin, toisin sanoen näennäisesti hyväksi ja suositeltavaksi, ja siihen on liitetty ”vastuun” näkökulma, jonka vuoksi pitää muka valehdella, ettei tulisi loukanneeksi muita. Tarkoitus lienee herätellä huomaamaan, että ihmisiä loukkaa jo valehteleminen sinänsä.

Tällaisessa infantiilissa hienostelussa ei ole tietenkään mitään järkeä, mutta asiaan liittyvä painostus kertoo, että sananvapauden normatiiviset ja pragmaattiset ehdot kiristyvät,

[369] Käsittelin kysymystä myös Wittgensteinin ja Lévinasin kielikäsitysten valossa teoksessani *Dialoginen filosofia* (kolmas painos 2015, s. 131–138).

ja kiristelyn vaikutukset yltävät kielen ja sen rakenteiden, niin kieliopin kuin merkitysopinkin, tasolle. Sananvapauden rajoittaminen siis haavoittaa kieltä, ja siihen liittyvä kansainvälinen tuputus on tuhoamassa suomen kielen sanastoa ja ilmaisujen merkitystä.

Sananvapauden rajoittaminen on järjen vastaista jo siksi, että rajoitettu vapaus ei ole mitään vapautta, mutta erityisesti siksi, että kaiken sanomisen idea on välittää ajatuksia juuri sellaisina kuin sanojat itse katsovat hyväksi. Viestinnän rajoittaminen siis kamppaa nurin viestinnän alkuperäisen idean, jonka vuoksi mitään viestintää on.

Jos viestejä aletaan valikoida, voidaan kysyä, miksi kukaan pyrkisi sanomaan enää mitään. Muokattuina heidän viestinsä eivät enää edusta sanojiensa alkuperäisiä näkemyksiä, ja vastuu viestinnästä siirtyy välittäjille, sensuroijille ja valikoivaa journalismia tekevälle valtamedialle.

Friedrich Nietzsche nauraisi pitkät naurut jo sananvapauden käsitteelle, sillä nietzscheläisestä näkökulmasta vapaus on pelkkä pappien salajuoni, jolla ihmiset on saatu uskomaan jonkun auktoriteetin luovuttamaan vapauteen ja siihen, että oikeus tulee yksilöä korkeammasta kädestä.[370] Tässä mielessä 'sananvapaus' on samanlainen itseään vastustava kontradiktorinen käsite tai "sanariita", kuin 'monikulttuurisuus', joka sisältää kumoutumisensa ainekset. 'Sanan*vapaus*' ikään kuin vihjaa, että jossain yksilön ulko- tai yläpuolella on jokin taho, jolla on valta myöntää tai kieltää tuo vapaus ja päättää siitä, mitä yksilöt voivat tai saavat ajatella ja sanoa. Tällöin kyse ei olisi enää vapaudesta alkuunkaan.

Nykyaikaisen muotoilun tälle ajatukselle ja samalla myös Overtonin ikkunalle on tullut antaneeksi Noam Chomsky, joka kirjoitti teoksessaan *The Common Good* (1998), että "[ä]lykkäin tapa pitää ihmiset hiljaisina ja tottelevaisina on rajoittaa hyväksyttyjen mielipiteiden skaala, mutta sallia laaja keskustelu noiden sallittujen rajojen sisällä."[371] – Vasemmistoa sympatisoivana hän ilmeisesti tiesi, mistä puhui: kaksoissidoksesta ja sisäistetystä ristiriidasta. Sanankäyttö ja mielipiteiden kirjo yritetään nyt kuristaa vihervasemmiston sanelemiin ehtoihin ja sen tarjoamaan liekanaruun. Köysi ei näytä kuitenkaan kovin hyväjouhiselta, ja sitä löytyy jo niin runsain mitoin, että hirtettävien jalat ulottuvat maahan.

Nietzscheläisittäin asia voidaan nähdä myös niin, että sananvapauden vaatimukset ovat itsessään pahin sananvapauden rajoitus. Niitä esittämällä sanankäytön oikeutus annetaan itseltä pois, ulkopuolisiin käsiin, ja sananvapaus antaudutaan näkemään asiana, jota ylipäänsä voidaan rajoittaa. Tämä on jyrkässä ristiriidassa ajattelemisen ja sanomisen oman olemuksen kanssa ja vastustaa myös Nietzschen loisteliasta ihannetta, jonka mukaan kaikkien ihmisten tulisi asennoitua kunnioittavasti *itseensä*, suhtautua omaan oikeutukseensa myönteisesti, sanoa itselleen "kyllä" ja puhua omalla äänellään ("*das Jasagen zum Leben*"). Sen sijaan vihapuheen käsitteellä operoiva sosiaalitieteellinen ja oikeustieteellinen puhe ei ole muuta kuin ihmisyyttä halventavaa uskonnollista metafysiikkaa, joka ilmaisee ahdistusta, syyttämistä ja ihmisvihaa.

Vihapuheen käsite on niin lavea, että juuri sen ihmisyyttä halventava kielteisyys ja määrittelemättömyys tekevät siitä erinomaisen aseen sosiaalitieteellisten noitien ja juristinäätien käsiin. Tästä seuraa, että 'vihapuhe' on käsite, jota ei koskaan pidä sisällyttää mihinkään lakiin.

---

370 Friedrich Nietzsche teoksessaan *Antikristus* (1895 [2001], 49).

371 "*The smart way to keep people passive and obedient is to strictly limit the spectrum of acceptable opinion, but allow very lively debate within that spectrum* […]". Noam Chomsky teoksessaan *The Common Good* (1998, s. 43).

9. Populistiset populismisyytökset

Populismin käsitteestä on tullut kelluva merkitsijä, kun ”populismiksi” on koetettu lavastaa niin kansanvaltainen keskustelu kuin ennakkoluuloton tieteellinen argumentaatiokin. Mediassa ja tieteessä esitetyt populismisyytökset ansaitsevat kokonaan oman lukunsa, sillä vasemmisto on yrittänyt tehdä populismin nimileimasta eristysmateriaalia, jolla se on koettanut rajata agendaansa tottelemattomat ihmiset poliittisen ja tieteellisen toiminnan ulkopuolelle. Väitteet ”oikeistopopulistien hallitsemasta vaihtoehtomediasta” eivät ole siis olleet harmittomia, vaan niillä on ollut selkeä valtapoliittinen tavoite.

Maahanmuuttokriitikoiden karsinoiminen tai järjestyminen lähinnä yhteen puolueeseen, Perussuomalaisiin, johtuu juuri tästä eristämisestä. Jotta liberaalina esiintyvä oikeisto olisi voinut säilyttää toimintakelpoisuutensa vasemmiston sanelemien ehtojen pelissä, sen on täytynyt irtisanoutua kaikesta kansallismielisyydestä ja julistaa olevansa vasemmiston ihanteiden kannalla. Leimautumista pelkäävät porvaripuolueet tuomitsevat aidon kansallismielisen oikeiston kahdesta syystä: ensinnäkin säilyttääkseen hallituskelpoisuutensa vihervasemmiston silmissä. Ja toiseksi: vasemmiston harjoittama pitkäjänteinen propagandatyö on saanut kaiken isänmaallisuuden ja maahanmuuttovastaisuuden näyttämään populistiselta kansanvallan kalastelulta, äärioikeistolaisuudelta tai jopa fasismilta, joihin voidaan töhriä maailman kaikki paha.

Niinpä Euroopan uusi oikeisto *le nouvelle droite*, trumpilainen oppositio ja Pohjois-Amerikan *alt right* -ajatuspajat alkoivat nimittää tällaisia oikeistoliberaaleja ”vasemmistoa nuoleskeleviksi kukservatiiveiksi” (engl. *cucservatives*), eli näennäiskonservatiiveiksi. Sana on johdeltu englannin kielen sanasta ”*cuckold*”, joka merkitsee ’aisankannattajaa’, ja Suomessa sillä voidaan viitata Keskustaan ja Kokoomukseen, joiden puheenjohtajat ovat vaatineet kaiken kansallismielisyyden pois kitkemistä ja väittäneet, ettei kansallismielisyydestä voi seurata ”mitään hyvää”.[372] Näihin hyväksyttyihin oikeistopuolueisiin on jäänyt vain muutama erimielinen (kuten Kokoomukseen Atte Kaleva ja Wille Rydman), jotka puoluejohdon luvalla ovat pyrkineet kosiskelemaan maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja EU-politiikasta kriittisesti ajattelevien ääniä. Politiikkaan heillä ei ole kuitenkaan ollut vaikutusta, sillä maahanmuuttoasioissa he ovat painaneet kuuliaisesti nappia puoluejohdon ja ryhmäkurin mukaan. Tämä puolestaan on tehnyt vanhojen oikeistopuolueiden esiintymisestä kansallismielisinä pelkkää sumutusta ja sitä kautta populismia.

Perussuomalaisten kanssa kyseiset oikeistopuolueet eivät ole halunneet yhteistyöhön, mutta Kokoomus viihtyi hallituksessa lähes kokonaisen vaalikauden jopa Vasemmistoliiton kanssa, mikä on osoittanut kommunistit kokoomuslaisten läheisemmiksi kavereiksi.

[372] Kokoomuksen puheenjohtaja Petteri Orpo Uuden Suomen jutussa ”Petteri Orpo huolestui kansallismielisyyden noususta: ’Sellaisesta ei ole koskaan seurannut mitään hyvää’” 11.3.2017.

Perussuomalaisiin kohdistettu eristämispolitiikka on ollut epäoikeudenmukaista ja kansanvaltaa ylenkatsovaa. Lopulta on luotu tilanne, jossa kansallismielistä vaihtoehtoa kaipaavat voivat vaikuttaa politiikkaan vain, mikäli kyseinen puolue saa parlamenttiin enemmistön ja voi yksin käyttää hallitusvaltaa. Tämä taas nostaa sekä vasemmiston että liberaalin oikeiston piiristä kovaäänisiä väitteitä, joiden mukaan eristetty puolue tavoittelee totalitaarista valtaa! – Ironista on, että mielikuva Perussuomalaisen puolueen omilla linjoillaan olemisesta ja populistisesta kansanvallan tavoittelusta on muovattu syrjimällä: valtapuolueiden omissa käsissä.[373]

9.1. Mitä on populismi?

Mitä populismilla sitten voidaan tieteellisesti tarkastelleen tarkoittaa? Populistista on (1) viestintä, jossa *mikä tahansa argumentti kelpaa, kunhan se tuo kannatusta*. Ilmiö on tällöin määritelty funktionalistisesti: tehtävän kautta. – Miten tämä sopii esimerkiksi perussuomalaisiin, joita usein on väitetty populisteiksi? Kannattavatko perussuomalaiset mitä tahansa, kunhan se tuo kannatusta? – Eivät varmasti. Puolueella on hyvin vankkoja perusnäkemyksiä ja arvoja, joista puolue pitää kiinni melko periksi antamattomasti.

Toinen (2) populismin kriteeri on, että *poliittiset ehdokkaat ovat poppareita*. Heillä joko on populaarijulkisuuteen liittyvä tausta tai heidän hankkimansa julkisuus on epäpoliittista, pelkästään pinnallista kuvalehtijulkisuutta vailla ohjelmallista sisältöä ja asiantuntemusta. Tämä sopii hyvin *perinteisiin* puolueisiin, joiden kansanedustajina on useita urheilijoita, lavalaulajia ja missejä. Voitte huviksenne laskea, kuinka monta hiihtäjää, juoksijaa, painijaa, seiväshyppääjää, moukarinviskaajaa tai trubaduuria on Kokoomuksen, Keskustan ja vasemmistopuolueiden listoilla. He ovat puolueille helppoja tapauksia, sillä kansan suosikkeina he tuovat julkisuutta ja ääniä. Mutta ollessaan vailla poliittista asiantuntemusta heillä ei yleensä ole omaa ohjelmaa, ja siten heistä tulee kuuliaisia napinpainajia, mikä puolestaan keskittää valtaa puolueiden johdolle.

Populismista syytetyt oikeistopoliitikot ja ryhmät eivät täytä myöskään populismin kolmatta (3) tunnusmerkkiä, jonka mukaan populismille on tyypillistä *auktoriteettikeskeinen johtajuus*. Populismista syytetyt poliitikot ovat toimineet megafoneina, jotka ovat vahvistaneet *kansalaisten* mielipiteitä kuuluviin. Populistisina pidetyt kansanjohtajat eivät ole käyttäneet valtaa *ylhäältä alaspäin* vaan kuunnelleet kansalaisia ja johtaneet *alhaalta*

---

[373] Tiede on tukenut avokätisesti populismin lavastamista kansallismielisten puolueiden ominaisuudeksi. Esimerkiksi Helsingin yliopistossa viestinnän lehtorina toimiva Juha Herkman sai palkkioksi puheistaan Suomen Akatemian Kulttuurien ja yhteiskunnan toimikunnalta 10 240 euroa hankkeeseensa ”Pohjoismainen populismi mediassa” 13.6.2017 (päätös 312843). Hanketta kuvattiin akatemian sivuilla seuraavasti. ”Hankkeessa tutkitaan pohjoismaisiin populistipuolueisiin liittyviä mediarepresentaatioita ja vertaillaan niitä suhteessa kansallisiin konteksteihin. Populismin historialliset ominaispiirteet eri Pohjoismaissa otetaan analyysissa huomioon. Päätavoitteena hankkeessa on syventää ymmärrystä populismista paikallisena mutta samalla myös varsin yleisenä poliittisena ilmiönä. Hankkeen päätutkimusmenetelmät ovat populistipuolueiden mediarepresentaatioiden määrällinen ja laadullinen sisällönanalyysi. Suurimmat aineistot kerätään Suomen, Ruotsin, Tanskan ja Norjan johtavista päivä- ja iltapäivälehdistä, mutta erilaisia tapausanalyysiaineistoja kerätään myös muista viestintävälineistä. Erityishuomiota kiinnitetään sosiaaliseen mediaan ja visuaalisiin aineistoihin, erityisesti populisteihin liittyvien skandaalien ja pilakuvien yhteydessä.”

Tarkastelut ovat ajautuneet viestinnän lehtorilta vinksalleen, sillä populismin käsite ja ilmiö ovat jääneet häneltä kokonaan ymmärtämättä. Omaa tutkimustani varten akatemian tukea ei ole myönnetty, mistä mainitsin muun muassa blogikirjoituksessani ”Suomen Akatemia: vasemmistosoturien valheveli” 11.1.2020.

ylöspäin. Näin ovat tehneet yhtä hyvin Donald Trump, Marine Le Pen, Theresa May, Jörg Haider, Viktor Orbán kuin Pim Fortuyn, Jussi Halla-aho ja Geert Wilderskin.

Populismin neljäs (4) tunnuspiirre onkin *elitismin vastaisuus*. Se kyllä toteutuu populistisiksi sanottujen tahojen toiminnassa, mutta silloinkin on kyse demokratian jalosta ihanteesta. Eliittiä nimittäin vastustetaan kahdesta syystä: (a) hierarkkinen yhteiskunta ja poliittinen järjestelmä koetaan *epäoikeudenmukaisena* ja (b) eliitin katsotaan viljelevän ja varjelevan *valheita* hienostuneen retoriikkansa takana. Elitismin vastaisuuteen liittyy sitten populismin viides piirre (5): suorapuheisuus.

Nämä kaikki kuitenkin tukevat demokratian ideaa. On ymmärrettävää ja hyväksyttävää, että kansalaiset haluavat tietää, mitä esimerkiksi EU:n katakombeissa tapahtuu ja vaikuttaa siihen. Kansalaiset haluavat myös jakaa oman, suoraan yhteiskunnasta tulevan, tietonsa byrokraateille, jotka ovat kenties päässeet etääntymään todellisuudesta. Tieto ei synny teorioissa vaan todellisuudessa.

Elitismi ja vieraantuneisuus näkyvät nykyisin myös akateemisen maailman sisällä, jossa esimerkiksi taloustiede on pitkälle formalisoitunut ja matematisoitunut, ja totuutta pidetään ”teorioiden sisäisenä”. Tutkijat kiistelevät malliensa nyansseista kansainvälisissä kokouksissa mutta eivät pohdi talousjärjestelmien takana olevia tarkoitusperiä eivätkä filosofioita. Varsinkaan ei osata eikä haluta yhdistää talouden kysymyksiä poliittisen järjestelmän oikeusperustusta koskeviin kysymyksiin. Tällöin ajauduttaisiin periaatteellisiin kiistoihin, joiden paljastuminen olisi omasta mielestäni vain hyväksi. Kiistoja ja ajattelun vaivoja välttääkseen taloustieteen mittarimadot tyytyvät pelkkään hifistelyyn.

Populistisiksi sanottujen ilmiöiden takaa voidaan erottaa myös suoranaisia vallankumouksellisia haaveita, mutta sitäkin voidaan pitää kansanvaltaisena piirteenä. Neuvoohan myös Yhdysvaltain itsenäisyysjulistus kansalaisia syrjäyttämään sellaisen hallitusvallan, joka on muuttunut despoottimaiseksi ja kohtelee kansalaisiaan tyrannien lailla. Ongelmana on vain se, että vallankumouksista ei useinkaan selvitä ilman suuria menetyksiä.

Keskeinen populismiin liittyvä kysymys koskee vihdoin *yhteiskunnallista totuutta* ja *poliittisten tavoitteiden totuudenmukaisuutta*. ”Totuuteen” vetoamisen ovat monet filosofit tuominneet populismiksi sinänsä. Jotenkin asiat kuitenkin aina ovat, eli asioiden tilaa kuvaava *tosiasia* löytyy usein sokerina pohjalta. Myös kansanryhmien intressit ovat *todellisia*, vaikka niiden oikeutuksesta ei voidakaan saavuttaa yksimielisyyttä eikä siten todenperäistä väitetietoa eli totuutta.

Niin sanottu populistinen liikehdintä on pystynyt ainakin *paljastamaan valheita* samalla, kun totuus eurojärjestelmän epäonnistumisesta, monikulttuurisuuden ristiriitaisuudesta ja maahanmuuton ongelmallisuudesta on valjennut kaikille. Tässä valossa on sangen ymmärrettävää, miksi populismin käsite on kokenut amelioraation. Sen merkitys on vaihtunut haukkumasanasta merkitsemään myönteistä, avointa, kansanvaltaista ja elinvoimaista sekä todenperäistä ja rehellistä politiikkaa, mistä puolestaan kertoo Perussuomalaisten Nuorten tapa nimetä kesätapahtumansa ”Populismipäiviksi”.

9.2. Populistista pseudotutkimusta

Entä miten politiikan tutkijat ovat lähestyneet populistisiksi väitettyjä ilmiöitä? Erään kielteisimmistä esimerkeistä tarjoaa sosiaalipsykologi Katarina Pettersson Helsingin yliopistossa 2017 hyväksytyssä nippuväitöksessään, jossa hän keskittyi murjomaan ”oikeis-

topopulismia” vasemmistolaisille tyypillisin tavoin, eli vahvoin syytöksin mutta mitättömin perusteluin.[374] Väitöstyön artikkeleissa rämmittiin muutamien perussuomalaisten kansanedustajien blogeissa ja syytettiin heitä vihapuheesta ja populismista sekä väitettiin vaihtoehtomedian jakavan ihmisiä ”meihin” ja ”heihin”.[375]

Oman tutkimukseni lähtökohtana on puolestaan alusta asti ollut se, että jako meihin ja heihin on objektiivinen tosiasia, joka seuraa kansanryhmien eroavaisuuksista ja kuulumisesta eri kansakuntiin. Maailmassa vallitsevat kahtiajaot ja vastakkainasettelut eivät ole diskursiivisia, vaan ne vallitsevat *todellisuudessa itsessään*, josta ne ovat emergoituneet yhteiskuntakeskustelujen tasolle ja tulleet näkyville myös median jakautumisena vasemmistopopulistiseen valtamediaan ja realistiseen vaihtoehtomediaan. Vain tällaisen, ilmiön kokonaisluonnetta selittävän, mallin kautta voidaan ymmärtää populismin olemusta ja motiiveja.

Nähdäkseni ei pidä lainkaan paikkaansa se Katarina Petterssonin esittämä näkemys, jonka mukaisesti blogeja ylipäänsä voidaan pitää väärän tiedon foorumeina vain siksi, että ne ovat kontrollin ulkopuolella. Juuri tämä seikka on taannut, että niiden kautta voidaan esittää yhteiskunnallista todellisuutta ja tieteellisiä näkemyksiä, jotka vihervasemmistolainen yhteiskuntatieteilijöiden yhteisö ja media ovat halunneet haudata. Tutkimusblogit, kuten omani, puolestaan ovat taanneet *tieteellisen* vaihtoehtomedian olemassaolon tilanteessa, jossa julkaisemisen ehtoja kiristetään tiedehallinnollisin toimin. Siten rikotaan filosofista vapaan argumentaation periaatetta, joka on tieteellisen totuuden etsinnän tärkeä edellytys. Tässä valossa Petterssonin syytöksillä ei ole pennin jeniä filosofista eikä tieteellistä arvoa.

Vasemmistolaisen populismin sijasta Pettersson rajautui käsittelemään vain *oikeistolaiseksi* väittämäänsä populismia. Tekijä ei kuitenkaan perustellut, miksi tutkimuksessa pitäisi keskittyä populismin oikeistolaiseen osaan ja jättää vasemmistolainen huomiotta. Populismin ilmiötä ja käsitettä ei ollut tässä suhteessa mitenkään määritelty, ja niinpä myös ilmiön ydin jäi häneltä ymmärtämättä.

Yhtä leväperäisesti Petterssonin kirjoituksissa käytettiin vihapuheen käsitettä, mikä tosin on yleistä kansainväliselle tiedeyhteisölle ja angloamerikkalaiselle kirjoittamisen tavalle laajemminkin: käsitteitä ei syvennytä ajattelemaan, vaan niitä aletaan vain reippaasti käyttää. Petterssonin selvitykset menivät harhaan jo siinä, että läimäyttelyn kohteena olevat Perussuomalaiset eivät ole erityisen oikeistolainen puolue, vaan puolue on aina lukeutunut keskustavasemmistoon, jossa se sijaitsi myös eduskunnassa, kunnes muut puolueet päättivät vaihtaa istumajärjestystä ja siirsivät Perussuomalaiset oikeaan nurkkaan äänin 128–37 vuonna 2019. Leimaamista, maalittamista ja syrjintää sekin.

Se, että tutkija keskittyi haukkumaan ”oikeistopopulismia”, puolestaan paljasti hänen itsensä edustavan poliittista vasemmistoa. Asian ”oikeistolaisuus” tai ”vasemmistolaisuus” kun riippuu aina siitä, miltä suunnalta asiaa katsotaan. SMP:tä käsitellessään tulevalta tohtorilta jäi huomaamatta myös se, että Perussuomalaisten historiallisen edeltäjäpuolueen perustaja ja asutustoimikunnan puheenjohtaja Veikko Vennamo ratkaisi yhden maailman suurimmista pakolaisongelmista majoittamalla Karjalan evakot Suomen kuntiin.

---

[374] Ks. Katarina Petterssonin väitöskirjaksi tarkoittamaa artikkelikoostetta *Save the nation! A Social Psychological Study of Political Blogs as a Medium for Nationalist Communication and Persuasion* (2017).

[375] Ks. Katarina Petterssonin syyttävää kirjoitusta ”Oikeistopopulismin nousu – Blogit poliittisen viestinnän välineenä” Sosiaalipsykologi-lehdessä 2/2017 (s. 16–27).

Esitellessään tekeillä olevaa väitöstyötään sosiaalipsykologian jatko-opintoseminaarissa Helsingin yliopistossa 4.11.2014 Katarina Pettersson heijasti luentosalin valkokankaalle valokuvia, joissa Perussuomalaisten puheenjohtaja esitettiin sammakkona ja puoluesihteeri Riikka Slunga-Poutsalo puoluelogon päällä ratsastavana heppatyttönä.[376] Perussuomalaisten poliitikkojen blogikirjoituksia diskurssianalysoiva Pettersson tuskin tuli omassa nerokkuudessaan ymmärtäneeksi, millaisen virheen hän teki esiintyessään ”nationalistisen viestinnän” ja ”suostuttelun” tutkijana mutta syyllistyessään *itse* pahimmanlaatuisimpaan panetteluun ja propagandan suoltamiseen.

Sama puolueellinen asennoituminen jatkui väitöksen artikkeleissa, joissa Pettersson suri perussuomalaisten ja ruotsidemokraattisten naisten asemassa näkemäänsä ristiriitaisuutta, nämä kun olivat sanoneet tulevansa toimeen ilman feminismiä.[377] ”Ristiriitoja” Pettersson etsi lähinnä kolmesta ryhmästä. Ne olivat kansallismieliset naiset, maahanmuuttajavihamielisiksi arvioidut kansalaiset sekä poliitikot, joilla on jokin vähemmistö- tai maahanmuuttajatausta mutta jotka kannattavat perussuomalaisia tai ruotsidemokraatteja.[378] Väittelijän mielestä oli muka jotenkin epäjohdonmukaista olla esimerkiksi perussuomalainen nainen tai maahanmuuttajataustainen ruotsidemokraatti, vaikka tosiasiassa maahanmuuton rajoittaminen on ollut sekä kantaväestöön kuuluvien naisten (vrt. raiskaustilastot) että maassa olevien etnisten vähemmistöjen etu tilanteessa, jossa pizzamarkkinat ovat täynnä. ”Monen erilaisen ryhmän jäsenyydestä” johtuvien ristiriitojen ratkaisuja Pettersson ei kyennyt ymmärtämään, sillä häneltä puuttui intersektionaalisuuden käsite, jota kriittisesti soveltamalla olisi voinut analysoida eri ryhmiin kuulumisesta johtuvia dissonansseja.

Myös Perussuomalaisten poliitikkojen blogeihin kohdistettu ”diskurssianalyysi” jäi Petterssonilta pelkän moraalisen paheksunnan tasolle. Perussuomalaisia hän luonnehti tavanomaisten populismi-, äärioikeisto- ja konservatiivisuusleimojen sijasta käsitteellä ”*radical-right*”, joka – huvittavaa kyllä – merkitsee myös ’juuriin menevää oikeutta’.[379] Neljä Petterssonin kohteekseen valitsemaa ”suomalaista *ääri*maahanmuuttovastaista bloggaajaa” olivat James Hirvisaari, Olli Immonen, Jussi Halla-aho ja Juho Eerola, ja naisbloggaajia Riikka Slunga-Poutsalo, Laura Huhtasaari ja Maria Lohela, josta väitöstyön aikana ehti tulla väittelijän harmiksi valtakunnallisen protokollan hyvä kakkonen: eduskunnan puhemies. Pettersson ei pystynyt perustelemaan mitenkään sitä, miksi hän keskittyi etsimään ristiriitoja nimenomaan perussuomalaisten ja ruotsidemokraattien kirjoituksista mutta ei niiden vihervasemmistolaisten feministien kannanotoista, joissa tuetaan paternalistista, sovinistista ja feminismin vastaista islamia sekä muslimien maahanmuuttoa naisten tappioksi. Samoin hän ei edes pyrkinyt vastaamaan siihen, miksi oman maansa ja kansansa pelastamista laittomalta tulijatulvalta täytyisi pitää jotenkin pahana asiana.

---

[376] Olin itse paikalla ”osallistuvana havainnoitsijana”.

[377] Ks. Katarina Petterssonin artikkelia “Ideological dilemmas of female populist radical right politicians” *European Journal of Women's Studies* -lehdessä (December 24, 2015).

[378] Ks. Katarina Petterssonin ja hänen ohjaajiensa Karmela Liebkindin ja Inari Sakin kirjoittamaa yhteisartikkelia “You who are an immigrant, why are you in the Sweden Democrats?” *Discourse & ciety* -lehdessä 27(6)/2016, s. 624–641. Artikkeli sisällytettiin väitökseen, vaikka kanssakirjoittajina toimivat sen ohjaajat ja väittelijän oman työn osuus on yhteisartikkeleille tyypillisesti epäselvä.

[379] Ks. Katarina Petterssonin ja Inari Sakin yhteisartikkelia “‘Pray for the fatherland!’ Discursive and digital strategies at play in nationalist political blogging” *Qualitative Research in Psychology* -lehdessä (February 2nd, 2017).

Suomenruotsalaistaustaisten mielestä perussuomalainen ei tietenkään voi muuta ollakaan kuin väärässä, mutta yliopistoon palkatun jatkokoulutettavan purkaessa omia presuppositioitaan noin idiosynkraattisesti hän tulee toimineeksi epätieteellisellä ja pahimman ennakkoluuloisella tavalla. Pettersson ei ilmeisesti ymmärtänyt itse olevansa osa vasemmistopopulistista tendenssiä, mikä tuo elävästi mieleen 1970-luvun taistolaiset. Nähdäkseni Petterssonin aikaansaamaa artikkelinivaskaa ei olisi lainkaan pitänyt hyväksyä opinnäytteenä sen tarkoitushakuisen rajauksen, käsitteiden määrittelemättömyyden, argumentointi- ja metodisääntöjä koskevan tietämättömyyden tai välinpitämättömyyden sekä työn tahallisen panettelevuuden ja destruktiivisuuden vuoksi.

Työ asettuu siis samaan rooteliin Saara Pellanderin ja Inari Sakin edellä esittelemäni toiminnan kanssa, ja julkisuudessa medioiduttuaan se palvelee maahanmuuttomyönteisen ja perussuomalaisvastaisen politiikan propagoimista. Näiden herranterttujen ajatusvirheet ja tieteenfilosofinen asiantuntemattomuus eivät tietenkään johdu siitä, ettei heillä olisi ohjausta, vaan nimenomaan siitä, että yhteiskuntatieteiden kotikommunistiset professorit ohjaavat heitä harhaan ja opettavat heille ideologiset menettelytavat. Palkkioksi kuuliaisuudestaan myönnettiin muutoin täysin ansiottomalle Petterssonille sosiaalipsykologian lehtorin virka Helsingin yliopiston Svenska socialist- och kommunisthögskolanista.

Väitöksen tuottama disinformaatio otettiin puolestaan kiitollisena vastaan valtamediassa, jossa väitös ehdittiin hyväksyä jo ennen kuin sitä oli tarkastettu yliopistossa. Niinpä tapaus toimii esimerkkinä tieteen medioitumisesta. Jopa väitöspaikkaan nähden kaukainen maakuntalehti Karjalainen kirjoitti aiheesta STT:n tiedotteeseen tukeutuen ikään kuin työ olisi hyväksytty ja käsitelty Suomen tietotoimistossa:

> Helsingin yliopistossa piakkoin hyväksyttävä väitöskirja osoittaa, miten oikeistopopulistiset poliitikot Suomessa ja Ruotsissa käyttävät blogeja kansallismielisten viestien levittämiseen ja potentiaalisten äänestäjien kosiskeluun.
>
> Valtiotieteiden maisteri Katarina Pettersson tutki väitöskirjassaan perussuomalaisten ja ruotsidemokraattien blogitekstejä vuosilta 2007–2015. […]
>
> Tuloksista ilmenee, että bloggaajat saattavat välittää sosiaalisesti tulenarkoja ja jopa rasistisia poliittisia näkemyksiä blogien (audio)visuaalisten, digitaalisten ja viestinnällisten toimintojen avulla ottamatta kuitenkaan itse varsinaisesti kantaa aiheeseen. Poliittisia viestejä voi välittää paitsi tekstin kautta myös kuvien, videomateriaalien ja linkkien sekä bloggaajan ja lukijan vuoropuhelun kautta. […]
>
> Väitöskirjan mukaan suomalaisten ja ruotsalaisten oikeistopopulististen blogien maahanmuuttajavastaista poliittista retoriikkaa leimaa sekä maahanmuuttajiin kohdistuvat vihanpurkaukset että poliittisten vastustajien syyttely ja väheksyminen. Syyttämällä poliittisia vastustajia, erityisesti vasemmistoa, sekä median edustajia oikeistopopulististen puolueiden mustamaalaamisesta bloggaaja ottaa marttyyrin roolin ja saa täten vastustajat näyttämään kansanpettureilta. […]
>
> Väitöskirja laajentaa näkökulmaa valkoisten miesten maahanmuuttovastaisesta retoriikasta tarkastelemalla myös naisten ja maahanmuuttajataustaisten tai vähemmistöön kuuluvien poliitikkojen tekstejä. Näiden poliitikkojen retoriikassa oikeistopopulistiset puolueet esitetään nais- ja maahanmuuttajamyönteisinä. Poliittiset vastustajat, erityisesti feministit ja monikulttuurisuuden puolestapuhujat, kuvataan sen sijaan naisvastaisina ja rasisteina.

> Poliittisten blogien kansallismielinen diskurssi ei rajoitu vain blogikuplaan. Se välittyy myös perinteiseen mediaan ja vaikuttaa täten myös yleiseen yhteiskunnalliseen ja poliittiseen keskusteluun.[380]

Tässä valossa on suorastaan ihmeellistä, mitä yliopistojen alati niukentuvilla resursseilla saadaankaan aikaan. Mutta vaivaudutaanpa tekemään hieman diskurssianalyysia myös *Petterssonin omasta riidankylvöstä ja väitösuutisen medioitumisesta*, joka ei ole muuta kuin mielipiteitä mielipiteistä. Väittelijän esittämät ja lehden kritiikittä välittämät syytökset sopivat nimittäin oivallisesti Petterssoniin itseensä, ja tiedotteen lähes jokainen väite voidaan kääntää vastakohdakseen. Uutisoinnissa peitettiin se, että Pettersson *itse* on esittänyt (edellä mainitsemassani tieteellisessä seminaarissa) ”sosiaalisesti tulenarkoja ja jopa rasistisia poliittisia näkemyksiä blogien (audio)visuaalisten, digitaalisten ja viestinnällisten toimintojen avulla ottamatta kuitenkaan itse varsinaisesti kantaa aiheeseen”. Samalla jutussa ja väitöksessä salattiin tapa, jolla *poliittinen vihervasemmisto* käyttää blogeja ja sosiaalista mediaa monikulttuuristen ja internatsististen ”viestien levittämiseen ja potentiaalisten äänestäjien kosiskeluun”. Hämärän peittoon jätettiin myös, kuinka *suvaitsevaisten ja feministien omaa maahanmuuttomyönteistä* ”retoriikkaa leimaavat sekä maahanmuuttajiin kohdistuvat vihanpurkaukset että poliittisten vastustajien syyttely ja väheksyminen”.

Huomiotta jätettiin kokonaan tapa, jolla *vihervasemmistolaiset* uhriutuvat sosiaalisessa mediassa ja kuinka he ”syyttämällä poliittisia vastustajia, erityisesti oikeistoa sekä vaihtoehtomedian edustajia oikeistopopulististen puolueiden mustamaalaamisesta ottavat marttyyrin roolin ja saavat täten *kansallismieliset* näyttämään kansanpettureilta”. Väitöksessä ja uutisessa sivuutettiin huolettomasti se, miten *vasemmistopopulistiset* puolueet *esitetään* nais- ja maahanmuuttajamyönteisinä ja poliittiset vastustajat, erityisesti *kansallismieliset* ja monikulttuurisuuden arvostelijat, *kuvataan* naisvastaisina ja rasisteina.

Väitöksen hylkäämistä vaativa ydin on, että väitöksessä höpistiin pitkään perussuomalaisten blogistien ”rasismista” *selvittämättä heidän väitteidensä korrelaatiota yhteiskunnallisen todellisuuden kanssa*. Kysymys ”rasistisina” pidettyjen pääväitteiden totuudenmukaisuudesta on tukahdutettu jo menetelmän valinnassa, kun totuus on suljettu ulkopuolelle, ja sen asemasta ajatellaan olevan vain erilaisia diskursseja, ja rotukin nähdään vain käsiteleikkinä, yhteiskunnallisena ulottuvuutena tai sorron välineenä – ei biologisena, orgaanisena ja ontologisena ominaisuutena.

Todellisuudessahan kansallismielisten pyrkimykset vastustaa esimerkiksi afrikkalaisperäisten ja lähi-itäläisten maahanmuuttoa ovat olleet myös naisten edun mukaisia, sillä juuri nuo tulijaryhmät johtavat raiskaustilastoja niin Suomessa kuin Ruotsissakin, eikä kansallismielistä politiikkaa voida arvostella ainakaan antifeminismistä. ”Tulenaroiksi” ovat osoittautuneet maahanmuuttajalähiöissä autot.[381] Samaan tapaan myös Vihreät ovat

---

[380] Karjalainen 25.5.2017 ”Oikeistopopulistit pystyvät levittämään sanomaansa blogissa tavalla, joka suojaa heitä rasistisyytöksiltä”.

[381] Aihepiirin klassikkojuttu on Helsingin Sanomien 2.1.2013 julkaisema uutinen ”Ranskassa paloi yli tuhat autoa yhdessä yössä”. Lehti kirjoitti maahanmuuttajien tuottamista tuhoista heidän aiheuttamiaan ongelmia legitimoiden ikään kuin ne olisivat osa ranskalaista kulttuuriperinnettä: ”Pysäköityjen autojen sytyttäminen on Ranskassa tuhoisa uudenvuoden perinne, joka on jatkunut 1990-luvulta lähtien”. Tuhojen todettiin keskittyvän ”ongelmalähiöihin” – ei siis *maahanmuuttajien* kansoittamiin *no go* -vyöhykkeisiin, mikä olisi ollut totuus asioiden tilasta. Saman konsernin Ilta-Sanomat puolestaan kirjoitti aiheesta 7.10.2018 julkaistussa jutussa ”Useita autoja paloi Espoossa, tuhon jäljet paljastuivat aamun koittaessa” esittämättä atavistisintakaan aavistusta siitä, miten ja kenen sytyttäminä ne sillä tavalla vain itsestään ”paloivat”. Samalla kun Ma-

ristiriitainen sekoitus taistolaisuutta, huvitteluliberalismia, feminismiä ja fundamentalistista ekohysteriaa. Huomauttaessani tästä seminaarissa professori Anna-Maija Pirttilä-Backman keskeytti keskustelun kysymällä, mitä tämä tähän kuuluu, ja suojeli sitä kautta laitoksellaan harjoitettavaa valheellisuutta. Vastaukseni on, että vertailut paljastavat asioiden todellisen laidan, ja siksi vertailevaa tutkimustakin tehdään.

Muuan Hommaforumin kirjoittaja vaivautui analysoimaan asiaa kärsivällisesti ja totesi muun muassa seuraavasti:

> Pettersson on näkevinään paradoksin ”populistien” asennoitumisessa musliminaisten oikeuksiin ja toisaalta sukupuolten tasa-arvoon omassa maassa. Ristiriita on kuitenkin olemassa vain jos hyväksyy feministien vääristyneen näkemyksen tasa-arvosta ja että islamin hyväksymä musliminaisten alistaminen on jotenkin yhteismitallista esimerkiksi miesten ja naisten palkkaerojen kanssa.
>
> Sen sijaan on todella suuri ristiriita siinä, miten kritiikittömästi tasa-arvon kannattajiksi ja ihmisoikeuksien ajajiksi itseään kutsuvat feministit suhtautuvat islamiin uskontona ja kulttuurina ja puolustelevat sen leviämistä länsimaihin. Länsimaista muslimifeministiä voi pitää kävelevänä paradoksina.[382]

Siinä olisi todellinen arvostelemisen aihe, mutta asian tutkiminen estetään tiedepoliittisilla toimilla: kieltämällä käsittely kokonaan tai pidättämällä kriittisiltä tutkijoilta rahoitus. Salanimellä esiintyneen hommaforumilaisen kannanotto osoittaa, että maahanmuuttokriittisten suosimilla verkkoalustoilla käydään parempaa keskustelua kuin yliopistoissa ja valtamediassa. Lisäksi voi olla toki niinkin, että kaikkialla käydään nykyisin parempaa keskustelua kuin noilla kiristetyillä ja kuristetuilla näyttämöillä. Kirjoittaja jatkoi:

> Vastaavasti on kummallista pitää ristiriitaisena sitä, että yhteiskuntaan sopeutuneita maahanmuuttajia pidetään hyvinä maahanmuuttajina ja että monet maahanmuuttajat itsekin hyväksyvät tämän ja esimerkiksi kannattavat maahanmuuton rajoituksia. Sen sijaan antirasistien tapa yrittää pakottaa maahanmuuttajat yhteen muottiin, jossa heidän pitäisi taustansa vuoksi kannattaa maahanmuuton lisäämistä, on heidän omankin määritelmänsä mukaan rasistinen. Pettersson syyllistyy väitöskirjassaan tähän leimaamalla naispuolisten ja maahanmuuttajataustaisten maahanmuuttokriitikoiden mielipiteet poliittiseksi teatteriksi ja kyseenalaistamalla heidän nais- ja maahanmuuttajaidentiteettinsä.[383]

Myös lehteen päätynyt väite, että ”poliittisten blogien kansallismielinen diskurssi ei rajoitu vain blogikuplaan”, pitäisi kääntää muotoon: ”poliittisten blogien *vihervasemmistolainen* diskurssi ei rajoitu vain blogikuplaan vaan välittyy nimenomaan perinteiseen mediaan ja vaikuttaa täten myös yleiseen yhteiskunnalliseen ja poliittiseen keskusteluun”! – Ja sehän se on median syöpä.

---

tinkylästä on tullut autopyromaanien Mekka, maahanmuuttajien vandalismi on levinnyt Suomessa, ja kirjoitin aiheesta verkkokolumneissani ”’Uusi normaali’ toteutumassa myös Suomessa” 7.10.2018 ja katuväkivallan laajetessa jutussani ”Etnisiä eteisvärinöitä” 13.9.2019 (teoksessa *Poliittisesti korrektia*).

[382] ”Roope”-niminen kirjoittaja Hommaforum-alustalla <https://hommaforum.org/index.php?topic=121006.0>.

[383] Sama.

Asia on todellakin näin päin. Tapaus osoittaa, että sosiaalipsykologiasta ja monista muista sosiaalitieteistä on tullut pseudotieteen pesäkkeitä, joiden piirissä väitöskirjoiksi hyväksytään poliittisia pamfletteja. Tämä johtuu siitä, että agendatutkijat, ohjaajat sekä tarkastajat jakavat yhteiset poliittiset ennakkoasenteet. Sen vuoksi Petterssonin sekä hänen ohjaajansa Inari Sakin kaltaiset toimijat pitäisi laittaa metodologiseen uudelleenkoulutukseen, ja perään pitäisi lähettää Vesa Puurosen (vas.) ja Maria Ohisalon (vihr.) tapaiset puoluepukarit. Sellaisella tutkimuksella, jonka päämäärä on pyrkiä eristämään perussuomalaisten ajatukset pois yhteiskunnallisesta keskustelusta, ei ole mitään arvoa, vaan kyseessä on yliopistoyhteisön asetoimitus poliittisen vihervasemmiston käymään informaatiosotaan.

9.3. Vasemmistopopulistit tietokirjailijoina

Kortensa kelvottoman populismitutkimuksen kekoon kantavat myös Emilia Palonen ja Tuija Saresma vasemmistokustantamo Vastapainon kautta julkaisemassaan toimitusteoksessa *Jätkät & jytkyt*,[384] jossa etsittiin populismille tyypillisinä pidettyjä ”ristiriitoja” perussuomalaisten argumentaatiosta mutta ei löydetty niitä vihervasemmiston ja punavihreän median suoltamasta propagandasta, vaikka mediatodellisuus on niitä täynnä alkaen ydinvoiman korvaamisesta tuulivoimalla ja päätyen käsitykseen, että sähkö tulee pistorasiasta. Säälittävää kirjoittajien omalta kannalta oli, kun Emilia Palonen väitti 2017 Ilta-Sanomissa, että Perussuomalaiset asettuvat seuraavissa vaaleissa ”kaikkia vastaan”.[385]

Tosiasiassa Perussuomalaisten väitetty populistisuus on ollut kansalaisten kuuntelemista ja toimimista suomalaisten ihmisten sekä yhteiskuntamme kokonaisedun puolesta. Se, että muut puolueet ovat pyrkineet sulkemaan perussuomalaiset pois hallitusyhteistyöstä, on ollut märän rätin viskaamista kansalaisten silmille ja merkinnyt *kaikkien muiden* asettumista perussuomalaisia ja demokratiaa vastaan.

Ei tarvinne muistuttaa, että Jyväskylän yliopistossa kulttuuripolitiikan dosenttina ja Helsingin yliopistossa politiikan tutkimuksen lehtorina toimiva Emilia Palonen on kommunistisen sirpalepuolueen aktiivi, joka esiintyy ”objektiivisesti” ja ”tieteellisesti” myös SKP:n Tiedonantaja-lehden sivuilla.[386] Yleisradio puolestaan käytti Palosen ”asiantuntemusta” jutussa ”Tutkija Halla-ahosta: etäännyttävä yhden asian älykkö”[387] haukkuakseen Perussuomalaisten puheenjohtajaehdokasta ja esittääkseen Palosen muka-puolueettomana ”populismin asiantuntijana”, vaikka kyseessä on yliopiston leivissä pitämä poliittisen va-

---

[384] Ks. Emilia Palosen ja Tuija Saresman teosta *Jätkät & jytkyt – Perussuomalaiset ja populismin retoriikka* vuodelta 2017. Teoksen on kustantanut vasemmistolainen Vastapaino, joka poliittisen sitoutumisensa merkiksi on toiminut Tampereen Näsilinnankadulla olevassa punapääoman omistamassa talossa yhdessä SKP:n piirijärjestön kanssa mutta jolle opetusministeriö sekä Tieteellisten seurojen valtuuskunta ovat myöntäneet ”tieteellisen kustantamon statuksen” tiedepoliittisessa ”Julkaisufoorumihankkeessaan” <https://www.tsv.fi/julkaisufoorumi/>.

Julkaisufoorumihankkeessa vääristynyttä on sama kuin poissulkevassa viestinnässä yleensäkin: se ei ole julkaisemista vaan pimittämistä. Määriteltäessä tietyt tahot ”tieteen ehdot täyttäviksi”, niille annetaan yleispätevä valtuutus roskan suoltamiseen tieteen nimellä, ja samalla rajataan pois kaikki ne kustantamot, jotka todellisuudessa tuottavat tieteellisesti ansiokasta tutkimusta olematta julkaisufoorumin piirissä.

[385] Populismin tutkijana Helsingin yliopistossa esiintyvä Emilia Palonen Ilta-Sanomien jutussa ”Populismin tutkija: Siniset pyrkivät vaihtoehdoksi isoille, perussuomalaiset asettuvat kaikkia vastaan” 31.10.2017.

[386] Emilia Palosen ”puolueettomuudesta” ja ”tieteellisestä objektiivisuudesta” ks. esim. Tiedonantaja-lehden juttua ”Emilia Palosen näkemyksiä paikallispolitiikan seminaarin alla” 15.1.2016.

[387] Yleisradion Internet-uutiset toimittaja Jari Strömbergin kirjoittamassa jutussa 13.3.2017.

semmiston ääriajattelija ja Jussi Halla-ahon poliittinen vastustaja. Palosen puoluepoliittista sitoutuneisuutta ei kuitenkaan kerrottu Yleisradion jutussa, mikä ilmentää Ylen roolia vasemmistolaisena valemediana.

Myöskään oikeistolaisina esiintyvät kirjoittajat eivät ole onnistuneet antamaan luotettavaa kuvaa sen enempää populismin ilmiöstä kuin perussuomalaisistakaan. Kaikkien sodasta kansallismielisiä vastaan johtuu, miksi oikeistoliberaalina esiintyvän Helsingin Sanomien toimittajan Heikki Aittokosken kirja *Kuolemantanssi – Askeleita nationalismin Euroopassa* (2016) ei onnistunut välittämään muuta kuin pelkkää närkästystä uutta eurooppalaista oikeistoa kohtaan ja paljastamaan, että aihe kiehtoo kirjoittajaa itseään. Lyhyesti sanoen: kirjoittaja oli unohtanut, että 'nationalismi' on kuin tuolit, pöydät, uskonnot ja politiikka. Niitäkin on erilaisia, eikä kaikkea pidä arvioida vain kansallissosialismin valossa. Se, että toimittaja itse puhuu suomea, on sekin nationalismin tulos, nimittäin kansallisvaltiomme syntymisen kannalta välttämättömän nationalismin. Saksojen jälleenyhdistymistä 1990 puolestaan voidaan pitää nationalistisena kansakunnan yhteen kokoontumisena, kun keinotekoinen valtioluomus romahti, piikkilanka kerättiin DDR:n ympäriltä pois ja väkivallalla ylläpidetty kansakunnan kahtiajako purettiin.

Myös Aittokosken kirjan otsikon alta paljastui, että toimittajan haastattelemat "natsit" ovatkin järkeviä länsimaalaisia, jotka toimivat samalla tavoin harkitsevasti ja moraalisesti kuin ihmiset aina ovat toimineet. Ihmettelyn aiheeksi asiasta oli vain kirjoittajan oman negatiivisen ennakko-oletuksen vuoksi. Kansallismielisyys on lähtökohtaisesti myönteinen ja ihmisystävällinen liike, eivätkä sen kannattajat missään tapauksessa täyttäneet haastattelijan odotuksia lurjuksista, jotka syövät pikkulapsia pakastimesta.

Helsingin Sanomat ei kuitenkaan onnistunut nostamaan teosta vuoden 2016 Tieto-Finlandia -palkituksi, vaikka toimitus tekikin paljon työtä kirjan eteen tilaamalla ylistävän arvion kosmopoliittiselta monikultturistilta ja federalistilta, Alexander Stubbilta.[388] Ilmeisesti kirjan negatiivisuus ei riittänyt, mutta kaverit tulivat apuun myöntämällä Aittokoskelle vuoden 2017 tiedonjulkistamisen valtionpalkinnon "pitkäjänteisestä journalistisesta työstä".[389] Suvakki suvakin palkitsee.

Tosiasiassa moinen vasemmistopopulismi ei ilmaise muuta kuin moraalialarmismia ja yleisen paheksunnan signalointia. Se kertoo kirjoittajien hädästä ja huolesta oman liberaalin ja punavihreän maailmankuvansa raunioilla, mutta selitysvoimaa siinä ei ole – ei myöskään ohjelmaa Euroopan unionin romahtamista seuraavan jälki-internationalistisen tulevaisuuden muotoilulle.

---

[388] Helsingin Sanomat mainosti julkaisemaansa Heikki Aittokosken kirjaa estottomasti jutussaan "Kuolemantanssi-kirja antaa uskoa tulevaan – Kirjan arvioinut Alexander Stubb vaikuttuu Heikki Aittokosken nationalismi-analyysista" 29.9.2016. Samaan konserniin kuuluva Ilta-Sanomat ylisti Alexander Stubbilta löytynyttä luku- ja kirjoitustaitoa "aluevaltaukseksi" jutussa "Alexander Stubbin uusin aluevaltaus – Arvioi kirjauutuuden Helsingin Sanomissa" 29.9.2016.

[389] Opetus- ja kulttuuriministerön myöntämän 15 000 euron suuruisen tiedonjulkistamisen valtionpalkinnon jakoi kokoomuslainen opetusministeri Sanni Grahn-Laasonen 15.9.2017. Muita palkittuja olivat samassa tilaisuudessa Oula Silvennoinen, Marko Tikka ja Aapo Roselius kirjastaan *Suomalaiset fasistit*. Tämä osoittaa oman pesän likaamisen olevan vahvaa valuuttaa, kun myös kokoomuslaiset kilpailevat kansallisessa masokismissa, itsesyyllisyydessä piehtaroinnissa ja oman kansan syyllistämisen hyveessä.

9.4. Tosi-TV valtavirtaisti populismin mediassa

Poliittisen propagandan hullut päivät eivät rajaudu vain yliopistojen seinien sisäpuolelle, vaan valtavirran koko mediatodellisuus on muuttunut populistiseksi trolliteollisuudeksi. Vasemmistolaisen tiedepolitiikan tapaan sillä voi olla viihdearvoa niille, joiden kärsivällisyys riittää tapahtumien seuraamiseen huvittuneesti sivusta. ”Valhemediaksi” pyritään leimaamaan maahanmuuttoa, monikulttuurisuutta ja feminismiä koskeva ansaittu arvostelu ja tavat, joilla näiden tendenssien edustajat ovat saattaneet itsensä naurunalaisiksi. Mutta populistisena valhemediana ei ole pidetty viihteen ja tiedotusvälineiden valtavirtaa, esimerkiksi TV-kanavia, kuten National Geographicia, Foxia, Jimiä tai Subia, joilta tulee jatkuvasti aivan kummallisia, ihmisten harhoja ja pseudotiedettä hyödyntäviä, ohjelmia.

Esimerkkeinä toimikoot ”United States of Paranoia”,[390] ”Nasan salaiset kansiot”,[391] ”Salaliittoteoriat Jesse Venturan johdolla”[392] ja ne monet puolueellisia historiantodistuksia levittävät näennäisdokumentit, kuten salattua ihailua sisältävä ”Natsien jättiläismäiset rakennusurakat”,[393] joiden tehtävänä on pitää yllä jatkuvaa natsitraumaa nykyisen maahanmuuton edistämiseksi ja kansallismielisen vastarinnan nujertamiseksi.

Erityisesti ”Natsien jättiläismäisissä rakennusurakoissa” hekumoidaan Wehrmachtin sodanaikaisilla saavutuksilla, ihastellaan betonisten bunkkereiden jäännöksiä, piehtaroidaan linnoitusten raunioilla, luodataan Kriegsmarinen sukellusveneiden – noiden ”merten susien” – hylkyjä, sivellään pommien sirpaleita ja Tirpitzin panssareita kuin pyhänjäännöksiä ja käydään poikamaista lelusotaa. Kiilusilmäisen brittihistorioitsijan James Hollandin juontamassa ohjelmassa jatketaan voittajien kirjoittaman historian levitystyötä, ja näkökulma on koko ajan liittoutuneiden puolella. Väitän silti – ja osittain siksi – että nationalismin ajan vääryyksien paheksumisessa on ihasteleva sävy, joka kuultaa läpi suuruutta ja sankarillisuutta korostavana sotaromantismina. Moralistisessa paatoksessa on defensiivisyyttä, joka sisältää salattua ihailua natsi-Saksan teknisiä ja teollisia saavutuksia kohtaan mutta joka näyttää olevan sen harjoittajille itselleen täysin tiedostumatonta.

Natsien pahuudesta jauhaessaan ohjelmasarja tulee epäsuorasti tunnustaneeksi myös liittoutuneiden omat vääryydet, kuten Dresdenin siviilien massapommitukset. Saksalaisten megalomaniaa paheksuttaessa ei huomata, kuinka suuruudenhullua on ollut sodan voittaneiden Yhdysvaltain, Neuvostoliiton, Britannian ja Ranskan uhmakkuus, kun ne ovat uhanneet koko maailmaa käyttäen apunaan ydinpommeja ja lentotukialuksia. Siinä vasta holokaustien holokausti. Onneksi on kuitenkin Amerikassa tuotettu TV-sarja nimeltä ”Maailmanlopun odottajat”, jota voi tarvittaessa katsella turvallisesti kotibunkkerissa.[394]

---

390 TV-kanava Kutonen kierrätti kesällä 2016 6D-ohjelmassaan kyseistä ”dokumenttia” nimellä ”Isoveli valvoo”. Ohjelmassa ”korjattiin” ohjelman itse levittämiä salaliittoteorioita.

391 Muiden muassa televisiokanavia 5, 6, Frii, TLC ja Discovery Channel ylläpitävä tuotantoyhtiö Discovery kiehtoo televisionkatsojien mieltä ohjelmasarjallaan *Nasa’s Unexplained Files*, jota on tuotettu monta kautta.

392 Sanoma-konserniin kuuluvat Nelonen ja Jim ovat esittäneet kanavillaan entisen kuvernöörin ja showpainijan Jesse Venturan juontamaa ohjelmasarjaa *Conspiracy Theory with Jesse Ventura*.

393 Ohjelmasarjaa *Nazi Megastructures* ovat moraalisena opetuksenaan ja lähetystehtävänään esittäneet Suomessa National Geographic Channel ja Fox.

394 ”Tositelevisiosarjaksi” mainostettua yhdysvaltalaista aikuisten iltasatua *Doomsday Preppers* on Suomessa esittänyt National Geographic Channel.

Median vasemmistopopulismi ei poikkea mitenkään siitä populismista, joka pyrkii esittämään tendessitutkimuksensa tieteenä. Niinpä myös suomalaisten yliopistotutkijoiden joukkomarssi kansallismielisiä EU-kriitikoita vastaan on kuin loppumaton TV-sarja nimeltä ”Salaliittoteoriat akateemisten taistolaisten johdolla”.

Sama syndrooma loistaa läpi koko valtavirtaviestinnän. Valhe asuu kuvaruudun lumon partaalla niin kuin Narkissos lammen reunalla. Tosi-TV teki uutisista ”asiaviihdettä” ja tavallisesta elämästä TV-ruudussa köllähtelevien pullaisten draamaa ja kaupunkilegendaa, jota katsellessa demaritelevisionkatsojien itseymmärrys kehittyy, niin kuin Big Brotherin huomassa.[395]

”Lentoturmatutkinnan”[396] tarkoitus on piilo-opettaa työväenluokkaisille televisionkatsojille, että teknisessä työssä pitää olla huolellinen, tai muuten joku kuolee. Erilaisten ruokamatka- ja ”makujen maailma” -ohjelmien kautta globaali ja universaali monikulttuuri-ideologia yritetään syöttää viattomille ihmisille, jotka ihmettelevät, onnistuuko kulttuuriseen sekamelskaan sopeuttaminen todellakin yhtä hyvin kuin suomalaisten tekeminen vastaanottavaisiksi intialaisen käärmekeiton vastustamattomattomille houkutuksille. Ohjelmien tekijät ja tieteenä esiintymään pyrkivä ruokailun sosiologia vieläpä paljastavat aikeensa avoimesti.[397] Elitistisiä näistä ”Kiehtovan maailman”[398] tapaisista makustelumatkoista tekevät estoton pyrkimys edistää monikulttuuri-ideologiaa ruokakulttuurien kautta sekä yhtäaikainen antautuminen ylistämään kulinarismia, jolla kävellään hienoston elkein viereisessä pöydässä nälkää näkevien kantaväestöjen yli.

”Eurooppa ylhäältä päin”[399] ohjelmasarjassa puolestaan on keksitty kauko-ohjattavien kuvauskoptereiden edut ja näytetään ilmakuvia Euroopan satulinnoista samalla, kun väliin leikataan tunnelmaväläyksiä tavallisten ihmisten arjesta, jossa kaivellaan esimerkiksi Venetsian kanavien mutaisia pohjia. Voisi kysyä, mitä merkitystä näillä erikoisilla risteytyksillä on, ellei tietäisi, että kyse on yrityksestä manipuloida televisionkatsojille mielikuvaa yhtenäisestä Euroopasta ja ihmisten elämän samankaltaisuudesta sekä sillä tavoin ylläpitää lumousta Euroopan unionista harmonian tyyssijana.

”Wheeler Dealersin”[400] ja ”Autojen ensiavun”[401] semioottinen viesti puolestaan hyödyntää miehen ja koneen myyttistä yhteyttä: kun auto on korjattu, on mieskin saatettu kuntoon. Luksuslukaaleja esittelevissä glamour-, blingi- ja remonttiohjelmissa kansaa kiihotetaan kotien jatkuvaan repimiseen ja hintakiskontaan. Ilmiö kertoo valtavirran viestinnän muuttumisesta *lifestyle*-journalistiikaksi, joka on todellinen populismin runsaudensarvi ja

---

[395] Hollantilaista *Big Brother* -tositelevisiosarjaa ovat suomalaisena versiona esittäneet Nelosen ja MTV3:n mediat. Erona häkkikanalaan on, että koe-eläiminä käytetään ihmisiä eikä Amnesty ole huolissaan.

[396] Kanadalaisen Cineflix-yhtiön tuottamaa *Air Crash Investigations* -sarjaa ovat esittäneet muun muassa National Geographic ja Fox.

[397] Ks. arviotani espanjalais-brittiläisen Michael Portillon *Kiehtova maailma* -ohjelmasarjasta ja Helsingin yliopistoon sosiologian professoriksi nimitetyn skotlantilaisen David Inglisin virkaanastujaisluennosta. Kirjoituksessani ”Suomalaisvihamielisestä yliopistosta syöttötuoli ulkomaalaisprofessoreille” (2.12.2017) osoitin ruokaan ja ravitsemukseen liittyvän sosiologian onttouden (teoksessani *Vastahankaan*).

[398] Entisen brittiläisen ministerin Michael Portillon BBC:lle tekemää ohjelmasarjaa *Great British Railway Journeys* on esittänyt Suomen televisiossa Yleisradion TV1.

[399] National Geographicin tuottamaa sarjaa *Europe from Above* ovat Suomessa esittäneet vuodesta 2019 alkaen National Geographic Channel ja Nelosen mediat.

[400] *Wheeler Dealersia* ovat Suomessa esittäneet Discoveryn Kutonen ja Sanoma Median Nelonen sekä Jim, jolloin sen nimi oli ”Kaarakaksikko”.

[401] Brittiläistä *Car S.O.S.* -sarjaa ovat esittäneet Suomessa National Geographic, Fox ja Nelosen mediat.

jota rahoittavat EU:n löysää rahapolitiikkaa toteuttavat pikavippiparonit avokätisillä mainoksillaan.

Kun kuvaruutu on täytetty lisäksi ohjelmilla nimeltä ”16 ja raskaana”,[402] ”Liian lihava sukupuolen korjaukseen”,[403] ”Hengenvaarallisesti lihava”,[404] ”Ehdonalaisvangit koirankouluttajina”,[405] ”Ensitreffit alttarilla”,[406] ”Alastomat selviytyjät”[407] ja ”Alastomat treffit”,[408] voidaan tätä shokkirinnastuksilla lätkimistä ja seksineuvojien napakymppiä pitää perverssinä ihmisyyden pilkkana. Erityisen kaksinaismoralistista median toiminnasta tekee se, että toisesta suupielestään valtamedia on jatkuvasti kiljunut kaikenlaisen alastomuuden, seksuaalisuuden ja lihallisuuden kitkemiseksi pois näkyviltä, mutta itse se käyttää kaikki stimulaatiota aiheuttavat keinot ehdollistaakseen edes ne ihmiset pysymään televisioiden ääressä, joiden kello on jäänyt fosforinkäryisten kuvaputkien aikaan. Samalla ihmisoikeudet häviävät ironisesti ”eläinten oikeuksille” (joita ei sivumennen sanoen edes pitäisi olla olemassa, sillä eläin ei voi olla tietoinen subjekti, mutta ihminen voi).

Väkivaltaviihdettä puolestaan pyöritetään TV-ruuduissa, jotta nyrkki taskussa kaduilla kulkevat ihmiset voisivat purkaa ja kokea luvallista aggressiivisuutta palatessaan koteihinsa vastaanottimiensa pariin. Televisio ei vain ”disintelligoi tyyliä” (Henri Lefebré), vaan se on heideggerilaisittain sanoen makaaberi väline yrittäessään muuntaa kuoleman viihteeksi ja TV:n äärellä tapahtuvan pitkästyneisyyden katsojan omaksi kuolemaksi. Tässä mielessä populistinen valtavirtamedia realisoi sen jo Neil Postmanilta tunnetun vaaran, että kuvaruutujen lumoissa ”huvitamme itsemme hengiltä”.[409]

---

402 Vuosina 2009–2014 tuotettua tositelevisiosarjaa *16 and Pregnant* ja sen luonnollisia jatkokausia *Teen Mom 1–3* on esitetty kansainvälisellä musiikkikanavalla MTV:llä. Suomen televisiossa esitetty ”Teiniäidit”-televisiosarja hyödynsi samaa formaattia. Vuosina 2012–2014 tuotettua sarjaa tuotti ja esitti Yleisradion TV2, kunnes sarja sai kurjan lopun Ilta-Sanomien raportoidessa 7.8.2015 ikävän uutisen: ”Ylen Teiniäidit-sarjan Tanja, 19, kuoli äkillisesti” amfetamiinin käyttöön Töölön sairaalassa.

403 Vuonna 2016 Yhdysvalloissa tuotetun dokumentin *Too Fat to Transition* esitti Suomessa TLC marraskuussa 2019.

404 Vuodesta 2012 tehtyä tositelevisiosarjaa *My 600-lb Life* on Suomessa esittänyt TLC. Sarjan kuudennella tuotantokaudella eräs ylilihava mies kuoli kesken kuvausten, mutta tuotantoyhtiö ja kanava eivät vaivautuneet itsesensuroimaan jaksoa ”poliittiseen korrektiuteen” tai pieteettiin turvautuen, vaikka kyseessä oli kuolema friikkigalleriassa ja hölmistyneiden katsojien edessä.

405 Discoveryyn kuuluvan Animal Planetin tuottamaa sarjaa *Pit Bulls and Parolees* on tehty vuodesta 2009, ja Suomessa sitä on esittänyt *life style* -kanava Frii.

406 Tanskalaiseen formaattiin *Married at First Sight* perustuvan ohjelman suomalaista versiota ovat Suomessa esittäneet MTV3 ja AVA, ja se on saanut satoja tuhansia katsojia. Pariutumisen ”asiantuntijoiksi” ja moraalisiksi puskureiksi houkuteltujen pastorien, seksuaaliterapeuttien ja psykologien mieleen tuskin on juolahtanut, kuinka epätoivoista ja traumatisoivaa kyseinen ihmissuhdelotto ja yksityisyyden alueelle kuuluvan seksuaalisuuden julkinen myllytys saattaa olla ohjelmaan valittujen kannalta. Ihmisten käyttöä viihteen välineenä voidaan verrata ihmisten esineellistämiseen koekaniineiksi tieteessä, minkä tutkimusetiikka kieltäisi. Populistisessa valtavirtamediassa vaahdotaan avioliiton pyhyyden puolesta, mutta siellä ei antauduta pohtimaan, millaista avioliiton pilkkaa sen oma toiminta on. Mitä hullumpaa ja esiintyjille sekä katsojille vahingollisempaa asia on, sitä todennäköisemmin se päätyy kuvaruutuun, kuten Nelosen tuottama ja Jenni Alexandrovan juontama TV-sarja ”Lapsi tuntemattoman kanssa”, joka on lasten perverssiä hyväksikäyttöä.

407 Discovery Channelin tuottamassa *Naked and Afraid* -sarjassa kaksi ennestään tuntematonta naista ja miestä pannaan seikkailemaan ilman vaatteita, ruokaa, suojaa ja vettä muun muassa Costa Ricassa, Panamassa ja Borneossa, ja tätä naturalistista *survival*-ohjelmaa on esittänyt Suomessa TV-kanava 5.

408 Brittiläistä deittisarjaa *Undressed*, jossa toisilleen tuntemattomat parit riisuvat ensi töikseen toisensa alusvaatteilleen ja tutustuvat sen jälkeen puolen tunnin ajan, esitti Suomessa Frii. Tarkoitus oli ”tutkia”, kasvaako mahdollisuus rakastumiseen, mikä puolestaan teki ihmissuhteista lasisia – myös särkyviä.

409 Neil Postman teoksessaan *Amusing Ourselves to Death – Public Discourse in the Age of Show Business* (1985).

”Valhemediaksi” tai ”populismiksi” on anteliaasti nimitetty maahanmuuttokritiikkiä ja EU:n arvostelua esittäneitä lähteitä, vaikka näköala valheiden suolle ja populismin avaruuteen avautuisi maailmanlaajuisten satelliittikanavien suoltamasta disinformaatiosta ja pseudotieteestä, jota tuodaan jatkuvasti silmiemme eteen 24 tuntia vuorokaudessa. Myös tämä osoittaa, miksi niin sanottu perinteinen valtamedia on itse se varsinainen valemedia.

9.5. Argumentointivirheet ja mikro- ja makrotason sekoittaminen

Populismille ovat edellä mainittujen poliittisten muotopiirteiden ohella tyypillisiä myös argumentaatiovirheet sekä tieteelliseen päättelyyn liittyvät menetelmävirheet. Katsotaanpa siis, mitä populismi oikeasti on. Suomen maahanmuuttopolitiikan lähes kaikki ongelmat johtuvat lähinnä yhdestä perusvirheestä, jota voidaan sanoa *kardinaalimunaukseksi*. Tuo virhe on ihmisyksilöiden arkipäiväiseen kohtaamiseen liittyvän *mikrososiologisen* tason ja valtionpolitiikkaan liittyvän *makrososiologisen* tarkastelutason sekoittaminen.

Suuri erehdys tehdään siinä, kun mikrososiologisen tason normeista tai havainnoista johdellaan toimintasuosituksia makrososiologiselle tasolle. Näin käy esimerkiksi silloin, kun etnisesti eritaustaiset yksilöt tulevat jotenkuten toimeen vaikkapa samassa opiskelijasoluasunnossa tai lähiössä *ja* tästä ”onnistuneena” pidetystä kokeilusta johdellaan päätelmä, että rajat voidaan avata makrososiologisella *valtionpolitiikan* tasolla. Tällaiseen virhepäätelmään syyllistytään tavan takaa sekä mediassa että tieteenä esiintymään pyrkivässä ideologisessa yhteiskuntatutkimuksessa.

Myös monet poliitikot ovat mestareita havaitsemaan vähäisimmätkin maahanmuuton ja monikulttuurisuuden myönteiset värähdykset ja muokkaamaan ne makrotason johtopäätöksiksi. Ajatuskulku on suunnilleen seuraava: ’Katsokaa, kuinka hienosti Venla ja Ibrahim tulevat toimeen samassa opiskelijasolussa’, tai ’kiittäkää Azizia, joka ase kädessä puolustaa Suomea’ (ikään kuin asevelvollisella olisi muuta vaihtoehtoakaan). – Ja sitten tehdään johtopäätös: ’Tämän onnistuneen kotoutuksen, sopeutuksen ja *yksilötasolla* saadun myönteisen näytön vuoksi rajat on avattava pakolaistulvalle *valtionpolitiikan* tasolla.’ Samanlainen on useana talvena toistettu keinouutinen lunta luovista vastaanottokeskusten asukkaista.[410]

Näiden esimerkkilauseiden mukaiset ajatuskulut osataan maahanmuuton ja monikulttuurisuuden äänitorvessa Helsingin Sanomissa ja Yleisradiossa sekä yliopistoissa, jotka mielellään kaunistelevat maahanmuuton ongelmia. Tämäntapaisessa induktiossa (eli yleisen väittämän johtelemisessa jostakin yksityiskohdasta) on kyse (1) yleistämisen virhepäätelmästä (*dicto secundum quid ad dictum simpliciter*), joka on samalla myös populistisen argumentaation lähtökohta numero yksi.

Suuri osa niistä kokemuksista ja siitä näytöstä, jota pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden vastaanottamisesta on saatu mikrotasolla, on ollut kuitenkin negatiivista, kun maa-

[410] Tarkoitus on ollut sama kuin myös luvussa 7.2.3. analysoimassani terrorismi-uutisoinnissa: todistella, että pakolaiset ovatkin ahkeria ja suorastaan välttämättömiä Suomelle. Tässä valehtelussa on kunnostautunut erityisesti Helsingin Sanomat, joka julkaisi kaupunkitoimittajansa kirjoittamat jutut ”Turvapaikanhakijat ryhtyivät lumitöihin Helsingin Punavuoressa” (4.2.2010), ”Romanian romanit pelastivat lumenluontiyrittäjän – ’Mistään ei ollut löytyä työntekijöitä’” (16.1.2015) ja ”Uudenmaankadulla loppuvat kädet – Vastaanottokeskuksen ruoka maistuu, mutta asukkaat kaipaavat tekemistä” (6.10.2015). Helsingin Sanomilla on aika ajoin tapana toistaa kyseinen keinouutinen ahkerista pakolaisista vain maahanmuuttoa puolustellakseen.

hanmuuttajien ja kantaväestön suhteet ovat konflikoituneet. Erityisesti kehitysmaalaisten työllistyminen on ollut heikkoa[411] ja rikollisuus suhteellisesti huomattavan korkeaa.[412] Niinpä myöskään yksilöiden ja pienryhmien väliset suhteet eivät toimi toivotusti. Tämä on ymmärrettävää, sillä *toivomukset* ja *normit* (kuten 'teidän pitää olla suvaitsevaisia') eivät ole *tosiasioita* vaan johtavat parhaimmillaankin vain keinotekoiseen pakottamiseen ja valheelliseen mukautumiseen. Maahanmuuton pienistä onnistumisista on johdettu yleistämällä päätelmä, että kaikki maahanmuutto kannatettavaa ja hyväksi yhteiskunnallemme.

Sillä tavoin ajateltaessa syyllistytään helposti toiseen (2) keskeiseen virhepäätelmään, joka on muodoltaan *käänteinen naturalistinen virhepäätelmä*. Tosiasioita koetetaan johdella arvoista. 'Pitäisi'-lauseista (kuten 'maahanmuuton *pitäisi toimia* yhteiskunnan hyväksi') johdellaan tällöin 'olla'-lauseita (kuten 'siksi maahanmuutto *on* yhteiskunnalle hyväksi'). Loogisesti ajatellen arvoista, normeista, toiveista tai muusta sen kaltaisesta ei voida kuitenkaan johtaa vallitsevia tosiasioita, niin kuin maahanmuuttopolitiikassa on usein tehty. Ajatuskulku muistuttaa "käänteistä Humen giljotiinia", sillä se vaatisi tuekseen enemmän perusteluja kuin on saatavilla. Humen giljotiini neuvoi selittämään ilmiöitä *riittävillä* selitysperusteilla ja rajaamaan tarpeettomat pois, mutta maahanmuuton oikeuttajilla niitä ei ole *tarpeeksikaan*.

Vakavinta kuitenkin on, että niitä tapauksia, joissa maahanmuutto ja monikulttuurisuus ovat toimineet suotuisasti, käytetään retorisena näennäisperusteluna valtionpolitiikan ohjailulle. Toisin sanoen *mikrotasolta* edetään *makrotason* yleistyksiin. Tosiasiassa *makrotason poliittiset ratkaisut pitäisi tehdä kokonaan omalla tasollaan, sillä ne ovat perimmältään arvovalintoja*. Niitä ei siis voitaisi lainkaan johdella käytännöllisistä onnistumisista tai epäonnistumisista, jotka ovat kontingentteja (eli satunnaisia, olosuhteista riippuvaisia ja yksittäistapauksellisia). Sen sijaan ne pitäisi johdella *kansalaisten poliittisesta tahdonmuodostuksesta*, jonka muotoilussa kansakunta itse on suvereeni päätöksentekijä.

Mikäli suuria väestöpoliittisia muutoksia tehdään viranomaisvallan toimesta, niitä ei pidä tehdä viranomaisratkaisuina, kuten nyt. Kansanvaltaisessa valtiossa niihin pitäisi vaatia lupa kansalaisilta, tai ne pitäisi kieltää demokraattisesti aikaansaadulla päätöksellä kansanäänestyksessä. Näin on tehty Sveitsissä, joka päätti rajoittaa maahanmuuttoa referendumilla, ja Tanskassa, jossa kansanäänestyksen tulos torjui EU-yhteistyön syventämisen sisä- ja oikeusasioissa.[413] Suomessa kansan enemmistön mielipidettä ei ole kysytty, kuultu eikä noudatettu *lainkaan*, vaan maahanmuutto on nähty pelkkänä käytännöllisenä järjestelykysymyksenä eikä periaatteellisena ratkaisuna tai ongelmana, jota se oikeasti on.

Kantaväestön kannalta tuskallista on, että viranomaisvallan, median ja tiettyjen poliitikkojen mikrososiologiselta tasolta tekemät yleistykset saavat aikaan kohtalokkaita rat-

---

[411] Ks. esim. Elinkeinoelämän valtuuskunnan 2015 julkaisemaa tutkimusta *Kuka Suomessa tekee työt?* ja sen lukua "Maahanmuuttajien työttömyysasteet kansalaisuuden mukaan 2000–2013" (s. 37). Tutkimus perustuu Tilastokeskuksen yliaktuaarin Topias Pyykkösen ja tutkija Pekka Myrskylän koontityöhön. Mainitulla aikavälillä afrkkalaisten työttömyysaste vaihteli välillä 29–45 ja aasialaisten 26–41 prosenttia. Amerikkalaisten ja eurooppalaisten työttömyysaste vaihteli 15 ja 30 prosentin välillä ja suomalaisten oma hieman 10 prosentin molemmin puolin. Kaikkien muiden kuin suomalaisten työttömyysaste päättyi yli 20 prosentin tasolle ja oli afrikkalaisilla noin 40 prosenttia.

[412] Ks. Lassi Kotiniemen tutkimusta *Ulkomaalaistaustaisten rikollisuus lukuina* (2015).

[413] Yleisradion Internet-uutiset kertoi Tanskan päätöksestä 91 sanan raportoivassa ja Reutersilta sekä AFP:ltä välittämässään jutussa "Ei-puoli voitti Tanskan EU-kansanäänestyksen" 3.12.2015. Typistämällä uutisoinnin minimiin Ylen EU- ja maahanmuuttomyönteinen toimitus koetti ilmeisesti välttää ketjureaktion ulottumisen Suomeen.

kaisuja makrotason politiikanteossa. Jos myönteiset havainnot pienryhmäkohtaamisen tasolla ohjaavat avaamaan rajat makrotasolla, valtionpolitiikassa tehdyt virheet siirtyvät viipymättä mikrotason elämään.

Mikrotason ilmiöt eivät oikeuta tekemään päätelmiä, jotka koskevat valtionpolitiikkaa makrotasolla, mutta kaikki, mikä tehdään valtionpolitiikassa makrotasolla, vaikuttaa yksilöiden elämään välittömästi. Näin on, puhutaanpa sitten maahanmuutosta, opintotukien leikkauksista tai siitä, miten nämä asiat liittyvät toisiinsa.

Näiden loogisten ajatuskulkujen ymmärtäminen on ollut vaikeaa monille tutkijoille ja toimittajille, ainakin päätellen siitä, kuinka huonosti niiden vaatimuksia on noudatettu. Tulkitsen tilanteen johtuvan siitä, että monet sinänsä älykkäät ihmiset ovat sivuuttaneet filosofiset ja tieteelliset periaatteet ja noudattaneet niiden asemasta omaa poliittista agendaansa.

Kolmas (3) keskeinen virhepäätelmä, joka maahanmuuttopolitiikkaan liittyy, on *argumentum ad ignorantiam*, eli todistelutaakan kääntäminen. Useimmat ovat varmasti huomanneet, miten maahanmuuton ja monikulttuurisuuden *kriitikoita* taivutellaan esittämään näyttöä siitä, että monikulttuurisuus ja maahanmuutto *eivät toimi* niin kuin *näiden tarkoitusperien puolustajat väittävät ja toivovat* niiden toimivan. Tosiasiassa me arvostelijat *emme väitä juuri mitään*, vaan epäilemme, kritisoimme ja kyseenalaistamme sen, *mitä muut väittävät.*

Vihervasemmiston retoriikassa todistelutaakan kääntämiseen käytetään ”holokaustilla” tai ”natsismilla” pelottelua. Euroopan itsenäisten kansakuntien sinänsä oikeutettu pyrkimys säilyttää väestönsä ja kulttuurinsa entisellään yritetään lavastaa punavihreiden toimesta ”kansanmurhaksi” aina kun eurooppalaiset vastustavat tänne laittomin rajanylityksin saapuneita, kritisoivat poliittisten oikeuksien luovuttamista heille sekä arvostelevat kutsumattomina tulleiden ylläpitoa. Vihervasemmistolaisen median tarkoituksena ei siis ole vain taivutella kansalaisia osoittamaan suopeutta ja hyväksyntää kansakunnille, joilla ei ole historiallista eikä persoonallista yhteyttä Eurooppaan. Syyllistämisen pääasiallinen tarkoitus on ohjata meidät ajattelemaan, että halumme vastustaa Euroopan maihin alun perin kuulumattomia ja aseettomasti tänne hyökänneitä massoja merkitsisi muka jonkinlaista holokaustia. Tämän ajatuskulun verukkeena käytetään vulgaaria historiapolitiikkaa, jolla isänmaallisuutemme ja kansallisen edun edistäminen yhdistetään holtittomasti saksalaiseen nationalismiin. Vihervasemmiston harjoittama menneisyydenhallintayritys on kuitenkin sangen epäonnistunutta, sillä tosiasiassa juuri maahanmuuton vastustaminen ja sen vaatima kansallismielisyys voisivat estää uuden tragedian ja vainojen syntymisen. Niillä nimittäin on taipumus kummuta esiin juuri silloin, kun konfliktit siirtyvät läpimädän ja lepsun rajapolitiikan tuloksena valtioiden rajoilta keskelle kansalaisyhteiskuntia, kun kansanryhmien sukset menevät ristiin ja kun syntyy eripuraa sekä pulaa kaikesta. Sen sijaan konfliktien estäminen rajoja rakentamalla pitää yllä hyvinvointia ja rauhaa.

Jo tästä huomataan, että vihervasemmiston ja osittain myös liberaalin oikeiston edustama argumentaatio seisoo päälaellaan. Kyse on ollut yrityksestä heittää todistelun taakka kansallismielisille, vaikka se kuuluisi maahanmuuton edistäjille itselleen. Vahvaa todistelua vaativa väitehän on juuri niillä monikultturisteilla ja maahanmuuton suosijoilla, jotka tavoittelevat perinpohjaisia muutoksia voimassa olevaan kansallisvaltioiden järjestelmään ja rajavalvontaan. Kansallisvaltioilla, rajavalvonnalla ja vieraat kansallisuudet poissulkevalla kansalaisoikeuksien pidättämisellä puolestaan on perustansa kansakuntien omassa

itsejärjestymisessä, yhteiskunnallisen tehokkuuden tavoittelussa ja luonnonoikeudellisessa sekä omaehtoisessa muodostumisessa historiallisen kehityksen kautta.

Niinpä monikulttuurisuuden ja maahanmuuton suosijoiden pitäisi *itse esittää pitävät todisteet* siitä, että *heidän* esittämänsä uusi ideologia *varmasti on parempi* kuin toimivaksi todettu nykyjärjestelmä, jonka varaan koko hyvinvointiyhteiskunta rakentuu ja jossa kansakuntien välisiä konflikteja säädellään valtakuntien rajoilla. Perusteluja maahanmuuton suosijoilta ei ole kuitenkaan kuultu mediassa eikä missään muuallakaan, eivätkä toimittajat ole tivanneet niitä. Sen sijaan syyttäjäviranomaiset ovat vieneet *maahanmuuton ja monikulttuurisuuden kriitikoita* tuomiolle, ja valtamedia on saattanut heidät defensiiviselle kannalle sekä sosiaalisen häpäisyn kohteiksi.

Vihervasemmisto ei ole kunnioittanut myöskään *ansainta- eikä aiheuttamisperiaatetta*, joiden mukaan ansiot ja vastuu muutoksista kuuluvat kausaalisesti ilmioiden aiheuttajille itselleen. Tosiasioita kumolleen kääntäen ja syy–seuraus-suhteita nurinkurisesti arvioiden on estetty kansallista etua julkisesti puolustaneita ihmisiä toimimasta esimerkiksi opettajan, tutkijan ja sosiaalityöntekijän viroissa pitäen heitä mikrotasolla esiintyvien konfliktien aiheuttajina.[414] Tosiasiassa maahanmuuttokriitikoiden tavoite makrotason valtionpolitiikassa esiintyvän maahanmuuton rajoittamiseksi on *hillitä* tai *eliminoida* konflikteja mikrotasolla, sillä maahanmuuttajamäärien väheneminen estää ristiriitojen kärjistymistä mikrotason kasvokkaisissa ihmissuhteissa. Konflikteja mikrotason kanssakäymiseen ovatkin tuottaneet ne poliitikot, jotka ovat pitäneet rajoja apposen auki.

Asian voi sanoa niin, että myös kaikkien niiden, joilla on maahanmuuttajataustaisia kavereita, kannattaisi pyrkiä rajoittamaan maahanmuuttoa makrotason valtionpolitiikassa, jotta ihmissuhteet eivät tulehtuisi mikrotason kanssakäymisessä. Ensimmäinen, joka kärsii monikulttuurisuuden ja maahanmuuton aiheuttamasta sosiaalisesta ja taloudellisesta paineesta, on nimittäin maassamme jo ennestään oleva maahanmuuttaja, sitten muut vähemmistöt ja lopulta koko yhteiskunta.

Maahanmuutto tuottaa peruuttamattomia väestöpoliittisia muutoksia, joiden seurauksista ei ole varmaa eikä riittävää myönteistä näyttöä. Kielteistä näyttöä ja riskejä on sen sijaan kertynyt runsaasti. Niinpä myös viranomaisten päätöksenteossa pitäisi soveltaa *varovaisuusperiaatetta*, eli torjua epävarmat hankkeet. Näin ei ole kuitenkaan tehty, ja tämä

---

[414] Eräs ensimmäisistä työelämän ideologiseen mielipidevankeuteen liittyvistä näytöistä saatiin Helsingin kaupungin sosiaalityöntekijän Harri Eerikäisen tapauksesta, josta Helsingin Sanomat kirjoitti 18.3.2009 otsikolla ”Sosiaalivirasto uhkaa irtisanomisella rasistisesta sähköpostista”. Eerikäinen oli kirjoittanut 2007 blogitekstin ”Ohjeita Suomeen muuttaville”, jossa hän kertoi humoristisesti, kuinka Suomessa tulisi elää ja millaisia ovat suomalaisten elämäntavat. Eerikäinen myönsi, että ”siinä on somalivitsiä, vaikkei siinä käytetä sanaa ’somali’”, mutta ”se ei tee siitä kuitenkaan rasistista”. Kirjoittaja vertasi lähettämäänsä viestiä ruotsalais-, norjalais- ja lappalaisvitseihin ja kysyi, ”onko joku ryhmä erityisasemassa niin, että heistä ei saa vitsailla?”

Sarkastista on, että professori Liisa Välikangas oli vaatinut juuri vähää ennen (16.3.2009) ”huumoria mukaan työpaikoille” Yleisradion uutisessa. Välikankaan mielestä ”huumorin mukana kotiin unohtuvat myös luovat ajatukset ja ideat”, ja käsittelin aihetta blogikirjoituksessani ”Sosiaalityöntekijät kaapista ulos” 18.3.2009 (teoksessani *Kansanvallan varkaat*).

Kymmenessä vuodessa on perussuomalaisiin kohdistettuja syrjintätapauksia tullut esille useita kymmeniä; eräänä eniten huomiota saaneista tapaus, jonka uhrina oli Perussuomalaisten kuntavaaliehdokas Gleb Simanov ja josta Iltalehti kirjoitti jutussaan ”Some-videon takia irtisanottu bussikuski yllättyi potkuista: ’Olen ollut tunnollinen työntekijä’” 14.7.2017. Bussifirma Nobinan tekemään irtisanomiseen tuli jutun mukaan poliittista ”painetta HSL:n suunnalta”. Työntekijän syrjiminen hänen poliittisten mielipiteidensä vuoksi on repressivisen toleranssin ja käänteisen syrjinnän muodossa harjoitettua ihmisoikeusrikollisuutta, joka vaikuttaa olevan myös yliopistollisten nimitysprosessien vakiintunut muoto.

monin tavoin epäoikeudenmukainen politikointi onkin loukannut useiden suomalaisten ihmisten oikeuksia ja tunteita. Se on ollut osasyy myös puolin ja toisin pursuilevaan vihaan.

Asiaan liittyvä puolueellisuus on osoittanut, että Suomen kaltaisessa maassa sananvapauden ja yhteiskunnallisen toimintavapauden loukkaukset eivät ole etupäässä *muodollisia tuomioita* vaan *epäsuoria sosiaalisia rangaistuksia*, joilla ansioituneilta ihmisiltä kielletään sananvapaus tai viedään heiltä heidän työpaikkansa ja mahdollisuutensa osallistua yhteiskuntaan. Näin tapahtuu erityisesti yliopistoissa, joissa monikulttuurisuuden ja maahanmuuton suosiminen muodostaa tiedepoliittisen ideologian ja normatiivin.

9.6. Feministien viidakkokuumeilu ja populistinen rotupolitikointi

Maahanmuuttopolitiikan ja monikulttuurisuuden ideologisuudesta olisi osoitettavissa edellä analysoitujen seikkojen lisäksi useita muitakin virhepäätelmiä, sillä aihepiiri on todellinen järjenvastaisen argumentaation aarreaitta. Tarjoan uteliaimpien tyydytykseksi kuitenkin vain seuraavan. Näyttöä mikrotason ja makrotason sekoittamisesta maahanmuuttopoliittisissa yhteyksissä antaa Helsingin yliopiston humanistisen tiedekunnan sihteerinä toimiva Maija Urponen, joka väitteli vuonna 2010 tohtoriksi ”ylirajaisista” (miksei voisi sanoa suomeksi ”rajat ylittävistä”?) parisuhteista toimiessaan naistutkimuksen valtakunnallisen tutkijakoulun koordinaattorina.[415]

Hänet palkittiin luonnollisesti myös Suomen Kulttuurirahaston stipendillä, jonka turvin hän aikoi selvitellä, kuinka *rakkaus ulkomaalaisen kanssa* voi kohdata yhteiskunnassa ”rasismia” ja johtaa ”rodullisiin erontekoihin” ja ”toiseuttamiseen”.[416] (Suosittelen Urposelle hakeutumista täydentämään opintojaan johonkin kielikouluun tai logiikan kurssille, jossa opetettaisiin, että ihmisten eksistentiaalinen *toiseus* on jo sinänsä aivan eri asia kuin heidän ominaisuuksiinsa liittyvä *erilaisuus*.) Täysfeminiinisoidussa yliopistossa Urposelle myönnettiin tiedepoliittisesta oikeauskoisuudestaan palkinnoksi hallintovirka, eli hänestä tehtiin parasta, minkä lasikatosta päänsä läpi lyönyt ja tieteellisiä julkaisuansioita vailla oleva voi tavoittaa, toisin sanoen tiedekuntasihteeri.

Puhun Maija Urposen tekemisistä vain siksi, että niiden kautta tulee oivallisesti esille, kuinka mikrotason ilmiöistä johdellaan päätelmiä makrotasolle ja miten nämä tasot sekoitetaan toisiinsa. Kuinka helppoa onkaan tuntea sympatiaa, kun eritaustaiset ihmiset kohtaavat *henkilökohtaisessa vuorovaikutuksessa* ja menevät vaikka naimisiin? Ja miten helppoa onkaan johdella tästä johtopäätös, että maahanmuuton vastustaminen ja ulkomaalaisten eturyhmäpolitiikan rajoittaminen *makrotason politiikassa* ovat ilkeää ”rasismia”, joka vastustaa yksityishenkilöiden rakkautta?

---

[415] Ks. Maija Urposen väitöskirjaa *Ylirajaisia suhteita – Helsingin olympialaiset, Armi Kuusela ja ylikansallinen historia* (2010) ja sen lukuja ”Etelämaalaisia miehiä...” (s. 98), ”Rotu olympialaisten historiassa” (s. 104), ”Rotuhygienia väestön laadun mittarina” (s. 108), ”Rodullistetut erot ja luokitukset” (s. 112), ”Ylirajainen seksuaalisuus ja sekoittumisen vaarat” (s. 115) ja ”Etelämaalaisten kisavieraiden rodullistettu seksuaalisuus” (s. 120), joissa politikoitiin avoimesti rodun käsitteellä, ratsastettiin museorasismilla, harjoitettiin käänteistä rotupolitikointia ja siirrettiin 1950-luvun ajankuva anakronistisesti nykypäivään nekroidisen rodun maailmanvalloituksen edistämiseksi. Väitöskirja on kirjoitettu Kristiina-instituutin bunkkerissa, ja sen esipuheessa kiiteltiin lähes kaikki Suomen telaketjufeministit.

[416] Suomen Kulttuurirahasto mainosti asiaa vuoden 2011 Tammenlastuja-lehden numeron 2 jutussa ”Kuinka rakkaus ulkomaalaisen kanssa alkoi” (s. 29).

Tästä puolestaan erehdytään johtelemaan virhepäätelmä: jos Minttu ja Ibrahim menestyvät hyvin henkilökohtaisessa kanssakäymisessään, on avattava valtakunnan rajat valtionpolitiikan tasolla ja sallittava rajat vapaasti ylittävä maahanmuutto, olipa perusteena sitten avioliitto, työ, kerjuu, kaupankäynti tai mikä tahansa. Mikrotason ilmiötä, kuten rakastumista, käytetään tällöin verukkeena väitteelle, että makrotason valtionpolitiikkaa pitäisi johtaa avioliittoneuvojan logiikalla, tai muuten on ilkeä ”rasisti”.

Juuri tähän karmeaan ajatuskulkuun Urponen on syyllistynyt. Hänen esittämänsä näkemykset antavat puhdasoppisen näytön edellä kuvailemistani virhepäätelmistä, joihin ei tieteellisessä ajattelussa pitäisi olla varaa. Myös poliittiset motiivinsa Urponen paljasti rahoittajansa haastattelussa estottomasti: ”Niiden avulla vastustetaan nationalismia ja Suomen umpioitumista”, kuten Urponen ”huomioi”.[417] Tieteeksi Urposen esittämiä syytöksiä ei voida sanoa, ja siksi myös hänen haastattelijansa on ymmärtänyt luonnehtia hänen poliittista ideologiaansa vain ”huomioinniksi”.

Oudointa Urposen pohdinnoissa on hänen avoin liputtamisensa ihmisrotujen (hän todellakin käyttää rodun käsitettä) sekoittamisen puolesta, sillä filosofisesti arvioiden ihmisrotujen erilaisia ominaisuuksia voidaan pitää itseisarvoisina, ja siksi niiden erilaisutta ja erilaisina säilymistä olisi perustelua suojella, kuten muitakin luonnossa pitkän kehityksen seurauksena syntyneitä tuloksia, esimerkiksi harvinaisia eläinlajeja.

Käytän Maija Urposen tekemiä metodivirheitä ja hänen ajatussolmujensa lonkeroita esimerkkeinä vain siksi, että ne ovat paljastavia omassa tendenssimäisyydessään. Kritiikkini ei siis ole henkilökohtaista. Samanlaisia ajatusvirheitä tehdään tieteenä esiintyvässä epäkriittisessä näennäistutkimuksessa jatkuvasti. Tavoite lienee saada poliitikkokollegat innostumaan ja vaatimaan mikrotasolla saavutettujen ja ”myönteisinä” koettujen tulosten perusteella aktiivisempia toimenpiteitä maahanmuuton vauhdittamiseksi makrotasolla.

Kierointa kuitenkin on, että Maija Urposen kaltaisille puoliksi oppineille luovutetaan yliopistolliset toimintaresurssit, jotta he voisivat levittää yliopistossa omaa poliittista agendaansa. Juuri heidän kaltaistensa hallintobyrokraattien tekemien tiedepoliittisten valintojen tuloksena yliopistoissa on alettu noudattaa kansainvälisyyskiimassa marinoitua internatsismin ideologiaa, jonka tuloksena vierasperäiset ulkomailta tulleet siirtolaiset valloittavat myös Suomen yliopistolaitoksen oppituolit ja käyttävät tiedepoliittista valtaa verovaroin rahoitetun yliopistomme edelleen kansainvälistämiseksi.

Valmiiseen pöytään tullessaan he bastardisoivat sen, mitä suomenkielisestä tieteestä, filosofiasta ja julkaisutoiminnasta on jäljellä, ottavat työstään maksun sekä poistuvat kansainvälisyyden mitäänsanomattomaan ja semanttisesti merkityksettömään avaruuteen. Suomalaisten ihmisten asioihin ja suomalaiseen yhteiskuntaan he suhtautuvat pilkallisen ylenkatseellisesti ja välinpitämättömästi; muodostaahan heidän todellisen identiteettinsä kosmopoliittinen kansainvälisyys.

Miksi sitten ihmiset ovat niin alttiita kannattamaan edellä mainittuja tarkoitusperiä? Vastaus on kognitiopsykologinen. Ihmiset kannattavat monikulttuurisuutta ja maahanmuuttoa, sillä heidän aivonsa eivät luonnostaan erota mikrotasoa ja makrotasoa toisistaan. Ihmisajattelu ei pysty erottamaan henkilökohtaista ja poliittista tapahtumatasoa ilman älyllisiä ponnistuksia, vaan molemmat päätyvät helposti samaan laariin. Esimerkiksi jokin Pirkko voi kokea, ettei hän voi harjoittaa seksuaalista kanssakäymistä vapautuneesti Mohammadin kanssa, jos hän ei kannata maahanmuuttoa, monikulttuurisuutta ja mahdollises-

[417] Emt.

ti myös islamia *poliittisella*, *periaatteellisella* ja *valtiollisella* makrotasolla. Näin ollen ihmiset kokevat, että he eivät voi harjoittaa ihmissuhteita tai seksiä vapautuneesti lainkaan, elleivät he ajattele myös makrotason poliittisista kysymyksistä täysin liberaalisti.

Kyseessä on kuitenkin kohtalokas ajatusvirhe, joka johtuu niin sanotun luonnollisen päättelyn harhasta ja siihen liittyvästä epäanalyyttisyydestä. Ihmiset eivät erota henkilökohtaista ja poliittista tapahtumatasoa, vaikka juuri se olisi erittäin tärkeää, jotta poliittisella makrotasolla ei tehtäisi suurta virhettä ja otettaisi vastaan niin suurta määrää maahanmuuttoa, että juuri se lopulta vie ihmissuhteet juntturalle myös mikrotason henkilökohtaisessa kanssakäymisessä.

Lopputuloksena tällaisista ajatusvirheistä on Helsingin Sanomien truuttaamia synkeitä otsikoita, joissa perussuomalaisia poliitikkoja syytetään jopa parisuhteiden kariutumisesta, vaikka syy on selvästikin osapuolten omassa kyvyttömyydessä käsitellä poliittisia ja tunteenomaisia asioita. Esimerkin tarjoaa toimittaja Pekka Mykkäsen ja Ines Sirénin Helsingin Sanomiin laatima juttu ”Parisuhde loppui Halla-ahon vuoksi, liian vihreitä sukulaisia ja sisällissota aina vain – Näin politiikka riitauttaa sukulaisia”.[418]

Todellisuudessa syy mikrotason ongelmiin ei ole kenenkään perussuomalaisen poliitikon, joka ainoastaan artikuloi poliittisia mielipiteitä ja vaihtoehtoja. Syy suomalaisten ihmisten ihmis- ja sukulaisuussuhteisiin tunkeutuvaan eripuraan on maahanmuutossa, joka on alkanut repiä jo pari- ja sukulaissuhteitakin hajalle mielipide-erojen kautta. Vaikuttavasti valtamedian riidankylvö näkyy työelämässä ja yliopistomaailmassa, jossa monikulttuuri-ideologian arvostelijoita estetään toimimasta maahanmuuton aiheuttaman erimielisyyden takia. Kansallisen hajoamisen tuottamat ristiriidat koettelevat siis koko yhteiskuntaamme ja johtavat sosiaalisen pääoman katoamiseen.

Kyvyttömyys käsitellä mikrotason ja makrotason asioita erillisinä huipentuu niin sanotussa identiteettipolitiikassa, jolla tarkoitetaan käytännössä eturyhmäpolitiikkaa. Sen mukaisesti toimiessaan poliittinen vihervasemmisto on klusteroinut eli sitonut mikrotason ja makrotason yhteen katsomalla, että maahanmuuttoa vastustaessaan (makrotason kannanotto) ihmisyksilö ei voi olla hyvä tai kelvollinen ihminen persoonallisen kohtaamisen tasolla (mikrotasolla). Tällainen jakaminen on tietenkin väkinäistä ja pakonomaista, ja sen mukainen asennoituminen lähestyy henkistä väkivaltaa. Identiteettipoliittisen manipulaation ongelmiin palaan tarkemmin tämän tutkimuksen pääluvussa 12.

[418] Helsingin Sanomien 20.7.2019 julkaiseman jutun mukaan syynä joidenkin ihmisten nais–mies-konflikteihin ja heidän sukuriitoihinsa on Jussi Halla-aho, joten pitkällepä ulottuu hänen vaikutusvaltansa. Tosiasiassa kyseessä oli lehden yritys heijastaa todellisuuteen heräämisestä johtuvat henkilökohtaiset erimielisyydet poliittiselle tapahtumatasolle ja osoittaa poliittisten arvo- ja etukonfliktien aiheuttajaksi puoluejohtaja. Alkeellista politiikan personifoimista harjoittavien toimittajien mieleen tuskin on tullut, millaisena riidankylväjänä Helsingin Sanomat itse toimii repiessään kansakuntaa kahtia omalla propagandallaan, jonka kautta myös perheet rikotaan taivuteltaessa manipulaatiolle alttiita naisia ja lapsia vihervasemmistolaisen maahanmuuttopolitiikan ja ilmastopolitiikan panttivangeiksi sekä osoittamalla ”syyllisiksi” järkeä ja vastuuta edustavat miehet.

10. Lifestyle-journalistiikka, egotrippailu ja narsismin esiintymislavat

Tämän tutkimuksen lähtökohtana on väittämä, että yhteiskunnassamme ovat vastakkain tunteelliset ja järkiperäiset tavat asennoitua asioihin. Performatiivisuudelle on annettu liikaa julkisuutta järjen kustannuksella, jolloin media on epä-älyllistynyt. Emotionaaliset ratkaisut rationalisoidaan näennäisesti käyttämällä suuria filosofisia käsitteitä, kuten ’ihmisarvo’, ’totuus’ ja ’tasa-arvo’, jotka tosiasiassa ovat kelluvia merkitsijöitä, ja vapaus kavennetaan *tunteeksi* vapaudesta. Vaikutusta tehostaa, että osa nuorisosta projisoi omat emansipaatio-ongelmansa maahanmuuttajien asemaan ja kohteluun ja siksi samastuu heihin olettaen, että vierasperäiset raketti-insinöörit ja nettikoodarit tuovat lääkitystä heidän itsetuntovaivoihinsa ja maksavat suomalaisille lankeavat valtionvelat.

Maahanmuuttoa kannattavien yliopistotoimijoiden ei tarvitse nyt kuin lausahtaa jossakin kahden sivun artikkelissa, että ulkomaalaisia syrjitään leipäjonoissa tai että suomalaismiehet ahdistelevat nuoria naisia työpaikoilla, niin he saavat tuntikaupalla julkisuutta ja ilmaismainosta televisiossa varsinkin, jos ovat nuoria neitoja. Heidät itsensä on voitu tuomita vaikkapa huumerikoksista, eikä se muodosta mainetahraa eikä estettä Yleisradiossa toimimiselle, vaikka muutoin eduskunnan kontrollissa oleva ja veronmaksajien rahoittama instituutio jakaakin potkuja kaikille, jotka poikkeavat poliittisesta korrektiudesta. Mikäli Suomessa vakaviin rikoksiin syyllistyneet maahanmuuttajat tai valtavirtamedioiden toimittajat itse tekevät jotakin sopimatonta, media joko suojelee heitä vaikenemalla asian haudanhiljaisuuteen tai käy hyökkäykseen heidän puolestaan.

10.1. Omahyväisyyden oireita

Erään esimerkin mediatyönantajansa suosioon pääsystä tarjoavat huumetuomion saaneen Jessikka Aron vastoinkäymiset, kun Yle teki uhriutuneesta toimittajastaan sananvapauden marttyyrin, jota vaihtoehtomedian tuottajat kiusaavat.[419] Oman päänsä poliittisiin muurahaiskekoihin työntäneestä toimittajasta tehtiin näin symbolinen veruke lehdistönvapauden puolustelulle, vaikka tosiasiassa Yleisradiota ja Aron tukijoiksi ilmaantuneita toimittajia tai viestintätaloja ei ole koskaan kiinnostanut sen enempää sananvapaus kuin totuuden mukaisen kuvan välittäminen todellisuudesta. Tärkeintä on ollut lavastaa yhdes-

[419] Amfetamiinin hallussapidosta tuomion saanut Jessikka Aro oli yksi MV-lehteä vastaan suunnatun vihakampanjan käynnistäjä ja omilla vaatimuksillaan myös syypää julkaisun omistajan Ilja Janitskinin tuomitsemiseen sekä amputoimiseen pois lehden toimituksesta. Helsingin käräjäoikeus tulkitsi päätöksessään lokakuussa 2018, että Aron uskottavuus toimittajana oli yritetty pilata, mutta se ei ottanut huomioon Aron ja hänen edustamansa Yleisradion pyrkimystä tuhota MV-lehden esille tuomaa informaatiota, toimintaedellytyksiä tiedonvälittäjänä ja Janitskinin mahdollisuuksia ”elää normaalia elämää Suomessa”.

tä henkilöstä näennäisesti sorrettu toimittajaparka, joka taistelee oikean ja hyvän puolesta, tosin rahan kiilto silmissään ja medialinnakkeen suojaamasta roolistaan nauttien.

Jessikka Aron kirjoittelu ei ilmennä sen enempää kovaa faktajournalismia kuin esseemäistä tunnelmasivistystäkään vaan pelkkää tajunnanvirtamaista vuodatusta, josta puuttuvat sekä metodi, argumentointi, rakenne että johtopäätökset. Hän on yrittänyt kääntää sosiaalisessa mediassa raivoamisensa ”asiantuntemukseksi”, vaikka hänen harjoittamansa läimäyttely kertoo enemmänkin kyvyttömyydestä hallita omia impulssejaan ja affektejaan. Diplomatiassa ja tiedustelualalla tarvittava diskreettiys ja pieteetti ovat hänen toiminnastaan kaukana.

Muodollisten ansioiden, kuten akateemisen tutkinnon, kirjallisen tuotannon ja muun todisteellisesti osoitetun asiantuntemuksen, puuttumisen lisäksi Jessikka Aroa dismeritoi myös hänen aiempi toimintansa. Netissä reuhatessaan hän on tulkinnut makrotason poliittisia ilmiöitä oman subjektiivisen tunnemaailmansa kautta. Kun lähtökohta on noin henkilökohtainen, sillä ei voi olla yleispätevää tieteellistä eikä informatiivista arvoa, mutta silti hänelle on myönnetty professoritason apurahoja.

Eniten paheksuntaa herätti Koneen Säätiön Arolle vuonna 2016 myöntämä 35 000 euron suurehko apuraha hybridisodankäyntiä koskevan tietokirjan kirjoittamista varten.[420] Vuonna 2015 Aro julkaisi muutaman jutun ja sai Yleisradiolta palkkana veronmaksajilta kannettua rahaa noin 50 000 euroa. Vuonna 2016 Aro pyrki keräämään joukkorahoituksella 50 000 euroa, jolloin rahankeräyksen laillisuudesta tehtiin tutkintapyyntö poliisihallitukselle.[421] Uusi Suomi kirjoitti aiheesta jutussa ”Tutki Putinia ja trolleja – Suomalaistoimittaja keräsi 30 000 dollaria kirjalleen”[422] mutta ei huomauttanut suosikkitoimittajan asettuneen itse keräämänsä rahoituksen kautta suurvaltojen välisen informaatiosodan välikappaleeksi. Se taas sopii huonosti tutkijan rooliin. Suomen laki puolestaan ei salli yksityishenkilöiden keräävän vastikkeettomia lahjoituksia, vaan rahankeräykseen tarvitaan viranomaisen myöntämä lupa, ja käytännössä vain yleishyödylliseen tarkoitukseen rahaa keräävä yhdistys voi sen saada.

Valtamedian uutisoinnin mukaan valtamedian toimittaja voi jatkaa leipäänsä ulkopoliittisesti arveluttavalla joukkorahoituskampanjalla, mutta MV-lehteä vastaan sai kernaasti vyöryttää journalistiikan kannalta merkityksettömiä tekosyitä, kuten syytöksiä rahankeräys- ja rahapelirikoksista. Aron maristua infosodan myrskynsilmään joutumisesta hänen aktiivisuuttaan voideltiin valtion toimesta myöntämällä hänelle 10 000 euron arvoinen tiedonjulkistamisen päällekkäinen apuraha (saman) hybridisodankäyntiä koskevan kirjan kirjoittamiseen.[423] Vuonna 1980 syntynyt Aro on lopettanut vuonna 2004 Tampereen yli-

[420] MV-lehti 10.12.2016 ”Herlinin suvulta 23 000 euroa Jessikka Aron ’tieteelliseen tutkimukseen’”.

[421] MV-lehti 17.8.2016 ”Tutkintapyyntö Jessikka Aron rahankeräyksestä”.

[422] Uusi Suomi 17.8.2016.

[423] Tiedonjulkistamisen neuvottelukunnan päätös vuodelta 2016. Bonnierin Suurella Journalistipalkinnolla 2015 laakeroitu Aro aiottiin palkita maaliskuussa 2019 myös yhdysvaltalaisella International Women of Courage -palkinnolla, kunnes Foreign Policy -lehti ilmoitti 7.3.2019, ettei palkintoa myönnetäkään, koska Aro oli sosiaalisessa mediassa ja Yleisradion ohjelmissa verrannut Donald Trumpin toimia Venäjän trollitehtaiden toimintaan: “*Aro is a prolific Twitter user and was originally chosen for the award because of her investigative work exposing Russian troll factories. She often debunks misinformation spread online and comments on major news events related to propaganda and election interference, including Brexit and the ongoing investigation by special counsel Robert Mueller into links between the Russian government and Trump’s campaign. She has regularly tweeted criticism about Trump’s sharp political rhetoric and attacks on the press. Aro also helped organize a demonstration in Helsinki when the Finnish capital hosted a sum-*

opistossa aloittamansa journalistiikan opinnot jo vuonna 2010, eikä hän ole saanut kandidaatti- eikä maisteritutkintoaan valmiiksi.

Tunnottomalla rahalla sponsoroitu Jessikka Aro ei ansaitsisi esittelyä eikä analyysia lainkaan, mutta hänen tapauksensa kautta pilkistää laajempi mediakupla, nimittäin julkisuuden rakentaminen julkisuudelle ja oman itsensä performoimiselle. Niinpä se antaa näyttöä tavasta, jolla toimittajat *medioivat itsensä* ja tavoittelevat poliittista valtaa välittämättä päätehtävästään, eli tiedon välityksestä. Objektiivisesti arvioiden Aro on keskinkertainen toimittaja ja tutkivana journalistina enemmänkin oman napansa kaivelija, josta kenenkään ei tarvitsisi piitata mitään. Mutta palstamillimetrien perusteella hänen uhriutumistaan pidettiin kansallisesti merkittävänä tapahtumana, josta New York Times[424] ja The Sydney Morning Herald[425] tekivät juttuja Aron saatua läpi kampanjansa, jonka mukaan hän on vaihtoehtomedian syyttömästi sortama Suomi-neidon henkilöitymä.

Kaukaista ja syrjäistä maata edustavan toimittajan asia otettiin avosylin vastaan toisissa kaukaisissa ja syrjäisissä maissa Australista Amerikkaan, sillä se sopi lehtien käymään Venäjän-vastaiseen taisteluun. Tämä voisikin olla perusteltua, ellei sitä käytäisi Aron julistamana henkilökohtaisensa sotana suomalaisia ihmisiä vastaan. Sillä tavoin ulkomaille annetaan väärä kuva siitä, millaisissa oloissa toimittajat täällä elävät. Mikroskooppisen pienistä nipistelyistä ja ansaituista arvosteluista mielensä pahoittaneet toimittajat kuvitellaan nyt joiksikin Anna Politkovskajiksi ja oletetaan, että Putin kahlehtii sananvapautta Suomessa ja valtamedian lehdistönvapaus on muka suuressa vaarassa!

Todettakoon, ettei tässäkään esittämäni arvostelu ole henkilökohtaista vaan toimii tutkimuksen näyttönä journalistien omahyväisyydestä ja valtamedian itseihailusta, jonka mukaisesti mediatalot pyrkivät pönkittämään asemiaan ja poistamaan sananvapauden siivuista kilpailevat vaihtoehtonsa markkinoilta.

10.2. Nykyälymystö: kuuluisa siitä, että on kuuluisa

Jessikka Aron kanssa Suomen turhimman julkkiksen tittelistä ovat kilpailleet tasavertaisesti ”kiss and tell” -julkisuutta niittänyt pääministeri Matti Vanhasen morsian Susan Ruusunen[426] ja kauppias Vesa Keskisen entinen heila Marika Fingerroos, josta puhues-

---

mit between Trump and Russian President Vladimir Putin in July 2018,” lehti totesi jutussaan “U.S. cancels journalist’s award over her criticism of Trump”. Aro oli ulkopoliittisen toimintansa seurauksia ymmärtämättä ”shokissa ja järkyttynyt” Iltalehden 7.3.2019 julkaisemassa jutussa ”Yhdysvallat aikoi palkita toimittaja Jessikka Aron – palkinto peruttiin, koska Aro kritisoi Trumpia: ’Tämä kertoo Trumpin hallinnosta’”. Tosiasiassa Aron pyrkimys vaikeuttaa suurvaltojen kanssakäymistä kertoi lähinnä hänen egomaniastaan, johon sopii hänen itsensä ahkerasti käyttämä sana ”trolli” (’häirintää harjoittava salaperäinen henkilö’). Tosiasiassa Aro on itse tullut hyödyttäneeksi Venäjää korostamalla, kuinka vaikutusvaltainen Venäjä muka on.

424 The New York Times “Effort to expose Russia’s ’troll army’ draws viciois retaliation” 30.5.2016 ja “Three Internet trolls convicted of systematic defamation against journalist in Finland” 19.10.2018.

425 Sydney Morning Herald “Finnish journalist Jessikka Aro’s inquiry into Russian trolls stirs up a hornet’s nest” 11.3.2016 ja “Finland jails Russian Internet trolls for campaign against journalist” 20.10.2018. Otsikosta poiketen ei vangittu Ilja Janitskin ollut venäläinen vaan suomalaissyntyinen venäläistaustainen, ja Johan Bäckman on Suomen kansalainen. En ole erityisen ilahtunut kummankaan näkemyksistä, mutta myös heidän tuomitsemisensa on ollut leimallisen panettelevaa ja tarkoitushakuista.

426 Susan Ruusunen kirjoitti kustantamo Etukenon 2007 julkaiseman kirjan ”Pääministerin morsian”, jonka kirjoittaja ja kustantaja tuomittiin 2010 korkeimmassa oikeudessa sakkorangaistukseen yksityiselämää loukkaavasta tiedon levittämisestä, mutta hovioikeuden määräämät vahingonkorvaukset hylättiin. Arvioin

saan lehdistö lanseerasi käsitteen ’salarakas’.[427] Heidän ainoa syy julkisuudessa paistatteluun oli *heidän oma egonsa*. He ovat siis vähän niin kuin ”some-feimeinä” tunnetut nuorisojulkkikset, jotka tosin eivät enää ole juroja, kuten älyllisesti motivoituneen punk-kauden kukoistusaikana: Hassisen Koneen laulussa.[428]

Some-feimeiksi puolestaan ovat ponnahtaneet muutamat kiiltokuvamaiset varakkaiden perheiden jälkeläiset, joiden taskurahat ovat riittäneet leveään elämäntapaan, koreisiin vaatteisiin, huviveneisiin ja ökyautoihin. Varallisuus ja poliittinen valta näyttävät luovan paitsi mediajulkisuutta, myös tavoiteltavuutta ja suosiota seksuaalisilla markkinoilla. Funktionalistisesti lausuttuna: valtaa on nimenomaan sen merkiksi, että sen haltijoista ollaan kiinnostuneita ja heidän suosiotaan ja suopeuttaan tavoitellaan. Mutta silti nämä Internetin myrskyistä ja villistä populaarimediasta nousseet uusjulkkikset ovat tunnettuja vain siitä, että he ovat tunnettuja.

Myös tämän kuplan taustalla vallitsee yhteiskuntarakenteeseen syntynyt halkeama: kahtiajako pieneen määrään varakkaita ja suureen määrään pätkätyöläisiä, työttömiä, valkokauluskööyhälistöä ja nykyajan *land lordien* eli koroilla elävien sijoittajien, kiinteistökeinottelijoiden, pikavippiparonien ja optiomiljoonia kuitanneiden rälssisäätyläisten uhreja. Populistinen valtamedia puolestaan jakaa julkisuutta kuin kehitysmaiden banaanitasavalloissa, joissa glorifioidaan kaikenlaisia slummien miljonäärejä sekä hehkutetaan plantaasinomistajien halua uhrata omat jälkeläisensä formulakilpailuissa oman kunnianhimonsa tyydyttämiseksi. Myös Suomessa saa oman TV-show’n, kunhan paukuttelee henkseleitä kyläkauppiaana tai päihdyttää kansalaiset jääkiekkohurmoksella tai panimotuotteilla – täysin huolimatta näiden televisioruutuun päästettyjen kroonisista artikulaatiovirheistä.

Raha on kuitenkin paholaisen lantaa siksi, että se on julkisuuden motiiveista alhaisin mutta pyhittää taianomaisesti kaiken. Psykoanalyyttisesti arvioiden rahan fetisististä palvontaa ja omahyväisyydestä johtuvaa egokipuilua yhdistää narsismi. Mediatutkija Dan Steinbock julkaisikin jo vuonna 1981 älykkään kirjan nimeltä *Narsismin fasismi*, joka iästään huolimatta sopii vertailu- ja lähtökohdaksi myös nykymedian analysointiin.[429]

Sosiaalisessa mediassa käytävä mudanheitto ei olisi nimittäin mahdollista ilman sitä patologista narsismia, joka toimii kantoaaltona kaikenlaisille ”some-pöyristymisille” ja ”some-raivona” tunnetuille ilmiöille. Väitteeni on, että myöskään vihapuheen käsite ei olisi mahdollinen ilman, että muutamat omia motiivejaan tiedostamattomat hobitit julistautuvat oikeudenmukaisuuden ja hyvyyden lipunkantajiksi ja sitten pyrkivät leimaamaan omista mielipiteistään poikkeavat näkemykset ”rasismiksi”, ”natsismiksi”, ”valhemediaksi” tai ”vihapuheeksi”. Tuomiomielen taustalla vaikuttaa valtava omahyväisyyden pahe.

---

asiaa blogijutussani ”Kireää kirjallisuuspolitiikkaa” 17.6.2010 (teoksessani *Valhe kaatuu*), jossa totesin, että pääministerin olisi kannattanut niellä harminsa, vaikka myös miehillä on oikeuksia. Julkisen oikeudenkäynnin aloittaminen yksityiselämän suojelemiseksi ei mainetta paranna, ja nykymediassa jokainen voi vain itse huolehtia maineestaan. Periaatteellisesti arvioiden tuomio vaikutti haitallisesti poliitikkojen kritisoimismahdollisuuksiin ja sananvapauteen. Asian itsetehostuksellisesta puolesta kirjoitin blogikirjoituksessani ”Turhat julkkikset” 7.2.2007 (teoksessani *Sensuurin Suomi*).

[427] Vesa Keskisen rakastajattarena 2004 tunnetuksi tullut Marika Fingerroos levytti Martina Aitolahden kanssa singlen ”Salarakas” ja albumin *Salarakkaat* vuonna 2005.

[428] Tunnettu rocklyyrikko Ismo Alanko levytti Hassisen Kone -yhtyeensä kanssa laulun ”Jurot nuorisojulkkikset” vuonna 1981, jolloin nuoriso- ja populaarikulttuuri oli punk-ilmiön johdosta nykyistä särmikkäämpää, ja tarttumapintaa, kriittisyyttä sekä synkkämielistä syvällisyyttä riitti enemmän kuin sensuurista ja korrektiudesta kärsivänä nykyaikana, jolloin kaiken pitää olla konstruktiivista lovetusta.

[429] Ks. Dan Steinbockin teosta *Narsismin fasismi – Vapautus eko- ja urbaanifasismin kourissa* (1981).

Persoonallisuuspsykologinen ilmiö välittyy myös politiikkaan. Jos poliitikot ja median marakatit eivät saakaan vastaanottajiltaan pelkkää ihailua, joka tukisi heidän narsistista minäkuvaansa, he itsetunto pirstaleina syyttävät maailman heidän edessään pitämää peiliä ja raivoavat sitä käsissään piteleville ihmisille, vaikka syyllinen löytyisi peilin edestä.

Sama toistuu laajemmissakin politiikan kaarissa. Kun maahanmuuttopolitiikka on epäonnistunutta ja monikulttuurisuuden ideologia on marxismi-leninismin tapaisen huonon investoinnin tavoin konkurssin partaalla, ei myöskään media voi enää piirtää ihmisille totuudenmukaista ja uskottavaa kuvaa maailmasta. Sen sijaan todellisuuden ja sitä koskevan kertomuksen välimatka kasvaa.

Ongelma palautuu takaisin persoonan tasolle. Kun todellisuus ei tue toimittajien luomaa kudelmaa eikä pönkitä heidän narsismiaan, toimittajien ajautuminen tappiolle merkitsee heidän persoonansa pirstoutumista, joka ilmenee ”some-pöyristymisenä” tai ”someraivona”, jopa pakona huumeisiin ja punavihreään kuplaan. Mikäli maasto ei vastaa mielen karttaa, kannattaisi hylätä kartta ja uskoa todellisuuden eteen piirtämää maisemaa.

10.3. Pöllien halkominen ja syyttely narsismin muotoina

Narsismiin liittyy ikävänä piirteenä myös halkominen, jolla tarkoitetaan narsistien tapaa jakaa ihmiset ystäviin ja vihollisiin – toisaalta tukea saadakseen ja toisaalta viholliskuvaa selkeyttääkseen. Juuri näin myös Suomen valtamedia on toiminut lätkimällä järkeviin kansallisen edun puolustajiin natsileimoja.

Erään esimerkin siitä, miten narsistinen ”muita paremmaksi ihmiseksi” asettuminen näkyy mediassa, tarjoaa Helsingin Sanomien Berliinin-kirjeenvaihtajan Anna-Liina Kauhasen juttu ”Mistä tunnistaa natsin?”[430] Hän sai syksyllä 2018 itkupotkuraivarin huomattuaan, että muutamat isänmaataan puolustamaan ryhtyneet saksalaiset osoittivat mieltään Chemenitzissä Angela Merkelin ylitsevuotavan suopeaa maahanmuuttopolitiikkaa vastaan. Niinpä Kauhanen pohti kirjoituksessaan, miten ”äärioikeiston näkemyksistä tulee valtavirtaa”, vaikka asiat ovat pikemminkin niin päin, että kansalaisten valtavirran enemmistön näkemykset ovat vain alkaneet vastata sitä viisautta, joka niin sanotulla ”äärioikeistolla” on asioista aina ollut. Näyttönä tästä on tapa, jolla myös saksalaiset juutalaisyhteisöt ovat alkaneet tukea kansallismielistä Alternativ für Deutschland -puoluetta estääkseen muslimien harjoittaman antisemitismin leviämistä Saksassa.[431]

Leimallista toimittajan asennoitumisessa on hänen syyttävä asennoitumisensa, mikä ei olisi mahdollista ilman narsistista halkomista, omaa asettumista paremmin tietävän kirjoittajan asemaan ja pyrkimystä solvata muita ihmisiä. Niin sanotut edistykselliset ovat toistelleet kymmenien vuosien ajan, ettei ulkonäön perusteella pitäisi tehdä ennakkoluuloisia

---

[430] Ks. Anna-Liina Kauhasen Helsingin Sanomiin 5.9.2018 kirjoittamaa juttua ”Mistä tunnistaa natsin?”, joka perustui Der Spiegel -lehden kolumnistin Christian Stöckerin 2.9.2018 julkaistun kirjoituksen ”Wie man Nazis erkennt?” referointiin.

[431] Financial Times 5.10.2016 “The Jews who are signing up to Germany’s far right AfD”. Suomessa aiheesta ovat uutisoineet vain Suomen Uutiset jutussa ”Saksan juutalaiset perustivat vaihtoehtopuolue AfD:lle tukijärjestön” 8.10.2018 ja Oikea Media jutussa ”Saksan juutalaiset perustivat oikeistopuolue AfD:lle tukijärjestön” 9.10.2018. Järjestön ”Juutalaiset AfD.n puolesta” mukaan oikeistopuolue AfD on ainoa saksalainen puolue, joka on sataprosenttisesti lupautunut puolustamaan maan juutalais-kristillisiä arvoja. AfD on linjannut selväsanaisesti, että islam ja juutalaisviha kuuluvat yhteen, ja AfD:n mukaan islamin opit eivät ole yhteensopivia Saksan perustuslain kanssa.

päätelmiä ja että muslimeja tai esimerkiksi homoja ei voida tunnistaa ulkonäöstä. Ja jos tunnistaisikin, ei pitäisi osoitella. Ja nyt tämä Kauhanen syyllistyi omassa suvaitsevaisuudessaan tuohon samaan.

Niinpä hän alkoi luetella ulkoisia tunnusmerkkejä ”natsien tunnistamiseksi” mutta kevensi juttuaan ”leikkisäksi” tarkoitetulla mutta suun mutruun vääntävällä toteamuksella, että natsin tunnistaminen natsiksi voi olla aikaisempaa vaikeampaa. Helsingin Sanomien toimittaja opasti lukijoitaan muun muassa havainnolla, että yksi varma merkki on, kun joku nostaa kätensä natsitervehdykseen. ”Tässä marssii vastarinta”, ”Saksa saksalaisille” ja ”ulkomaalaiset ulos” puolestaan ovat lauseita, jotka paljastavat Hesarin mukaan natsin. Lisäksi Kauhanen paheksuu, että ”myös perinteiset puolueet osallistuvat äärioikeiston viestin levittämiseen puhumalla kovia esimerkiksi maahanmuutosta”. Johdonmukainen ajattelu ja jämäkkä rajapolitiikka tekevät tämän mukaan puolueista natsipuolueita, mikä osoittaa, ettei Kauhanen tunne natsi-käsitteen merkitystä. Kun kädet ja sanat eivät riittäneet Kauhaselle, hän pyrki menemään sanojen taakse, ajatuksiin, jolloin arvailu vasta alkoikin. Hänen mukaansa natseja ei voi tunnistaa natseiksi, ”jos ei halua tunnistaa ideologiaa ääneen sanotun takana”.[432]

Kauhasen argumentaatio voidaan saattaa naurettavaksi monilla muillakin kuin hänen omilla perusteillaan. Ensinnäkään (1) ulkonaisilla piirteillä ei ole välttämättä mitään tekemistä ajatussisältöjen kanssa, ja vaarallista on, jos ennakkoluulojen varassa ryhdytään lukemaan ihmisten ajatuksia. Tällöin Tom of Finlandin miehetkin saadaan näyttämään vakaumuksellisilta natseilta! Toiseksi (2), kirjoittaja pitää maahanmuutto-ongelmien arvostelua ja kansallismielisyyden edustamista lähtökohtaisesti vääränä. Asian käänteispuoli on, että samalla kun pyritään tukahduttamaan maahanmuuton vuoksi suuttuneiden tai tyytymättömien ihmisten mielipiteitä, oikeutetaan monikultturistien harjoittamaa maahanmuuttopolitiikkaa. Tällainen ajattelutapa johtaa perusoikeuksien rajoittamiseen ja juuri siihen totalitarismiin, jota Kauhasen tapaisilla kynäilijöillä itsellään on ollut tarkoitus arvostella. Ja kolmanneksi (3), jos kansallismielisten järjestämään tapahtumaan osallistuu yksikin muu henkilö, *hänet* leimataan tämän ajattelutavan vallitsessa natsiksi, ja mikäli yksikin nationalisti osallistuu mihin tahansa muuhun tapahtumaan, kyseinen *tapahtuma* leimataan nationalistiseksi. Näin jokainen tapahtuma, joka hyödyttää kansallista etua, voidaan leimata paheelliseksi, turmeltuneeksi tai tuomittavaksi. Sekoittamista tehostaa, että Kauhasen karusellissa kaikki kansallismielisyyden muodot lähtien kansallisten etujen puolustamisesta ja päätyen Hitlerin kolmanteen valtakuntaan, alkaen ”populismista” ja venyen ”äärioikeistolaisuuteen”, sullotaan samaan yleiskoneeseen ja sitten vain painetaan nappia salaattiraasteen tuottamiseksi.

Natsikortilla lätkimiseen perustuvilla noitavainoilla pyritään valtavirtaistamaan hyvään kansalliseen itsetuntoon kohdistuvaa inhoa ja kieltämään politiikan keskeinen tehtävä: omien kansalaisten etujen edistäminen sekä valtakunnan suojelu ulkopuolisilta valloittajilta. Kyse on demagogiasta, jolla tosiasiassa vaikeutetaan todellisten yhteiskunnallisten riskien tunnistamista. Jatkuvalla hätätilan signaloinnilla hämärretään todellisen terrorin ja terrorismin vastustamisen välistä eroa, ja lehden tavoite näkyy suosion osoittamisessa niille, jotka Saksassa ovat yrittäneet saada AfD:n toiminnan kiellettyä Perustuslakisuojaviraston avulla.

Kansallinen itsesuojelu koetetaan mitätöidä vielä yhdellä pöllinhakkulla, eli väittämäl-

[432] Anna-Liina Kauhanen Helsingin Sanomien 5.9.2018 julkaisemassa jutussa ”Mistä tunnistaa natsin?”

lä, että tavallisten tai huolestuneiden kansalaisten olemassaolo on pelkkä abstraktio, illuusio tai ”äärioikeiston ja populistien rakentama brändi” ja että oikeasti heitä ei ole olemassa. Niinpä myös natsien tunnistamista kuvaillaan vaikeaksi, koska heitä ”ei tunnista ulkonäöstä”. Asia voidaan sanoa myös niin päin, että koska natseja ei tunnista ulkonäöstä, on tavallisten ja huolestuneiden kansalaisten olemassaolo niin yleistä, että heitä ei pysty enää erottamaan väkijoukosta väkijoukon itsensä koostuessa pelkistä tavallisista ja huolestuneista kansalaisista, jotka ovat erittäin vahvasti olemassa aivan riippumatta siitä, mitä joku Kauhanen ajattelee heidän oikeutuksestaan. Väitteessä, että tavallisia kansalaisia ei muka ole olemassa, pyritään kiistämään kantaväestön ja alkuperäisrodun olemassaolo.

Helsingin Sanomien pyrkimys pelotella ihmisiä heidän omilla toiveillaan, ihanteillaan ja tarkoituksillaan on eräs totalitarismin muoto, jolla tavallisilta kansalaisilta yritetään riistää heidän poliittiset perusoikeutensa kokoontumiseen ja mielipiteidensä muodostamiseen, pitämiseen ja ilmaisemiseen. Sen tyyppinen demokratian puolustaminen ja totalitarismien vastustaminen kääntyy tietenkin bumerangin tavoin totalitarismien puolustamiseksi ja aidon demokratian vastustamiseksi.

Viestintätutkija Steinbockin viittaama ”narsismin fasismi” ei olekaan nykyisin suurten johtajien peilailua joukkotapahtumiin kokoontuneen kansansa edessä tai kansan peilailua suuressa johtajassa, vaan se on valtamedian toimintaa manipulaation välineenä ja valtavirtatoimittajien asettumista mielipidejohtajien asemaan. Siinä voidaan nähdä myös elokuvaohjaaja Pier Paolo Pasolinin aikoinaan arvostelemaa nuoruuden palvontaa, jota hän puolestaan piti modernin fasismin muotona. Siitä kokemattomuuden, epäkypsyyden ja puolivillaisuuden kunnioittaminen mediassa antaa nykyisin kosolti näyttöä.

Niin Anna-Liina Kauhaselta, Heikki Aittokoskelta kuin Varisverkoston raakkujiltakin näyttää puuttuvan kokonaan ymmärrys siitä, mitä nationalismi oikeastaan on. Laitavasemmiston tavoin he ovat identifioineet kansallismielisyyden yksinkertaisesti samaksi asiaksi kuin toisen maailmansodan keskitysleirit. Kansallismielisyyttä on kuitenkin monenlaista. Se, että meillä on oma kulttuuri ja valtio, johtuu pitkälti suomalaisesta nationalismista, aivan niin kuin neuvostodiktatuurilta pelastuminenkin johtuu suomalaisten ihmisten omasta isänmaallisuudesta ja saksalaisten jatkosodassa antamasta aseavusta. Nationalismi on myös tuonut rauhan moneen maailmankolkkaan, esimerkiksi Bosnia-Hertsegovinaan. Sitä ennen tuollakin alueella oli keskitysleirejä ja tehtiin Srebrenican kansanmurha vuonna 1995, mutta ongelmat eivät johtuneet nationalismista vaan nationalistien kaipaaman kansallisvaltion ja etnisten rajojen *puuttumisesta*.[433]

Niinpä natsikortilla lätkimistä voidaan pitää osoituksena toimittajien asettumisesta Besserwisserien rooliin. Tässä esittämäni narsismin kukkasten arvosteleminen puolestaan ei ole ”äärioikeiston pönkittämistä” vaan ainoastaan väärän lipun manööverien paljastamista. Äärioikeisto ei nimittäin ole siellä, missä sen väitetään olevan, eli kansallista etua puolustavien kansanjoukkojen riveissä. Todellinen äärioikeisto on piilossa globalisaatiota ja talousliberalismia ajavan superrikkaan porvariston ja EU-eliitin turvamuurien takana, jossa se kellottelee rinta kaarella voivuoren päällä veroparatiisien erikoiseduista nauttien.

---

[433] Esimerkiksi israelilainen politiikan teoreetikko ja filosofi Yoram Hazony on puhunut nationalismista lämpimään sävyyn teoksessaan *The Virtue of Nationalism* (2018), jossa hän katsoo, että globalistit julistavat antinationalistista vihaa (”*anti-nationalis hate*”) ja suhtautuvat aggressiivisesti kulttuurien erityispiirteisiin. Hän myös toteaa, että liberaali kansainvälisyys (”*liberal internationalism*”) ei ole pelkästään myönteinen agenda vaan imperialistinen ideologia (”*an imperialist ideology*”), joka hyökkää kansallismielisiä vastaan ja pyrkii delegitimoimaan heidät kaikkialla (”*seeking their delegitimization wherever they appear*”).

Sosiaalisessa mediassa piehtaroivien näennäistutkijoiden, tieteen harjoittelijoiden sekä rahoittajien kannattaisikin entistä tarkemmin kiinnittää huomiota *omaan toimintaansa*. Muuten käy niin, että joku heitä paremmin asioita tunteva tekee heistä kohteen omille tutkimuksilleen saattaen heidän toimintansa naurettavaksi – siis ihan oikean tieteen metodeilla ja lähestymistavoilla.

10.4. Taiteilijoiden ja älymystön jakautuminen

Frankfurtin koulukunnan kulttuurimarxistit Walter Benjamin ja Herbert Marcuse pitivät fasismia ”politiikan estetitoimisena” eli taiteellistamisena.[434] Heidän mukaansa nationalistit vetosivat aisteihin järjen asemasta ja pyrkivät tekemään politiikasta kantaväestön kannalta nautinnollista sekä omasta näkökulmastaan kaunista. Tästä kertoivat heidän mukaansa niin Kraft durch Freude -ohjelma, puoluepäivien lavasteet, valotehosteet ja uljaat univormut kuin arvotaiteen sekä rappiotaiteen näyttelytkin. Nämä uusmarxilaiset natsismin kriitikot kuitenkin unohtivat sen, että myös kommunistit ja sosialistit yrittivät estetisoida politiikkaa. Frankfurtinkoululaisten väite onkin kääntynyt nykyisin päälaelleen, kun tunteisiin vetoavaa politiikkaa tekee vasemmisto, ja valtamedia koristelee vasemmiston agendan affektioilla ja estetisoinneilla.

Mitä eroa nationalistisella museofasismilla ja nykyisellä punafasismilla loppujen lopuksi on? – Eipä juuri mitään. Sekä natsien että kommunistien mielestä teollisesta työnteosta piti tulla vahvojen, kauniiden ja ylivertaisten kehojen iloista toimintaa. Hakaristi ja ruistähkillä reunustettu sirppi ja vasara vetosivat elämän kiertoon, kasvuun ja fertiiliyteen. Näiden embleemien varjossa myös sotien vaatimat verot ja kuolema nähtiin pohjimmiltaan elämänpalvontana, jossa yksilöt kuolevat mutta kansakunta ja valtio jatkavat elämäänsä. Hitler ilmeisesti onnistui näytöksessään paremmin, sillä se tuomittiin voimakkammin, kun taas kommunistit ovat saaneet jatkaa esitystään, jota Alexandr Solženitsyn nimitti ”taiteellisen tutkimuksen kokeiluksi”.[435]

Sen sijaan nationalistien on nähty vedonneen tunteiden ohella myös järkeen. Esimerkiksi Tarmo Kunnas puolustaa käsitystä, jonka mukaan 1920- ja 1930-luvun nationalisteilla oli takanaan eurooppalaisen älymystön laaja kannatus – piirre, jonka hän katsoo erottavan nykyistä äärioikeistoa menneiden aikojen nationalismista.[436] Väitteen alkuosa pitää paikkaansa edelleen, mutta loppuosa oli voimassa vain vuosituhannen vaihteeseen asti. EU- ja maahanmuuttokriitisyys ovat jälleen tuoneet kansallismielisten riveihin paljon vapaan älymystön edustajia, jotka eivät kirjoita näkemyksiään yliopistojen kaltaisissa ja vihervasemmiston vartioimissa ajatusvankiloissa. Uusi oikeisto (*la nouvelle droite*) on myös organisoitunut uudelleen älymystön ympärille, ja siksi sitä sanotaankin uudeksi. Esimerkkeinä intellektuelleista mainittakoon Alain de Benoist, Pim Fortuyn, Jussi Halla-aho, Michel Houellebecq ja Timo Hännikäinen sekä poliittisen kentän muutoksista ympäri Eurooppaa syntyneet uudet puolueet, joissa johtajuus ei ole autoritaarinen ilmiö vaan älylli-

[434] Walter Benjamin vuonna 1935 julkaistussa tutkimuksessaan *Das Kunstwerk im Zeitalter seiner technischen Reproduzierbarkeit* ja Herbert Marcuse 1977 ilmestyneessä teoksessaan *Taiteen ikuisuus*.

[435] Alexandr Solženitsynin romaanin *Vankileirien saaristo* (1973 [1974]) alaotsikkona oli ”Taiteellisen tutkimuksen kokeilu”.

[436] Tarmo Kunnas teoksessaan *Fasismin lumous – Eurooppalainen älymystö Mussolinin ja Hitlerin tukijana* (2013).

sen ja yhteiskuntakriittisen agendan seurausilmiö. Politiikan estetisoimisesta järjen kustannuksella voidaan puolestaan syyttää poliittista vihervasemmistoa ja huvitteluliberaalia oikeistoa, ja totalitarismeille tyypillinen yliyksilöllisyyden oikeuttaminen näkyy nykyisin uuskommunistisessa monikulttuurisuuden, liittovaltiopolitiikan ja globalisaation palvonnassa.

Maahanmuuttoagendan höystämisessä monikulttuurisuuden kimalteilla on medialla ollut taikasormensa pelissä. Toimittajat ovat houkutelleet tieteilijöiden lisäksi avukseen laajaa kansansuosiota nauttivia taiteilijoita. Median itsetutkiskeluja on koetettu viihteellistää tekemällä *talk show* -ohjelmia viikonlopun nousuhumalassa oleville yleisöille.[437] Median kädenojennusten kautta perinteistä kirjailijakäsitystä noudattavat populaarikirjailijat ovat madaltaneet itsensä ja ottaneet voimakkaasti kantaa maahanmuuton puolesta ja suomalaisuutta vastaan. Nykykirjailijat eivät enää malta ilmaista itseään epäsuorasti, vertauskuvallisesti tai kertomusten kautta, mikä olisi älyllisesti vaativa ja puhutteleva tie, vaan he ottavat suorasukaisesti kantaa.

Esimerkkinä toimi itsensä medioinut Jari Tervo, joka paiskasi Raamatun lattialle suorassa TV-lähetyksessä[438] ja haukkui pakolaisten maahanvyöryä vastustaneet suomalaiset ”valkoiseksi roskaväeksi” kolumnissaan.[439] Toisen esimerkin tarjosi Sofi Oksanen, joka haukkui Suomea ja suomalaisia Tanskan television ohjelmassa ja todisti siten, että kliseitä pitää käyttää, jotta ne pysyisivät elinvoimaisina.[440] Oksanen pyrki antamaan synkän kuvan ”asehulluista ja itsemurhia tekevistä, vaimojaan hakkaavista suomalaismiehistä” sekä väitti, että ”[l]ehdissä onkin koko ajan juttuja kuinka aviomies tai ex-poikaystävä on tappanut vaimonsa tai ex-tyttöystävänsä”. Koska Oksanen toisti samaa, mitä lehtien feministiset toimitukset takoivat omana totuutenaan, myös hänen väitteensä päätyivät perustelemattomina molempiin iltapäivälehtiin.[441]

---

437 Ylen Pressiklubin ohella maahanmuuton ongelmia on yritetty katalysoida esimerkikiksi iranilaissyntyisen stand up -koomikko Ali Jahangirin ja somalialaissyntyisen demaripoliitikko Abdirahim Husseinin juontamassa ”Ali ja Husu” -ohjelmassa, Jahangirille räätälöidyssä ”Ali Show'ssa” sekä monikulttuuristen naisten ”Mahadura & Özberkan” -ohjelmassa, jonka tuottajana Jahangiri toimi. Poliittisesti korrekti lennokkuus ei kuitenkaan viihdytä saati vaikuta toivotusti. Konfliktien laukaiseminen huumorin keinoin ei vaatisi vähemmistöjen näkökulman valtavirtaistamista vaan kantaväestön mielipiteiden sanomista pidäkkeettömästi.

Helsingin Sanomien Kuukausiliite meni vitsien varjolla tapahtuvan monikulttuuristamisen tueksi ”vakavaksi” tarkoitetussa jutussa ”Sotalapsista tuli koomikkoja – 'Äiti ja isä loukkaantuivat Alin vitseistä tosi paljon'” 1.8.2015. Toimittaja Venla Pystysen kirjoittamassa jutussa maahanmuuttajataustaisista maalattiin kiiltokuvaa islamkriittisinä ja suomalaisneitoja naurattavina akavalaisina.

Vuonna 2014 Etnisten suhteiden neuvottelukunta myönsi Husun ja Jahangirin ohjelmalle ensimmäistä kertaa jaetun ”Vuoden asenteellisin mediateko” -palkinnon, joka voitaisiin tulkita myös epämeriitiksi ja tunnustukseksi propagandan teosta. Kansainvälisen valtavirtamedian juontajiksi ovat suomalaisista kelvanneet Maria Guzeninan (sd.) ja Axl Smithin kaltaiset legendat, jotka toimivat MTV:llä. Kirjoitin Abdirahim Husun ilmi tulleista rasistisista kannanotoista muun muassa jutussani ”Totuus löytyy taksista” 13.11.2019.

438 Jari Tervon heitettyä Raamatun lattialle Yleisradion Uutisvuoto-ohjelmassa lokakuussa 2010 The Voice -viihdesivusto uutisoi tapauksesta jutussaan ”Jari Tervo suututti katsojat raamatunheittelyllään” 26.10. 2010: ”Kirjailija Jari Tervo hauskuutti viime lauantaisessa Uutisvuoto-ohjelmassa yleisöä”. Kaikkia tapaus ei kuitenkaan miellyttänyt, sillä asiasta tehtiin tutkintapyyntö, joka ei tosin johtanut toimenpiteisiin. Tilanne olisi varmasti ollut toinen, jos hän olisi heittänyt lattialle Koraanin, joka myös on pohjimmiltaan painomustetta ja paperia. Käsittelin aihetta muun muassa blogikirjoituksessani ”Ylen kurja Kekkis-proggis” 6.1.2018.

439 Jari Tervo Yleisradion verkkosivuilla julkaistussa kolumnissaan ”Valkoinen roskaväki” 28.9.2015.

440 Sofi Oksanen teki omalaatuista matkailunedistämistyötä haukkumalla rajusti Suomea ja suomalaisia Tanskan television kakkoskanavan ”Deadline”-ajankohtaisohjelmassa marraskuussa 2009.

441 Iltalehti siteerasi Sofi Oksasta 24.11.2009 jutussa ”'En osaa sanoa positiivista Suomesta'”, ja Ilta-Sanomat jatkoi jutussa ”Sofi Oksanen haukkui suomalaiset Tanskassa” 24.11.2009. Vain Uusi Suomi muisti,

Menneinä vuosikymmeninä älyllisyyttä pyrittiin osoittamaan *poikkeamalla* valtavirrasta ja arvostelemalla ryhmiä, joihin *itse* kuuluu. Sen sijaan nykyisin on lähinnä lapsellista kritisoida Suomea ja suomalaisia piirteistä, joita löytyy kaikkialta maailmasta, yleensä paljon kurjistuneemmissa muodoissa. Poliittisen vasemmiston sokeroimilla taiteilijoilla sellaiseen kaksinaismoralismiin näyttää olevan luksusta, sillä he saavat päänsilitystä valtamedialta ja kustantajiltaan, vaikka tapaukset antavatkin näyttöä lähinnä omahyväisyyden nousemisesta päähän.

Oikeistolaiset taiteilijat puolestaan yritään murjoa jauhelihaksi vasemmistopopulistisessa valtamediassa. Esimerkeiksi sopivat vaikkapa kirjailija Panu Rajala ja elokuvaohjaaja Lauri Törhönen, joita eräät telaketjufeministit ovat syytelleet ”seksuaalisesta häirinnästä” ja pyrkineet sitä kautta mitätöimään heidän ansionsa taiteilijoina.[442] Siinä missä media syyttelee kalapuikkoviiksekkäitä Dressmann-miehiä hyökkäävyydestä ja päällekäyvyydestä, vasemmistolaisten taiteilijoiden omaa seksuaalista aktiivisuutta pidetään myönteisenä merkkinä vapaamielisyydestä ja avarakatseisuudesta, taiteilijuuteen olennaisesti sisältyvänä ominaispiirteenä tai suorastaan taiteellisena ansiona, joka toimii vain kipeänä mutta välttämättömänä muistutuksena siitä, ettei ole taidetta ilman tuskaa.

Se mikä vasemmistolaisessa taiteilijayhteisössä ja mediassa hyväksytään diskurssiin ja käytöskoodiin kuuluvana, tuomitaan oikeistolaisten henkilöiden kohdalla ”seksuaalisena ahdisteluna”, ”häirintänä” ja ”väkivaltana”. Tämän julkisen lokaamisen tarkoituksena on vaikuttaa mieskuvaan niin, että moraalisesti hyväksyttäviksi tulisivat vain mehiläiskuningatarten ympärillä pörräävät kuhnurimiehet ja tuomittaviksi joutuisivat feminismiä peilaa-

---

että Oksasen tappolistalla olivat *miehet* (jutussa ”Sofi Oksanen haukkuu Suomen – varsinkin miehet” 24.11.2009).

[442] Yleisradio pakotti entistä teatterin ja draaman professoria Panu Rajalaa vastaamaan erään entisen oppilaansa myöhemmin harjoittamasta seksuaalisesta häirinnästä jutussa ”Panu Rajala häirintäsyytöksistä: ’Ei teatterialan opiskelu ole pyhäkoulua, jossa kaikki menee mallisääntöjen mukaan’” 23.2.2018. Ohjelmapäällikkö Marika Kecskemétin päätöksellä Yleisradio päätti myös sensuroida Lauri Törhösen elokuvan *Insiders* Törhöseen suunnattujen häirintäsyytösten perusteella. Yle tuli myöntäneeksi feministien hyökkäyksen onnistuneen jutussa ”Yle Teema jättää esittämättä Lauri Törhösen elokuvan – ’Tässä tilanteessa ei tunnu asialliselta’” 31.1.2018. ”Asiallisuus” lienee kelluvista merkitsijöistä kuplaantunein ja tyhjänpäiväisin.

Vertailun vuoksi: vihervasemmiston suosikin Ari Lahdenmäen sikailua valtamedia katsoi läpi sormien vuosien ajan. Hän työskenteli Helsingin Sanomissa, Journalisti-lehdessä ja Yleisradion A-studiossa sekä kirjoitti Long Play -verkkojulkaisuun muun muassa jutun ”Vaarattomia rikollisia” (21.5.2016), jossa selitettiin, että ”Suomessa oikeus tuomitsee hiv-positiivisia ihmisiä vankeusrangaistuksiin, vaikka lääkärit ovat yksimielisiä siitä, ettei hiv oikein hoidettuna tartu suojaamattomassakaan seksissä.” Long Play ylpeilee tällä hontelolla journalismilla edelleen kyseenalaistamattomasti, vaikka pian tämän jälkeen vuosina 2017 ja 2018 Lahdenmäki tuomittiin syyskuussa 2015 tapahtuneesta raiskauksesta yhden vuoden ja 11 kuukauden ehdolliseen vankeusrangaistukseen sekä vuonna 2016 tapahtuneesta pakottamisesta seksuaaliseen tekoon kuuden kuukauden ehdolliseen vankeusrangaistukseen. Myöskään Journalisti-lehti ei voinut enää vaieta suojattinsa asioista vaan julkaisi 29.11.2018 jutun ”Synkkä salaisuus”, jossa paljastettiin, että lukuisia juttuja ”etiikasta” ja ”naisten oikeuksista” kirjoittanut Lahdenmäki olisi tartuttanut kahdelle naiselle seksitaudin ja että 12 naista ovat kertoneet joutuneensa Lahdenmäen seksuaalisen väkivallan uhreiksi vuosina 2004–2017. Ilta-Sanomat puolestaan raportoi jutussaan ”Naisten hyväksikäytöstä syytetty toimittaja kirjoitti vuonna 2004 kirjan, jossa on erikoisia yhtäläisyyksiä Journalisti-lehden paljastuksiin” 30.11.2018, että Ari Lahdenmäki oli kirjoittanut yhdessä Riku Rantalan kanssa rähjäistä rabulismia edustavan teoksen, jossa kirjoittajat reissaavat pitkin Suomea ja jonka tapahtumat muistuttavat Journalisti-lehden paljastuksia.

Toimittajan villi elämä ei välttämättä vesitä kaikkea, mitä hän sanoo, mutta median tapa asennoitua omiin toimittajiinsa osoittaa median puolueellisuuden. Median selvä asenne-ero Rajalan ja Törhösen sekä toisaalta Lahdenmäen tapauksissa osoittaa, että valtamedia tarttuu hanakasti kunniallisten kansalaisten vähäisimpiinkin poikkeamisiin ”soveliaisuuden” normeista, jos he ovat porvareita, mutta salailee omien vasemmistolaisten suojattiensa rikoksia aina käräjäoikeuksien kynnyksille asti.

vasta miesten tasa-arvoliikkeestä poikkeavat miehet, jotka ”kulkevat omia polkujaan”. Feminismin merkitykseen mediassa palaan tarkemmin seuraavassa pääluvussa.

10.5. Miksi narsistinen artisti ei voi olla ”rasisti”?

Platon tunnetaan *Valtio*-kirjansa näkemyksestä, jonka mukaisesti hän halusi ajaa taiteilijat pois *poliksesta* eli kaupunkivaltiosta. Syynä ei ollut vain se, että taide jäljitellessään aistimaailmaa on kaksinkertaista jäljittelemistä ja siksi valheellista, vaan koska tunteellisuus on haitaksi politiikalle.[443]

Filosofin jyrkkyyttä on usein oudoksuttu, sillä taiteilijat vaikuttavat viattomilta ja harmittomilta sielunkumppaneilta, ja niinpä Platonin näkemystä onkin usein moitittu merkiksi hänen halustaan tavoitella totalitarismia (Karl Popper).[444] Asia on kuitenkin päinvastoin, sillä rationalismillaan Platon halusi turvata hyvän yhteiskunnan. Samasta syystä myös Sokrates halveksui demokratiaa, joka hänen mielestään johtaa vain enemmistöjen mielihalujen toteuttamiseen ja sitä kautta barbariaan sekä rappioon.

Entä miten taiteilijoiden esiintymiset valtamedian tukena liittyvät nykyisin tiedonmuodostukseen ja informaationjakeluun sekä mediakentän hajoamiseen? Ratkaisu ongelmaan avautuu edellä esiin nostamani estetisoinnin käsitteen ja massakulttuurin arvostelun kautta.

Taide vetoaa *aisteihin*, kun taas käsitteellinen ajattelu perustuu *intellektiin*, eli älyyn ja järkeen. Tältä pohjalta on johdonmukaista sanoa, että taiteilijoita ei pitäisi nimittää filosofikuninkaiksi, sillä tunnemyrskyjensä kurimuksissa he voivat upottaa koko valtiolaivan ohjattuaan sen karikkoisille vesille.

Siksi myös Platon halusi pitää taiteilijat erossa valtion asioista ja omistaa ne pelkästään älylliselle parhaimmistolle, jonka maltillisessa ohjauksessa voitaisiin välttyä suurilta virheiltä. Koska hallitsijoiden oli syytä olla vapaita maallisista intresseistä, piti valtion johtajien olla vapaita myös kaikesta omaisuudesta ja jopa aviopuolisosta, joten tehtävä sopi paremmin kuin hyvin luontaisille filosofeille. Sen sijaan nykyisin taiteilijoista ja muista yhteiskunnallisen ajattelun kärpässarjalaisista on tehty valtionpolitiikan Führereitä.

Kiinnostavaa näiden kuriositeettien kiemuroissa onkin se, miksi ja millä tavoin taiteilijat nykyään osallistuvat politiikkaan ja vaikuttavat ratkaisevasti politiikan sisältöihin joko kannanottojensa välityksellä tai esikuvillaan. Heidän kauttaan politiikkaa johdetaan tunteilla, ja elämän sekä kuoleman kysymyksiin sovelletaan sytkäri kädessä loimuten samaa surusilmäistä fiilistelyä, joka tunnetaan suurista stadiontapahtumista. Esimerkin tarjosivat U2-yhtyeen Bonon julistamat ”maailmankansalaisuuden” ihanteet bändin Pariisin-konsertissa, josta tuli tahattomasti eräänlainen terrori-iskun uhrien muistokonsertti joulukuussa 2015.[445]

Todellisuudessa valtaa eivät käytä kuitenkaan taiteilijat, vaan he toimivat poliitikkojen agentteina toimittajien pyörittämän massamedian kautta. Kun taiteilijalta kysytään poliitti-

---

[443] Platon ”Valtio”-kirjansa luvuissa II, IV, VII ja X.

[444] Karl R. Popper teoksessaan *Avoin yhteiskunta ja sen viholliset* (1945 [1974]).

[445] U2 joutui pitämään Innocence + Experience -konserttinsa Pariisissa 6.–7. joulukuuta 2015 vain kolmisen viikkoa erääseen rock-konserttiin suunnatun verisen terrori-iskun jälkeen, jolloin yhtyeen kanssaesiintyjänä toimi iskun kohteena ollut ja täpärästi pelastunut Eagles of Death Metal -yhtye.

sia asioita, kyseessä onkin eräänlainen *julkinen hyväksikäyttö*, jossa *toimittaja* käyttää taiteilijaa omien näkemystensä esille tuomiseen ja vahvistamiseen. Taiteilija puolestaan astuu tuohon miinaan oman narsisminsa houkuttelemana, sillä itseihailunsa vuoksi hän luulee olevansa *niin viisas*, että asioita tiedustellaan häneltä siksi.

Tosiasiassa taiteilijoista halutaan vain *kannatusmagneetteja* poliittisten agendojen esittämiseen; äänestäjien kun tiedetään muodostavan mielipiteitä auktoriteettiuskoisesti. Puolueet kilpailevat taiteilijoiden suosiosta tavoitellessaan riveihinsä ihmisiä, jotka ovat tyyli-, elämäntapa- tai mielipidejohtajia, useimmiten kuitenkin aivan muissa, politiikalle varsin kaukaisissa, asioissa. Tämä jos mikä on populismia.

Mutta myös taiteilijat joutuvat itse tavoittelemaan suosiota, ja he kamppailevat kansanjoukkojen kannatuksesta. Tämä onkin selitys siihen, miksi taiteilijat eivät juuri koskaan vaadi esimerkiksi maahanmuuton rajoittamista tai epäile, kritisoi ja kyseenalaista monikulttuurisuutta sekä yleensäkään ilmaise mitään sellaisia näkemyksiä, jotka ovat vastoin *laissez-fairea*. Median ja politiikan näkökulmasta he ovat juuri niitä hyödyllisiä idiootteja, joita Lenin pukinpartaansa myhäillen kiitti poliittisissa jupinoissaan.

Siksi minun käteni hakeutuu hätäkatkaisimelle aina, kun toimittaja työntää mikrofoninsa Bonolle, Anna Puulle, Antti Tuiskulle, Sannille, Robinille, Jasper Pääkköselle tai jollekin muulle yhteiskuntafilosofian lumihiutaleelle sekä kysyy hänen mielipidettään koskien vaikkapa maahanmuuttoa, monikulttuurisuutta, kansallismielisyyttä tai ”rasismia”. On luonnollisesti selvää, että taiteilijalla, joka ei ole koskaan kuullut mitään esimerkiksi valtiollisesta suvereniteetista, ei voi olla noista asioista perustelua näkemystä käsitteellisten ja teoreettisten resurssien puuttuessa täysin. Sen sijaan saadaan kuulla sähköiskumaisia reaktioita, jotka tulevat kuin ehdollisina reflekseinä ja kantavat tuttua moralistis-paatoksellista sisältöä: ’kahtiajaot ja vihapuhe on torjuttava ja kaikenlainen suvaitsemattomuus on tuhottava nollatoleranssilla!’ Mitäpä muuta nollatoleransseista vaahtoaminen on kuin täydellistä suvaitsemattomuutta?

Ovatko siis maahanmuutto, monikulttuurisuus ja löperöliberaali vihervasemmistolaisuus *niin suosittuja*, että taiteilijatkin pyrkivät ratsastamaan niiden aallonharjalla? – Eivät. Kyse on vain siitä, että arvosteleminen ja vastustaminen olisivat *konfliktien* avaamista. Taiteilija ei ole kuitenkaan kriitikko, vaan hän haluaa olla diiva.

Konfliktit taas vähentävät joukkohurmokseen perustuvaa kannatusta. Niinpä taiteilijoille ei jää oikeastaan *muuta vaihtoehtoa* kuin sulautua massaan ja omaan usein niin tunteelliseen haavemaailmaansa miellyttääkseen yleisöjä näennäisen harmonisella mutta tympeällä ja mukiinmenevällä maailmanhalaushymyilyllä, joka ohjaa avaamaan sydämensä ja kukkaronsa. Sillä taiteilijan tehtävä on miellyttää ja hankkia yleisöjä sekä pitää ne. Sen sijaan filosofi ja tieteenharjoittaja eivät ole olemassa miellyttääkseen tai viihdyttääkseen ketään, vaan meidän tehtävämme on perustaa toimintamme totuuden tavoittelulle. Tämä perusero ratkaisee vihdoin sen, miksi taiteilijat eivät sovi poliitikoiksi. Koska taiteilijan ja filosofikuninkaan intentiot ja koko motivaatiorakenne poikkeavat täysin toisistaan, myös Platon katsoi paremmaksi lähettää huilunsoittajan pois, kun filosofoiminen alkoi.

Vika ei ole välttämättä taiteilijoissa itsessään vaan taitelijayhteisössä, jossa vallitsee suuri yhdenmukaisuuden paine ja jota media hallitsee. Kun toimittaja kysyy kirjailijalta, mitä hän ajattelee feminismistä tai pakolaisten vastaanottamisesta, hän odottaa saavansa vihervasemmistolaisen tai liberaalin vastauksen, jonka mukaan kaikki on ihan ok. Mikäli hän ei sellaista saa, juttua ei julkaista, tai siitä tehdään sensaatiojournalistinen häväistysjut-

tu, jossa kirjailijaa vedetään narun jatkeena avolava-Toyotan perässä. Taiteilijayhteisössä vallitsevasta ryhmäkoheesiosta johtuu, että aitoa moniäänistä keskustelua ei voida käydä, vaan kannanotoista tulee pelkkää hyvesignalointia[446] ja poliittisten uskontunnustusten toistoa.

Eräs oire ovat kirjailijoille ja taiteilijoille juridisen sensuurin kautta tarjotut katumusharjoitukset, jotka muistuttavat sosialistisista maista tunnettuja Stalinin kädenojennuksia. Myös sosialistisen Kiinan oikeudenkäynneissä ideologiasta harhautuneille tarjotaan mahdollisuutta katua ja osoittaa sitä kautta tottelevaisuutta esivallalle. Niihin on viisainta olla tarttumatta, sillä ne ainoastaan mitätöivät ihmisen uskottavuuden ja syventävät julkista halveksuntaa, vaikka ne esivaltaa miellyttäisivätkin. Kaikenlaiset ripittäytymiset, puhdistautumiset ja irtisanoutumiset ovat syöttöjä vastustajien lapaan, ja se, joka osoittaa suvaitsevuutta vihollisille, kieltää sen itseltään.

Median lietsomien katumus- ja puhdistautumisriittien eräänä ilmentymänä monet maahanmuuttokriitikot on taivuteltu kiemurtelemaan myös länsimaisissa oikeudenkäynneissä, kun heidän neropatit puolustusasianajajansa ovat pyrkineet suojautumaan jopa ”syyntakeettomuuteen” vetoamalla. He ovat esimerkiksi tinkineet alennusta tuomioon sillä perusteella, että heidän päämiehensä eivät ole olleet täysissä järjissään jotakin ”sopimatonta” sanoessaan tai tehdessään, vaan esimerkiksi juovuksissa tai ”kovan paineen alla”. Tällainen defensiivisyys on johtanut eräänlaiseen itsensä syyllistämiseen, joka lähestyy itsekriminointisuojan murtamista. Katumusoikeudenkäynneissä harjoitettu ”vapaaehtoinen” itsensä mitätöiminen on ollut myös psykologisesti epäviisasta, sillä se on johtanut alistuvaan käyttäytymiseen. Syytettyjen kannattaisikin vedota nimenomaan järkevyyteensä. Mikäli itse olisin tuomari, toteaisin syytetyn olleen maahanmuuttokritiikkiä esittäessään nimenomaan täysissä järjissään ja hylkäisin syytteen *sillä* perusteella.

Tanssiminen vihollisten pillin mukaan ei ole kenellekään edullinen viestintästrategia, vaikka osa kansasta rakastaakin tarinaa tuhlaajapojasta, joka eksyi mutta löysi takaisin oikealle tielle. Tyypillinen esimerkki on entinen mäkihyppääjä Matti Nykänen, josta kirjoitettiin juuri siksi, että hän vuoroin katui ja vuoroin lankesi. Populistille se ehkä sopii, mutta ei kirjailijalle eikä poliitikolle. Heidän todesta otettavuutensa riippuu tavasta, jolla he pitävät näkemyksistään kiinni. Siksi kenenkään ei pitäisi alkaa luopua perustelluista näkemyksistään siksi, että jotkut toiset pyrkivät julistamaan ne vaikkapa ”rasismiksi”. Kaikkein murheellisinta on omien sanojensa syöminen virkojen tai apurahojen menettämisen pelossa.

Punavihreän kuplan asukeille ja ”antirasisteina” esiintyville on tullut tavaksi vaatia kaikkia ihmisiä sanoutumaan irti kansallismielisyydestä, jota he pitävät automaattisesti ”fasismina” tai ”natsismina”. Irtisanoutuminen ei ole kuitenkaan järkevää asioista, joiden

[446] Hyvesignaloinnilla tarkoitan pyrkimystä tavoitella sosiaalista pääomaa ”hyveisiin” vetoamalla. Hyveellisyyden signaloiminen on altruistista omasta edusta luopumista vain pinnalta katsoen. Marcel Maussin *Essai sur le don* -klassikkoteoksen (1925) näkökulmasta sosiaalisen vaihdon välineet menevät aina arvoltaan tasan, ja niinpä myös hyveellisyyden tunneperäisessä osoittamisessa on pohjimmiltaan kyse kyynisestä laskelmoinnista, jonka mukaisesti suvaitsevainen ihminen toivoo palkaksi suopeudestaan yhteiskunnallista arvostusta. Armeliaisuudellaan hän pyrkii pitämään almujensa kohteet loitolla, osoittamaan omaa ylemmyyttään sekä puskuroimaan suhdettaan vierasperäisiin ihmisiin kanssakansalaisilta verotetulla isännättömällä rahalla. Tämä onnistuu tietenkin vain niin kauan kuin rahaa riittää jaettavaksi ja muut ihmiset suostuvat arvostamaan lahjoittajaa, joka tosiasiallisesti ammentaa hyveitään ”yhteiskunnan” eli kaikkien muiden kokoon keräämästä kassasta. Sosiaalisen vaihdon teoriaa kehitteli alun perin George C. Homans artikkelissaan “Social behavior as exchange” *American Journal of Sociology* -lehdessä 1958/63 (s. 597–606).

piiriin ei ole koskaan kuulunutkaan. Irtisanoutuminen ei kannata myöskään omista näkemyksistään, sillä vastustajat eivät suinkaan kunnioita kansallismielistä sen vuoksi vaan pitävät hänen katumustaan jonkinlaisena heikkouden tai väärässä olemisen tunnustuksena.

Niinpä rasisminvastaisten julistusten[447] mukaiset tuomitsemiset edustavat pelkkää noloa moraalisäteilyä ja hyvepisteiden keruuta. Niitä ei tule koskaan herumaan, sillä anteeksipyytelyt ovat vihervasemmiston keskustelukehykseen alistumista, pilkan ja halveksunnan kohteeksi antautumista ja puolustelukannalle asettumista, joka johtaa katujia pelkkään itsensä kahlitsemiseen ja nolaamiseen. Anteeksipyytelyt eivät tuo ei-sosialisteille vihervasemmiston kannatusta, mutta ne johtavat oman kannattajakunnan kaikkoamiseen aatteellisen luopiomaisuuden, luikertelun ja petturuuden myötä.

Sellainen henkilö ei voi pitkän päälle olla filosofi, kirjailija eikä taiteilijakaan, vaan hän on kuin kuka tahansa kauppamatkustaja tai puotipuksu, joka harjoittaa itsesensuuria poliittiseen korrektiuteen liittyvien oletustenvaraisten mainetekijöiden vuoksi. He ovat ehkä mukavia ja hauskoja heppuja Jari Tervon ja Kari Hotakaisen tavoin, mutta mitään yhteiskunnallisesti painavaa sanottavaa heillä ei ole.

Viimeksi mainitun kirja Kimi Räikkösestä ja formula-autoilijalta samaan aikaan julkaistu haikurunokokoelma ovat puhdasta populismia, eivät mitään muuta. Arvokasta tällaisessa markettikirjallisuudessa olisi vain sen herättämä kritiikki, mutta sitä joko ei ole tai ei julkaista missään, ja ainakaan sitä ei saa mistään. Kustannus- ja kirjakauppaportaan *follow the money* -rappio on hävittämässä kaiken kriittisyyden tavalla, jolla älymystön mopedeista näkyvät enää vain iltaruskon loimotukseen katoavat pakoputkien perävalkeat.[448]

Sama pätee myös filosofiaan. Myös filosofialla oli vielä 1980-luvulla korkea julkisuusprofiili, jota sillä ei enää ole. Syy: koska logiikka, metodologia ja tieteenfilosofia ovat kotoisin nimenomaan filosofiasta, filosofeja velvoittaa enemmän kuin muita tieteen-

---

[447] Keväällä 2011 eduskunnassa herätti keskustelua pyrkimys sitouttaa puolueita rasisminvastaiseen julkilausumaan, joka käytännössä on *blanco*-valtuutus maahanmuuttokritiikin karsimiseen pois poliitikkojen puheista. Perussuomalaisten eduskuntaryhmä antoi asiasta 25.5.2011 ”Julkilausuman syrjintää, rasismia ja väkivaltaa vastaan”, jota lausuman luonnostelija Jussi Halla-aho perusteli blogikirjoituksessaan ”Katsaus julkilausuman kirvoittamiin kommentteihin” 11.6.2011. Julkilausumassa kiellettiin suosimiseen ja epäsymmetriaan perustuva syrjintä, mikä olikin oikein verrattuna siihen Tuomas Ojasen moitteissaan edustamaan kantaan, jossa hän puolusti ”positiivista erityiskohtelua” yhdessä Kaarlo Tuorin ja Veli-Pekka Viljasen kanssa Helsingin Sanomien jutussa ”Professorit: Perussuomalaisten rasismijulistus on perustuslain vastainen – Puolueen tuomitsema positiivinen erityiskohtelu on Suomessa sallittua ja yleistä ” 28.5.2011. Jos otsikon loppuväite on totta, sitä huonommin asiat ovat. Professorien pitäisi myös tietää, että ”positiivinen erityiskohtelu” ei perustu perustuslakiin vaan yhdenvertaisuuslain pykälään 9, joka saattaa olla perustuslaillisen yhdenvertaisuussäädöksen vastainen. Normiristiriita puolestaan pitäisi ratkaista perustuslakimyönteisesti.

Filosofisesti on huomautettava, että positiivinen erityiskohtelu on käytännössä suosintaa ja etuoikeuttamista, jotka eivät luo oikeudenmukaisuutta eivätkä edes (sinänsä epätavoiteltavaa) ”tasa-arvoa”, vaan epäoikeudenmukaisuutta ja meritokratian ohittavaa moraalista vääryyttä. Jos suosiminen tapahtuu rodun tai etnisen alkuperän perusteella, positiivinen erityiskohtelu on rasismia, kohdistuupa se enemmistön tai vähemmistön edustajaan. Kutsumalla syrjintää ”positiiviseksi erityiskohteluksi” se koetetaan saada näyttämään paremmalta kuin on. Vastustaessaan erityiskohtelua Perussuomalaisten eduskuntaryhmä toimi moraalisten oikeudenmukaisuusperiaatteiden mukaisesti. Sen sijaan Veli-Pekka Viljasen toteamus, jossa hän vertasi ”positiivista erityiskohtelua” sotaveteraanien erityisoikeuksiin ja alennuksiin, osui harhaan, sillä sotaveteraanithan ovat *ansainneet* oikeutensa, kun taas mikään etninen *olemuspiirre*, jotakin rotua oleminen tai vierasperäisyys, ei voi sinänsä tuottaa erityisoikeutta.

[448] Ks. Kari Hotakaisen teosta *Tuntematon Kimi Räikkönen* (2018) ja artikkeliani ”Miten teknologia ja vauhtisokeus fasinoivat massakulttuuria – F1-huumaa filosofisesti formulotuna” *Niin & Näin* -lehdessä 1/2003 (s. 65–72) sekä kokoelmassani *Filosofiset viuhahdukset – Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä* (2007, s. 32–58). Arvioin Räikkös-kirjoja blogikirjoituksessani ”Populismilla taiteilijaksi” 8.10.2018.

harjoittajia loogisen argumentaation ja menetelmäopillisen asiantuntemuksen vaatimus. Ne puolestaan ovat vastaansanomattomia, eivätkä todelliset filosofit lähde mielellään mukaan minkäänlaiseen ”hallitusta tukevaan tutkimukseen” tai Suomen Akatemian rahoittamaan ”maahanmuutoa edistävään” tai ”syrjäytymistä vastustavaan” hankkeeseen (joiden päämäärät sitä paitsi olisivat keskenään ristiriidassa). Koska filosofeja velvoittaa totuudellisuus eivätkä oikeat filosofit koskaan aloita eivätkä lopeta mitään rahan vuoksi, toimittajat pelkäävät, että he eivät saakaan filosofeilta poliittisen korrektiuden mukaisia julistuksia, vaan filosofit sanovat totuuden.

Tätä tosin sopii odottaa vain niiltä filosofeilta, jotka ovat tulleet politiikkaan ulkopuolisina ja jotka sen vuoksi ovat hakeutuneet poliittisiin ryhmiin, jotka eivät ole ay-liikkeen, etujärjestöjen, talouden eivätkä teollisuuden käsikassaroita vaan kansanvaltaisia ja joita sen vuoksi haukutaan ”populistisiksi”. Juuri heistä (meistä) valtamedia on koettanut vaieta kuuluvasti, kun taas viranomaisfilosofit ovat hiljentyneet itsestään, sillä he ovat kokeneet musertavan ristiriidan oman tieteenalansa totuudellisuusvaatimusten ja takataskussaan velvoittavan punaisen tai vihreän jäsenkirjan välillä. Näin myös yliopistofilosofiassa on päädytty normatiivisella eetoksella, vihapuhesäännöillä sekä muilla rationaalisen ajattelun rajoituksilla varustettuun liikennevalotodellisuuteen, johon palaan tarkemmin luvussa 17.

10.6. Viihteellistymisen vaikutus

Politiikan estetisoitumista on osattu surra Joseph Göbbelsin vuosista asti, mutta nykyisin politiikka on lisäksi *viihteellistynyt*. Viihteellistynyt on myös taide. Viihde on estetiikan halvempi malli ja samalla alue, jolla taide ja politiikka kohtaavat banalisoidulla ja järjen piiristä pois raastetulla tavalla. Sen huomionarvoisin toteutumisyhteys on kotisohvallaan köllähteleviä demarieläkeläisiä kohti täsmäsuunnattu *prime time* -ajan TV-lähetys.

Esimerkiksi Jari Tervo ei ole minun mielestäni kirjailijana taiteilija, vaan hän on viihdyttäjä. Hän tuottaa viihteellistä kirjallisuutta ja esiintyy televisiossa saadakseen – niin kuin hän kerran tyylitietoisesti lipsautti – ”fyffeä”. Oikea kirjailija tai taiteilija kykenisi esittämään median painostuksesta riippumattomia ja kollegojensa mielipiteistä piittaamattomia analyyseja, mutta kustantajien leivissä olevat ilmoittavat haluavansa ”fyffeä”.

Halu erottua sosiaalisesti liittyykin taiteilijuuteen useimmiten käänteisesti. Viihteellisyydestä elävät taiteilijat eivät edes yritä erottautua *median, kustantajien* ja *tuottajiensa* ripustelemista henkisistä tai aineellisista kahleista, vaan he pyrkivät toteuttamaan sosiaalisen erottautumisen välttämättömyyttä irrottautumalla *omista yleisöistään* ja *suosijoistaan* sekä asettumalla heidän yläpuolelleen.

Tämä on luonnollisesti ymmärrettävää, sillä taiteilijan rooli vaatii teeskentelemään parempaa kuin yleisönsä; miksi hänen teoksiaan muuten antauduttaisiin katsomaankaan? Pelkään kuitenkin pahoin, että oman maan tai kansalaisten haukkuminen ei ole enää sellaista urheutta, jolla tuota etäisyyttä voisi luoda ja ylläpitää.

Myös U2:n esiintyessä minä näen edessäni valtavan internatsistisen joukkokokouksen, jonka johtaja pyrkii suggeroimaan yleisönsä uskomaan, että ei kannata pelätä, vaikka terrorin uhka onkin käsin kosketeltavaa, sillä ”me kaikki olemme maailmankansalaisia!” Tosiasiassa ”maailmankansalaisuutta” ei ole olemassakaan, sillä jokainen ihminen on väistämättä jonkin maan kansalainen, ellei hän sitten ole maaton pakolainen. Kenenkään ei pitäisi arvostella minua kyvyttömyydestä samastua toisten ihmisten asemaan, kun sanon

toivovani, ettei Bonon propagoimasta väitteestä tulisi meidän kohdallamme koskaan totta.

Vaarallista ei ole vain se, että terrorin lisääntyminen kasvattaa uhkia maahanmuuttokriitikoita ja kaikkia ihmisiä vastaan. Epä-älyllisyyden tihentymä vallitsee siinä, että niin media, tutkijat kuin poliitikotkin pitävät tärkeimpänä huolenaiheenaan sitä, lisääkö tapaus kielteisiä asenteita *muslimeja* ja *islamia* kohtaan.[449] Tällöin unohdetaan todelliset uhrit: menetetyt länsimaalaiset ihmishenget ja sanan- sekä elämäntavan vapaus. Tutkijoiksi itseään nimittävät yliopistotoimijat tyytyvät silittämään ongelmia aiheuttavien kansanryhmien päätä ja työntävät oman päänsä autiomaiden hiekkaan. Syyllisiä terroritekoihin eivät ole vain niiden tekijät vaan myös ne kantaväestöihin kuuluvat poliitikot ja muut aivopesijät, jotka ovat maahanmuuttoa suosimalla luoneet länsimaihin tämän kauhean ongelman.

Kuinka helppoa tiedostavien ja sananvapaudesta murehtivien onkaan nyt ollut kulkea Pariisin kaduilla ”*Je suis Charlie* [Minä olen Charlie]” -kyltti kädessään ja sulautua massaan ilman pelkoa itse joutua joukkomurhien uhreiksi? Kuinka luontevaa onkaan kokea kollektiivista surua mielenosoittajien mukana, vaikka ei ole itse tehnyt mitään maahanmuuttoa seuranneen kulttuuritaantuman ehkäisemiseksi?

Mielenosoittamisen *kohde* on sitä paitsi täysin jäsentymätön ja väärä. Mieltä osoitetaan abstraktioita kuten ”rasismia”, ”muukalaisvihaa” ja ”pelkäämistä” vastaan sekä ”rakkauden ja suvaitsevuuden” puolesta, kun tosiasiassa Pray of Paris -mielenilmausten ja tuomitsemisten kohteena pitäisi olla muslimien tekemät terrori-iskut ja lovettamisen aiheena oma isänmaa, joka kantaväestöjen pitäisi pelastaa väkivallalta ja kaaokselta.

Suvaitsevaisten porukassa on paljon niitä, jotka toista kymmentä vuotta sitten tuomitsivat Muhammadin pilakuvien julkaisun, mutta nyt he kyynelehtivät vuolaasti terrori-iskujen vuoksi ja ovat muka ”sananvapauden puolella”. Heistä monetkaan eivät ole tukeneet maahanmuuttokritiikkiä millään tavalla, mutta he ovat kauhuissaan islamisaation tuloksista. Sen sijaan, että he kantaisivat käsissään noita kiisteltyjä ja sensuuriuhan alle asetettuja pilakuvia, he tyytyvät heiluttelemaan rauhanjulisteitaan, huutelemaan puskista latteuksia ja vellomaan U2:n tahdissa megakonserteissa.

Edellä viittaamani tapaukset kelpaavat esimerkeiksi siitä, kuinka häpeällisen helppoa on ratsastaa ruumiilla sananvapauden puolesta mutta kiistää sananvapauden pois korventamisen syyt. Kuinka vaivatonta onkaan kadota ihmisjoukkoon ilmaisematta näkemyksiään omalla nimellään tai ilman, että joutuu maksamaan filosofiastaan menettämällä työpaikkansa yliopistojen politisoituneissa virantäytöissä, kuten monet kansallismieliset filosofit? Myös niiden jänisten, jotka ”eivät anna pelolle valtaa” vaan antavat sen muslimeille, kannattaisi tulla puskistaan ulos ja lopettaa metakeskustelu sananvapauden ehdoista sekä siirtyä arvostelemaan ongelmien juurisyytä: maahanmuuttoa ja länsimaihin tunkeutuvien huonoa torjuntaa.

Mitä sitten tekee media? Sen sijaan, että toimittajat hiljentyisivät pohtimaan ja kertomaan, mitä kaikkea myönteistä ja hyvää kansallismielisyyteen sisältyy, he alkavat kuolata kuin Palvovin koirat heti kuullessaan sanan ”kansallismielisyys”.

[449] Leena Malkki Yleisradion jutussa ”Terrorismitutkijan huoli: Islaminvastaisuus kasvaa” (8.1.2015). Kirjoituksen mukaan ”[t]errorismitutkija Leena Malkki Helsingin yliopistosta on huolissaan siitä, että keskiviikkoinen isku pariisilaisen Charlie Hebdo -lehden toimitukseen voi lisätä islaminvastaisuutta.”

11. Sukupuolierolla politikoiminen ja median jakautuminen

Tämän tutkimuksen lähtökohtana on alusta asti ollut näkemys, että mediassa vallitsevaa kiistelyä edeltää jokin yhteiskunnan perusstruktuuriin syntynyt halkeama. Eräs median mielipiteitä jakanut differentoitumisperuste on sukupuolijako, joka tosin vallitsee luonnostaan. Kaksiarvoinen sukupuoliero ei ole keinotekoisesti luotu erottelu- eikä erottautumisperuste vaan biologisiin ja ontologisiin seikkoihin perustuva tosiasia, joka vallitsee geenien, kromosomien ja hormonien tasolla sekä fenotyyppisesti: kehon rakenteesta ja sukupuolielimistä havaittavalla ilmiötasolla. Sen mukaisesti ihmiset ovat miehiä tai naisia.

Sosiaalisen konstruktionismin luoma käsitys sukupuolesta pukeutumisen, eleiden, tyylien tai puhetapojen tuottamana rakenteena ei viittaa *sukupuoleen* vaan sen *esittämiseen* tai *kokemiseen*. Sukupuolen esittäminen ei kuitenkaan *ole* sukupuoli – aivan niin kuin sormi, joka osoittaa kuuhun, ei ole kuu. Kaksiarvoinen sukupuoliero on myös käsitteellinen *a priori*, jolle aihetta koskevan argumentaation pitäisi perustua. Tämän seikan hyväksymisen ei kuitenkaan pitäisi jakaa ontologisten tosiasioiden päälle rakentuvaa diskurssia kahtia, kuten on käynyt feministien linnoittauduttua omiin bunkkereihinsa. Feministinen liike ja seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen *queer*-teoreettinen liikehdintä ovat tehneet kaksiarvoista sukupuolieroa koskevista kielloistaan oman infosotansa välineitä, ja vasemmistopopulistinen valtamedia on tukenut feministien väitteitä kritiikittömästi.

Huomautin jo sukupuolten sodan alkuvaiheessa artikkelissani ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan” (2004),[450] että transsukupuoliset, transseksuaalit, transgenderistit ja *queer*-teoreetikot ovat pyrkineet kiistämään sukupuolieron kaksiarvoisuuden tasoittaakseen tietä tasa-arvoon. He käyttivät väitteensä vipuna käsitystä, että jos ei olisi jakoa miehiin ja naisiin, ei olisi siihen perustuvia muitakaan jakoja, ja näin päästäisiin eroon myös tasa-arvon peräämisestä. Totuutta ei kuitenkaan saisi määritellä tarkoitusperien mukaan.

Tavoitteisiinsa verrattuna ristiriitaisella tavalla feministit ovat itse vahvistaneet jakoa kahteen sukupuoleen jatkamalla naiseuteen vetoamista aina, kun siitä on ollut poliittista etua naisille. He ovat esimerkiksi väittäneet, että naiset saavat huonompaa palkkaa tai että naisille pitäisi luoda parempi asema työelämässä.[451] Kaksiarvoisen sukupuolieron voimas-

---

[450] Ks. *Niin & Näin* -lehdessä 4/2004 (s. 111–120) julkaistua artikkeliani ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan”, joka on julkaistu täydennettynä myös teoksessani *Filosofiset viuhahdukset* (2007, s. 246–292).

[451] Väitteen naisten huonommasta palkkauksesta kumosi tilastotutkija Pauli Sumanen kirjassaan *Valhe, emävalhe, ’naisen euro on 80 senttiä’* (2009), jossa hän osoitti, että *työtunteihin suhteutettuna* suomalaiset ja naiset saavat samaa palkkaa. Eri *aloilla* maksettavan erilaisen palkkauksen syitä ovat lisäksi työn erilainen

saolosta, vaikuttavuudesta ja tunnustamisesta kertoo myös transsukupuolisten halu vaihtaa (tai kuten he itse sanovat ”korjata” tai ”vahvistaa”) sukupuolensa toiseksi. Tämä paljastaa, kuinka tärkeäksi kaksiarvoinen sukupuoliero joka tapauksessa koetaan.

Myöskään muutamat biologisella ja kehollisella tutkimustasolla havaitut patologiset poikkeukset, kuten Klinefelterin syndooma, eivät riitä kumoamaan sukupuolieron kaksiarvoisuutta, vaan päinvastoin: ne vahvistavat sen suuren merkityksen normaalina asiaintilana, johon verrattuina poikkeukset ovat vaikuttavia.[452] Niinpä jako kahteen sukupuoleen ei ole vain normatiivinen vaan tosiasiallinen. Asian voi sanoa lyhyesti niin, että vaikka onkin olemassa naismaisia miehiä ja miesmäisiä naisia, ei tämä eleisiin, tyyleihin, esittämiseen ja pukeutumiseen liittyvä vaikutelmanvaraisuus riitä mitätöimään kaksiarvoista sukupuolieroa, jonka perusta on biologinen ja siten objektiivinen. Tämä puolestaan tekee sosiaaliseen konstruktionismiin ja *queer*-teoriaan tukeutuvista kaksiarvoisen sukupuolieron pois taikomisen yrityksistä tieteellisesti tyhjiä hankkeita ja asian propagoimisesta mediassa pelkkää valheellisuutta.

Sukupuoli on myös analyyttis-apriorinen ja käsitteellinen kategoria, jonka mukaisesti ihmiset havaitsevat todellisuutta ja joiden pohjalta luodaan ryhmäkäsityksiä ihmisille ominaisten yhteisten ominaisuuksien perusteella. Ilman naisen ja miehen käsitteitä emme voisi puhua niitä tarkoittavista asioista lainkaan, mikä merkitsisi järkiperäisten lähestymistapojen hylkäämistä. *Queer*-teoreetikoiden väite, ettei asiaa saisi ”kategorisoida”, on perusteeton siksi, että käsitteet yleensä viittaavat määritelmänsä kautta tiettyyn referenssijoukkoon ja rajaavat siten viittauskohteidensa alan. Jokainen käsite on siis kategorisoiva, ja ilman käsitteitä asioista ei voitaisi keskustella järkiperäisesti. Vaatimus käsitteellisen tarkastelun kieltämiseksi on vaatimus järjellisen ajattelun hylkäämiseksi.

Myös näkemys sukupuolen sosiaalisesta konstruoitumisesta käsitteiden kautta voidaan esittää sukupuolieron kaksiarvoisuuden puolesta. Mikäli sukupuolta pidetään sosiaalisten konstruktionistien tavoin ”käsitteellisenä tai yhteiskunnallisena kategoriana”, sitä suuremmalla syyllä on aihetta pitää sukupuolta kaksiarvoisena ilmiönä. Kieleen vakiintuneiden naisen ja miehen käsitteiden voidaan katsoa heijastelevan todellisuutta kielen kuvateorian mukaisesti. Kaksiarvoista sukupuolieroa kuvaavat käsitteet perustuvat sellaisten ryhmien joukko-opilliseen nimeämiseen, joiden katsotaan muodostavan yhtenäisiä ryhmittymiä yhteisten ominaisuuksiensa nojalla. Totuus on pragmatistisesti ajatellen kielessä, jossa esiintyvät käsitteelliset kategorisoinnit heijastelevat todellisuutta.

11.1. Transsukupuoliset silmänkääntötemput

Miten sitten aihe liittyy tähän mediaa käsittelevään tutkimukseen? Media on ollut keskeisessä roolissa tuotettaessa ihmisille heidän ulkopuoleltaan ohjattua mielikuvaa, että kaksiarvoista sukupuoliroa ei ole olemassa, että sukupuoli on sopimuksenvarainen sosiaalinen rakenne, että sukupuolia on toista kymmentä ja että ihmiset voivat olla eri sukupuolta kuin ovat, jopa sukupuolettomia. Tähän viittaa puhe ”sukupuolettomuudesta”, ”muunsu-

---

tuottavuus, vaadittava koulutus tai pätevyys sekä työvoiman saatavuus eikä sukupuoli. Palkkasyrjintä sukupuolen perusteella on myös kriminalisoitu, joten samapalkkaisuudella on jo laillinen suoja. Eri tavoin palkatuille aloille naiset ja miehet puolestaan hakeutuvat vapaasta tahdostaan, joten valittamista ei pitäisi olla.

[452] Klinefelterin syndroomalla tarkoitetaan oireyhtymää, jonka mukaisesti miehellä on Y-kromosominsa lisäksi kaksi tai useampia X-kromosomeja. Oireyhtymään liittyy kehollisia poikkeamia ja hedelmättömyys.

kupuolisuudesta”, ”miesoletetuista”, ”naisoletetuista” ja ”aseksuaalisuudesta”. Tämä teesien naulaaminen on vaikuttanut ihmisiin suoraan tai epäsuorasti. Se on toiminut samoin kuin feministien miehiä syyllistävät väitteet, joiden mukaan naiset ovat alistettuja yhteiskunnassa. Niinpä nuoret neidot ovat alkaneet uskoa, että kannattaa olla mies. Tosiasiassa väite on virheellinen, eikä se pidä paikkaansa ainakaan miesten elinajanodote- ja itsemurhatilastojen valossa. Siksi *queer*-teoreetikoiden ja feministien lietsomiin väitteisiin uskominen on ollut fataalia. Johtopäätökset eivät ehkä vastaakaan tai vastaavat vain osittain ihmisten sisäisiä peruskokemuksia omasta sukupuolestaan.

Median vaahtoaminen niin sanotun translain muuttamisen tärkeydestä on peittänyt alleen mahdollisuuden, että sukupuolensa korjaamista tai vaihtamista tavoittelevien kokemistapa onkin vääristynyt eikä vastaa adekvaatisti heidän peruskokemuksiaan. Koska ilmiö on laajentunut huomattavasti ja rippikouluikäiset tytöt sanovat laajalla rintamalla olevansa ”väärää sukupuolta”, olisi epäiltävä, että sukupuolensa korjaamista tavoittelevien kokemus omasta sukupuolestaan on ohjautunut ulkoapäin: median suoltamasta propagandasta tai yhteiskunnallisista syrjintäkokemuksista. Useat transsukupuoliset ovat nuoria neitoja ja siten kypsymättömiä arvioimaan omaa tilaansa.

Jos yhteiskunnallisia ja persoonallisen kokemusmaailman ongelmia korjaillaan psykofarmasialla tai kirurgien veitsillä, myös lääketiede taantuu lobotomialeikkausten aikakaudelle. Median nykyistä taantumuksellisuutta ja sosiaalitieteiden epä-älyllisyyttä osoittaakin se, että ne ovat asettuneet näiden hoitomuotojen tueksi, vaikka yleensä yhteiskuntatieteissä kiinnitetään huomiota ongelmien sosiaalisiin syntysyihin, eikä yksilön ja yhteiskunnan yhteensopivuusongelmia pidetä ensisijaisesti yksilöiden kehon tai tajunnan sisäisinä ilmiöinä, joita pitää muokata kirurgialla tai lääkityksellä yksilön sovittamiseksi yhteiskuntaan tai hänellä oleviin mahdollisesti vääristyneisiin käsityksiin.

Miten valtamedian politikointi sukupuolella tai sukupuolettomuudella sitten näkyy käytännössä? Satiirijulkaisujen kanssa ansiokkaasti kilpaileva trollitehdas Helsingin Sanomat loi jälleen ansiokasta parodiaa, kun se iloitsi otsikossaan, että ”Aleksi on suomalainen mies, joka synnyttää pian lapsen – Lain mukaan hänen ei pitäisi olla raskaana, mutta Aleksi päätti tehdä kehollaan, mitä haluaa”.[453] Tosiasiassa raskaana ei ollut mies vaan nainen, joka oli vaihtanut mielikuvallisen (juridisen) sukupuolensa mieheksi ja hakenut asiasta viranomaiselta vahvistuksen. Sitten lehti ja tietenkin myös hän itse väittivät, että paksuna oli mies eikä nainen. Väite on samanlainen kuin sanoisi, että kohtasin tänään saman elefantin kaksi kertaa, mutta se oli kuitenkin eri elefantti kummallakin kerralla.

Seksuaali- ja sukupuolivähemmistöliike on yhdessä trans- ja intersukupuolisten kanssa käyttänyt ”Suomen ensimmäistä raskaana olevaa miestä” esimerkkitapauksena siitä, että transsukupuolisuuteen ei pitäisi yhdistää sterilisaatiota eikä hedelmättömyyttä lain velvoittamana. Tosiasiassa transsukupuolisten hedelmättömyys ei johdu laista vaan *hoidoista*, jotka tekevät ihmisestä hedelmättömän, mikäli hän pyrkii vaihtamaan sukupuoltaan lääkehoidon tai kirurgian menetelmillä. Niinpä heidän kokemaansa pulmaa ei voida ratkaista lainsäädännöllisin keinoin. Transsukupuolisia koskevan lainsäädännön muutosta ei tarvita, sillä transsukupuoliset voivat nykyisinkin vaihtaa mielikuvallisen sukupuolensa turvautumatta hormonihoitoihin, jotka ovat heidän kokemiensa lapsettomuusongelmien perimmäinen syy. Mikäli taas sukupuolta pyritään vaihtamaan (tai korjaamaan) farmasialla tai kirurgialla, hedelmättömyys on seuraus lääketieteellisestä operaatiosta eikä lainsäädännöstä.

---

[453] Toimittaja Tanja Vasaman kirjoittama juttu Helsingin Sanomissa 12.12.2018.

Valheellisuuden juuret ovat empiiristen ja ontologisten tosiasioiden kieltämisessä, jota sanotaan sukupuolen ”vahvistamiseksi”. Naisen ja miehen biologinen rakenne ja aineenvaihdunta ovat kuitenkin täysin erilaiset, ja kromosomisto jää entisenlaiseksi myös sukupuolen kirurgisen manipulaation jälkeen. Samoin miehen ja naisen genitaalit ovat synnynnäisesti erilaiset. Useimmissa tapauksissa lääkkeelliset tai kirurgiset hoitomuodot eivät ole oikeita ratkaisuja sukupuolta koskevan kokemistavan ongelmiin.

Media on pyrkinyt luomaan kriittisten tieteenharjoittajien näkemyksistä pahanilkisen kuvan, jossa kriitikot on lavastettu ”epätieteellisiksi” tai heidän näkemyksensä on sensuroitu. Esimerkiksi Uuden Suomen toimitus poisti puheenvuoropalvelustaan lääketieteen tohtorin ja sairaalalääkärin Niko Sillanpään kirjoituksen ”Gender-ideologia vahingoittaa lapsia” sekä määräsi hänet kirjoituskieltoon määräajaksi.[454] Sillanpää oli julkaissut blogikirjoituksessaan yhdysvaltalaisen lastenlääkäriyhdistyksen (American College of Pediatricians) kannanoton koskien lasten ja nuorten sukupuoli-identiteetin häiriön ja sukupuolidysforian hoitoa. Syyskuussa 2017 julkaisemassaan kannanotossa “Gender Ideology Harms Children” yhdistys kehotti terveydenhuollon ja opetuksen ammattilaisia sekä lainsäätäjiä hylkäämään kaikki politiikat, jotka normalisoivat lapsiin kohdistuvia kirurgisia ja lääkehoitoja ja joiden tarkoitus on vastakkaisen sukupuolen jäljittely. Yhdistyksen tavoitteena on suojella erityisesti lapsia ja nuoria.

Lääketieteen tohtorit Michelle A. Cretella ja Quentin Van Meter sekä psykiatrian professori Paul McHugh olivat esittäneet kannanotossaan seuraavat asiat, jotka Uuden Suomen toimitus päätyi sensuroimaan omassa ”lääketieteellisessä asiantuntemuksessaan”:

1) Ihmisen sukupuoli on objektiivinen, biologinen ja binäärinen ominaisuus: ”XY” on miehen ja ”XX” on naisen geneettinen määrittäjä. Ne eivät ole sairauden merkkejä.
2) Kenelläkään ei ole syntyessään sosiaalista sukupuolta. Kaikilla on syntyessään biologinen sukupuoli.
3) Henkilön kokemus, että hän on jotain mitä hän ei todellisuudessa ole, on parhaimmillaankin merkki sekavasta ajattelusta.
4) Murrosikä ei ole sairaus, ja murrosiän käynnistymisen estävät hormonihoidot voivat olla vaarallisia.
5) DSM-5-käsikirjan mukaan jopa 98 prosenttia sukupuoli-identiteetiltään hämmentyneistä pojista ja vastaavasti jopa 88 prosenttia tytöistä lopulta hyväksyvät biologisen sukupuolensa murrosiän päätyttyä.
6) Esimurrosikäisille lapsille, joille on asetettu sukupuolidysforian diagnoosi, saatetaan antaa murrosiän estäviä lääkkeitä jopa jo 11-vuotiaina, jolloin heitä joudutaan hoitamaan vastakkaisen sukupuolen sukupuolihormoneilla myöhemmin, jos vastakkaiseen sukupuoleen kaltaistamista jatketaan. Näin hoidetut lapset eivät kykene saamaan biologisia jälkeläisiä edes hedelmöityshoitojen avustamana.
7) Hormonihoitoja saaneen ja sukupuolenkorjausleikkauksen läpikäyneen itsemurhariski on aikuisiässä lähes 20-kertainen muuhun väestöön verrattuna. Näin on myös Ruotsissa, jossa *gender*-ideologia on viety pisimmälle.

---

[454] Lääkäri Niko Sillanpään kirjoitus ja suomennos Yhdysvaltain lastenlääkäriyhdistyksen kannanotosta löytyy viitteineen Oikean Median 16.11.2017 julkaisemalta Vieraskynä-palstalta. Uusi Suomi määräsi Sillanpään kirjoituskieltoon ja anomaan kirjoitusoikeutta uudelleen rangaistusajan kuluttua. Näin hän ei ole kuitenkaan tehnyt, ehkä turhautumiseen liittyvistä syistä. Alkuperäisjulkaisu löytyy Internet-osoitteesta <https://www.acpeds.org/the-college-speaks/position-statements/gender-ideology-harms-children>.

8) Lapsen ehdollistaminen uskomaan, että elinikäinen lääkkeellinen ja kirurginen vastakkaisen sukupuolen jäljittely on normaalia ja terveellistä, on lapsen pahoinpitelyä. Sukupuoli-identiteetin häilyvyyden normalisointi tiedotusvälineissä, koulutuksessa ja lainsäädännössä hämmentää lapsia ja vanhempia, minkä tuloksena yhä useampi päätyy ”sukupuoli-identiteettiklinikoihin”, joissa heille määrätään murrosiän ehkäisevää lääkitystä.

Tämän tieteellisillä lähdeviitteillä varustetun kirjoituksen poistaminen osoittaa, että yhtä helppo on valtamedian toimittajan sanoa totuus sukupuolisuudesta kuin on vesikauhuisen hiehon lähestyä huomaamatta kello kaulassa. Kriitikot puolestaan eivät suhtaudu sukupuolen vaihdoksiin ja korjauksiin epäilevästi tai torjuvasti *vastustaakseen* ihmisten oikeuksia vaan *turvataakseen* niiden toteutumisen. Kriittistä keskustelua estäessään valtamedia toimii journalismin etiikan vastaisesti ja tukee valtavirtapoliitikkojen sekä viranomaisvallan liittoutumista sellaisten tarkoitusperien taakse, jotka vahvistavat yksilöiden itsemääräämisoikeutta myös yksilöiden omaksi vahingoksi. Moraalifilosofisessa katsannossa tilanne on samanlainen kuin tuettaisiin huumeiden käyttöä siksi, että narkomaanit tykkäävät huumeista ja haluavat niitä. Kumpi silloin tietää parhaiten potilaan edun, lääkäri vai huumeiden orja?

Nuoruusiän kriiseissä epävarmuutta omasta sukupuolesta tulisi lähestyä ensisijassa pedagogisin keinoin eikä lääkehoidoin tai kirurgien veitsillä. Varovaisuuden puolesta puhuvat monien transsukupuolisten korjaushoidoista saamat huonot kokemukset ja heidän katumisensa myöhemmällä iällä.[455]

Medikalisaation paluu on taantumuksellista myös historian valossa. Niin sanottu edistyksellinen psykiatria on aina korostanut yhteiskunnan vaikutusta ihmisten käsityksiin itsestään. Sen mukaan kehoon puuttumisen sijasta pitäisi analysoida yhteiskunnan vaikutusta ihmisten mieleen ja pohtia yksilöiden itsensä ymmärtämiseen liittyviä tajunnallisia sisältöjä. Kukaan tuskin haluaa takaisin aikaa, jolloin mielenterveyden ongelmia ja kokemisen häiriöitä hoidettiin aivokirurgialla.[456] Niinpä sukupuolen korjausta tai toiseksi vahvistamista haluavia tulisi hoitaa terapeuttisesti. Yhteiskunnalla ei ole kuitenkaan resursseja kaikkien identiteettihämmennystä potevien nuorten taluttamiseen aikuisiksi, ja siksi poliitikot ovat valinneet pitkiä psykologisia konsultaatioita halvemman tien ja hoidattavat ihmisiä pillereillä ja leikkauksilla.

Sosiaalisten syiden laiminlyöntiä kuvaa se, että Britanniassa vuonna 2018 julkaistussa lääketieteellisessä tutkimuksessa todettiin selvä korrelaatio sukupuolen korjaamista tavoittelevien teini-ikäisten tyttöjen määrän kasvun ja transsukupuolisuutta Internetissä kehus-

---

[455] Kriittistä tietoa sukupuolenkorjausten tuhoisuudesta ja sukupuolidysforiasta eli sopeutumattomuudesta biologiseen sukupuoleen tarjoavat Suomessa ”Ihmisten kirjo” -sivusto <https://www.ihmistenkirjo.net/> ja sukupuolenkorjauksen läpikäyneiden ”Mustan orkidean” ja ”Valkoisen orkidean” sivustot osoitteissa <https://mustaorkidea.blogspot.com/> ja <https://orkideavalkoinen.blogspot.com/>.

”Musta Orkidea” on tullut esiin nimimerkkinsä takaa myös omilla kasvoillaan muun muassa MTV3:n jutussa ”Aloitti korjaushoidot mieheksi – 10 vuoden päästä Sametti tajusikin olevansa lesbo, haluaa takaisin naiseksi: ’Mikä kerran leikataan irti, ei kasva enää takaisin’” 2.3.2019. Näin syntyi ”detransitioitunut transsukupuolinen mies”, eli nainen, joka tajusi olevansa nainen (ja jota ei missään tapauksessa sovi verrata Speden sketseissä esitettyihin parodioihin). Asiaa koskeva kriittinen tieto on esitetty valtaosaltaan sosiaalisen median tai vaihtoehtomedian kautta, kun taas valtamedian asennoituminen on ollut sukupuolen korjauksia ja translakia yksinomaan puolustelevaa, ja ongelmista on vaiettu tai niitä on kaunisteltu.

[456] Mielenterveyden hoidon medikalisaatiosta ks. Petteri Pietikäisen teosta *Hulluuden historia* (2013).

kelevan informaation välillä, mutta sosiaalitieteiden piirissä riippuvuus on sivuutettu lähes täysin, ja nuorten viihtymättömyyttä biologisessa sukupuolessaan on pidetty suorasukaisesti vain heidän sisäsyntyisenä peruskokemuksenaan. Brown Universityn käyttäytymistieteiden apulaisprofessori Lisa Littmanin mukaan teinit, joilla ei ole lapsuudesta asti diagnosoitua sukupuolidysforiaa eli tyytymättömyyttä tai inhoa omaan sukupuoleensa, avautuivat transsukupuolisina yleensä sen jälkeen, kun he olivat kuulleet samanlaisia ilmoituksia ystäviltään ja uppoutuneet transsukupuolisuutta normalisoivien tai suosittavien Internet-sivustojen pariin.[457] Tätä nopeasti kehittyvää sukupuolidysforiaa (*radpid-onset gender dysphoria*, ROGD) on tutkimuksen tekijä arvioinut ”vertaisryhmätartunnaksi”, sillä 87 prosenttia tutkituista teineistä julistautui transsukupuolisiksi sen jälkeen, kun he olivat käyttäneet enemmän aikaa sosiaalisessa mediassa ja/tai heidän ystäväpiirissään oli sukupuolidysforia ikään kuin muoti-ilmiönä. Tutkimus osoitti, että median kylvetyksellä, ehdollistumisella ja sosiaalisella kuormituksella oli vaikutusta, sillä lapset tulivat ulostulojensa jälkeen suositummiksi vertaisryhmissään.

Koska sukupuolenkorjauksiin hakeutuneiden tyttöjen määrä on kasvanut Britanniassa noin 4 500 prosentilla eli lähes 50-kertaistunut kymmenessä vuodessa, Britannian tasa-arvoministeri Penny Mordaunt on tilannut tutkimuksen pohjalta myös selvityksen ilmiön syistä.[458] The Daily Mailin haastattelemien psykoterapeuttien mukaan nousu liittyy mielenterveysongelmiin tai nuorten neitojen mediasta omaksumaan käsitykseen, että miehenä on parempi elää.[459] Taustalla voisi tällöin olla feministisen liikkeen lietsoma väite tai tyttöjen oma havainto, että ”miehillä menee paremmin”. Selitys on tässä tapauksessa sosioekonominen. Itse tulkitsisin taustalla vaikuttavan myös psykologisesti lähestyttäviä syitä. Koska suuri osa sukupuolen korjausta tavoittelevista on lesboja, motiivina voi olla heidän oma sisäistetty homofobiansa tai heteroseksuaalisista normeista täyttyneen yhteiskunnan suositus elää heteroseksuaalisesti. Kyseiset nuoret neidot eivät siis hyväksy itseään lesboina ja yrittävät sen vuoksi muuntautua ”naisista tykkääviksi miehiksi” tai koettavat tyydyttää heteroseksuaalisen valtakulttuurin normeja niihin muutoin mukautumalla.

Keskeistä on, että medialla on ollut ilmiön syntymiseen ratkaiseva osa. Transaktivistien tuomittua vaihtoehtomedia Breitbartin raportoiman tutkimuksen Brown University taipui *sensuroimaan* sen nettisivuiltaan, vaikka julkaisu on saanut tukea tiedeyhteisöltä.[460] Esimerkiksi umpierityssairauksiin erikoistunut lääketieteen tohtori Michael Laidlaw kertoi Breitbartissa, että nuorille ihmisille annettavat hormonihoidot voivat olla erittäin tuhoisia

[457] Lisa Littmanin tutkimuksen “Parent reports of adolescents and young adults perceived to show signs of a rapid onset of gender dysphoria” julkaisi alun perin lääketieteellinen Plos One -sivusto <https://journals.plos.org/plosone/article?id=10.1371/journal.pone.0202330> 16.8.2018, ja siitä raportoi Breitbart-verkkolehti jutussaan “Study draws transgender ire: peer pressure and prior psychiatric illness linked to gender issues in teens” 3.9.2018. Transliike aloitti sen jälkeen tieteellistä lehteä ja kirjoittajaa kohtaan vyörytyksen, jonka tuloksena lehti julkaisi tutkimuksesta ”tarkistetun” version. Siinä ei kuitenkaan ollut mitään olennaisia muutoksia väiteainekseen <https://journals.plos.org/plosone/article?id=10.1371/journal.pone.0214157>.

[458] Asiasta raportoi The Times 16.8.2018 julkaistussa jutussa “Inquiry into surge in gender treatment ordered by Penny Mordaunt”. Lehden mukaan hoitoon pyrki 40 tyttöä vuosina 2009–2010 ja 1806 vuosina 2017–2018. Suomessa asiasta uutisoivat lähinnä pelkästään vaihtoehtoinen media ja Suomen Uutiset jutussa ”Transsukupuolisuudesta tuli sosiaalinen epidemia Britanniassa” 20.9.2018.

[459] Britanniassa hälyttäväksi koetusta ilmiöstä kirjoitti lähinnä oikeistolainen lehdistö, esimerkiksi The Daily Mail 15.9.2018 julkaistussa jutussa “Government probe into why so many girls want to be boys: Investigation ordered after number of ’transitioning referrals’ increases by four thousand per cent”.

[460] Breitbart 30.8.2018 “Brown University cencors ’gender dysphoria’ study from website after pressure campaign”.

ja johtavat poikkeuksetta steriliteettiin. Lisäksi 63–98 prosenttia lapsista, joilla on todettu sukupuolidysforia, ovat kasvaneet näistä ongelmista ulos ennen aikuisuuden kynnystä.[461]

Osa lääkäreistä ja psykiatreista on suostunut antamaan sukupuolenkorjaushoitoja vastalauseitta, sillä he pelkäävät seksuaali- ja sukupuolivähemmistöliikkeen raivoa, kun feministit, transgenderistit ja *queer*-teoreetikot kantelevat lääkärien erimielisyydestä ja vaativat Valviraa perumaan lääkärinoikeudet, mikäli lääkärit ovat eri mieltä kuin potilaat. Viestinnän valheellisuudesta ja tiedon kulkemisesta väärään suuntaan kertoo myös se, että nykyisissä hoitomalleissa potilaiden sallitaan määrätä lääkäreitä. Niinpä lääkärit eivät piittaa tuloksista vaan tottelevat potilaitaan ajatellen, että itsepähän ovat korjauksia pyytäneet ja omapahan on vahinkonsa, mikäli menevät harhaan. Myös toisensuuntaiset palautusleikkaukset tuovat lääkäreille rahaa työtilaisuuksien muodossa, jolloin he saavat kaksinkertaisen tilaisuuden moraaliposeerata ”auttajina”. Se on jälleen sitä superkaksoisplushyvää.

Koska erehtymisen riski on suuri ja hoidot ovat kalliita, yhteiskunnan pitää tulla sukupuolensa korjaamista vaativia vastaan vain siinä tapauksessa, että ihminen ehdottomasti *tietää* mitä tahtoo ja tahtotilan pysyvyydestä on varmuus. Tämä puolestaan voidaan saavuttaa vain kypsymällä ja ajan kanssa. Psykologisen asiantuntemuksen valossa oletus ihmisen kyvystä itse tuntea kaikki vaikuttimensa ja hallita tahdonmuodostustaan ei pidä paikkaansa, ja juuri sen merkiksi psykologisia ammattiauttajia onkin olemassa. Suuri osa potilaista kuuluisi pitkäaikaiseen terapiaan, mutta kaikkia hoitojonoon ilmoittautuneita lapsia ei voida tekaista hetkessä aikuisiksi. Useimmissa tapauksissa he eivät tarvitsisi muuta kuin aikaa. Näin ollen ratkaisujen tekoa ei tulisi kiirehtiä, nuorille tulisi antaa oikeaa ja monipuolista tietoa sukupuolen korjaamisen tuloksista ja merkityksestä, eikä ikäkynnystä korjaushoitojen aloittamiseksi tulisi ainakaan alentaa nykyisestä.

Yhteiskunnassa on pieni määrä ihmisiä, joiden kokemus ”väärää sukupuolta” olemisesta on aito. Yhteiskunnan pitää tulla heitä vastaan korjauksin tai vahvistuksin. Sen sijaan ei ole perusteita kynnysten alentamiselle lääke- tai leikkaushoitoihin pääsemiseksi eikä varsinkaan ”hoitojen” aloittamiseksi alaikäisille. Poliittisen päätöksenteon näkökulmasta kynnystä pitäisi nostaa ja kriteereitä tiukentaa.

Transsukupuolisten vaatimus sukupuolen ”vahvistamisen” saattamisesta ilmoituksen varaiseksi on sisältynyt myös ehdotuksen uudistaa kaikkien kansalaisten henkilötunnukset.[462] Kaksiarvoisen sukupuolikonseption romuttaminen ja henkilöpapereiden repiminen on samanlaista kuin vaatimus, että kirjoituskoneiden näppäinjärjestystä pitäisi muuttaa vain siksi, että se sopisi paremmin yksikätisille. Tämä on merkki vähemmistödespotiasta, jota valtamedia tukee levittämällä kiiltokuvamaisia näkemyksiä transsukupuolisuudesta ja estämällä kriittisen tiedon jakelua.

Transsukupuolisilla olevien ongelmien käsittely olisi jäänyt psykiatrian sisäiseksi ilmiöksi, jos valtamedia ei olisi aloittanut asiaan liittyvää rummutusta. Sen tuloksena sukupuolta ei saisi nykyisin olettaa mutta ei myöskään kysyä, mikä on käsittämätöntä.

---

461 Michael Laidlaw Breitbartin 19.8.2018 julkaisemassa jutussa “Probe ordered into massive rise in girls seeking gender reassignement”.

462 Mediakampanjan tehokkuudesta kertoo se, että vuonna 2019 toimeensa astunut vihervasemmistolainen hallitus sisällytti henkilötunnusten uudistamisen Antti Rinteen (sd.) hallituksen 3.6.2019 julkaistuun ohjelmaan, jonka mukaan henkilötunnusten sukupuolisidonnaisuudesta luovutaan ja ”intersukupuolisten lasten itsemääräämisoikeutta vahvistetaan”. Näin siitä huolimatta, että lapset eivät tietäisi, mikä heidän tahtotilansa loppujen lopuksi on. Ks. yhteenvetoa *Osallistava ja osaava Suomi: Neuvottelutulos hallitusohjelmasta 3.6.2019 – Sosiaalisesti, taloudellisesti ja ekologisesti kestävä yhteiskunta* (s. 87).

11.2. ”Me too” -hanke ja median lietsoma sukupuolten sota

Nais–mies-suhteita käsiteltäessä valtamedia on asettunut naisten puolelle miehiä vastaan ja esittänyt miesten seksuaaliset aloitteet henkilökohtaisina loukkauksina, ”häirintänä” ja jopa ”seksuaalisena väkivaltana”. Toisaalta julkisen vallan ja median yhdessä harjoittama manipulaatio voitaisiin nähdä aivan samalla tavoin: julkeana interventiona yksityishenkilöiden elämään ja ihmissuhteisiin. Mitä tasa-arvoisemmaksi yhteiskunta on juustohöylätty, sitä herkemmin tasa-arvofundamentalistit ovat alkaneet reagoida täysin mitättömiin ja elämän olemukseen kuuluviin ”ihmisoikeuksien loukkauksiin”. Tästä antaa näyttöä valtavirtamediassa juhlittu ja ylistetty ”Me too” -hanke.

Eräiden kuuluisien Hollywood-naisten aloitteesta sosiaaliseen mediaan luotu kampanja ulotettiin nopeasti koskemaan kaikkia maailman naisia, kun valtamedia alkoi propagoida sitä näkyvästi jatkaakseen miessukupuolta demonisoivaa diskurssiaan, jossa kaikkien maailman ongelmien syypääksi nimetään valkoinen heteromies. Joissakin – tosin harvinaisemmissa – tapauksissa on syylliseksi leimattu valkoinen, viriili ja ”moottoripyöräkerhoja ilman moottoripyöriä” harrastava homomies. Niinpä myös Helsingin Sanomat alkoi harjoittaa tekstuaalista häirintää raportoimalla feministien kokoon keittämästä poliittisesta ”Me too” -hankkeesta, jonka tarkoitus oli vastustaa ”seksuaalista häirintää”. Kyseessä oli feministien yritys saattaa miehet potemaan syyllisyyttä omasta sukupuolestaan ja seksuaalisuudestaan, joten ei ole ihme, että feministis-vihervasemmistolainen Helsingin Sanomat repi aiheesta skuuppeja.

Myös muutamat miehet kävelivät tähän lankaan. Toimittaja Päivi Ala-Riskun ylipitkästi otsikoidussa jutussa kerrotaan nuorehkon mieshenkilön ”ekasta kerrasta”: ”Aleksis Salusjärvi oli lukiossa, kun nainen kavahti häntä ensi kerran bussipysäkillä – #MeToo-kampanja herätti miehet kertomaan, miltä tuntuu, kun nainen pelkää”.[463]

Kun ensikontakti naissukupuoleen tapahtuu feminismin hallitsemana nykyaikana noin järkyttävällä tavalla, otetaan miesten näkökulma huomioon vain äärimmäisen valikoidusti ja feministisen suodattimen läpi siivilöitynä. Tosiasiassa tarkoitus oli lavastaa *naisten harjoittama seksuaalisten aloitteiden torjunta* heidän omaksi ”pelokseen”. Koska pelkoa voidaan pitää moraalisesti oikeutettuna tunteena (onhan sen alkuehtona jonkin uhan kokeminen), naisten harjoittama seksin pihtaus voitiin kääntää seuraukseksi kuvitellusta hyökkäyksestä.

Miesten seksuaaliset aloitteet puolestaan asemoitiin moraalisesti kielteiseen positioon, vaikka kyseessä on ihmisen luonnollinen käyttäytymispiirre. Sitten miehiä syyllistettiin ja opetettiin ”havainnoimaan paremmin” naisten kokemaksi ”peloksi” kuvattua *seksin vastaisuutta*, jota lehti omasta puolestaan puolusteli. Olisi kai ihme, jos mies ei tuntisi kyseisenlaisessa tilanteessa pelkoa tai epäluuloa koleita ja neuvostokosmonautti Raisa Irina Gulakovaa muistuttavia naisia kohtaan.

Toimittaja Pauliina Jokisen Helsingin Sanomiin kirjoittamassa toisessa jutussa taas muuan mieshenkilö tilitti ahdistuneensa miehenä siitä, ettei hän ollut ottanut todesta naisten harjoittamaa seksin torjuntaa. Ylipitkässä ja selittelevässä otsikossa vuodatettiin: ”30-vuotias mies kertoi kokemuksestaan HS:n ahdistelukyselyssä: ’Hävetti kamalasti, miten

[463] Helsingin Sanomat 17.10.2017.

hallitsemattomasti olin käyttäytynyt – En ottanut todesta hienovaraista vihjettä, etten ollut toivottu’”.[464]

Naisten harjoittamalle miesten pieksennälle ja tylylle seksin panttaamiselle annettiin jälleen tulkinta, jonka mukaan miehen pitää väistyä ja tuntea syyllisyyttä aloitteellisuudestaan. Näin pyrittiin antamaan malli sille, miten miehen pitää kokea ja tuntea. Suorasukaisen ei-toivotuksi julistamisen jälkeenkin lehti vaati mieheltä loputonta ripittäytymistä. Toimittaja oli kerännyt juttunsa yhteyteen valikoiman tunnustuksia, jotka muistuttavat Kiinan kansantasavallan oikeuskäytännöstä tunnettuja katumusharjoituksia. Helsingin Sanomien siteeraama 23-vuotias anonyymi mies muisteli pelosta vavisten:

> Nuorena bileissä tulkitsin juttukumppanini kehonkieltä väärin ja laitoin käden reidelle. Olin silloin sosiaalisesti kömpelö, enkä tajunnut tekeväni jotain väärin. Tyttö säikähti ja siirtyi pois. Pyysin anteeksi ja tilanne nolottaa edelleen, vaikka siitä on vuosia ja olen nyt viisaampi ja vanhempi. Opin kantapään kautta ja toivon, että tytölle ei jäänyt traumoja tilanteesta.[465]

Näin avautui naisen sähköiskumaisesta reaktiosta säikähtänyt uusherrasmies omassa ilmeisestikin pysyväksi muuttuneessa traumaattisuudessaan, jonka syynä oli naisen kyvyttömyys tuntea empatiaa miehen sinänsä viatonta hellyydenosoitusta kohtaan. Juttu ei kerro, kuinka tämä ylivarovaiseksi pelästytetty mies menestyy naisrintamalla nykyisin, mutta ei vaadi selvänäkijän lahjoja arvatakseen, että ei kovin hyvin.

Naisten yksipuolisesti harjoittama shokkien jakelu on pelästyttänyt miehet ja pojat henkihieveriin niin, että he juoksevat pakoon nähdessään otuksen, joka etäisestikin muistuttaa naista. Feminismin normit sisäistettyään heistä on tullut vihervasemmistolaisella maailmankuvalla manipuloituja hissukkamiehiä, jotka sipsuttelevat varpaisillaan, säikkyvät omia varjojaan ja istuvat pipo silmillään baarien takanurkissa vältellen kerjäämästä edes sääliseksiä. Sitä he eivät voi saada valtiatarten elkein esiintyviltä frigideiltä naisilta, sillä ”elämä on julmaa”.

Valtamedia on saanut odotustensa mukaisesti apua myös tieteiltä. Sukupuolten tutkimuksen yliopistonlehtoriksi Tampereen yliopistoon palkattu Hanna Ojala kehtasi toivoa Helsingin Sanomien siteeraaman syyllistämisliturgiansa päätteeksi, ettei kukaan mies ”uhriutuisi sen takia, että naisia ahdistellaan”.[466]

Tosiasiassa naiset itse yrittävät kerätä uhripääomaa jatkuvalla syyllistämisellään sekä itsesäälissä ja omahyväisyydessä piehtaroinnillaan, joilla he ahdistelevat miehiä. Asiaa ei korjaa se, että feministinen tendenssitutkija käyttää asiantuntija-asemaansa naisten harjoittaman henkisen väkivallan oikeuttamiseen, toisin sanoen pyrkien sokeroimaan sanansa hunajaisella suitsutuksella, jonka mukaan hän ajattelee myös miesten asemaa. Ei voi välttyä vaikutelmalta, että miehiin kohdistettava läksytys on pelkkää hienovaraisuuden kaapuun verhottua piiloaggressiota miessukupuolta vastaan.

Helsingin Sanomien argumentaatiossa ei osoitettu vähäisintäkään myötätuntoa miesten ”ei-toivottuna pitämistä” kohtaan, vaan kulkusten polkeminen jatkui miehiin suunnattuna nalkutuksena naisten ylemmyydentunnon merkiksi. Naisten asettamat kanssakäymisen

---

[464] Helsingin Sanomat 18.10.2017.

[465] Sama.

[466] Sama.

ehdot esitettiin premisseinä, joita miesten pitäisi oppia noudattamaan. Tällä tavoin heitettiin pyyhe kaikkien niiden miesten silmille, jotka erehtyvät epäilemään, että kanssakäymisen ehdoista eivät voisikaan päättää naiset yksin.

Naiset puolestaan esitetään mehiläiskuningattarina ja miehet heitä palvomaan pakotettuina kuhnureina, joiden tulisi kyynelehtiä ja armeliaisuudesta kiittäen katua kaikkea aloitteellisuuttaan sekä tekeytyä vailla sukupuolta tai seksuaalisia intohimoja oleviksi olennoiksi. Juuri heistä on tullut tavaksi käyttää vastadiskursseissa nimityksiä ”aisurimies”, ”*cuck*-mies”, ”*incel*-mies” ja ”suvakkimies”, joilla tarkoitetaan aloitteettomia, aloitekyvyttömiä, intohimottomia, katkeroituneita tai seksittömiä kastraattimiehiä.

Helsingin Sanomat on vyöryttänyt miesvihamielistä agendaansa etsimällä ”seksuaalisen häirinnän” esimerkkitapauksia myös politiikan[467] ja teatterin[468] maailmasta. Se on helppoa, sillä politiikassa seksuaalisuuteen liittyvää moralismia käytetään lyömäaseena, ja teattereissa esitetään vaikuttavimmat poskisuudelmat, tosin eri merkityksissä kuin lasitalon kahvihuoneissa halutaan ymmärtää.

Helsingin Sanomien käyttämän tendenssitutkija Hanna Ojalan mukaan miehet eivät saisi ilmaista seksuaalista kiinnostustaan arkipäivän vuorovaikutuksessa millään tavalla. Kadulta oikean mieskäytöksen esimerkkitapaukseksi repäisty Aleksis Salusjärvi potee jutun mukaan edelleen moraalipaniikkia, jopa niin, että hän sanoo *hidastelevansa kassajonossa* pitääkseen naisiin etäisyyttä ja välttääkseen ”ahdistelemasta naisia”.[469] Tilannetta

[467] Helsingin Sanomien toimittaja Paavo Teittinen laajenesi ”Me too” -kampanjan kautta harjoitettavaa seksuaalista ahdistelua ja syytöksiä myös politiikan maailmaan jutussaan ”Kansanedustajaa suudeltiin silmään, rintoja kommentoitiin istuntosalissa – seksuaalista häirintää esiintyy myös politiikassa, vaikka eduskunta on entistä sivistyneempi paikka” 17.10.2017. Lehti raportoi laajasti Keskustan kansanedustajan Annika Saarikon saamasta kommentista, jossa muuan mieshenkilö oli lausahtanut Saarikolle ”sidosryhmäkekkereillä” että ”[o]let varmaan perehtynyt Soteen ihan täysin rinnoin”. Tilanne ei ilmeisesti ollut otollinen, sillä kansanedustaja koki viattoman letkautuksen vakavana häirintänä. Myös *puolustautumista* voitaisiin pitää häirintänä siksi, että sen kautta ”häirityksi” itsensä kokenut nainen laittautui uhriksi ja kiusasi miesparkaa.

[468] Helsingin Sanomien toimittaja Arla Kanerva jatkoi lehden hehkutusta ”Me too” -hankkeen puolesta jutussaan ”Kaikki alalla olevat tietävät sen ringin – Suomen elokuva-alalta kerätyssä kymmenien ahdistelukertomusten aineistossa muutama nimi toistuu” 18.10.2017. Yhtä elokuva-alan kouluun pyrkinyttä tyttöä haastattelemalla jutussa paheksuttiin, että draama-alan opetus tihkuu seksuaalisuutta. Kokeepa seksuaalisuuden sitten myönteisenä tai kielteisenä, jokaisen alalle pyrkivän pitäisi kuitenkin ymmärtää, ettei näyttelijäntyötä voi oppia liikkumalla vain omalla mukavuusalueella.

[469] Aleksis Salusjärvi toimittaja Pauliina Jokisen Helsingin Sanomiin laatimassa jutussa ”30-vuotias mies kertoi kokemuksestaan HS:n ahdistelukyselyssä: ’Hävetti kamalasti, miten hallitsemattomasti olin käyttäytynyt – En ottanut todesta hienovaraista vihjettä, etten ollut toivottu’” 18.10.2017.

Mainittakoon, että Aleksis Salusjärven valikointi Helsingin Sanomien jutun miesmannekiiniksi ei ollut mikään miesten ajattelutapaa edustava satunnaisvalinta. Salusjärvi on yksi pahimpia miessukupuolen lyttääjiä ja feministien piikkiin työskentelevä miesasiamies, joka on *Sankaritarinoita pojille* -kirjan toinen toimittaja. Salusjärven esikuviksi valitsemia ”sankareita” ovat muiden muassa mamutaustainen vaatturi Arman Alizad, rasistisesti vitsaileva rauhankyyhky Hussein al-Taee ja apurahatanssija Ima Iduozee, protestiräppärit Paleface, ”Prinssi Jusuf” ja Signmark, demaripresidentti Martti Ahtisaari, vihreiden entinen kansanedustaja Kalle Könkkölä, Helsingin Sanomien toimittajat Kimmo Oksanen ja Perttu Häkkinen sekä Syyrian sotakuvaaja Niklas Meltio, palestiinalaisaktivisti Syksy Räsänen, marsalkka Mannerheimin verellä raharunoja kirjoittava Artemis Kelosaari, pintaliito- ja blingihomot Tuure Boelius, Mert Otsamo ja Jorma Uotinen sekä punaisena kuolemaan tuomittu osuuskauppakouluttaja Yrjö Kallinen. Tämä osoittaa, että Salusjärven kirjassa oli kyse räikeästä yrityksestä manipuloida lapsia ja nuoria ajattelemaan vihervasemmistolaisella ja feministisellä tavalla. Mukaan oli kiilattu muutama poliittisesti neutraali urheilija, kuten jalkapalloilija Jari Litmanen ja Kimi Räikkönen, jotta nuoret pojat identifioituessaan heihin hyväksyisivät samalla myös koko muun lastin punavihreää porukkaa esikuvakseen. Yhtään kansallismielistä, ”Lauri Törniä” tai ”Simo Häyhää” ei tälle listalle mahtunut, vaikka sankaruuden tunnusmerkki on nimenomaan se, että uhrautuu itse muiden hyväksi seurauksista välittämättä. Sen sijaan lista oli täynnä omahyväisiä opportunisteja.

on helppo tulkita niin, että miesten ylivarovaisuus ei kerro enää mistään kunnioituksesta naisia kohtaan vaan miesten tuntemasta peitellystä inhosta naisten harjoittamaa kiukuttelua ja henkistä läimäyttelyä vastaan.

Feministi Hanna Ojalan ajatusmaailmasta puolestaan kertoo voivottelu, että ”*rodullistetut* ihmiset kokevat tällaista joka päivä”.[470] Kun lehti nostaa rotunäkökohdankin esille, voidaan kysyä, olisiko niin, että Helsingin Sanomien ja punavihreän tendenssitutkimuksen normatiivissa niin sanottuja ruskeita tyttöjä ei saisi ahdistella, vaikka mielenkiintoa heitä kohtaan ei tunnu löytyvän juuri lainkaan – mutta suomalaisia likkoja saavat turvapaikanhakijat polkea kuin tulpattomia mopoja. ”Rodullistaminen” näyttää olevan vihervasemmiston käsikassara, jota punavihreä liike käyttää ei-euripidisen väestön puolustelemiseen ja valkoisen väestön jatkuvaan syyllistämiseen aina, kun rotuargumentti palvelee sen omaa etua. Samalla harjoitetaan sosiaaliseen konstruktionismiin ja postmodernismiin liittyvää biokieltoa ja kehollisten tosiasioiden täyshylkäystä,[471] joihin tukeutumalla sukupuoli ja rotu nähdään vain väkinäisen ”rodullistamisen” tai ”sukupuolittamisen” tuloksina, ja niiden merkitys ontologisesti olemassa olevina kategorioina yritetään kiistää.

Helsingin Sanomat jatkaakin postmodernistien paheksumaa kategorisointia aivan omalla tavallaan. Lehti jakaa miehet hyviin ja pahoihin ja käyttää ”eivät kaikki miehet” -argumenttia löytääkseen kannatusta ”hyviksi” arvottamiensa miesten riveistä. Narsisteille tyypilliseen tapaan toimitus koettaa halkoa vihollisensa kahteen ryhmään kylvääkseen miesten keskuuteen eripuraa ja saadakseen osan heistä puolelleen. Jaossa toivottuun ja ei-toivottuun käyttäytymiseen ei ole kuitenkaan asian ratkaisu, vaan se on ongelmien ydin. Myös feministien jako ”väkivaltaisiin miehiin” ja ”ihaniin naisiin” on harhainen.

Syyllisyydentunne koetetaan juurruttaa miehiin jo heidän ollessaan lapsia. Helsingin Sanomien haastattelema lastenpsykiatri Jari Sinkkonen antoi Päivi Ala-Riskun kirjoittamassa jutussa ohjeita siitä, miten kasvatetaan poikia, jotka ”eivät ahdistele”. Päälaellaan seisovassa argumentaatiossa oli vieläpä keltaisella värillä korostettu lause, jonka mukaan ”Sinkkosen mielestä seksuaalisen ahdistelun ytimessä on pojan tai miehen ajatus omasta riittämättömyydestään”.[472]

Mitäpä muuta mies voisi kokea kuin ”riittämättömyyden tunnetta”, kun naisten oma seksuaalielämä, vastaantulon taito ja halukkuus tai kyky tunteiden osoittamiseen ovat jäässä tai kiihottavia kuin kaivon kansi? Epäpätevimmänkin agendapsykiatrin pitäisi ymmärtää, millä tavoin feministien defensiivyys on paljastavaa. Se kertoo naisten torjutuista intohimoista.

Miesten seksuaalisuus puolestaan *patologisoidaan* lapsuudesta alkaen, ja lapset ovat suojattomia tälle mielipiteiden muokkaukselle. Psykiatri Jari Sinkkosen jutussa antamat kasvatusvinkit ovat niin banaaleja (”ota syliin”, ”juttele”), että onnistunut kasvatus ei voi olla kiinni vain niistä tai niiden puuttumisesta.

Arvostellessani Helsingin Sanomien suoltamaa propagandaa tieteen, median ja politii-

[470] Hanna Ojala Helsingin Sanomien jutussa ”30-vuotias mies kertoi kokemuksestaan HS:n ahdistelukyselyssä: ’Hävetti kamalasti, miten hallitsemattomasti olin käyttäytynyt – En ottanut todesta hienovaraista vihjettä, etten ollut toivottu’” 18.10.2017. Kursivointi J. H.

[471] Biokiellosta ja luonnontieteellisen koeteltavuuden täyshylkäyksestä ks. Jussi K. Niemelän ja Osmo Tammisalon feminismikriittistä ja naistutkimusta arvostelevaa teosta *Keisarinnan uudet (v)aatteet* (2006).

[472] Toimittaja Pauliina Ala-Risku Helsingin Sanomiin kirjoittamassaan jutussa ”’Ota poikasi kainaloon’ – Jos haluat kasvattaa pojan, joka ei ahdistele, yksi keino on lastenpsykiatri Jari Sinkkosen mukaan ylitse muiden” 18.10.2017.

kan tutkimusblogissani olen käyttänyt villatakkinuttuisista profeministimiehistä usein sanaa ”mekkoeinari”. Toimittaja Anna Tommolan kirjoittaman jutun kautta tämän käsitteen merkitys tuli tahattomasti avatuksi ja havainnollistetuksi. Otsikon mukaan ”Kuura Maula ei kutsu lastaan pojaksi, Maisa Leppänen antoi poikansa pukeutua mekkoon – näin toimii vanhempi, joka haluaa kasvattaa lapsensa feministisesti.”[473]

Kun lapsia käytetään seksuaalisen propagandan välineinä, kukaan kirjoittajista tai haastatelluista ei ole ilmeisesti pohtinut, millaista seksuaalista haittaa lapsille voidaan aiheuttaa silloin, kun lapset temmataan vanhempiensa poliittisten asenteiden näyttöpaneeleiksi. Heille teroitetaan, kuinka tärkeää on oppia ”puolustamaan heikommassa asemassa olevia”, että miehet eivät tee mitään oikein ja ettei lapsella muka ole sukupuolta eikä hän saa pukeutua muiden poikien tavoin vaan äitinsä määräämiin tyttömäisiin vaatteisiin. Juuri tällöin tuloksena on todennäköisesti koulukiusaamisen kohde ja syrjitty yksilö.

”Itsellisten naisten” nikseillä kasvatetaan persoonallisuushäiriöisiä poikia, joiden seksuaalisuus tuhotaan ja nujerretaan jo lapsuudessa. Niin tuotetaan miehiä, jotka eivät varmasti harjoita ”seksuaalista häirintää”, sillä telaketjufeministien panssarivaunun alle jääneinä he ovat itse pysyvästi traumatisoituneita ja kärsivät seksuaalisista vammoista koko ikänsä. Sitä paitsi journalistin ohjeet neuvovat pidättyvyyteen lapsista puhuttaessa,[474] mutta tässä yhteydessä Helsingin Sanomat ei pitänyt asialla väliä, vaikka Hesari ja lehteen kytkeytynyt toimittajakunta syyttääkin vaihtoehtomediaa ”sitoutumattomuudesta journalistin ohjeisiin” toimiessaan Julkisen sanan neuvostossa ja toimittajien yhdistyksissä.

Helsingin Sanomat on propagoinut aktiivisesti heteromiesten seksittömyyden puolesta myös tarjoamalla samastumiskohteita esimerkeiksi. Niinpä lehti julkaisi aseksuaalista mieskuvaa tukemaan tarkoitetun jutun ”Kun seksi ei kiinnosta” ja nosti kirjoituksen näkyville poiminnalla ”Päivän timantti: Henri Heinonen huomasi teininä olevansa erilainen – Nyt hän kertoo elämästään, johon seksi ei kuulu”.[475] Jutun kuvituksena oli 34-vuotias mies, joka fedora-hattuun pukeutuneena muistutti entisiä Itä-Euroopan kommunistijohtajia. Kirjoituksen tarkoitus oli arvottaa seksitön mieskuva myönteiseksi ja seksuaalinen kielteiseksi sekä luoda aseksuaalisuudesta ”uusi normaali” miesten käyttäytymiselle. Kyse ei ollut vain ymmärtämyksen kerjuusta erilaisille, vaan kontrastoimalla miehet aseksuaalisiin ja seksinnälkäisiin kyseenalaistettiin normaaleja seksuaalisia yllykkeitä kokevien miesten tarpeet ja saatettiin seksi sinänsä epäilyttävään valoon.

Ellei seksittömyyden takana ole lääketieteellistä syytä, kokemus ”aseksuaalisuudesta” voi perustua huonoon itsetuntoon, oman seksuaalisuuden jatkuvaan torjutuksi tulemiseen, kokemusmaailman harhautumiseen tai vääristymiseen sekä vaikeuksiin, joita miehet kokevat seksuaalisten kokemusten saamisessa. Näitä helposti tarjolla olevia vastaväitteitä lehti ei ottanut jutussa lainkaan huomioon, mikä osoittaa lehden tarkoitushakuisuuden. Tuo tarkoitus oli ilmeisesti ihannoida itsensä seksittömiksi tunnustamia mieshenkilöitä ja siten valtavirtaistaa näkemystä, että miehen oikeastaan kuuluukin olla nukkavieru ja impotentti puolikuohilas, josta ei ole seksuaalisen nautinnon tuottamaa uhkaa seksinkammoisille naisille.

Helsingin Sanomien kirjoittelu muodostaa (sinänsä ymmärrettävästi) identiteettiuhan kaikille niille miehille, jotka harmistuvat seksittömän mieskuvan ylistämisestä. Alistuvan

---

[473] Helsingin Sanomat 18.10.2017.

[474] Journalistin ohjeet 2011, kohta 30 <https://www.jsn.fi/ohjeet_kautta_aikain/journalistin-ohjeet-2011/>.

[475] Toimittaja Sampsa Oinaalan kirjoittama juttu Helsingin Sanomissa 13.12.2018.

mieskuvan glorifioinnilla ja normaalien miesten murjomisella feministiset toimittajat koettavat oikeuttaa itseään toisten feministen silmissä, ja sen he tekevät pseudotieteellisen feministisen vallankäytön tuella: herättääkseen luottamusta paranoidisiksi muuttuneissa naisissa tai saadakseen herahtamaan seksiä itselleen tuossa seksuaalisille markkinoille aiheuttamassaan epätasapainoisessa vaihtosuhteessa.

Toimittajien tarkoituksena on mielistellä feministejä, jotka haluavat ahtaampia rajoja seksuaaliselle kanssakäymiselle, mutta miten käy tällöin niille ihmisille, jotka haluavat seksiä? Näennäisesti vapaamielisen viestinnän esittelytarkoituksessa näytteille asetetut kiiltokuvat seksittömien miesten kaikinpuolisesta ihanuudesta tuovat normatiiviset kuohintasakset entistä lähemmäksi seksuaalisesti aktiivisten miesten perhekalleuksia. Sitä kautta Helsingin Sanomien politikoiminen seksillä osoittautuu kylmäksi ja kyyniseksi kaikkia tunne-elämältään tasapainoisia ja seksuaalisiin nautintoihin kykeneviä ihmisiä kohtaan. Ei siis ihme, että suomalaisten syntyvyys on laskenut nälkävuosien tasolle.

11.3. Suostumus-hankkeen mediakäsittely ja ”liberaalit” naiset

Vasemmistonuorten puheenjohtaja Hanna-Marilla Zidan ja Vihreiden nuorten puheenjohtaja Iiris Suomela käynnistivät yhdessä kolmannen allekirjoittajan, Sini Al-Musawin, kanssa vuoden 2018 alkupuolella kansalaisaloitteen ”ilman selvää suostumusta” tapahtuneiden sukupuoliyhdyntöjen määrittelemiseksi raiskauksiksi. Nykyisin raiskaus on fyysisellä väkivallalla tai sen uhkaamisella sukupuoliyhteyteen pakottamista. Raiskauksena pidetään myös sitä, jos sukupuoliyhteys tapahtuu niin, että uhri on kykenemätön puolustamaan itseään tai ilmaisemaan tahtoaan. ”Suostumus 2018” -hankkeessa seksuaalisen käyttäytymisen normiruuvia kiristettäisiin siten, että raiskauksen uhriksi laittautuneilla tai päätyneillä (jotka yleensä ovat naisia) olisi seksuaalisen kanssakäymisen jälkeen mahdollisuus väittää sukupuoliaktin tapahtuneen tahdon vastaisesti, mikäli he ovat tyytymättömiä seksiin tai haluavat ilkeillä tai kostaa kaunojaan kumppaneilleen.

Helsingin Sanomat aloitti feministinaisten hankkeen läpiajamisen jälleen ajoissa. Toimittaja Maija Aalto läimäytti koleassa ja kurveja suoriksi vetävässä kolumnissaan ”Näin yksinkertaista se oikeasti on: Raiskaus ei ole seksiä”,[476] että naisia pitäisi ikään kuin kuulustella siitä, haluavatko he seksiä vai eivät. Kirjoituksessa kierrettiin se tosiasia, että ihmisten välinen viestintä on aina tulkinnanvaraista ja koostuu nonverbaalisesta (eikielellisestä) ja paralingvistisestä (kielen ulkopuolisesta) viestinnästä, kuten eleistä ja kosketteluista, jotka eivät ole yksiselitteisesti ymmärrettävissä eivätkä siten sovi myöskään ”suostumuksen” kiistattomaksi todistusaineistoksi. Helsingin Sanomien naistoimittaja virtaviivaisti nämä kommunikaation perusongelmat timanttisella älynväläyksellään, jonka mukaan ”[ä]llistyttävän usein tässä ihmiset onnistuvat tulkitsemaan toisiaan täysin oikein”. Sanoisin feministien pikemminkin tulkitsevan kaiken täysin väärin ja tekevän sen vieläpä tahallaan, mikä käy ilmi myös kirjoittajan omasta jutusta.

”Entä jos ei ole varma?”, kysyi toimittaja itseltään, ja vastasi: ”Voi kysyä.” – ”Entä, jos toinen vastaa ei?” Toimittajan mukaan ”[s]e tarkoittaa ”ei”. Se siis ei tarkoita ”kyllä”. Näin hän on kumonnut sanonnan, että naisen ”ei” tarkoittaa ”kyllä”.

Mietitäänpä kuitenkin, *miksi* naisen kieltäymystä on opittu pitämään myöntymisen

[476] Helsingin Sanomat 15.3.2018.

merkkinä. Sosiologinen selitys on: ensinnäkin (1) siksi, että naisten maineen ja kunniallisuuden ylläpitäminen on vaatinut naisia käyttäytymään pidättyvästi, jotta ei tulisi vaikuttaneeksi huonolta tai ”liian helpolta”. Jos nainen vastaisi seksuaalisiin aloitteisiin ”kyllä”, se siirtäisi vastuun naiselle. Nainen ei voi kuitenkaan vastata aloitteiden teosta, sillä työn seksissä tekee fysiologisesti mies, ja näin ollen naisen tehtäväksi jää ajautua seksiin ”vahingossa”, toisin sanoen kieltäymyksestään ”huolimatta”, jolloin kaikki naisten ja miesten väliset *win/win*-tilanteet voidaan helposti lavastaa jälkeenpäin ”raiskauksiksi”. Vaatiessaan ”suostumusta” feministit vaativat siis totaalisia muutoksia naisten ja miesten viestintään ja kanssakäymisen normeihin. Toiseksi (2), naisten kieltäymyksen takana piilee peitelty suostumus, sillä naiset tyypillisesti säännöstelevät seksin saatavuutta parantaakseen omaa arvoaan seksuaalisilla markkinoilla. Näin ollen naisen kieltäytymyksellä on usein täysin erilainen *merkitys* kuin kielteisestä ensireaktiosta voisi päätellä, ja siksi suostumusta tai suostumattomutta seksuaaliseen kanssakäymiseen ei voida johdella julki lausutusta kannanotosta suoraan. Yleensäkin suostuttelevan ja taivuteltavan osapuolen välinen viestintä on kaikessa retorisessa vuorovaikutuksessa vihjeidenvaraista ja perustuu lohen loimutukseen, josta toimittaja ei nähtävästi ymmärrä yhtään mitään.

Helsingin Sanomat halusi pohjustaa ”Suostumus”-hanketta myös hakemalla mallia Ruotsista. Lehden toimittaja Hanna Huhtamäki iloitsi jutussaan ”Ruotsin raiskauslaki uudistui – Seksiin tarvitaan tästä lähin aina suostumus”,[477] että ilman nimenomaista suostumusta harjoitetusta seksistä voi nyt seurata neljän vuoden vankeustuomio. Kaikki ne vastaväitteet, joihin lakiesitys oli pysähtynyt Suomen oikeusministeriössä, lehti hautasi jo aiemmissa kannanotoissaan. Eräs vakavimmista väitteistä ”Suostumus”-kampanjaa vastaan on, että ihmisten tahtotila ei ole osoitettavissa *todisteellisesti* sen enempää itse teossa kuin jälkeenpäinkään. Tämä on siirtänyt koko hankkeen heikoille jäille, ja kampanjaa viedään läpi rimaa hipoen tavalla, jolla mikä tahansa lipsahdus voidaan määritellä ”raiskaukseksi”.

Esimerkkinä tästä on Helsingin Sanomien toimittajan Petja Pellin juttu ”Ruotsin uusi raiskauslaki etenee: Seksi ilman suostumusta muuttuu laittomaksi ja lakiin ilmestyy ’tuottamuksellinen raiskaus’”.[478] Valtiopäivien ”linjauksen” mukaan ihminen voi siis syyllistyä raiskaukseen huomaamattaan, tiedostamattaan tai ”tuottamuksellaan”, jolloin syytetyn tahtotilasta ei enää edellytetäkään olleen varmuutta. Ihmisen laittamiseksi kiven sisään riittää siis uhriksi väitetyn osapuolen näkemys syytetyn tahtotilasta. Tämä merkitsee todistelutaakan kääntämistä ja siirtämistä väitetyn uhrin omien mielipiteiden valtaan, eikä syyttäjän tarvitse osoittaa pakottamista millään objektiivisella tosiasialla. Aiemmin raiskaukseksi määriteltiin se, jos uhri oli kykenemätön ilmaisemaan tahtoaan tai puolustamaan itseään. Uudistuksessa raiskaajaksi määriteltäisiin henkilö, joka ei pysty puolustamaan itseään oikeudenkäynnissä, ja ”uhriksi” sellainen, joka ei ilmaise tahtoaan riittävän selkeästi seksuaalisessa kanssakäymisessä. Oikeudellisen todistelun fokus siirrettäisiin näin tekijän ja syytetyn aikomuksista ja tarkoituksista hänen kyvyttömyyteensä lukea uhriksi väitetyn ajatuksia. Ei siis ihme, mikäli naiset ja miehet jatkossa huutavat toisille tullakseen ymmärretyiksi. Asiaan liittyvää irrationalismia ei ole väärin sanoa feministien fasismiksi.

Helsingin Sanomat paljasti myös ”Suostumus”-kampanjan motiivit ja tavoitteet toimittaja Elina Kervisen jutussa ”Ruotsin hallitus esittää suostumukseen perustuvaa raiskausla-

---

[477] Helsingin Sanomat 23.5.2018.

[478] Helsingin Sanomat 20.3.2018.

kia #metoo-liikehdinnän seurauksena – ’Jos miesten väkivalta naisia kohtaan aiotaan saada loppumaan, on miesten muututtava’”.[479] Tätä sanomaansa keuhkoamalla lehti yritti kääntää jokien kulkusuuntaa antautumatta kuitenkaan uhraamaan ajatustakaan sille, miksi juuri *naisten* pitäisi päättää siitä, millaisia *miesten* pitää olla. Entäpä, jos miehet vaatisivat, että naisten pitääkin korjata omaa käyttäytymistään ja muuttua toisenlaisiksi? Juttu oli varustettu kuvilla apeista ja kroonista tyytymättömyyttä potevista naisista, jotka vastustivat ”seksuaalista häirintää”, ”kaltoin kohtelua” ja ”väkivaltaa” kolkolla Sergelin torilla.

Lehti väläytti ”Suostumus”-hankkeen syitä myös jutussaan, jossa se puolusteli normiruuvin kiristämistä Espanjassa. Toimittaja Minttu Mikkonen selitti otsikossaan, että ”Espanja muuttaa raiskauslakinsa, seksiin tarvittaisiin aina suostumus – taustalla suurmielenosoituksiin johtanut tuomio”.[480] Sitä jutussa ei kerrottu, että joukkoraiskausten tekijät olivat muslimitaustaisia maahanmuuttajia, jotka maahanmuuttajille tyypilliseen tapaan olivat saaneet päänsilitystä oikeuslaitokselta tultuaan tuomituiksi vain seksuaalisesta hyväksikäytöstä mutta eivät raiskauksista. Tämä oli johtanut kantaväestöt kaduille vaatimaan raiskausmääritelmän muuntamista niin, että sen piiriin voitaisiin lukea entistä helpommin. Tässä, kuten muissakaan tapauksissa, hermostuneet kansalaiset eivät kuitenkaan ymmärtäneet laittavansa omaa päätään silmukkaan vaatiessaan ankarampia rangaistuksia kaikista seksuaalirikoksista. Raiskausten määritelmän kiristämisestä kärsivät todennäköisimmin tavalliset kantaväestöön kuuluvat miehet, joiden seksin saanti vaikeutuu entisestään ilmapiirin pakastuessa seksuaalisen ilmastonmuutoksen vuoksi myös Espanjassa. Ongelman vierastaustaisesta alkuperästä kertonee se, että ”Suostumus”-hankkeen alullepanijoista kaksi kolmesta ovat saaneet hankituksi ulkomaalaisperäisen sukunimen myös Suomessa.

Kun ”Suostumus”-kansalaisaloite käynnistyi Suomessa kesäkuun 2018 alussa, Helsingin Sanomien toimittaja Elli-Alina Hiilamo mainosti aloitetta jutussa ”Kansalaisaloite vaatii lainmuutosta: Seksi ilman suostumusta on raiskaus”[481] toivoen aloitteelle laajaa kannatusta. Vertailun vuoksi lehti ei uutisoi niitä kymmeniä muita kansalaisaloitteita, joille se *ei* toivo julkisuutta; yhtenä esimerkkinä vaikkapa joulukuussa 2018 käynnistetty kansalaisaloite Global Compact of Migration -sopimuksen hylkäämiseksi eduskunnassa.

Koska raiskauksen määritelmän tiukentaminen oli aiemmin torpattu Suomen oikeusministeriössä todistelun vaikeuteen viitaten, alkoi Helsingin Sanomat vyöryttää myös todistelun helppouden ja luotettavuuden puolesta. Niinpä lehti löysi erään hollantilaisen apulaisprofessorin, joka on osoittanut tieteellistä kunnianhimoa kehittelemällä kollegojensa kanssa ”oikeiden raiskausten” tunnistamista helpottavan mallin. Maastrichtin yliopistossa toimiva Robert Horslenberg ei ollut hyväksynyt seksuaalisen kanssakäymisen moniselitteisyyttä, raiskausten vaikeaa määriteltävyyttä, naisten ja miesten välisen käyttäytymisen kompleksisuutta ja todistelun vaikeutta, vaan hän oli pyrkinyt mekanisoimaan inhimillisen elämän piirteet yksinkertaiseen ja valheenpaljastustestejä muistuttavaan malliin.

Kun viestintä sinänsä on symbolista, on nähdäkseni suorastaan vaarallista yrittää upottaa inhimillisen kommunikaation merkityksiä jutussa viitattujen ”180 muuttujan testiin”, joka oli laadittu niin aukottomaksi ja kattavaksi, että siitä väistämättä löytyi joitakin perusteita, joilla tuomio raiskauksesta voidaan puristaa tuomioistumista ulos. Toimittaja Susanna Reinbothin mätäkuisessa jutussa ”Viihteen luomat myytit antavat raiskauksista väärän

---

[479] Helsingin Sanomat 17.12.2017.

[480] Helsingin Sanomat 22.7.2018.

[481] Helsingin Sanomat 5.6.2018.

kuvan – Tutkija: puskaraiskaus ei ole nopea, tekijä käyttäytyy kuin rakkaussuhteessa”[482] tekstiä riitti kuin suden kuraa. Raiskaukseksi yritettiin määritellä sekin, jos nainen ei saa seksistä nautintoa, ja raiskaus voi olla kyseessä, vaikka nainen nauttisi tilanteesta: ”Osallistuminen ei tarkoita, että nainen nauttii tilanteesta. Täytyy siis katsoa, minkä takia nainen osallistuu tilanteeseen. Kyse on edelleen ilman suostumusta tapahtuvasta seksistä”, Horselenberg painotti.[483]

Ei siis ihme, että eräässä ”hollantilaisessa tositapauksessa” muuan ”raiskaajaksi” väitetty mies oli turhauduttuaan haukkunut naisen seksitaidot surkeiksi ja ajanut hänet kotiin, ”jotta kukaan muu ei raiskaisi häntä”.[484] Myös rakkauden ja hellyyden ilmaisut nähtiin lehden jutussa ”valeläheisyytenä”:

> Raiskaaja saattaa kysyä uhrilta erilaisia kysymyksiä. ”Rakastatko minua?” ”Pidätkö siitä, mitä teen?” Raiskaaja haluaa suudella. Hän haluaa käyttäytyä ikään kuin kyseessä olisi normaali yhdyntä.”[485]

Kun tahtotilaa varmistelevat ja suorastaan säälittävän perusteelliset kysymykset sekä hellyyden ilmaukset nähdään nurkan takana vaanivan ”raiskauksen” tunnusmerkkeinä, kyse on epäilijöiden mielisairaudesta, joiden levittäjät kuuluisivat hoitoon.

Sekä Horslenberg että kirjoituksen toimittaja pyrkivät kumoamaan väitteet raiskausilmoitusten perättömyydestä myös hangoittelemalla erästä Hollannin poliisiakatemian opettajaa vastaan, joka oli väittänyt, että jopa 80 prosenttia raiskausväitteistä on tekaisuja.[486] Lehden länkytys poliisivoimia vastaan ja tarkempien poliisitutkimusten puolesta jatkui siitä huolimatta, että Helsingin käräjäoikeudessa tuomittiin toukokuun lopussa ehdolliseen vankeuteen nainen, jonka tekemän väärän raiskausilmoituksen takia mies oli istunut yhdeksän kuukautta syyttömänä vankilassa.[487] Syy oli tällöinkin muka miehen, tosin erään toisen miehen, sillä nainen oli kertonut Helsingin Sanomille, että väärän ilmiannon taustalla oli poikaystävän painostus. Toimittaja Susanna Reinboth lienee unohtanut pari kuukautta aiemmin kirjoittamansa jutun ”Sanna oli 16-vuotias, kun hän kertoi tulleensa raiskatuksi – Viisi vuotta myöhemmin hän paljasti, että vankilaan joutui syytön mies”.[488]

Lehti tuskin olisi ryhtynyt syyttömänä tuomitun puolusteluun, ettei tuomittu olisi ollut ”Irakin kurdi Rafa”, ja tilannetta tasapainotti vain se, että syytettäkin oli vaatinut mustasukkaisuudesta kärsinyt toinen Irakin kurdi Ali, joka oli Rafan kaveri! Lehden muukalaismyönteisen pehmityksen mukaan ”Sannan ja Rafan yhteinen yö oli iso häpeä kurdikulttuurissa”.[489]

Tällä tavoin lehti pyhitti ulkomaalaisten tekemät raiskaukset, ja todellisiksi pahiksiksi lavastettiin suomalainen tyttöparka, joka valehteli poliisikuulustelussa, sekä tietenkin ne

---

482 Helsingin Sanomat 7.7.2018.

483 Sama.

484 Sama.

485 Sama.

486 Sama.

487 Toimittaja Minna Passi Helsingin Sanomien jutussa ”Valheellisen raiskausilmoituksen tehnyt nainen tuomittiin ehdolliseen vankeuteen ja yhdyskuntapalveluun – Mies istui yhdeksän kuukautta syyttömänä vankilassa” 29.9.2018.

488 Helsingin Sanomat 17.5.2018.

489 Sama.

suomalaiset nuoret miehet, jotka eivät koske kunniattomiin jakorasioihin enää edes pitkällä tikulla.

Tuomitsijoille, toimittajille ja tuomioiden kiljujille voisi muistuttaa Freudin klassisesta näkemyksestä, jonka mukaan nuorten neitojen väitteet seksuaalisesta ahdistelusta kertovat heidän toiveistaan. ”Suostumus”-kampanja kuitenkin jatkui Helsingin Sanomien myötävaikutuksella, ja marraskuun puolivälissä 2018 lehti iloitsi toimittaja Niko Vartiaisen jutussa, että ”Raiskauksen määritelmää muuttava kansalaisaloite etenee eduskuntaan”.[490] Iloa kuitenkin hillitsi lehden toimittajan Ossi Mansikan jo aiemmin raportoima tosiasia, että ”Suostumusta raiskauslakiin ajavaa kansalaisaloitetta ei edes aiota antaa eduskunnalle, vaikka se menisi läpi”.[491]

Hanke sai tarvittavat 50 000 allekirjoittajaa Helsingin Sanomien harjoittaman kampanjoinnin tuloksena, mutta lakialoitteen vihervasemmistolaiset alullepanijat päättivät siirtää eduskunnalle antamisen vaalien yli toiveenaan, että vihervasemmisto ja miesvihamieliset feministit saisivat hyväksymiseen riittävän enemmistön istuntosaliin. Helsingin Sanomat puolestaan suri asiaa edellä mainitun jutun alaotsikossa ”Tämän hallituksen kausi ei ole ollut naisten oikeuksien riemuvoitto”.[492] On myönnettävä, että Kokoomuksesta, Keskustasta ja Perussuomalaisista koostuva hallitustyöskentely ei ollut miesten asemaa polkevan nenärengasfeminismin promootiota, jota Espanjassa, Ruotsissa ja Saksassa on jouduttu sietämään laitettaessa muslimimiesten tekemiä raiskauksia aisoihin kantaväestöön kuuluvien miesten ja yleisten miesoikeuksien kustannuksella.

Miesten näkökulman huonosta huomioon ottamisesta kertoo se, että aihetta Helsingin Sanomissa käsitelleistä toimittajista seitsemän olivat naisia ja vain kaksi miehiä. Helsingin Sanomien tarkoitushakuisuutta kuvaa, että muissa medioissa aiheen käsittely ei ollut läheskään yhtä tendenssimäistä. Jopa naisten tasa-arvosta tarkan Yleisradion verkkosivuilla kansalaisaloitteesta raportoitiin vain asiallisen kuivasti vailla puolueellista hehkutusta.[493]

Se, että hankkeesta uutisoitaessa ei viitattu miesten keskinäisiin tai naisten välisiin raiskauksiin, voi kertoa siitä, että väkisinmakauksia tapahtuu enimmäkseen naisten ja miesten välisissä suhteissa tai että homot ja lesbot eivät koe asiaa ongelmaksi silloinkaan, kun seksiin liittyy tahdon vastaisuutta. Uutisoinnin yksipuolisuus voi myös osoittaa, että miehet eivät valita, että naisten ja miesten viestintä poikkeaa samaa sukupuolta olevien keskinäisestä viestinnästä ja että valtamedian toimittajien asennoituminen on täysin puolueellista.

Eräs tulos on myös siinä, että miesten keskimäärin lyhyempi elinikä ei enää riitä naisten ja median yhdessä lietsomien tuomioiden istumiseksi loppuun. ”Seksuaalisista rikoksista” kun kirjataan nykyisin elinkautinen merkintä maailmanlaajuiseen rekisteriin!

---

[490] Helsingin Sanomat 15.11.2018.

[491] Helsingin Sanomat 30.10.2018.

[492] Sama. Valtamedian ja vihervasemmiston yhteistyö onnistui sikäli, että Antti Rinteen (sd.) johdolla 2019 muodostettu hallitus sisällytti ohjelmaansa raiskauksen määritelmän muuttamisen suostumusperustaiseksi. Ks. yhteenvetoa *Osallistava ja osaava Suomi: Neuvottelutulos hallitusohjelmasta 3.6.2019 – Sosiaalisesti, taloudellisesti ja ekologisesti kestävä yhteiskunta* (s. 89).

[493] Ks. esim. Yleisradion toimittajan Sonja Parkkisen juttua ”Suostumus2018-kansalaisaloite eduskuntaan: Raiskauksen määrittelyä suostumusperustaiseksi kannattaa 50 000 suomalaista” 15.11.2018. Kyseessä on siis vähemmistö, jonka pyyteet kohdistuvat kuitenkin hiljaiseen enemmistöön.

11.4. Seksuaalisen ilmastonmuutoksen synkät pilvet

Mikä sitten naistoimittajien ja feministimiesten lietsomassa ”Me too” -hankkeessa ja sitä seurannessa ”Suostumus”-kansalaisaloitteessa on vääristynyttä, vinoutunutta ja jopa vaarallista? Jos avaruusolento ilmestyisi maan päälle ja kysyisi, miksi Lissu ja Pena harjoittavat seksiä, vastaus olisi: koska heidän on pakko, eikä kukaan muutoin moiseen ryhtyisi. Seksissä on kyse haluista, intohimoista ja tarpeista. Pena tuntee painetta palleissaan, ja Lissua kuumottaa hänen hormonikiertonsa. He ilmaisevat aikeitaan sanallisesti vetoavina puheina, mutta myös nonverbaalisesti: elein ja ilmein sekä tanssimalla tai koskettelemalla.

Kyse on *kontaktin luomisesta*, jonka alkuehtoja ei voida redusoida pelkkään kieleen eikä johdella suostumusta tai epäsuostumusta yksiselitteisesti kuvaavista lauseista. Myös ”sopivuuden” rajaa on etukäteen mahdotonta määritellä, sillä kyse on joka tapauksessa kokeilemisesta ja tunteiden testaamisesta. Lisäksi molemmilla osapuolilla voi olla mielessään paralingvistisiä, kielen ulkopuolisia, motiiveja. Esimerkiksi Lissu voi haluta hankkiutua salaa raskaaksi irrallisen seksikokemuksen tuloksena, ja Pena taas voi tavoitella kokemuksia kerskaillakseen niistä kavereilleen. Sama halutuksi itseään todisteleva tavoite voi väijyä Lissunkin mielessä. Myöskään fyysistä tai henkistä läpsimistä ei pidä ymmärtää kielteisesti, sillä ne kuuluvat ihmiselämään. Mikäli toimittajat inhimillisestä viestinnästä jotakin ymmärtäisivät, he kokisivat velvollisuudekseen teroittaa näitä seikkoja myös lukijoidensa mieliin yhteiskuntavastuullisessa ja valistavassa journalistiikassaan.

Viestintäteoreettisesti arvioiden kanssakäymisen ja kontaktin luomisen ehdot, tilanteet ja rajat eivät ole yksiselitteisesti eivätkä kielellisesti määriteltävissä niin, että aihe voitaisiin sisällyttää juridiseen keskustelukehykseen. Kyse olisi silloin elämismaailman kolonisaatiosta pahimmillaan, toisin sanoen siitä, että systeemi tunkeutuu ihmisten yksityisiin suhteisiin ja valtio interventoituu ihmisten makuuhuoneisiin.

”Me too”- ja ”Suostumus”-hankkeet sekä niiden mediakäsittely indikoivat vihervasemmistolaisten mimosojen yleispsykoosista, joka näkyy aivan kaikessa alkaen ilmastonmuutosvouhotuksesta ja päätyen lihansyönnin kieltämiseen. Sitä leimaa aseksuaalinen ja anorektinen suhtautuminen haluihin ja tarpeisiin, ja sille ovat ominaisia biologisten viettien ja vaistojen kieltäminen, pieteettinen ankaruus, kirkkotätien ja sädekehänunnien raastava moraaliturbulenssi sekä itsen kurittamisella ja oman kehonsa kieltämisellä ratsastava seksinvastaisuus. Tarjolla itsensä kuohineille ja sukupuoliset ominaisuutensa kieltäneille miehille on ollut piikkimaton päällä mielikuviaan pois meditoivan fakiirin elämä.

Filosofisesti katsoen ”suostumus” kuuluu aivan toisenlaiseen kuin seksuaaliseen sanastoon. Se liittyy aseksuaalisuuden, pidättäytymisen, torjunnan, itsensä rankaisemisen ja viilipyttymäisen kaikesta luopumisen sekä alistumisen normatiiviseen rekisteriin, jossa ei tunneta haluja eikä intohimoja. Koska seksi kuitenkin on halua ja intohimoa, vaikuttaa ”Suostumus”-hankkeen mukainen pyytelemään ja anelemaan taivutteleminen seksiin kuolettavasti. Tämä on luonnollisesti sellaisen miehen näkökulma, joka tekee aloitteita ja valloittaa.

Aloitteellisuudesta moittiminen on myös psykologisesti epäviisasta, sillä siten aloitteet sammuvat pois. Jokainen seksuaalisten aloitteiden tekijä ottaakin suuren riskin voidessaan joutua torjutuksi, mikä puolestaan käy rasittavaksi, kun kieltely ja rajoittelu ovat muodostumassa naisten yleisasenteiksi. Jokaisen aloitteiden kohteena olevan henkilön pitäisikin

kiittää aloitekykyisiä ihmisiä siitä, jos seksiä jossain vielä on.

”Tomin miesten” kesken sukupuolielämä ei ole tietenkään kuvatulla tavoin ongelmallista, vaan valtamedian lietsoma kompeksisuus näyttää leimaavan vain miesten ja naisten sekä naisten kaltaisten miesten suhteita. Sellaisia ovat nuo aisureiksi, *cuck*-miehiksi ja suvaitsevaisiksi mekkoeinareiksi haukutut maskottimiehet, joita lesbottaret voivat ottaa mukaansa harmittomiksi lemmikeiksi mennessään ravintolaan ja näytelläkseen ”varattuja”, jotta muut miehet eivät lähestyisi heitä. Profeministimiehet puolestaan ovat kuten niin sanotut kulissityttöystävät aroille ja ujoille homopojille, jotka homobaariin uskaltautuessaan tarvitsevat esiliinan paetakseen toisten poikien katseilta naisen hameenhelmojen alle. Syynä tuohon kysymysmerkkejä herättävään ja epäadekvaattiin käyttäytymiseen on osapuolten raunioina oleva itsetunto, jota media omalla propagandallaan pahentaa. Aivan samaan tapaan on heteroseksuaalisessa kulttuurissa seksittömiksi pakotetuille soijapojille ja heppatytöille paukutettu päähän, että kieltäymys, torjunta, anorektisyys, aneemisuus ja kaikesta kieltäytyvä intohimottomuus ovat muka *ihmisarvon* mukaisia.

Myös asian oikeudellinen puoli on huteralla pohjalla. Seksuaalisuuden pihtaushankkeissa on kyse vallan käytön pidättämisestä naisten käsiin asioissa, jotka eivät ole alkuunkaan omistettavissa eivätkä todistettavissa. Seksuaaliseen kanssakäymiseen ryhtymistä ”ilman selvää suostumusta” ei siis voitaisi kriminalisoida luotettavan *näytön* hankkimisen vaikeuden vuoksi. Tämä olisi hyväksyttävä, eikä asiaa sopisi paheksua iltapäivälehtien ja muiden moraalialarmnistien kannanotoilla. Myös väärinkäsitykset ovat mahdollisia, eikä niitä pidä alistaa rangaistusten uhalle. ”Selvän suostumuksen” tiedustelu vaikuttaisi tököröltä lähestymistavalta ja varmalta tavalta olla päätymättä mihinkään kanssakäymiseen.

Oikeusfilosofisesti nurinkurista on, että ”Suostumus”-hankkeessa koko oikeudellinen todistelu käännettäisiin kumoon. Oikeudellisessa ajattelussa syytetyn näkökulmaa tulee pitää ratkaisevana syyllisyyden toteamisen kannalta, ja rangaistuksen määrittämisessä tuomitun intentioilla, eli tarkoituksilla, pitäisi olla keskeinen asema. Tämä on tärkeää, sillä onhan tahaton kuolemantuottamuskin aivan eri asia kuin vakain aikein tehty murha. Jos huomio kiinnitettäisiin tekijän tarkoitusten sijasta *uhrina pidetyn mielipiteisiin* tapahtuneesta, uhrilla olisi mahdollisuus muuttaa mielipidettään tuuliviirin tavoin teon jälkeen ja päättää siitä, mitä tekijä on tavoitellut.

”Suostumus”-hankkeella todistelun ja tuomitsemisen näkökulmaa siirrettäisiin niin, että uhrien mielipiteet kohotettaisiin ratkaisevaan rooliin rikoksen tunnusmerkistön täyttymistä ja syyllisyyttä määriteltäessä. Tämä taas olisi kestämätöntä, sillä uhrien mielipiteet syytetyistä ovat lähtökohtaisesti negatiivisia, ja sen vuoksi oikeutta joudutaan käymäänkin. Jos ”Suostumus”-aloite hyväksyttäisiin, tuomitsemiseen käytännössä riittäisi loukkaantuneen ilmoitus oikeudelle. Niinpä ainoaksi oikeusfilosofisesti hyväksyttäväksi menettelyksi jää pysyttää oikeudellinen todistelu nykyisellään ja hylätä ”Suostumus”-hanke.

Suostumusajattelu voisi olla kohtalokasta myös uhrin roolissa olevan omalta kannalta. Ihminenhän voi suostua mihin tahansa esimerkiksi ollessaan lapsi. Suostumusaloitteen hyväksyminen *heikentäisi* uhrin oikeusturvaa, sillä subjektiivista *suostumista* voitaisiin pitää myös *positiivisena* näyttönä siitä, että oikeutus kanssakäymiseen joka tapauksessa on, *vaikka teko ei olisikaan objektiivisiin arviointiperustein hyväksyttävä*.

Raiskauksen yrityksenä voidaan jo nykyisen lainsäädännön ja oikeuskäytännön puitteissa pitää kanssakäymisen päättymistä toisen kieltäytymiseen, jos uhrina pidetyn ”ei”-sanaa pidetään merkkinä seksuaalisesti *aloitteellisen* väkivaltaisesta suhtautumisesta. Täl-

löin toisen osapuolen kieltäytyminen ikään kuin tuottaa toisen tekemän raiskausyrityksen, mikä on loogisesti kestämätöntä. *Kiellon* vahvuus ei aiheuta tai ilmennä toisen ihmisen *teon* voimistumista, niin kuin kieltotaulujen ripustelu ei yleensäkään aiheuta sitä, että *teonakti* voimistuisi.

Moraalifilosofisesti tuomittavina voidaan pitää vain sellaisia tekoja, jotka ovat *haitallisia* tai jotka ovat sinänsä *pahoja*. Nykyisenä hyvän ja pahan tuolle puolen päätyneenä aikana katsotaan, että moraalista oikeutusta pitää arvioida vain *haitallisuuden* tai *hyödyllisyyden* perusteella. Jos teosta ei ole osoitettavissa selvää haittaa, se ei ole moraalisesti tuomittava. Ja vaikka haittaa olisikin, sekään ei vielä riitä tuomittavuuden perustaksi, sillä lähes kaikista teoista, joista on iloa tai hyötyä, voi olla jotakin haittaa. Eihän autoiluakaan kielletä siksi, että siitä voi olla suurta haittaa kuolonkolarien ja ilmansaasteiden vuoksi. Sama pätee seksuaalisuuteen. Myös seksuaalisuuden kriminalisoimisessa pitäisi olla maltillinen, sillä seksi on nautinnon lähde ja olennainen osa ihmisten itsetuntoa. Itsetunnon ongelmia ei pitäisi pyrkiä lääkitsemään toisiin ihmisiin kohdistuvalla uusmoralismilla, joka karkottaa kalat vedestä.

Oikeusfilosofisen teonteorian ohella ”Me too”- ja ”Suostumus”-hanke ovat arveluttavia myös oikeuspoliittisesti ja -sosiologisesti pitäessään päämääränään rankaisemista eivätkä oikeudenmukaisuutta. Yltiölegalismi on seksin kyseessä ollessa yhtä typerää kuin viisarin värähdyksiä tarkkaileva oikeuspositivismi on nopeusrajoitusten ylitysten yhteydessä suorilla ja aurinkoisilla teillä. Ei pitäisi kriminalisoida asioita, joita ei voida myöskään valvoa vaan joista voidaan ainoastaan rangaista.

Rikollisuus lisääntyy tietenkin kriminalisoimalla, kun ihmisten luonnollinen käyttäytyminen saatetaan vähä vähältä rangaistavaksi. Rikollisuus ei ole kuitenkaan lievintä niissä maissa, joissa langetetaan ankaria rangaistuksia, vaan juuri niissä rikollisuus kukkeimmin kukoistaa.

Oikeussosiologisen ja kriminologisen tiedon valossa rangaistavuus kasvattaa ihmisille rikollisen identiteetin ja siten lisää rikollisuutta. Tämä näkyy kasvatuksessa, kun pojille manipuloidaan kielteinen seksuaalinen minäkuva syyllistämällä ja aloittellisuutta paheksumalla. Myös rangaistusten retributiivinen eli tilejä tasoittava sovitusvaikutus voi kääntyä yhteiskunnan vahingoksi, kun oikeus koetaan kostoksi, johon vastataan uudella kostolla. Myöskään eristäminen ei yleensä tue yhteiskuntakelpoisuutta vaan vähentää sitä.

Lähes kaikissa intohimorikoksissa rangaistusasteikon kiristäminen on väärä keino myös toivottujen käyttäytymisvaikutusten aikaansaamiseksi, sillä ihmiset eivät tee intohimorikoksia vapaan harkintansa perusteella, vaan siksi, että he kokevat ne välttämättömiksi. Koska ihmiset toimivat halujensa ja tarpeidensa ohjaamina, ei rankaiseminen ole oikeudenmukaista, sillä kiinniotetut, pidätetyt, feministien läksytyksessä piestyt ja rangaistuksiin tuomitut miehet eivät ehkä voi alun alkaenkaan toimia niin kuin omaisuus- ja talousrikolliset, joilla on vaihtoehtoja ja jotka siten ovat vastuussa teoistaan.

Osoitettu on, että rangaistavuuden laajentamisella ja rangaistusasteikon kiristämisellä ei ole käyttäytymistä ohjaavaa pelotevaikutusta.[494] Ankarat rangaistukset ovat tietenkin

---

[494] Esimerkiksi oikeusministeriön vuonna 2018 julkaisemassa arviomuistiossa kirjoitetaan (s. 32): ”Kriminaalipoliittiseen tutkimustietoon perustuva vakiintunut käsitys on, että rangaistustason muutoksilla ei voida merkittävästi ohjailla rikollisuuden määrää. Suurtenkin rangaistustasoon tehtyjen muutosten vaikutukset jäävät yleensä hyvin vähäisiksi, eikä niiden vaikutusta rikollisuuteen kyetä välttämättä käytännössä havaitsemaan jälkikäteen.”

seuraus rikollisuudesta, mutta niillä ei ole onnistuttu kitkemään rikollisuutta pois. Myös rikollisuus voi seurata, lisääntyä tai pahentua ankarasta rangaistavuudesta. Kovien rangaistusten vuoksi yhteiskunnan *oikeusperustus* voidaan kokea vääräksi, jolloin rikollisuus koetaan *oikeudenmukaisena* ja kasvaa siksi.

Julkisen vallan puuttuminen yksilöiden väliseen luonnolliseen käyttäytymiseen on jo sinänsä epäoikeudenmukaista. Vastuuta tai päätäntävaltaa määrätä omista tekemisistä ei pitäisi muissakaan yhteyksissä *ulkoistaa* tai *siirtää* tekijältä toisille yksilöille tai yhteiskunnalle. Vastuu voi olla tekijällä vain, mikäli hänet nähdään päätäntävaltaisena asiasta. *Jos päätösvalta siirrettäisiin uhrin asemassa olevalle, hänelle kuuluisi itse asiassa kaikki vastuu raiskatuksi joutumisesta mutta toisaalta myös seksuaalisen kanssakäymisen onnistumisesta.* Tässä tapauksessa uhri voisi olla itse syyllinen kaikkeen ja vastuussa kaikesta.

Seksuaalisen kanssakäymisen kyseessä ollessa toiminnan luonne tukee vastuun ja vallan mieltämistä *yhteiseksi* ja jaetuksi eikä syyllistävästi: jommankumman viaksi. Todistelutaakkaa ei pidä kuitenkaan jakaa osapuolten kesken juridisesti. Mikäli suostumuksen todistelutaakka jaettaisiin niin, että myös rikoksesta epäillyn tulisi todistaa, että rikosta *ei* ole tapahtunut, kyse olisi seksuaalisen vallan lukitsemisesta uhriksi laittautuneen käsilaukkuun asioissa, jotka eivät alkuunkaan ole *todistettavissa*. Niinpä täysvaltaisten aikuisten ihmisten seksuaalisen käyttäytymisen säätelyyn ei tarvita uutta ”kuluttajansuojalakia”.[495]

11.5. Naisten tyrannia ja seksuaalisuuden sosialisointi

Ongelmien ongelma on yhteiskunnassamme vallalle päässyt *naisten tyrannia*, jonka vallitessa naiset pyrkivät tuottamaan itselleen seksuaalista lisäarvoa, haluttavuutta ja sosiaalista pääomaa sosiaalisen vaihdon markkinolta tutulla tavalla: vaikeuttamalla omaa saatavuuttaan keinotekoisesti. Selitänkin naisten lamentaatioita ja kverulatoriaa heidän omilla kokemuksillaan *ei-haluttuina* olemisesta. Seksiä pidättämällä naiset koettavat luoda itselleen seksuaalista lisäarvoa ja uskotella olevansa haluttuja, vaikka eivät olisikaan. Vanha sanonta kuuluu, että vain rumat naiset väittävät olevansa ahdistelun kohteina, niin kuin kauniit eivät puolestaan koskaan ole feministejä.

Haluttujen naisten kohdalla ahdistelun kokemuksia ei juuri esiinny, vaikka se olisi odotusten mukaista. Tämä puolestaan kertoo, että ongelmattomille ja komplekseista vapaille osapuolille flaksi käy, kun taas pihtaus on pois vain pihtareilta itseltään. Toimittajat puolestaan syyllistyvät virhepäätelmään ajatellessaan, että miehet jahtaavat naisia oman valtansa osoitukseksi tai merkiksi. Sosiologi Henry Laasasen mukaan heteromiehet eivät naisia tavoitellessaan osoita eivätkä käytä valtaa, vaan naiset. Heteromiehet *joutuvat tavoittelemaan* naisia, sillä naiset eivät tee aloitteita vaan käyvät torjuntasotaa sekä käyttävät ratkaisuvaltaa naisten ja miesten välisissä suhteissa.[496] Naisia tavoitellaan samasta syystä kuin paparazzit jahtaavat filmitähtiä ja muita julkkiksia: koska heillä on vaikeaan saatavuuteen perustuvaa *valtaa*. Seksiä säännöstelemällä naiset pyrkivät luomaan itselleen val-

495 Kirjoitin raiskauslainsäädännön muutosesityksestä verkkokolumneissani ”Miksi ’#Suostumus’-aloitteeseen ei pidä suostua?” (24.3.2019) ja ”Miksi kenenkään ei pidä pukeutua ’#Suostumus’-aloitteen punaviherburkaan?” (20.9.2019); teoksessani *Poliittisesti korrektia – Kutkuttavan kivaa kujerrusta aikamme vastuuvalheista ja vihatotuuksista sinulle, kyyhkyläiseni* (2020).

496 Henry Laasanen teoksessaan *Naisten seksuaalinen valta* (2008).

taa, kun taas miesten kiinnostus heitä kohtaan ei kerro vallasta vaan vallan puutteesta, jota säätelemällä naiset pidättävät vallan itselleen naisten ja miesten välisissä epätasapainoisissa vaihtosuhteissa. Uuden Suomen puheenvuoropalstalta sensuroitu Henry Laasanen lausui tämän selkeästi Oikean Median kolumnissaan ”Miksi miehet jahtaavat naisia?”:

> Toimittajilta puuttuu ymmärrys naisten seksuaalisesta vallasta pariutumismarkkinoilla. Toimittajat kuvittelevat, että ”naisten jahtaaminen” on merkki miesten vallasta ja suuresta etuoikeudesta. Haluttujen asioiden jahtaaminen on kuitenkin merkki vain vallan puutteesta.[497]

Laasasen soveltama sosiaalisen vaihdon teoria soveltuu seksuaalisen kanssakymisen analysointiin mainiosti, ja se valaisee myös erästä toista valtamedian hehkuttamaa hanketta: feministisen liikkeen tavoitetta saattaa *seksin ostaminen* juridisesti rangaistavaksi. Tämä olisi nurinkurista, sillä seksiä pidättämällä naiset itse luovat sukupuolten välille häiriötilan omaa arvoaan nostaakseen. Sitten osa heistä myy seksiä ”tiskin alta”, jolloin hyväksikäytettyjä uhreja heteroseksuaalisessa kanssakäymisessä ovat puutostilastaan kärsivät miehet. Jos tilanteen tasapainottaminen rahalla, eli seksin ostaminen, kriminalisoitaisiin, tehtäisiin uhreista syyllisiä.

Paljastavaa on, että seksin *myymistä* feministit eivät ole halunneet kriminalisoitavan, vaikka ongelman alkupää on naisten omassa toiminnassa: panttaamisessa ja kaupustelussa. Sen sijaan naisliike on pyrkinyt arvottamaan seksiä myyvät naiset ”huonoiksi”, sillä he rikkovat ”kunniallisina” itseään pitävien naisten pihtauskartellin ja siten vievät ”kunniallisilta naisilta” mahdollisuuden saada miehiltä lahjoja ja suosionosoituksia ”normaalissa” jokapäiväisessä vuorovaikutuksessa. *Sugar daddy*-, sokerideittailu- ja *grooming*-ilmiöiden yleistyminen johtuu suureksi osaksi naisten omasta pihtauspolitiikasta. Siinä mielessä olen toki itsekin sosialisti, että katson kaikille olevan hyväksi saada ja antaa seksiä ilmaiseksi.

Sekä valtavirtamediassa että sosiaalisessa mediassa saavutettu *julkisuus* on keskeisessä asemassa, kun luodaan seksuaalista markkina-arvoa, ja tämän valtamedia on huomannut sekä käyttänyt sitä tehokkaasti hyväkseen. Feminismin ohjesäännöt näkyvät myös kasvatuksessa ja populaarikulttuurissa, jotka ovat muodostuneet pitkälti samoiksi nykyisessä postmodernissa merkityksettömyydessä. Kolmetoistavuotiaat tytöt ja heidän kaltaisensa homopojat kuuntelevat Lady Gagan, Madonnan ja Lana Del Reyn luentoja, joissa opetetaan, miten näytetään ja kuulostetaan huorilta. Näiden prostituutiota ihannoivien pyhimyskuvien varjossa naisliike tekee tytöistä lutkanarsistisia pissiksiä, jotka kieltävät seksiä itseltään ja muilta ja jotka sen vuoksi elävät jatkuvassa sadomasokistisessa itsensä ja toisten ihmisten kiusaamistilanteessa. Koska ongelma on ideologinen, siihen ei auta viiltely eikä sukupuolielinten silpominen, jota kutsutaan transsukupuolisuudeksi.

Myöskään seksuaalisesta häirinnästä tai valtiatarten toiveita noudattamattomasta seksistä valittaminen ei edistä kenenkään asioita. Ihmiskunta on hengissä sen merkiksi, että ihmiset tällä planeetalla tekevät aloitteita ja harjoittavat ”seksuaalista häirintää”. Koska väestönkasvu painottuu kehitysmaihin ja syntyvyys länsimaissa laskee, tämä kertoo miesvihamielisen viestin menneen perille vain Lännessä. Sen sijaan Afrikassa ja Kaukoidässä väestöräjähdyksen paineaalto kasvaa, mutta tästä varsinaisesta ongelmasta poliittinen vihervasemmisto on länsimaiden tuhoa toivoessaan hiljaa.

---

[497] Henry Laasanen Oikean Median kolumnissaan ”Miksi miehet jahtaavat naisia?” 23.10.2017.

Länsimaiden tuho -teoksen kirjoittanut emeritusprofessori Timo Vihavainen puolestaan kommentoi seksuaalisen häirinnän kysymyksiä kolumnissaan, jossa hän arvioi pyrkimystä määritellä seksin ehdottaminenkin ahdisteluksi näin:

> [...] käsite nollatoleranssi eli täydellinen suvaitsemattomuus on sinänsä täysin totalitaarinen. Kun se yhdistetään asiaan, jonka määrittely on täysin mielivaltaista ja jopa asianomistajasta riippuvaista, ollaan normaalin länsimaisen perinteisen oikeuskäytännön ulkopuolella. Vaatia nollatoleranssia häirinnälle, jonka määrittelee kokonaan asianomistaja, tarkoittaa yksinkertaisesti avointa valtakirjaa mielivallalle.[498]

Kun seksuaalisen kanssakäymisen ehdottaminenkin halutaan leimata rikolliseksi, Vihavainen kysyy, ”onko siis seksuaalinen kanssakäyminen aloitettava lupaa pyytämättä vai onko sekin rikollista?”[499] Asian voi sanoa niin, että seksuaalinen *kiinnostus* on lavastettu ”häirinnäksi” ja seksuaalisen kanssakäymisen *ehdottaminen* ”ahdisteluksi” ilman, että kummankaan olemusta olisi määritelty. Omasta vaatimattomasta näkökulmastani kiinnostavaa on, päästäänkö heterosuhteissa asiaan koskaan.

Vihavainen on oikeassa käsityksessään, että seksuaalinen lähestyminen käy mahdottomaksi, mikäli toinen osapuoli pidättää itselleen oikeuden kieltäytyä tai suostua kanssakäymiseen täysin omavaltaisesti ja rankaisee vääristä osumista. Ongelma ei ole kuitenkaan ensisijaisesti normatiivinen vaan viestinnällinen ja vuorovaikutukseen liittyvä.

Tämä tuli näkyville Yleisradion TV-toimittajan Pirjo Auvisen ulotettua asian jopa vuoden 2012 presidentinvaalikampanjaan ja nostettua esille Sauli Niinistön taannoisen kannanoton, jossa hän oli vastustanut ”avioliitossa tapahtuvan raiskauksen” määrittelemistä virallisen syytteen alaiseksi rikokseksi vuonna 1991 (tavoite, jota vihreiden ja vasemmiston naisrauhankyyhkyset ajoivat).[500] Yleisradion suorassa lähetyksessä Auvinen palautti Niinistön mieleen hänen parikymmentä vuotta sitten esittämänsä eduskuntapuheenvuoron, jonka mukaan avioliitossa tapahtuvan raiskauksen kriminalisonti on väärin viedessään osapuolilta mahdollisuuden keskinäiseen sovitteluun ja anteeksiantoon. Myös Uusi Suomi innostui aiheesta ja teki aiheesta jutun keskelle presidentinvaalikampanjaa,[501] tosin astetta neutraalimmassa tarkoituksessa kuin Yle, joka pyrki kääntämään feministien keihäitä oikeistolaista ehdokasta vastaan. Niinistön mielestä osapuolilla pitäisi olla mahdollisuus myös ymmärtää ja katua seksuaalisen kanssakäymisen epäonnistumista, joten rikosoikeudellinen lähestymistapa muistuttaa herkkyydeltään giljotiinin terää.

Niinistön näkemys oli kuitenkin kärsinyt aikoinaan tappion, sillä avioliitossa tehty raiskaus kriminalisoitiin Suomessa vuonna 1994, ja virallisen syytteen alainen rikos – siis ei asianomistajarikos – siitä tuli vuonna 1999. Nykylain mukaan syyttäjä voi nostaa syytteen jopa ”uhrin” vastustuksesta huolimatta, mikäli ”julkinen etu” sitä vaatii. Loogisesti ajatellen ’avioliitossa tapahtuva raiskaus’ on tosin ristiriitainen käsitekyhäelmä ja ilmiö, sillä avioliittohan tarkoittaa suostumusta seksuaaliseen kanssakäymiseen. Sen merkiksi

498 Timo Vihavainen Oikean Median kolumnissaan ”Häirintä – Häiriintymisen oikeus ja kohtuus” 18.10. 2018.

499 Sama.

500 MV-lehti 20.10.2017 ”Sauli Niinistön mielestä raiskaus avioliitossa ei pitäisi olla virallisen syytteen alainen rikos”.

501 Toimittaja Teppo Ovaskaisen juttu ”Kova syytös tv:ssä – näin Niinistö todella sanoi 14.5.1991” Uudessa Suomessa 12.1.2012.

avioeroa hakevilta kysyttiin katolisessa kirkossa ”toteutuiko avioliitto”, kun haluttiin epäsuorasti tiedustella, onko avioliitossa ollut seksiä vai ei.

Niinpä ”avioliitossa tapahtuvan raiskauksen” saattaminen rangaistavaksi oli ympyrän neliöimistä, ja ajatus on vastoin avioliiton ideaa. Kun suostumus seksuaaliseen kanssakäymiseen on annettu jo rengastuksen yhteydessä ja mikäli jompi kumpi sittemmin peräytyy lupauksestaan eikä suostu seksiin vaan alkaa syyttää toista raiskauksesta, on sellaisen ihmisen ymmärryksessä tai suhteen olemuksessa jotain pahasti vialla. Kun ”raiskauksesta avioliitossa” tehtiin virallisen syytteen alainen rikos, ratkaisu ilmensi vasemmiston yleisnäkemystä puhtaimmillaan: valtion pitää päättää yksityisten kansalaisten petipuuhista. Sen sijaan poliittisessa oikeistossa katsotaan, että yksilöt ovat kykeneviä päättämään asioistaan itse, ilman valtion holhousta ja väliintuloa. Oikeistossa ajatellaan, että valtio pitää alistaa yksilöiden palvelijaksi eikä yksilöitä valtioiden kontrolloitaviksi, kun taas vihervasemmistossa vallitsee näkemys, että yksilöiden asioista täytyy valtion päättää. Sukupuolielämän alueelle levitessään kyseinen asenne johtaa seksuaalisuutta aitoon sosialismiin.

Vuorovaikutusteorioista tohtoriksi väitelleenä katson, että ”seksuaalista häirintää”, ”ahdistelua”, ”raiskauksia” ja muuta kanssakäymistä koskevat ongelmat johtuvat tiettyjen naisten kyvyttömyydestä ymmärtää, että kaikki vuorovaikutus on tulkintojen varaista ja tapahtuu saatavilla olevan informaation varassa. Kun nainen ja mies ymmärtävät toisiaan väärin kehollisen merkityskonstituutionsa erilaisuuden vuoksi, syntyy tietenkin myös väärinkäsityksiä. Se ei kuitenkaan oikeuta toista osapuolta absolutisoimaan itseään ”oikean” tai ”hyvän” määrittelijäksi tavalla, joka on feministeille tyypillinen. Koska seksi on ”kahden kauppaa”, ei täysivaltaisten ihmisten seksuaalisesta kanssakäymisestä pitäisi olla valitusoikeutta, ja henkisesti kypsät ihmiset ovat sen aina myös ymmärtäneet.

On mahdotonta ajatella, että maailmassa olisi mitään kohtaamista tai kanssakäymistä, ellei siihen liittyisi osapuolten välistä suostuttelua, kokeilua, suostumista ja yrityksen sekä erehtymisen kautta tapahtuvaa oppimista. Seksi on ihmiselämän osa-alue, joka yhdenvertaistaa ihmiset ja tarjoaa mahdollisuuden integraatioon, mutta feministit ovat tehneet siitä kiristämisen ja syyllistämisen välineen.

”Ahdistelusta” ja ”häirinnästä” valittajien pitäisi ymmärtää, että seksuaalisuudessa liikutaan joka tapauksessa epämääräisellä ja diffuusilla alueella ja että seksuaaliseen kanssakäymiseen liittyy pyrkimystä ylittää sovinnaisuuden rajat. Heidän tulisi oppia lukemaan toisten ihmisten eleitä ja ilmaisemaan itseään muutoinkin kuin hätämerkeillä. Mikäli joku ihminen ei tätä käsitä, sellaisella yksilöllä ei pitäisi olla seuranhaun sektoreille mitään asiaa. ”Me too”- ja ”Suostumus”-hankkeisiin liittyneisiin feministeihin ja heidän oireisiinsa sopii narsismin ohella myös toinen diagnoosi: paranoidi skitsofrenia. Sitä potee pieni osa väestöstä, ja se vastaa feministien harhaista ja epätodellisuudentajuista mielikuvaa ”ahdisteltuna” olemisesta.

Omasta mielestäni on rikos koko miessukupuolta kohtaan harjoittaa sukupuolen perusteella rodullistettua epätasa-arvon tykitystä ja manipuloida miehiä ja poikia tuntemaan omat seksuaaliset yllykkeensä viallisiksi siinäkin tapauksessa, että ne olisivat heteroseksuaalisia. Homomiehenä rohkaisen heteroseksuaalisia miehiä ja poikia tuntemaan ylpeyttä seksuaalisuudestaan ja käyttäytymään aloitteellisesti kaikissa tilanteissa ja julkissa tiloissa.

Kehotankin miehiä ja seksistä kiinnostuneita naisia perustamaan ”#MeToo”-hankkeelle kilpailevan ”#NotMe”-vastahankkeen, jolla kannustetaan seksuaaliseen aktiivisuuteen. Olenhan aina heikkojen puolella, ja heterodiskursiivisen kiistelyn ulkopuolisena (en

siis osapuolena) olen myös näköalapaikalla sanoakseni asiasta jotakin objektiivista. Lisäksi toivon, että myös naisten keskuudesta löytyisi yksilöitä, joilla on itsetunto kunnossa ja jotka eivät mene feministien lietsomiin vihakampanjoihin mukaan. Muuten asia ei taida tulla kuntoon, ennen kuin jokaisella naisella on päällään burka.

11.6. Feministisiä opetuksia

Entä onko feministien hankkeilla ollut joitakin kielteisiä vaikutuksia? – On kyllä. ”Me too” -hankeen mätä hedelmä putosi käteen, kun tiedotus- ja toitotusvälineet mekastivat marraskuussa 2017, että Kallion lukion teatteri-ilmaisun opettaja oli hyllytetty virastaan ”seksuaalisen ahdistelun” vuoksi. Valtamedian mukaan hän oli käyttänyt opetusmetodinaan muun muassa demonstroitua raiskausta ja laittanut vähäpukeisia likkoja näyttämölle.

Helsingin Sanomien toimittajat Tuomo Väliaho ja Saara Niskanen vaahtosivat aiheesta jutussaan ”Kallion lukion opettaja hyllytetty toistaiseksi – Entinen opiskelija HS:lle: ’Oli yksi ilmaisutaidon kurssi, jonka kaikki kurssin tytöt jättivät kesken’”.[502] Kirjoituksessa lukion teatterin lehtoria syytettiin ”lähentelystä” ja ”epäasiallisesta käytöksestä”, joiden perusteella koulu ja lehdistö tekivät aiheesta poliisiasian ja lastensuojelutapauksen. Helsingin Sanomat valjasti feministisen raivonsa puolustelemiseen myös lisää voimia, sillä seuraavana päivänä lehdessä oli toimittaja Kimmo Oksasen ja Marja Salomaan kirjoitus ”Ahdistelusta syytetty Kallion lukion opettaja sai suullisen huomautuksen jo vuonna 2004 – Entinen oppilas HS:lle: ’Näytelmissä oli aina nuori tyttöä lavalla vähissä vaatteissa’”.[503]

Lehden paheksumalla tavalla asiat ovat olleet aikojen aamusta asti siksi, että muuten kukaan ei menisi katsomaan opiskelijateatterien näytöksiä eikä kotimaisia elokuvia edes säälistä. Elokuvan, teatterin ja draaman ala tihkuvat seksiä myös siksi, että seksuaalisuudessa voidaan ylittää tavanomaisen arkielämän kokemistaso. Aikuistuneiden lukiotyttöjen katala kaunaisuus sopi kuitenkin loistavasti feministien ja median agendaan, sillä sen kautta kaiken seksin pois juurimiseen voitiin käyttää lastensuojeluargumenttia. Tosiasiassa täysi-ikäisyyden kynnyksellä olevat tai sen saavuttaneet lukioneidit muistuttivat draamakuningattaria, joiden ilkeydeltä ja omahyväisyydeltä toivoisi suojeltavan ensisijaisesti aikuisia. Nuorten naisten ja diktaattorien despottisuutta erottaakin lähinnä se, että hirmuhallitsijoiden rumuus ja rokonarpisuus ovat opettaneet heille suhteellisuudentajua, jota narsismista kärsivillä tyttösillä ei ole.

Niinpä Helsingin Sanomat väänsi yhdessä muun valtavirtamedian kanssa erään lukioopettajan taiteellisiin opetusmetodeihin liittyvistä subjektiivisista arvioista huikean seksuaalisuutta vaarallistavan ajojahdin muistamatta, mitä varten koulu on olemassa. Kouluahan käydään ja läksyjä kasataan oppilaille siksi, ettei nuorisolla olisi aikaa tehdä sitä, mitä he muutoin luonnostaan tekisivät, eli nussisivat. Kun itse olin teini, olin sitä mieltä, että kouluun ei kannata mennä ollenkaan, jos siellä ei voi harrastaa seksiä muiden oppilaiden tai opettajien kanssa. Kävin kylläkin eri kouluja, ja älyni pääsi loistamaan vasta yliopistoissa, joissa minua ahdistelivat vihervasemmistolaiset mimosat poliittisesti.

Ei ollut kuitenkaan yhteiskunnallinen eikä luonnollinen sattuma, että vinkuirmelien va-

[502] Helsingin Sanomat 5.11.2017. Käsittelin aihetta blogikirjoituksessani ”Media luo tekstuaalisella ahdistelulla elämäntapakontrollia” 8.11.2017.

[503] Helsingin Sanomat 6.11.2017.

litukset parahtivat esiin Kallion punavihreässä kuplassa toimivasta taidealan oppilaitoksesta, sillä silloin kupla puhkesi sisältä päin, ilman ulkoista neulanpistoa. Myös Suomen Kuvalehden naistoimittajat Elina Järvinen ja Aurora Rämö kirjoittivat aiheesta jutun ”Tytöt”,[504] jossa sekoitettiin erään Teatterikorkeakoulusta reputetun tytön unia, koulukokemuksia ja seksuaalisia fantasioita. Fyysisistä harjoituksista suoritumattomalle tarjottiin näin tilaisuus harjoittaa kostokavallusta, jolla inhokkiopettajaksi koettua ihmisparkaa voitiin saatella satimeen käyttämällä syytöksistä halpamaisinta: väitettä seksuaalisesta ahdistelusta, joka tietenkin on aina vain koettua. Seksuaalisia väristyksiä kun ei ole ilman, että ne ovat koettuja.

”’Toi punainen huulipuna…’ opettaja sanoi ja kosketti huuliaan” oli Suomen Kuvalehden mukaan eroottisinta, mitä Kallion lukiossa oli oppilaille sanottu.[505] Jos oppilaan tunne-elämä ei moista kestä, oli hylkääminen tai kurssilta pudottaminen oikea ratkaisu.

Punaista koulussa on ollut huulten lisäksi myös poliittinen ilmapiiri. Suomen Kuvalehden toimittajat pyrkivät näyttämään taitonsa dramaturgian lisäksi lavastustaiteessa yrittäessään luoda Kallion lukiosta kuvaa arvovaltaisten näyttelijäsuuruuksien opinahjona. Lehti luetteli varmimmaksi vakuudeksi muutamia koulusta valmistuneita oppilaita, joiden lista oli kuin Agit Propista: Anni Sinnemäki, Terhi Kokkonen ja Kerkko Koskinen (Ultra Bra), Maija ”Ei” Vilkkumaa, Jasper Pääkkönen ja ”niin naisten kuin miestenkin rakastama” Antti Holma, joka oli juuri äsken liannut omaa pesäänsä ja haukkunut Suomea Helsingin Sanomien jutussa ”Lontooseen muutava Antti Holma kyllästyi Suomeen ja sen suvaitsemattomuuteen”.[506] Koska Kallion lukiolaisten koettu seksuaalinen ahdistuneisuus oli lehtijuttujen mukaan jatkunut ”vuosia”, voidaan päätellä, että vasta nyt media oli saanut nuorison manipuloitua seksuaalisuuden vaarallistamiseen tähtäävällä feminismillään ja seksuaalisella ahdasmielisyydellään niin, että aihe voitiin ”löytää” ja mäkätys asiasta aloittaa.

Paljastavaa on, että pojat eivät valittaneet, vaan kaikki kurssinsa keskeyttäneet olivat tyttöjä. Kitisijöiden kärjessä olivat eräs kyseistä lukiota käynyt feministikirjailija ja poplaulaja, jotka käyttivät ajojahtia kouluaikaisen mieskaunansa ja narsistisen kostonhimonsa välineenä. Ahdistelusta epäilty lehtori Hannu Tuisku oli puolestaan tehnyt väitöskirjansa Teatterikorkeakoulussa liittyen Jouko Turkan opetusmetodeihin. Demonisoidun opettajan nuorisopsykologista ja kasvatustieteellistä asiantuntemusta osoittava väitöskirja oli tarkastettu Teatterikorkeakoulussa juuri edellisenä keväänä, joten olihan siinä ainekset kateuteen. Vaikka hänen opetusmenetelmänsä eivät olisi lähtöisin sen enempää Turkalta kuin teatteritaiteen kiihkeältä uudistajalta Antonin Artaudiltakaan, on joka tapauksessa hyvä, että heidänkin jälkensä teatteri-ilmaisun opetuksessa näkyy.

---

[504] Suomen Kuvalehti 22.12.2017 ”’Toi punainen huulipuna…’ opettaja sanoi ja kosketti huuliaan”.

[505] Sama.

[506] Antti Holma purki raivoaan toimittaja Antti Majanderin kirjoittamassa Helsingin Sanomien jutussa 16.4.2016, jossa hän osoitti vihamelisyyttään perussuomalaisia kohtaan sanomalla ”hävinneensä kamppailun terhikiemungeille”. Kirjoitin aiheesta blogitekstissäni ”Kunniattomat oman pesän likaajat” 17.4.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*). Huvittavaa on, että pari kuukautta Holman lähdön jälkeen Iso-Britannia erosi Euroopan unionista ja todisti siten, että suomalaisen on turha moittia omaa maataan ja kansaansa piirteistä, jotka löytyvät kaikkialta maailmasta, usein paljon kärjistyneemmässä muodossa.

Saman johtopäätöksen puolesta todistaa kurjalla tavalla brittiläisen sosiologin David Inglesin hakeutuminen brexitin jälkeen Helsingin yliopistoon professoriksi ”voidakseen olla eurooppalainen” ja ilmeisestikin maksattaakseen omista ajatusvirheistään johtuvat laskut suomalaisilla veronmaksajilla, joiden piikkiin yliopisto kaataa hänen palkkauskulunsa. Asiaa ei riitä kompensoimaan Jaakko Hämeen-Anttilan siirtyminen Englantiin, sillä kyseinen menetys oli maallemme voitollinen ottaen huomioon hänen julistuksensa sisällön.

Kavallusten, kaunaisuuden, kostonhimon ja mustamaalauksen tehottomuutta osoitti se, ettei poliisi aloittanut esitutkintaa Hannu Tuiskusta vaan hylkäsi epäilyt tutkimatta, sillä ne ajoittuivat aikaan ennen syyskuuta 2014, jolloin ”seksuaalinen ahdistelu” vasta lisättiin rikoslakiin.[507] Syyttäminen olisi rikkonut ”taannehtivan lain kieltoa” (*ex post facto*), mutta sitä paljon olennaisempia ovat olleet noitajahtien pelotevaikutukset, joiden vuoksi ihmiset varovat nyt vähäisimpiäkin seksuaalisuuden ilmauksia rikostutkimusten kohteeksi joutumiseen liittyvän kammon vuoksi.

Se, mikä aiemmin oli vielä normaalia ja laillista, on nykyisessä feministien hallitsemassa paratiisissa rangaistavaa osoittaen siten, mihin feministit pyrkivät. Seksuaalisuuden pois korventamisella ja miesten ahdistelullaan feministit *yrittävät muokkata koko seksuaalisen arvomaailman ja normiston omien valtapoliittisten päämääriensä, kyltymättömän sadisminsa ja noitavainonsa kohteeksi*. Tapauksella on merkitystä tämän mediaa käsittelevän tutkimuksen kannalta, sillä se osoittaa, että kyseenalaistaessaan myös mielikuvitusta ja fantasioita hyödyntävän teatterin maailman ja opetuksen, feministit *haluavat alistaa viestinnän, ilmaisun ja koko vuorovaikutuksen oman korkokenkänsä alle.* Väitteeni on, että *ilman valtamedian välittämää kuvaa ja ajojahtia ei itse ongelmia olisi esiintynyt lainkaan* ja myös ”Me too”- ja ”Suostumus”-hankkeet olisivat jääneet mikroskooppisen pieniksi ja marginaalisiksi anarkismihankkeiksi, jotka olisivat vaipuneet historian unholaan ilman mitään haitallisia vaikutuksia.

Näyttöä asiasta antaa se, että niin Helsingin Sanomat kuin Suomen Kuvalehtikin alkoivat suunnata syytösten keihäitä teatteri-ilmaisun kehittäjään, Jouko Turkkaan, joka tunnetaan suomalaisen teatterin legendana. Maalitauluksi lavastettiin myös Hannu Tuiskun vuosien takainen professori Tampereen yliopistosta, Panu Rajala, joka tunnetaan etevänä kirjailijana ja kirjallisuuden tutkijana. Niinpä Suomen Kuvalehti alkoi hiillostaa Rajalaa jutussa ”Entiset opiskelijat syyttävät professori Panu Rajalaa: Seksuaalista häirintää, ei puuttunut ongelmiin”.[508] Maineettomiksi jääneet teatterintekijät Aksu Piippo ja Erika Itäranta sättivät entistä professoria siitä, että tämä oli katsonut sormiensa läpi näyttelijöiden kesken heiteltyä makkarahuumoria ja rakastelukohtausten stimuloimisessa esiintynyttä kourimista, ja lisäksi he syyttivät Rajalaa siitä, että hän ”antoi seksuaalisen ahdistelun jatkua”. Lehti antoi syytetyn vastata jutussa ”Panu Rajala vastaa häirintäsyytöksiin – ’Teatterialan opetuksessa ei voi saavuttaa täydellistä nuhteettomuutta’”,[509] mutta otsikon väitteeseen voisi jatkaa: sitä ei pidä myöskään tavoitella.

Lehden mukaan Rajala oli kirjoittanut blogissaan, että ”seksuaalisen häirinnän vainot menevät naurettavuuksiin”[510] ja että taidemaailmassa ”pyyhkii rankaisevan uuspuritanismin kostoaalto”.[511] – Ja oli oikeassa. Yliopiston hallinto oli antanut Panu Rajalalle vuosituhannen vaihteessa huomautuksen tämän kehuttua erään opiskelijattaren puseroa opetusteatteriproduktiossa nimeltä *Ilveilijöiden talo*, jolloin myös ylioppilaskunnan sosiaalipoliittinen sihteeri oli käynyt nuhtelemassa häntä. Kun kiilusilmäiset opiskelijat jatkoivat

[507] Suomen Kuvalehti 22.12.2017.

[508] Toimittaja Tero Alangon juttu Suomen Kuvalehdessä 22.2.2018.

[509] Toimittaja Tero Alangon toinen juttu Suomen Kuvalehdessä 22.2.2018.

[510] Panu Rajala blogikirjoituksessaan ”Ensi-illan huumaa” 3.11.2017 <https://www.panurajala.fi/2017/11/03/ensi-illan-huumaa/>.

[511] Panu Rajala blogikirjoituksessaan ”Taiteen kriteerit ja muuta hurjaa” 17.2.2018. <https:// www.panurajala.fi/2018/02/17/taiteen-kriteerit-ja-muuta-hurjaa/>.

ahdisteluaan porvarina sekä Katri Helenan aviomiehenä tunnettua Rajalaa kohtaan kevällä 2002 järjestetyssä ”Teatterin tulevaisuus” -seminaarissa, Rajala ilmoitti lopettavansa työt Tampereen yliopistossa, todellisessa ilveilijöiden talossa. Hänen uusherrasmiesmäisyytensä on ainoa seikka, josta häntä voidaan oikeasti moittia, sillä viisaamman väistyminen ei ole konfliktitilanteissa yleensä organisaatioille itselleen hyväksi.

Koska kyse oli 10–20 vuotta vanhoista asioista, ei kiistelyä voitu käydä missään todellisuudessa vaan ainoastaan median puhaltamassa fiktiivisessä kuplassa. Marraskuusta 2017 kevääseen 2018 jatkunut median myllytys jatkuikin vain ja ainoastaan ”Me too” -hankkeen aikaansaaman ajojahdin tuloksena.

Täysin hakoteillä olivat myös ne Helsingin Sanomien naistoimittajan haastattelemat teatterialan naistoimijat, joilta lehti lypsi kannanoton, että ”raiskausharjoitteet eivät ole tätä päivää”.[512] – Väitteeseen voidaan helpostikin vastata, että kyllä ne ovat, sillä inhimillisillä peruskokemuksilla ei ole viimeistä myyntipäivää, vaan aihe on ajankohtainen ja liittyy ihmisten arkielämään pysyvästi.

Teatteri-ilmaisun alalla on voitava harjoitella eläytymistä myös seksuaalisiin *extreme*-kokemuksiin, sillä teatteriopetuksen maailma taantuu, mikäli oppilaita liikutetaan vain heidän omalla mukavuusalueellaan. Ihmisiltä on riisuttava naamiot samaan tapaan kuin Stanley Kubrikin elokuvassa *Full Metal Jacket*, jossa alokkailta vietiin alun alkajaisiksi ”ilme”. Vasta riisumisen jälkeen on mahdollista rakentaa jotakin. Jos ihminen ei koe myös vastenmielisinä pitämiään kokemuksia, hän ei koskaan opi mitään.

11.7. Telaketjufeminismi mediamoralismin apulaisena

Levittämällä poliittista korrektiutta esittävien taiteiden maailmaan tehdään teatterista feminismin, sovinnaisuuden ja seksin pelon, kukkahattutätien, virkkumummujen, sädekehänunnien ja rukoilijasirkkojen mautonta ja mitäänsanomatonta viihdettä, joka aliarvioi katsojia omalla mielistelevyydellään ja kosiskelevuudellaan. Kunnioitin Jouko Turkkaa siksi, että hänelle mikään ei ollut pyhää. Hänen työnsä hedelmänä voidaan edelleenkin nauttia esimerkiksi TV-draamasarjasta ”Kiimaiset poliisit”, joka hyödynsi nerokkaasti suomalaisten ihmisten ahdistusten, syyllisyyden, häpeän, ujouden ja kaikenlaisten katumusten aiheita, siis juuri niitä, jotka pahimmillaan tekevät ihmisistä hiiriä.

Suomalaisessa metafysiikassa pyhiä asioita näyttävät olevan naiset ja naisten oikeus nolata sekä syyllistää miehiä ja naulita heidät ristille ”seksuaalisesta ahdistelusta” tai siitä, että mies on ilman lupaa naista parempi. Kirottuja näyttävät puolestaan olevan perussuomalaiset ja yleensäkin suomalaisten ihmisten ja erityisesti miesten halu nauttia hyvästä kansallisesta itsetunnosta, joka automaattisesti leimataan ”sovinismiksi” tai häpeän aiheeksi.

Kun Taideyliopistossa on nykyisin otettu käyttöön jopa ”epäasiallisen kohtelun opas”, on Turkan hieno työ tuhottu täysin. Juuri epäasiallisen kohtelun opasta kannattaisi pitää opetuksen *ohjenuorana* ja pohtia siltä pohjalta, kuinka normeja voitaisiin paljastaa ja ky-

---

[512] Taideyliopiston näyttelijäntaiteen naisprofessori Elina Knihtilä ja Tampereen yliopiston teatterityön naisprofessori Pauliina Hulkko puolustelivat seksuaalisia ajojahteja Helsingin Sanomien naistoimittajan Laura Hallamaan jutussa ”Raiskausharjoitteet eivät ole tätä päivää – teatterialan korkeakouluissa kyseenalaistetaan nykyään herkemmin menneiden vuosien metodit” 6.11.2017.

seenalaistaa Harold Garfinkeliltä tutulla tavaratalometodilla, eli rikkomalla niitä.[513] Sen intellektuaalinen idea on, että yhteiskuntamme normit ja niiden ideologisuus paljastuvat vasta, kun normeja kyseenalaistetaan ja koetellaan. Todellinen rikkomus tutkimusetiikkaa vastaan onkin se, että nykyisin tämäntapaiset älylliset kokeilut torjutaan ”epäeettisinä”.

Feministien jatkaessa elämäntapakontrolliaan tieteenharjoittajat eivät vaivaudu kysymään, *millaista ahdistelua jatkuva normien vartiointi yhteiskuntaan tuottaa*. ”Seksuaalisena ahdisteluna” pidetty rajojen koettelu ei ensisijaisesti *aiheuta* konflikteja vaan *laukaisee* niitä, kun taas feministien harjoittama sovinnaisuuden partioiminen on loukkauksista pahin, sillä se koettaa kuohia yhteiskunnasta pois seksuaalisuuden, jonka *olemukseen* kuuluu kyky mennä sovinnaisuusrajojen yli.

Seksuaalisuus on eettistä, sillä se paljastaa ihmisestä hänen hyvyytensä ja lempeän eläimellisyytensä sekä vastustaa teennäisyyttä ja valheellisuutta. Myös ”raiskausten” demonstroiminen on moraalisesti hyväksi, sillä se valottaa, että seksuaalisuus perustuu vietteihin, kun taas seksuaalisen kanssakäymisen *torjuminen* ja *tukahduttaminen* ovat luonnonvastaisia ja ihmisarvoa kaltoin kohtelevia käyttäytymismuotoja.

Raiskauksista vaahtoaminen on tekopyhää ja moralistista, sillä väkisinmakauksen käsitteen rakenteesta johtuen koko ilmiö on mahdollinen vain kieltäymyksen ja seksuaalisuuden pois pidättämisen kautta. Kukaan ei ole kuitenkaan pystynyt perustelemaan, miksi seksin kieltäminen olisi moraalisesti oikeutetumpaa kuin seksin tavoittelu.

Yliopistoihin palkatussa nykyhenkilökunnassa on vikana se, että se on tavattoman tylsämielistä, epä-älyllistä, ja yksitotista. Jouko Turkan ”Kiimaiset poliisit” taas on pysyvästi ajankohtainen, sillä se muistuttaa, miksi jokaisessa suomalaisessa piilee poliisi: tosikkomainen, itse itseään ja toinen toistaan rajoittava moraalinvartija, joka kiusaa lähimmäisiään pelosta joutua muuten itse kiusatuksi. Seksuaalisuuden, jota yleensä pidetään parhaana piirteenä ihmisessä, feminismi määrää peittämään limppulapiomaiseen yksi-ilmeisyyteen, joka tuo mieleen sosialismin ajan sankarinaiset.

Pahinta on, että nykyisin tuohon ryhmäkuvaan pyrkii nimenomaan älymystönä esiintyvä yliopistoväki – ei tavallinen rahvas, jolla on päässään vielä jonkin verran järkeä, ironiantajua ja kapinamieltä, joita puolestaan voidaan pitää henkisen kypsyyden merkkeinä. Sen sijaan niin sanottu kulttuuriväki ei ymmärrä enää symboliikkaa, psykodynamiikkaa eikä mitään muuta kuin ”Tuntematonta sotilasta”, joka säilyttää suosionsa ilmeisesti siksi, että yleisölle ei ole vielä valjennut, kuka hän on.

Seksuaalisuuden pois suodattaminen on koulujen ideologinen piilo-opetussuunnitelma, jolla ihmisiä hallitaan ja jolla pyritään redusoimaan seksuaalisuuden rippeet pois todellisuudesta. Feministien defensiivisyys paljastaa tietysti enemmän kuin heidän vaatteensa ja kertoo siten freudilaisesta torjunnasta sekä naisten peitellyistä inhohimoista – siis myös tavasta, jolla kulttuuri vaatii panemaan kuriin seksuaalisuutta ja aggressioita.

Mikäli nyt antaudutaan kysymään, minkä verran mediamafian ”liberaaleina” esiintyviltä feministeiltä ja vihervasemmistolaisilta löytyy sitä itse mainostamaansa toleranssia, suvaitsevaisuutta ja vapaamielisyyttä, vastaus on: ”ei yhtään!” ”Me too” sopii Helsingin Sanomien neuvostototalitaristiseen telaketjufeminismiin loistavasti, sillä olihan jo George Orwellin *Vuonna 1984* -teoksessakin Winston Smithin kiusana nimenomaan *Seksinvastainen liitto*.

Median uusmoralismi, puritaanisuus ja seksuaalisuutta koskeva uuskonservatiivisuus

[513] Ks. Harold Garfinkelin etnometodologiasta hänen teostaan *Studies in Ethnometodology* (1967 [1984]).

on *tekstuaalista ahdistelua*, josta kärsivät nykyisin kaikki ihmiset. Miesvastaisen agendan mukainen ininä on nimittäin jatkuvaa ja määrätietoista, mitä osoittaa myös Helsingin Sanomien juttu ”Jätä rauhaan, vaati Iida,[514] joka käy esimerkiksi nynnerömäisestä naisrauhalla ratsastamisesta. Lisää jälkilöylyä uusmoralismin kiukaalle Helsingin Sanomat heitti Nyt-liitteen jutussa, jossa selitettiin, että käynnissä olevilla helsinkiläisillä Baltic Circle -teatterifestivaaleilla ”ei tiedä, onko kyse teatterista vai prostituutiosta”,[515] ja ratkaisijan rooliin lehti korotti Itä-Suomen yliopistossa toimivan rikosoikeuden professorin Matti Tolvasen mielipiteen, jonka mukaan moinen paheellisuus ”ei ole missään tapauksessa riskitöntä toimintaa”! – Kyseenalaista taidetta siis, voi voi.

Helsingin Sanomien tiedesivuilla lehden toimittaja pyrki selittämään ”seksuaalista ahdistelua” viittaamalla telaketjufeministiseen tutkimukseen, jossa miesten kiinnostus naisiin tulkittiin – ei suinkaan niin, että nainen *olisi* jonkun heteromiehen mielestä viehättävä – vaan siten, että miehet kehittävät ”harhaluuloja”, joiden pohjalta he *kuvittelevat* naisten olevan kiinnostuneita heistä itsestään. Toimittaja Mikko Puttosen kirjoittamassa jutussa asiaa selvitettiin seuraavasti:

> Seksuaaliseen ahdisteluun on monia syitä, mutta yksi näyttää olevan se, että miehet luulevat liikoja naisten kiinnostuksesta itseään kohtaan. Virheellisen kuvitelmansa nojalla miehet sitten oikeuttavat kutsumattoman lähentelyn tai ahdistelun, väittää seksuaalista häirintää tekijän näkökulmasta selvittänyt tutkimus.[516]

Selityksen tiedonhankintamenetelmä perustui miesten jälkikäteiseen ripittämiseen tieteen auktoriteetilla, jolla ”seksuaalista häirintää tekijän näkökulmasta” arvioineet oli saatu kääntymään feministien puolelle. Mikäli nainen näyttää olevan kiinnostunut miehestä, sen täytyy tämän mukaan johtua ”miehen harhaluulosta”. Koska suuri osa naisista käyttäytyy kuin onnenpyörä, eli lupaa paljon mutta ei anna mitään, on helppoa uskoa naisten olevan täysin *aseksuaalisia*, mihin verrattuna miesten ilmaisema vähäinenkin kiinnostus tuomitaan sitten ”seksuaaliseksi ahdisteluksi” näissä miehiä traumatisoivissa tendenssitutkimuksissa. Paremmin ilmiötä olisi voinut selittää vaikkapa siten, että alfa-urokset ovat tottuneet saamaan tunteilleen äärettömästi vastakaikua, ja kun he ikääntyessään eivät enää saakaan sitä mutta jatkavat silti elvistelevää käyttäytymistään, seuraa tietenkin paljon torjuntaa, hätääntymistä, väärinkäsityksiä ja kysymysmerkkejä.

Tutkija Teresa Treatin tekaisema selitys on siis *ironisella* tavallaan linjassa oman näkemykseni kanssa. Kyse on eleiden ja viestien tulkinnasta. Ikävää, epätasapainoista ja tutkimuksellisesti oikeuttamatonta kuitenkin on, että naiset pidättävät ”oikean käytöksen” ja ”oikeiden tulkintojen” määrittelemisen yksipuolisesti *omaan valtaansa* samaan tapaan kuin Helsingin Sanomien profeministiset miestoimittelijat, jotka murjovat jo omatkin munansa muusiksi miesten olemassaoloa pahoitellessaan ja naisia mielistellessään. Mutta

---

514 Helsingin Sanomat jatkoi loputonta miesten ahdisteluaan toimittajiensa Suvi Vihavaisen ja Lasse Kerkelän kirjoittamassa jutussa ”’Jätä rauhaan!’, vaati Iida, mutta mies seurasi ja alkoi kouria haaroväliä – kun sarja-ahdistelija napattiin, Iida sai oikeutta, mutta yksi asia jäi vaivaamaan” 8.11.2017.

515 Toimittaja Juuso Määttäsen juttu ”Helsinkiläisellä teatterifestivaalilla järjestetään esitys, jossa liikutaan seksuaalisuuden ja teatterin rajalla – oikeusoppineen mukaan ’ei missään tapauksessa riskitöntä toimintaa’” Helsingin Sanomien Nyt-liitteessä 8.11.2017. Huomionarvoista on jälleen otsikon selittelevä pituus.

516 Toimittaja Mikko Puttosen juttu ”Tutkimus: Miehet kehittävät itselleen harhaluuloja naisen kiinnostuksesta mikäli tämä on viehättävä – voi olla osasyy seksuaaliseen ahdisteluun” 6.11.2017.

peruskysymys jää edelleen ratkaisematta: miksi juuri *heidän* pitäisi päättää vuorovaikutuksen ja kanssakäymisen *ehdoista?*

Ratkaisevaa noiden väitettyjen, kuviteltujen, koettujen ja todellisten ahdistelujen tapauksissa on median suhtautuminen, toisin sanoen tiedotusvälineiden tapa tehdä ihmisten subjektiivisista tuntemuksista suuria juttuja *omien yhteiskunnallisten tarkoitusperiensä ajamiseen.* Feministien hallitsema valtamedia vaahtoaa, myrskyää ja moraalipanikoi seksuaalisuutta tihkuvista koulunäytelmistä ja pelkästään fiktiiviseen maailmaan sijoittuvista eroottisista esityksistä kiihottaen suomalaisia ”some-pöyristymisiin” ja naisia sekä miehiä ”some-raivoon” toisiaan vastaan. Sen sijaan valtamedia ei tee etusivun yli vedettyjä otsikoita eikä lööppijuttuja kehitysmaalaisten ja muslimien Suomessa tekemistä oikeista raiskauksista, joista kirjoittavat etupäässä vaihtoehtomediat. Juuri ne valaisevat toimittajantyöhön aikoville feministeille, mitä heidän oikeasti pitäisi tietää.

Samalla kun valtamedia lavasti ilmaisutaidon lukiossa vaikuttaneesta opettajasta olkiukkoa, ”Me too” -kampanjassa ja sen patologisessa seksuaalisuuden invalidisoimisessa ihmisten luontaiset viettipyrkimykset vääristettiin ”pelon” ajatusmaailmassa ja ilmapiirissä tapahtuviksi. Siten asiat, jotka edustavat perimmältään kaunista ja hyvää, käännettiin kuin kaleidoskoopissa päälaelleen. Seksuaalisuutta vaarallistavan hankkeen päätarkoitus olikin lietsoa moraalipaniikkia ja häiritä ihmisten vapaata seksuaalista käyttäytymistä kylvämällä eripuraa, ahdistusta, epäluuloja ja sähköpaimenia mediaan ja nettiin.

Myös *pornoksi* sanottu vapaa seksuaalisuuden esittäminen on ollut valtamedian hampaissa. Näyttöä Helsingin Sanomien harjoittamasta seksuaalisuuden vaarallistamisesta, feminismistä ja poliittisen korrektiuden vaalimisesta löytyi lehden jutuista (1) ”Facebook pyytää käyttäjiä lähettämään yritykselle alastonkuviaan, koska se pyrkii taistelemaan kostopornoa vastaan”,[517] (2) ”Ex-uutisankkuri Pirkko Arstila kirjoitti kolumnin ostoksilla olleen nuoren naisen ’pulleasta takamuksesta’ ja ’salaisesta solasta’ – ET-lehti julkaisi anteeksipyynnön ja poisti kolumnin”[518] ja (3) ”Laulaja Sia on käyttänyt vuosia saadakseen huomion pois naislaulajien kehosta – Nyt hänen alastonkuviallaan yritettiin ansaita rahaa, mutta tähti käänsi tämänkin edukseen”.[519]

Kaikki nämä kirjoitukset Helsingin Sanomat julkaisi tukemaan ja täydentämään marraskuun alussa 2017 käynnissä ollutta ”Me too” -hankkeen raivokasta puritaanisuusmyrskyä, jossa velloivat ”perverssiksi” arvotetun seksuaalisuuden avoin ja yhtäaikainen toistaminen, paheksunta, anteeksi pyyteleminen ja vaatiminen sekä sensurointi ja naisten glorifioiminen. Edes mureaääninen ja rapeaan ikään ehtinyt naisuutisankkuri Arstila ei saanut paheksua kassajonossa näkemäänsä ja edellä olevan asiakkaan pyllyn poskien väliin piirtynyttä takapillua kolumnissaan, vaikka ”rikoo onkin riskillä ruma”, vaan kirjoitus hiillostettiin pois eläkeläisille tarkoitetusta lehdestä todellisuutta liian paljastavana. Tästä sinänsä mitättömästä esimerkistä Stevie Wonderkin näkee, millä tavoin valtamedian julkaisut (ET-lehti on Suomen laajalevikkisin yleisaikakauslehti) ovat taantuneet matalamielistä tendenssijournalismia suoltaviksi aviiseiksi.

Miksi sitten seksuaalista mielihyvää tarjoava porno koetetaan riipiä pois nettilangoilta ja tissikuvista täyttyvät kannet kannetaan näkymättömiin lehtien myyntitelineistä? Pornografiset julkaisuthan ovat olennainen osa mediaa ja vieläpä valtamedian osa sikäli, että

---

[517] Nyt-liitteen toimituksen anonyymisti julkaisema juttu Helsingin Sanomissa 8.11.2017.

[518] Toimittajien Katri Kallionpään ja Jutta Sarjimaan juttu Helsingin Sanomissa 7.11.2017.

[519] Nyt-liitteen toimituksen anonyymisti julkaisema juttu Helsingin Sanomissa 8.11.2017.

niiden ympärille on aikoinaan rakentunut kokonaisia konserneja, kuten Urpo Lahtisen Lehtimiehet Oy. Helpon selityksen feministitoimittajien pornonvastaisuuteen tarjoaa se, että pornoon verrattuna Helsingin Sanomien ja muiden päivälehtien lukupaketit ovat mehukkaita kuin faaraoiden kivekset. Feministit siis hävivät kilpailun kiinnostavuudesta. Asia- ja viihdejournalismin voidaan toki väittää kilpailevan eri sarjassa, eri markkinoilla ja eri lukijoista, mutta yksinkertaisuudestaan huolimatta selitys avaa tien myös ilmiön syvällisempään ymmärtämiseen: kyse on todellakin kilpailusta.

Media on itseensä liitetystä moralismista riippumatta erotisoitunut kahdesta syystä. Ensinnäkin, pornografisella tai erotiikkaa tihkuvalla esiintymisellään kauniit naiset saavat julkisuutta ja huomiota, jonka voi vaihtaa maineeksi tai rahaksi ja jolla voi edetä jopa kansanedustajaksi (Cicciolina). Tähän liittyy myös edellä esitettyä kaksinaismoralismia. Päivälehtien feministitoimittajat ylenkatsovat vapaamielisesti esiintyviä naisia ja yrittävät arvottaa kauneutensa esille panevista naisista ”huonoja”, sillä he ovat kateellisia kauniiden naisten osaksi kertyvästä julkisuuden nautinnosta ja mustankipeitä miesten huomiosta.

Toiseksi, Internet-julkaisemisen kautta tapahtunut julkisuuden erotisoituminen on opettanut yleisöt vaatimaan journalismilta paljastavuutta ja halveksumaan peittelyä ja salailua. Seksuaalisuus on sikäli paljastavaa, että sen kautta totuus ja todellisuus valottuvat ja käy ilmi, että varsinainen elämä piilee ihmisten makuuhuoneissa. Varsinaisen todellisuuden taso onkin siis ”maanalainen” ja ”hämäränä” pidetty subterrestiaalinen vyöhyke, jolla ihmisten vietit ja vaistot paljastuvat, eikä suinkaan valtamedian vaalima neitseellisen hyperkorrektiuden taso, jolla saadaan kuulla kaunistelevia valeita. Julkisuuden seksualisoituminen ja pornografisoituminen ovat siis venyttäneet kiinnostuksen kenttää suuntaan, jota ennen pidettiin privaattina ja sensuurinormeilla suojattuna soveliaisuussääntöjen sektorina. Vaatimustason kasvu ja radikalisoituminen ovat lopulta räjäyttäneet myös uutisjournalismiin kohdistuvat totuudellisuusvaatimukset, minkä tuloksena paljastavan journalismin tarve on entisestään laajentunut. Asiallinen nykyviestintä ei kelpaa muille kuin kauramaitoa ja maksalaatikkoa huopatossuissaan mussuttaville retardeille, ja luotettavuudeltaan se on kestävää kuin eläkeläisen erektio.

Viranomaiset ja valtamedia ovat vastanneet tähän luonnolliseen kehitykseen haluamalla kynsiä seksuaalisen esittämisen pois mediasta. Yritys on samaa perua kuin pyrkimys kieltää ihmisessä olevat naturalistiset itsesuojeluvaistot, jotka ilmenevät muun muassa kansallismielisyytenä. Seksin sensuroiminen ja kansallismielisyyden kieltäminen ovat samaa juurta, sillä niitä tukahduttamalla yritetään torjua ihmisen egoistinen, elämänmyönteinen ja vitaalinen perusolemus. Valtamedian puritaanisuus edustaa siis valheellisuutta, sillä sitä leimaa viktoriaaninen asennoituminen haluihin, intohimoihin, pyyteisiin, vietteihin ja vaistoihin, sekä ihmisten pyrkimyksiin olla oma itsensä. Taustalta kajastelevat feministitoimittajien vaikeudet hyväksyä itsensä, syödä liharuokaa ja nauttia seksistä.

Tämän luvun lopuksi voidaan kysyä, olisiko miesliikkeestä apua taistelussa valtamedian seksinvastaista liittoa vastaan. Koska niin sanotussa Pohjoismaisessa Vastarintaliikkeessä ei toimi juurikaan naisia, katson, että kyseinen vastarinnan muoto on yleisen kansallismielisyyden ohella suunnattu piilevästi myös maskuliinisen seksuaalisuuskäsityksen puolesta. Sovinismin ja kansallismielisyyden kytkös näkyy sovinismin käsitteen ranskankielissä kantasanassa ”*chauvinisme*”, joka merkitsee ’kiihkoisänmaallisuutta’. Mutta kansallismielisyydellä, seksuaalisuudella ja siihen kytkeytyvällä lisääntymiskulttuurilla on myös yhteys, joka oikeuttaa miesten pyrkimykset vartioida reviiriään.

Mikäli kysytään, voiko miesten vapautta ja riippumattomuutta korostava MGTOW-liike (”Men Go Their Own Ways”) tarjota uskottavaa vaihtoehtoa LGBTI-liikkeen ja feminismin strap-oneillaan pilalle dildottamalle ja penetroimalle ihanteelle, vastaan, että miesasiamiehuus ei voi valitettavasti tuoda sen enempää metafyysistä kuin tosiasiallistakaan pelastusta median lietsomaan mieskuvan rappioon.

Ensinnäkin tämä johtuu siitä, että miesasiamiehuus on vain käänteistä feminismiä, joka vetoaa sukupuoleen kerjuun välineenä. Se on omaksunut feministeiltä metodin, jonka mukaan sukupuoli nähdään vain sosiaalisena konstruktiona – ei biologisesti determinoivana määreenä. Miesasiamiehet alistuvat yhdessä feministien kanssa ”purkamaan niitä rakenteita”, jotka ovat muka päävastuussa sukupuolten oletetuista rooleista tai asemasta ja joista eroon pääseminen nähdään tarpeellisena sukupuolten kuvittelemiseen *samanlaisiksi*, mitä puolestaan pidetään ”tasa-arvoisuuden” ehtona. Toiseksi, miesasiamiehillä ei ole toivoa, sillä heidän politiikkansa johdattaa miehet kiistelemään keskenään. Ja kolmanneksi, asiamieheksi ryhtyjä häviää aina, aivan niin kuin jokainen sellainen, joka kiistää kaiken, myöntää kaiken. Niinpä myös feminismin kanssa kiistelemään antautuva ja tasa-arvon tunkkaiseen pölyyn tukehtuva miesasialiike vaikuttaa raikkaalta ja tuoreelta kuin suoraan esinahan alta pöytään kannettu kutunjuusto.

11.8. Miten islam ja feminismi jakavat yhteiskuntaa ja mediaa?

Feministisen riidankylvämisen ohella myös islamin leviäminen liittyy läheisesti yhteiskuntamme perusstruktuurin halkeamiseen, joka puolestaan vallitsee tiedonmuodostuksessa ja tiedonvälityksessä ilmenevien repeytyminen takana. Islamofilia tarkoittaa länsimaissa yleistynyttä palvovaa suhtautumista islamiin. Kun islam on päässyt yleistymään länsimaissa, monissa Euroopan valtioissa on huomattu, ettei muslimeja voida saada enää kansallisvaltioistamme pois. Niinpä länsimaat ovat heränneet muslimien harjoittamaan terrorismiin housut kintuissa.

Silmiin pistävää Helsingin Sanomien ja muun valtamedian kirjoittelussa on ollut voimakkaan islamistinen sävy, jonka mukaisesti naisista on piirretty kaksijakoisesti sekä palvonnan että alistamisen kohteita, kun taas miehiltä vaaditaan intohimojen laittamista muslimiyhteisöstä tunnettuun kaksinaismoralistiseen kuriin. Islamisaatiota edistäen ja muslimiyhteisön normeja jäljitellen naisissa ihannoidaan kykyä kieltäytyä seksistä ja miehissä taitoa pidättäytyä aloitteiden teosta. Vaatimalla miehiltä respektiota ja toisaalta myös syyllistämällä miehiä tosiasiassa vain tuhotaan naisten ja miesten kanssakäymisen edellytyksiä länsimaissa. Tämä ihmisten arkipäivään ulottuva asenteiden muokkaus ja pyrkimys manipuloida yksilöistä entistä sopivampia monikulttuurisuuden ideologiaan on Helsingin Sanomien lietsoman piilevän ja epäsuoran propagandan muoto.

Islamkritiikin sensurointiyritykset ja muslimien rikoksia koskevat kaksoisstandardit ovat seurauksia länsimaisten viranomaisten ja poliitikkojen kokemasta pelosta. ”Ei pitäisi pelätä”, he neuvovat länsimaiden kansalaisia, vaikka he itse ovat olleet niin pelkurimaisia, että ovat rikkoneet valtioiden tärkeimpiä periaatteita ja päästäneet Euroopan maihin suuren määrän laittomia maahantunkeutujia, jotka ovat tappaneet ja murhanneet satoja eurooppalaisia ihmisiä. ”Me emme pelkää”, on poliittinen vihervasemmisto kiljunut kaduilla pyrkien esittämään kansallismielisen resismin rasismina ja kääntämään siirtolaisuutta vastustavat kannanotot ”pelosta” eivätkä järjen käytöstä johtuviksi. Mutta he eivät ole vaatineet

muslimeja vannomaan: ”Me emme radikalisoidu!”

Islamofilia on kulkenut käsi kädessä feministisen journalistiikan kanssa. Valtamedian lietsomalla länsimaisten miesten demonisoinnilla ja maahanmuuton puolustelulla on tasoitettu tietä muslimipataljoonien tulla. Vihervasemmiston suosima feminismi ei ole pitkään aikaan ollut naisten aseman eikä oikeuksien parantelua, vaan se on osoittautunut piilokommunismiksi, jonka tavoitteena on tuhota ”patriarkaaliseksi” ja ”sovinistiseksi” väitetty länsimainen valtioluomus. Feministisen kaksoisstandardin vallitessa länsimainen mies arvotetaan pahuuden lähteeksi, mutta afrikkalaisen muslimimiehen törkeitä rikoksia pyritään katsomaan läpi sormien niin tuomioistuimissa, tiedotusvälineissä kuin tieteissäkin. Nykyisellä feminismillä ei ole enää mitään tekemistä seksuaalista vapautumista edustaneen feminismin kanssa, vaan siitä on tullut puritaanisuutta ja pieteettisyyttä vaaliva moralistiliike, joka levittää seksuaalista estoisuutta naisten pukemiseksi burkaan.

Miksi sitten olen puhunut näin pitkästi seksistä, feminismistä ja islamista? – Siksi, että feministinen käsitys seksistä, maahanmuuton suosiminen ja islamofilia ovat perimmältään samaa prosessia. Heikosti halutut suomalaiset naiset pyrkivät aiheuttamaan miesten keskuuteen kilpailua tuottamalla maahan suuria määriä ulkomaalaisia miehiä ja aiheuttaakseen sitä kautta epätasapainotilan sekä naisiin kohdistuvaa lisäkysyntää seksuaalisille markkinoille. Tämä on käynyt helposti, sillä suuri osa pakolaisina saapuvista on miespuolisia sotilaskarkureita, ja heitä valuu Afrikasta ja Lähi-idästä kuin itsestään, jos mikään ei estä. Turvapaikkaturismi ja elintasopakolaisuus ovat kaiken lisäksi organisoitua toimintaa.

Jakojäännöksiksi itsensä kokeneet suomalaiset naiset ovat pariutuneet kehitysmaista tulleiden miesten kanssa, niin kuin myös ne kauniina pidetyt ja liian korkeasti itsensä arvottaneet naiset, jotka ovat joutuneet suomalaisten miesten hyljeksimiksi oman ylpeytensä ja koppavuutensa vuoksi. Osa naisista on saattanut haluta kostaa joitakin kaunojaan suomalaiselle yhteiskunnalle pariutumalla ulkomaalaisen kanssa, ja asiaan liittyvä epäreiluus on saanut suomalaismiesten veren kiehumaan. Samalla naiset ovat käyttäneet myös väestöpoliittista valtaa, sillä rajat ylittävillä pariutumisillaan he ovat muokanneet kansamme geeniperintöä tavalla, joka on rikkonut biologisen rodun, etnisesti määriteltävissä olevan kansan, valtio-opillisesti jäsenneltävissä olevan kansakunnan, juridisen kansalaisuuden ja valtiofilosofisesti voimassa olevan kansallisvaltion välisen ekvivalenssin sekä korrelatiivisen ja luottamuksellisen suhteen.

Islamilla on tässä prosessissa oma tehtävänsä. Eräänä merkkinä islamin ahdasmielisistä seksuaalimoralistisista normeista muslimimiehet suhtautuvat naisiin omistushaluisesti. Islam määrää naiset kaavun alle, mutta muutoin muslimimiehet ovat kokeneet länsimaiset naiset vapaaksi riistaksi. Valkoinen länsimainen nainen on muslimimiehille vapaan seksuaalisen hyväksikäytön kohde, kunnes muslimimies on valloittanut naisen omaisuudekseen. Sen jälkeen nainen velvoitetaan varjelemaan nuhteettomuuttaan kuin nunna kaapunsa helmaa.

Tässä näkyy muslimikulttuurin patriarkaalisuus, jota länsimainen feminismi ja tieteenä esiintyvä agendajournalismi eivät vastusta. Alkeelliselle yhteisölle ominaiseen tapaan mies nähdään muslimien kulttuurissa luontaisesti pidäkkeettömänä olentona, joka toteuttaa viettejään ja vaistojaan. Naisia taas ei suojella, vaan heitä opetetaan vain suojautumaan miesten väkivaltaisuudelta. Islamissa naisten oikeuksista huolehtiminen jätetään heidän omalle vastuulleen, kun taas länsimaisessa feminismissä naisten asema pyritään turvaamaan julkisen vallan interventiolla. Feministien halu tavoitella lisää maahanmuuttoa isla-

milaisista maista muodostaakin vakavan ristiriidan heidän omaan ajatteluunsa, mutta silti he jatkavat islamin levittämistä, koska heille näyttää olevan tärkeämpää osoittaa mieltään länsimaista yhteiskuntaa ja valkoisia miehiä kohtaan kuin turvata omat oikeutensa.

Kaavun alle pakotettuina naiset ovat varmaankin feministien toivomalla tavalla ”turvassa”, mutta he eivät ole enää eroottisimmillaan, mikä saattaa luoda paineita muslimimiehille. Tämä estoisuus ja libidoenergian patoutuminen puolestaan voivat selittää muhamettilaisessa kulttuurissa usein nähtyä seksuaalista aktiivisuutta. Länsimaiset naiset puolestaan antautuvat tähän kieroon vuorovaikutukseen osoittaakseen *länsimaisia miehiä* kohtaan omaa epävarmuuttaan, joka johtuu siitä, että he eivät lopultakaan tiedä, mitä he tekisivät länsimaisen liberalismin heille myöntämällä vapaudellaan.

Väitteeni on, että islamofilia ja feminismi liittyvät olennaisesti monikulttuurisuuden ideologiaan, internatsismiin ja uuskommunismiin, niin kuin seksuaaliset motiivit yleensäkin pohjustavat poliittista toimintaa ja ovat kaiken poliittisen liikehdinnän taustalla. Tämän yhteen kietoutuneen prosessin kirvelevä tulos on yhteiskunta, jossa länsimainen liberalismi kärsii katkeran tappion.

Ennen vanhaan yhteiskunta pyrki turvaamaan sen, että ketään ihmistä ei pidelty pahoin eikä keneltäkään viety päätä. Nykyisin feministit vaativat yhteiskuntaa suojelemaan itseään mikroskooppisen pieniltä eleiltä, kuten katsomiselta tai seksin ehdottamiselta, mutta samaan aikaan feministien verukkeilla Eurooppaan on tuotu muslimilaumoja, jotka ovat tehneet moninkertaisesti seksuaalirikoksia kantaväestöhin verrattuna. Johtopäätökseni onkin: media, poliittinen vihervasemmisto ja yhteiskuntatieteilijät koettavat kiinnittää huomiota vähäpätöisiin ”tasa-arvo-ongelmiin” vain peittääkseen näkyvistä sen järisyttävän mullistuksen, jonka maahanmuutto tuottaa väestöpolitiikassa ja seksuaalipolitiikassa. Rasismista ja epätasa-arvosta keuhkoavat uutiset ovat siis lopultakin vain peittely- tai syytöstarkoituksessa esitettyjä vastauutisia.

Median, tieteen ja tiedonvälityksen kannalta uskontokritiikki olisi tärkeää länsimaisen rationalismin voimissa pitämiseksi. Islamin vastustamisen tulisi olla olennainen osa haluamme säilyttää suomalainen kulttuuri. Sen sijaan nykyisin informaatioala tekee kaikkensa puolustellakseen irrationaalista uskontoa, joka muodostaa vakavan esteen myös tiedotusvälineiden omalle vapaudelle. Onkin ollut sangen epäviisasta päästää maahan suuria määriä täysin vieraista kulttuureista tulevia miehiä, jotka ovat jo valmiiksi turhautuneita ja aggressiivisia. Lisäksi heitä on täällä vastassa kantaväestöön kuuluvien ja työttömyydestä sekä toimeentulo-ongelmista kärsivien miesten joukko. Välinpitämättömimpienkin sosiaalipoliitikkojen pitäisi ymmärtää, että sellaisesta perusyhtälöstä ei voi syntyä mitään hyvää.

Mikäli islam keksittäisiin nyt, se nähdäkseni tuomittaisiin ihmisoikeuksien vastaisena. Siksi on vastenmielistä katsella sitä innostusta, jolla valtamedia silottelee islamin kaapuun tulleita ryppyjä ja feministit innosta kiljuen huutavat päätään hiekka-aavikoilta tulleen uskonnon pölkylle.

11.9. Media-alan naisistuminen ja hysteria

Valtamedian pyrkimykset jakaa julkisuutta ja artikulaatioresursseja sukupuolten kesken ovat myös täysin vääristyneitä sekä lehdissä että kirjankustantamoissa. Kun Helsingin Sanomien toimittajat alkoivat laskea lehtensä sivuilla julkaistujen naisten ja miesten kuvia sekä totesivat, että miesten kuvia on enemmän, toimitus ilmoitti jatkossa pyrkivänsä jul-

kaisemaan molempia yhtä paljon.[520] Toimittajat eivät ilmeisesti ottaneet huomioon, kuinka paljon julkisuutta ja ilmaismainosta naiset saavat *naistenlehtien* kansissa ja sisäsivuilla – myös ja etenkin Sanoma Oyj:n kuvalehdissä.

Kyseessä oli kepulikonsti naistilaajien kosiskelemiseksi, mutta muutoin Helsingin Sanomien kannanotto oli älytön. Siinä sivuutettiin kokonaan esillepanon journalistiset syyt, toisin sanoen se, että julkaisemisen perusteena tulisi olla henkilön tai tapahtuman uutisarvo tai yhteiskunnallinen merkitys eikä sukupuoli. Toimituksen mielipide oli yhtä hullunkurinen kuin eräiden feminististen koulumestarien taannoinen vaatimus, että historian ja luonnontieteiden koulukirjoissa pitäisi esitellä yhtä kattavasti naisia ja miehiä,[521] vaikka niin historian kuin luonnontieteidenkin merkkihenkilöistä suurin osa on ollut miehiä. Siihen taas ovat johtaneet monet sukupuolten taidoissa ja kyvykkyydessä sekä historiassa vaikuttaneet syyt, joiden kosmeettinen korjailu naisia esille nostamalla johtaisi silkkaan historian vääristelyyn. Mutta Helsingin Sanomat haluaa vääristää myös nykypäivää asioiden uutisarvosta riippumatta. Tämä kertoo toimitusten ajautumisesta naisten valtaan.

Kuva 3: Naiset hallitsevat kuvalehtijulkisuutta kohteina ja tekijöinä.

[520] Helsingin Sanomat toimittajiensa Erja Yläjärven ja Anu Ubaudin jutussa ”Naisten osuus HS:n jutuissa on kolmannes, ja se on liian vähän – Sitoudumme edistämään tasa-arvoa, laskuri kertoo HS:n tilanteen reaaliajassa” 8.3.2018. Olisiko taistolaisfeministien pitänyt perustaa Valvontakomissio tasa-arvoa mittailemaan?

[521] Helsingin Sanomat kirjoitti 10.9.2010 jutussaan ”Tutkimus: Miessukupuoli hallitsee oppikirjoja” Helsingin yliopiston opettajankoulutuslaitoksella tehdystä ja Opetushallituksen tilaamasta selvityksestä, jossa valiteltiin, että koulujen matematiikan ja historian oppikirjoissa esiintyy ”huomattavan vähän aikuisia naisia”. Juttu perustui Liisa Tainion ja Tiina Teräksen julkaisuun *Sukupuolijäsennys perusopetuksen oppikirjoissa* (2010). Arvostelin agendajournalismia ja sen takana olevaa tendenssitutkimusta kirjoituksessani ”Matikankirjat naistenlehdiksi?” 10.9.2010 (teoksessani *Valhe kaatuu*).

Eräs tyylillinen muutos nykyjournalistiikassa on hysterian lisääntyminen. Sana ”hysteria” merkitsee alun perin ’kohtua’ (kreikan kielen sanasta *hystera*), ja sillä viitattiin naisten hermostuneisuuteen, jonka luultiin johtuvan kohdun liikkumisesta. Hysteria liittyy tunneperäiseen naiselliseen ajatusmaailmaan ja toimintapiiriin myös nykyisin. Yhteiskunnallisen keskustelun ajautuminen jatkuvasta hysteriasta kärsivään mielipiteiden vellontaan on merkki naisten vallankäytöstä median ja julkaisutoimen piirissä.

Käsitykseni on, että media-alalla ei olisi päädytty nykyisen kaltaiseen hysteriaan, jos lehdistö, kirjallisuudentutkimus ja -opetus sekä kustannusala eivät olisi läpikotaisin naiseutettuja. Kun julkaisupäätökset tehdään kirjankustantamoissakin naisten logiikalla, ei ole mikään ihme, että läpi päästetään Sanomien toimittajana toimineen Riku Rantalan tapaisten rabulistien teoksia, joita kannetaan rekkalavallinen supermarkettien sisäänkäynnin pieleen niin, että kävijät voisivat poimia niitä ostoskärryihinsä. Samoista kasoista löytyvät sekä feministien, jääkiekkoilijoiden että poptähtien teokset ja Ville Haapasalon matkakirjat, mikä kertoo mediajulkisuuden tavasta luoda kirjallista julkisuutta. Kirjallisista syistä tai ansioista ei kyseisenlaisia teoksia olisi syytä lainkaan julkaista.[522]

Se, että yhteiskunnallinen kirjallisuus on valtaosin feminististä ja miehille tarjotaan vain joko arkaistista sotahistoriaa tai viihteellistä lätkäkirjallisuutta, paljastaa että valtaa kustantamoissa käyttävät feministiset naiset ja heille kuuliaiset miehet. Tämän käänteisvaikutuksena kustantamot eivät julkaise nykyisin sellaista miesten tekemää yhteiskuntafilosofiaa, jossa edustetaan kansallismielisyyttä ja arvostellaan monikulttuurisuutta, maahanmuuttoa ja feminismiä. Mikäli joku niin tekee, hänet karkotetaan feministien raivolla kustantamoista ja kirjamessuilta.

Miehille ominainen harkitsevuus ja suhteellisuudentaju eivät olisi koskaan johtaneet nykyisenkaltaiseen sensuroivaan ja ilmiannoista sekä kavalluksista koostuvaan menettelytapaan, joka on ominaista myös Facebookille ja Twitterille. Myös perinnemedia ja kustantamot suhtautuisivat maltillisemmin eri mieltä oleviin ihmisiin ja toleranssikyky olisi parempi, mikäli toimituksissa työskentelisi kokemuksen viisastamia ja arvostelukykyisiä miehiä halpojen nuorten naisten sijasta. Nykyisin ne ovat feminismin linnakkeita. Kognitiivista moniselitteisyyttä sisältäviin asioihin ja erimielisyyksiin reagoidaan mediassa, kustantamoissa ja feminismin pääkonttorissa, yliopistossa, epä-älyllisillä ja tunteenomaisilla tavoilla, ja kriittisyys yritetään kääntää ”häirinnäksi”. Arvostelua ei pysähdytä ajattelemaan, vaan se tuomitaan suorasukaisesti ”rasismina” tai ”loukkaavana”. Tiedemiehiltä vaaditaan lännenelokuvista tuttua naistenpalvontaa ja uusherrasmiesmäisyyttä, jotka edellyttävät asioiden sopeuttamista jo ennestään sovittuihin käsityksiin, hallintoretoriikkaan, ”soveliaaseen puhetapaan”, poliittiseen korrektiuteen tai Suomen Sosialidemokraattisen puolueen ohjelmaan. Itsehillintää ja -kriittisyyttä ei esiinny lainkaan.

Kaikki ei tietenkään johdu vain naisten asennoitumisesta, ja onneksi on paljon myös arvostelukykyisiä naisia, mutta *hysteria* johtuu *feminismistä* ja sen takana piilevistä valheista, jotka ovat neuroosien ja paniikkikohtauksien taustalla. Myös suuri filosofi Friedrich Nietzsche kirjoitti olleensa ennen pääteoksensa julkaisemista levoton kuin elefanttinaaras (*ein Elephanten-Weibchen*), jonka pitäisi pian synnyttää.[523]

522 Analysoin julkaisupolitiikan sukupuolittuneisuutta blogikirjoituksessani ”Miehet ja naiset syrjäytymiskilpailussa” 18.6.2010 (teoksessani *Valhe kaatuu*).

523 Friedrich Nietzsche teoksessaan *Ecce Homo* (1888 [2002]) kuvatessaan teoksensa *Näin puhui Zarathustra* synnytystuskia (s. 106).

Raivokkuuden lisääntyminen sosiaalisessa mediassa, tiedotusvälineissä ja tieteiden piirissä vaikuttaakin johtuvan siitä, että kieriskelijöiden sisäpuolella on jotakin, joka pyrkii ulos. Valheiden muureihin on tullut murtumia, ja myös vihervasemmistoa vaivaa halu tunnustaa totuus ja todellisuus sellaisina kuin ne ovat.

Tässä mediatutkimuksessa ei ole kuitenkaan mahdollista käsitellä kustantamoissa harjoitettavaa kirjallisuuden julkaisupolitiikkaa enempää varsinkaan kaunokirjallisuuden osalta. Tosin kaunokirjallisuutta ja tietokirjallisuutta on entistä vaikeampi erottaa toisistaan, sillä molemmat näyttävät olevan nykyisin fiktiota.[524]

Tämän luvun keskeiseksi johtopäätökseksi muodostuu, että Helsingin Sanomien lukijasuhde ja lehden tapa tehdä feminististä propagandaa muistuttavat Alien-elokuvista tuttua *face huggeria*, joka hyppää imukuppimaisesti uhrinsa naamalle kuteakseen lastinsa tämän nieluun. Kuinka feministisen sisarellista!

---

[524] Erään näytön faktojen ja fiktion hallitsemattomasta sekoittumisesta tarjoaa Teos-kustantamon julkaisema Aleksanteri Kovalaisen romaani *Kansallinen herätys* (2019), jossa nuori mies Zebedeah Kiukkonen innostuu Kansan Kita -nimisestä järjestöstä havaittuaan maahanmuuton ongelmat ja liberaalin median valheet. Mutta tästä ei seuraakaan viisastumista, vaan jo kirjan takakannessa tarjoillaan varoituksia ”fasismin noususta” ja ”kansallismielisyyden välittymisestä valtionpolitiikkaan”. Eipä ihme, että kirjailijan esikoisteos oli nimeltään ”Mädän elämän alkeet”.

Tämän tutkimukseni luvuissa 6.3., 7.2.7., 9.3. ja 10.6. lausutun lisäksi olen arvostellut kirjankustantamojen julkaisupolitiikkaa muun muassa blogikirjoituksissani ”Kust’antaja: kirjailijan perskorkki?” 16.11.2007, ”Sherry Jones ja Medinan jalokivi” 31.8.2008, ”Viva Finlandia!” 14.11.2008 (teoksessani *Sensuurin Suomi*), ”Kirjallisia köllähdyksiä” 26.10.2009, ”Finlandiasta Wunderbaumiin” 26.11.2009 (teoksessani *Kansanvallan varkaat*), ”Kireää kirjallisuuspolitiikkaa” 17.6.2010 (teoksessani *Valhe kaatuu*), ”Laskukoneet pähkinänsärkijöinä” 20.12.2013 (teoksessani *Minuutti on mennyt*), ”Poliittisesti korrektit Finlandiat” 27.11.2015, ”Kirjojen missikisat pahinta populismia” 24.11.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*), ”Svenlandia-rangaistukset lukijoille” 29.11.2017 (teoksessani *Vastahankaan*) ja ”Islamkirja loppui kaupasta kuin hehkulamput sosialismista” 15.4.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).

12. Intersektionaalisuutta, identiteettipolitiikkaa ja median klustereita

Edellisessä luvussa totesin, että media on tehnyt sukupuolella politikoimisesta keskeisen välineen yleispoliittisten asenteiden ajamiseen ja ilmaisemiseen. Feministiset toimittajat ja media pyrkivät muovaamaan poliittista todellisuutta naisten oletettujen etujen ja poliittisen vihervasemmiston valtapyrkimysten mukaisiksi, vaikka ne olisivat heille itselleen tai kansallisvaltiollemme vahingollisia. Vihervasemmisto pyrkii vetoamaan poliittisen feminisminsä lisäksi myös kahteen tieteellisesti kiistanalaiseen ajattelutapaan päämääriään edistääkseen: intersektionaalisuuteen ja identiteettipolitiikkaan. Niiden tuloksena syntyy klustereita, eli taisteluhautoja ja poteroita.

Sana ”intersektionaalisuus” tulee latinan kielen sanoista ”*inter*”, joka merkitsee ’keskuudessa’, ja ”*sectio*”, joka merkitsee ’jaksoa’. Suomen kieleen intersektionaalisuuden käsite on välittynyt englanninkielisestä keskustelusta, jossa sanalla ”*intersectonality*” viitataan ’ryhmien välisyyteen’. Ajatussuunta on lähtöisin mustan yhdysvaltalaisen naisjuristin Kimberlé Williams Crenshaw’n näkemyksistä, ja se on voimakkaiden eturyhmäpyrkimysten läpäisemä.[525] Hänen mukaansa olisi syytä tutkia etnisten ryhmien ja sukupuoliryhmien sisäistä erilaisuutta sekä yksilöiden asemaa niissä. Nykyisin intersektionaalisuudella tarkoitetaankin ristiriitatilanteita, joita yksilöt saattavat kokea kuuluessaan yhtä aikaa moneen keskenään erilaiseen arvo- tai intressiryhmään sekä kohdatessaan ristipaineita oman viiteryhmänsä sisällä. Niinpä intersektionaalisuuden yhteydessä puhutaan löyhästi risteytyksistä tai risteymistä.

Filosofisesti katsoen intersektionaalisuuden tutkiminen ei ole sen kummempaa kuin *väliinputoajaryhmien* tai -yksilöiden tutkimista. Ajattelutavan sosiaalitieteellinen nerokkuus on pelkkien yksinkertaisten joukko-opillisten ympyröiden piirtelemisessä. Intersektionaalinen lähestymistapa on ollut suosittua vähemmistötutkimuksen piirissä, ja erityisesti se kuumottaa seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen tutkijoita sekä feministejä. Intersektionaalisuuden käsitettä ei kuitenkaan käytetä enää pelkästään tieteelliseen selittämiseen, vaan siitä on tehty poliittisen retoriikan väline, jonka kautta valaistaan tiettyjä todellisia tai kuviteltuja yhteiskunnallisia ristiriitatilanteita samalla, kun eräät toiset jätetään kokonaan huomiotta, vaikka niiden sisältämät ristiriidat ovat ilmeisiä.

[525] Intersektionaalisuuden käsitteen otti käyttöön Kimberlé Williams Crenshaw Chicagon yliopistossa vuonna 1989 pitämässään esitelmässä “Demarginalizing the intersection of race and sex – A black feminist critique of antidiscrimination doctrine, feminist theory and antiracist politic”, jossa hän väitti, että mustat naiset eivät voi tulla ymmärretyiksi erikseen mustina eivätkä naisina, vaan suhtautumisessa heihin molemmat syrjintäominaisuuksiksi väitetyt piirteet vahvistavat toisiaan.

Sosiaalitieteilijät esimerkiksi kaivelevat esille ristiriitoja, joita he väittävät näkevänsä perussuomalaisten naisten tavassa kiistää olevansa feministejä.[526] Samat sosiaalitieteilijät eivät toisaalta näe ristiriitoja vihreiden naisten halussa tukea islamin leviämistä, vaikka islam vaurioittaa feminismin saavutuksia länsimaissa ja haastaa voimakkaasti myös feministien omat tasa-arvopyrkimykset.

Intersektionaalisuuden käsitteen käyttäjät keuhkoavat kyllä väsymättömästi, että rasismi ja seksismi liittyvät toisiinsa, mutta he eivät täsmennä, missä merkityksessä ja millä tavalla. Voidaan kenties väittää, että ruskeat tytöt ovat kolminkertaisesti alistettuja ollessaan lesboja, kun yhdestä suunnasta ajaa päälle luokkaperustainen rotusorto, toisesta sukupuolinen rasismi ja kolmannesta vielä seksuaalivähemmistöjen alistaminen. Mutta yhtä hyvin tai paremmin voitaisiin väittää, että moraalifilosofisen ansaintaperiaatteen näkökulmasta yksikään noista ”objektiivisina” pidetyistä syrjintäominaisuuksista (rotu, sukupuoli, seksuaalinen suuntautuminen) ei sinänsä aseta estettä ihmisen luokkanousulle eikä toiminnalle esimerkiksi autoteollisuutta toimitusjohtavana mustana naispuolisena lesbofeministinä.

Ideologisen kahleen asettaakin *intersektionaalinen ajattelutapa itse* pitäessään kyseistä asemaa vakavasti ristiriitaisena. Sama pätee marxilaiseen luokkateoriaan myös laajemmin sen muodostaessa uskomusjärjestelmän, josta itsestään on tullut alistava rakenne. Sen edustamaan valitteluun verrattuna voidaan esimerkiksi Perussuomalaisten Naisten julistukset, että he eivät *tarvitse* luokkateoreettista feminismiä,[527] nähdä vapauttavina ja naisemansipaatiota edistävinä.

12.1. Intersektionaalisuutta ja identiteettipolitiikkaa käytännössä

Intersektionaalisuuden käsite on kuorrutettu sosiologisella sanamagialla, jonka tuloksena intersektionaalisuuden tutkijat eivät itsekään oikein pysty kertomaan, mitä he tekevät. Lisäksi kyseinen ajattelutapa on erittäin puolueellinen kohdevalaistessaan vain syrjintäilmiöiden tiettyjä puolia. Sosiaalitieteissä on uhrattu paljon aikaa, vaivaa ja rahaa esimerkiksi sen selvittelyyn, millaisessa asemassa elävät ne musliminaiset, jotka haluaisivat liittyä naisten vapautusliikkeeseen mutta jotka eivät koe voivansa tehdä niin uskontonsa asettamien rajoitusten vuoksi – tai millaisia ristiriitoja potevat ne pakolaisina maahamme tulleet homomiehet, jotka ovat muslimeja mutta joita heidän oma uskontonsa kehottaa kieltämään seksuaalisuutensa. Sen sijaan vähemmän huomiota on kiinnitetty esimerkiksi siihen, mitä asioista ajattelevat vaikkapa ne länsimaalaiset homomiehet, jotka eivät pidä järkevänä samastua homojen asianajajana näyttäytyvään vihervasemmistoon poliittisista syistä mutta joita vihervasemmisto taivuttelee hyväksymään maailmaa syleilevän tasa-arvopolitiikkansa maksuksi siitä, että vihervasemmisto julistaa ajavansa seksuaalivähemmistöjen asioita.

---

[526] Ks. esimerkiksi Katarina Petterssonin artikkelia “Ideological dilemmas of female populist radical right politicians” *European Journal of Women’s Studies* -lehdessä (December 24, 2015).

[527] Näyttöä perussuomalaisten naisten vapautusliikkeestä antoivat Riikka Slunga-Poutsalo Suomen Kuvalehden jutussa ”Perussuomalaisten uusi puoluesihteeri Riikka Slunga-Poutsalo ei ole feministi” 6.7.2013 ja Perussuomalaisten varapuheenjohtaja ja presidenttiehdokas Laura Huhtasaari Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Nykyajan feminismi on pelleilyä” 7.3.2018. Näiden naisten argumentit ovat olleet niin vastaansanomattomia, että ei ole ihme, miksi sekä media että tutkijat ovat tarrautuneet heidän näkemyksiinsä kuin kevätpörriäiset liimapaperiin.

Tuskin lainkaan on intersektionaalisuuden yhteydessä pohdittu sitä, miten asemansa ymmärtävät tavalliset suomalaiset keski-ikäiset duunarimiehet, siis he, jotka kokevat, että heidän ammattitaustansa velvoittaisi heitä kuulumaan vasemmistolaiseen ay-liikkeeseen, mutta jotka eivät voi hyväksyä vasemmistopuolueiden harjoittamaa maahanmuuttopolitiikkaa, jonka tuloksena ulkomainen halpatyövoima tulee syömään heidän leipäänsä. Siinä olisikin pohdittavaa perinteisille vasemmiston kannattajille.

Kaikissa edellä mainituissa tapauksissa on kyse eri ryhmiin kuulumisen ristiriidoista tai ristiriidoista saman viiteryhmän sisällä, eli intersektionaalisuudesta. Tieteellisessä tutkimuksessa intersektionaalisuudesta puhutaan kuitenkin yleensä vain feminismin, seksuaalivähemmistöjen, ”rodullistamisen” tai sukupuoltentutkimuksen yhteyksissä. Aiheiden painottuminen noiden helposti tarjolla olevien ongelmien pohtimiseen on tiedepoliittinen valinta. Puhumalla äänekkäästi ruskeiden tyttöjen tai homoseksuaalisten pakolaisparkojen ongelmista korostetaan heidän uhristatustaan.

Eri viiteryhmiin kuulumisen pohjalta tehdään sitten identiteettipolitiikkaa, jossa tiettyyn ryhmään kuuluminen pyritään asettamaan argumentatiivisen ajattelun edelle. Hyväksi huonoksi esimerkiksi siitä käy vihervasemmistolaisten puolueiden seksuaalivähemmistöiltä vaatima sitoutuminen edistämään kaikkien vähemmistöjen asioita, vaikka nuo muut vähemmistöt olisivat laittomia maahanmuuttajia – ja täysin riippumatta siitä, että tänne tulleilla ei olisi mitään henkilökohtaista tekemistä suomalaisten seksuaalivähemmistöihin kuuluvien ihmisten kanssa. Seksuaalinen tasavertaisuus Seta ry onkin tehnyt perin kieroa politiikkaa pyrkiessään myymään suomalaiset homot sekä heidän yhteiskunnallisen arvostuksensa maahanmuuttopolitiikan lunnaaksi ja kompromettoimaan homojen oman rationaliteetin hintana vihervasemmiston politikoinnista maahanmuuttajien hyväksi. Nostaessaan sateenkaarilipun Suomen lipun yläpuolelle Seta on osoittanut, että se on ylirajaista pariutumista markkinoiva maahanmuuttojärjestö eikä suomalaisten seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen järjestö, ja media on mennyt tämän politiikan edistämiseen täysin palkein mukaan.[528]

Käytänkin Setan ja poliittisen vihervasemmiston vispilänkaupasta *kompensoivan suvaitsevuuden* nimeä. Poliittinen vihervasemmisto odottaa seksuaali- ja sukupuolivähemmistöiltä kannatusta hyvitykseksi siitä, että se on asettunut edustamaan homojen sinänsä vähäarvoisiksi kokemia ja pelkästään muodollisia ”oikeuksia”, kuten avioliittoa (jolle useat homot eivät anna suurta arvoa pitäessään aviolittoa pelkkänä kirkon ja julkisen vallan kontrolli-instituutiona). Kompensoiva suvaitsevuus on merkinnyt homojen käyttämistä vaalikarjana, jonka vihervasemmisto toivoo äänestävän itseään kiitokseksi siitä, että vihervasemmisto ajaa ”sosiaalista tasa-arvoa” kansalaisuudesta, alkuperästä ja ansioista riippumatta aivan kaikille mistä tahansa maailmankolkasta tänne luvatta ja kutsumatta saapuneille. Vihervasemmisto ja huvitteluliberaali oikeisto ovat vetäneet homot niin räike-

---

528 Olen käsitellyt Setan harjoittamaa politiikkaa ja sen mediasuhdetta blogikirjoituksissani ”LGBT-oikeuksien kehittäminen pysähtyi maahanmuuttoon” 16.5.2012 (teoksessani *Minuutti on mennyt*), ”Miten Seta vaikeuttaa suomalaisten homojen asemaa?” 8.12.2015, ”Islam ja homot kuin tuli ja vesi” 13.6.2016, ”Islamin säilä sivaltaa seksuaalivähemmistöjä – Oikeasti” 18.6.2016, ”Sateenkaarilippu on punavihreä” 2.7.2016, ”Miksi erosin Setasta?” 23.12.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*), ”Gay-gaala jakaa homot pyhiin ja pahoihin” 31.1.2017, ”Tom of Finlandin uusrenessanssi – Suosion selityksenä miesten kapina” 15.2.2017, ”Seksuaalivähemmistöt ja etniset vähemmistöt sekoitetaan kirjallisuudessa” 17.5.2017, ”Seta hyödyntää assosiaatioharhaa” 1.7.2017, ”Seta hätäilee pakolaisten puolesta – Ei armoa suomalaisille” 30.10.2017, ”Sukupuolta ei voi sensuroida” 28.12.2017 (teoksessani *Vastahankaan*) ja ”Kaikki keinot käytetään – Seksuaalisuudesta ja intersektionaalisuudesta” 30.10.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).

ästi maahanmuuton puolustelun välineiksi, ettei mikään ole nykyään helpompaa, luontevampaa ja ristiriidattomampaa kuin olla perussuomalainen homo.

Argumenttia voidaan laajentaa siten, että on väärin niputtaa kansallisten vähemmistöjen edustajia yhteen tavalla, joka mahdollistaa heidän käyttämisensä haittamaahanmuuton tai muiden epäisänmaallisten tai yhteiskuntaamme vahingoittavien tarkoitusperien edistämiseen. Tämän klusteroimisen keskellä ei ole vaivauduttu analysoimaan ”intersektionaalisesti” sitä, kuinka pelkkä vähemmistöominaisuus mielletään tärkeämmäksi tai ryhmää enemmän yhteen sitovaksi ominaisuudeksi kuin kuuluminen suomalaisten ihmisten omaan viiteryhmään, eli kansakuntaan. Monet suomalaiset vähemmistökansalaiset joutuvatkin tällaisessa tilanteessa helposti suurten kognitiivisten ja emotionaalisten haasteiden eteen. Heidän olisi valittava, kumpaa pitää tärkeämpänä: heille opetettua yhteenkuuluvuutta ventovieraiden ja laittomasti maahan pyrkivien ihmisten kanssa, vai alkuperäistä yhteenkuuluvuuttamme oman kansakunnan kanssa, kuulummepa tai emme kuulu mihin tahansa vähemmistöryhmittymään. Kansallismielinen identiteettipolitiikka puuttuu, tai sitä sorretaan.

Vaihtoehtona intersektionaaliselle, vähemmistöominaisuuksia korostavalle ja yhteiskuntaa hajottavalle politiikalle voitaisiinkin etualalle nostaa kansakunnan yhteinen nimittäjä: kuuluminen samaan kansaan. Perustelut tälle omalle *antikategorisoivalle* ja *synteettis-integroivalle* ajattelulleni ovat seuraavat:

1) On tärkeää, että yhteiskuntamme pysyy kulttuurisesti yhtenäisenä ja että maassamme säilyy liberaali länsimainen vapaus, eikä islamin leviämisen myötä tuleva ahdasmielisyys ala vaikeuttaa elämäämme. Moniarvoisuus on mahdollista yhdessäkin kulttuurissa, kun taas monikulttuurisuudessa vapaudet kuoleentuvat suvaitsevuuden vaatimuslistan vuoksi.

2) Mikäli pitää valita laittoman maasta toiseen hyppelehtimisen ja tiukan rajapolitiikan välillä, on valittava maahanmuuton rajoittaminen, sillä se on suomalaisten ihmisten etujen mukaista.

3) Vierasperäiset eivät muodosta mitään sellaista ryhmää, jolla olisi oikeus siirtyillä pakolaisina tai turvapaikanhakijoina maasta toiseen ja saada kansalaisuus sieltä, minne sattuvat asettumaan.

4) On väärin klusteroida suomalaisia vähemmistöryhmiä tai eri kansalaisryhmien jäseniä samoihin kategorioihin ja vaatia, että yhteen ryhmään niputtaminen herättelisi esiin joitakin velvollisuudentunteita pelkkien muotoseikkojen, kuten ”solidaarisuuden” tai ”suvaitsevuuden” perusteella.

Miten sitten suhtautua intersektionaalisen ajattelun yhteen hedelmään, eli identiteettipolitiikkaan, jolla tarkoitetaan viiteryhmien mukaan jäsenneltyä eturyhmäpolitiikkaa? Intersektionaalisen identiteettipolitiikan kautta vihervasemmisto ajaa yleiskommunistista rajattoman maailman ihannetta, ja sen välineenä käytetään vähemmistöryhmien oletettua katkeruutta, jonka toivotaan toimivan eripuran lietsomisen välineenä kansallisvaltioissa.

Sen sijaan kansallismielisessä antikategorisoivassa ja synteettis-integroivassa identiteettipolitiikassa suomalaisuus ja kansakunnan yhteinen etu asetetaan viiteryhmien varassa tapahtuvan politikoinnin edelle. Kansaan kuuluminen muodostaa tällöin ”yhteisen nimittäjän” kaltaisen arvo- ja intressiperusteen valtion keskeisen tehtävän, eli kansakunnan edunvalvojana toimimisen, suorittamiseksi. Valinta näiden asennoitumisten välillä ei ole edes erityisen vaikeaa, kuten intersektionaalisuuden tutkijat usein valittelevat, vaan sangen luonnollista ja helppoa, sillä kansakunnan yhteinen etu on aina muita isompi asia.

12.2. Miten feministinen ”tiede” sytytti median heimosodan?

Intersektonaalisuus ja identiteettipolitiikka tarkoittavat käytännössä etu- ja viiteryhmäpolitiikkaa, joilla ohitetaan sisältöargumentteja sekä mediassa että tieteessä. Tiukasti ottaen minkä tahansa ryhmän jäsenyyteen vetoaminen relevatin argumentaation sijasta on virhepäätelmä, jonka tueksi vedotaan *ad hominem* tai *ad hoc* -tyyppisiin retorisiin väittämiin, mutta joissakin tapauksissa se voi olla perusteltua kansallisen edun suojelemiseksi.

Kun intersektionaalisuudesta ja identiteettipolitiikasta on tehty tieteellisen menetelmän kaltaisia lähestymistapoja sosiaalitieteisiin, on tämä puhtaasti poliittinen argumentaatio pudonnut lahjana vihervasemmistolaisen toimittajakunnan käsiin. Asia on median kannalta olennainen, sillä valtapodiumin kultamitalikorokkeella seisovat toimittajat käyttävät hyväkseen sekä poliitikkoja että tieteenharjoittajia, joita ei voida enää erottaa toisistaan.

Edunvalvonta saattaa olla ymmärrettävää ja hyväksyttävää politiikassa ja mediassa, mutta ei tieteessä. Yhdysvaltainjuutalaisen sosiaalipsykologin, Jonathan Haidtin, mukaan intersektionaalisuutta opetetaan yliopistoissa nyt tavalla, joka kylvää vastakkainasetelmia eikä pura niitä, kuten väitetään. Esimerkiksi kaksiarvoista sukupuolieroa *kiistävien* feministien *vetoaminen* naiseuteen aina, kun se edistää heidän oman viiteryhmänsä etua, luo nais–mies-vastakkainasettelua.[529] Haidtin mukaan intersektionaalinen ajattelutapa lietsoo esiin heimosotaan erikoistuneita vaistoja ja täyttää nuoret tarkoituksen ja merkityksen tunteella sodassa ”yhteistä vihollista” vastaan. Koska kaikkia harhaisia loukkaantumisia ja väärinkäsityksiä ei voida koskaan poistaa, vallitsee myös yliopistojen kampuksilla ja sosiaalisessa mediassa jatkuva konflikti.

Totuuden sijasta myös yliopistoissa keskitytäänkin nyt etsimään ”sosiaalista oikeudenmukaisuutta” ja ”tasa-arvoa”, minkä tuloksena opiskelijat omaksuvat asioihin *valtapoliittisen* näkökulman. Tällöin jokainen kokee velvollisuudekseen erottua ”pahoista” ihmisistä ja liittyä ”hyviin”, mitä voidaan kutsua (tässä tutkimuksessa omaksumani käytännön mukaisesti) moraaliposeeraamiseksi, hyvesignaloinniksi tai moraalialarmismiksi. Juuri ne johtavat sellaiseen epä-älyllisyyteen, johon feministinen ja vihervasemmistolainen tiede on ajautunut. Sama pätee mediaan, jossa jakautumista valheellisen valtavirtamediaan ja totuudenmukaiseen vaihtoehtomediaan selittää faktajournalismin katoaminen vasemmistopopulistisen ideologian ja subjektiivisen eturyhmäpolitiikan syövereihin.

Asiasta pitää arvostella nimenomaan vihervasemmistoa ja feministejä, sillä intersektionaalisuus ja siihen liittyvä identiteettipolitikointi nojaavat vihreiden, vasemmiston ja feminististen naistutkijoiden arvossa pitämään marxilaiseen *standpoint*-teoriaan, eli näkökulmateoriaan. Sen keskeinen ajatus on, että tiedon analysoimisessa tulee ottaa huomioon analyysin tekijän asema yhteiskunnassa ja että sorretun tai vähemmistöryhmän näkökanta on aina puolueettomampi, totuudenmukaisempi ja oikeutetumpi.

Standpoint-teorian ensimmäisenä muotoilijana pidetään feministifilosofi Nancy Hartsockia. Hän käsitteli marxilaista teoriaa sukupuolten perspektiivistä lisäten siihen objekti-

---

[529] New Yorkin yliopistossa eettisen johtamisen professorina toimiva Jonathan Haidt 15.11.2017 pitämässään Walter B. Wriston -luennossaan “The age of outrage – What it’s doing to our universities, and our country?” Tunnin mittainen luento on nähtävissä Internet-sivulla <https://www.manhattan-institute.org/html/2017-wriston-lecture-age-outrage-10779.html>, ja siitä on julkaistu lyhennelmä myös City Journal -lehdessä 17.12.2017 <https://www.city-journal.org/html/age-outrage-15608.html>.

suhteiden teorian, joka selittää miesten ja naisten erilaisen kokemuksen todellisuudesta. Sen mukaan yksilön suhde todellisuuteen muodostuu yhteiskunnallisen aseman perusteella, eli materiaalinen todellisuus vaikuttaa tietämiseen, eikä sosiaalisesti konstruoidulla ja ”aidolla” todellisuudella ole eroa.

Standpoint-teorian lähtöasetelmaan kuuluu kolme keskeistä väitettä: (1) materia määrittää yhteiskunnallisten suhteiden ymmärtämistä, (2) hallitseva luokka määrää yhteiskunnan materiaalisia suhteita ja siten sen, minkä uskotaan olevan todellista, ja (3) sorrettujen luokkien on saavutettava visionsa luokkataistelulla.[530] Vaikka hyväksyisikin tieto- ja merkitysopillisen näkemyksen, että sukupuolten erilaiset keholliset kokemisen tavat muovaavat merkityksiä sukupuolisidonnaiksi (kuten myös itse ajattelen teoksessani *Enkelirakkaus*), ei pitäisi antautua näkemään sukupuolten erilaisia näkökulmia automaattisesti sortoa, riistoa vai valta-asetelmia sisältävinä. Tiedon ja vallan suhteita painottaessaan näkökulmateoria muistuttaa jonkin verran Michel Foucault’n tietoteoriaa, mutta Hartsockin mukaan hallitsevan luokan näkökulma on *aina* puolueellinen ja vääristynyt, kun taas sorrettujen luokkien näkökulma paljastaa tosiasialliset ihmisten väliset suhteet. Kriittisesti onkin kysytty, kuinka voidaan kritisoida hallitsevan luokan näkökulmaa, mikäli oma näkökulma ei ole sen todempi.[531]

Feministi Sandra Hardingin mukaan sana ”objektiivisuus” tulisi käsittää uudelleen siten, että sillä tarkoitetaan poliittisesti sitoutunutta näkökulmaa ja pyrkimystä tehdä tutkimusta sorretun luokan näkökulmasta. Hänen mukaansa feminismi edustaa objektiivista näkökulmaa ja on tiedollisesti miesten näkökulmaa parempi, sillä naisten näkökulmasta tehty tutkimus on hallitsevan luokan miesten kannalta lähtevää tutkimusta *vähemmän epätotta*, vaikka molemmat ovatkin yhtä lailla sosiaalisesti konstruoituja.[532] Helsingin yliopiston emerituskansleri ja teoreettisen filosofian professori Ilkka Niiniluoto on todennut, että feministinen teoria asettaa naiset etusijalle miehiin nähden ja siten kääntää päälaelleen sovinistisen ajattelutavan, joten Hardingin kanta on ”varsin epäuskottava”.[533]

Lisäksi identiteettipolitiittisessa näkökulmateoriassa sekoitetaan arkipäättelylle tyypillisesti kaksi tarkastelutasoa: mikrotaso ja makrotaso. Mikrotason henkilökohtaiseen kohtaamiseen liittyvältä tasolta (esimerkiksi ylirajaisesta pariutumisesta) koetetaan johtaa periaatteita makrotasolle, jota edustaa valtion ulkopolitiikan taso. Tällöin pienryhmät pyrkivät määräämään valtionpolitiikan suunnan (”raajat auki”). Ulkopolitiikkaa ei voida kuitenkaan tehdä perheterapeuttien logiikalla, vaan makrotason kysymyksistä pitäisi päättää valtionpolitiikan tasolla kansanvaltaisesti, koko kansaa kuunnellen.

Näistä lähtökohdista Jonathan Haidt puolestaan ihmettelee, miksi kriittisiin ja poliittisesti ”epäkorrekteina” pidettyihin puheisiin vastaaminen ahdistelulla ja väkivallalla on yleisintä ”edistyksellisimpinä” pidetyissä huippuyliopistoissa, kuten Yalessa tai Berkeleyssä, ja kysyy, onko juuri niissä sorto pahinta vai kyseinen ajattelutapa levinneintä.[534] Koska kyseiset yliopistot kuuluvat Yhdysvaltain kärkipäähän, voidaan kallistua kannalle, että vääristymässä on kyse pelkästä tieteen politisoimisesta.

---

[530] Ks. Nancy Hartsockin teosta *The Feminist Standpoint Revisited and Other Essays* (1998).

[531] Kristina Rolin artikkelissaan ”Tutkimuksen näkökulmasidonnaisuuden paradoksi” (2005).

[532] Sandra Harding vuonna 1991 julkaistussa teoksessaan *Whose Science? Whose Knowledge? Thinking from Women’s Lives*.

[533] Ilkka Niiniluoto kirjassaan *Totuuden rakastaminen* (2003, s. 271).

[534] Jonathan Haidt edellä mainitussa esitelmässään.

Vielä 1980- ja 1990-luvuilla myös suomalaisissa yliopistoissa opiskelijoita koetettiin kouluttaa kriittiseen ajatteluun ja etsimään monenlaisia näkökulmia mihin tahansa ongelmiin, mutta nykyisenä ”sosiaalista oikeudenmukaisuutta”, ”arvopohjaa” ja ”ihmisoikeuksia” painottavana aikana feministit ja uustaistolaiset oppivat ja opettavat yliopistoissa vain yhden näkökulman: vallan. Haidt sanookin, että tämä ei ole enää koulutusta vaan uskontoa, joka erottaa ihmiset toisistaan tielle vieraantumiseen, ahdistukseen ja henkiseen kyvyttömyyteen, kun jokainen tilanne nähdään ”pahojen” yrityksenä säilyttää etuoikeutensa suhteessa ”hyviin”.[535]

Tätä kautta akateemisesta putkesta ulos tulleet kansalaiset ovat oppineet kohdistamaan pakonomaisen uudistushalunsa kaikkea konservatiivista ja kansallista vastaan erilaisten oikeuksien nimissä. Tosin vapauksien ja oikeuksien vaatiminen tarkoittaa tässä yhteydessä *repressiivistä toleranssia* eli tukahduttavaa suvaitsemista, jonka vallitessa lähes kaikki jälkimarxilaisille vastakkaiset näkemykset ovat vapaata riistaa mustamaalaamiselle, vainoamiselle ja sensuurille. Tukahduttamista on helpottanut Yhdysvaltojen itärannikon yliopistoista Suomeen vuosituhannen vaihteessa rantautunut poliittinen korrektius ja ideologisia tarkoitusperiä varten luotu orwellilainen käsitehirviö: vihapuhe.

Jo tämän tutkimuksen alkupuolella totesin, että 1960- ja 1970-luvuilla vasemmistolla oli vielä jonkinlaisia älyllisiä pyrkimyksiä, jotka johtuivat marxismin tiedettä jäljittelevistä perinteistä. Sen sijaan nykyinen vasemmisto on menettänyt tai luovuttanut käsistään aiemman ”edistyksellisenä” pitämänsä rationalismin, jonka mukaisesti erilaiset prognoosiprofessorit yrittivät suunnitella yhteiskuntaa järkiperäisesti. Tiedon ja ymmärryksen etsinnän vihervasemmisto on korvannut tasa-arvon ja oikeudenmukaisuuden julistuksilla, enkä ole havainnut keidenkään ihmisten olevan niin suvaitsemattomia kuin juuri suvaitsevaisina itseään pitävien itsensä. He ovat ennakkoluuloisia, rasistisia, syrjiviä ja petoksellisia ennen kaikkea omaa kansakuntaansa ja viiteryhmäänsä kohtaan, mutta tarvittaessa keitä tahansa kohtaan, kunhan se tekee heille mahdolliseksi kohottaa oman kuppikuntansa näennäistä moraalipositiota ja haukkua muita. Perimmältään heidän asenteessaan yhdistyvät ritualisoitu aggressio, heimokuntaisuus ja luokkajako sekä heidän omaa henkilökohtaista ajatteluaan leimaava sisäänpäin käpertyvä katkeruus.

12.3. Ilmastopolitiikka ja lasten ristiretki

Mitä merkitystä edellä esittelemälläni intersektionaalisuudella ja identiteettipolitiikalla sitten oikein on informaation muodostamiselle ja jakamiselle? Intersektionaalisuutta, identiteettipolitiikkaa ja median lietsomaa klusteroitumista sovelletaan feministisen naistutki-

---

535 Sama. Foucault'lainen vallan korostaminen on levinnyt tieteistä myös populaarikirjallisuuteen ja kukoistaa erilaisissa elämäntaidonoppaissa, joissa ihmisiä ohjataan ajattelemaan asioista itsekeskeisesti ja joissa omahyväisyydestä sekä oman edun tavoittelusta on tehty hyveitä. Esimerkkejä tarjoavat vaikkapa Juhana Torkin teokset *Puhevalta* (2006) ja *Tarinan valta* (2014) sekä Henrik Fexeuksen kirja *Valtapeli* (2013 [2014]). Kyseisessä kierossa pelissä myös rakkaus voidaan saada näyttämään ”vihapuheelta”, koska tuottaahan sekin vaikuttavaa riippuvuutta.

Kritiikkinä voidaan todeta, että myöskään Foucault'n näkökulmasta ajatellen valta ei ole potentiaali eikä saavutettu asema, josta ihminen onnistuisi parantelemaan tilannettaan muita alistamalla tai kietomalla toiset ihmiset itsensä ympärille. Sen sijaan kyseessä on suhde, jossa todellista valtaa käyttävät nykyisin ne, joita ”vihataan” eniten, ja näin valta onkin niiden luovuttamaa tai tuottamaa, jotka eniten valittavat ”vihapuheesta” ja siten aiheuttavat itse alisteisen asemansa.

muksen lisäksi laajalti myös nykyajan muotitieteissä, kuten ympäristötieteissä, kestävän kehityksen tutkimisessa, kehitysmaapolitiikassa ja ilmastotieteissä sekä -politiikassa.

Saatuaan tietää Facebookissa leviämään lähteneestä ”Climate Strike” -hankkeesta Suomen valtamedia meni innosta kiljuen koululaisten maailmanlaajuisen ilmastolakkopäivän tueksi aivan kuin vallankumous olisi juuri ovella. Helsingin Sanomat julkaisi aiheesta toimittaja Elisa Rimailan kirjoittaman hurmoksellisen rimanalituksen ”Koko maailman ilmastolakko”,[536], ja Yleisradion uutistoimitus hehkutti asiaa toimittaja Anu Leena Koskisen remakassa jutussa ”Ilmastolakko ainakin 27 kunnassa tänään – Lapset saivat opettajan kulkemaan bussilla kouluun: ’Jos tulostan paperia, tulee heti sanomista’”.[537] Tässä kaikessa on kyse intersektionaalisesta ryhmiin jakamisesta ja identiteettipolitiikasta, joka hyödyntää sukupolvien välistä näkemys- ja kokemuseroa.

Sallittaessa lasten ohjata opettajia annettiin hännän heiluttaa koiraa. Lapsiargumentin käyttämistä ilmastopolitiikan välineenä korostaa se, että muutamat ruotsalais- ja norjalaispoliitikot olivat esittäneet ilmastopolitiikan mannekiiniksi nostamaansa 16-vuotiasta tyttöä, Greta Thunbergiä, jopa Nobelin rauhanpalkinnon saajaksi. Aiheesta kirjoitti Yleisradion Internet-sivuilla toimittaja Minna Kurki vastakkainasetteluja lietsovassa jutussaan ”Ilmastoaktivisti Greta Thunberg, 16, ehdolla Nobelin rauhanpalkinnon saajaksi – vastaehdokkaana muun muassa Donald Trump”.[538] Mikäli Facebookissa levinneen ”Climate Strike” -kampanjan keksinyt heppatyttö todella voittaa palkinnon, voidaan helposti sanoa, että se ei johdu hänen ansioistaan ympäristöpolitiikan punahilkkana, vaan median vihasta Donald Trumpia kohtaan.

Todellisuudessa nuorten aktiivisuus ilmentää lasten hyväksikäyttöä aikuisten oman ilmastopoliittisen propagandan välineenä. Nuorten houkuttelu mukaan toimintaan on helppoa, sillä nuoret kokevat karnevaalipäivät ja poissaolon koulusta mukavaksi, ja siten tämäkin tempaus oli vain vertauskuvallinen ja kertoi ilmastopolitiikan takana olevasta huvitteluliberalismista.

Nuoruus on otollista maaperää kaikenlaiselle idealismille, jolle ei ole katetta. Sen takaa loistaa fundamentalismi, joka on viatonta silloin, kun sen pohjana on pelkkä lapsellisuus. Sen sijaan vihreiden ja vasemmiston pyrkimys käyttää hyväkseen nuorten ilmastoahdistusta on härskiä identiteettipoliittista indoktrinaatiota. Se näkyi esimerkiksi Yleisradion nuorisovaalikoneessa, jonka valtiollinen media lanseerasi vuoden 2019 eduskuntavaaleihin. Siinä vastaajia johdateltiin ja suostuteltiin reagoimaan tavalla, joka seuloi vaalikoneesta esiin vihreitä ehdokkaita nuorille ”parhainen sopivina” vaihtoehtoina.[539]

Aiheesta uutisoi Suomen Uutiset Matias Turkkilan kirjoittamassa jutussa ”Yle Kioskin johdatteleva vaalikone on läpimätä – vihreän aktiivin johdolla kyhättiin sakeinta puppua, mitä suomalaisten vaalikoneiden historiassa on koskaan nähty”.[540] Ylen vaalikoneen oli koonnut vihervasemmistolaisista ilmastonmuutos-, ihmisoikeus- ja vihapuheaktivisteista kokoonpantu tiimi, jonka johtoon istutettiin vihreä poliittinen toimija Emmi Nuorgam. Nuorille suunnattu vaalikone vähätteli ja aliarvioi nuorten omaa arvostelukykyä tuputta-

---

[536] Helsingin Sanomat 15.3.2019. Analysoin aihetta blogikirjoituksissani ”’Manaaja’-elokuvan ilmastopoliittinen jatko-osa” (26.9.2019) ja ”Epätäydellisen tiedon ongelma ilmastokeskustelussa” (30.9.2019).

[537] Yleisradion Internet-uutiset 15.3.2019.

[538] Yleisradion Internet-uutiset 14.3.2019.

[539] Yleisradion nuorisovaalikone toimi Internet-osoitteessa <https://vaalibotti.yle.fi/>.

[540] Suomen Uutiset 20.3.2019.

malla poikkeuksellisen voimakkaasti valmista mielipidettä siitä, mikä on oikea vastaus. Vaalikone esimerkiksi lässytti: ”Ekaksi me puhutaan ilmastonmuutoksesta. Tällä videolla näkyy ennuste maapallon lämpenemisestä.” Katsojille näytettiin sen jälkeen minuutin mittainen video, jonka lopussa 64 maata hehkuivat tulipunaisina. Tällä tavoin ahdistelluilta ja pelotelluilta nuorilta kysyttiin siiten, ”mitä mieltä sä oot?”, ja perään heitettiin väitteenomainen kysymys: ”Suomen pitäisi olla edelläkävijä ilmastonmuutoksen vastaisessa taistelussa, vaikka se aiheuttaisikin suomalaisille kustannuksia.”

Vihervasemmistolaisten feministien mieliaiheita, kuten metsien suojelua (eli yksityisen varallisuuden sosialisointia), liharuoan korvaamista kasviksilla, translakia, vihapuhetta ja maahanmuuttoa, koskevan vaalivaikuttamisen tuloksena koneen toivottiin ilmeisestikin täyttyvän vastauksista, joiden tuloksena nuorille seuloutuisi esiin vihervasemmistolaisia ehdokkaita. Tampereen yliopiston ”ihmisoikeustutkimuksen dosentti” Jukka Viljanen hehkutti tulosta tviittauksessaan 14.3.2019 kiittäen tuesta sekä Sitraa että Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvostoa. Puoliksi oppineimmankin rahoitusta nauttivan yliopistotutkijan pitäisi ymmärtää, että kyseisenlaisen johdattelemisen ei pitäisi sisältyä sen enempää tieteelliseen metodologiaan kuin journalismiinkaan.

Suomen Uutiset puolestaan kirjoitti aiheesta jutuissaan ”Yliopistonlehtori Arto Selkälä moittii ankarasti Yle Kioskin nuorille suunnattua vaalikonetta: ’Räikeintä propagandaa, mitä olen Suomessa ennen vaaleja nähnyt’”,[541] ”Yle-pomot eivät halua keskustella nuorisolle rakentamansa vaalikoneen johdattelevasta ja punavihreää propagandaa tarjoavasta sisällöstä”[542] ja ”Perussuomalaisten kansanedustajaehdokas kanteli eduskunnan oikeusasiamiehelle Ylen käyttäjiä johdatelevasta vaalikoneesta – ’Epäasiallista vaalivaikuttamista’”.[543] Selkälän kannanotossa olikin järkeä, kuten yliopistoissa harvinaistuneissa älynpilkahduksissa yleensä on.

Käyty kirjoittelu osoittaa, että Perussuomalaisten puoluemedia toimii kriittisemmin kuin valtiorahoitteinen valtamedia, ja Suomen Uutisten kaltaisella vaihtoehtomedialla onkin tärkeä eettinen tehtävänsä viestinnän kentällä. Yle ei edes vaivautunut korjaamaan virheitään toisin kuin Helsingin Sanomat, joka taipui muokkaamaan omaa eduskuntavaalien 2019 alla puolueelliseksi osoittautunutta vaalikonettaan, tosin vasta kritiikin pakottamana.[544] Yle osoitti saamaansa arvostelua kohtaan tavaramerkikseen osoittautunutta ylenkatseellisuutta, vaikka tutkimukseen perustuva yliopistollinen ”Vaalikoneet 2020” -hanke oli vuoden alkupuolella osoittanut vaalikoneilla olevan paljon tai ratkaisevasti vaikutusta alle 25-vuotiaiden ehdokasvalintaan vuoden 2015 vaaleissa.[545]. Aiheesta kirjoitti kriittisesti myös Keskustan pää-äänenkannattaja Suomenmaa jutussa ”Puolet nuorista äänestäjistä valitsee eduskuntavaaliehdokkaan vaalikoneiden perusteella”.[546]

[541] Suomen Uutiset 28.3.2019.

[542] Suomen Uutiset 26.3.2019.

[543] Suomen Uutiset 23.3.2019.

[544] Helsingin Sanomiin kohdistettiin paljon arvostelua keväällä 2019 lehden rakennettua eduskuntavaalikoneensa sellaiseksi, että se suositteli äänestäjälle ehdokasta pääasiassa puoluekantaisesti eikä ehdokaskohtaisesti. Tämän väitettiin suosivan puolueita, joissa klusteroituminen on vahvaa, kuten Vihreitä ja Feminististä puoluetta. Helsingin Sanomat kuitenkin oikaisi vääristymää korjausvaatimusten edessä sekä tiedotti asiasta toimituspäällikkö Esa Mäkisen kirjoittamassa jutussa ”HS muutti vaalikoneen suositustapaa: uusi algoritmi avattuna ja selitettynä” 18.3.2019. Pyrkimystään vaikuttaa vaaleihin lehti ei korjannut.

[545] ”Vaalikoneet 2020” -tutkimushankkeen Internet-sivut <https://www.vaalikoneet2020.fi/>.

[546] Suomenmaa 25.1.2019.

12.4. Ilmasto-Angstin identiteettipoliittinen metafyysisyys

Ilmastopolitiikkaa tekevää ja vaalikoneita manipuloivaa mediaa vastaan suuntaamani arvostelun merkitys ei ole vain viestinnän todenperäisyyden ja epätodenperäisyyden erottamisessa vaan siinä, mitä intersektionaalinen ja identiteettipolittinen viestintä tekevät ihmisille itselleen. Lapset ja nuoret sopivat ilmastopolitiikan välikappaleiksi kieltämättä hyvin, sillä nuori ihminen on myös yliopistoon tullessaan *tabula rasa*. Hän ymmärtää asiat siten kuin niiden *sanotaan* olevan, eli teesien, ihanteiden ja utopioiden sekä julistusten kautta, ei sellaisina, kuin ne ovat, sillä nuori ei yleensä tiedä millaisia ne ovat elämänkokemuksen ja tietojen puuttuessa. Siksi he uskovat kaiken, mitä vihervasemmistolaiset yliopistotoimijat ja muut Kansojen Isät saarnaavat heille.

Lopulta käy niin, että valittuaan nuoruudessaan vihervasemmistolaiset ihanteet tai tultuaan manipuloiduiksi niillä, nuoret säilyttävät aikuisiksi vartuttuaan asenteensa, sillä he kokevat vaikeaksi tunnustaa erehtyneensä. Näin selittyy myös intersektionaalinen *klusteroituminen:* kyse on aatteessa tapahtuvasta marinoimisesta, joka hyödyntää vahvistusharhaa.

Psykologisesti arvioiden ihmiset pyrkivät vahvistamaan heillä olevia käsityksiä kyseenalaistamisen sijasta. Jos olet valinnut partakoneesi Braunin ja Philishaven välillä, pyrit todennäköisesti etsimään tukea valinnallesi ihan vain todistellaksesi olleesi oikeassa. Kun ihmisestä tulee esimerkiksi braunisti, on *ajattelemisesta* siirrytty *identiteettiin*.

Tällöin ei ole enää kyse siitä, mitä ihminen ajattelee, vaan siitä, *mitä hän on*. Lopulta asiasta tulee *arvovaltakysymys*. Ihmisestä on tullut vihervasemmistolainen, jolle *aate* on tärkeämpää kuin ajattelu. Näin selittyy laaja vetoaminen ”arvoihin”. Kyseessä on oikeasti ideologia, asenne tai aate, jota vahvistetaan *identiteettipolitiikalla*.

Identiteettipolitiikan kautta vihervasemmistolainen aate on ujutettu vähin äänin ja salakavalasti nuorison ihon alle, ja siitä on tehty osa heidän minuuttaan. Kyse on samasta asiasta, kuin jos lämmität hitaasti vettä, ei kattilassa oleva sammakko tajua hypätä kattilasta pois. Mutta jos heittäisit sen suoraan kuumaan veteen, se hyppäisi heti pois sieltä.

Mikäli monikulttuurisuus, vihreys ja kommunismi ovat enemmän ihmisten huulilla kuin heidän sydämissään, miksi sitten vasemmistolla on nykyisin niin paljon valtaa? Kyse ei ole vain ahdistuksen lietsonnan tehokkuudesta vaan nimenomaan identiteettipolitiikan sosiaalipsykologisesta rakentumisesta. Vihervasemmiston kannatus kasvaa median mankelissa, kun media klusteroi ihmiset ryhmiin, ja äänestyskopissa asioista eivät enää päätäkään yksilöt vaan ryhmät. Tämä selittää, miksi vasemmistoa äänestää kolmasosa kaikista, vaikka sosialismin ja kommunismin kannatus on paljon alhaisempaa. Oikeistolaiset puolestaan äänestävät yleensä yksilöinä ja yksilöllisesti, sillä he ovat individualisteja, mikä on oikeistolaisen aatemaailman ja itsemääräämisoikeuden mukaista. Sen sijaan vasemmistolainen media on luonut puoluejärjestelmän ulkopuolisen identiteettipoliittisen sitouttamispropagandan, jolla ihmiset velvoitetaan äänestämään ”niin kuin muutkin” painottamalla kouluissa, työpaikoilla, ay-liikkeessä ja kansalaistoiminnassa, että ”muistathan äänestää sitten vihervassareita”. Näin syntyy Climate Striken kaltaisia joukkoliikkeitä, joiden tuloksena äänestyskopin hiljaisessa yksinäisyydessä ei lipuketta täytä yksilö vaan kollektiivi, jonka mielipide perustuu joukkohenkisyyteen ja laumasieluisuuteen.

Ilmastoargumentti on tosiasiassa vain aasinsilta, jonka kautta nuoria ohjataan vihervasemmistolaisen aatteen piiriin, uskomaan, että kaikesta pitää päättää kollektiivisesti. Ajattelutapa sekä ilmastonsuojelussa että ”humanismina” ja ”liberalismina” esiintyvässä ihmisoikeusretoriikassa on perimmältään samanlainen: yleiskommunistinen. Jo filosofi Martin Heidegger piti humanismia perimmältään totalitarismina, sillä sitä toteutetaan liioitellun ihmiskeskeisyyden ja sitä antipodina toistavan materialistisen massakulttuurin kautta.[547] Humanismista on tullut yksilöiden järkiperäisen puolustamisen sijaan vetoamista tunneperäiseen ja yhteisölliseen ajatteluun, minkä merkiksi nykypäivän humanistit eivät ole kiinnostuneita yksilöistä vaan koko ihmiskunnasta, ja humanistit sekä liberaalit kerskailevat kamppailevansa ilmastonsuojelun ja ihmisoikeuksien hyväksi. Ihmisyyden ajatellaan luovan etuoikeuksia moraaliseen poseeraamiseen, mutta samalla sen katsotaan perustavan ankaria velvollisuuksia, joiden vuoksi ”muita parempien ihmisten”, eli humanistien, luonnonsuojelijoiden, sosialistien ja liberaalien, täytyy asettaa itsensä toisia ihmisiä korkeampaan johtavaan määräysasemaan. Vasemmistolainen ihmisoikeuksilla ja ilmastonmuutoksella politikoiminen tapahtuu ihmiskunnan nimissä, ei yksilöiden nimissä tai heidän hyväkseen, ja siksi se ei poikkea paljoakaan sosialistisesta luokkatietoisuudesta vaan edustaa siihen liittyvää totalitarismia.

Humanistien, sosialistien, liberaalien ja luonnonsuojelijoiden politikointi ei ole kuitenkaan kovin yhteiskuntatehokasta, sillä luonto ja monet muut vihervasemmiston hyysäämät kohteet ovat kiittämättömiä kuin kyyneliään vuodattava krokotiili, joka puree ruokkijaltaan käden poikki muistuttaen siitä, ettei tietoisuutta vailla olevalla luonnolla ole omaatuntoa. Luonto on osoittautunut paitsi epäkiitolliseksi, myös ihmisen viholliseksi. Vaikka ihminen onkin osa luontoa niin kuin luonto on osa ihmistä, ei pelkän tunteenomaisen moraalipaatoksen vuoksi kannata kahlita itseään valaanpyyntialukseen. Luonto on uhannut ihmistä viruksineen ja bakteereineen aina, ja ihmislajin menestys koostuu nimenomaan taistelusta luontoa vastaan. Luonto ei siis anna aihetta palvontaan, mutta nykyajan luonnonsuojelulahkot ovat alkaneet muistuttaa uskonnollisia kultteja.

Ilmastopoliittisessa luonnonsuojeluretoriikassa näkyy myös naisellinen symboliikka, jonka mukaisesti luonnon palvonta höystetään samanlaisella pieteetin vaalimisella kuin feminismikin, vaikka molempien takana on vain naturalistista kilpailua ja raakuutta. Feministit suojelevat intohimoisesti luontoa, niin kuin suojellaan ”äiti maata” tai ”Gaiaa”.

Filosofiselta kannalta katsoen humanismi, liberalismi, sosialismi ja vihreä naturalismi ovat pelkkää älyllistä löysäilyä, melkein kuin hämmentäisi vettä kauhalla emalikattilassa ilman vähäisintäkään vastusta. Parhaimmillaankin ne ovat vain *laissez fairea*, eli välinpitämättömyyttä intellektuaalisesti merkityksellisistä seikoista. Samaan aikaan peruskysymykset, esimerkiksi kuinka monta prosenttia kaikesta ilmastonvaihtelusta on juuri ihmisen aiheuttamaa ja paljonko johtuu luonnosta, jäävät sivuun. Sivuun jää myös se, paljonko oma maamme on jo tehnyt ilmaston hyväksi (enemmän kuin EU-maat samassa ajassa kes-

[547] Martin Heidegger ”Kirjeessään ’humanismista’”, jonka hän osoitti Jean Beaufret’lle 1946 ja joka julkaistiin 1947. Heidegger muun muassa sanoutui irti Sartren yltiöpäisestä eksistentialismista. Heidegger oli asettanut ajattelunsa keskiöön yksilön jo pääteoksenaan pidetyssä *Olemisessa ja ajassa* (1927 [2000]) vastakohtana länsimaisen filosofian universalistisille pyrkimyksille. Ihmisarvon puolustamisen sijasta Heidegger kuitenkin katsoi, että toisen maailmansodan katastrofit olivat seurausta modernin maailman ihmiskeskeisyydestä, jolloin myös kristinusko, marxilaisuus, eksistentialismi ja nietzscheläinen egomania olivat osa ongelmaa eivätkä sen ratkaisua. Saman Heidegger totesi myös naturalistisesta ihmiskuvasta puhuessaan vuoteen 1949 jatkuneen yliopistollisen luentokieltonsa aikana ja sen jälkeen.

kimäärin) ja mikä on asemamme siinä yhteisessä kokonaisuudessa, jota myös muiden maiden pitäisi suojella. Ympäristönsuojelunhan piti olla yhteinen asia eikä hirttonaru, jolla länsimaiden talous ja teollisuus kuristetaan maksamaan jatkuvia aneita ympäristöpolitiikan vapaamatkustajina toimiville, luonnosta piittaamattomille ja saastuttavaa teollisuutta puoleensa houkutteleville kehitysmaille.

Asioiden arvioimisessa ei pitäisi olla vihreän risuparta- ja kumisaapassiiven tavoin anarkisti ja fundamentalisti vaan realisti ja relativisti sekä hyväksyä lentävän lauseen totuus: ”Suomalainen savupiippu on luonnonsuojeluteko.” Väite perustuu tosiasiaan, että Suomen teollisuus toimii paremmalla ympäristösuhteella kuin kehitysmaiden teollisuus, joten syyllisyyden lietsominen on turhaa, aivan niin kuin ympäristöpoliittisten normien kiristelykin on vahingollista. Ympäristöveroilla ilmastotehokasta teollisuuttamme hätistetään maihin, joissa energiankulutus ja saastuttaminen ovat tuotettuja hyödykkeitä kohti korkeammalla tasolla kuin Suomessa.

Eräs epäoikeudenmukaisuus piilee hiilidioksidipäästöjen laskutavassa, jonka mukaisesti päästöjä mitataan asukkaita kohti eikä tuotettuja hyödykkeitä kohti. Tämä laskutapa on vääristynyt, sillä se ei kuvaa, mitä hyödykkeitä päästöillä saadaan aikaan, vaan kääntää huomion vihervasemmiston ”ihmisoikeuspolitiikan” mukaisesti väestön määrään. Näin länsimaita koetetaan syyllistää kehitysmaita suuremmista asukaskohtaisista päästöistä. Kehitysmaiden väestöräjähdys taas tulkitaan kehitysmaille helpotukseksi, sillä väestön paisuminen on johtanut tietenkin alhaisempiin asukaskohtaisiin päästölukemiin. Tosiasiassa kehitysmaiden väestön räjähdysmäinen kasvu on keskeinen syy luonnon turmeltumiseen, joten kyseisiä maita pitäisi rangaista eikä palkita siitä. Paras luonnonsuojeluteko olisikin syntyvyyden rajoittaminen kehitysmaissa, mutta maailman ilmakehän tappioksi Kiina lopetti yhden lapsen politiikan, ja Helsingin Sanomat kiitti.[548] Kehitysmaat aiheuttavat jo yli puolet maailman kasvihuonepäästöistä, Euroopan unioni vain noin 15 prosenttia ja Suomi vajaat 2 promillea, joten länsimaalaisten jatkuva syyllistäminen ei ole kohdallaan. Syyllistämisen seuraus on kansainvälisillä ilmastosopimuksilla vahvistettu anekauppa, jonka tuloksena Suomikin joutuu maksamaan miljoonia esimerkiksi Kiinalle, joka edelleen luetaan kehitysmaaksi mutta joka voisi maksaa ympäristönparannustoimet suoraan lihavasta valtionkassastaan.

Myös kansainvälisten ympäristösopimusten vaikutus on ollut luonnon kannalta tuhoisa. Pariisin ilmastosopimuksessa Kiina kiristi itselleen luvan kasvattaa hiilidioksidipäästöjään vuoteen 2030 saakka. Muuten se ei olisi liittynyt sopimukseen. Niinpä maa käyttää neuvottelemansa oikeuden täydesti hyväkseen ja rakennuttaa useita satoja uusia hiilivoimaloita entisten lisäksi. Hulluinta on, että Pariisin ilmastosopimus ohjaa investoimaan ympäristönsuojeluun niissä länsimaissa, joissa investoinnit tulevat kalliiksi ja joissa ympäristötehokkuus on muutenkin korkealla tasolla. Samanaikaisesti se ohjaa pidättäytymään parempaan ympäristöteknologiaan sijoittamisesta niissä maissa, joissa investoinnit olisivat halvimpia ja joissa niillä olisi eniten vaikutusta.[549]

---

[548] Kiinan hallituksen yritykseen taivutella nuoriaan lapsentekoon ovat kiinalaiset vastanneet ”ei kiitos”. Sen sijaan Helsingin Sanomat näki nuorison kieltäytymisen kielteisenä toimittaja Katriina Pajarin 3.9.2017 julkaistussa jutussa ”Yksi lapsi kiittää, kiitos! Yhden lapsen politiikasta luopunut Kiina patistelee nuoria nyt vauvatalkoisiin, mutta heitä ei kiinnosta”. Vertailun vuoksi lehti on paheksunut Suomessa esiintyneitä puheita *suomalaisten* lapsitalkoista pitäen niitä poliitikkojen puuttumisena yksityisasioihin.

[549] Aiheesta ks. esim. Simo Grönroosin ja Marko Hamilon toimittamaa *Ympäristörealistin käsikirjaa* (2019), jossa useat asiantuntijat yhdistelevät onnistuneesti ympäristö*tieteen* ja *tutkimuksen* tuottamia tietoja

Jo edellä esittämieni näkökohtien perusteella voidaan todeta, ettei kansainvälisessä ympäristöpolitiikassa ole ollut mitään järkeä, vaan siitä on tullut pelkkä vihervasemmiston retorinen veruke, jonka ekososialistisilla ajatuskuluilla ihmisiä ja kansakuntia on taivuteltu omaksumaan yleisvasemmistolainen internationalismi. Siihen sisältyvillä ajatuskuluilla on katkottu syiden ja ansioiden loogiset ja rationaaliset kausaaliketjut.

Vihervasemmiston kaupusteleman ekososialismin markkinoinnissa on ollut pohjimmiltaan kyse Heideggerinkin arvostelemasta tuotteistamisen ihanteesta, toisin sanoen siitä, millaisen ilmasto- tai ihmisoikeusargumentin haluat ostaa, kuinka kalliiksi se tulee ja paljonko sinulla on varaa tuhlata pelkkään hyväntekeväisyyteen. Minä en ikinä maksaisi median lietsoman nettotappiollisen tuulivoiman tuesta, ilmastosopimusten velvoitteista enkä muusta julkiselle taloudelle yleishaitallisesta hyödykkeestä yhtään mitään.

12.5. Identiteettipolitiikka, monikultturisuus ja epäpaikallisuus

Olen edellä pyrkinyt osoittamaan, että identiteettipolitikointi on sopusoinnussa yksilöllisyyden ja vapauden hävittämisen kanssa, sillä se vahvistaa joukkohenkisyyttä ja laumasieluisuutta. Se liittyy olennaisesti myös monikulttuuri-ideologiaan. Jo Richard von Coudenhove-Kalergin 1930-luvulla esittämiä opetuksia seuraten voidaan päätyä maailmankyläpainajaiseen, jossa ihmisten identiteetti on globalisoitu, eivätkä yksilöt voi päättää omasta minuudestaan kansallisen itsetuntonsa tai läheisyhteyksiensä perustalta vaan yleismaailmallisesti. Tämä on luonnollisesti myös kommunistisen ihmiskuvan mukaista.

Identiteettipolitiikalla ei pyritä ainoastaan rikkomaan kansallisia rajoja tai löytämään ylikansallisia tekijöitä rajat ylittävien identiteettien perustamiseksi. Kyse ei ole myöskään vain monikulttuuri-ideologian lietsonnasta ja siitä seuraavasta konfliktien kasvusta tavalla, jota Samuel P. Huntington ja Robert D. Putnam ovat kuvanneet ansiokkaasti.[550] Kysymys on myös siitä, mitä identiteettipolitiikka tekee yksilöille.

Ranskalainen filosofi Marc Augé otti jo 1990-luvulla käyttöön käsitteen ’epäpaikka’ (*non-lieux*).[551] Hän tarkoittaa sillä julkisia tiloja, joissa ihmiset menettävät identiteettinsä, historiansa ja ihmissuhteensa ja joissa ihmiset kokevat yksinäisyyttä. Esimerkkejä epäpaikoista ovat lentokentät, hotellihuoneet, moottoritiet ja supermarketit. Kosmopoliittisen eliitin suosimien mielipaikkojen jatkoksi voisi lisätä koko monikulttuurisen yhteiskunnan. Augén analyysi on lähellä Walter Benjaminin käsitystä, että vasta kulttuurimme kaatopaikoilla, hylättyjen autojen, lentokoneiden ja muiden artefaktien hautausmailla, voidaan ymmärtää, millainen kultturimme todella on.

---

ympäristö*politikkaan*. Ympäristö*keskustelun* ongelmana on ollut se, että vihervasemmiston ympäristöpoliittisista tarkoitusperistä on johdeltu tieteellisiä tutkimustuloksia agenda edellä, kun taas *Ympäristörealistin käsikirjassa* edetään tiedonmuodostuksesta lähtien pohtimaan, millaisia ympäristöpoliittisia johtopäätöksiä sen pohjalta pitäisi tehdä. Näin ajatellen on selvää, että Suomen painostaminen aina vain ankarampiin ympäristötekoihin on *epäoikeudenmukaista*, sillä maamme on tehnyt esimerkiksi ilmaston suojelemiseksi jo kaksinkertaisesti sen, minkä EU-maat samassa ajassa keskimäärin. Kirjan suosittama oikea johtopäätös onkin, että muiden maiden tulisi hoitaa omat tonttinsa kuntoon, ennen kuin ympäristöpoliittisia normeja kiristetään Suomessa. Muutoin on moraalisesti oikeutettua lisätä hiilidioksidipäästöjä myös Suomessa.

[550] Ks. Robert D. Putnamin edellä mainitun *Bowling Alone* -teoksen (2000) ohella Samuel P. Huntingtonin analyysia *The Clash of Civilizations* (1996), jonka mukaan suurin osa konflikteista paikantuu kulttuuripiirien monikulttuurisille rajavyöhykkeille.

[551] Ks. Marc Augén teosta *Non-lieux – Introduction à une anthropologie de la surmodernité* (1992).

Augén näkemys, että jatkuvaan liikkeeseen pakotettu kulttuurimme ja julkiset ”epäpaikat” eristävät ja yksinäistävät ihmisiä, sopii hyvin kuvaamaan nykyisen identiteettipolitikoinnin ja siihen liittyvän monikulttuuri-ideologian vyöryä. Tässä valossa identiteettipolitiikan korostaminen ei lisää ihmisten yhteenkuuluvuutta vaan eristää heidät toisistaan, kun luonnolliset läheisyhteydet hajoavat atomeiksi. Erääksi esimerkiksi identiteettipolitiikan yksinäistävästä vaikutuksesta sopii seksuaalivähemmistöliikkeen maailmanlaajuinen sateenkaari-ideologia, joka pyrkii irrottamaan ihmiset kansallisesta identiteetistään ja yhdistämään heidät globaaliin maailmanyhteisöön. Sen toteutumisyhteys puolestaan on mitätön ja rakkaudeton homoseksuaalinen ravintola- tai kylpylätila, josta voidaan käyttää turvallisen tilan (*safe space*) nimeä mutta joka tosiasiassa edustaa oman minuutensa kadottamiseen ohjaavaa epäpaikkaa.

Vähemmistöominaisuuksiin vetoavalla identiteettipolitiikalla ei todellisuudessa vahvistetakaan ihmisten itsetuntoa ja minuutta vaan irrotetaan heidät juurevasta ja tietoisesta olemisestaan kohti maailmankulttuuriin liittyvää tyhjää tila-avaruutta. Identiteettipolitiikka ei ainoastaan lisää yhteisöjen konfliktiherkkyyttä, vaan se myös heikentää yksilöitä ja heidän älyllistä itsenäisyyttään sitomalla heidät maailmanlaajuisiin mutta paikallisesti merkityksettömiin klustereihin.

’Epäpaikan’ käsite kuvaa tahattomasti mutta luontevasti monikulttuurista yhteiskuntaa, jossa kansallisvaltiot on hävitetty identiteettipolitiikkaa välineenä käyttäen. Sen tuloksena on merkityksettömyyttä poteva ihminen, jonka yksilöllisyys on riistetty pois yksilöllistymispyrkimyksiin vedoten, ja tilalla on identiteettinsä menettänyt globalisaation sätkynukke, jota todellisuudessa ohjaavat Hollywood-viihde ja globaalit trendisetterit.

Epäpaikan käsitettä yhdistää mediaan se, että sekä sosiaalinen media että epäpaikallisuus anonymisoivat ihmisiä. Globaaliin maailmanyhteisöön samastumisen fyysinen epäpaikallisuus *pakottaa* ihmiset persoonattomuuteen, kun taas sosiaalisen median epäpaikallisuudessa ihmiset *valitsevat* anonyymiyden vapaaehtoisesti välttääkseen sensuuria tai kurittamista ja päätyvät häivyttämään todellisen identiteettinsä tietoisesti. Molemmissa tapauksissa yksilöt katoavat epäpaikallisuuden sysimustiin syövereihin, ja tuloksena on juuri sitä, mitä Marc Augé kuvaa teoksessaan: ”supermodernismia” (*surmodernité*), jossa ontologiset seikat, fysikalismi ja biologismi ovat menettäneet merkityksensä, ja ne on korvattu pelkällä *informaatiolla*, jonka totuusarvoa ei pidetä todistettavana vaan joka vaikuttaa ainoastaan kelluvan, niin kuin mielipiteet sukupuolesta.

13. Valtamedia: valtiovallan totuusvakuutus

Narsismi kukoistaa sukupuolten performansseissa ja oman egon esillepanoissa mutta myös henkilökohtaisten ihmissuhteiden viidakoissa. Julkisuus koetaan seksikkääksi ja seksikkyys luo julkisuutta – aivan niin kuin julkkisten koskettaminen kasvattaa sosiaalista pääomaa ja tuottaa huomiotalouden taikaa kelluvien merkitsijöiden manakultissa.

Henkilökohtainen muuttuu kuitenkin julkiseksi kierosti: flirttailu voi aiheuttaa median omien luotettavuusriskien lisäksi jopa ulkopoliittisia turvallisuusriskejä. Vanhojen Suomi–Neuvostoliitto-maaottelutilanteiden ja nais–mies-dualismien tilalle onkin asettunut kansallisen edun ja ylirajaisen monikulttuurisuuskultin välinen vastakkainasettelu.

13.1. Valtiosalaisuudet vällyjen väleissä

Tiedepoliittisen vallan, mediavallan ja poliittisen vallan liukuminen maamme rajojen ulkopuolelle ei ole harmitonta, kuten ei myöskään se tapa, jolla Suomi-neidosta on tehty yksi Itä-Euroopan postimyyntimorsian EU:n kaverikapitalistien ja samppanjasosialistien poskivalssiin. Vaikutusta tehostaa maamme poliittisen, tieteellisen ja mediaeliitin ylirajainen pariutuminen. Samanaikaisesti näiden maailmanhalauskokemusten kanssa Suomen turvallisuusviranomaiset epäilevät Venäjän soluttaneen Suomeen omia hybridisotilaitaan ja muistuttavat, että kaikki Venäjän kansalaiset ovat kaksoiskansalaisuudesta riippumatta Venäjän lakien mukaan velvoitettuja auttamaan Venäjän turvallisuusviranomaisia, siis agentteja.[552] Ulkopoliittinen kompromettointi ei luonnollisestikaan koske vain asiasta epäiltyjä Ilja Janitskinia tai Johan Bäckmania, vaan tasavertaisesti kaikkia.

On hyvä huomata, että suuri osa Suomen ulkopoliittisesta johdosta aina alkaen entisestä ulkoministeri Alexander Stubbista päätyen Ulkopoliittisen instituutin Mika Aaltolaan ja Hanna Smithiin elävät ”ylirajaisissa” parisuhteissa, joten heille on saattanut syntyä intressi- tai sukulaisuusjäävi asioiden puolueettomaan arvioimiseen. Alexander Stubb on naimisissa englantilaisen asianajajan Suzanne Innes-Stubbin kanssa ja Hanna Smith puolestaan brittiläisen, Itä-Suomen yliopistossa toimivan Venäjän historian ja politiikan professorin, Jeremy Smithin, kanssa. Mika Aaltolalla taas on seurustelukumppani Virossa. Yhdessä globalisti Charly Salonius-Pasternakin kanssa heillä on valtiomonopoli ulkopoliittisten asioiden kommentoimiseen valtamediassa. Mikä takaa, että ulkopoliittiset tiedot ja sotilas- tai valtiosalaisuudet eivät vaihdu lakanoiden välissä, kun valtion turvallisuudesta vastaavat poliitikot ja virkamiehet ovat läheisissä kanssakäymisissä ulkomaalaisten kanssa?

---

[552] Suojelupoliisin toteamus toimittaja Teppo Ovaskaisen kirjoittamassa Uuden Suomen jutussa ”’Toimenpiteitä havaittu jatkuvasti’ – IL: Supo epäilee Venäjän ostaneen Suomesta kiinteistöjä sotilailleen” 1.11. 2016.

Henkilösuhteisiin kohdistuvat arviot saattavat vaikuttaa tunkeilevilta, mutta niiden esille nostoa puoltaa mediakäsittelyn puolueellisuutta koskeva vertailu: valtavirtamedia raportoi laajasti ”kiss and tell” -politikan tulokset ja valtavirtapoliitikkojen sekä popparien skandaalit mutta ei pengo läheskään yhtä antaumuksellisella mielenkiinnolla toimittajakunnan ja asiantuntijoiden omissa kaapeissa olevia luurankoja. Anne Bernerin (kesk.) tulo Suomen ministerikabinetin jäseneksi passin painomusteen ehtimättä kuivahtaa muistetaan kyllä,[553] samoin se, että turvallisuusasioista vastanneen ex-sisäministeri Kai Mykkäsen (kok.) perhetausta on sukujuuriltaan osittain venäläinen.[554] Mutta vastaava vispilänkauppa on käynnissä myös median kulisseissa sen omien sälekaihtimien takana. Myös ulkomaantoimittajat flirttailevat jatkuvasti ulkomaalaisten heilojensa kanssa ja esiintyvät maailmaa kiertävinä kosmopoliitteina sekä näkevät asiat vain omasta kulmastaan.

Lisäksi poliittiset salaisuudet vaihtuvat myös kotimaan politiikassa toimittajien vaihdellessa kumppaneitaan; esimerkkinä vaikkapa se, että Alma Median ”puolueettomalla” politiikan toimittajalla Vesa Kallionpäällä oli salarakas SDP:ssä: kansanedustaja Maarit Feldt-Ranta.[555] Politiikan toimittaja Olli Ainolan parisuhde vaalirahakohussa ryvettyneen kokoomuslaisen kansanedustajan Marja Tiuran kanssa johti puolestaan siihen, että Ainola joutui vuonna 2010 eroamaan Yleisradiosta.[556] Ylen uutispäällikön Jorma Mellerin avioliitto keskustalaispoliitikko Anneli Jäätteenmäen kanssa taas aiheutti sen, että Melleri jäi vuoden 2003 vaalikampanjoiden ajaksi vuorotteluvapaalle ja Ylen päätöksellä lopulta kokonaan pois tehtävistään, joihin hän tosin palasi heti Jäätteenmäen lyhytaikaisen hallituksen jätettyä eronpyyntönsä. Tämä ei välttämättä merkitse, että kontrolli toimisi.

13.2. ”Venäjän agentit” mediassa ja asiantuntijarakenteissa

Perussuomalaisia ja vaihtoehtoista mediaa on usein väitetty ”Venäjän agenteiksi” erityisesti kokoomus- ja keskustajohtoisessa Yleisradiossa, sillä ei-sosialistiset puolueet ovat kokeneet tarvetta lavastaa kansallismieliset puolueet epäluotettaviksi kilpailullisista syistä. Tosiasiassa tuo metafyysistä ahdistusta heijasteleva ”Venäjän uhka” ei asu kansallismielisissä ryhmissä eikä suomalaisessa vaihtoehtomediassa, vaan aivan muualla. Se muhii syvällä valtion ja yhteiskunnan asiantuntija- ja informaatiorakenteissa, esimerkiksi Helsingin yliopiston Venäjän-tutkimuksen yksikössä, Aleksanteri-instituutissa.

Aleksanteri-instituutti on historian tuomioistuimille samaa, mitä Demla on juristien

[553] Juha Sipilä ilmoitti yrittäjä Anne Bernerin lähdöstä Keskustan ehdokkaaksi 20.1.2015 Päätoimittajayhdistyksen tilaisuudessa, ja asiasta avautui Kaleva jutussaan ”Anne Berner keskustan ehdokkaaksi” 20.1.2015. Keskustan lehti ei tosin kertonut, että sveitsiläisen Bernerin kaksoiskansalaisuus oli varmistunut vasta edellisenä päivänä. Vaikuttaa kuin yksityistämistorpedoksi osoittautunut Berner olisi järjestetty eduskuntaan julkisen omaisuuden yhtiöittämistä varten, mihin hänelle myönnettiin ministerin valtaoikeudet.

[554] Aamulehti mykistyi Mykkäsen venäläisistä sukujuurista jutussaan ”Kuka ihmeen Kai Mykkänen? Tällainen on uuden ministerin tausta” (21.6.2016), jossa Mykkästä kuvailtiin vain ”Venäjä-asiantuntijaksi”.

[555] MTV3:n ja Ilta-Sanomien toimittajana toimineen Vesa Kallionpään suhteesta demarikansanedustajaan on kerrottu lähinnä sensaatiopalstoilla ja vailla syvempää merkityksen analyysia, esimerkiksi Me naiset -lehden jutussa ”Joulukosinta! Maarit Feldt-Ranta vietti elämänsä aaton” (25.12.2018).

[556] Olli Ainolan jäämisestä kohteliaasti sivuun Marja Tiuran vaalikampanjan ajaksi kertoi Ylen Uutiset jutussaan ”Olli Ainola sivuun Yle Uutisten politiikasta” 16.9.2009. Helsingin Sanomat puolestaan kertoi 6.4.2010, että ”Marja Tiuran puoliso Olli Ainola eroaa Yleisradiosta” Ainolan oltua yhteydessä kokoomustahoon, jotta puolue tukisi hänen KMS-vaalirahakohussa ryvettynyttä puolisoaan.

keskuudessa. Se koostuu kansallista masokismia heijastelevasta Venäjän nöyristelystä, ja – aivan kuten sotatieteen tohtori Saara Jantunen totesi kirjassaan *Infosota* (2015) – kyseisen instituutin monet työntekijät ovat olleet uskollisia Venäjän tukijoita ja myötäilijöitä, Marx-seuran jäseniä tai Kremlin peitejärjestön, Rauhanpuolustajien, aktivisteja jo kommunismin ajoilta.

Esimerkiksi Aleksanteri-instituutin nykyinen johtaja Markku Kangaspuro on taistolaisen Rauhanpuolustajat ry:n puheenjohtaja ja Marx-seuran hallituksen jäsen, joka sai nimityksensä instituuttiin dekaani Hanna Snellmanin päätöksellä ilman julkista hakua.[557] Edellinen johtaja, Lapin yliopistosta nimitetty Markku Kivinen puolestaan on Putin-mielinen sosiologi, jonka vuoksi Venäjän-tutkimisessa keskitytään modernisaatioon, vaikka pitäisi tutkia taloutta, sotilaallisia strategioita, ihmisoikeuksia ja vaaleja. Kivinen toimi Putinia puolustavan sosiologikollegansa Johan Bäckmanin vastaväittäjänä vuonna 2006 ja arvosteli väitöksen kiitettäväksi, vaikka tutkimuksessa väitettiin, ettei Venäjällä ole mafiaa ja rikollisuuttakin esiintyy muka vähemmän kuin Suomessa, ja vaikka väite perustui yksittäisen venäläisen tutkijan mielipiteeseen ilman tilastoja.[558] Kivinen myös kannatti Putinin näkemystä, että Krimin vallanneet sotilaat eivät olisi olleet venäläisiä,[559] ja samoilla linjoilla oli Markku Kangaspuro, joka vielä maaliskuussa 2014 väitti, ettei Putin aio liittää Krimiä Venäjään sotilaallisesti.[560] Heinäkuussa miehityksen tapahduttua 2014 hän syytti tapahtuneesta Ukrainan hallitusta ja Yhdysvaltoja.[561]

Kivisen ja Kangaspuron apureina Aleksanteri-instituutissa ovat toimineet tutkimusjohtaja Vesa Oittinen, joka on ollut vuodesta 2001 asti Karl Marx -seuran puheenjohtaja, ja instituutin koulutuspäällikkö Tapani Kaakkuriniemi on ollut Karl Marx -seuran hallituksen jäsen vuodesta 2002. Tämä ei tietenkään merkitse, että *kaikki* instituutin työntekijät olisivat puolueellisia tai epätieteellisiä, mutta kylläkin sitä, että organisaatiosta virtaavat kannanotot ja lausunnot ovat niiden horjuvuuden vuoksi epäluotettavia, historiallisista syistä itään päin kallellaan tai Venäjän suuntaan vinksahtaneita.

Myös opiskelijat huomasivat asian esittäessään instituutin sähköpostilistalla 2014 avoimen kirjeen, jossa he arvostelivat Markku Kangaspuron mielipiteitä pikemminkin Venäjän valtiollista propagandaa myötäilevksi kuin objektiivisiksi arvioiksi. Asiasta kertoi Perussuomalaisiin kuuluva dosentti Arto Luukkanen Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Kapina yliopistossa?” 18.8.2014 tuoden esille totuuden tulehtuneesta tilanteesta. Hän vaaransi myös oman asemansa kysyessään, miksi Kangaspuro on Moskovan propagandan kaiutin ja miksi Markku Kivinen harrastaa työajalla Nato-painia. Partaansa naureskellen Luukkanen ihmetteli, miksi Kivinen ei syyttänyt asioiden paljastajia ”neuvostovastaisuudesta” tai ”kiihkeästä russofobiasta”, ja muistutti myös siitä, ettei yliopiston pidä olla Sirola-opisto eikä kommunistisen puolueen keskuskomitea.

Entä mitä merkitystä tällä on tiedonvälityksen ja viestinnän kannalta, ja kuinka Krimin

[557] Helsingin Sanomat toimittaja Eeva Palojärven asiallisessa jutussa ”Aleksanteri-instituutin johtajanimitys kuohuttaa – Markku Kangaspuro valittiin ilman julkista hakua” 28.12.2017.

[558] Suomen Kuvalehti toimittajien Tuomas Pulsa ja Teppo Tiilikainen kirjoittamassa jutussa ”Teki Putin mitä vain, Aleksanteri-instituutista löytyy aina ymmärtäjä” 9.7.2016.

[559] Markku Kivinen Ilta-Sanomien jutussa ”Tutkija Putinin puheesta: ’Nyt jäitä hattuun!’” 4.3.2014.

[560] Markku Kangaspuro Iltalehden jutussa ”Asiantuntija Putinin puheesta: ’Venäjä ei aio liittää Krimiä Venäjään’” 4.3.2014.

[561] Nykypäivän Verkkouutiset toimittaja Juha-Pekka Tikan kirjoittamassa jutussa ”Suomen johtava Venäjä-tutkija maaliskuussa 2014: Putin sanoi, ettei Krimiä liitetä Venäjään” 8.7.2016.

miehitys 2014 sekä Aleksanteri-instituutin kautta esitetyt Venäjän hallinnon mielipiteet liittyvät median totuuskriisiin? Kysymys liittyy tämän kirjan aiheeseen aivan olennaisesti, sillä juuri Ukrainan konfliktin kautta on päädytty modernin informaatiosodan ytimeen. Venäjän valtiollista propagandaa myötäilevän näennäistutkimuksen kautta vanhaa itäsympatiaa poteva äärivasemmisto pääsee mediaan vähättelemään Venäjällä edelleen vallitsevaa totalitarismia, kansanvallan polkemista ja bysanttilais-kryptisen hallinnon ortodoksista byrokratiaa. Suomalainen valtamedia on kuitenkin käyttänyt Aleksanteri-instituutin palveluksia laajalti ja antanut paljon sivutilaa sekä lähetysaikaa sen johtajille, vaikka Venäjällä lehdistönvapautta poljetaan laajalla lestillä instituutin ummistaessa silmänsä. Suomalaismedian myötämielisyys selittyy sitä kautta, että sen valtavirtatoimittajat ovat taistolaisten tutkijoiden aateveljiä ja -siskoja sekä saman koulukunnan kasvatteja.

Valtamedia tekee kyllä yhteiskuntamoraalin kannalta oikein esittäessään Venäjä-kritiikkiä, mutta se etsii Venäjän uhkia vääristä paikoista syyttäessään perussuomalaisia, sillä Venäjän trolleja ja provokatiivisen informatiosodankäynnin harjoittajia löytyy runsain mitoin Suomen poliittisen hallinnon sisäpuolelta. Maanpuolustuksen tutkimuslaitoksella toimiva infosodan tutkija Saara Jantunen paljasti Krimin miehityksen aikaan, että myös eduskunnan hallintoviroissa toimii Venäjän myötäilijöitä, joista yhdeksi hän nimesi suuren valiokunnan sihteerin Peter Saramon.[562] Jantunen kysyi, miksi valiokuntaneuvos Saramo osallistuu aktiivisesti ”Venäjän trolliarmeija” -nimisen Facebook-ryhmän toimintaan, kehuu Venäjän propagandan päälevittäjiin kuuluvan *Russia Segodnjan* suomenkielistä Sputnik-sivustoa sekä asettaa virkamiehenä vastakkain Suomen valtiojohdon ja puolustusvoimat.[563] SDP:tä edustava Saramo onkin jatkossa osoittanut arvostelukyvyttömyyttään laatimalla SDP:n eduskuntavaalikampanjaa varten muistion, jossa vaaditaan lisää rahaa maahanmuuttajien kotoutukseen ja rikoksista tuomittujen maahanmuuttajien karkotusten jäädyttämistä. Muistiossa vaadittiin turvapaikkapoliittisen päätösvallan siirtämistä Suomelta Euroopan unionille, maasta poistamisen edellytysten arvionnin siirtämistä pois tuomioistumilta virkamiesten itseoikaisutyöksi sekä avustajien palkkaamista pikkurötöstelijöille, jotta heille voitaisiin löytää jollakin perusteella oleskelulupa. Lisää demarihunajaa Saramo tarjosi suomalaisille veronmaksajille toteamalla, että ”tehtävien uudistusten hinta selviää osana selvitystyötä”,[564] niin kuin hänen muidenkin väestöpoliittista eripuraa lietsovien edesottamustensa hinta.

Venäjä-myönteisyys ja maahanmuuton edistäminen näyttävät nykyisin olevan ansioita julkisiin virkoihin nimitettäessä. Tämä osoittaa, että myös turvallisuuspolitiikassa yhteiskunnalliset viestintäsuhteet kituvat kuin kumolleen käännetty kilpikonna. Vastaavanlaista mutta merkitykseltään käänteistä korrektiuden tavoittelua esiintyy tietenkin myös Suomen suhtautumisessa Natoon ja Yhdysvaltoihin, jotka tosin ovat Venäjää paremmassa moraalisessa positiossa, mutta viestinnällinen viuhahtelu länsiliittouman toogabileissä on perimmältään samanlaista.

Kun ”Euroopan hybridiuhkien torjunnan osaamiskeskus” aloitti toimintansa Helsingis-

---

562 Sotatieteen tohtori Saara Jantunen teoksessaan *Infosota* (2015). Arvioin teoksen blogikirjoituksessani ”Infosodan viidakoissa” 8.11.2015 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

563 Saara Jantunen Ilta-Sanomien jutussa ”Infosodan tutkija kysyy kirjassaan: Miksi eduskunnan korkea virkamies viihtyy Venäjä-trollien joukossa?” 15.10.2015.

564 Eduskunnan virkamies Peter Saramo ja tasa-arvotutkija Marienne Laxén SDP:lle laatimassaan muistiossa. Asian nosti esille Suomen Uutiset jutussaan ”SDP:n salainen muistio paljastaa: Jos demarit pääsevät hallitukseen, maahanpyrkijöille koittaa kissanpäivät – jopa rikolliset saavat jäädä Suomeen!” 28.5.2018.

sä syksyllä 2017, se ja Euroopan parlamentti järjestivät 8. syyskuuta tilaisuuden, johon osallistuivat johtajaksi nimitetyn Hanna Smithin lisäksi europarlamentaarikot Heidi Hautala (vihr.) ja Liisa Jaakonsaari (sd.). Näitä naisia kuulemaan kutsutuille lukiolaisille tähdennettiin, että toiminnassa keskitytään valvomaan erityisesti vaihtoehtomediaa, valeuutisia ja trolleiksi kutsuttujen kansalaisten muodostamia turvallisuusuhkia. Vaikuttaa, että kansalaisia pyrittiin ohjeistamaan kuin lapsia. Keskuksen virallisiin avajaisiin lokakuun alussa puolestaan osallistuivat EU:n korkea ulkopoliittinen edustaja Federica Mogherini, Naton pääsihteeri Jens Stoltenberg ja tasavallan presidentti Sauli Niinistö, joten tapaus haluttiin esittää tärkeänä informaatiosodankäynnillisenä toimenpiteenä kaikkea propagandaa vastaan. Yleisradion mukaan ”[h]ybridiuhkia tutkiva laitos on osa EU:n ja Naton laajempaa varautumista uusien uhkien varalta”.[565]

Samalla kun kansalaisten viestintäsalaisuutta ollaan heikentämässä uudella tiedustelulainsäädännöllä, tullaan kaventaneiksi tavallisten suomalaisten ihmisten perusoikeuksia, ja ongelmaa etsitään taaskin väärästä paikasta: kansallismielisten, perussuomalaisten ja isänmaallisten ihmisten keskinäisestä tietojenvaihdosta ja yhteydenpidosta, jota tarkkaillaan militaristisin voimin. Lakia puolustavat viranomaiset voivat kysellä viattomasti, ’mitä salattavaa rehellisillä ihmisillä voi olla’, kun oikea kysymys olisi, ’mitä utelemista viranomaisilla saisi olla rehellisten ihmisten asioihin’.

Tiedustelulain valmistelu on merkittävin media-alaa koskeva muodollinen ja lainsäädännöllinen huononnus, jonka Juha Sipilän hallitus sai aikaan käteisen rahan poistoa koskevien kaavailujen ohella.[566] Kun kansalaiset tehdään riippuvaisiksi elektronisista yhteydenpito- ja maksujärjestelmistä, ihmiset alistetaan täydelliselle läpivalaisulle, johon osallistuvat yhteistyössä myös pankit, Kela, työviranomaiset, kauppaliikkeet, terveyskeskukset, poliisi ja armeija. Suomalainen ihminen on lopulta täysin kaulapannassa: hänen pankkitilinsä, terveystietonsa, puhelunsa, ihmissuhteensa ja nettiyhteytensä voidaan avata, ja hänen digitaalinen jalanjälkensä on suuri. Sen sijaan paperiton pakolainen on kaiken kontrollin ulkopuolella, sillä hänellä ei ole edes vahvistettua identiteettiä, ja juuri siksi hän onkin täysin vapaa tekemään vaikka terrori-iskun. Tarkkailun kiristämisestä ei ole siis mitään hyötyä lainkuuliaisten ihmisten kannalta, mutta siitä on meille merkittävää vahinkoa, ja taaskin pitää paikkaansa vanha sanonta: ne, jotka haluavat taata turvallisuutemme ottavat palkkioksi vapautemme.

Oman nahkansa nuo urkkijat pelastavat tavalla, joka on dialektisesti superkaksoisplushyvää. Euroopan hybridiuhkien torjunnan osaamiskeskuksesta annetun lain (417/2017) 5 ja 11 §:n mukaan keskuksella ja sen johtokunnalla sekä henkilöstöllä on lainkäytöllinen koskemattomuus, mikä merkitsee, että hybridikeskus on vapautettu Suomessa lähes kaikesta siviili- ja hallinto-oikeudellisesta tuomiovallasta. Diplomaattista koskemattomuutta yritettiin perustella ”riippumattoman toiminnan” takaamisella, ja näin häivytettiin näkymättömiin se suuri kysymys, kuinka merkittävän uhan lain ulkopuolella toimiva tiedustelukeskus *itse* muodostaa kansanvallalle sekä kansalaisten yksityisyydensuojalle.

---

[565] Yleisradion Internet-uutiset ”Helsingissä aloitti Euroopan hybridiuhkakeskus – ’Venäjä on yksi päätoimijoista, mutta ei ainoa’” 6.9.2017.

[566] Käteisen rahan poistaminen merkitsisi rahan olemusta koskevaa suunnatonta muutosta, sillä se merkitsisi rahan yksityistämistä yksityisten pankkien tilijärjestelmiin, minkä jälkeen kansalaiset voisivat käyttää varojaan vain pankkien sanelemilla ehdoilla, välineillä ja hinnoilla. Vastustin ja vastustan edelleen käteisen rahan poistoa ja kansalaisille kaupiteltua elektronista rahaa kirjoituksessani ”Käteinen raha on vapauden ja kansanvallan tunnusmerkki” 4.8.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

Leimatessaan perussuomalaisia ihmisiä agenteiksi ja kansallismielisen median poliittisia näkemyksiä ”valeuutisiksi” sekä taistellessaan tällä tavalla ”viranomaisten häirintää” vastaan keskuksen tutkijat eivät ymmärrä (tai he pyrkivät kaikin keinoin salaamaan sen), että heidän *oma toimintansa* on yksi hybridisodan ja siihen sisältyvän informaatiovaikuttamisen muoto: todellinen uhka demokratialle.

Oman ulkopoliittisen luotettavuuteni merkiksi kannatin esimerkiksi Suomen hakeutumista Natoon jo YYA-sopimuksen ja Leonid Brežnevin aikoina, mutta nykyään pidän EU-johteista ulkopolitiikkaa ja federalismia neuvostototalitarismin kaltaisena vaarana viestinnän ja tiedonmuodostuksen vapaudelle. EU:n yhteisellä ulkopolitiikalla, yhteispäätösmenettelyllä ja liittovaltioon tähtäämisellä heikennetään kansanvaltaa jäsenvaltioissa, puututaan niiden sisäisiin asioihin, kavennetaan sananvapautta ja eristetään asioista toisin ajattelevia kansalaisryhmiä. Ulkopolitiikan asiantuntijoiksi, poliittisiin tehtäviin ja virkamiehiksi on nimitetty valtaa pitävien kanssa yhtä köyttä vetäviä hallinnon nukkemestareita, jotka toimivat kuin valmiiksi nauretun ”Yes minister” -sarjan Tiddelityy ja Tiddelidom.

Jako perinteiseen valtamediaan ja valhemediaksi väitettyyn uusmediaan on seuraus koko Eurooppa-politiikkaa koskevasta erimielisyydestä. Perinnemedia on peloteltu edistämään federalistista agendaa tai ainakin olemaan vastustamatta sitä, kun taas vaihtoehtomedian edustajat ylpeilevät jäljellä olevasta sananvapaudestaan vältelleen leimautumista maanpettureiksi tai muiksi kansanvallan kannattajiksi.

Tutkimukseni puoltaa Suojelupoliisin laajan turvallisuuselvityksen teettämistä sellaisille *toimittajille* ja *median edustajille*, jotka itse ovat tai joiden tietolähteet ovat läheisissä tekemisissä tai parisuhteissa ulkomaiden kansalaisten kanssa. Tämä ei ole kohtuutonta, sillä myös presidentti Martti Ahtisaaren perustaman konfliktinratkaisujärjestön Crisis Management Initiative CMI ry:n palveluksessa oleville henkilöille on tehty Supon laaja turvallisuusselvitys. Tällaisen tutkinnan kautta voitaisiin torjua niitä riskejä, joista valtamedian toimittajat ovat pyrkineet syyllistämään vaihtoehtomedian edustajia väittämällä heitä vuoroin Nato-trolleiksi tai Venäjän agenteiksi. Luottamusta auttaisi palauttamaan, jos vahvassa viestinnällisessä asemassa olevien valtavirtatoimittajien omat taustat pengottaisiin perin pohjin. Tätä ei pitäisi kokea yksityisyyden loukkaukseksi, sillä myös uuden tiedustelulain perusteluissa kansallinen turvallisuus asetettiin yksityisyydensuojan edelle. Valtamedia onkin ollut ylpeä kyvystään myös hyvään itsekontrolliin, johon palataan tämän luvun lopussa tarkasteltaessa Julkisen sanan neuvoston toimintaa.

13.3. Ylen ongelmallista journalistiikkaa

Yleisradiolla on tunnetusti vaikea kaksoisrooli toisaalta ”puolueettomana” mutta toisaalta valtiollisena mediana, jonka piilofunktio ja lausumaton tehtävä on pitää yllä yhteiskuntarauhaa ja esittää asiat niin, että kansallinen etu toteutuisi. Yle pyrkiikin toteuttamaan kansallista etua kunnianhimoisesti mutta menetelmillä, jotka ovat sen tavoitteiden kannalta toimimattomia tai vääriä. Sovittelunhalusta ja poliittisesta korrektiudesta syntyy tosiasiassa eripuraa ja ”vastuuvalheita”. Periaate ”kenen leipää syöt, sen lattialle murustelet” pätee myös mediassa, mutta toimittajat ovat tieteenharjoittajien tapaan klusteroituneet myös omia työnantajiaan vastaan. Samaan tapaan yhteiskuntatieteiden valtavirtavasemmistolaiset ovat puoluepolitisoineet toimintansa, mikä on ollut sekä yliopiston toiminta-ajatuksen että heidän oman uskottavuutensa vastaista.

Näyttöä toimittajien kollektiivisesta identiteetistä ja liittoutumisesta toinen toistensa tueksi antoi Helsingin Sanomien tapa puolustaa voimakkaasti Yleisradion niitä toimittajia, jotka yrittivät kaataa jo pitkään horjahdelleen oikeistohallituksen viittaamalla pääministeri Juha Sipilän yritykseen saada sanansa kuuluviin Yleisradiossa syystalvella 2016. Median väitteen mukaan vastakkain olivat tuolloin pääministerin ”vaikuttamisyritys” ja median vapaus toimia poliitikoista riippumatta.[567] Todellisuudessa takaa pilkisti Ylen toimittajien yritys tehdä sensaatiojournalismia lillukanvarren kokoisesta asiasta – pääministerin omistussuhteesta valtion rahoittaman yhtiön alihankkijayrityksessä – jonka eduskunnan oikeusasiamies totesi sittemmin moitteettomaksi.[568]

On kummallista, jos haastateltavat tai juttujen kohdehenkilöt eivät voisi vaikuttaa siihen, mitä heistä sanotaan mediassa. Tapaus käännettiinkin nopeasti Yleisradion sisäisen viestinnän ongelmaksi, ja muutamat toimittajat joutuivat jättämään työpaikkansa kalossin kuva takapuolessaan.[569] Olen kirjoittanut noin puolen miljardin euron rälssiveron tuotosta nauttivan Yleisradion ongelmista laajasti, ja pidän ongelmien pääsyynä tehdassyndroomaa, jonka vuoksi sellunkeiton sijainnin voi päätellä tuulen suunnasta. Vanhan patruunahengen tapaan Ylessä on vasemmistolaiset toimittajat ja oikeistolainen johto, joka yrittää piiskata alaisensa kuriin. Siksi myös sabotaasia esiintyy, ja ruutu punertaa.[570]

Vuonna 2014 Yle loi ongelmiensa osoitukseksi päällikön valvomaan myös *etiikkaansa*. Tuolloin tehtävään nimitettiin vailla filosofisen etiikan asiantuntemusta oleva Riitta Pihlajamäki.[571] Olisi mielenkiintoista tietää, kuinka monta todellista asiantuntijaa nimityspäätöksellä ohitettiin. ”Journalististen standardien ja etiikan päällikön” kovapalkkaiseen tehtävään istutettiin myöhemmin juristi Timo Huovinen, jolla ei niin ikään ole julkaisunäyttöjä filosofisen etiikan, moraalifilosofian eikä mediatutkimuksen alalta.[572] Sanankäytön oikeutus yritettiin perustaa taaskin vain normatiivisten suitsien varaan, toisin sanoen asetella lain, konvention ja ”hyvän maun” kehyksiin, eikä filosofisesti sen mukaan, mikä toisi esille totuutta.

Aina kun yhteiskunnassa esiintyy kiistoja, konfliktin merkiksi syntyy uusi asiamies, joita kihisee ja sihisee Suomessa maa mustanaan. On kuluttaja-asiamies ja lapsiasiamies, ja vuonna 2017 myös meidän kaikkien näennäisesti omistama osuusliike Yleisradio rikastutti omaa 257 päällikön hallintoaan[573] perustamalla yleisöasiamiehen tehtävän.[574]

567 Helsingin Sanomat kirjoitti aiheesta jutuissaan ”Pelko poliittisesta painostuksesta on vakava asia – eikä tämä kerta ole ensimmäinen” (30.11.2016) ja ”Päätoimittaja Atte Jääskeläinen selitti Ylen linjaa A-studiossa: ’Kaikista suunnista tuleva painostus pitää torjua’” (1.12.2016).

568 Oikeusasiamies Petri Jääskeläisen päätös 1.2.2017, dnro 5971/2016.

569 Kun Ruben Stilleriä uhattiin varoituksella, Helsingin Sanomat messusi hänen puolestaan toimittaja Paavo Teittisen kirjoittamassa jutussa ”Ruben Stiller kertoo HS:lle saamastaan varoituksesta ja Ylen kovista vaatimuksista Sipilä-asiassa: ’Olen hiiri ja minua pelotti’” 1.12.2016. Yleisradiosta siirtyivät sittemmin Iltalehteen Susanne Päivärinta ja MTV3:n uutisiin Jan Andersson, ja asialla hekumoi Suomen Kuvalehti jutussaan ”Tähdet lähtivät – Juontajakato kertoo A-studion johtamisongelmista” 2.11.2018.

570 Olen arvioinut Yleisradion kriisiä kirjoituksissani ”Ylen surkeaa hurskastelua” 2.12.2016 ja ”Ylekiistan syvin olemus” 16.12.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*) sekä ”Punaisen Yleisradion ongelma ei ole valtiollisuus vaan puolueellisuus” 16.5.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

571 Helsingin Sanomat 12.9.2014 ”Yleisradio nimitti päällikön valvomaan etiikkaansa”.

572 Yleisradion Internet-uutiset 21.2.2017 ”Yle sai uuden etiikkapäällikön: ’Uusi mediamaailma vaatii entistä enemmän valppautta’”.

573 Aiheesta kirjoitti Iltalehti jutussaan ”Ylen raskas organisaatio: ’Päälliköitä ja esimiehiä naurettavuuksiin asti’” 27.12.2016.

Yleisöasiamiehen todellisena työsarkana on pehmentää ja puskuroida yleisön taholta pursuavaa arvostelua ja estää sitä päätymästä toimittajien sähköpostilaatikoiden täytteeksi. Yleisöasiamiehen toinen funktio on piilevämpi. Se on samanlainen kuin kuluttaja-asiamiehen: eliminoida arvostelua ennakolta ja ohjata yleisöjä oivaltamaan, ettei heidän arvostelunsa menisi toimittajien korviin asti kuitenkaan. Siten sillä ei olisi vaikutusta, ja siksi siitä kannattaa pidättäytyä. Yleisöasiamiehen toivotaan siis tekevän itsensä tarpeelliseksi sitä kautta, että hän tekee itsensä tarpeettomaksi.

Hieman samaan tapaan myös Helsingin Sanomien tendenssijournalismia, mielipiteiden manipulaatiota ja asennemuokkausta vastaan esitetyn arvostelun joutuvat ottamaan vastaan nyt Hesarin katukaupustelijat, kun laari on kiinni monikulttuurisuuden, maahanmuuton ja EU:n arvostelijoilta lehden kommenttipalstoilla. Näin toimittajat voivat toimitella asioitaan rauhassa, eli jatkaa elämäänsä siinä itsepetoksen ilmapiirissä, jota kutsutaan punavihreäksi kuplaksi.

Minua kiinnostaa, milloin Yleisradion uusi jumalainen asiamies aikoo nuhdella musiikkitoimittajaansa Juhani Kenttämaata siitä, että hän haukkui *ihmisjätteeksi* erään satunnaisesti bongaamansa autokuskin, joka oli kiinnittänyt ajopelinsä takaikkunaan tarran ”Refugees not welcome”. Jos autoradio olisi ollut auki, kuski olisi saattanut kuulla, että Kenttämaan teki mieli heittää häntä kivellä nokkaan.[575]

Olisi myös kiinnostavaa tietää, miten Ylen yleisöasiamies ja uuden uutukainen etiikkapäällikkö suhtautuvat kymmenien muiden rivitoimittajien ja Ylen johtoportaan intoon peukuttaa Kenttämaan möläytystä, jossa lietsottiin puhdasta väkivaltaa. Ilmeisesti yleisöasiamies aikoo pitää tavalliset kansalaiset hajuraon päässä Yleisradiosta ja tehdä juttuja vain Ylen pääasialliselle yleisölle, eli kotisohvillaan köllähteleville syntymädemareille, jotka eivät tajua harmistua tästä kaikesta vaan katsovat sen olevan ”sitä parempaa väkivaltaa”. Uusi yleisöasiamies virkkoi työnantajansa haastattelussa, että

> [n]äinä vihapuheen, valemedioiden, negatiivisten yleistysten ja ilkeämielisten huhujen aikoina haluamme tukea ja rohkaista erityisesti sellaisia suomalaisia, jotka käyttävät sananvapauttaan asialliseen keskusteluun. Vuorovaikutusta, josta on oikeasti hyötyä.[576]

Minä puolestani kysyn, mihin toimenpiteisiin Ylen palkkapaimenet aikovat ryhtyä, että *Yleisradion toimittajat* käyttävät sananvapauttaan asialliseen keskusteluun ja vuorovaikutukseen, ”josta on oikeasti hyötyä”. Väite ”vihapuheesta” ja ”valemedioista” oli jälleen valittu kansakuntaa halkovaksi presuppositioksi, jota toistetaan pitäen itsestäänselvyytenä, että vihapuhujat ovat arkisessa aherruksessaan uurastavia suomalaisen yhteiskunnan rakentajia, vaikka vihan ja valheen promoottorina toimii verovaroin ylläpidetty valtiollinen äänitorvi Yleisradio itse.

Filosofisesti voidaan tietenkin kysyä, mitä hyötyä on mistään hyötymisestä. Myös hyö-

---

574 Yleisradion Internet-uutiset mainosti suurelle yleisölle tuiki tuntemattoman Sami Koiviston nimitystä jutussaan ”Yleisradioon nimitetty ensimmäinen yleisöasiamies: ’Suomalaisilla on paljon tunteita ja mielipiteitä Ylestä – kukapa ei omastaan välittäisi?’” 28.9.2017.

575 Aiheesta kirjoitti Suomen Uutiset jutussa ”Ylen toimittaja puhuu ’ihmisjätteestä’ ja haluaa ’heittää kivellä nokkaan’ – yleläiset esimiehet tsemppaavat minkä ehtivät” 14.8.2017.

576 Yleisradion Internet-uutiset Sami Koiviston kirjoittamassa jutussa ”Hyvä veronmaksaja, haluamme kuulla juuri sinua” 28.9.2017. Kirjoituksessa ei kuitenkaan vastattu siihen olennaiseen kysymykseen, miksi yleisöt kuulisivat Yleä ja taipuisivat sen mielipiteidenmuokkaukseen.

tymisen käsite on perin ideologinen, sillä se vaatii viestinnän olevan jonkin intressitahon edun mukaista eikä kriittistä. Huoli Yleisradion puolueettomuudesta on sikäli hupsua, että eduskunnan alainen laitos pyrkii nyt esiintymään jonkinlaisena ”sananvapauden linnakkeena”, joka torjuu kaikki vaikutusyritykset, vaikka Ylen ongelma ei ole koskaan ollut ulkoinen vaikuttaminen vaan sisäinen politisoituminen.

Se, että journalismia tehdään ammatikseen, ei pyhitä mitään. Enintään se takaa, että toimittajat valehtelevat ja salaavatkin ammatikseen. On hyvä muistaa, että amatöörit rakensivat Nooan arkin mutta ammattilaiset tekivät Titanicin. Tavasta, jolla valtamediahöyry nyt uppoaa, kirjoitti Yleisradion entinen radiotoimittaja Seppo Konttinen merkittävän paljastuskirjan *Suora lähetys – Tosiasiaa Yleisradiosta* jo vuonna 2012, ennen nykyisten ongelmien paljastumista. Esimerkiksi sosiaalidemokraattisen toimitusjohtajan Mikael Jungnerin johtamistyyliä hän kuvaili ”suureksi teatteriksi, jossa ikioma vakioklikki piti ison herran imperiumia pystyssä, ja avoimuus oli pelkkää hämäystä”.[577] Sen sijaan sitä Konttinenkaan ei muistanut, että Yleisradio ostaa vaaligallupinsa Kokoomuksen kansandustajan ja Yleisradion hallintoneuvoston jäsenen Eero Lehden omistamalta Taloustutkimus Oy:ltä.[578]

Hallitus esitti Ylen budjetiksi vuodelle 2019 huimat 519 miljoonaa euroa, jossa on lisäystä 11 miljoonaa. Yle on saanut paljon kritiikkiä journalistisesta puolueellisuudesta uutis- ja ajankohtaisohjelmatuotannon suhteen, eikä Ylen viihde-, urheilu-, kulttuuri- ja tiedeohjelmisto pysty enää kilpailemaan kansainvälisten kanavien kanssa. Kaupalliset toimijat tekevät asiat paremmin ja paremmalla tulos/panos-suhteella. Elokuvistakin Yle esittää vain marginaaliset vaihtoehtotuotannot tai flopanneet Hollywood-filmit, joita muut kanavat eivät huoli, ja kiinnostavat urheilulajit ja tapahtumat Yle on menettänyt suuresta budjetistaan huolimatta muille kanaville. Jäljellä ei ole kuin ritualisoitunutta toimintaa, jonka tärkein tehtävä lienee kiilusilmäisten jäsenkirjatoimittajien ja hallintobyrokraattien leivissä pitäminen.

Valtiollisen median tarpeellisuus pitäisi nähdäkseni ottaa kokonaan uuteen periaatteelliseen tarkasteluun. Nykyisin Yle pyrkii kattamaan kaiken tuottaessaan TV-ohjelmia sokeille ja radio-ohjelmia kuuroille tukenaan muutama 329-metrinen raippa, jotka tosin eivät enää ole edes välillisesti Yleisradion omaisuutta. TV1:n, TV2:n ja radion asiaohjelmissa käydään paneelikeskusteluja muslimitaustaisten yksinhuoltajaäitien esteettömän kulun

---

[577] Konttinen toisaalta kiitti Microsoftilta Yleen siirtynyttä Jungneria kolikkojen laittamista likoon sen puolesta, että Yle näkyisi sosiaalisessa mediassa. Teknisten Internet-palvelujen, Elävän Arkiston ja Areenan kehittämistä lukuun ottamatta on yleläisten reuhaaminen sosiaalisessa mediassa – eritoten Facebookissa ja Twitterissä – osoittautunut kuitenkin katastrofiksi.

Tutkivasta journalismistaan tunnettu ja useita pamfletteja kirjoittanut Seppo Konttinen työskenteli Yleisradiossa vuodesta 1974 vuoteen 2010. Yle-kirjassaan hän pahoittelee, että ”[t]ietojen antaminen yhtiön sisäisistä asioista työsuhteen katkeamisen jälkeen ei ole sopusoinnussa hyvien tapojen kanssa […]”, mutta hän pyytää kuitenkin lukijoiltaan ”[…] nöyrästi anteeksi, että olen joutunut rikkomaan tässä kirjassa hyviä tapoja”. Tämä lienee sopusoinnussa sen kanssa, että Konttisen mielestä ”[h]yvät kysymykset ovat aina arvokkaampia kuin huonot vastaukset. Kun kysyy rehellisesti ja suoraan, saa haastateltavan kunnioituksen ja hyviä vastauksia.” Näkemys sopii myös hänen asenteeseensa, joka on: ”Luulin kerran olevani väärässä, mutta erehdyin.” Tämä ei poikkea myöskään omasta menetelmästäni, jonka mukaisesti kysyn vain sellaista, minkä jo tiedän, sillä se on ainoa keino selvittää, paljonko haastateltava yrittää valehdella.

[578] Käsittelin aihetta blogikirjoituksessani ”Yleisradio ostaa mielipidetiedustelut Kokoomuksen kansanedustajalta” 8.3.2017 (teoksessani *Vastahankaan*), jossa totesin, että Kokoomuksen ja demarien välisen valtataistelun keskellä oli alkanut lentää myös neliapilan muotoista flooraa poistoraasteen keskipakoissuuttimeen.

hiilijalanjäljen pienentämisestä, ja Teema-kanavalla podetaan jatkuvaa (n)ostalgiaa esittämällä pölyttyneitä arkistoelokuvia ja mustavalkoisia neuvostodokumentteja.

Ylen kulut pitäisi leikata murto-osaansa kaventamalla toiminta pelkkään uutis- ja ajankohtaistoimintaan. Noin viidesosalla menoista, eli 100 miljoonalla, pitäisi saada aikaan huiman paljon, aivan niin kuin kaupalliset kanavat tekevät, sillä se on sekin valtava määrä rahaa. Yle-verosta pitäisi luopua, ja Yleisradion toiminta pitäisi taata käyttäjä- ja tilaajaperustaisesti: vapaaehtoisella maksukortilla. Mikäli kansan karttuisa käsi ei riittäisi kattamaan kuluja, Yleä ei nähtävästi tarvittaisi, jolloin yhtiö voitaisiin myydä sellaisenaan tai osiksi jakaen yksityiseen omistukseen.[579] Rahoitusongelma ja sen epäoikeudenmukaisuus muita viestintätoimijoita kohtaan voitaisiin ratkaista myös niin, että Yle-veron tuotto jaettaisiin kaikkien TV-yhtiöiden kesken tasan. Näin Ylen ei tarvitsisi enää ottaa kantaakseen nimikkoveronsa raskasta taakkaa vain siksi, että muut saavat mainostaa, vaan nyt myös Yle saisi vapaasti kilpailla mainosmarkkinoista, ja muiden täytyisi kantaa osa verovaroina kertyvästä velvoituksen kuormasta.

13.4. Välttäkää kaikkia neuvostoja – PTY ja JSN ovat kartelleja

Yksi erikoismpia piirteitä poliitikkojen ja julkisen sanan suhteissa on, että kansanvallan temppelissä, eduskunnassa, eivät saa toimia mitkä tahansa viestimet tai kaikki halukkaat toimittajat vaan ainoastaan eduskuntaan *akkreditoidut* toimittajat, joilla on pääsy syvemmälle kansanvallan kulisseihin. Tämä osoittaa, että poliitikkojen ja median välillä vallitsee ”luottamuksellinen suhde”, jonka vaihtoehtomedia vaarantaa.

Sananvapaudesta ja lehdistönvapaudesta käydyssä kupletissa myös toimittajat ovat saaneet korvapuusteja, ja riitaa on siis jo toimitusten sisällä. Suomalaisten päätoimittajien yhdistys PTY julkaisi 10.4.2018 kannanoton, jonka mukaan ”uutisoimatta jättäminen ei rajoita sananvapautta” ja ”toimittajat käyttävät työssään työnantajansa sananvapautta, mutta eivät omaa sananvapauttaan kansalaisina”.[580] Ylen laatimassa jutussa PTY:n ensimmäinen varapuheenjohtaja, MTV3:n uutisten vastaava päätoimittaja Merja Ylä-Anttila puolusti päätoimittajien ”oikeuksia ja vastuuta” toimittajien sananvapautta vastaan.[581]

Todellisuudessa uutisoimatta jättäminen on totuuden peittelyä ja totuuden peittely valheellisuutta. Olisikin mielenkiintoista tietää, mitä päätoimittajat ajattelevat sensuuritoimien kohteeksi joutuneen valistusfilosofi Jean-Jacques Rousseaun ajatelmasta, että ”valehtelu on vaikenemista totuudesta, joka tulee lausua julki”.[582]

Vaikka toimittajat eivät kokisikaan kahleitaan rajoituksiksi, uutisoimatta jättäminen kaventaa vastaanottajien sananvapautta, sillä sananvapauteen kuuluu YK:n yleisten ihmisoikeuksien julistuksen mukaan oikeus *vastaanottaa* viestejä kaikkien medioiden kautta. Myös toimittajien suitsiminen on sananvapauteen sisältyvän ilmaisunvapauden vastaista. Ilmeisesti päätoimittajat katsovat, että työnantajat omistavat myös toimittajiensa aivot

[579] Ehdotin tämänsuuntaisia ratkaisuja jo TV-lupamaksujen lopun aikoina blogikirjoituksessani ”Digitaalinen televisio on lupamaksujen loppu” 1.3.2008 (teoksessani *Sensuurin Suomi*).

[580] ”Päätoimittajien kannanotto” PTY:n Internet-sivuilla 10.4.2018 <http://www.paatoimittajat.fi/blog/>.

[581] Ylioppilas Ylä-Anttila Yleisradion Internet-uutisten 14.2.2017 julkaisemassa jutussa ”Päätoimittajat: Uutisoimatta jättäminen ei rajoita sananvapautta”.

[582] Valistuksen ajan filosofi, valistuksen kriitikko ja historian suuri kävelijä Jean-Jacques Rousseau vuosina 1776–1778 kirjoittamassaan teoksessa *Yksinäisen kulkijan mietteitä* (1782 [2010], s. 63, 4. kävely).

hermoverkkoja ja synapseja myöten niin, että työnantajan privilegio-oikeus määrää päätoimittajat päättämään siitä, mitä toimittajat saavat ja voivat ajatella ja sanoa.

PTY:n, Paikallislehtien päätoimittajayhdistyksen PPY:n, Aikakauslehtien Päätoimittajat ry:n, Suomen Journalistiliiton ja Suomen freenlance-journalistien hyvin puskuroiman ay-järjestöpoliittisen ulkokehän sisäpuolella valtamedian organisaatiota puolustava klusterien klusteri on Julkisen sanan neuvosto JSN, joka muodostaa kaikkien toimittajien yhteisen edunvalvontayhteisön. JSN ilmoittaa olevansa itsesäätelyelin, mutta todellisuudessa kyseessä on median itsesuojeluelin, joka ei arvostele mediaa vaan niitä ihmisiä, jotka arvostelevat mediaa.

Julkisen sanan neuvosto perustettiin Euroopan hulluna vuonna 1968, ja se ilmoittaa tehtäväkseen ”tulkita hyvää journalistista tapaa ja puolustaa sanan- ja julkaisemisen vapautta”.[583] Neuvoston taloudenhoitoa ja aatteellista tukea varten on perustettu Julkisen sanan neuvoston kannatusyhdistys ry, joka valitsee neuvoston puheenjohtajan ja 13 jäsentä kolmen vuoden toimikaudeksi. Neuvosto saa myös valtionapua, joten se on valtiovallasta riippuvainen.

Suomalaiset joukkoviestinnän harjoittajat ja journalistit sekä suuret kustantajat ja heidän palveluksessaan olevat toimittajat ovat sitoutuneet JSN:n julkaisemiin journalistin ohjeisiin ja siihen, että neuvosto valvoo heidän toimintaansa alan eettisten periaatteiden ja neuvoston perussopimuksen mukaisesti. JSN:n tehtävistä on ironisesti kirjoittanut informaatio- ja teknologiaoikeuden professori Jukka Kemppinen, jonka mukaan JSN:n toimena on ”varjella sanoma- ja aikakauslehtiä oikeudenkäynneiltä” ja ”jottei tätä huomattaisi, JSN sanoo liikuskelevansa sananvapauden asialla”.[584]

Vaikka valtamedia huutaakin totuuden perään, totuuden relativoituminen näkyy Julkisen sanan neuvoston laatimissa journalistin ohjeissa. Ennen siellä sanottiin:

> Hyvän journalistisen tavan perustana on kansalaisten oikeus saada oikeita ja olennaisia tietoja, joiden avulla he voivat muodostaa totuudenmukaisen kuvan maailmasta ja yhteiskunnasta.[585]

Uuspolitisoituneiden nykytoimittajien mielestä se oli väärin. Vuoden 2011 jälkeen siellä on sanottu:

> Sananvapaus on demokraattisen yhteiskunnan perusta. Hyvä journalistinen tapa perustuu jokaisen oikeuteen vastaanottaa tietoja ja mielipiteitä.[586]

Enää ei siis ole oikeutta saada *oikeita* ja *olennaisia tietoja*, joiden avulla voidaan muodostaa *totuudenmukainen* kuva maailmasta, vaan: ”tietoja ja mielipiteitä”.

Kieroa on, että Julkisen sanan neuvoston lausuntoja on käytetty kunnianloukkauksia koskevissa riitajutuissa vapaan todistelun keinona. Nykysäännösten mukaan Julkisen sanan neuvoston makutuomioita voidaan käyttää myöhemmin jopa oikeusjuttujen peruste-

---

[583] Julkisen sanan neuvoston perussopimuksen 1 § <https://www.jsn.fi/jsn/jsn-n-perussopimus/>.

[584] Jukka Kemppinen runoilija Catulluksen synkkiä itsetutkiskeluja mukailevassa blogikirjoituksessaan ”Miksi et jo kuole, JSN?” 20.5.2007.

[585] JSN:n vuonna 1992 käyttöön ottamien journalistin ohjeiden alku; siteerattu Jorma Mäntylän teoksesta *Journalistin etiikka* (2004, s. 43).

[586] JSN:n vuonna 2014 päivittämien journalistin ohjeiden alku <https://www.jsn.fi/journalistin_ohjeet/>.

luina, vaikka JSN ei ole puolueettomuutta tavoitteleva viranomainen, tiedeorgaani eikä todistaja vaan intressitahojen edustaja.

Median ja toimittajakunnan yhteisiä ammatillisia etuja edistääkseen JSN on asettunut pääsääntöisesti toimittajien tueksi juttujen kohdehenkilöitä ja yleisöjä vastaan. Esimerkin tarjoaa tapaus, jossa Perussuomalaisten Jussi Halla-ahoa kuvattiin ”rotutohtoriksi” Yleisradion TV1:n pääuutislähetyksessä helmikuussa 2009. Moitteen kohteena olleen henkilön kanneltua solvauksesta Julkisen sanan neuvostolle neuvosto katsoi tätä selvästikin mustamaalaavaa ja kunnianloukkauksen tunnusmerkit mahdollisesti täyttävää luonnehdintaa läpi sormien, eikä kantelu johtanut toimittajan nuhteluun eikä mihinkään muihinkaan toimenpiteisiin kannanoton harhaanjohtavuudesta huolimatta.[587]

JSN asettui puolustamaan toimittajaa myös käänteisessä tapauksessa, kun Uuden Suomen toimittaja Linda Pelkonen oli tehnyt rikosilmoituksen eräästä lukijasta, joka Pelkosen kirjoittamasta jutusta hermostuttuaan oli lähettänyt toimittajalle tekstiviestin: ”Toivon hartaasti, että seuraava kulttuuririkastus osuu kohdallesi henkilökohtaisesti. Törkeä ämmä olet”.[588] Helsingin käräjäoikeus tuomitsi syytteeseen asetetun lukijan sakkoon ja vahingonkorvaukseen Julkisen sanan neuvoston annettua aiheesta lausunnon, jossa vaadittiin poliisia ja syyttäjää suhtautumaan ”aktiivisemmin sananvapautta uhkaaviin rikoksiin”.[589] Tämän mukaan lukijan esittämä kommentti muodosti muka uhan sananvapaudelle, vaikka tosiasiassa tuomion kautta pönkitettiin toimittajan valtaa ja vaarannettiin vailla valtaa ja julkaisukanavia olevan kansalaisen oikeuksia.

Nähdäkseni toimittajien tulisi kestää ankaraakin arvostelua tieteenharjoittajien tapaan, eikä rikoslain kunnianloukkausta koskevaa pykälää tulisi soveltaa tapauksissa, joilla on laajaa poliittista merkitystä. Kuitenkin tuomio annettiin ”kunnianloukkauksesta” eikä kummankaan osapuolen *sananvapauden* arvioimiseen liittyvästä näkökulmasta. Yleisöjen sananvapautta rajoittaessaan on tällaisilla tuomioilla taipumus kiertyä ennakkosensuuriksi, kun ihmiset säikähtävät ja alkavat valikoida omia sanomisiaan. Siksi myös rikoslaillisella jälkikäteissensuurilla ja sanktioinnilla on kauaskantoiset vaikutukset sananvapauteen.

Tuomiosta riehaantuneena Päätoimittajien yhdistys ja päätoimittajat yli 80 mediasta alkoivat vaatia, että toimittajilla pitäisi olla laajempi sananvapaus ja suurempi lain suoja kuin kuin muilla:

> Vetoamme kansanedustajiin ja virkamiehiin, jotka työkseen ajantasaistavat lainsäädäntöä, vastaamaan uudenlaisiin ongelmiin. Lakiin muutama vuosi sitten tuotu vainon käsi-

[587] Yleisradion Internet-sivut iloitsivat kihlakunnansyyttäjä Heikki Poukan päätöksestä jutussaan ”Esitutkinta Ylen Halla-aho-uutisoinnista lopetetaan” 5.5.2009. JSN puolestaan oli antanut 5.3.2009 vapauttavan päätöksen (4022/YLE/08) Ylelle koskien juttua, jossa toimittaja Jyrki Richt oli pitänyt Jussi Halla-ahon erästä syytetoimien kohteeksi ajettua lausetta harhaanjohtavasti väitelausena, vaikka tekijä oli tarkoittanut sanontansa teoreettiseksi esimerkiksi leimaavasta yleistyksestä. Käsittelin aihetta 11.3.2009 kirjoituksessani ”Julkisen sanan neuvosto loogikkona” (teoksessani *Kansanvallan varkaat*) viitaten eroon, joka koskee lauseen *mainitsemista* tai lauseen *käyttämistä propositiona* (*de dicto* ja *de re* -puhetavat).

[588] Tuomion varmistuttua Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko kirjoitti asiasta ”viattomasti ja puolueettomasti” lehteensä jutun ”Näkökulma: Tapaus Linda Pelkonen – toimittajaa halventanut tuomittiin” 6.2.2018. Kommentoin tuomiota blogikirjoituksessani ”Toimittajien kunniattomalla ’kunnialla’ syövytettiin sananvapautta” 7.2.2018. Tuomitun lukijan toimittajaan kohdistaman moitteen syynä oli ollut toimittajan julkinen valittelu siitä, miksi eräässä poliisitiedotteessa oli mainittu Kempeleessä tapahtuneen raiskauksen tekijän etnisestä alkuperästä.

[589] Yli kaksi vuotta kestäneestä prosessista ja JSN:n osuudesta siinä kirjoitti Journalisti-lehti tuomiota kiittelevässä jutussaan ”Toimittajan uhkailijalle sakot” 5.2.2018.

> te oli askel oikeaan suuntaan, mutta hybridivaikuttamisen ja informaatiosodan keinojen kovetessa se ei kata kaikkia eteen tulevia tilanteita.[590]

Toimittajien innostus on kuitenkin niin löyhällä ja älyvapaalla pohjalla, että sen vuoksi ei vielä kannattaisi pukeutua Ferrarin vaatteisiin. Päivän Byrokraatti -sivusto palkitsi kannanoton ja totesi sen johdosta seuraavasti:

> Mitään konkreettista lainsäädäntöä päätoimittajat eivät ehdota, vaan heidän asiansa on yleisellä tasolla. Vaatimustaan päätoimittajat perustelevat sillä, että heidän mukaansa journalisteja painostetaan ja jopa uhkaillaan.[591]

Niin ehkä painostetaan ja jopa uhkaillaankin – mutta niin painostetaan ja uhkaillaan myös muita vapaata sanaa käyttäviä henkilöitä, ja entistä useammin *valtavirtajournalistien toimesta*. Näyttääkin olevan niin, että jos arvostelu kohdistuu valtamedian toimittajaan, kyse on ”maalituksesta”, mutta jos se on toimittajan tekemää, silloin taas ei. Kuulostaa siltä, että päätoimittajien todellisena tarkoituksena on vain löytää aseita sellaisten poliitikkojen rankaisemiseen, jotka naljaisevat toimittajan tarkoitusperistä jotain niin osuvaa, että tuhannet ihmiset haluavat jakaa kommentin eteenpäin.

Olipa kyseisiin tapauksiin liittyvien oikeusvaikutusten kanssa niin tai näin, JSN näyttää aina olevan median puolella yleisöjä ja riippumattomia medioita vastaan. Toimittajia vastustamaan se asettuu vain, jos toimittajan sanankäyttö uhkaa valtamedian organisaatioita, eli toimittajien työnantajia.

Julkisen sanan neuvosto ottaa kärkkäästi kantaa heti, kun se havaitsee jonkun toimittajan varovaisestikin kyseenalaistavan median maahanmuuttomyönteisen normatiivin. Kun radio Suomipopissa ohjelmaa juontava toimittaja-kirjailija Juha Vuorinen laittoi yhdessä kolleganssa Juha Perälän kanssa ”Mikki Hiiri merihädässä” -iskelmän soimaan Välimerestä ongittuja pakolaisia koskevan uutisen taustalle, tapaus johti kanteluun JSN:lle jonkun tosikkomaisen Juudaksen toimesta. Levyvalintaa ei haluttu ymmärtää absurdiksi muuttuneen tilanteen kuvauksena, vaan sitä pidettiin yksiselitteisesti pilkan aiheena, joka on torjuttava. Huumorin konflikteja laukaisevaa psykologista merkitystä ei edes yritetty ymmärtää, vaan JSN langetti juontajille ”vakavan huomautuksen”, jonka tuloksena he jättivät työnsä.[592]

Radio Suomipop ja Radio Rock ovat kieltämättä keränneet oman tyylilajinsa puitteissa suuren osan JSN:n huomautuksista, mutta pitäisikö koko Suomi kietoa pumpuliin vain siksi, että kanavien rabulistinen tyyli ei miellytä helmikanoja, jotka imaisevat rasiallisen Mozartin-kuulia sieraimiinsa pelkästä hyvän maun rikkomisesta? En ainakaan minä halua maastamme miinakenttää, jossa ihmisillä ei ole oikeutta luottaa toisiinsa edes laskiessaan leikkiä vaan jossa kaikki pakotetaan sipsuttelemaan varpaisillaan ja sensuroimaan puolet

---

[590] Tuomitsemisen innostus ylsi maakuntalehtiin, kuten Keski-Uusimaahan, joka sisällytti päätoimittajien kannanoton 10.4.2018 juttuunsa ”Päätoimittajien yhteinen kannanotto: Julkisuudessa työtään tekevien vainoamiseen pitää voida puuttua”.

[591] Päivän Byrokraatti 11.4.2018 ”Päätoimittajat haluavat laajemman sananvapauden ja suuremman lain suojan kuin muilla”.

[592] Aiheesta uutisoi muun muassa MTV3 Internet-jutussaan ”Radio Suomipopille vakava huomautus JSN:ltä – soitti Mikki Hiiri merihädässä -kappaletta pakolaisuutisen tehosteena” 17.11.2016. Arvostelin päätöstä blogikirjoituksessani ”Sananvapaus merihädässä” 18.11.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

sanomisistaan vain sen vuoksi, että tuloksena voi olla Julkisen sanan neuvoston langettama makutuomio.

JSN pyrkii määrittelemään itse itselleen, milloin myös lakien rikkominen on oikein. Kun Puolustusvoimat syytti Helsingin Sanomia salaisten asiakirjojen vuotamisesta julkisuuteen Viestikoekeskusta käsittelevän jutun yhteydessä talvella 2017–2018, Julkisen sanan neuvosto kokoontui pohtimaan asiaa ja ilmoitti laativansa aiheesta kannanoton, joka koskee sananvapauden suhdetta lakien noudattamiseen.[593] Tällä tavoin syntyi jälleen näyttöä siitä, mitä tapahtuu, kun etujärjestön tai intressiosapuolen sallitaan toimia asiantuntijana ja omana tuomarinaan.

Julkisen sanan neuvoston jäseninä toimivat vuonna 2018 median edustajina seuraavat henkilöt: Lapin kansan päätoimittaja ja entinen Helsingin Sanomien politiikan toimituksen esimies Antti Kokkonen sekä *free lance* -toimittaja Lauri Haapanen. Hänen mukaansa ”maahanmuuttovastaisuus lisääntyy ikäluokka ikäluokalta ja maantieteellisesti pääkaupunkiseudulta pienempiin kaupunkeihin ja edelleen maaseudulle mentäessä”, mutta ”suuntaus on epäilemättä paranemassa, sillä maahanmuutto on tiedotusvälineissä jo päivittäin esillä”.[594] Mukana on Sanoma-konserniin kuuluvan ET-lehden päätoimittaja Riitta Korhonen, vasemmistonuorten aktivisti, toimituskollektiivi Long Playn eräs perustaja ja feministisen ajatushautomo Hatun edustaja Johanna Vehkoo sekä Kunnallislehden varmasti puolueeton ja seurakunta- sekä lapsityötä sympatisoiva päätoimittaja Taina Tukia. Neuvostoon kuuluvat myös ”Pyskologi-lehden” päätoimittajaksi JSN:n nettisivuilla mainittu Hannele Peltonen,[595] Ylen Tampereen alueen uutis- ja ajankohtaistoimituksen päällikkö Sinikka Tuomi, joka kiittää Twitterissään aina, kun media ahdistelee seksuaalisesti aktiivisia ihmisiä, sekä MTV3:n toimituspäällikkö Ilkka Ahtiainen.

Yleisön edustajina JSN:ssä toimivat Kauppakamarin juristi Paula Paloranta sekä Eva Biaudet’n presidentinvaalikampanjan päällikkö ja Pekka Haaviston myöhempi tukija, feministi ja viestintäkonsultiksi esittäytyvä Maria Swanljung. Tiedettä edustaa Lapin yliopiston valtio-opin lehtori Tapio Nykänen, joka kirjoitti Koneen Säätiön rahoilla jutun ”’Pakolaiskriisi’ poikkeuksien aikana” luontoaktivisti Ville Lähteen ja Johanna Vehkoon toimitustyöhön *Jakautuuko Suomi* 2017. Sanaa ”pakolaiskriisi” hän käytti todellakin lainausmerkeissä osoituksena siitä, että hänen mielestään pakolaiset eivät aiheuttaneet mitään kriisiä.[596] Perälaudan moraalivarmistimina neuvostossa istuvat Etelä-Savon maakuntajohtaja Pentti Mäkinen, joka toivoo alueelleen ”muuttovoittoa”,[597] ja Rajavartiolaitoksen komentaja Ismo Siikaluoma. Lisäksi neuvostossa toimivat heidän varajäsenensä, joukossa muiden muassa Sanoma-konserniin kuuluvien Savon Sanomien toimituspäällikkö Riitta Raatikainen ja Etelä-Suomen Sanomien toimituspäällikkö sekä Vihreän Langan entinen päätoimittaja Juha Honkonen.

---

593 Julkisen sanan neuvoston tiedote 25.1.2018 ”Julkisen sanan neuvosto laatii kannanoton sananvapauden suhteesta lakien noudattamiseen”.

594 Lauri Haapanen Kepa-lehden jutussaan ”Tarkkuutta maahanmuuttokeskusteluun” 6.4.2010.

595 <https://www.jsn.fi/jsn/neuvoston-jasenet/>. Kirjoitusvirhe on siteerattu järjestön sivulta totuudenmukaisesti.

596 Ks. Tapio Nykäsen kirjoitusta ”’Pakolaiskriisi’ poikkeuksien aikana” Ville Lähteen ja Johanna Vehkoon toimittamassa teoksessa *Jakautuuko Suomi?* (2018). Omassa tutkimuksessani on teoksen nimessä olevaan kysymykseen vastattu, tosin eri näkökulmasta ja erilaisin johtopäätöksin.

597 Pentti Mäkinen ”Maakuntablogiksi” mainitsemansa verkkosivuston blogikirjoituksessaan ”Etelä-Savosta yrittäjyysyhteiskunta” 22.1.2015.

Voidaan kysyä, mitä tekemistä sisäasiainministeriön hallinnonalaan kuuluvalla rajavartiolaitoksen virkamiehellä on Julkisen sanan neuvostossa. Ja vastata: maahanmuutto-ongelmien kanssa konkreettisesti tekemisissä oleva henkilö on rekrytoitu mukaan, jotta neuvosto voisi uskotella toimivansa asiantuntevasti maahanmuuttoa koskevassa viestinnässä. Kun mukana on Rajavartiolaitoksen upseeri, voidaan luoda mielikuvaa, että aihepiiri tunnetaan neuvostossa, vaikka tosiasiassa rajavartioviranomaiset toteuttavat poliittisen vallan heille määräämää maahanmuuttopolitiikkaa ja ovat riippuvaisia siitä. Ei siis riitä, että Julkisen sanan neuvoston jäsenistä valtaosa on vihervasemmistolaisia maahanmuuton suosijoita, vaan nyt myös viranomaisvallan edustaja on saatu mukaan varmistamaan, että median toiminta todellakin on hallituksen määräämän EU-johteisen maahanmuuttopolitiikan mukaista. Mieleen tuskin on tullut, että laajoihin väestöjensiirtoihin johtava maahanmuutto on hybridisodan muoto, jota valtamedia ja JSN tukevat omalla informaatiosodankäynnillään.

Suuri osa valtamedian ja JSN:n toimintaa koskevasta kritiikistä johtuu toimittajien puolueellisesta suhtautumisesta maahanmuuttoon. Tästä kertoo myös neuvoston saamien kanteluiden kasvu, joka on suoraan verrannollinen maahanmuuttajamäärien ja maahanmuuton tuottamien ongelmien kasvuun. Vuosina 2005–2008 neuvosto sai noin 150 kantelua vuodessa, kun taas vuoden 2008 pakolaiskriisin sekä Jussi Halla-ahoa vastaan nostetun vyörytyksen jälkeen kanteluiden määrä nousi muutamaksi vuodeksi noin 250:een. Vuodesta 2011 vuoteen 2015 kanteluita oli noin 350, mutta vuoden 2015 pakolaistulva ja siihen liittyvä tendenssijournalismi nostivat kanteluiden määrän 450:een.

Poliittisia patakintaita raatiin on mahtunut suurin määrin ennenkin. Julkisen sanan neuvoston puheenjohtajina ovat toimineet SDP:tä edustava poliitikko Jacob Söderman (2003–2005), SKDL:ää ja Vasemmistoliittoa edustanut entinen kansanedustaja Kalevi Kivistö (2005–2007), Suomen Kuvalehden ja MTV3:n entinen päätoimittaja Pekka Hyvärinen (2008–2009), Kalevan entinen päätoimittaja ja Helsingin Sanomien entinen pääkirjoitustoimittaja Risto Uimonen (2010–2015) ja nykyisin Vihreän Langan entinen päätoimittaja Elina Grundström.

Merkin JSN:n sosiaalisesta korruptoituneisuudesta antoi puheenjohtajien puoluesitoumusten lisäksi Pekka Hyvärisen taannoinen kannanotto, jonka mukaan suomalaisten ei pitäisi saada esittää mielipiteitään Internetissä paljastamatta oikeaa nimeään,[598] ja hänen eronsa vastalauseena sille, että JSN:n oli antanut vapauttavan päätöksen Matti Vanhasen lautakasasta uutisoineelle medialle.[599]

Erään merkin JSN:n ”objektiivisuudesta” tarjosi myös Kalevi Kivistön eroaminen hänen närkästyttyään Yleisradion A-studio-ohjelmasta, jossa oli käsitelty kriittisesti Kivistön yhteyksiä sosialistimaihin 1970- ja 1980-luvuilla. Kivistö ei tosin väistynyt luottamustehtävästä korrektiuden vuoksi vaan siksi, että hän oli käsittänyt ohjelman kostoksi JSN:n A-

598 Pekka Hyvärinen esitti unelmansa JSN:n 40-vuotisjuhlassa 2008, ja aiheesta kirjoitti muiden muassa Ilta-Sanomat jutussa ”Verkkokeskustelijoiden nimet halutaan esiin” 21.7.2008. Vaatijan mieleen tuskin oli juolahtanut, kuinka halukkaasti esimerkiksi Matti Vanhasen tai Sauli Niinistön tapaiset ”puolivillit poikamiehet” olisivat esiintyneet vaikkapa netin seuranhakupalstoilla omalla nimellään. Matti Vanhanen oli myös itse vaatinut omalla nimellään esiintymistä tavatessaan Googlen perustajat Sergei Brinin ja Larry Pagen Yhdysvaltain-vierailullaan tammikussa 2008. Helsingin Sanomien jutussa ”Matti Vanhanen tapasi Googlen perustajat” hän sanoi 18.1.2008, että ”[k]annustin heitä etsimään keinoja, joilla netin epäilyttävät viestit voitaisiin tunnistaa”. Googlelaiset eivät innostuneet ajatuksista.

599 Helsingin Sanomat 10.12.2009 ”Lautakasajutussa vapauttava päätös – JSN:n puheenjohtaja erosi”.

piste-ohjelmalle antamasta langettavasta päätöksestä.[600]

Yhtään kriittisen älymystön edustajaa tai viestinnän todellista asiantuntijaa en ole Julkisen sanan neuvoston kokoonpanoista löytänyt. Sen sijaan lähes kaikki osapuolet ovat olleet vihervasemmistolaisen tai EU-myönteisen agendan aisankannattajia. Perussuomalaisia henkilöitä tai EU- ja maahanmuuttokriittisten äänten edustajia ei ole Elinkeinoelämän palatsissa majaansa pitäneen JSN:n tuoleilla koskaan istunut. Jotta alalle saataisiin tervettä kilpailua, tulisi perustaa kokonaan oma *Vapaan sanan neuvostonsa*, joka ajaisi vaihtoehtomedian asioita valtamedian rajoitus- ja painostustoimia vastaan. Mainittakoon, että vihjattuani asiasta blogissani muutamat perustivat syksyllä 2019 vasemmistolaista Toimittajaliittoa ilmeisesti parodioimaan tarkoitetun uuden Toimittajaliiton ja siihen liittyvän Sananvapausneuvoston, jotka kotisivujensa mukaan pyrkivät esiintymään *rehellisen journalismin* edustajina – eräänlainen symptoomi totuuden ja sananvapauden ongelmista sekin.

Epädemokraattista Julkisen sanan neuvostossa on piirre, jonka mukaisesti se täyttää omat tuolinsa itse, eikä sen kokoonpanoon voida vaikuttaa ulkopuolelta. On selvää, että näin puolueellisen toimielimen voivat haastaa vain riippumattomat vaihtoehtomediat, jotka ovat vapaita neuvoston poliittisesta kiristyksestä.

Kun Julkisen sanan neuvostoon nimitettiin vuoden 2018 lopulla kansanedustaja Jani Toivolan (vihr.) avustaja Nitin Sood ja vihreiden kaupunginvaltuutettu Tuomas Rantanen, sai vihreän lankakerän pyörittäjä Elina Grundström seurakseen tuttua väkeä. Suomen Uutiset kysyi tällöin Uuden Suomen Markku Huuskolta, Sanomien Risto Uimoselta ja Ylen etiikkapäälliköltä Timo Huoviselta, näkevätkö he mitään ongelmaa JSN:n ”vihreässä kallistumassa”, mutta eivät nähneet.[601]

Julkisen sanan neuvoston tilaan kohdistamani katsauksen tuloksena joudun toteamaan, että median itsekontrolli on yhtä taitamattomissa ja ideologisesti kahlituissa käsissä kuin se on ollut jo vuodesta 1968. Maisterintutkinnon sosiologiassa suorittanut Elina Grundström päätyi vakituiseksi muutettuun JSN:n puheenjohtajan tehtävään käyttämällä ponnahduslautana valintaansa Tampereen yliopistoon journalistiikan vierailevaksi professoriksi lukuvuodeksi 2013–2014, ilman näyttöjä tieteellisestä julkaisutoiminnasta ja opetustaidoista. Työelämäprofessuurin kiertotien tarjoamaa rimanalennusta käyttäen on viestinnän professoriksi valittu myös vailla yliopistotutkintoa oleva ja tieteellisiä julkaisuja esittämätön Pauli Aalto-Setälä.[602]

Tyypillistä tiedotusalalla on, että monilta ammattitoimittajilta puuttuu akateeminen loppututkinto. Tämä ei välttämättä johdu kiireestä työelämään vaan kyvyttömyydestä johdonmukaiseen ja tutkimukselliseen ajatteluun. Ei ole ihme, miksi toimittajakunta ei hallitse argumentaatiotaitoja eikä metodisääntöjä, kun myös viestinnän opetus on yhtä kehnoissa kantimissa. Kuitenkin juuri tieteenfilosofiaan ja tietoteoriaan perustuva metodologinen asiantuntemus olisi tärkeintä, sillä ilman sitä ei myöskään sisältötiedon muodostuksesta tule mitään.

---

600 Helsingin Sanomat 24.9.2007 ”Televisio-ohjelmasta närkästynyt Kalevi Kivistö erosi Julkisen sanan neuvoston johdosta”.

601 Suomen Uutiset 18.12.2018 ”Suomen Uutiset kysyi mediapomoilta: ’Näetkö ongelmana, että JSN:ssä on vihreä kallistuma?’”

602 Yleisradion Internet-uutiset 2.6.2017 ”Pauli Aalto-Setälästä Turun yliopiston työelämäprofessori”.

14. Persoonan hajoaminen ja todellisuuden katoaminen

Vuorovaikutusteoreettisissa kirjoissani *Dialoginen filosofia* ja *Sosiaalipsykologian sydän* analysoin, miksi asiat välittyvät kirjoitetun tekstin muodossa eri tavoin kuin puhutussa sanassa ja kasvokkaisessa kanssakäymisessä. Kun ihmiset kohtaavat arkitodellisuudessa, verbaalinen aines voi täydentyä nonverbaalisella ilmaisulla, kuten eleillä ja ilmeillä. Lisäksi kaikkeen viestintään sisältyy verbaalisen ja nonverbaalisen viestinnän ylittäviä metakielellisiä aineksia, kuten sanomisen takana olevia päämääriä, tarkoituksia ja pyrkimyksiä, jotka eivät ole ilmeisiä vaan usein kommunikaation osapuolille itselleenkin tiedostumattomia tai arvausten varaisia.

Filosofi Emmanuel Lévinasin mukaan s*anottu* (*le dit*) eli kirjoitettu tai puhuttu kieli on välittävää eli assertatiivista ja esittävää eli representatiivista. Se määrittelee ja pysäyttää kohteensa. *Sanominen* (*le dire*) puolestaan on kohteensa luovaa eli performatiivista.[603] Se etsii ilmaisua sille, mille ei ennen kielellistä ilmausta ole mitään ilmausta. Tällainen kieli on pikemminkin metaforallista kuin esittävää.

Olennaista on, että sanomisen perusta ei koskaan tule varsinaisesti sanotuksi. Kyse ei ole pelkästään kieltä tai puhetta koskevasta luokittelusta, kuten Ferdinand de Saussuren jaottelussa, jossa kielenkäytöstä (*le langage*) erotetaan yhtäältä puhe (*la parole*) ja toisaalta kieli (*la langue*).[604] ’Puhe’ viittaa tällöin siihen, mikä kielenkäytössä on yksilöllistä tai satunnaista ja sellaisena ylittää sopimuksenvaraisen, järjestelmällisen ja säännönmukaisen kielen. Sen sijaan Levinasin jako sanomiseen ja sanottuun ulottuu syvemmälle kielen ja puheen taakse: viestinnän kohtaamisfilosofisiin taustaehtoihin. Niitä ei voida kaventaa psykologisiksi, vuorovaikutuksellisiksi tai nonverbaaliseen viestintään liittyviksi tekijöiksi, jotka ovat paljastettavissa eleinä tai reaktioina tai jotka rajautuvat ja siten myös vertautuvat kieleen, vaan kyse on olemisen pohjavireestä: *kontaktista* toiseen ihmiseen.

Nämä erot ovat tulleet havainnollisiksi sosiaalisessa mediassa juuri siksi, että sosiaalisessa mediassa ihmissuhteilla on taipumus kaventua kuvaruudun loimotuksessa tapahtuvaksi kirjoitetuksi viestinnäksi, joka usein on typistettyä. Suuri osa Internetin portaaleissa, blogeissa, chateissa ja kommunikaatiomahdollisuuksia tarjoavissa kuvagallerioissa esiintyvistä konflikteista perustuu väärinkäsityksiin, jotka johtuvat merkitysten välittymisestä eri tavoin kirjoitetussa kielessä kuin puhutussa sanassa, henkilökohtaisessa kohtaamisessa ja persoonallisessa kokonaisilmaisussa. Lisäksi kaikkea verkon välittämää viestintää leimaa valheellisuuden varjo, joka on synkempi kuin kasvokkaisessa kohtaamisessa. Vaikka Lévinasin ja de Saussuren ajatukset voivat vaikuttaa nykymedian aihepiireille etäisiltä ja

[603] Emmanuel Lévinasin kielikäsityksestä ks. teostani *Dialoginen filosofia* (2003, s. 120–140).

[604] Ferdinand de Saussuren jaosta puhuttuun kieleen (*la parole*) ja merkkijärjestelmään (*la langue*) ks. teostani *Sosiaalipsykologian sydän* (2016, s. 247).

tyylillisesti vierailta, heidän näkemyksensä kielestä ja viestinnästä valaisevat sosiaalisen median ongelmia. Sosiaalisen median katsotaan lähentäneen ihmisiä ja helpottaneen vuorovaikutusta, mutta se on myös kaventanut viestintää pelkkään kirjallisessa tai kuvallisessa muodossa tapahtuvaan itsensä ilmaisemiseen. Kirjoitetun kielen ja puhutun kokonaisilmaisun eroa ei ole tunnustettu eikä tiedostettu.

Väitteeni on, että sosiaalinen media on luonut käyttäjilleen harhakuvan paremmasta ymmärretyksi tulemisesta, yksityisyyden merkityksettömyydestä, julkisuudessa esiintymiseen liittyvän arvon noususta, ystäväpiirin laajenemisesta myönteisellä tavalla ja omasta suosiosta. Todellisuudessa mielikuva paremmasta ymmärretyksi tulemisesta on sidoksissa viestinnän blokkiutumiseen, jossa joukkueisiin organisoituminen tuottaa vahvaa kannatusta tai vastustusta ja luo siten *vaikutelman* omien näkemysten erinomaisuudesta, kun taas ”suosio” johtuu vain kannatusasenteiden ja motiivien terävöitymisestä.

Julkisuuden alan laajentuminen yksityisyyden kustannuksella on puolestaan johtanut monet sosiaalisen median toimijat vaikeuksiin elämässään suosion romahdettua. Ystävä- tai kaveripiirin kasvu taas on tekemisissä juuri sen saman ystäviin ja vihollisiin jakautumisen kanssa, jota käsittelin jo narsismin yhteydessä. Paistattelu julkisuudessa suosittuna some-feiminä tai kaikkien asioiden valistuneena yleistiedon erikoisasiantuntijana perustuu omahyväisyyttä ruokkiviin mielikuviin ja tavoitteisiin.

Tässä luvussa pyrin osoittamaan, millä tavoin poliittisen argumentaation esittäminen epäonnistuu sosiaalisessa mediassa, kun henkilökohtainen politisoituu tai poliittisuus personifioituu kielteisellä tavalla. Syy on rakenteellinen: sosiaalinen media ei tue *poliittista* argumentaatiota, sillä kohtaamisen alustat on rakennettu *persoonallista* vuorovaikutusta varten. Toisaalta myöskään henkilökohtainen kohtaaminen ei onnistu optimaalisesti. Tarkastellaanpa esimerkkitapauksena Facebookia, josta on valta-asemansa vuoksi tullut synonyymi ’sosiaaliselle medialle’.

14.1. Henkilökohtaisen politisoituminen ja poliittisen personifioituminen

Kun Mark Zuckerberg, Dustin Moskovitz ja Chris Hughes vuonna 2004 perustivat Facebookin kähvellettyään ohjelmakoodin Zuckerbergin työnantajalta ConnectU:lta, heidän tarkoituksenaan oli luoda Harvardin yliopistoon eräänlainen netissä toimiva yhteisöpalvelu ja henkilögalleria, jonka käyttäjät voisivat oppia yhdistämään päivittäin näkemiensä ihmisten naamat luontevasti heidän nimiinsä. Tällaiselle listalle oli sosiaalinen tilaus. Ihmissuhteiltaan vieraantuneissa yliopistoyhteisöissä opiskelijat harvoin antautuvat juttelemaan keskenään, eikä pelkkä luennoilla näyttäytyminen edistä ihmisten kohtaamista. Toinen mahdollisuus oli ruokaloiden kassoilla, kun opiskelijakortin tiedot saattoivat vilahtaa auki vinksautetusta lompakosta, ja tutun näköisten ihmisten kanssa saattoi vaihtaa muutaman sanan. Tutustua saattoi myös seminaareissa tai valokopiokoneiden äärellä, ja ilmiö oli yliopistoissa yleismaailmallinen.

Facebookin perustamisen jälkeen tällaista tietojen urkintaa ei ole tarvittu. Opiskelijat voivat tehdä tuttavuutta kuin suurvaltajohtajat: etäkommunikaatiossa. He voivat tutustua toisiinsa netin välityksellä, vaikka asuisivat kampuksella seinänaapureina. Mikä helpotus ujoudesta kärsiville! Yliopistoyhteisö onkin osoittautunut ”yhteiskunnaksi pienoiskoossa”,

sillä Facebookin mahdollisuudet on otettu avosylin vastaan kaikkialla maailmassa.

Sosiaalinen media ei ole kuitenkaan yhtä vaikea vaan vaikeampi toimintayhteys kuin käytännön ihmissuhteet. Facebook ja sen kaverilistat toimivat toivotusti ja kohtaamista edistävästi vain sellaisissa yhteisöissä, jotka ovat sosiaalisesti yksiaineksisia ja joissa osapuolet ovat vertaisasemassa, esimerkiksi oppilaitoksissa. Monenkirjavammilla kaverilistoilla alkaa esiintyä samanlaisia ongelmia kuin monikulttuurisissa yhteisöissä yleensä: ”kaverit” eivät tule keskenään toimeen.

Listojen jakaminen yhä pienempiin osiin on silloin yhtä hyödytöntä kuin yksityisyydensuojan laajentaminen. On samantekevää, ovatko kaverilistat suuntaan tai toiseen suljettuja vai avoimia, jos niitä ylipäänsä on. Tätä nykyä kenenkään ei pitäisi sanoa Facebookissa mitään sellaista, mikä on yksityistä tai minkä ei toivo leviävän kaveripiirin ulkopuolelle, sillä kavereiden ja ”kaverien kavereiden” kautta kaikki lähtee lentoon. Niinpä Facebookin seinillä esitettävien julkaisujen kannattaisi olla maksimissaan yhtä julkisia kuin julkisuuteen tarkoitettujen blogien, eikä myöskään Facebookin yksityiskeskusteluissa kannata sanoa mitään, minkä ei haluaisi joskus paljastuvan kaikille.

Yksityisyyden turvamuurien rapistuessa ei yksityisyydestä ole tullut halvempaa vaan arvokkaampaa ja vaikeammin hallittavaa. Myös Facebookin ylläpidon on valitettu keräävän ja tallentavan käyttäjistään tietoja omia kaupallisia tarkoituksiaan varten.[605] Sekä Facebook että Google ja niiden omistamat yhtiöt ilmoittavat kirkkain silmin proseduurikseen, että ne urkkivat käyttäjiensä selaushistorioita ja käyttävät niitä mainosten kohdentamiseen. Päästäkseen yhteisön jäseneksi käyttäjiä velvoitetaan hyväksymään ”säännöt”, joiden turvin yhteisöpalvelut voivat ulottaa lonkeronsa myös yhteisöön kuulumattomien ihmisten tietohin heistä portaaleissa olevan informaation kautta. Firmat voivat myös myydä hankkimansa tiedot eteenpäin. Kiitokseksi etenkin Facebook sensuroi käyttäjien toisilleen ilmaisemia viestejä sekä kieltää osallistumisen, mikäli ihminen ei noudata portaalin ”yhteisönormeja” eli tottele sen ylläpitäjien poliittisia käsityksiä ja määräyksiä.

Oman röyhkeytensä tällaiset ”palvelut” ankkuroivat käyttäjiensä ehdollistamiseen, eli ne nojaavat ihmisten riippuvuuteen sosiaalisesta mediasta, johon osallistumisesta on tullut yhteiskunnallinen välttämättömyys. Tässä valossa on merkittävää, että viime aikoina noin 300 000 suomalaista ovat lopettaneet Facebookin käytön. Kyseessä voi olla vastalause yhtiön harjoittamalle sensuurille mutta myös toivottomuus alustalla harjoitettavan punavihreän sananvapauden rajoittamisen vuoksi. Facebook onkin muokannut yksityisyyden ja sananvapauden rajapintoja jatkuvilla sääntömuutoksillaan, ja yhtiö on sekoillut käyttäjiensä datan kanssa toimintansa alusta asti.

Facebook kerää käyttäjiltään ainakin seuraavat tiedot: IP-osoite, GPS-sijainti, tiedot mobiilisovellusten käytöstä, selainhistoria, yksilöitävät laitetiedot ja käyttäjän yksilöivä mainonta-ID sekä muita tietoja, joita sovelluskehittäjä haluaa seurata. Tässä valossa on käsittämätöntä, että kyseinen portaali voi olla niin käytetty olematta varsinaisesti suosittu, ja selitys lienee, että ihmiset eivät tiedä, mitä kaikkea heistä voidaan seurata ja selvittää. En mene kuitenkaan pitemmälti tietotekniikkaan, sillä fokukseni on tekniikan merkityksessä medialle ja tiedonvälitykselle.

---

[605] Facebookin harjoittamasta tietojenkeruusta ja säilyttelystä juorusi WhatsApp-pikaviestipalvelun toinen perustaja Brian Acton, joka oli myynyt firmansa Facebookille 19 miljardilla dollarilla. Asiasta kertoi Suomessa Tietoviikko jutussa ”WhatsAppin perustaja: poista Facebook puhelimestasi” 21.3.2018. Tietotekniikka-alan julkaisut ovatkin Suomessa medioita, jotka ovat pystyneet edistämään totuuden tavoittelua, millä lienee yhteys perussuomalaisten edustukseen alalla ja siihen, että ATK-asiantuntijat ovat usein liberaaleja.

Väitteeni on, että suuret tietotekniikkayhtiöt käyttävät nykyisin yhtä vaikuttavaa valtaa kuin kirkko keskiajalla. Pahinta on ylläpidon harjoittama oma sensuuri, jota Zuckerbergilla oli vaikeuksia puolustaa republikaanisenaattori Ted Cruzin grillatessa häntä konservatiivien sensuroimisesta keväällä 2018.[606]

Yleisradion ulkolinja puolestaan esitti 13.12.2018 dokumentin ”Facebook-dilemma”, jota kanava mainosti esittelyllä: ”Facebook lupasi yhdistää maailman. Toisin kävi: Facebook tarjosi helpon väylän levittää valeuutisia ja lietsoa epäluuloa ja väkivaltaa ihmisten välillä. Kuinka Facebookista tuli uhka yksityisyydelle ja demokratialle?”[607]

Yleisradion nimeämät potentiaalit eivät kuitenkaan muodosta pääongelmaa. Ongelmista syvin on se, että Facebook puuttuu Euroopan unionin kanssa tekemänsä poliittisen sopimuksen perusteella ihmisten väliseen viestintään sensuroiden aineistoa, joka ei ole Euroopan unionin liittovaltiopolitiikan mukaista ja jossa vastustetaan avoimien rajojen politiikkaa sekä maahanmuuttoa.[608] Näyttönä tästä on viestien deletointikeskuksissa harjoitettava orwellilainen puhdistustoiminta ja käyttäjille langetetut kiellot, mikäli he eivät ole tottelevaisia ja noudata ”yhteisönormeiksi” sanottua ideologiaa, jolla ohitetaan sekä ihmisten sananvapaus että yksityisyydensuoja.[609] Yleisradion välittämän uutisen voisikin sanoa niin päin, että ”Facebook tarjosi helpon väylän levittää yhteiskunnallista totuutta ja kertoa todellisuudessa vallitsevista kansalaismielipiteistä valheellisen valtamedian ohitse.” Se Ylen edellä mainitun ohjelmaesittelyn lause kyllä pitää paikkaansa, jossa väitetään, että ”Facebookista tuli uhka yksityisyydelle ja demokratialle.” Mutta niinkään ei käynyt Yleisradion hehkuttamista syistä, toisin sanoen viestinnän tilapäisen vapautumisen vuoksi, vaan siksi, että Facebook alkoi rajoittaa ihmisten ilmaisunvapautta Euroopan unionin painostuksesta.

Tosiasiassa EU:n ei pitäisi vaatia yksityisiä yhtiöitä rinnalleen oikeuttamaan eikä suojelemaan sensuuria, vaan taistella kansalaisten rinnalla heidän demokraattisen perusoikeuksiensa, kuten sananvapauden, puolesta. EU:n vaatima sananvapauden kuohiminen on varsin haitallista verrattuna niihin pieniin hyötyihin, joita EU:n uusi tietosuoja-asetus GDPR (2016/679) on tuonut kansalaisille. Tietosuoja-asetusta voidaankin pitää pelkkänä kosmetiikkana, jolla EU yrittää pestä omaa mainettaan kansalaisten yksityisyydensuojaa muka puolustavana, kun samalla on sulatettu pois sananvapauteen liittyvä poliittinen oikeus. Tosiasiassa EU on asettanut pelimerkkinsä Facebookin varaan ja puolelle.

Facebook murentaa käyttäjiensä yksityisyydensuojaa soveltamalla keräämiään henkilötietoja omiin kaupallisiin tarkoituksiinsa. Mutta myös muiden kaupallisten toimijoiden alettua vaatia sisältojen sensuroimista markkinoinnillisista syistä on Facebookin kautta piirtyvä yhteiskunnallinen totuus alkanut muodostua entistä enemmän massakulttuurin välittämän todellisuuskäsityksen mukaiseksi. Henkilöllisyyksien väärentämisellä puolestaan on ollut merkitystä Facebookin luotettavuuteen mediana. Ihmiset eivät ole kuitenkaan esiintyneet peiteidentiteetillä yleensä itsetarkoituksellisesti, vaan siksi, että siihen on syy. Erityisesti EU-kriitikot ja maahanmuuton poliittiset vastustajat ovat joutuneet välttele-

606 Aiheesta kirjoitti Suomessa Oikea Media jutussa ”Senaattori Ted Cruz grillasi Facebookin perustajaa” 11.4.2018.

607 Yleisradion esittely Ulkolinjan ohjelmaan ”Facebook-dilemma, osat 1 ja 2” 13.12.2018.

608 Asiasta kertoi muiden muassa The Guardian jutussaan “Facebook, YouTube, Twitter and Microsoft sign EU hate speech code” 31.5.2016.

609 Motherboard 2.1.2018 “A visit to Facebook’s recently opened center for deleting content”.

mään ylläpidon harjoittamaa sensuuria ja viranomaisvallan suorittamaa nettikyttäilyä, jota poliittisen vihervasemmiston kätyrit vaativat ja harjoittavat omalla kavaltelullaan sekä perättömillä ilmiannoillaan. Tämä on johtanut myös luonnollisten ihmissuhteiden tulehtumiseen.

Kun Facebookista on tullut kansalaisvasikoinnin markkinapaikka, ylläpito suosittaa, että kaverilistoille kelpuutettaisiin vain henkilöitä, jotka ovat tavanneet todellisuudessa. Tosiasiassa käyttäjät hyväksyvät Facebook-kavereikseen nykyään melkein kaikki netistä löytämänsä tuttavuudet, vaikka eivät olisi heitä koskaan kohdanneetkaan. Tämä on ymmärrettävää, sillä ihmiset asuvat etäällä toisistaan, eivätkä kaikki halua tai voi lähteä treffeille pelkkää henkilöllisyyden toteamista varten. Näin myös henkilöllisyyksien väärentäminen on tullut mahdolliseksi ja helpoksi.

Salanimellä esiintyminen, identiteettien väärentäminen ja identiteettivarkaudet sotketaan usein tahallaan tai tahattomasti toisiinsa valtamedian uutisoinnissa. Mikäli kaikki salanimellä esiintyminen ja sen taustalla oleva identiteetin ”väärentäminen” pyritään esittämään identiteettivarkautena, kuten Kalevan jutussa ”Pelkkä valeprofiili somessa on nyt rangaistava rikos”,[610] lehti on tullut lavastaneeksi salanimellä tai tekaistulla identiteetillä esiintymisen rikokseksi. Tosiasiassa salanimellä tai nimimerkillä esiintyminen ei ole rikoslaissa rangaistavaa, vaan ainoastaan toisen luonnollisen ihmisen identiteetin anastaminen ja sen käyttäminen petostarkoituksessa. Anonyymeillä seuranhaun ja chattailun foorumeilla ei esiinnytä omalla nimellä, joten kyse ei ole useimmiten varsinaisesta *identiteettien väärentämisestä* vaan *salanimellä esiintymisestä*.

Naamakirjassa olevista käyttäjistä jo 15–20 prosentin arvellaan olevan väärennettyjä, joten palvelu on fragmentoitunut kauas toiminta-ajatuksestaan. Pääongelma ei ole taaskaan profiilien, identiteettien eikä käyttäjänimien tekaiseminen eikä siihen liittyvä ”valheellisuus” vaan se, että Facebook itse tai toiset käyttäjät kieltävät ihmisiä esiintymästä sellaisina kuin he ovat ja ilmaisemasta sitä, mitä haluavat. Vika ei siis ole ihmisten oletettu paha tahto, vaan peiteidentiteettien lisääntyminen on kannanotto kontrollia vastaan: Facebook vaatii ihmisiltä liikaa. Se vaatii todellisten identiteettien paljastamista ja yksityisyyden heikentämistä, mitä kaikki käyttäjät eivät puolestaan halua. Toinen selitys tekaistujen profiilien ja identiteettien lisääntymiseen on, että Facebookin ylläpito on voinut poistaa käyttäjien aidot profiilit poliittisista syistä sekä asettaa heille kieltoja tai rajoituksia. Ihmiset haluavat kuitenkin olla läsnä Internetin laajimmaksi kasvaneessa yhteisössä, ja sen vuoksi Facebookista syrjityt joutuvat väärentämään nimensä ja kuvansa.

Läsnäolosta Facebookissa on tullut sosiaalinen välttämättömyys niin kuin Helsingin Sanomien lukemisesta ennen vanhaan, sillä nykyisin kauppaliikkeet ja yritykset ilmoittavat tuotteistaan, palveluistaan ja kilpailuistaan Facebookissa. Ovatpa muutamat viranomaisetkin lähettäneet tiedoksiantojaan Facebookin välityksellä sekä etsiskelleet kadonneita ihmisiä sieltä. Facebookin vaikutusvaltaa on siis vaikea paeta, eikä siitä voi helposti kieltäytyä.

Facebook kuitenkin tekee käyttäjistään uhreja. Seuranhausta se poistaa jännityksen ja eroottisen jännitteen, sillä se vaatii jokaista esiintymään henkilötietoineen ja naamakuvineen avoimesti. Facebook riisuu ihmiset sosiaalisesti alastomiksi jo ennen kuin osapuolet ehtivät riisuutua alastomiksi todellisuudessa. Koska riisuutuminen jää tällä tavoin puolitiehen, kukaan todellinen pelimies ei käytä Facebookia. Portaali ei siis sovellu henkilökoh-

[610] Toimittaja Johanna Juupaluoma Kalevan julkaisemassa jutussa 1.10.2015.

taisen kohtaamisen foorumiksi, sillä nykymuodossaan se ei tue chattihuoneiden toimintalogiikkaa, joka perustuu seksuaalisten vihjeiden esittämiseen kepillä jäätä kokeillen.

Facebookissa voi tietenkin vakoilla, aivan kuten muissakin kuvagallerioissa, mutta naamakirjassa vakoileminen muodostuu vaikuttavammaksi ja yksisuuntaiseksi, kun sääntöjä noudattavat käyttäjät eivät ymmärrä suojautua. Facebookin kautta on mahdollista selvittää tutun näköisen ihmisen nimi, osoite, ammatti ja ihmissuhteet yhtä hyvin Interflora-lähetystä kuin terrori-iskuakin varten. Tässä mielessä ’sosiaalisen median sääntöjen noudattaminen’ = ’sosiaalinen tyhmyys’, ja viisas esiintyy varautuneesti. Sosiaalisen median oma toimintalogiikka ohjaa esiintymään petoksellisesti ihan oman etunsa vuoksi, sillä tässä pelissä rehellisin myös häviää eniten. Facebook ei olekaan vähentänyt yksityisyyden arvoa vaan tehnyt siitä entistä tavoiteltavampaa.

Facebookin ensimmäisinä toimintavuosina tykkäysnapilla osoitettiin ahkerasti sympatiaa. Ihmisistä ei ollut vielä muodostunut joukkueita, eivätkä he alkaneet riitelemään keskenään. Nykyään Facebookissa tummuu läski (ainakin vertauskuvallisesti), eikä Facebook olekaan enää mikään Pacebook vaan Racebook tai Hatebook, jossa kerätään nuijamiesten laumoja toinen toisensa vastaisiin rökityksiin. Facebook luotiin yksilöiden ja pienryhmätason kohtaamista varten, mutta henkilökohtaiseen mikrotason kanssakäymiseen laadittu foorumi ei sovi sellaiseen makrotason poliittisia asioita koskevaan argumentaatioon, johon sitä nykyään käytetään, kun erilaiset intressiryhmät käyvät siellä kiivasta mielipidesotaa. Tietokonealan slangia käyttääkseni ”palvelu” tai ”portaali” ei ”tue” poliittisen argumentaation esittämistä. Yhtä huono siihen on yhden lauseen totuuksia levittävä Twitter, sillä politiikassa ei ole yhden lauseen totuuksia. Sosiaalisesta mediasta puuttuu argumentointikulttuuri, joten sekään ei toimi.

Yksi selitys Facebookissa myrskyävään informaatiosotaan on, että siellä kohtaavat eritaustaiset ja älykkydeltään eritasoiset ihmiset valikoitumattomasti. Facebook tuo yhteen ihmiset, joilla ei ole kognitiivisia edellytyksiä ymmärtää toistensa ajatusmaailmaa eikä myöskään yhteisiä kokemuksia. Myös se todellisuus, jossa eletään, ja ne kulttuurit, joita edustetaan, ovat hyvin erilaisia. Facebookin yksiaineksisessa viitekehyksessä nämä kuitenkin yhdistyvät vulgaaristi, ja seurauksena on mehukkaita mutta vähähedelmäisiä riitoja. Tuloksena on ollut pelkästä tykkäämisestä tai ei-tykkäämisestä koostuvaa politiikantekoa, mutta heti kun siirrytään tietopuolista ymmärrystä koskevaan argumentointiin, harmonian havina katkeaa kuin kanan lento.

Käyttäjien riitautuminen sosiaalisessa mediassa on jokseenkin ymmärrettävää, sillä ihmisillä on erilaisia poliittisia mielipiteitä. Kierointa Facebookissa on sen ylläpidon puuttuminen kansalaisten väliseen poliittiseen viestintään. Perussuomalaisten poliittinen suunnittelija Riikka Purra kiinnittikin juuri ennen vuoden 2019 eduskuntavaaleja huomiota syrjintään, jonka mukaisesti Facebook oli poistellut eräiden perussuomalaisten ehdokkaiden viestejä ja määrännyt heille käyttökieltoja vieläpä vaalien niin sanottuna kampanja-aikana, jolloin viestinnän vaikeuttamista voidaan pitää vaaleihin vaikuttamisena tai häirintänä.[611] Purran käyttäjiltä keräämän näytön valossa oli sensuroinnin kohteeksi joutunut täysin mielivaltaisesti esimerkiksi vertaamalla jotakin monikulttuurisuutta ylistävää lausetta hokemaan ”hauki on kala”.

Blogisti Heikki Porkka puolestaan kirjoitti Oikeassa Mediassa joutuneensa toistuvasti

611 Aiheesta kirjoitti Suomen Uutiset jutussa ”Purra moittii rajusti Facebookin kiihtyvää sensuuria: ’Olemme keskellä vakavaa vaaleihin ja kampanjaan vaikuttamista’” 5.1.2019.

käyttökieltoon Facebookissa täysin asiallisista kirjoituksistaan ja suunnitteli siirtymistä kilpailevaan venäläiseen VK-palveluun.[612] Kansallista itsemääräämisoikeuttaan suojeleva käyttäjäkunta pakotetaan siis väistymään, ja hullunkurista asiassa on, että sensuurista arvosteltu venäläinen toimija näyttää olevan myötämielisempi eurooppalaista kantaväestöä kohtaan kuin globaalia maailmanvaltaa käyttävä Facebook.

Myös Helsingin Sanomat sai tilaisuuden iloita saman päivän otsikossaan, että ”Facebook tiukentaa rasismisääntöjään ja kieltää valkoisen nationalismin”. Lehti kirjoitti kansainvälisesti käyttöönotettavasta normistosta näin:

> Sosiaalisen median palvelu Facebook aikoo kieltää niin sanottua valkoista nationalismia ja valkoista separatismia kannattavan sisällön palvelussaan. Ensi viikolla voimaan tuleva linjaus koskee myös yhtiön omistamaa Instagram-palvelua.
>
> Valkoisella nationalismilla viitataan aatteeseen, jonka mukaan kansallinen identiteetti määräytyy etnisen ryhmän mukaan ja valkoisten enemmistö ja valta-asema pitäisi säilyttää länsimaissa.[613]

Mikäli ”valkoinen nationalismi” määritellään edellä kuvatulla tavalla, sillä tullaan tarkoittaneeksi eurooppalaisen kantaväestön poliittista oikeutta suojella kansallisvaltioitaan ulkopuolelta tulevien väestöjen hyökkäyksiltä, massamaahanmuutolta ja väestöjen vaihdolta. Käsittääkseni tähän jokaisella suvereenilla ja itsemääräämisoikeuttaan toteuttavalla kansakunnalla pitäisi olla oikeus. On suorastaan hullua, jos eurooppalaisen kantaväestön oikeus puolustaa väestöään kielletään ”nationalismina”, kun samanaikaisesti sallitaan vierasperäisen väestön vyöry Eurooppaan, ja sitä jopa edistetään Facebookissa.

Motherboard-sivuston mukaan Facebookissa kiellettyjä ovat jatkossa esimerkiksi ilmaukset ”olen ylpeä valkoinen nationalisti” ja ”maahanmuutto repii tämän maan hajalle”.[614] Ihmisillä ei siis olisi oikeutta edes vähemmistönationalistisen mielipiteen sanomiseen omasta itsestään eikä myöskään tieteelliseen tulkintaan, jonka mukaan maahanmuutto vahingoittaa länsimaiden kansallista yhtenäisyyttä. Hyökätessään kansakuntien itsemääräämisoikeutta vastaan Facebook aikoo ilmeisesti julistaa maailmanlaajuisen sodan länsimaiden valkoista kantaväestöä vastaan sekä värillisten rotujen harjoittaman enemmistönationalismin puolesta. Jos se ei ole rasismia, niin mikä sitten?

Puuttumalla käyttäjiensä viestintään Facebook tulee patologisoineeksi paitsi ihmisten välistä viestintää, myös yksilöpersoonia ja kansanryhmiä, kun käyttäjät laativat Facebookiin ”kaksoisveljiä” eli varaprofiileja. Toisin sanoen ihmiset pakotetaan jakamaan oman persoonansa kahtia, ja kahtia menevät myös käyttäjäryhmät. Tuloksena on henkilökohtaista ja kulttuurista skitsofreniaa.

---

612 Heikki Porkka Oikean Median jutussaan ”Sananvapaus ja Facebook eivät sovi samaan koriin 27.3. 2019.

613 Helsingin Sanomat 27.3.2019 toimittaja Anu-Elina Ervastin kirjoittamassa jutussa. Facebook tiedotti käytännöstään jutussa “Standing against hate” 27.3.2019 <https://newsroom.fb.com/news/2019/03/standing-against-hate/>. Olisi kylläkin kiintoisaa tietää, mitä tapahtuisi, jos maailmankartta jaettaisiin kahtia niin, että valtioista toisessa asuisivat ainoastaan länsimaiden vihervasemmistolaiset suvaitsevaiset, afrikkalaiset ja muu värillinen väestö – ja toisessa pelkästään länsimaiden ”valkoiset nationalistit”, ja sitten katsottaisiin, kumpi puoli menestyy paremmin. Tällä puolueettomalla testillä voitaisiin käytännössä osoittaa monikulttuurisuusideologian tai kansallisvaltioaatteen keskinäinen paremmuus.

614 Motherboard 27.3.2019 “Facebook bans white nationalism and white separatism” <https://www.vice.com/en_us/article/nexpbx/facebook-bans-white-nationalism-and-white-separatism>.

14.2. Persoonan jakautuminen kuviteltuun ja todelliseen

Kansalaisten mielipiteet eivät ole vuosisatojen aikana olleet laajasti edustettuina missään perinteisessä mediassa, kuten lehdissä, radiossa tai televisiossa, joten Internetin keksiminen, sosiaalinen media ja vaihtoehtomedia blogosfääreineen ovat muodostaneet todellisen vallankumouksen viestinnässä. Kumous on ollut paljon nopeampi ja laajakantoisempi kuin painotekniikan kehittymisen ja kirjapainotaidon vaikutukset, jotka mahdollistivat lähinnä viestien vastaanottamisen laajoille kansanjoukoille, kun taas Internet on luonut tilaisuuden myös viestien helppoon ja nopeaan jakamiseen. Internet onkin 1990-luvun merkittävin innovaatio ja samalla keksintö, joka on muokannut ihmisten persoonaa ja tiedon hankkimisen sekä prosessoinnin tapaa enemmän kuin tuhannen vuoden kulttuurievoluutio.

Sosiaalisen median vaikutus viestinnän olemukseen ja sisältöön ei varmenna vain sitä Marshall McLuhanilta tunnettua lausetta, että ”väline on viesti”,[615] vaan se konfirmoi ironisella tavalla myös osan niin sanotusta tajunnan heijastusteoriasta, jonka mukaan tajuntamme on todellisuuden eräänlaista peilikuvaa. Tämä näkemys on vulgaariudestaan huolimatta selitysvoimainen siltä osin, että Internetin käyttöliittymä on sitonut ihmiset kytköksiin, jota ilman monesta ihmisestä tuntuisi, että häneltä amputoitaisiin aivot tai ainakin osa ajatustensa sisällöistä. Sosiaalisen median ongelmia onkin syytä tarkastella myös sosiaali- ja persoonallisuuspsykologisesti. Väitteeni on, että vaikka ihmiset ovat myös nettiin kirjautuneina läsnäolevasti ”paikalla”, he myös siellä esiintyessään ovat edelleenkin ”puskissa” niin soidinseuraa haikaillessaan kuin visertäessään jonkun vastaanottajan mielestä sopimatonta poliittista sävelmää. Väline vaikuttaa viesteihin – ja viestijöihin.

Filosofis-psykologisen viitekehyksen verkossa tapahtuvaan persoonan hajoamiseen tarjoaa G. H. Meadin klassinen analyysi objektiminuudesta ja subjektiminuudesta sekä Slavoj Žižekin jako ihanneminään ja minäihanteeseen.[616] Objektiminuudella tarkoitetaan toisten ihmisten reaktioiden kautta havaittavaa ja tuotettavaa käsitystä omasta itsestä ja subjektiminuudella omaa autenttiseksi (eli aidoksi) havaintojen kokijaksi miellettyä persoonaa, joka luo ilmaisuja viestinnän ja vuorovaikutuksen kehään.

Ihanneminä puolestaan on ihmisellä oleva ihannekuva siitä, millainen hän haluaisi olla. Minuus rakentuu tällöin itseidentifikaation eli samastumisen kautta tuotettuun kuvaan, joka ihmisellä on itsestään. Ihanneminä luodaan tarkastelemalla itseä sellaisen toisen ihmisen silmin, jonka kautta oma itse näyttää myönteiseltä ja hyväksyttävältä. Minäihanteella puolestaan Žižek tarkoittaa sitä paikkaa, josta ihminen havainnoi itseään niin, että hän näkee itsensä mahdollisimman hyvänä ja rakastettavana.

Dialogisessa filosofiassa luomani viestintämalli soveltuu hyvin sosiaalisessa mediassa tapahtuneeseen roolien ja henkilöllisyyksien rakentumiseen. Tässä mallissa implisiittinen kirjoittaja ja lukija ovat samassa roolissa kuin Meadin objektiminä ja Žižekin tarkoittama ihanneminä. Ne ovat vuorovaikutustilanteessa luotuja epäsuoria minuuden ilmaisuja, jotka

---

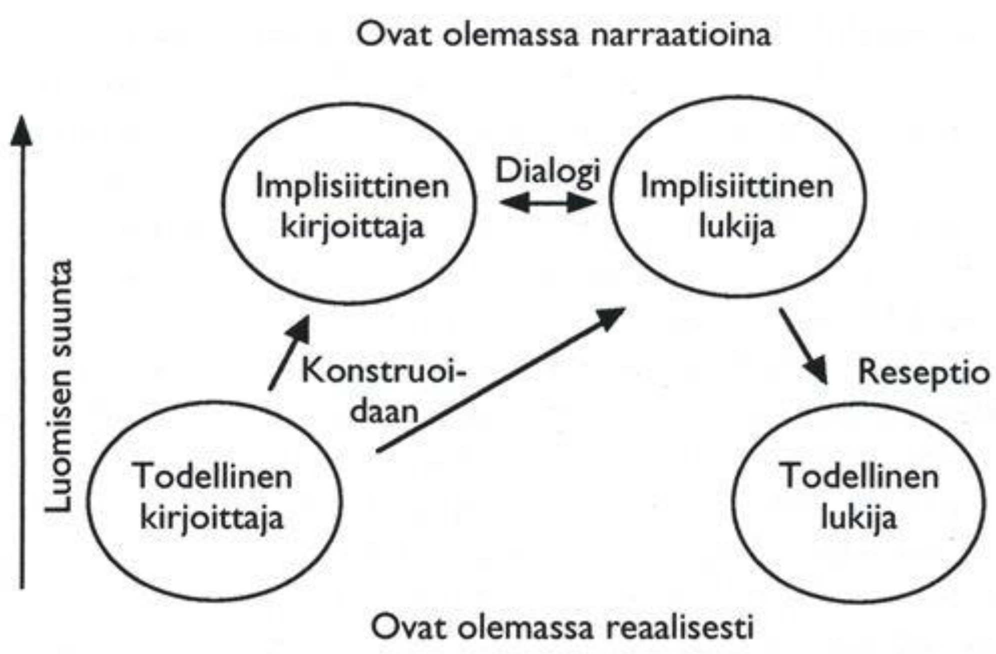
[615] Marshall McLuhan teoksessaan *Understanding Media – The Extensions of Man* (1964), jossa hän lausui: “The medium is the message. This is merely to say that the personal and social consequences of any medium – that is of any extension of ourselves – result from the new scale that is introduced into our affairs by each extension of ourselves, or by any new technology.”

[616] Aiheesta ks. toista väitöskirjaani *Sosiaalipsykologian sydän – George H. Mead ja symbolinen interaktionismi sosiaalipsykologian tutkimustraditioissa ja toimijuuden teoriassa* (2016, s. 301–304).

ovat olemassa narraatioina ja performansseina, eli kertomuksina ja esityksinä. Niiden taustalla ovat todellinen kirjoittaja ja lukija-vastaanottaja. Jokainen netissä esiintyjä on siis se ”todellinen kirjoittaja”, joka luo itsestään implisiittisen eli epäsuoran esityksen sekä kuvittelee itselleen vastaanottajan, eli eräänlaisen ihannelukijan. Tästä johtuu, että jokainen viestinnän osapuoli on pohjimmiltaan samassa asemassa kuin Meadin subjektiminä tai Žižekin ihanneminä: hän pyrkii tulemaan ymmärretyksi, luomaan itsestään mahdollisimman myönteisen kuvan ja esiintymään asemassa, jonka kokee mukavuusalueekseen.

Luomisen suunta on oheisessa kuviossa 4 alhaalta ylöspäin, ja keskustelu käydään nettiin konstruoitujen persoonien välillä tutkimusmielenkiinnon suuntautuessa sekä ylöspäin implisiittisten persoonien piiriin että alaspäin todellisiin ihmisiin, jotka löytyvät vuorovaikutuksen taustalta.

Kuva 4: Nettipersoonien synty.

Sosiaalisessa mediassa esiintymisen kannalta olennaista on, miten hyvin luodut minuudet tai persoonallisuudet vastaavat todella olemassa olevia tai tarkoitettuja persoonan ilmaisuja. Internetissä käy usein niin, että objektiminuuden ja subjektiminuuden tai – toisella tavalla sanottuna – ihanneminän ja minäihanteen välille syntyy matkaa. Luotujen minuuksien ja todellisten minuuksien etääntyminen toisistaan liittyy sitä kautta median totuuskriisiin ja sen takana olevaan persoonallisuuspsykologiseen jakautumiseen. Yksilön omassa kontrollissa olevana ja tietoisesti tuotettuna jako itselle olemiseen ja toisille olemiseen voi palvella yksilön elämänhallintaa, mutta se johtaa helposti myös persoonan jakautumiseen.

Internetin luoma mahdollisuus esiintyä sosiaalisen median näyttämöillä on realisoinut myös sosiaalipsykologi Erving Goffmanin klassisen näkemyksen ihmisistä rooleissa, heidän tekemästään ”kasvotyöstä” ja roolien hallitsevuudesta kaikessa vuorovaikutukses-

sa.[617] Mahdollisuus luoda omasta itsestä kiiltokuvamaisia esityksiä nettiin on korostanut rooleissa olemisen merkitystä samalla, kun ajatus todellisesta subjektista on alkanut näyttää vähäarvoiselta. Implisiittisen rooliolemisen toimintakentästä on tullut Goffmanin tarkoittama ”etunäyttämö”, jolla todellinen roolityö tehdään ja kasvoja kohotetaan sekä pelastetaan, kun taas vuorovaikutuksen todelliset osapuolet ovat ajautuneet väliverhon erottamalle ”takanäyttämölle”. Kysymys reaalisesti olemassa olevasta subjektista ei ole kuitenkaan menettänyt mielenkiintoaan, sillä ”*back stage*” muodostaa tärkeän alueen, jolla ihmiset voivat koota itseään ja ladata akkujaan elämän eri tilanteiden vaatimaa roolityötä varten.

14.3. Ikuinen elämä verkossa

Median totuuskriisi ei ilmene sosiaalisessa mediassa ainoastaan suurennuslasin alle päätyneenä kysymyksenä *informaation* totuusarvosta, vaan todenperäisyyden ongelma liittyy informaation lähteeseen: *kuka* informaatiota luo, *ketkä* ovat viestinnän taustalla ja kuinka todellisia *he* ovat. Kun netti täyttyy puhuvista päistä ja itsenäisesti sekä robottimaisesti meitä itseämme netissä sijaistavista klooneistamme – jollaisia Nokian entinen johtaja Anssi Vanjoki ennusti ilmestyvän Internetiin toteuttamaan eräänlaista aktiivisen puhelinvastaajan tehtävää – kasvavat myös jymäyttämisen mahdollisuudet, ja lopulta kaikki muuttuu pelkäksi illuusioksi.

City-lehti kirjoitti jo vuonna 2010 Vanjoen ”teknotestamentista” seuraavasti:

> Tulevaisuudessa hengaamme verkossa joka hetki, jopa silloin, kun emme itse ajattele tekevämme niin. Passiivisten, tylsien Facebook-profiilien sijaan meillä on aktiivinen profiili, eräänlainen virtuaalinen kaksoisolento. Kaksoisolento valtuutetaan toimimaan edustajanamme tietoverkossa. Se pystyy opettelemaan itsenäisesti kokonaan uusia asioita matemaattisen algoritminsa avulla. Se ei ole riippuvainen käskyistämme.[618]

Tällainen virtuaalipersoona toimii eräänlaisena henkilökohtaisena assistenttina, ja sillä näyttää olevan oma tahto; tosin aika sellaisen kehittelyyn on loppumassa kelloista, sillä utopia oli laadittu vuodelle 2020. Lisäksi voidaan kysyä, miksi verkossa tarvittaisiin lisää keinotekoisia persoonia kiistelemään, kun ihmisten ei nykyäänkään sallittaisi esittää omia asioitaan sen enempää omana itsenään kuin salanimellä.

Näissä haavekuvissa näyttääkin kukoistavan ihmisen viehtymys eräänlaiseen äärettömien mahdollisuuksien paratiisiin, joissa mielikuvituksen haaveet lähtevät lentoon, eikä niitä saada enää kiinni niin kuin ei irti päässeitä valheitakaan. Virtuaalisuus on karannut kauas ’hyveeseen’ viittaamastaan latinan kielen kantasanasta *virtus*, ja Internetissä esiintymisestä on tullut puhtaasti metafyysinen luomus.

Varsinainen riski liittyy tietoverkoissa esiintyvien subjektien *oman* persoonan jakautumiseen ja halkeamiseen. Ihminen voi antautua pettämään *itseään* Internetissä saavuttamansa suosion houkuttelemana tai epäsuosion ehdollistamana. Juuri tällöin käy niin, että

[617] Ks. Erving Goffmanin teosta *Interaction Ritual – Essays on Face-to-Face Behavior* vuodelta 1967.

[618] Anssi Vanjoki toimittaja Juha Matias Lehtosen kirjoittamassa jutussa ”Anssi Vanjoen teknotestamentti” City-lehdessä 3.12.2010.

matka oman itsen ja nettipersoonan välillä kasvaa, ja seuraukset voivat olla henkilökohtaisesti tuhoisia.

Ihminen voi pettää itsensä lisäksi vastavuoroisen viestinnän toista osapuolta tai koko Internet-yhteisöä. Tässä näkyy jälleen mikrotason ja makrotason viestinnän konflikoituminen. Kun motiivit omien agendojen ajamiseen ovat suuret, persoonasta tulee politiikan väline myös Internet-julkisuudessa. Vastavuoroisesti politiikasta tehdään keino persoonan tehostamiseen, ja näin persoonallinen ja poliittinen sekoittuvat.

Viestintään liittyvän totuuskriisin ja persoonan disintergaation aiheuttaa sosiaalisen median liiallinen kontrolli, kun taas mahdollisuus itsensä vapaaseen ilmaisemiseen olisi hyödyllistä sekä persoonan esittämisen että kansanvallan ja totuuden tavoittelun kannalta. Osapuolten välisessä ja yhteisöllisessä viestinnässä tulisi nähdäkseni pidättäytyä *ylläpidon* suorittamasta kontrollista ja luottaa *osapuolten* ja Internet-yhteisöjen *sisäiseen kykyyn* erottaa valhe todesta, hyödyllinen haitallisesta ja tärkeä epäolennaisesta.

14.4. Ihmiset illuusioiksi

Vaikka Erving Goffmanin tavoin ihmisten väitettäisiin olevan aina jossakin roolissa julkisuudessa ollessaan tai toisille ihmisille esiintyessään, kysymys viestinnän todenperäisyydestä on pitänyt elossa myös mielenkiintoa viestinnän *todellisia* subjekteja kohtaan. Myös elävässä elämässä kohtaaminen on pitkälti oletusten varaista, sillä kenelläkään ihmisellä ei ole pääsyä toisen ihmisen tajuntaan katselemaan, mitä siellä liikkuu. Todellista puhujaa ja tapahtumatasoa ainoastaan *lähestytään* myös arkipäivän kohtaamisissa, joissa vuorovaikutuksen osapuolet ovat aidosti olemassa ja paikalla.

Dialogi käydään tällöinkin roolien välillä. Todellinen kuulija konstruoi todellisen puhujan ja muodostaa myös itse arvausten varaisen konstruktion todelliselle puhujalle. Erona sosiaalisen median persooniin on siinä, että todellinen elämä on itseään korjaavaa, ja valheelliset ihmiset palautetaan nopeasti takaisin maan pinnalle. Sen sijaan virtuaalipersoonat voivat elättää omaa valheellisuuttaan pitkään, ja kuilu todellisen ja kuvitellun välillä ehtii revetä ammottavaksi. Äärimmäisessä tapauksessa epätodellinen muuttuu ainoaksi aidosti merkitykselliseksi todellisuudeksi ja todellisuus vähämerkityksiseksi illuusioksi.

Useat sosiaalisessa mediassa aktiiviset henkilöt ovat nuoria, jotka tavoittelevat hyväksyntää, mainetta tai rahaa nettisuosion avulla ja profiileihin sallimiensa mainosten kautta. Kun perinnemediasta hankittu mainostila ei ole tuottanut tuloksia levikkien alamäen ja mainostamiseen liittyvän tuputtamisen vuoksi, markkinoinnin ammattilaiset ovat pyrkineet hankkimaan tuotteille näkyvyyttä sijoittelemalla niitä Internetissä suosittujen henkilöiden valokuvagalleroihin ja blogeihin. Ihmisten narsismi, kunnianhimo, seuranhaun ja hyväksytyksi tulemisen paineet sekä tarve ansaita rahaa ovat ohjanneet varsinkin monia nuoria rikkomaan tai siirtelemään yksityisyyden ja julkisuuden rajoja sekä esiintymään julkisuudessa rohkeasti. Mikäli mainostajien virta loppuu, lisää julkisuuspääomaa voi saada yksityisyyden muureja alentamalla ja vaihtamalla yksityisyyttä sosiaalisiksi pelimerkeiksi.

Aikana, jolloin informaation ja viestinnän merkitystä mitataan niiden tuottamalla taloudellisilla arvoilla tai esittäjien tuloilla, myös sosiaalisessa mediassa suosittujen henkilöiden merkitystä on arvioitu heidän hankkimillaan palkkioilla. Esimerkiksi Seiska-lehti raportoi, että blogia ja videoblogia pitävä YouTube-tähti Janne Naakka hankki Googlen

mainoksilla ja tuotesijoittelua harjoittavien yritysten kanssa tekemillään sopimuksilla noin 85 000 euron vuositulot 2016.[619] Myös blogien kymmeniin tuhansiin kohonneet viikkokävijämäärät kuvaavat mullistusta, jonka sosiaalinen media on aiheuttanut mainosmarkkinoille.

Some-tähtien kohoaminen päivälehtien päätoimittajien palkoille osoittaa ”vapaina toimittajina” toimivien bloggaajien valtaa. Huomionarvoista kuitenkin on, että parhaiten ansaitsevien blogistien kymmenen kärki koostuu pelkkien elämäntyyli-, harraste-, pukeutumis-, ruoka- tai lemmikkiaiheisten blogien pitäjistä, joista suurin osa on nuoria ja nuorisolle tyypillisten suosioilmiöiden kohteita. Totuus on tällöin typistynyt totuudeksi Miisukissasta, yleiseksi kulinarismiksi sekä mässäyksissä elämiseksi, joka aina on kertonut pinnallisuudesta ja kulttuurien rappiosta. Blogistien tulokärjessä ei ole yhtään poliittisten blogien pitäjää, sillä mainostajat välttävät leimautumista poliittisten näkökantojen edustajiksi. Poliittista valtaa suosikkiblogisteilla ei ole, vaikka heillä onkin ote populaarijulkisuudesta ja valtavirtamediasta sekä vaikutusvaltaa yleisöihin.

Vaihtoehtomedian taloudelliset mekanismit eivät siis tue vaihtoehtoisten *poliittisten* totuuksien esittämistä vaan viihteellisyyttä. Sosiaalinen media ja poliittiset tai tieteelliset tutkimusblogit eivät ole tältäkään kannalta arvioituna syöneet markkinoita perinteiseltä medialta, vaikka niitä syytetään perinteisen valtavirtamedian taloudellisesta ahdingosta. Sosiaalinen media on vain mahdollistanut erimielisten blogistien sisällöllisen ja toimituspoliittisen kilpailun valtamedian kanssa, kun taas mainosrahat ovat ohjautuneet sisällöltään mitättömiin populaariblogeihin, joiden suosio perustuu lyhytaikaisiin ja helposti pois sulaviin fani- ja muoti-ilmiöihin.

Psykologiselta kannalta katsoen lopputulos ei ole ollut aina toivotunlainen myöskään suosikkiblogistien oman persoonan kannalta. Netissä esiintyneet henkilöt ovat toisia jymäyttäessään tulleet pettäneiksi itseään jopa niin, että he eivät ole lopulta tunnistaneet itseään nettiin piirtämistään ihannekuvista. Lopulta jompikumpi käsitys on romahtanut. On myös henkilöitä, jotka Internetissä täysin rehellisinä esiinnyttyään ovat tulleet antautuneiksi niin luottavaisesti julkisuuden syleilyyn, että palautteen oltua yhtä tuskallisen rehellistä he ovat hajonneet henkisesti palasiksi piinallisen arvostelun kohteiksi jouduttuaan.

Kiintoisaa onkin, miten käy, kun suosio varisee pois ihmisten kehittyessä ja kypsyessä sekä fanilauman kaikotessa omille teilleen todellisuuteen herättyään. Monet netissä suositut ihmiset ovat tulleet riippuvaisiksi huomiosta, jonka väheneminen koettelee itsetuntoa. Muutamat elämäntyyliblogistit ovat alun perinkin epäonnistuneet suosion tavoittelussa, kun palaute on ollut niin kielteistä, että se on haavoittanut heidän minäkuvaansa. Muutamat netissä esiintyneet nuoret ovat kepillä jäätä kokeiltuaan joutuneet perääntymään palautteen oltua negatiivista, jopa hyökkäävää. Samanlaisten reaktioiden kohteiksi ovat voineet joutua monet vanhemmatkin ihmiset, joiden kyky käsitellä kielteistä informaatiota on kuitenkin parempi.

Pikainen sukellus sosiaalisen median avantoihin valaisee julkisuuden ja yksityisyyden rajan tärkeyttä sekä itsensä kokoamiseen välttämättömän takanäyttämön tarpeellisuutta.

---

[619] Seiska-lehti verkkojutussaan ”Suosikkibloggaajilla valtavat tienestit: jopa 120 000 euron vuositulot” 1.11.2007. Blogisti Janne Naakka selitti suosiotaan kovalla työllä blogikirjoituksessaan ”Kuinka tienasin 90 k” 7.11.2017 yltämättä kuitenkaan käsittelemään itse ilmiön syntymistä ja omaa melko ristiriitaista ja jännitteitä sisältävää asemaansa nuorten tyttöjen suosimana mutta avoimesti homoseksuaalina kansikuvapoikana, jolla lienee ilmeinen mutta osapuolille itselleen tiedostumaton funktio teini-ikäisten neitojen siirtymäobjektina. <http://www.naag.fi/fi/>.

Yksityisyyden turvamuurit näyttävät tarpeellisilta siksi, että Internetissä toimijat eivät päätyisi luistelemaan heikoille jäille, joilta ei ole paluuta.

Julkisessa sanassa usein esitetty väite sosiaalisen median kyvystä lähentää ihmisiä ei välttämättä pidä paikkaansa, vaan sosiaalisen median mahdollistama poteroihin kaivautuminen on myös luonut huutelun ja nälvimisen kulttuurin, jonka tuloksena ihmiset ymmärtävät toisiaan entistä heikommin. Tässä mielessä sosiaalinen media ei ole kyennyt korvaamaan kasvokkaiseen kohtaamiseen liittyvän informaationvälittymisen monipuolisuutta.

Vaikka yksityisyyden ja julkisuuden rajanveto pitääkin yllä mahdollisuutta valheellisen minäkuvan luomiseen sekä itselle että toisille, se voi myös tukea subjektien omaa elämänhallintaa, kunhan luodut objektiminuudet ja ihanneminuudet eivät etäänny liian kauaksi todellisesta persoonasta. Tässä mielessä yksityisyys ei ole menettänyt arvoaan, vaan harvinaistuessaan siitä on tullut entistäkin arvokkaampaa ylellisyyttä.

15. Sota sosiaalisessa mediassa

Mitä käytännön merkitystä edellisessä luvussa esittämälläni ja persoonaa koskevalla teorioinnillani voi olla? Sen kautta valottuu, että julkisuuden ja yksityisyyden välisen rajan säätely on osa ihmisten elämänhallintaa, jossa liikutaan todellisen ja kuvitellun välillä. Sosiaalinen media tukee myös viihteellistymistä, jota arvostelin jo edeltävissä, populismia, narsismia ja feminismiä käsittelevissä, luvuissa.

Sosiaalinen media on tehnyt ihmisistä huvipuistojen asiakkaita, jotka pellehyppelevät jatkuvassa tivolissa vaihtaen laitteesta toiseen. Viihteellistymisen vastapoolia, eli vakavasti esitettyä poliittista julkaisutoimintaa, varjostaa puolestaan varteenotettava uhka: sensuuri. Viranomaiset ovat vaivaantuneita liaanista toiseen vaihtelevien marakattien hullaannuttua nettiviidakon vapaudesta, ja asemansa heikentymisestä kiusaantunut poliittinen valta on alkanut painostaa mediaa ja yksityisiä palveluntarjoajia harjoittamaan sananvapauden vastaista ennakkosensuuria. Tehosteeksi on asetettu uhkaus ”vastuuseen” saattamisesta, mikä on vaarantanut viestinnän todenperäisyyden lisäksi myös yksityisten kansalaisten elämänhallinnan ja koko julkisuussuhteen.

Suuressa osassa tapauksista Internet-palvelujen tarjoajat eivät ole osoittautuneet Kalifornian Piilaaksosta tunnetuiksi libertaareiksi sananvapauden kannattajiksi, jotka näkevät sananvapauden sääntelyn aggressiona. Pikemminkin he ovat olleet hippiliikkeen ideologiseksi jatkeeksi ilmaantuneita tunkkaisen vasemmistoanarkismin edustajia, jotka katsovat, että sensuuri tekee maailmasta paremman paikan elää. Sen mukaisesti myös ”yhteisönormeista” ja ”yritysperiaatteista” on koetettu taikoa perustuslakeja firmojen silakankatkuisiin takahuoneisiin.

15.1. Yhteisönormit ja yritysperiaatteet moraalileikkureina

Sosiaalisen median ylläpidot ja palvelujen tarjoajat ovat nykyisin pahoin politisoituneita, ja ne ovat alkaneet noudatella valtavirtamedian käyttöön ottamia epävirallisia sääntöjä, joiden uhreiksi joutuu usein kansallista etua puolustava, sosiaalietuusperäistä haittamaahanmuuttoa vastustava sekä Euroopan unionia tai sen rahaliittoa arvosteleva kansalainen. Reaalitodellisuuteen sisältyviä mielipiteitä välittäviksi avoimiksi medioiksi ovatkin jääneet lähinnä vaihtoehtoiset mediat, kuten Hommaforum ja MV-lehti, joka raportoi Facebookin käyttöön ottamasta sensuurista jutussaan ”Facebookin sensuuri rämpii pohjamudassa” 26.2.2018. Kasvonsa pessyt lehti kirjoitti tuolloin, että Facebookin ylläpito oli poistanut erään henkilön ironisessa tarkoituksessa esittämän maahanmuuttokriittisen keskustelurepliikin, jossa sanottiin, että ”ovi auki, olen hauki”. Facebook lähetti perään selityksen:

> Julkaisemasi sisältö vaikuttaa rikkovan yhteisönormejamme. Poistamme hyökkäävät julkaisut, jotka kohdistuvat ihmisiin rodun, etnisyyden, kansallisuuden, uskonnon, seksuaalisen suuntautumisen, sukupuolen tai vamman perusteella.[620]

Muotoilu antaa tyypillisen esimerkin kannanotosta, jolla Facebookin ylläpidossa toimivat nettinörtit koettavat tukahduttaa kaikkea omasta vihervasemmistolaisesta normatiivistaan poikkeavaa ajattelua. Toimenpidettä ei voida ymmärtää muulla tavoin kuin siten, että toteamus ”ovi auki, olen hauki” loukkasi ihmistä, joka kokee olevansa hauki. Ei noussut hauki puuhun laulamaan, mutta myöskään ylläpidon poliittinen kalastelu ei onnistu. Kieroa on, että sensorit koettavat käyttää ”vähemmistösyrjinnän” ehkäisyä kaiken muun rajoittamisen keppihevosena ja ratsastavat siten poliittinen agenda hampaissaan toisten ihmisten selässä heidän itsensä pyytämättä tai heitä hyväkseen käyttäen.

Uusimpana keksintönään Facebook on ottanut käyttöön *shadow*-sensuurin, jolla tarkoitetaan viestien laittamista muilta näkymättömiin niin, että vain lähettäjä näkee viestinsä ja luulee sen olevan esillä. Samaan on syyllistynyt myös Twitter.[621] Toimenpide vastaa sitä, että postiljoonit avaisivat ihmisten lähetykset eivätkä toimittaisi niitä perille. Kirjesalaisuus Suomessa on, mutta Internetissä tapahtuvaa viestien ”tullausta” vastaan kansalainen on suojaton.

Vihervasemmistolla on ”sananvapauden suojaksi” harjoittamalleen syrjinnälle monta nimeä, joiden vierasperäisyys kertoo siitä, että tekijät eivät oikein itsekään ymmärrä asioiden merkitystä: bänniminen, deletointi, ignorointi, ghostaus, feidaus, dissaus, dumppaus, blokkaus ja fudujen antaminen. Nuorisoslangille ominainen kieli luo vaikutelman sensuroinnin trendikkyydestä, mutta takana pesii pelkkää märkäkorvaisuutta. Huolestuttavinta siinä on omien maanmiesten olemassaolon kieltäminen netissä, mikä muistuttaa eräänlaista punikkifasismia.

Todellisten mielipiteiden poistelu antaa valheellisen kuvan yhteisössä vallitsevista näkemyksistä ja pitää yhteiskunnallista totuutta pilkkanaan. Se on vastoin – paitsi Suomen perustuslakia ja YK:n yleisten ihmisoikeuksien julistukseen sekä Euroopan ihmisoikeussopimukseen sisältyvää sananvapauden ihannetta – myös Pariisin rauhansopimusta, joka sekin takaa kaikille kansalaisille sanan-, paino-, julkaisu- ja poliittisten mielipiteiden vapauden.[622] ”Yhteisönormit”, jotka jonkin verkkopalvelun ylläpito sanelee ja tulkitsee, eivät ole mitään muuta kuin stalinistista sensuuria, jolla ei ole oikeutusta länsimaisen sananvapauden näkökulmasta. Sellainen taho, joka hyökkää sananvapautta vastaan, on hyväksynyt henkisen väkivallan yhteisönormikseen.

Eräiden yritysten käyttöön ottamat periaatteet, joilla kieltäydytään myymästä vapaasti tarjolla olevia palveluja maahanmuuton arvostelijoille ja esimerkiksi perussuomalaisille, saattavat rikkoa myös kaupan ja markkinoinnin alan lainsäädäntöä ja perustuslaillista yhdenvertaisuutta. Muutamat Internet- ja julkaisualan toimijat ovatkin pyrkineet vetämään maton eri mieltä olevien alta katkaisemalla asiakkuuden yksipuolisesti ja syytä ilmoitta-

[620] MV-lehti 26.2.2018 ”Facebookin sensuuri rämpii pohjamudissa”.

[621] Asiasta uutisoi Suomessa Oikea Media jutussa ”Twitter ’piilovaimentaa’ konservatiivien twiittejä” 20.4.2018.

[622] Pariisin rauhansopimus on Suomen valtiosopimus 20/1947. Sananvapaudesta on säädetty sen 6. artiklassa.

matta. Esimerkiksi helsinkiläinen ohjelmistoyritys FloApps Oy kieltäytyi syksyllä 2017 myymästä palvelujaan Vaasan perussuomalaisille ”eettisistä syistä”, ja Yleisradio teki aiheesta sensuuriin kannustavan jutun, jossa pyrittiin antamaan ohjeita, ”milloin yritys saa kieltäytyä yhteistyöstä”.[623]

Totuus on, että firma kieltäytyi myymästä julkisesti ja vapaasti ostettaviksi tarjoamiaan palveluja *ideologiseen erimielisyyteen liittyvistä syistä* ja tuli siten mahdollisesti rikkoneeksi perustuslaillista yhdenvertaisuus- ja syrjintälainsäädäntöä sekä kaupan alan lainsäädäntöä. Tilannehan vastasi sitä, että asiakas menisi ostamaan appelsiineja, ja kauppias kieltäytyisi myymästä niitä hänen poliittisten mielipiteidensä vuoksi: vain siksi, että on eri mieltä kuin kauppias! – Tällaisen käytännön puolusteleminen on helposti ymmärrettävissä mielipidesyrjinnäksi ja niin sanotuksi vihapuheeksi, joka hyväksytyksi tullessaan tekisi poliittisen toiminnan ja osallistumisen vaikeaksi. Se olisi täsmälleen vastoin YK:n yleisten ihmisoikeuksien julistuksen 19. artiklassa mainittua sananvapautta, johon sisältyy oikeus häiritsemättä pitää mielipiteensä sekä hankkia, vastaanottaa ja ilmaista niitä kaikkien kanavien kautta. Liiketaloudellinen sopimusvapaus valita asiakkaansa ei saa mennä ihmisten perustuslaillisten oikeuksien edelle, eikä sillä pidä rikkoa syrjintäsuojaa.

Entä mitä teki Yleisradio? Jutun kirjoittanut toimittaja Anna Karismo hälytti asiantuntijoiksi kaksi jo edellä mainitsemaani oikeustieteen politrukkia, hallinto-oikeuteen perehtyneen Tampereen yliopiston apulaisprofessorin Juha Lavapuron ja Helsingin yliopiston valtiosääntöoikeuden professorin Tuomas Ojasen. Voidaan hyvin kysyä, mitä tekemistä valtiosääntöjuristeilla olisi kaupan alan syrjintäsäädöksiin liittyvässä asiassa, paitsi se, että heiltä Yleisradion toimittaja tiesi saavansa vasemmistolaisen kannanoton, jolla perussuomalaisiin kohdistuva syrjintä koetettiin valkopyykätä päivänvaloa sietäväksi. Yle raahasi studioon diskriminaatiota harjoittaneen FloApps Oy:n toimitusjohtajan Tapio Nurmisen, joka tuotiin TV-kameroiden eteen jonkinlaisena hyväntekijänä ja suurena sankarina. Hän selitteli perussuomalaisen puolueen syrjimistä sillä, että asiakkaansa arvot eivät ole yrityksensä ”arvojen” mukaisia.[624]

Todellisuudessa mikään firma ei saisi asettaa sopimuskäytäntöjensä ehdoksi laittomuuksia eikä sitä, että asiakas suostuu *firman määrittelemiin ideologisiin sitoumuksiin;* eihän asiakkaallakaan ole oikeutta vaatia myyjää sitoutumaan omiin näkemyksiinsä. Nurmisen kannanotto toi pahaenteisesti mieleen totalitarismeille tyypillisen syrjinnän, jolla on kieltäydytty toimimasta tiettyjen kansanryhmien kanssa, koska ”ei haluta olla edistämässä asiakkaiden toimintaa”. Liikkeenharjoittajan vääryydet peittääkseen Yle asettui kuitenkin diskriminaatiota harjoittaneen liikkeenharjoittajan puolelle ja siirsi asian kokonaan toiseen viitekehykseen. Nettijutussa seliteltiin:

> Suomessa yrityksillä on elinkeinovapaus ja sopimusvapaus; niillä on melko laaja oikeus valita asiakkaansa ja kumppaninsa, kuten tavaratalo Kärkkäisen tapaus osaltaan osoittaa. Turun yliopiston oikeustieteen professori Juha Lavapuro muistuttaa, että ketjun pääomistaja Juha Kärkkäinen on tuomittu oikeudessa kiihottamisesta kansanryhmää vas-

---

[623] Yleisradion Internet-uutiset selitti asiaa toimittaja Anna Karismon kirjoitamassa jutussa ”Ohjelmistoyritys ei halua myydä perussuomalaisille – Milloin yritys saa kieltäytyä yhteistyöstä?” 30.10.2017.

[624] Tapio Nurminen toimittaja Anna Karismon Yleisradion Internet-uutisiin kirjoittamassa ja 30.10.2017 julkaistussa jutussa ”Ohjelmistofirma kieltäytyi yhteistyöstä perussuomalaisten kanssa – ’Ajatukset eivät natsaa arvoihimme’”.

taan. Tuomio osoittaa, että elinkeinoharjoittaja on rikkonut lakia, Lavapuro sanoo. Tällöin yrityksillä olisi perusteltu syy lopettaa yhteistyö tavarataloketjun kanssa. Helsingin yliopiston professori Tuomas Ojanen on samaa mieltä.[625]

Siirtämällä huomio Helsingin Sanomien samana syksynä Juha Kärkkäistä vastaan aloittamaan ajojahtiin[626] keskustelu koetettiin ohjata perussuomalaisia koskevasta diskriminaatiosta kokonaan toiseen asiayhteyteen. Kirjoituksessa uskoteltiin, että yrittäjän tai poliitikon tuomitseminen oikeudessa loisi perusteen yksilön itsensä tai hänen edustamansa organisaation syrjinnälle. Totuus asiassa on, että aiemmin jostakin rikoksesta tuomituilla pitäisi olla rangaistuksen kärsimisen ja rikoksen sovittamisen jälkeen samat oikeudet kuin ihmisillä yleensäkin, ja ihmisen liiketoiminnan tai elinkeinon haittaaminen Helsingin Sanomien tapaan voi puolestaan täyttää kunnianloukkausrikoksen tunnusmerkit.

Toiseksi, liikkeenharjoittajaa ei oikeuta yhteisöasiakkaan syrjintään sekään, vaikka *yhteisöön* kuuluisi joitakin rikoksesta tuomittuja ihmisiä. Yleisradio antoi kuitenkin Lavapuron kannanottoihin viitaten kuvan, että ”uskonrauhan rikkomisesta” sakkoon tuomitun Jussi Halla-ahon puheenjohtajuus antaisi liikkeenharjoittajalle oikeuden diskriminoida perussuomalaista puoluetta sopimuskäytännöissään. Lavapuro aprikoi, että ”[…] puolueen puheenjohtajan tuomiota voidaan verrata yrityksen omistajan tuomioon. Tästä näkökulmasta perussuomalaisten boikotoiminen voisi olla mahdollista.”[627] Lavapuro pyrki siis tukeutumaan *quilt by association* -virhepäätelmään, jossa pyritään syyllistämään assosiaatiolla. Sen mukaan ’jokainen, joka on muita pitemmän kaveri, on itsekin muita pitempi’. Tällainen päättely ei toivottavasti menisi läpi edes Venezuelan tuomioistuimissa. On käsittämätöntä, että professorinvirassa saa toimia täyttä pajunköyttä syöttävä ja julkista sanaa Yleisradion kautta harhaanjohtava politrukki ja että Tampereen ja Turun yliopistot ovat antaneet hänelle tukensa suorastaan kilpailemalla hänestä tehtävänimitysten muodossa.

Professorien aavistelut ja laillisuuden reunoja hipoen esitetyt kannanotot eivät läpäise sen enempää logiikan kuin etiikankaan seulaa, eikä yrityksillä ainakaan syrjintälainsäädännön valossa ole tuota ”melko laajaa oikeutta valita asiakkaitaan tai kumppaneitaan”. Yleisradio puolestaan pyrki oikeuttamaan perussuomalaisten syrjintää selittämällä, että ”[k]annanotoista on tullut jopa kuluttajayritysten velvollisuus”.[628] Tällä väittämällään Yle otti suoraan kantaa syrjintäkäytännön puolesta.

Perussuomalaisten syrjiminen ja eristäminen kaupan alan, liiketoiminnan, julkisen hallinnon ja asiakaspalvelun yhteyksissä on jokapäiväistä mutta ei julkista, sillä syrjintäsyitä ei yleensä ilmoiteta seurausten välttämiseksi. Olen myös itse joutunut tieteenharjoittajana poliittisen diskriminaation ja mielipidesensuurin kohteeksi, ja minulle on myös kieltäydyt-

---

625 Yleisradion Internet-uutiset 30.10.2017 ”Ohjelmistoyritys ei halua myydä perussuomalaisille – Milloin yritys saa kieltäytyä yhteistyöstä?”

626 Helsingin Sanomat aloitti ajojahdin kauppias Juha Kärkkäistä vastaan toimittaja Tommi Niemisen kirjoittamalla ja 22.10.2017 julkaistulla jutulla ”Näin halpahallipatruuna Juha Kärkkäinen radikalisoitui ja ryhtyi yhteistyöhön uusnatsien kanssa” (päivitetty 2.1.2018). Jutun seurauksena lehti sai iloita seuraavan päivän jutussaan 23.10.2018, että ”[u]sea suomalaisyritys harkitsee yhteistyön lopettamista uusnatsien kanssa toimineen Juha Kärkkäisen tavarataloissa”. Jutuissa ei ollut täsmennetty, mikä oikeastaan on ”uusnatsi” ja mitä on ”toiminta uusnatsien kanssa”. Käsittelin aihetta blogikirjoituksessani ”Pukit kaalimaan vartijoina – Mitä valheellinen valtamedia ei taaskaan kertonut?” 31.10.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

627 Juha Lavapuro Yleisradion toimittajan Anna Karismon kirjoittamassa jutussa ”Ohjelmistoyritys ei halua myydä perussuomalaisille – Milloin yritys saa kieltäytyä yhteistyöstä?” 30.10.2017.

628 Sama.

ty myymästä julkisesti ostettaviksi tarjottuja palveluja syytä ilmoittamatta. Vain se on ilmoitettu, että syytä ei ilmoiteta.[629] Näin on, vaikka minua ei ole koskaan epäilty, syytetty eikä tuomittu *mistään* rikoksesta. Vastavuoroisesti voidaan kysyä, millaisen vyörytyksen media ja yliopistojen vasemmistolaiset professorit aloittaisivat, jos diskriminaatiosta epäiltäisiin jotain sellaista yritystä, joka kieltäytyisi myymästä palvelujaan *vihervasemmistolaisille* ”eettisistä syistä”. Suvaitsevaisuutta ja joustavuutta kuitenkin löytyy, kunhan poliittinen orientaatio on ”oikea”, siis vasen.

Valtamedian harjoittamasta paimennuksesta ja yhteisönormeilla pamputtamisesta johtuu, että yritykset ovat myös vastoin omistajiensa tai johtonsa tahtoa joutuneet ottamaan käyttöön ideologisia sertifikaatteja silittääkseen väitettyjä moraalisia ryppyjä. Aiemmin yritykset pyrkivät näyttäytymään arvoneutraaleina, puolueettomina ja poliittista sitoutumista välttelevinä oman toiminta-alueensa markkinapalvelijoina, joiden tavoitteena oli kohdella kaikkia asiakkaita hyvin sekä myydä tuotteitaan mahdollisimman monille. Syy oli liiketaloudellinen. Poliittisen värin väläyttämistä paetessaan ne halusivat kiertää asiakkuuden aatteelliset esteet ja tavoittaa laajan asiakaskunnan. Nykyisin yritykset politikoivat rasisminvastaisuudella, ympäristöargumenteilla ja kehitysavun piilottamisella hintoihin.

Myös syy tapahtumakulkuun on selvä. Poliittinen vihervasemmisto on median julkisuusmylläköiden tuella kaatanut firmat kontalleen. Tämä nähtiin Stockmannin tiernapoikajupakassa joulukuussa 2017, kun muuan maahanmuuttajataustainen hyvyyden partisaani väitti tavaratalon mainosvideossa esitetyn perinteisen joulunäytelmän olevan ”rasistinen” siinä olevan muriaanien kuninkaan vuoksi.[630] Kun tavaratalo suostui sensuroimaan näytelmän, tapauksesta tuli moraalipaheksuntaa ja imagon turmelemista aseenaan käyttävä talousterroristinen isku tavarataloon. Uhreiksi joutuivat suomalainen kulttuuri ja Stockmannin vajoava talous, jota niin sanotun suvaitsevaisen väen ostovoima ei ole kyennyt pelastamaan. Helsingin Sanomat meni jälleen vyörytyksen tueksi ja hankki sosiologian professoriksi ylennetyltä Vasemmistoliiton vaaliehdokkaalta Vesa Puuroselta lausunnon, jonka mukaan joulukuvaelma oli rasistinen.[631] Stockmann taipui.

Näissä suvaitsevaisissa menee totisesti moni hyvä rasisti hukkaan. Niin kyynistä ja penseää on heidän suhtautumisensa suomalaisiin ihmisiin ja omaan kulttuuriimme. Yritykset, jotka myötäilevät vihervasemmiston poliittisia päämääriä, puolestaan kaventavat asiakassuhteensa hamppukassien kanssa myymälänäpistelyä harjoittavan anarkistisen vaihtoehtoväen myötäilyksi – toisin kuin Kärkkäisen tavaratalo, jonka omistaja näyttää pysyvän uskollisena suomalaiselle kulttuurille, aivan kuten hänen asiakkaansakin pysyvät

---

629 Kirjoitin aiheesta muun muassa teokseni teokseni *Vastahankaan* sivuilla 34–35.

630 Hieman ennen joulua vuonna 2017 muuan turkkilainen kurdityttö oli painostanut Twitterissä tavarataloketju Stockmannia poistamaan mainosvideonsa, jossa henkilökunta esitti ”Tiernapoikia” (ruots. *Stjärngossen*), viatonta 1600-luvulta peräisin olevaa joulunäytelmää. Tapauksen nosti julkisuuteen Yleisradion toimittaja Päivi Puukka Ylen verkkosivuilla 19.12.2017 julkaistulla jutulla ”Hoo, jos minä olen musta! – Tiernapoikien murjaani on osa alentavaa blackface-perinnettä”.

631 Sanoma-konsernin lehdet riensivät Yleisradion avuksi Helsingin Sanomien Nyt-liitteen toimittajien Juuso Määttäsen ja Pekka Torvisen 29.12.2017 kirjoittamalla jutulla ”Miksi blackface on rasistinen? Tutkija selittää” sekä Ilta-Sanomien jutulla ”Stockmann hyllytti tiernapojat – tummaksi maalattu naama videolla oli osalle liikaa” 28.12.2017. MTV3 oli (kenties taloudellisista syistä) kannanotoissaan maltillisempi uutisoidessaan aiheesta 28.12.2017 verkkosivujensa jutussa ”Stockmann veti pois tiernapojat-videon – pyytää anteeksi rasistiseksi teilattua somevideota: ’Harkintakykymme petti’”. Tämän mukaan koko suomalainen kulttuuri olisi pelkkää harkintakyvyn pettämistä alusta loppuun asti. Kirjoitin aiheesta verkkokolumnissani ”Keppimiehen kauppaketju sensuroi moraalipaniikissa tähtipojat” 29.12.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

uskollisina kauppaketjulle. Helsingin Sanomien halu tuhota Kärkkäisen tavaratalo on ymmärrettävää, sillä se on HS:n mainospiiriin kuuluvien kauppajättien suora kilpailija. Jälki on rumaa, kun journalismi politisoituu mutta myös silloin kun se ylikaupallistuu.

Markkinataloudessa jokainen päivä on vaalipäivä, sillä jokainen äänestää kukkarollaan sekä ostopäätöksillään, ja kuluttaja on kuningas. Firmojen periksi antaminen vasemmistolaisten politikoinnille on tietenkin epäjohdonmukaista ja yritysten omien liiketaloudellisten intressien vastaista, sillä yhdenkään yrityksen tehtävä ei ole harjoittaa hyväntekeväisyyttä, vaan tavoite on palvella asiakkaita ja tehdä omistajilleen liikevoittoa. Näiden päätehtävien näkökulmasta on Leninin sotilaiden päästäminen yritysten johtokuntien pöydille tanssimaan ollut pelkästään naurettavaa.

15.2. Sensuuri julkisissa kirjastoissa ja informaatiopalveluissa

Sensuuri ja ”yhteisönormit” koettelevat julkisten kirjastojen käyttäjiä ja informaatio-alaa laajemmin, joten myös julkisilta palveluilta on alettu vaatia parempaa kuluttajansuojaa. On tullut ilmi tapauksia, joissa muutamat moraalin pioneerit ovat kirjastovirkailijoina toimiessaan poistaneet, tuhonneet tai jättäneet hankkimatta itseään miellyttämättömiä aineistoja.

Sosiaalisessa mediassa kuohui syksyllä 2017, kun Turun kaupunginkirjaston virkailija Ville Sirkiä rehenteli Facebook-seinällään laittaneensa omin päin rouhimoon sosiologi Henry Laasasen hyväkuntoisen ja paljon lainatun tietokirjan *Naisten seksuaalinen valta* (2008), jossa käsiteltiin miesten tasa-arvoa ja todisteltiin naisten tasa-arvotavoitteiden kääntyneen naisten vallankäytöksi. Samaan aikaan myös some-raivon käsite tuli entistä tutummaksi. Turun Sanomat pyrki kiinnittämään päähuomion asiattoman poiston sijasta sen herättämään *vastustukseen* jutussaan ”Turkulaisen kirjastonhoitajan Facebook-kirjoitus nosti raivon – Päällikkö päätti ryhtyä ’tarvittaviin toimenpiteisiin’”.[632]

Lehden kysymyksiin vastasi moititun kirjastovirkailijan itsensä sijasta Turun kaupungin vapaa-aikatoiminnan päällikkö Minna Sartes, joka ”pahoitteli” tapahtunutta. Sen enempää lehti kuin haastateltu henkilökään eivät kertoneet, ryhdyttiinkö asiassa rankaisutoimiin kirjastovirkailijaa vastaan hänen tekemästään luvattomasta poistosta, vai jätettiinkö asia vain ”ohjeiden teroittamiseen” *sosiaalisessa mediassa* käyttäytymistä varten, kuten jutussa mainittiin. Ei kerrottu myöskään sitä, korvattiinko tuhottu teos.

Lehden uutisesta syntyi kuva, että omatoimista ideologista valvontaa ei pidetty ongelmana sillä ”[k]irjojen poistamiselle on olemassa selkeät periaatteet”, mutta ”[j]os kirjaston kokoelmissa on jotakin omasta mielestään arveluttavaa, asiasta ollaan yhteydessä kirjaston kokoelmista vastaavaan palvelupäällikköön, joka yhdessä valitsijoiden kanssa tarkistaa, onko asiassa syytä ryhtyä toimenpiteisiin”.[633]

Keskustelu on väärillä vietereillä, jos jotakin aineistoa pidetään aiheellisena poistaa vain siksi, että se on jonkun mielestä ”arveluttavaa”. Kirjojen tuhoaminen myös vähäisen lainausmäärän, iän tai kunnon perusteella on historiallisten dokumenttien hävittämistä, jota emeritusprofessori Timo Vihavainen paheksui blogikirjoituksessaan ”Kirjastojen tarkoitus” 25.4.2018. Hän sanoi, että ”[…] kirjastojen kokoelmissa arvokkain osa koostuu yli viidenkymmenen vuoden ikäisistä kirjoista. Niiden hävittäminen on barbariaa eikä mitään

632 Turun Sanomat 26.12.2017.

633 Minna Sartes Turun Sanomien edellä viitatussa jutussa.

muuta.” Toisessa sensuuria laajemmin käsittelevässä kirjoituksessaan ”Kirjojen ja ajatusten kieltämisestä – Luen kiellettyjä kirjoja” Vihavainen sanoi: 20.3.2018:

> Pidän ennenkuulumattomana häpeänä sitä, että joidenkin nimettömien sensorien annetaan terrorisoida mielivaltaisesti sananvapautta maailmanlaajuisessa sosiaalisessa mediassa. Vähin, mitä voidaan vaatia on, että jokainen sensori ilmoittaa reilusti nimensä ja esittää perustelunsa sille, miksi hän on uskaltautunut rikkomaan yhtä ihmisen sosiaalista perusoikeutta eli sananvapautta vastaan.
>
> Toinen hyvin arveluttava ilmiö on nettipoliisi. Pitääkö todella paikkansa, että pelkästään Suomessa on kaksisataa nettipoliisia tai ylikin? Tämä ei ole enää mikään pikkujuttu missään mielessä.
>
> Millaiset ovat heidän valtuutensa ja millaisia ovat heidän käytäntönsä? Miten on edes mahdollista, että nettipoliisi saattaisi itsenäisesti tehdä ratkaisuja esimerkiksi jonkin aineiston sensuroinnista? Eikö ainoa laillinen tapa reagoida rikolliseksi katsottuun puheeseen ole rikosilmoituksen tekeminen ja aineiston valmistelu syyttäjäviranomaiselle? […]
>
> Kaikki kielletyt kirjat eivät ole kiinnostavia, mutta yleisesti ottaen kielto on aina jonkinlainen laadun tae. Kiellossa on kyseessä yritys hallita ajattelua ja samalla tunnustus siitä, etteivät kiellon perustana olevat järjen argumentit ole riittäviä.

Olen täsmälleen samaa mieltä. Vihavainen toi esille sekä sosiaalisen median että kirjasto- ja informaatiopalvelualan peruskysymykset, joihin olen pyrkinyt vastaamaan tässä tutkimuksessa parhaani mukaan.

Kirjastonhoitaja ja blogisti Heikki Poroila puolestaan kirjoitti ongelmista jo teoksessaan *Luurangot portinvartijan kaapissa* (2007), jossa hän väitti, että kirjastot toimivat tabujen hiljentäminä sensuurihautomoina ja että ykköstabun muodostaa pornografinen aineisto silloinkin, kun se ei ole laitonta. Poroila myöntää kirjansa motiiviksi sen ilmestymisaikoihin käydyn lapsipornoa koskevan sensurointikeskustelun, joka oli alkanut keskustalaisen missin ja ministerin Tanja Karpelan lastensuojelun nimissä käynnistämästä Internetin suodatusjärjestelmiä koskevasta lainvalmistelutyöstä. Sen tarkoitus oli estää kirjastojen ja koulujen verkoista pääsy ”sopimattomille sivuille”, jolloin pääosan keskustelusta varasti kuitenkin laiton lapsiporno. Koska lapsipornon levitys on jo kriminalisoitu, päähuomio olisi pitänyt Poroilan ja laajan yleisömielipiteen mukaan kohdistaa sellaiseen sensuroimiseen, jota julkisorgaanit voivat kohdistaa *kaikkeen muuhun* julkaisutoimintaan lapsipornon suodatuksen *verukkeella* tai *sivuseurauksena*.[634]

---

[634] Käsittelin keskustelun ajautumista sivuraiteelle blogikirjoituksissani ”Totuussuodattimia” (19.1.2008), ”Seksuaalisesti estoiset” (24.1.2008), ”’Tukekaa hyvää asiaa’” (12.2.2008), ”Seksuaalisesta uusmoralismista” (17.3.2008), ”Lapsiporno ja Marlboro Clothes” (27.4.2008) sekä kirjoituksissani ”Aku Ankalla ei ole housuja” (20.2.2008) ja ”Kukkahatut käräjillä” (16.5.2008), jolloin kommentoin taiteilija Ulla Karttusen ”nuorelta näyttävien henkilöiden” esittämiseen perustuvan feministisen taidenäyttelyn ”Neitsythuorakirkko” lopettamista, teosten takavarikointia ja taiteilijan syyttämistä epäsiveellisen aineiston esittämisestä sekä ”lapsipornon” valmistamisesta ja hallussapidosta. Oikeuden todettua syyllisyyden mutta hylättyä rangaistusvaatimuksen arvioin asiaa vielä kirjoituksissani ”Rumat ja pahat 18-kesäiset” (22.5.2008) ja ”Tuomitsijat kiimoissaan” (23.5.2008). Kukkahattutädit itse olivat ainoat, joihin paheksutuilla teoksilla oli ollut vaikutusta. Palasin aiheeseen vielä kirjoituksessani ”Lapsipornojahdin uusi uhri: lääkäri” (2.12.2008) kommentoiden anatomian opetuksessa välttämättömän aineiston kriminalisointia lapsipornona. Myös itse aihetta koskeva moralistinen tuomiointo oli lipsahtanut käsistä kansainvälisesti, kun eräälle Yhdysvaltain kansalaiselle oli

Poroilan mukaan naissukupuolella on määrällinen yliedustus kirjastolaitoksessa ja valtaa aineistojen valinnoissa käyttävät naiset, jotka käsittelevät hankintaehdotuksia sekä tekevät päätöksiä. Tampereen kaupunginkirjaston johtajana toimineen Tuula Haaviston samanaikaisessa raportissa *Kenen ehdoilla kirjastossa? – Kirjastot, lapset ja Internetin yöpuoli* (2006) – jonka Haavisto Poroilasta poiketen kirjoitti Kirjastoseuran anteliaalla apurahalla – puolestaan väitettiin, että miehet saavat käydä keskustelua julkaisupoliittisesta vallasta keskenään, mutta naiset eivät voi muka osallistua siihen.

Poroilan mielestä Haaviston kannanotto oli oudoksuttava, sillä kirjastotointa pyörittää naisenemmistöinen henkilökunta, eikä kukaan ole kieltänyt naisia osallistumasta sensurointia koskevaan keskusteluun. Poroilan mukaan kirjastoalalla toimivat naiset yrittivätkin selittää haluttomuuttaan tai kyvyttömyyttään argumentaatioon väitteellä, että he eivät saa tai voi osallistua keskusteluun. Tosiasiassa monien miesten esittämien väitteiden sisältönä oli Kirjastot.fi-portaalissa ja Kirjastolehdessä ollut näkemys, että naiset itse tukahduttavat keskustelua kirjastoalalla. Naisten osallistumattomuus ei siis johdu välttämättä miesten asettamista esteistä tai diskurssin hallinnasta vaan siitä, että naiset pyrkivät välttelemään analyyttistä ja kriittistä keskustelua oma-aloitteisella vaikenemisellaan ja kuittaamalla miesten puheenvuorot hiljaisuudella.[635]

Poroila esittikin kirjassaan uskottavan näytön kirjastoissa vallitsevasta ”näkymättömästä arvokoodistosta”,[636] jonka vaikutuksesta naispoliittinen korrektius on johdattanut myös kirjastoissa toimivat miehet välttelemään sovinistin leimaa. Sukupuoli loistaa kirjastojen aineistovalintojen läpi, eikä tilanne poikkea paljoa siitä arvostelusta, jota voidaan kohdistaa opettajakunnan naisvaltaistumiseen koululaitoksessa.

Kultaisissa säännöissään kirjastoalan eettisiksi periaatteiksi Poroila korostaa, että ”[m]ielipiteen ilmaisemisen vapauden ja informaation vapaan liikkumisen periaatteita ei voi soveltaa osittain. Niitä joko puolustetaan loppuun asti tai ei puolusteta ollenkaan”.[637] Hänen mukaansa aineiston merkityksellisyyden arviointi pitäisi jättää kokonaan kirjastojen käyttäjille, palvelujen pitäisi olla arvoneutraaleja, ”vastenmielisyyttä” ei saisi käyttää karsintakriteerinä ja kaikenlainen sensuuri tulisi torjua.[638]

Nämä ovatkin edelleen kannatettavia periaatteita. Sen sijaan Poroilan näkemys, että kirjastotiloissa tarjottava Internet-palvelu ei kuulu aineistovalinnan piiriin, on menettänyt aikojen saatossa merkitystään, sillä Internet-yhteys alkaa olla jo lähes jokaisella taskussaan. Informaation välitysporras joutuu joka tapauksessa jatkuvasti kohtaamaan samat tietoteoreettiset, tiedonsosiologiset ja moraalifilosofiset ongelmat, jotka ovat tämän kirjan teemana, eikä keskustelu muutu tieteellisemmäksi, vaikka sitä käytäisiin pelkästään informaatiotieteiden tai kirjastotieteiden disipliineihin paketoituna.[639]

---

langettu 200 vuoden vankeustuomio 20 verkosta imuroimansa ja lapsipornoksi arvioidun kuvan hallussapidosta, eikä tuomio alentunut edes Yhdysvaltain liittovaltion korkeimmassa oikeudessa. Asiasta raportoi Suomessa IT-viikko 5.3.2008 jutussa ”Lapsipornosta 200 vuotta vankeutta”. Pitäisikö lääkäreiltä vaatia seuraavaksi eliniän pidentämistä tuomioiden suorittamiseksi?

[635] Kirjastonhoitaja Heikki Poroila vastasi Tuula Haaviston väitteisiin teoksessaan *Luurangot portinvartijan kaapissa* (2007, s. 148 jss).

[636] Emt., s. 76.

[637] Emt., s. 93.

[638] Emt., s. 85–93.

[639] Käsittelin kirjastolaitoksen roolia informaation solmukohtana muun muassa blogikirjoituksessani ”Keskustakirjasto Oodista ei saa tulla pakolaiskeskusta” 26.11.2017 (teoksessa *Vastahankaan*), jossa arvostelin espoolaisen kirjastonjohtaja Sunniva Draken pyrkimyksiä laajentaa kirjastojen tehtäviä omavaltaisesti

15.3. Vie sinä, minä wikisen!

Informaatioalaa varjostavan ideologisen valvonnan vuoksi on alun perin ruohonjuuritason toimijoina syntyneistä vaihtoehtoisista palveluista tullut tiedon valtaväyliä, joille ei voi heittäytyä pitkäkseen joutumatta yliajetuksi. Kun Internet-yrittäjä Jimmy Wales ja filosofi Larry Sanger perustivat tietosanakirja Wikipedian verkkoon vuonna 2001, heidän tavoitteitaan ohjasi luottamus tiedon itsejärjestymiseen, johon nojaa myös kansanvaltainen ajatus demokratian itseään korjaavuudesta. Toinen avoimen lähdekoodin periaatteella toimivia sivustoja ohjaava oletus on ollut, että ihmiset toimillaan yleensä tarkoittavat hyvää. Varsinkin viimeksi mainittu oletus on tosin kyseenalaistunut viime vuosina huomattavasti, kun ”hyvän” nimissä tehdään tietämättömyydestä johtuvaa pahaa.

Nykyisin Wikipediaa tuottavat ja ylläpitävät kymmenet tuhannet ihmiset eri puolilla maapalloa, ja potentiaalisesti sen kirjoittajia ja lukijoita voivat olla kaikki. Palvelun omistaa liikevoittoa tavoittelematon Wikimedia Foundation, jonka pääkonttori sijaitsee San Franciscossa. Sivusto perustaa toimintansa Virginian osavaltion lakeihin pääpalvelimensa sijainnin perusteella; tosin säätiöllä on servereitä perustamispaikassaan Floridassa ja Euroopassa yhteensä yli kolmesataa. Euroopan-palvelimet sijaitsevat vapaamielisenä pidetyssä Amsterdamissa, mikä heijastelee perustajien uskoa siihen, että vapaa tiedonkulku edistää totuutta paremmin kuin kontrollin kahleet.

Walesin mukaan Wikipedian tarkoitus on ollut ”luoda ja levittää jokaiselle planeetan asukkaalle heidän omalla kielellään mahdollisimman laadukas vapaa tietosanakirja”.[640] Nykyisin Wikipedia ilmestyy 291 kielellä, ja siinä on yhteensä noin 50 miljoonaa artikkelia. Helmikuussa 2002 perustetussa suomenkielisessä Wikipediassa oli vuoden 2018 lopussa yli 400 000 hakusanaa, eli enemmän kuin missään painetussa tietosanakirjassa, tosin kasvu oli aluksi kituliasta, ja vuoden päästä perustamisesta artikkeleita oli vasta noin sata, mikä osoittaa ”markkinajohtajaksi” seuloutumisen ottavan aikaa myös netissä.[641]

Wikipedian nimi on cocktailin tapainen sekamuoto. Se tulee havaijin kielen sanoista ”*wiki wiki*”, jotka tarkoittavat ’nopeaa’ sekä kreikan kielen sanoista ”*enkyklios paideia*”, joista johtuu monissa kielissä käytetty ’tietosanakirjaa’ tarkoittava sana ”ensyklopedia”.

---

kirjastolautakunnan ja muun poliittisen kontrollin ohi pelkän ”monikulttuurisen kirjaston” verukkeella. Aiheesta oli kirjoittanut Helsingin Uutiset jutussaan ”Sunniva Drake teki kirjastoista maahanmuuttajien olohuoneita – ’Minulla on missio ja rakastan haasteita’” 5.3.2017.

Helsingin Sanomat oli luonnollisesti suitsuttanut Drakea jutussaan ”Kirjastonhoitaja Sunniva Drake palkittiin maahanmuuttajien eteen tekemästään työstä – ’Rohkea ihmisoikeusaktivisti ja feministi’” 16.2.2017 tämän saatua sananvapausjärjestö Suomen PENin sananvapauspalkinnon. Tosiasiassa islamilaisten puhenormien suosiminen ei ole mitään sananvapauden edistämistä. Tämän suopeutensa ohella kirjastot ovat poistelleet vähin äänin omia kirjojani kokoelmista, minkä totesin jutussani ”Oodi-kirjaston tarkoitus” 5.12.2018, jolloin rautatieaseman odotushallia muistuttavaksi terminaaliksi muodostunut uusi keskustakirjasto avasi ovensa Helsingissä. Puhujiksi avajaisiin oli kirjastonjohtaja Anna-Maria Soininvaara (vihreän poliitikon Osmo Soinivaaran puoliso) kutsunut apulaiskaupunginjohtaja Nasima Razmyarin (sd.). Kirjastopalkinnon tilaisuudessa jakoi epäpoliittinen pianisti Claes Andersson, joka toimi pitkään Vasemmistoliiton ministerinä. Totesin, että minun tai Timo Hännikäisen teoksia kirjastosta ei löydy, kuten ei muutakaan äärimmäisen oikeaa ajattelua, ja historiallinen syvyysulottuvuus puuttuu kirjastosta täysin.

640 Jimmy Walesin kannanotto ”Wikipedia is an encyclopedia” 8.3.2005 Wikimedia.org-sivulla.

641 Sivustoa koskeva numerodata perustuu Wikipedian itse antamaan aineistoon Internet-osoitteessa <https://www.wikipedia.org/>.

Wikipedian avoimuus merkitsee, että sitä toimittavat ihmiset vapaaehtoisesti ja palkatta, ja että sitä voi myös lukea vapaasti ja ilmaiseksi. Tekstit sekä Wikimedia Commonsiin ladattu materiaali ovat käytettävissä GDF-lisenssin mukaisesti, vaikka aineiston tekijänoikeudet säilyvätkin lain mukaan tekijöillä itsellään. Useimmissa tapauksissa Wikipediaan ladatun kuvamateriaalin lisensointi tarkoittaa sitä, että aineistoa saa käyttää yksityiseen sivistykselliseen, kulttuuriseen tai tiedotukselliseen tarkoitukseen respektiosuojan puitteissa: kunhan mainitsee tekijän eikä muuntele töitä töherryksillä. Wikipedian ylläpitäjiä voidaan pitää eräänlaisina nykyajan ensyklopedisteina, jotka toteuttavat vapaaehtoista sivistystehtävää valistusihanteiden mukaisesti.

Perustajista Jimmy Wales on lukenut itsensä amerikkalaisen libertarismin riveihin. Hän katsoo saaneensa keskeiset vaikutteensa "objektivismina" tunnetun filosofisen suuntauksen perustajalta, Ayn Randilta, jonka mukaan subjektiivinen tieto on objektiivisinta.[642] Objektivismin käsitettä on käytetty tällöin ironisesti, ja se viittaa subjektiivisen "totuuden" objektiivisuuteen. Objektivistien mukaan varsinaisia "objektiivisia totuuksia" ei ole olemassa, sillä objektiivinen tieto ei ole koskaan mahdollista omasta subjektiivisesta näkökulmastaan riippuvaiselle ihmiselle.[643]

Wikipedialle on ominaista perustajien vakaumus ja havainto, että muodollisen tarkkailun tai valvonnan kahleissa synnytetty ja säilytetty tieto ei ole ollut yksilöiden vapaasti luomaa, välittämää ja hallussa pitämää tietoa luotettavampaa. Tiedon tulee olla julkista, muttei julkisen vallan omistamaa eikä hallitsemaa. Wikipediassa uskotaan siis enemmän yksityisen kuin poliittisen tiedonmuodostuksen eettisyyteen.

Tietenkin myös yksityinen tiedonmuodostus voi olla perin ideologista, mutta sitä rajoittavat monet vapaaseen kilpailuun perustuvat vastavoimat. Sen sijaan poliittinen ja tiedepoliittinen tiedon hallinta johtavat usein totalitarismiin myös yliopistomaailmassa, jossa tieto on vain näennäisesti julkista. Esimerkiksi akateeminen vertaisarviointijärjestelmä voidaan nähdä vallankäytön muotona, jonka kautta tutkijat pakotetaan anomaan julkisen esittämisen oikeutta omilta vastustajiltaan saadakseen näkemyksensä painetuiksi tieteellisissä lehdissä. Libertaarit ovat sikäli oikeassa, että vain harvoin julkisen vallan instituutiot ovat olleet yksilöitä välkympiä.

Se, että Wikipedia perustuu avoimeen lähdekoodiin ja että myös sen sisältöjä voidaan muokata vapaasti ja anonyymisti, nojaa niin ikään libertaristiseen filosofiaan. Hankkeen kasvun myötä sitä ovat tosin alkaneet kahlita entistä enemmän taloudelliset ehdot. Wikimedia Commonsin vuotuiset kulut ovat nousseet noin kymmeneen miljoonaan dollariin, mutta säätiö perustaa toimintansa edelleen lahjoituksiin, joita sille ovat myöntäneet sekä yksittäiset ihmiset että liikeyritykset. Niiden avulla Wikipedia on pidetty mainoksista vapaana, ja on vältetty riippuvuus mainostuloista. Toisaalta Wikipedia on riippuvainen lahjoittajista. Tämä ei välttämättä merkitse sen vähäisempää riippuvuutta kuin riippuvuus mainostajista. Esimerkiksi Google lahjoitti vuonna 2010 Wikimedia Foundationille kaksi

[642] Jimmy Wales toimittaja Brian Lambin haastattelussa C-Span-televisiokanavan ohjelmassa "Q & A with Jimmy Wales" 12.9.2005.

[643] Libertarismista ks. teostani *Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa* (2005, s. 202–208) Objektivistien mukaan yksilön subjektiiviset kokemukset tuottavat objektiivista tietoa todellisuudesta. Tieto-opillisesti tämä merkitsee, että arvot eivät ole irrallaan arvostuksista ja tekoja ei voida erottaa tekijöistä eikä toimintaa yksilöiden järjestä. Niinpä etiikkaa edeltää yksilöiden edun toteuttaminen. Jos yksilön etu ei toteudu, vaan hänen tahtoaan rajoitetaan, seurauksena on aggressio. Wikipedian ajatus tiedon lisäämisestä ja välittämisestä on perimmältään valistusfilosofinen.

miljoonaa dollaria”[644] Tämä vispilänkauppa vihjaa, että Googlella on intressi hyödyntää Wikipedian aineistoa hakuprosesseissaan ja nostaa esille Wikipedian tietoja, sillä samalla Google voi liittää kaupallisia tiedotteita Wikipedian tarjoaman informaation kylkeen. Wikipedia siis tulee tuottaneeksi sisältöä Googlelle, joka tekee lahjoituksia Wikimedia-säätiölle. Noin puolet Wikipedian vierailijoista ohjataan sivuille Googlen hakukoneen kautta.[645]

Tämä ei välttämättä merkitse, että mainostajien tahto yltäisi Wikipedian artikkeleihin, mutta kylläkin sitä, että Google voi karsia tai suosia Wikipediasta löytyvää tietoa mainostajiensa edun mukaisesti. Wikipedian puolustukseksi voidaan lausua, ettei intressejä pääse pakoon muuallakaan, ei myöskään kustantajien julkaisemissa tietosanakirjoissa ja tieteellisissä teoksissa, joiden yhteydessä tehtävät kustannuspoliittiset linjanvedot ja kirjoittajavalinnat ovat usein paljon räikeämpiä kuin Internetissä toimivassa tietosanakirjassa.

Wikipediaan liittyy kuitenkin olennaisia sisällöntuotannon ongelmia, jotka ovat ohittamattomia ja paikoin mitätöivät hanketta. Pahin niistä on tässä tutkimuksessa laajalti arvosteltu asiantuntemuksen kyseenalaisuus. Puolueettomuutensa Wikipedia pyrkii takaamaan vaatimalla kirjoittajilta ”neutraalia” näkökulmaa sekä tarkkailukäytännöllään, jota toteuttavat *ylläpitäjät*. He puolestaan ovat Wikipedian keskuudestaan valitsemia ”luotettaviksi” koettuja käyttäjiä. Ylläpitäjien ohella Wikipediassa on *byrokraatteja*, eli henkilöitä, joilla on oikeus tehdä yhteisön valitsemista käyttäjistä uusia ylläpitäjiä. *Kehittäjillä* taas on pääsy varsinaiseen tietokantaan, ja heitä on koko Wikipediassa vain vähän. Lisäksi on niin sanottuja *ylivalvojia*, jotka voivat muun muassa myöntää ja poistaa kaikkia käyttäjäoikeuksia.

Wikipediakin perustuu siis omalla tavallaan vertaisarviointijärjestelmään. Se muistuttaa akateemista myyräntyötä sikäli, että myös se on ”anonyymia”. Wikipedian käyttäjät ja kyttääjät voivat olla hyvinkin vertaisasemassa, mutta verrattomia he eivät ole, sillä ylläpitäjän statuksen voi Wikipedian piirissä saavuttaa täysin ilman osoitettua (esimerkiksi akateemista) asiantuntemusta. Valikoitumiselta puutuvat siis laadulliset kvalifikaatiokriteerit, mutta Wikipedian sensorit ovat *valta-asemassa* ja asiantuntija-asema puuttuu. Wikipediassa ylläpitäjien valta-asema on vain huonommin perusteltu, huterampi ja sikäli mahdollisesti vaikuttavampi kuin asiantuntijavaltaa käyttävien valta-asema akateemisessa yhteisössä, jossa tosin sielläkin asiantuntijavallan käyttö on usein pelkkää mielipidevallan käyttöä.

Wikipedia palkitsee ahkerimmat artikkelien muokkaajat maininnoilla, joista useat sympatisoivat ja hyödyntävät huomiota herättävän usein entisten sosialistimaiden arvonimiä. Todellisuudessa asiantuntemus ei parane tekemällä paljon muokkauksia, vaikka siitä palkittaisiin ”työn sankarin” arvonimellä.

Wikipediaan sisältyvät asiantuntijuusongelmat on myös myönnetty, ja niihin on yritetty vastata. Jo vuonna 2006 perustajista toinen, Larry Sanger, syytti Wikipediaa ”elitismin vastaisuudesta ja asiantuntijuuden halveksunnasta” perustaen uuden suljetumman verkkotietosanakirjan, jonka nimeksi tuli Citizendium.[646] Citizendiumin oli tarkoitus perustua Wikipediaan, mutta sivuille sai kirjoittaa vain omalla nimellään. Artikkelien kirjoittajaksi piti ilmoittautua, ja käyttäjäksi hyväksyttiin kutsulla. Kutsu myönnetiin tosin lähes kenelle

644 <https://meta.wikimedia.org/wiki/Wikimedia_budget>.

645 Pew Research Centerin tutkimus 2007 <http://www.pewinternet.org/pdfs/PIP_Wikipedia07.pdf>.

646 Larry Sanger blogikirjoituksessaan ”Why Wikipedia must jettison its anti-elitism?” 31.12.2004 <https://larrysanger.org/2004/12/why-wikipedia-must-jettison-its-anti-elitism/>.

tahansa. Tiedon kriteerejä oli omiaan kohottamaan häpeävastuun taakka, toisin sanoen se, että asiantuntija-asemat olivat pääteltävissä henkilöllisyyksien perusteella.

Internetissä leviävän vapaan sanankäytön voitokkuudesta puolestaan todistaa se, että Citizendium jäi muutamassa vuodessa täysin unholaan, aivan kuten Wikipedian edeltäjä, Nupediakin.[647] Tämä havainnollistaa yleissuuntausta, että suljetut hankkeet eivät menesty Internetissä, josta on tullut eräänlainen kansanvallan, sananvapauden ja kansalaistottelemattomuuden puuhamaa.

Myös Wikipedian piirissä esiintyvä kuri on vähäistä ja näennäistä. Sivuston piirissä ei tosin pidetä korrektina kirjoittaa itsestään artikkelia, sillä omaa itseä käsittelevät artikkelit ovat paljastuneet usein ansioluettelojen tai vaalimainosten kaltaisiksi kehuskeluiksi. Samaa logiikkaa seuraten kukaan ei saa itse päättää kelpoisuudestaan Wikipedian ylläpitäjäksi. Se, että Wikipediassa mainitut henkilöt eivät saa itse puuttua siihen, mitä heistä sanotaan julkisuudessa, muodostaa toisaalta ratkaisemattoman ongelman. Tämä on ristiriidassa sen kanssa, että yleensä ihmiset itse tietävät ja tuntevat ajatuksensa ja tekonsa muita paremmin. Myös journalistin ohjeiden mukaan ihmisille tulee varata tilaisuus oikaista ja korjata heistä esitettyä virheellistä informaatiota.[648]

Avoimeksi on jäänyt myös kysymys, *keneltä ylläpitäjät ovat saaneet valtansa luovuttaa tai kiistää kompetensseja ja valita ylläpidon muut jäsenet.* Nähtävästi he ovat ottaneet sen itse, mikä on toki ominaista asiantuntija-asemassa esiintymiselle myös itseään täydentävässä yliopistoyhteisössä.

Wikipediassa tiedonmuodostus tapahtuu suhteellisen alhaisin kriteerein, sillä huonosti asioista perillä olevien valta on periaatteessa yhtä suuri kuin asiantuntijoidenkin valta. Näin ollen maallikoiden valta on *suhteessa heidän asiantuntemukseensa* itse asiassa *suurempi*, mikä on nurinkurista. Kuka tahansa nettisurffailija voi siis kurittaa oppinutta ja kiistää tämän tiedot esimerkiksi poistamalla tietoja vain siksi, että oppinut ei suostu alentumaan proseminaarilaisille tyypilliseen kinasteluun siitä ”kenen mukaan” näkökanta on esitetty. Tämä jättää huomiotta sen, että kirjoittaja itse voi olla aiheen paras asiantuntija ja hänen näkökantansa tulisi riittää sellaisenaan.

Tietokirjailija Petteri Järvinen on todennut, että Wikipediaa tehdään kirjoittajien ehdoilla, kun taas tietosanakirjoja pyritään tekemään lukijoiden ehdoilla. Hänen mukaansa myös Wikipedian aukkojen havaitseminen kestää avoimen lähdekoodin palveluille tyypillisesti kauan.[649]

Sivuston anonymiteetti lisää myös tiedon kryptisyyttä. Omalla nimellä kirjoittaminen merkitsisi sitä, että kirjoittajat joutuisivat ottamaan vastuun sekä lisäyksistä, poistoista että kaikista muistakin toimituspoliittisista ratkaisuista. Koska vapaaehtoinen omalla nimellä esiintyminen on harvinaista, kirjoittajat eivät ilmeisesti pysty tai halua ottaa vastuuta, mikä puolestaan voi kertoa siitä, ettei todettua asiantuntija-asemaa ole.

Luotettavuuden Wikipedia pyrkii turvaamaan sillä, että se kieltää ”uuden tiedon” esit-

---

[647] Myös Nupedia oli Jimmy Walesin perustama hanke, johon perustamisvuodestaan 2000 asti kertyi vain parikymmentä artikkelia kahden toimintavuotensa aikana. Nupediaa erotti Wikipediasta lähinnä se, että sivuston toiminta perustui seitsenvaiheiseen vertaisarviointikäytäntöön ja kirjoittajien tutkintotodistusten syynäämiseen.

[648] Ks. journalistin ohjeiden 2005 kohtia 20–22 ja Jorma Mäntylän teosta *Journalistin etiikka* (2004, s. 153). Oikaisusuoja sisältyy myös vuoden 2011 ohjeiden kohtiin 21–22.

[649] Petteri Järvinen Tietokone-lehden 9/2007 kolumnissaan. Asiasta kirjoitti myös Tietoviikko jutussa ”Petteri Järvinen kritisoi Wikipediaa” 24.8.2007.

telyn ja käytön, eikä se siten pyri olemaan ensisijainen lähde. Sen sijaan Wikipediaan kootaan aineistoa muista lähteistä, ja sivusto kannustaa lähdeviitteiden käyttöön. Kuitenkin vielä kesällä 2009 suomenkielisessä versiossa noin 60 prosenttia artikkeleista oli sellaisia, joissa ei ollut yhtään lähdeviitettä. Lähteiden puuttuminen on tavallaan neuvokasta: kun ei ole lähteitä lainkaan, ei tarvitse esittää myöskään lähdekritiikkiä! Tämä on huomattu myös yliopistoissa. Esimerkiksi Helsingin yliopisto on kieltäytynyt hyväksymästä Wikipediaa lähteeksi; tosin yliopistot yleensä ovat rohkaisseet asiantuntijoitaan Wikipedian korjailuun ja toimittamiseen. Ilkivallasta, kiistelystä ja mediavaltansa murenemisesta huolestuneena objektiivisen tiedon foorumi Helsingin Sanomat puolestaan kunnostautui ja arvioitti 134 suomenkielisen Wikipedian artikkelia tutkimusmielessä yhteensä 96:llä yliopistollisella asiantuntijalla vuonna 2013. Lehden 2013 julkaiseman jutun mukaan 10 prosenttia artikkeleista sisälsi ”vakavia virheitä” ja 38 prosenttia oli ”huonosti lähteistettyjä”.[650]

Keskeneräisyys ei ole pelkkä marginaaliongelma, joka voitaisiin sovittaa vetoamalla kehitteillä olon myönteisiin puoliin. Esimerkiksi jos 90 prosenttia Wikipedian tiedoista pitäisi paikkaansa, epäluotettavana pidetty 10 prosenttia varmistaisi, ettei myöskään totena pidettyyn aineistoon voi täysin luottaa. Mahdollisuus osua väärään tietoon vesittää helposti myös sen oikean tiedon, joka artikkeleihin sisältyy.

”Uuden” tai objektiivisen tiedon asema puolestaan on akateemisestikin ongelmallinen, sillä vain harvoilla humanistisilla ja yhteiskuntatieteellisillä aloilla ylipäänsä tuotetaan sellaista uutta tai todenperäistä tietoa, joka olisi kiistatonta tai kaikesta aiemmasta riippumatonta. Uusi tieto onkin mahdollista lähinnä luonnontieteellisillä aloilla, joilla tehdään keksintöjä. Tässä valossa suuri osa humanistisesta ja yhteiskunnallisesta tiedosta on joko ”vanhaa ja yleisesti tunnettua”, ”arvostelmienvaraista” tai ”uutta ja kiistanalaista”, eikä tulkintoja voitaisi Wikipedian sääntöjen mukaan lainkaan esitellä Wikipediassa. Tämä ei silti merkitse, ettei kyseisillä tiedoilla olisi *merkitystä*, ja ilmeisesti juuri siksi ”uusi tieto” löytääkin salamannopeasti tiensä myös Wikipediaan, ja nopeus korvaa luotettavuuden.

Wikipediassa esiintyvä aineisto on varsin laikukasta. Olemassa olevat artikkelit ovat keskeneräisiä tai puutteellisia, mitä tosin perustellaan periaatteella, että tieto täydentyy ja itsestään järjestyy jatkuvasti. Vedotaan myös ilmeiseen tosiasiaan: mikäli julkaistaviksi hyväksyttäisiin vain valmiita artikkeleita, niitä ei voitaisi lainkaan toimittaa kirjoitustyön ollessa kesken.

Sivustolla varoitetaan artikkelien puutteista, mutta silti Wikipediaan luotetaan vaarallisen paljon, eikä tietoja malteta tarkistaa painetuista lähteistä. Esimerkiksi vuonna 2009 irlantilainen opiskelija Shane Fitzgerald teki Wikipedia-jäynän ja sijoitti vastikään menehtynyttä säveltäjää, Maurice Jarrea, käsittelevään artikkeliin itse tekaisemansa tiedon, jonka mukaan säveltäjän omasta mielestä hänen koko elämänsä on ollut ”kuin yksi pitkä soundtrack”. Svengaavan tarttuvaa mutta perätöntä tietoa ehti siteerata hyvässä uskossa usea sanoma- ja aikakauslehti ennen sen poistamista, mikä kertoo Wikipediaa koskevan lähdekritiikin tarpeellisuudesta.[651] Fitzgerald puolusti myöhemmin tekoaan halullaan kokeilla, miten paljon toimittajat luottavat Internetiin tietolähteenä. Wikipedian hän valitsi kohteeksi sen suuren suosion vuoksi ja siksi, että artikkeleita voi muokata kuka tahansa.

650 Helsingin Sanomien tiedesivut toimittaja Olavi Koistisen kirjoittamassa jutussa ”HS selvitti: Näin luotettava Wikipedia on” 30.11.2013.

651 Asiasta raportoi Suomessa muiden muassa Uusi Suomi jutussa ”22-vuotias huijasi maailmaa – Wikipedian kautta” 6.5.2009.

Myös Wikipediassa olevien artikkelien keskinäiset mittasuhteet ovat epätasapainossa. Esimerkiksi suomenkielisessä Wikipediassa kuuluisat filosofit Franz Brentano, Gottlob Frege ja Max Scheler kuitataan muutaman rivin huomioilla, kun taas filosofisesti yhtä merkittävästä ja samoihin aikoihin vaikuttaneesta Bertrand Russellista löytyy usean painosivun mittainen artikkeli.[652] Tämä selittyy Wikipedian keskeneräisyydellä mutta saattaa samalla ohjata lukijoita väärään käsitykseen ajattelijoiden merkityksestä.

Koska Wikipedia kieltää ”uuden tiedon” esittelemisen ja tuottamisen sekä välttelee olemasta primäärinen lähde, sillä on vankka sidos valtamediassa tuotettuun ainekseen. Esimerkiksi omista kirjoistani *Dialoginen filosofia* (2003) ja *Työttömän kuolema* (2005) on itsenäiset artikkelit muun muassa siksi, että molemmista kirjoitettiin melko paljon valtamediassa. Sen sijaan toista väitöskirjaani *Sosiaalipsykologian sydän* (2016) käsittelevä itsenäinen artikkeli poistettiin Wikipedian valppaiden aktivisten toimesta ”merkitykseltään vähäisenä”, koska julkaisua ei ollut ehditty käsitellä valtamedian sivuilla, vaikka tosiasiassa julkaisun akateeminen relevanssi on korkeampi. Näin Wikipedian pienet sensuurihiiret klikkailevat ja jyrsivät pois tieteellistä tietoa.

Arviointiperiaatteet horjuvat myös henkilöitä käsittelevissä artikkeleissa. Niissä korostuvat kuva- ja päivälehtien sivuille päätyneet skandalisaatiot ajatusten ja näkemysten tappioksi. Esimerkiksi filosofi Martin Heideggeria käsittelevässä suomenkielisessä artikkelissa hänen ajattelunsa sisällöt peittyvät elämäkerralliseen ainekseen, joka koostuu hänen väitetyn nationalisminsa ruotimisesta.[653] Wikipedian heikkous ei ole niinkään ylläpidon esille tuoma ongelma, jonka mukaan sitä käytetään itsetehostuksen tai mainonnan välineenä. Ongelma on, että artikkeleissa puheena olevat ihmiset eivät voi tai saa itse vaikuttaa siihen, mitä heistä Wikipediassa julkisesti ”tietona” esitetään. On kuitenkin mahdotonta ajatella, että ihmiset eivät itse tietäisi ylläpitoa paremmin, mitä he ajattelevat ja edustavat. Tieteellisten periaatteiden mukaista olisikin kysyä asiat elossa olevilta ihmisiltä itseltään.

Se, että Wikipedia kiistoja hillitäkseen kieltää arvokannanotot, heikentää ja banalisoi artikkeleita. Arvoarvostelmat ovat usein saaneet seurakseen tarkennusvaatimuksia, joissa perätään viitteitä ja lähteitä – ikään kuin arvoarvostelmia ei saisi lainkaan lausua asioissa, joissa ne ovat välttämättömiä tai ainoita tapoja sanoa asioista ylipäänsä mitään. Esimerkiksi taiteiden piirissä harvoin voidaan tavoittaa objektiivisia totuuksia. Sen sijaan Wikipediassa myös taiteilijoiden henkilökuvat tyhjennetään pelkkiin immanentteihin seikkoihin, jotka muodostuvat elämäkerrallisten tietojen luetteloinnista. Tämä suosii latteaa tiedonmuodostusta, jonka kautta ei ylletä tulkitsemaan eikä analysoimaan merkityksiä, ja tieto muodostuu irralliseksi ja esitteleväksi. Wikipedia jää siis kauaksi painettujen artikkelitietosanakirjojen tasosta ja esimerkiksi Stanfordin yliopiston ylläpitämästä filosofian verkkotietosanakirjasta, jossa julkaistut artikkelit ovat asiantuntijoiden laatimia ja tarkistettuja.[654]

Artikkeleiden keskinäisten painotusten vääristyneisyys heijastelee sitä, että Wikipedian toimituspolitiikka on harrastelupohjalla. Fani-ilmiöt välittyvät Wikipediaan, kun nörtit toimittavat idoleistaan tai innostuksen aiheistaan artikkeleita. Niinpä Wikipediaan on päätynyt hakusanoja, joita ei voisi löytää mistään muista tietosanakirjoista. Toimittajien maailmankuvaa heijastelee esimerkiksi se, että japanilaisista anime- ja manga-tarinoiden mielikuvitushahmoista on laajoja ja perusteellisia artikkeleita. Erityisen innostuksen kohteena

[652] Tilanne 18.5.2019.

[653] <https://fi.wikipedia.org/wiki/Martin_Heidegger/>. Viitattu 18.5.2019.

[654] Stanford Encyclopedia of Philosophy <https://plato.stanford.edu/>.

ovat sotateknologiaan ja -historiaan liittyvät aiheet, mikä kertoo Wikipediassa leiskuvasta informaatiosodasta. Löytyypä Wikipediasta tämän merkiksi niinkin erityinen hakusana kuin ”Viron ilmatilan loukkaukset vuonna 2005”, joka muistuttaa pikemminkin uutisraportointia kuin mitään tietosanakirja-artikkelia.[655]

Artikkelien sisällöistä käydään muokkaussotia, mutta Wikipediassa ratkotaan myös valtioiden välisiä sotia. Historiankirjoittamisen sanotaan olevan vaikuttava vallankäytön muoto, sillä juuri historioitsijoille lankeaa viimeisen sanan mahdollisuus inhimillisissä konflikteissa. Historiankirjurit käyvät tuimia kiistoja sotien ja poliittisen historian oikeista tulkinnoista myös Wikipediassa. Wikipediasta voi löytää sodankäyntiä koskevaa teknistä dataa ja todennäköisesti myös disinformaatiota pilvin pimein.

Sosialismia Wikipedia muistuttaa siinä, että se koetaan yhteiseksi ilmoitustauluksi, jonka piirissä ”kaikki ovat tasa-arvoisia”. Myös poliitikkoja ja taiteilijoita koskevat tiedot pysyvät pelkän merkityksettömän datan tasolla, sillä Wikipedia ei salli kehumisia eikä haukkumisia saati muita arvioita. Arvioiden esittäminen ei olisi toisaalta mahdollista vapaassa tietosanakirjassa ilman ajautumista Suomi24.fi:n tapaiseksi keskustelupalstaksi.

Tämä merkitsee, että on vaikea olla vapaasti toimitettava tietosanakirja. Itse asiassa ’vapaasti synnytettävä tieto’ on paradoksi, sillä kaikkea todellista tietämistä leimaa kurinalaisuus, valikoivuus ja merkitysten arviointi. Puolueetonta ja riippumatonta tietoa ei voida tuottaa pelkän kiistelyn tuloksena mutta ei myöskään jättämällä neutraaliuden vaatimukset jonkun omalla nimellään kirjoittavan asiantuntijan itsekriittisyyden varaan. Itsekriittinen asiantuntija on kuitenkin luotettavampi kuin päänsä yhteen lyövien ja konsensukseen pyrkivien hobittien joukko. Kun paikalle tarvitaan lääkäriä, sellaistakaan ei saada kutsumalla hätiin tusinan verran sairaanhoitajia, sillä parhaistakaan sairaanhoitajista ei tule yhdessä yhtä lääkäriä.

Parhaimmillaan Wikipedia on nykyajan ensyklopedistien yhteisö, kasvavien aikuisten, nuorten skolastikkojen sekä keskimäärin noin 30-vuotiaiden hum. kandien salaseura.[656] Siihen voi luottaa yhtä hyvin tai huonosti kuin useimpiin painettuihinkin lähteisiin, kunhan tarkistaa tiedot muutamasta rinnakkaislähteestä. Pahimmillaan Wikipedia on hiekkalaatikko, jossa puoliksi oppineet kinaavat keskivertototuuksista. Missään tapauksessa Wikipedia ei ole Esson vessa, vaan kyllä se on ihan siisti baari! Rohkaisen kuitenkin opiskelijoita ja muita tiedonjanoisia käymään Wikipedian ohella myös ihan oikeassa kirjastossa.

Olen käsitellyt Wikipediaa pitkästi, sillä painetut ensyklopediat ohitettuaan siitä on tullut erittäin vaikutusvaltainen tajunnan muokkauksen foorumi, jonka tiedonmuodostus ei ole kuitenkaan Helsingin Sanomien toimitusta kummoisemman asiantuntemuksen tasolla. Wikipedia ei ole erityisen vasemmistopopulistinen, sillä avoimuutensa vuoksi se on itseään korjaava, ja sen sisältöön voivat vaikuttaa muutkin kuin punavihreän median tai yliopiston edustajat. Mutta tämä ei merkitse, ettei vihervasemmiston ideologinen holhous ulottuisi myös Wikipediaan. Erityisesti se näkyy Wikipedia-eliitin tavassa valita anonyymit ”ylläpitäjät”, ”byrokraatit”, ”kehittäjät” ja ”ylivalvojat”, joiden sisäänpäin lämpiävä kollektiivinen yhteisymmärrys on sukua kommunistisille keskuskomiteoille. Wikipediaa koskevasta ilmeisestä tyytymättömyydestä syntynyt Liberalismiwiki-sivusto täydentää

655 <https://fi.wikipedia.org/wiki/Anime>, <https://fi.wikipedia.org/wiki/Manga/>, <https://fi.wikipedia.org/wiki/Viron_ilmatilan_loukkaukset_2005>. Viitattu 18.5.2019.

656 Wikipedian oman ilmoituksen mukaan sen käyttäjien keski-ikä oli vuonna 2011 noin 36 vuotta. <https://meta.wikimedia.org/wiki/Research:Wikipedia_Readership_Survey_2011/Results>.

tietolaarien kokonaiskuvaa siinä mielessä onnistuneella tavalla, että sen markkinatalousnäkökulmaa ja vapaamielisyyttä korostavat artikkelit ovat toimituskunnan editoimia.[657]

Onko Wikipedia sitten sosiaalinen media vai viihdesivusto vai jotakin siltä väliltä? Wikipedia on informaatiopalvelu, jonka edut ovat suuremmat kuin haitat ja joka puoltaa paikkaansa samaan tapaan kuin yksityisautoilu, jota ei voida eikä pidä kieltää, vaikka myös siitä johtuvat haitat (kuolonkolarit ja ilmansaasteet) ovat ilmeisiä ja helposti havaittavia.

15.4. Vihervasemmiston virallinen vihapuhealusta: Hikipedia

Wikipedia toimii ainakin pinnalta katsoen maltillisesti ja korrektisti, mikä saattaa olla myös petollista. Liikeyritysten ja valtioiden agenttien esiintyminen Wikipediassa on taitavaa ja hillittyä uskottavuuden ylläpitämiseksi ja tarvittavien vaikutusten aikaansaamiseksi. Sellainen, mikä Wikipediassa torjutaan ilkivallaksi tiedostettuna, on kuitenkin yleiskäytäntöä Hikipediassa.[658] Rinnastus saattaa vaikuttaa etäiseltä, mutta tosiasiassa Wikipedian ja Hikipedian vertaaminen toisiinsa on perusteltua, sillä molemmista on tullut informaatiovaikuttamisen alustoja. Edellytykset rinnastukseen on luotu Hikipedian kytkeydyttyä Wikipedia-sivustoon linkitysten kautta ja Wikipediaa jäljittelevän ulkoasun vuoksi.

Vihervasemmiston keskeisimpiä vihapuhealustoja onkin Internet-sivusto Hikipedia, joka pyrkii näyttäytymään parodisena versiona tietosanakirja Wikipediasta. Hikipedia on peittelemättömän rabulistinen, ja informaatiovaikuttamista harjoitetaan ”parodiaksi” ja ”satiiriksi” naamioidun kampanjoinnin takaa, jolloin henkilökohtaisen läimäyttelyn harjoittajat toivovat avoimen herjanheiton toimivan puskurina solvattujen puolustautumista vastaan. Kun sanoo jotakin yliampuvasti, toivotaan, että solvaus menisi läpi ”huumorina” ja vaikutus toteutuisi joka tapauksessa herjojen saavuttaessa yleisöjen tajunnan.

Todellisesta maalittamisesta kertoo se, että suuri osa sivuston ”artikkeleista” käsittelee henkilöitä eikä asioita. Hikipediassa näyttävät herjan heiton kohteina olevan erityisesti *ei-vasemmistolaiset* poliitikot ja julkisuuden henkilöt. Esimerkiksi Jussi Halla-ahosta on Hikipediassa artikkeli, jossa hänet esitetään koppalakkipäisenä natsina, kun taas Erkki Tuomiojasta on vain ystävällisensävyinen kirjoitelma, jota voisi pitää vaalimainoksena. Jukka Hankamäestä puolestaan on julkaistu kirjoitus, jossa häntä haukutaan avoimesti ja peittelemättömästi tyhmäksi kuin saapas, ja esitetty kuva-aineisto on muualta varastettua sivustolle tyypillisen tapaan. On selvää, ettei kukaan tule viisaaksi sanomalla muita tyhmäksi, ja yleinen totuus on myös se, ettei tyhmyys vapauta syyllisyydestä, niin kuin syyllisyyskään ei näytä vapauttavan tyhmyydestä. Itseäni koskevassa kirjoituksessa annetaan myös vääristelevän seksistinen arvio filosofin tuotannosta, ja päivityshistorian aikajärjestys paljastaa, että osa Hikipedian väitteistä on päätynyt lähteeksi myös Wikipediaan, mikä kertoo Wikipedian viittauskäytännön horjuvuudesta ja tieto- sekä totuuskäsityksen fragmentoitumisesta Internetissä. Vasemmistolaisista poliitikoista esitetään Hikipediassa vain sen verran karrikatyyrejä että ”satiirisivuston” hauras mielikuva juuri ja juuri säilyy, ja kritiikki on ohutta sekä huumori kepeähköä tukien vasemmistolaisten poliitikkojen julkisuuskuvaa. Jos joku näkee nyt ristiriidan siinä, että puhun vapaan tiedonvälityksen puolesta, vas-

[657] <http://liberalismi.net/wiki/Etusivu>.

[658] <http://hiki.pedia.ws/wiki/Etusivu>.

taan, että kannatan edelleenkin täysin vapaata *tiedon*välitystä, mutta en paskanviskomista.

Viranomaiset eivät ole puuttuneet Hikipediassa esitettyyn disinformaatioon, vaikka siellä julkaistut kunnianloukkaukset eivät ole pelkkiä irrallisia mainintoja. Sen sijaan ne ovat julkisesti ja pitkäaikaisesti esille asetettuja kannanottoja, jotka on esitetty tahallisena yrityksenä harhauttaa sivullisia ja antaa vääristelty kuva Hikipedian sivustolle vastoin omaa suostumustaan kytketyistä ihmisistä. Hikipedian pseudoartikkeleissa annetaan harhaanjohtava ja asioita mielivaltaisesti yhdistelevä kuva useista henkilöistä ja heidän ajattelustaan, toiminnastaan sekä ominaisuuksistaan. Hikipedian kuvittaminen rikkoo tekijänoikeuslainsäädäntöä sekä yksityisyydensuojaa. Kuva- ja muuta aineistoa on myös vandalisoitu respektio-oikeuksien vastaisesti.

Solvauksissa ylitetään hyvän maun rajat, eikä asiaan liittyvää pahanilkisyyttä voida tunnistaa huumoriksi tai katsoa läpi sormien. Tekstit ovat ilmeisesti joidenkin yhteiskuntanäkemykseltään täysin eri linjoilla olevien punakaartilaisten hyökkäyksiä, joiden kohteena on asioiden sijasta ihmisten persoona ja välineenä argumenttien sijasta rähjäinen ja reuhaava mudanheitto. Kun joulukuussa 2017 huomautin Hikipedian kopioineen luvattomasti myös Wikipedian graafisen ulkoasun, Hikipedian ylläpito hätääntyi peläten saavansa juridisen vaatimuksen Wikimedia Foundationilta ja muokkasi ulkoasuaan vähemmän yhdenmukaiseen muotoon. Samassa yhteydessä kävi ilmi, että Hikipediaa pitää yllä ”pieni joukko” aktivisteja. Ylläpidon lisäksi Hikipediaan kirjoittavat myös muut vihervasemmiston kätyrit, jotka päivityksillään käyttävät sivustoa hyväkseen vihapuhealustana.

Hikipedian ylläpitäjät ja kirjoittajat pyrkivät tietenkin esiintymään anonyymisti, ja siten he suojelevat rääväsuista nilkkimäisyyttään. Kirjoitusten epäasiallista argumentaatiota on koetettu oikeuttaa jopa sillä, että kohteena olevat henkilöt ovat itse esiintyneet sananvapauden puolustajina. Sananvapaus ei kuitenkaan oikeuta mielikuvaterroria.

Hikipedian kirjoittajatahot ovat todennäköisesti joitakin psykopatologista tuhrimisvimmaa potevia ja passiivis-aggressiivisesta persoonallisuushäiriöstä kärsiviä henkilöitä, mutta myöskään mentaalihygienian ongelmat eivät luo heidän rikoksilleen oikeutusta eivätkä tuota heille syyntakeettomuutta. Hikipedian ylläpitäjien ja kirjoittajien oma sitoutuminen sosialistis-anarkistiseen rabulismiin ei siis muodosta sellaista veruketta, joka oikeuttaisi loanheiton tai suojaisi heitä itseään oikeudellisilta vastatoimilta.

Rikosten vaikuttavuutta syventää kaksoissidos, jonka mukaisesti loukkauksia, henkistä väkivaltaa ja vahingontekoa harjoitetaan näennäisen ”leikinlaskun” takaa ja vaatien uhreilta kärsivällisyyttä. Oikeutusta oman kiusanteon jatkamiselle haetaan vasemmistolle tyypilliseen tapaan: toivomalla, että nälviminen ja panettelu saisivat jatkua uhrien oman suopeuden turvin, sillä muuten heidät julistetaan tosikoiksi. Kaksoissidos tarkoittaa siis tässä tapauksessa sitä, että jos uhri ei puutu asiaan, haitanteko jatkuu, ja jos hän siihen puuttuu, asia saattaa kääntyä hänen tappiokseen julkisuudessa.

Haitanteko on kuitenkin otettava vakavasti seuraavasta syystä. Vaikka uhrit eivät suhtautuisikaan heitä koskevaan töhertelyyn tosikkomaisesti, kolmannet osapuolet, eli kirjoitusten lukijat, voivat erehtyä pitämään niissä esitettyjä väitteitä todenperäisinä kuvauksina solvatuista ihmisistä, sillä nykyisessä mediatodellisuudessa parodiaa on vaikea erottaa todellisuudesta. Myös perusteettomassa vihjailussa, huhuissa ja juoruissa koetaan usein olevan jotain todenperäistä, jolloin tuloksena syntyy työelämässä, liike-elämässä, tieteessä ja julkisessa sekä poliittisessa toiminnassa vahingollista disinformaatiota. Se, että tekstin kirjoittajat kuvittelevat olevansa humoristisempia kuin vitsailun kohteet tai lukeva yleisö,

ei riitä oikeuttamaan julkista solvausta, vaikka asiaa antautuisi katsomaan välinpitämättömästi tai ymmärtäväisesti.

Hikipediassa ei ole kyse sen enempää satiirista, ironiasta, parodiasta kuin sarkasmistakaan, vaan tahallisen ilkeämielisestä ja ilmeisessä vahingoittamistarkoituksessa esitetystä vandalismista ja maineenpilaamiskampanjoinnista, jota koetetaan oikeuttaa "huumorin" verukkeella. Läpinäkyvänä tarkoituksena on haitata toisten ihmisten elämää tai uraa savuverhon takaa esitetyllä vihakampanjalla. Sivusto kelpaa siten esimerkkitapaukseksi uustaistolaisten harjoittamasta tihutyöstä, informaatiosodasta ja nettiterrorista.

Juridisesti arvioiden Hikipediassa vahingoitetaan ihmisten asemaa ja mainetta tavalla, joka voi haitata elinkeinon tai ammatin harjoittamista ja täyttää siten rikoslaissa mainitut kunnianloukkauksen tunnusmerkit. Viranomaiset, kuten vihreä vihapuhepoliisi Pekka Hätönen, eivät ole kuitenkaan hätäilleet saati pitäneet kiirettä Hikipedian sensuroimisella, eikä valtamedia ole moralisoinut asialla, vaikka ne ovatkin ohjanneet Twitteriä sulkemaan aidon kilpailijansa ja henkilökohtaiseen maalittamiseen syyllistymättömän parodiapoliisi Keijo Kaarisateen tilin vedoten "informaatiovaikuttamisen" torjuntaan. – Ei ristiriitaa?

Mitä ongelmalle sitten pitäisi tehdä? Viattoman parodiapoliisin pamputtamisen sijasta viranomaisten pitäisi sulkea Hikipedia suoran ja avoimen vihapuheen lopettamiseksi. Kehotankin kaikkia Hikipediassa nälvimisen, henkisen väkivallan tai terrorin kohteeksi joutuneita tekemään tutkintapyynnön tai rikosilmoituksen poliisille tai, mikäli viranomainen ei asiaan puutu, ajamaan Hikipediaa vastaan siviilikannetta oikeudessa. Kehotan myös Wikimedia Foundationia suojelemaan oikeuksiaan ja haittaa kärsineitä esittämään asianmukaisen vahingonkorvausvaatimuksen.

Samalla kannattaa tehdä eurooppalaisen tietosuojalain ja tietosuojavaltuutetun päätöksen mukainen poistopyyntö Googlelle koskien hakutuloksia, joissa oma nimi ja henkilöllisyys on yhdistetty virheellisesti ja vahingollisesti täysin perättömiin asiayhteyksiin Hikipedian sivustoilla. Kaikki Hikipediassa pahoinpidellyt ihmiset eivät ole sellaisia julkisuuden henkilöitä, jotka olisivat omasta aloitteestaan asettautuneet julkisen arvostelun kohteeksi, vaan yksityishenkilöitä, joten kirjoittelun lopettamista voi vaatia myös *yksityisyydensuojan* perusteella. Yksityisyydensuoja on toki myös julkisuuden henkilöillä, ja etenkin näin on, mikäli julkisuus on asiantuntijajulkisuutta, eikä siihen liity sellaista vallankäyttäjän roolia tai asemaa, joka voisi luoda velvollisuuden suostua henkilökohtaisesti loukkaavan kirjoittelun kohteeksi.

15.5. Kun vaihtoehtomediasta tuli totuuden leka

Samanaikaisesti kun vihervasemmisto pidättää itselleen mahdollisuuden herjata ja solvata ihmisiä tietyillä Internetin vihapuhefoorumeilla, he syyttelevät kansallismielisiä ihmisiä Facebookissa ja Twitterissä esitetystä arvostelusta. Myös vastavaikutus on ollut ilmeinen. Sitä mukaa kuin viranomaiset, valtamedian toimittajat ja vihervasemmiston Juudakset kyntävät ilmiannoillaan ja sensuurillaan sosiaalisen median peltoa, löytää Facebookissa ja muualla sosiaalisessa mediassa sensuroitu aines tiensä vaihtoehtomedian lehtiin ja uutissivustoille. Myös vaihtoehtomedian julkaisema aines päätyy usein sosiaaliseen mediaan ja tavoittaa lukijat ennen kuin sensorit ehtivät käymään tuota toivotonta kärpäslätkäsotaansa ihmisten asiallisia mielipiteitä vastaan. Huomiota herättävää on, että oikeiston vaihtoehtoisissa uutismedioissa ei voi kohdata sellaista disinformaation levittämistä kuin Hikipedi-

assa, saati sellaista suoraa kannustamista kansalaistottelemattomuuteen tai väkivaltaan kuin Varisverkoston tai Takku.netin sivuilla.

Vaihtoehtoinen uutismedia onkin valtavirtaistunut myönteisellä tavalla ja yleisöjen suosion tuella. Vaihtoehtomedia ei ole jäänyt marginaaliin, johon vasemmistolainen vastapuoli on valtamedian tuella koettanut sen eristää, sillä valtamedia ei ole pystynyt *kumoamaan* kansallismielisten esittämiä argumentteja ja maahanmuuton aiheuttamista ongelmista kertovia uutisia. Se on pystynyt ainoastaan *moittimaan* niiden olemassaoloa. Sosiaalisen median ajauduttua joko ylläpidon harjoittaman järjestelmällisen sensuurin tilaan tai vihervasemmistolaisten käyttäjien ideologiseen hallintaan, on omiksi portaaleikseen järjestyneestä vaihtoehtomediasta tullut käytännössä ainoa henkireikä, jonka kautta yhteiskunnallinen totuus voi tihkua esiin.

Ruotsalainen vaihtoehtojulkaisu Fria Tider kertoi jutussaan ”Alternativmedia större än vanliga tidningar i sociala medier” keväällä 2018, että mediavalvontatyökalu Idagora on mitannut vaihtoehtomedian vaikutusta netissä, ja tulos on pysäyttävä. Idagoran tilastotiedot osoittivat, että Fria Tiderin, Samhällsnyttin ja Nyheter Idagin uutiset olivat levinneet sosiaalisessa mediassa paremmin viimeisten 12 kuukauden aikana kuin Göteborgs-Postenin ja Aftonbladetin johtavat uutiset. Edellisiä pidetään EU- ja maahanmuuttokriittisinä vaihtoehtomedioina ja jälkimmäisiä suurimpina mielipiteenmuokkausjulkaisuina porvarien ja sosiaalidemokraattien leireissä. Perinnemedian edustajat olivat luonnollisesti kiihottuneita tilanteesta. Esimerkiksi Mittmedian pääkirjoitustoimittaja Patrik Oksanen vaati Fria Tiderin haastattelussa, että vaihtoehtomedian sivustot ”olisi käytävä tiheällä kammalla läpi” ja paljastettava niiden yhteydet ”harmaisiin taustavoimiin” (*ljusskygga uppdragsgivare*) ja ”venäläiseen propagandaan” (*rysk propaganda*).[659]

Voidaan kysyä, millä oikeutuksella vaihtoehtomedian *kilpailijoiden* tai *vastustajien* pitäisi alkaa perata vaihtoehtomedian toimituksia. Kansallista etua puolustavien ihmisten lavastaminen ”Venäjän agenteiksi” on ollut yhtä järjetöntä niin Suomessa kuin Ruotsissakin. Pohjoismaiden periviholliseksi mielletty Venäjä näyttää olevan muutamille tahoille sellainen karhu, joka vaanii pihapiirissä ja nappaa kiltin lampaan, mikäli välittömiin toimenpiteisiin ei ryhdytä.

Oman käsitykseni mukaan kyseinen uhka kohdistuu Pohjolaan tätä nykyä kuitenkin aivan muualta. Pahimman uhan muodostavat ne kotimaiset poliitikot, jotka pitävät ovia auki Afrikasta, Lähi-idästä ja Kaukoidästä tulevalle maahanmuutolle, sillä juuri tämän virran mukana ovat monet Euroopassa terrori-iskun tehneet ääri-islamistit perille saapuneet. Väite maahanmuuttokriitikoista ”Venäjän edun edistäjinä” on järjenvastainen siksikin, että etnisesti erilaisen maahanmuuttajaväestön tulo Suomeen johtaa väestömme yhtenäisyyden rapautumiseen, mikä puolestaan sopii Venäjän tavoitteisiin. Nimenomaan kansallinen hajaannus johtaa maamme putoamiseen Venäjän syliin, ja siksi maahanmuuttoa vauhdittaneet vasemmistolaiset ja oikeistolaiset ovat itse pelanneet Venäjän pussiin. Suomalaisen yhteiskunnan hävittämistä kansainvaelluksilla ovat yleensäkin edistäneet kommunistit, jotka pyrkivät myös Baltian maiden venäläistämiseen, mutta erikoista on, että nykyaikana samaa ovat edistäneet myös liberaalit oikeistolaiset porvarit. Kansallisen identiteetin hävittämisellä he puolestaan ovat pyrkineet poistamaan esteitä Euroopan unionin liittovaltiolta – tavoite, jonka vastustajaksi kansallismielinen liikehdintä on noussut.

Valtamedia ja sen puolustajat pyrkinevät vain käyttämään hyväkseen sitä, että vaihto-

[659] Fria Tider 27.2.2018 ”Alternativmedia större än vanliga tidningar i sociala medier”.

ehtomedian tekijät joutuvat esiintymään salanimien takaa poliittisten oikeudenkäyntien pelossa, ja siksi heidän identiteettinsä voidaan helposti kyseenalaistaa. Niin he menettelevät siitä syystä, että yhteiskunnassa vallitseva vihamielisyys on pakottanut heidät suojelemaan itseään ja läheisiään vihervasemmiston raivolta ja perusteettomilta kavalluksilta. Näin valtavirran puolustajat ovat pystyneet tekaisemaan väärän lipun operaatioita ja julistamaan sosiaalisen median anonyymit esiintyjät salaliittoteorioillaan vieraiden valtojen yhteistoimintamiehiksi.

Tyypillisen väärän lipun manööverin järjesti Yleisradion toimittaja Jani Parkkari, joka soluttautui kansallismielisten Helsingissä 11.4.2018 järjestämään Awakening-tilaisuuteen esittäen ”humalaista rasistia” ja houkutellen osallistujia huutamaan rasistisia iskulauseita. Valtamedian edustajan häiriköinti ei kuitenkaan onnistunut, sillä kukaan ei lähtenyt provosointiin mukaan. Niinpä yritys hankkia mehukasta materiaalia Yleisradiolle floppasi, ja tähtitoimittajan örvellys ”vitun neekeristä” johti vain yrityksen kuivumiseen kokoon. Myös Parkkarin myöhemmin Yleisradion sivuilla julkaisema mustamaalausartikkeli lässähti kuin pannukakku.[660]

Sekä salanimien suojista esiintyminen että väärien lippujen alla luikerteleminen havainnollistavat sosiaalisen median ja valtamedian piirissä vallitsevan totuus- ja todellisuusproblematiikan luonnetta. Kysymyksenalaisiksi ovat joutuneet paitsi viestien todenperäisyys, myös toimijoiden aitous. Kun *todellisuus* on sitä, että suuressa määrässä viestejä arvostellaan maahanmuuttoa, monet esittäjät pyrkivät suojautumaan arvostelulta ja rangaistusten uhalta *tekaistujen identiteettien* taakse. Tämä ei ole heidän *syytään* vaan *seuraus* heihin kohdistuvan vihan aiheuttamasta pelosta. *Todellisella identiteetillä* ja nimellä esiintyminen puolestaan on vaatinut *mielipiteiden* omatoimista salaamista tai rajoittamista sensuuritoimien pelossa. Sen sijaan valtamedialle kyse on ollut vain pelistä tai leikistä, kuten käy ilmi MV-lehden jutusta ”Ylen toimittaja esitti pelleä etnonationalistisen Awakening-konferenssin tilaisuudessa”.[661]

Tulos on, että jompikumpi katoaa: joko henkilöiden todenperäisyys tai viestien totuus. Kuten jo edellisessä pääluvussa totesin, sensuuriuhan alla eivät ole jakautuneet vain yhteiskunnan sosiaaliset perusrakenteet ja totuuskäsitykset, vaan myös yksilöiden persoona on joutunut koetukselle. Verkkoviestinnän yhteisönormeihin sopeutuva toisinajattelija joutuu jakamaan persoonansa kahtia, hyväksyntää tavoittelevaan ja todelliseen, kun sosiaalisen median sensuroiminen sairastuttaa viestintää.

Historiallisessa katsannossa paljastava on muutos, joka on tapahtunut suhteessa viestien esittäjän anonymiteettiin ja sitä kautta julkisuuteen. Tiettyinä totuuden kannalta vaikeina ajanjaksoina, kuten sortokausina ja sota-aikoina, on pidetty välttämättömänä saada tietää yhteiskunnallisten mielipiteiden, tieteellisten näkemysten ja kaunokirjallisten teosten tekijän todellinen identiteetti. Tekijöitä on jäljitetty ihmisten haastamiseksi oikeuteen, heidän lukitsemisekseen jalkapuuhun tai polttamiseksi vartaassa. Toisin ajoin taas tekijöiden henkilöllisyydellä ei ole pidetty lainkaan väliä, kunhan esitys on ollut kelvollinen tai ongelmaton. Näin on ollut esimerkiksi pornon tuotannossa halki aikojen. Median nykyisestä

---

[660] Toimittaja Jani Parkkarin mustamaalausartikkeli ”Mitä todella tapahtui ravintola Kaisaniemen seinien sisällä – Ylen toimittaja pääsi seuraamaan ’vaihtoehtoisen oikeiston’ kokousta” ilmestyi vastuullista journalismia harjoittavan Yleisradion verkkosivuilla 14.4.2018. Kansallinen Vastarinta -sivusto kertoi tapahtuneesta jutussaan ”Järjestäjät: Yle-toimittaja Jani Parkkari häiriköi Awakening-tapahtumaa” 16.4.2018.

[661] MV-lehti 16.4.2018.

tieto-, totuus- ja todellisuuskriistä erottuu näkökulmasta riippuen molempia aineksia, sillä viranomaisvaltaa kiehtoo sensuuriajoille tyypillisesti tekijöiden henkilöllisyys vastuuseen saattamista varten, kun taas yleisöjä ei näytä kiinnostavan mikään muu kuin yhteiskunnallinen totuus, jonka sanojaksi kelpuutetaan kuka tahansa.

Historiallinen tarkastelu paljastaa myös sen, että jopa totalitaristiseksi moititulla 1930-luvulla Suomen sananvapaustilanne oli nykyistä parempi. Älymystö oli keskustelevampaa, kulttuurielämä moniäänisempää, ja mukaan kelpuutettiin erilaisia näkemyksiä. Eräitä arvosteltiin konservatiivisiksi, kuten V. A. Koskenniemeä ja Mika Waltaria, ja muutamat taas olivat selvästi vasemmistolaisia, kuten Elvi Sinervo, Arvo Turtiainen ja Katri Vala. Muutamat vaihtelivat puolia, ja heidän kannanottojaan leimasi jonkinlainen tukahdutettu viehtymys nationalismiin, kuten Olavi Paavolaista hänen ollessaan ”kolmannen valtakunnan vieraana”.[662] He saattoivat kuitenkin sanoa sanottavansa ilman vaatimusta suun kapuloimisesta (sota-aikaa ja sen jälkiseurauksia kenties lukuun ottamatta). Tuohon tilanteeseen verrattuna tilanne on kurjistunut sietämättömästi.

On hyvä muistaa, että älymystö on osallistunut suomalaisten kansallisen edun puolustamiseen sekä J. V. Snellmanin aikakaudella, sortokausien kuluessa, kuohuvalla 1930-luvulla että brezhneviläisyyden ajalla, jolloin oikeistolaisen älymystön asema tosin heikkeni maahamme kohdistetun painostuksen vuoksi. Veikko Vennamon, Georg C. Ehrnroothin ja Tuure Junnilan hakeutuminen eri linjoille valtavirran poliitikkojen kanssa typistyi tuolloin protestiliikkeeksi. Vaikka heidät pyrittiinkin tukahduttamaan ja leimaamaan toisinajattelijoiksi, heitä ei sentään uhkailtu sensuurilla eikä syytteillä, kuten toisinajattelijoita nykyisin.

Milloinkaan aiemmin itsenäisen Suomen historiassa kansallisen edun puolustajia ei ole kohdeltu yhtä perusteettoman tylysti kuin nykyisellä Brysselistä, Strasbourgista ja Frankfurtin keskuspankista johdetulla EU-aikakaudella. Olen melko varma siitä, että nykyisillä sananvapauden puolustajilla ei ole parinkymmenen vuoden kuluttua mitään hävettävää, mutta sensuurin vaatijoilla ja kannattajilla on.

15.6. Journalismi: piipitystä Twitterissä, jokeltelua Jodelissa?

Kun Donald Trump keksi Twitterin voiman ja alkoi ilmaista poliittisia tavoitteitaan sekä tulkintojaan yhden lauseen kannanottoina, vasemmistolainen politiikan tutkija Erkka Railo kauhisteli Yleisradion jutussa, että suurvaltaa johdetaan tviittauksilla. Railon mukaan ”Twitter tarjoaa Trumpille suoran, nopean ja helpon väylän tavoittaa valtavan joukon ihmisiä”:

> Trump voi puhua suoraan kansalaisille ja ennen kaikkea äänestäjilleen, ja samalla väistää ja välttää toimittajien suorat arviot ja kysymykset hänen politiikkaansa koskien. […] Twitterin käyttö voidaan tehdä yksisuuntaisesti. Käyttäjän ei tarvitse vastata hankaliin kysymyksiin ja hän voi jättää kriittiset huomautukset huomiotta,

[662] Ajankuvasta ks. Olavi Paavolaisen matkakertomusta *Kolmannen valtakunnan vieraana* (1936) ja Panu Rajalan teosta *Tulisoihtu pimeään – Olavi Paavolaisen elämä* (2014). Arvioin asioita blogikirjoituksessani ”Olavi Paavolainen: muotiblogistien ansiokas edeltäjä” 10.10.2014 (teoksessani *Minuutti on mennyt – Synkkää yksinpuhelua vieraantuneesta valtakunnasta*).

Railo sanoi.[663] Vasemmistolaista Railoa näytti vaivaavan se, että median nurkkaan ajama presidentti voi ohittaa valtamedian harjoittaman panettelun ja vääristelyn kommunikoimalla suoraan kansalaisten kanssa. Ulkopoliittisen instituutin Mika Aaltola puolestaan murehti sitä mahdollisuutta, että ”[…] huomio harhautetaan pois itselle kiusallisesta aiheesta lähettämällä jokin mieleenpainuva twiitti jostain toisesta aiheesta.”[664] Sitä kumpikaan kommentoija ei huomannut, kuinka usein toimittajat itse kehittelevät vastauutisia, irrottavat lauseita asiayhteyksistä ja keittävät kokoon skandaaleja älyvapailla rinnastuksillaan.

Tviittaamalla ei ehkä voida esittää pitkiä ohjelmia eikä keinoja poliittisten tavoitteiden saavuttamiseksi, mutta päämäärien kertomiseen kansalaisille se sopii, samoin kontaktin pitoon ilman toimittajien ja lehtien vääristävää vaikutusta, mikä voidaan nähdä yleisöjen etuna. Trump valittiinkin sittemmin presidentiksi toimittajien vallasta riippumatta ja osittain protestiksi sille, että Yhdysvaltain media oli asettunut lähes yksimielisesti vastustamaan häntä.[665]

Aaltola ja Railo paheksuivat toimittajien vallan murenemista, mutta politiikan ja median tutkijat eivät ole olleet huolissaan siitä, että *toimittajat itse* tekevät politiikkaa tviiteillään, vaikka se ei ole heidän työtehtävänsä. Kun Perussuomalaisten eduskuntaryhmä oli saatu halkeamaan kahtia Brysselistä johdetulla ja Keskustan sekä Kokoomuksen harjoittamalla kansallismielisten painostuksella kesällä 2017,[666] Suomen Tietotoimiston uutispäällikkö Mimma Lehtovaara julisti Twitterissä näin:

---

663 Turun eduskuntatutkimuksen keskuksen erikoistutkija Erkka Railo Yleisradion toimittajan ja vihreiden ehdokkaan Yrjö Kokkosen kirjoittamassa jutussa ”Donald Trump johtaa maailmanpolitiikkaa twiittaamalla – sopiiko se presidentille?” 5.1.2017. Mainittakoon, että Julkisen sanan neuvosto antoi Yleisradiolle langettavan päätöksen Ylen verkkosivuilla 23.3.2017 julkaistusta toisesta Yrjö Kokkosen kirjoittamasta jutusta, jossa Kokkonen jatkoi vääristelevää Trump-uutisointiaan. Yle tunnusti asian 24.8.2017 jutussaan ”JSN:lle langettava päätös Ylelle – Asia: Virheen korjaus, olennainen asiavirhe”.

664 Mika Aaltola edellä mainitussa Yleisradion jutussa.

665 Valtamedian Trumpiin kohdistama hyökkäily on jatkunut hänen presidenttikaudellaan, jolloin Yhdysvaltain lehdet perustivat muun muassa ”#EnemyOfNone”-kampanjan vastustaakseen hänen politiikkaansa. Suomessa asiasta intoili muiden muassa Kaleva, joka kirjoitti aiheesta jutussa ”Median lokaaminen riitti – yli 200 sanomalehteä liittyi Trumpin hyökkäyksiä vastustavaan kampanjaan” 16.8.2018.

Tosiasiassa valtamedia on itse hyökännyt Trumpia vastaan niin raivokkaasti, että juuri se riitti tekemään hänestä sananvapauden marttyyriin. Hänen valintansa presidentiksi ja ”lehdistön valinta” osoittavat railoa, joka vallitsee valtamedian ja kansalaismielipiteiden välillä, kun kansalaiset ovat huomanneet Trumpin myönteiset saavutukset: Meksikon rajaa laitetaan hallintaan, Yhdysvaltain talous on elpynyt ja työttömyys alentunut, Venäjä-suhde on korjaantunut jihadistisen terrorin torjumiseksi, ja Pohjois-Korean kanssa on saavutettu tuloksia, joista Yleisradiokin joutui uutisoimaan jutussaan ”Lehti: Japanin pääministeri ehdotti Trumpille Nobelin rauhanpalkintoa – Tosin Yhdysvaltojen omasta pyynnöstä” 17.2.2019.

666 Perussuomalaisten vaalikannatukseen ulottumattomalla eduskuntaryhmän hajoamisella mässäili Aamulehden toimittaja Lauri Nurmi hätäisesti kirjoitetussa ja Into Kustannuksen julkaisemassa kirjassa *Perussuomalaisten hajoamisen historia* (2017). ”Puolueen jakautumista” selitettiin Jussi Halla-ahon ja Timo Soinin välirikolla, vaikka keskeisiä selittäviä tekijöitä olivat ministerien katoaminen kiiltonahkakenkiinsä ja ministeriryhmän kuuroutuminen puoluehallitukselle sekä puoluekokouksen päätökselle uudistaa puheenjohtajisto. Tärkein tekijä oli kuitenkin Keskustan ja Kokoomuksen herkkyys Euroopan unionin suunnalta tulleelle painostukselle, jonka mukaisesti jäsenmaiden hallituksista koetettiin savustaa pois Euroopan unionin liittovaltiohankkeen vastustajat.

Kieltäytymällä jatkamasta hallitusyhteistyötä Jussi Halla-ahon johtaman Perussuomalaisen puolueen kanssa keskustalainen pääministeri Juha Sipilä ja Kokoomuksen puheenjohtaja Petteri Orpo koettivat poistaa markkinoilta vaaralliseksi kokemansa puoluekilpailijan, mutta he tulivat samalla kolhineiksi pahoin puoluedemokratiaa. Kansa maksoi heille potut pottuina eduskuntavaaleissa 2019, jolloin etenkin Keskusta kärsi murskatappion Perussuomalaisten säilyttäessä kannatuksensa.

> Puolusta suvaitsevuutta ja avarakatseisuutta, journalismia, sinistä tulevaisuutta – kritisoi natseja, PVL:ää, MV-julkaisua ja perussuomalaisia.[667]

Myös tähän toteamukseen voisivat sopia Aaltolan ja Railon edellä esittämät moitteet yleisön harhauttamisesta. Tviitin valossa vaikuttaa, että median silmissä kaikki Perussuomalaisista eronneet kansanedustajat muuttuivat kuin taikaiskusta ”hyviksi” ja saivat hopeisen sädekehän päänsä päälle heti, kun he olivat irtautuneet aiemmasta puolueestaan ja organisoituneet Siniseksi Tulevaisuudeksi, jolla tosin ei ollut tulevaisuutta puolueen jäädessä seuraavissa vaaleissa kokonaan vaille eduskuntapaikkoja. STT:n uutispäällikön asenteen absurdiutta osoittaa, että ollessaan vielä Perussuomalaisten jäseniä samat poliitikot olivat median jatkuvan mudanheiton kohteina. Jäljelle jääkin johtopäätös, että Perussuomalaisten väitetty pahuus ei johdu siellä toimivista ihmisistä eikä puolueesta itsestään vaan *arvostelijoiden* omasta tarpeesta osoittaa vihalleen projektion kohde.

Uutispäällikkö Lehtovaara onnistui lyhyessäkin lauseessa niputtamaan yhteen asioita, jotka eivät yhteen kuulu. Ensinnäkin on äärimmäisen huonoa politiikkaa julistaa laittomiksi järjestöjä, jotka eivät ole edes rekisteröityjä yhdistyksiä ja joilla on ainoastaan kansalaistoimintaa. Myös Pohjoismaisen Vastarintaliikkeen (PVL) maalittaminen tuo mieleen 1930-luvun, jolloin Lapuan liike kiellettiin laittomana; tosin se pystyi jatkamaan Isänmaallisena Kansanliikkeenä toimien vaaliliitossa Kokoomuksen kanssa. Puuttumatta asian historialliseen taustaan mielipiteeni on, että Lehtovaaran kannanotto antoi jälleen tyypillisen näytön toimittajan toteuttamasta kenttäoikeudesta ja median pikatuomiosta, jolla puolueita yritettiin laittaa puntareihin tuntematta sen enempää suomalaista puoluehistoriaa kuin poliittista järjestelmäämmekään. Perussuomalaiset yhdistettiin taaskin natseihin tai Pohjoismaiseen Vastarintaliikkeeseen, ja ”suvaitsevuutta” pidettiin automaattisesti myönteisenä ominaisuutena. Lehtovaara puolestaan ei itse osoittanut vähäisintäkään suvaitsevuutta, joten hänen opetusmetodinsa oli ’älkää tehkö kuten minä teen vaan niin kuin minä neuvon’. En puolustele PVL:ää enkä sen oppeja sinänsä, mutta paheksun tapaa, jolla STT:n uutispäällikkö kytki PVL:n holtittomasti yhteen Perussuomalaisten kanssa.

Tviitin panettelevuutta lievensi vain se, että toimittaja avoimesti paljasti ajavansa poliittista agendaa. Varoitusmerkin perusteella yleisö ymmärtänee jatkossa olla heristämättä korviaan myöskään STT:ssä toimivien näkemyksille. Kannanoton toinen vaikutuksia neutraloiva puoli on, että näin saatiin näyttöä median suoltamasta vihapuheesta, jonka mukaisesti Suomen Tietotoimistokin kehottaa vastustamaan yhtä parlamentaarista puoluetta: Perussuomalaisia.

Mediassa ja tieteessä on yleistynyt oudoksuttava käytäntö, jonka mukaan oman puolueellisuuden avoin tunnustaminen muka tekee puolueellisuudesta ansiokasta tai merkityksetöntä, kun sen tunnistettavuus helpottuu. Esimerkin tällaisesta ajatuskulusta antoi jo Erna Bodström tviitissään 27.8.2017, jolloin Yleisradio oli haastatellut häntä ”neutraalina asiantuntijana”, vaikka todellisuudessa hän oli esiintynyt turvapaikanhakijoiden palautuksia arvostelevana deportation-aktivistina ja maahanmuuton suosijana. Ylen suurentamassa tviittauksessaan hän väitti olevansa ”kriittinen tutkija” vaikka totesikin puolustuksekseen, ettei ole ”esiintynyt neutraalina” eikä usko kenenkään olevan neutraali.[668] Tviitit aiheuttavatkin paljon kohuja, sillä kirjoitustilan suppeus (140 merkkiä) ohjaa kiteytyksiin ja sitä

[667] Suomen Tietotoimiston uutispäällikkö Mimma Lehtovaara tviitissään 10.12.2017.
[668] Ks. tämän tutkimuksen viitettä 211.

kautta puolueellisuuksiin.

Samalla kun valtavirtamedian puolueellisuus on paljastunut räikeästi, viestinnän tutkijat ovat alkaneet puolustaa poliittisesti sitoutunutta journalismia. Tätä ne eivät ole kuitenkaan tehneet oikeuttaakseen vaihtoehtoista mediaa vaan selitelläkseen, miksi ”neutraali journalismi on kriisiytynyt” ja että ”puolueettomuuden nimeen vannoville journalisteille muutos on kivulias”. Näillä sanoilla asiaa selitti Helsingin yliopistossa toimiva tutkija Markus Ojala Politiikasta-lehdessä, jossa hän loihe lausumaan:

> Arkijärjen vastaisesti puolen ottaminen ei sido journalistin käsiä vaan päinvastoin vapauttaa hänet käsittelemään vastustajien argumentteja ilman pelkoa siitä, että häntä syytettäisiin niiden allekirjoittamisesta.[669]

Tosiasiassa Ojalan toteamus on kompleksinen avatessaan tien täydelliseen kakofoniaan, jossa puolueellisuuden avoin tunnustaminen oikeuttaa olemaan puolueellinen, eikä kyseinen kannanotto poikkea mitenkään erittäin kauniista pässin mäkätyksestä. Argumenttihan noudattelee samaa rataa kuin kuin ampuisi ihmisen ja sanoisi tehneensä sen vilpittömästi!

Todellisuuden narratiivisuutta ja journalismin konstruktiivisuutta koskevaa tehtävää korostaen Ojala pitää puolueettomuutta alun alkaenkin vain ”harhakuvana”, joka aikoinaan tuotti toimittajien ammattikunnalle yhteiskunnallista oikeutusta kansallisen yhtenäisyyden puolustamiseen, arvovapaan tiedon alleviivaamiseen ja vastakkainasettelujen välttämiseen.[670] Tällainen jälkimodernisteille ja sosiaalisille konstruktionisteille tyypillinen näkemys journalismin tehtävistä koettaa pyykätä pois valtamedian nykyisen läpipolitisoituneisuuden merkitystä. Mielipiteen tarkoituksena lienee viesittää, että itsenäistymisen ajoille tyypillisen journalismin puolueellisuus voi oikeuttaa *nykyisiä* toimittajia olemaan puolueellisia syytäessään nykyihmisten suut ja korvat täyteen maahanmuutto- ja monikulttuurisuusmyönteistä propagandaa.

Pääongelmana on toimitusten ja todellisuuden välinen suhde, joka ei vastaa enää lainkaan realiteettitajun vaatimuksia. Mutta ongelma on myös median luoman diskurssin ja sen konstruoimien performanssien sisäinen. Esimerkin tästä tarjosi Voima-lehden pääkirjoittaja Suvi Auvinen, joka oli huomannut jonkun kansankynttilän valaisemana, että myös muslimiterroristit ja natsit voidaan rinnastaa toisiinsa. Auvinen hermostui ja kirjoitti lehteen seuraavasti:

> Liberaalien ylläpitämä sössötys dialogista on tyhjentänyt sanan merkityksestä täysin. Minä en halua ”dialogia”, joka tarkoittaa puhetilan antamista vihamielisille ja vaarallisille tahoille. […] Minä en halua ”dialogia”, joka rinnastaa natsit ja turvapaikanhakijat toisiinsa puhuen saman ilmiön kahdesta ääripäästä. Minä en halua ”dialogia”, joka ei ole dialogia nähnytkään, vaan jossa kaksi eri mieltä olevaa tahoa päätyy huutamaan toistensa ohi kenenkään ymmärryksen lisääntymättä.[671]

---

[669] Markus Ojala Politiikasta-lehden artikkelissaan ”Puolueettoman journalismin aika on ohi” (27.11. 2018), jonka sisältö jäi tosin mahtipontiseen nimeen verrattuna kevyeksi.

[670] Sama.

[671] Voima-lehden päätoimittaja Suvi Auvinen pääkirjoituksessaan ”Dialogi on kuollut, ja liberaalit tappoivat sen” 29.9.2017. Liberaalina näyttäytymään pyrkivän lehden liberalismia moittiva kannanotto oli paljastava sikäli, että se osoitti kirjoittajan kaltaisten ”liberaalien” olevan totalitarismin kannattajia ja sananvapauden pois syöjiä.

Freudilaisittain paljastava on naistoimittajan toistama ilmaus ”minä en halua”, mutta keskustelun kieltäminen ja dialogin kiistäminen osoittavat myös kirjoittajan journalistista asennetta, joka on, että väärämieliset on tuhottava! Totta tekstikatkelmassa on, että dialogisuus on muuttunut useaksi yhtäaikaiseksi monologiksi. Mutta sen poliittinen vihervasemmisto on itse saanut aikaan, eikä lopputuloksesta sovi syyttää kansallismielisiä.

Asia on kommentoimisen arvoinen, sillä dialoginen metodi muodostaa tämän kirjan ja koko blogikirjoitushankkeeni tieteellisen menetelmän. Se perustuu rajoittamattomaan sananvapauteen eli kaikkien argumenttien, myös ”väärinä” pidettyjen näkemysten, sensuroimattomaan artikulointiin. Mikäli joidenkin mielestä epäkorrekteja tai epäilyttäviä argumentteja ei saa ilmaista, ihmiset eivät saa tietää, mitä he eivät joidenkin toisten mielestä halua heidän tietävän. Tämä taas johtaa totuuden etsimisen kaltevalle pinnalle. Totalitarismeja ankarasti vastustaneen Karl R. Popperin kehittelemään falsifikationismiin sisältyy, että argumentit pitää voida ilmaista, sillä muutoin niitä ei voida myöskään kumota. Kumottuinakaan niitä ei pidä sensuroida eikä niiden esittämisestä rangaista, sillä se puolestaan johtaisi ihmisten haluttomuuteen lausua kiistanalaisia käsityksiä.

Vapaa dialogi muodostaa filosofisen totuuden etsinnän perustan. Juuri siksi oikeus ilmaista näkemyksensä ja vastaanottaa sekä välittää niitä kaikkien kanavien kautta on ihmisoikeus, josta monien muiden oikeuksien toteutuminen riippuu. Se on inhimillisen subjektiviteetin eli ihmisenä olemisen perusedellytys, ja siksi vastustan sananvapauden ja vapaan totuuden tavoittelun tukahduttamisyrityksiä. Näin on aina siihen rajaan asti, jonka tuolla puolen argumentaatio muuttuu persoonan raiskaukseksi, kuten Hikipediassa.

Mikäli kriittinen argumentaatio pystyy osoittamaan vaikkapa natsien ja turvapaikanhakijoiden toimintatavat joiltakin osin samankaltaisiksi – kuten edellä siteerattu teksikatkelma viittasi –, tulos on älyllinen ja informatiivinen, ja sen kiistämisyritys on henkisen rajoittuneisuuden merkki. Toisaalta en vastusta myöskään monologien pitämistä, sillä ihmisillä pitää olla oikeus Trumpin tviittien tapaiseen yksisuuntaiseen viestintään. Itse asiassa kaiken sanomisen idea on tuoda esille nimenomaan *sanojien omia ajatuksia* eikä vastaanottajien mielipiteitä tai heidän reaktioitaan niihin.

Sosiaalisessa mediassa esiintyessään monet tahot, joilta odotetaan puolueettomuutta ja neutraaliutta, ovat valinneet elämänpolitiikakseen hyökkäävän ja informaatiosodankäyntiä edustavan asenteen, jonka mukaisesti he tekevät mitä tahansa vastustaakseen kansallismielisiä, perussuomalaisia, EU-kriitikoita tai yleensäkin ei-vihervasemmistolaisia tahoja, ja kysymys on heille periaatteellinen. Vihervasemmistolaiset eivät tingi ideologiastaan, eikä myöskään heidän vihaamiensa ihmisten kannata tinkiä omistaan, sillä se ei johtaisi entistä parempaan hyväksymiseen vihollisten silmissä vaan pelkkään halveksuntaan.

Tviittaamisen suosio osoittaa, millä tavoin sekä toimittajat että tieteelliset asiantuntijat ovat viime vuosina hakeutuneet sosiaalisen median ja vaihtoehtomedian piiriin. Monet valtavirtamedian ammattitoimittajat osallistuvat aktiivisesti sosiaalisen median kiistelyihin hakeakseen sieltä vaikutusvaltaa, sillä he kokevat, etteivät he enää saa omaa poliittista julistustaan riittävän kärkevästi kuuluviin palkkansa maksavissa valtaviestimissä. Tämäkin todistaa vaihtoehtomedian ja sosiaalisen median vaikutusvallasta ja siitä, minne totuuden tavoittelu on siirtynyt.

Käynnissä olevan informaatiosodan merkiksi myös kotimaiset sosiaalisen median palvelut kiemurtelevat ongelmissa. ”Vessanseinänä” tunnetun Suomi24.fi-sivuston ylläpito laittoi toimeen todellisen saniteettitilojen suurpuhdistuksen ja ilahdutti käyttäjiään vuoden

2018 lopussa ilmoituksella ”Hyvät sisällöt esiin, vihapuheelle vähemmän tilaa”, jonka mukaan sivusto ottaa käyttöön pakollisen rekisteröitymisen seuraavan vuoden alussa. Lisäksi ”[k]eskustelujen moderaattorit ja heidän apunaan oleva tekoäly tekevät jatkuvasti töitä, jotta keskustelu pysyy siistinä.”[672] Ylläpito pyrki tukeutumaan ”Euroopan unionin ministerikomitean”[673] (sinänsä perustelemattomaan ja ristiriitaiseen) määritelmään vihapuheesta[674] ja Fazerin makeisteollisuuden Internetiin perustamaan robottiin, jonka tehtävä oli automaattisesti ”keskeyttää” verkkopalstoilla esiintyvää ”vihapuhetta”.[675]

Myös ”vihapuheen” ilmiantoon kannustava ja hashtagilla ”#pienipalarakkautta” toimiva ”Lovebot Blue” -sivusto osoittautui omassa vihapuheen vihassaan niin räikeäksi, ettei edes Facebook antanut sille lupaa toimia sivuillaan. Fazerin markkinointimaakarit valittivat, että ”Lovebot ei valitettavasti voi toimia kaikkialla. Esimerkiksi Facebook ei anna meidän postata viestiämme keskusteluihin”, mutta ”[k]äyttämällä hashtagia #pienipalarakkautta voit ilmaista, että olet vihapuhetta vastaan etkä hyväksy sitä missään muodossa.”[676]

Tämä totalitaarisen suvaitsemattomuuden julistus joutui tosin sarkastiseen asemaan, kun muutamat suklaan ystävät alkoivat käyttää Fazerin toisaalle Internetiin perustamaa myyntikääreautomaattia yrityksen ”arvojen” vastaiseen tarkoitukseen. Fazer oli luonut myös sivuston, jolla asiakkaat saattoivat suunnitella perinteisen sinisen suklaalevyn myyntikääreeseen itse valitsemansa tekstin. Fazerilla olikin käynnissä ”Suunnittele oma Sininen ja lähetä lahjaksi” -kampanja, jonka ideana oli, että jokainen saattoi luoda oman maitosuklaalevyn ja lähettää sen henkilökohtaisella viestillä kenelle tahansa EU-alueella asuvalle. Yritys oli ehtinyt myös omin toimin tuoda kauppohin suklaalevyt, joiden päällä komeili Karl Fazerin klassisen nimen asemasta esimerkiksi tekstit ”Suomi” ja ”Rakkautta”, kun eräät koiranleuat alkoivat tuottaa automaatilla suklaakääreitä, joissa ruskeaa herkkua tarjoiltiinkin kultaisin korukirjaimin koristetulla käärepaperilla nimeltä ”Vihapuhetta” tai ”Läskiä”.[677] Tällä tavoin lahjaksi luodun suklaalevyn olisi voinut ajatella toimivan aversioterapiana ”vihapuhetta” kavahtaville asiakkaille ja toivoa sen edistävän siten myös suvaitsevaisten omaa suvaitsevaisuutta.

Fazerin mainoskampanja osoittautui kuitenkin mädäksi, sillä myös mainonnan ja markkinoinnin ammattijulkaisuissa sitä syytettiin sananvapauden rajoittamisesta, poliitti-

---

672 Suomi24.fi-palvelun ”kehitystiimi” 26.10.2018 julkaisemassaan anonyymissä tiedotteessa.

673 Euroopan unionilla ei ole ministerikomiteaa. Ministerikomiteoita on Euroopan neuvostolla, kun taas Euroopan unionilla ovat ministerineuvostot. Näin neuvostojen liitossa.

674 Suomi24-sivuston ylläpidon siteeraaman EU-määritelmän mukaan ”[v]ihapuhetta ovat kaikki ilmaisumuodot, jotka levittävät, lietsovat, edistävät tai oikeuttavat etnistä vihaa, ulkomaalaisvastaisuutta, antisemitismiä tai muuta vihaa, joka pohjaa suvaitsemattomuuteen.” Lauselman heikkous on, että sen mukaan ”vihapuhetta” voi olla kaikki sellainen ulkomaalaisten vastustaminen, joka on perusteltua mutta josta jotkut toiset eivät pidä. Määritelmä on huonosti perusteltu siksikin, että moraalifilosofisesti ajatellen kaikkea ei pidäkään suvaita. Etiikan ideahan on nimenomaan pyrkimys erottaa huonot asiat hyvistä. Myöskään suvaitsemista (eli sietämistä vastoin todellisia asenteita) ei tule edellyttää asioilta, jotka ovat virheellisiä, haitallisia tai huonoiksi osoittautuneita.

675 Suomi24.fi-sivuston ylläpito postauksessaan <https://www.suomi24.fi/profiili/LovebotBlue>.

676 Fazerin markkinointiosasto sivustolla <https://www.fazer.fi/kampanjat/fazerin-sininen-on-pieni-pala-rakkautta/>. Fazerin oman yksityisen sensuurikoneen sallittiin toimia Twitterissä, Instagramissa, Suomi24-keskustelupalstalla ja YouTubessa, joissa sivuston annettiin julistaa: ”Jos kohtaat vihapuhetta, toimi. Kopioi löytämäsi vihapuheen url ja ilmianna se Lovebotille allaolevaan kenttään.”

677 Iltalehden toimittaja Anna Egutkina valitteli asiaa jutussa ”Mahdollisuutta suunnitella oma Fazerin Sininen käytettiin heti väärin – Kuvat vihakääreistä leviävät: ’Olemme tarkistaneet kaikki kääreet’” 13.12. 2018. Jutussa ei kuitenkaan selvennetty, *mikä* on oikein ja mikä väärin, mikä vihaa ja mikä rakkautta.

sista kannanotoista ja ihmisten väliseen viestintään puutumisesta.[678] Kampanjan takaa kajastelivatkin nuorehkojen vihervasemmistolaisten feminististinaisten sekä muiden epäilemättä etevien markkinointiviestinnän ”asiantuntijoiden” asenteet, kun ”eettisen suklaan” tuotanto ei enää rajoittunut kaakaoveloista syyllistämiseen. Mainittakoon, että Suomen Sosialidemokraattinen Puolue oli yrittänyt samaa jo vuoden 2015 eduskuntavaalien ”Suklaata yrittäjille” -kampanjassaan, jota arvosteltiin oikeiston perinteisillä apajilla asioimisesta.[679] Tarjottu aines oli kaikissa tapauksissa ruskeaa, mikä sopi myös Suomi24-sivuston olemukseen. Fazerin ja Suomi24-sivuston kampanjoissa sekoitettiin jälleen henkilökohtainen ja poliittinen taso, eikä tulevaisuutta ollut näinkään markkinoiduilla Sinisillä.

”Yksisuuntaisena” pidetyn Twitterin ohella toinen lähinnä viihteelliseksi tarkoitettu mikroviestintäpalvelu on opiskelijoiden piirissä suosioon noussut matkaviestintäsovellus Jodel, jonka kautta esitetään samantyylistä argumentaatiota kuin Suomi24-palvelussa ja Ylilaudassa.[680] Jodel onkin täyttänyt ansiokkaasti WC-lyriikan alustoilta vapautunutta tehtävää. Se sopii esimerkkitapaukseksi foorumista, joka valloittaa paikkansa heti, kun yhteiskunnallisen totuuden esittäminen ei käy jossakin muualla päinsä. Jodelin suosio on merkki anonyymin viestinnän suosiosta, joka puolestaan on seuraus sensuurista.

Aihepiireittäin jakautuneiden palstojen osallistujat voivat ottaa kantaa sanallisesti tai kuvaviestein sekä osoittamalla kannatusta tai vastustusta peukutuksin. Viisi vastustavaa ääntä johtavat argumentin katoamiseen, mutta puoltoäänten määrällä ei ole kattoa, missä piilee Jodelin epäreiluus.

Jodelissa kirjoitetaan ajankohtaisista poliittisista ja elämäntapoihin liittyvistä puheenaiheista, mutta yhteiskunnallisen totuuden tavoitteluun alusta sopii huonosti. Ostrakismostyyppisen poistoäänestyksen tarkoituksena on ollut tehdä alustasta ”itseään korjaava” niin, ettei ylläpidon tarvitsisi valvoa keskustelun ”asiallisuutta”. Tuloksena on ollut palvelu, jossa vihervasemmistolaiset käyttäjät keräävät joukkueita äänestääkseen pois kaikki omasta mielestään sopimattomat mielipiteet. He myös voivat ”raportoida” maahanmuuttokriittisyyden ylläpidolle, jolloin tuloksena voi olla käyttökielto koko palveluun. Jodel lisäksi kiristi ”yhteisönormejaan” kesällä 2019, mikä antoi näyttöä siitä, että sensuurin vaatimukset tavoittavat sosiaaliset mediat parissa vuodessa niiden nousemisesta suosioon.

Jodel antaa omalta osaltaan näyttöä siitä, että yhteiskunnallisen todellisuuden ja vallitsevien näkemysten totuudenmukaisen esittämisen paikalle on astunut pelkkä reagoiminen, ja reagoiminen puolestaan perustuu intohimoihin ja tunteenpurkauksiin – ei ajattelemiseen. Peukutusten tuloksena ajatteleminen ja argumentoiminen korvataan pelkillä tykkäämisillä tai epäsuosion osoituksilla, joiden tuloksena todelliset mielipiteet saadaan katoamaan.

Yksiselitteiseen hyväksymiseen tai hylkäämiseen sekä vaikutelmienvaraiseen tuomitsemiseen perustuvat yhtä hyvin Facebookin peukutukset kuin seuranhakupalvelu Tinde-

---

[678] Asiasta kirjoitti muiden muassa Markkinointi & Mainonta -lehden toimittaja Maarit Alkula jutussa ”Fazerin Sinisen bottia syytetään sananvapauden rajoittamisesta – tulkinta ja se, kuinka paljon Suomessa vihataan vihapuheen vastustamista, yllätti Fazerin” 5.11.2018. Jutussa ei huomioitu, kuinka paljon vihapuheen vastustajat vihaavat ”vihapuheeksi” lavastamaansa suomalaisen kulttuurin rakastamista.

[679] Iltalehti kirjoitti demarien kampanjasta 15.12.2014 julkaistussa jutussa ”SDP:n suklaakampanja sai tylyn vastaantoton: ’Työnnä hanuriin!’”, jossa kerrottiin Antti Rinteen vierailusta sinänsä ystävällismielisesti suhtautuneessa lelukauppa Tingeltangelissa.

[680] Matkaviestintäpalvelu Jodel aloitti vuonna 2014, kun taas Ylilauta on toiminut vuodesta 2011 Internet-osoitteessa <https://ylilauta.org/>.

rinkin käytännöt, joissa ihmisiä voidaan pyyhkäistä silmänräpäyksessä olemattomiin pelkkien ulkonäkötekijöiden perusteella. Filosofisesti arvioiden ihmisten määritteleminen kevyin perustein ”olemattomiksi” on nykypäivän fasismia, jolla toisten ihmisten olemassaolo mitätöidään tai kielletään. Surkuhupaisaa on, että blokkaus ja bänniminen tapahtuvat vihervasemmiston glorifioiman ”eettisyyden” ja ”moraalisuuden” verukkeilla.

Mikäli Friedrich Nietzsche eläisi tänään lausahtaen jotakin Twitterissä, Jodelissa, Ylilaudassa tai Suomi24-palstalla, hänen argumenttinsa sensuroitaisiin todennäköisesti pikavauhtia pitäen sitä huonosti onnistuneena ”trollauksena”. Totuuden tavoittelusta sossumediassa on tullut pelkkää affektioiden ilmaisemista, jolloin jokainen voi olla maapallon kiertoliikkeestä päättävä todellisuuden kuningatar.

15.7. Siirtyminen poliisidiskurssiin

Sosiaalisessa mediassa toimivien sensorien harkinta- ja mielivalta ovat selväsikin suurempia kuin Kelan etuuskäsittelijöiden, mutta silti he eivät edes yritä yltää moraalissaan viranomaispäätösten tasolle. Yksityistahojen julistamien tuomioiden pitäisi lisäksi olla joka kerta oikeita, sillä niistä ei voi valittaa, vaikka muutoksenhakumahdollisuuksia pidetään oikeusvaltioiden tunnusmerkkeinä. Tämä on luonnollisesti linjassa sen kanssa, että päätöksillä ei ole alun alkaenkaan lainvoimaa.

Mutta myös poliisi on ylittänyt valtuutensa ja sensuroi Internetiä perustuslaillisen sananvapauden vastaisesti. Eräs huvittavimmista tapauksista sattui, kun kävi ilmi, että uudeksi sähköpaimeneksi nettiin nimitetty ylikonstaapeli Teemu Hokkanen onkin Vihreän liiton jäsen ja espoolainen kuntapoliitikko.[681] Hän on siis niin sanottu *poliittinen poliisi*.

Yleisradio ei kuitenkaan maininnut mitään Teemu Hokkasen sitoutumisesta netissä vellovan kiistelyn erääseen ääriainekseen, eli vihreisiin, jotka käyvät jatkuvaa ideologista sotaa suomalaista Suomea puolustavia perussuomalaisia ja muita kansallista etua kannattavia ihmisiä vastaan.[682] Poliittisesti sitoutuneena hänellä on motiivi osallistua keskusteluun kiistojen *osapuolena* eikä ainoastaan mielipiteenvaihtoa ulkoapäin tarkastelevana virkamiehenä. Suomen hallintolain 6 §:ssä puolestaan sanotaan näin:

> Viranomaisen on kohdeltava hallinnossa asioivia tasapuolisesti sekä käytettävä toimivaltaansa yksinomaan lain mukaan hyväksyttäviin tarkoituksiin. Viranomaisen toimien on oltava *puolueettomia* ja oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden. Niiden on suojattava oikeusjärjestyksen perusteella oikeutettuja odotuksia.[683]

Niinpä Teemu Hokkasta voidaan pitää puoluekantaisuutensa vuoksi esteellisenä toimimaan tehtävässä, jossa tarkastellaan kansalaisten mielipiteitä ja sanankäyttöä. Hänellä on intressijäävi, sillä poliittisen sitoutumisensa kautta hän on aatteellisten kiistojen intressiosapuoli. Hänellä on osallisuusjäävi, koska hän on osallinen asioissa, joita hänen pitäisi virkatehtävissään ratkoa. Ja hänellä on palvelussuhdejäävi, sillä hän on palvelussuhteen

---

[681] Teemu Hokkasen poliittinen vihreys käy ilmi hänen kotisivuiltaan <https://teemuhokkanen.fi/esittely/> ja Vihreän liiton kuntavaalisivuilta <https://www.espoonvihreat.fi/staff-members/teemu-hokkanen/>.

[682] Poliisi Teemu Hokkasen poliittisesta aktiivisuudesta ja taustasta ei mainittu mitään, kun Yleisradio esitteli hänet suurelle yleisölle aamu-TV:ssä 30.11.2017.

[683] Hallintolaki 6.6.2003/434, 6 §, kursivointi J. H. Jäsenkirjavirkamiehet rikkovat tätä järjestelmällisesti.

kaltaisessa riippuvuussuhteessa puoluetoimintaan, joka asettaa esteen asioiden tasapuoliselle käsittelylle viranomaistoiminnassa.

Tehtävään valitun esteellisyys oli selvää ideologisten sitoumusten vuoksi, ja hänen olisi itse pitänyt jäävätä itsensä. Sen sijaan hän kävi toimeensa aisakellot helkäten, reippaasti ja toimeliaasti, mitä Yleisradion jutussa kuvailtiin sanoilla ”tarmokkaammin” ja ”kimppuun” käyden.[684] Asian merkitystä syventää, että suuri osa Internetissä tapahtuvasta kiistelystä vallitsee niin sanotun vihervasemmiston ja kansallismielisen oikeiston välillä, joten oli oletettavaa, että tehtävään valittu henkilö kohtelisi kiistelyn osapuolia puolueellisesti ja oman poliittisen ryhmittymänsä hyväksi. Mitään näyttöä ei ollut siitä, että ”vihreäksi feministiksi” verkkosivuillaan tunnustautunut vihapuhepoliisi pitäisi kurissa ne vihervasemmistolaiset mimosat ja omat puoluetoverinsa, jotka hyökkäilevät kavalluksia tai perättömiä ilmiantoja tehden perussuomalaisten kimppuun ja lavastavat heistä syypäitä tekaistuihin ideologisiin rikoksiin vain heitä kiusatakseen tai kartuttaakseen uhripääomaansa.

Hokkasen ohella paljon arvostelua kohdistettiin myös samantapaisissa valvontatehtävissä toimineisiin ylikomisario Jari Taposeen ja Jussi Huhtelaan. Kun julkisuuteen oli tullut tietoja, joiden mukaan Turun terrori-iskun pääepäilty oli opiskellut turkulaisessa peruskoulussa, Taponen oli linjannut Twitterissä, että ”hyvää oppi tekee terroristillekin”.[685] Kannanotto herätti poliisia vastaan suunnatun julkisuusmyräkän, jolloin keskustalainen kansanedustaja Mikko Kärnä vei asian selvitettäväksi poliisiasiain neuvottelukuntaan.[686] Viranomaisten sisäisille selvityksille tyypilliseen tapaan tutkinta ei johtanut toimenpiteisiin, kuten ei sekään, että Jussi Huhtela oli väläyttänyt poliittista väriään jakamalla Twitterissä vihreiden kansanedustajan Antero Vartian kannanoton, joka puolsi maahanmuuttoa huoltosuhteen kohentajana ja vaihtoehtona leikkauksille.[687]

Poliittisten poliisien virkaintoisuus on ollut tämän jälkeenkin ihailtavaa. Kun vihreiden helsinkiläinen kaupunginvaltuutettu Fatim Diarra solvasi sosiaalisessa mediassa maaseudulla asuvia ihmisiä insestiä harjoittavaksi ja vaimojaan hakkavaksi väestöryhmäksi, keskustalainen kansanedustaja Mikko Kärnä kysyi Suomen poliisilta 5.11.2017, onko Diarran kirjoittelu vihapuhetta.[688] Kovalla mainoskampanjalla tunnetuksi tehty vihreä somepoliisi Teemu Hokkanen päätti vastata, että maalaisia saa mollata, koska maalaiset eivät ole vähemmistöryhmä.[689] Tämän mukaan kansanryhmää vastaan kiihottamiselta suojassa olisi-

---

[684] Yleisradion toimittaja Jussi Virkkunen Ylen uutisten verkkosivuilla julkaistussa jutussa ”Helsingin uusi nettipoliisi käy valeuutisten kimppuun” 30.10.2017.

[685] Jari Taponen Twitterissä 9.9.2017. Aiheesta kirjoitti Uuden Suomen toimittaja Teppo Ovaskainen jutussaan ”Atte Kaleva: Ylikomisarion twiitit asiattomia – Väärä viesti viranomaisten suhtautumisesta jihadismiin” 14.9.2017. Jari Taposen Twitter-tili on osoitteessa <https://twitter.com/jmtaponen>.

[686] Tapauksesta uutisoi muiden muassa Uusi Suomi toimittaja Ossi Kurki-Suonion kirjoittamassa jutussa ”Poliisin tviitit turvapaikanhakijoista kouluissa nostatti myräkän – Kansanedustaja vei poliisijohdolle” 10.9. 2017.

[687] Jussi Huhtela 6.9.2017 Twitter-viestissään, johon Mikko Kärnä totesi samana päivänä: ”Twiittaatko virantoimituksessa? Otan twiittisi esille poliisiasiain neuvottelukunnan seuraavassa kokouksessa. Ei näin.” Asiasta uutisoi Uusi Suomi Minna Karkkolan ja Teppo Ovaskaisen kirjoittamassa jutussa ”Poliisijohto käynyt ’rakentavan keskustelun’ Jari Taposen ja Jussi Huhtelan kanssa – Poliisin some-linjaus muuttuu” 12.9.2017. Huomattavaa on, että Uusi Suomi uutisoi vain keskustalaisen Mikko Kärnän ja kokoomuslaisen Atte Kalevan hereillä olosta asiassa, vaikka myös perussuomalaiset olivat esittäneet poliisin politisoitumisesta huomattavaa arvostelua. Jussi Huhtelan Twitter-tili on osoitteessa <https://twitter.com/huhtelajussi>.

[688] Mikko Kärnä Twitter-tilillään <https://twitter.com/KarnaMikko> 5.11.2017.

[689] Asiasta uutisoivat Iltalehti jutussa ”’Ainut syy muuttaa metsään on insesti’ – vihreiden valtuutettu pahoittelee someraivon herättänyttä kirjoitustaan” 4.11.2017 ja MV-lehti jutussa ”Helsingin vihreä poliisi

vat vain vähemmistöryhmät mutta eivät ne ihmiset, jotka kuuluvat johonkin enemmistöön. Ajatuskulkua on mahdotonta hyväksyä, sillä syrjintäteon vaikuttavuutta *yksilöä* kohtaan ei vähennä se, että hän sattuu olemaan jonkin enemmistönä olevan viiteryhmän jäsen. Toisen näytön poliisin politisoituneisuuden jatkumisesta antoi blogisti Anter Yaşa kirjoituksessaan ”Jari Taponen teki sen taas – Ennaltaehkäisevän poliisin tehtävä ei ole suojella islamismia”.[690] Islamia kritisoiva kurditaustainen Yaşa kirjoitti näin:

> Itse näin viimeksi Jari Taposen viime kesänä vasemmistolaisten palestiina-aktivistien järjestämässä mielenosoituksessa kättelemässä tuomittujen islamistirikollisten kanssa ja nyökkäilemässä jihadistijärjestön HAMAS:n puolesta huudettuja sloganeja.[691]

Korostan, että poliisin toimintaan liittyvä kritiikkini ei ole henkilökohtaista vaan periaatteellista. Osa arvostelluista poliiseista on siirretty tai itse hakeutunut muihin tehtäviin. Mainitut henkilöt ovat nähdäkseni olleet alun alkaenkin pelkkiä oireiden esiintymiä ja ongelmien eksponentteja, ja heidän sijastaan vikaa on valtiovallassa, joka on siirtänyt viranomaisille poliittisia tehtäviä.[692] Vihreän sisäministerin Maria Ohisalon kaudella poliisin politisoiminen todennäköisesti jatkuu, ja poliisivoimat halkeavat kahtia: vihervasemmiston esitaistelijoihin ja poliisin lainvalvontatehtävää suorittaviin. Tällainen jakautuminen ei ole missään tapauksessa myönteinen asia, niin kuin ei vihreiden lietsoma tehtävien uudelleenmäärittelykään, jonka mukaisesti on jonkinlainen erillinen ja kansalaisten mielipiteitä kyttäilevä sekä niitä ilman oikeuden tuomioita sensuroiva ”vihapuhepoliisi”.

15.8. Parodiapoliisien esiinmarssi, ja miksi sarkasmi ei kannata?

Kun kansalaisia holhoamaan valittiin ”vihapuhepoliiseja”, joilla ovat käytössään viranomaisvallan pakkokeinot, eli aseet, käsiraudat, pippurisumutteet ja syyttäjälaitos, ja kun valtiollisen Yleisradion jutussakin ajatusten paimentaminen rinnastettiin ”järjestyspoliisin” toimintaan, jonka tehtävä on poimia katurikollisia Ford Transitiin, oli selvää, että ajattelevaisimmilla kansalaisilla menisi ennen pitkää kuppi nurin. Niinpä Twitteriin ilmestyi pikapuoliin ”vihepuhepoliisi Keijo Kaarisade” -niminen parodiatili, jonka sisältöä ei onnistuneen parodian merkiksi voinut erottaa esikuvistaan.

Turun puukkoiskun iltana Keijo Kaarisade muun muassa tviittasi: ”Älä päästä pullon henkeä Twitteriin. Vihaisella kirjoittelulla on vakavat seuraukset. Tällä hetkellä Suomen suurimpia turvallisuusuhkia”.[693] Turhautuneisuudesta syntyneen tviittauksen tekijä kallisti tämän jälkeen päänsä ja meni huolettomasti nukkumaan, kunnes hän seuraavana aamuna herättyään huomasi, että tviitin olivat jakaneet täydellisen medialukutaidottomina eteen-

---

Teemu Hokkanen riensi vihreän Fatim Diarran tueksi” 6.11.2017. Iltalehti yritti lieventää vihreän poliitikon vaikeaa asemaa jättämällä hänen nimensä pois otsikosta ja varustamalla hänen valokuvansa maininnalla ”maakuntauudistuksen” kritisoimisesta, millä ei ollut tekemistä asian kanssa.

690 Anter Yaşa blogikirjoituksessaan 4.3.2019 <https://www.anteryasa.fi/jari-taponen-teki-sen-taas-ennaltaehkaisevan-poliisin-tehtava-ei-ole-suojella-islamismia/>.

691 Sama.

692 Käsittelin aihetta blogikirjoituksissani ”Persut, siniset ja sinivuokot” 19.9.2017 (teoksessani *Vastahankaan*) ja ”Virkavallan korruptoituneisuudesta” 30.4.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).

693 Keijo Kaarisateen Twitter-tili toimi osoitteessa <https://twitter.com/vihapuhepoliisi/>.

päin monet ”totuudenjälkeisestä ajasta” ja ”faktantarkistuksesta” huolestuneet tutkijat ja asiantuntijat, joiden voisi odottaa erottavan parodian todellisuudesta.

Heidän joukossaan olivat muiden muassa sisäministeriön kansliapäällikkö Päivi Nerg, poliisiylijohtaja Seppo Kolehmainen sekä kansanedustajat Maarit Feldt-Ranta (sd.), Satu Hassi (vihr.), Ville Niinistö (vihr.) ja Sirpa Paatero (sd.). Näin kävi siitä huolimatta, että yhdysvaltalaiselta koomikko C. K. Louisilta erehdyttävästi näyttävä ja poliisin univormun päälleen vetänyt hahmo ei edes valokuvassa poseeratessaan yrittänyt ”esiintyä poliisina”, vaan yleisölle piti käydä selväksi, että kyse on pelkästä huumorista.

Keijo Kaarisade ehti toimia sosiaalisessa mediassa yhtäjaksoisesti vuoden ja yhdeksän kuukauden ajan, jonka kuluessa profiilille kertyi noin 22 miljoonaa näyttökertaa. Ylikomisariot Jari Taponen ja Jussi Huhtela sekä Helsingin poliisin Twitter-tili kuitenkin blokkasivat Keijon ilmeisen kateellisina hänen saamastaan suosiosta. Lisäksi poliisi aloitti jo hyvissä ajoin tutkinnan satiirihahmoa vastaan pyrkimykseenään lopettaa Keijon toiminnan, mihin Twitter ei aluksi suostunut. Myöhemmin ylläpito tosin sensuroi Keijo Kaarisateen tilin hänen tehtyään parodiaa valtioneuvoston informaatiovaikuttamista koskevasta oppaasta, jossa myös satiiri luokiteltiin vihamielisen informaatiovaikuttamisen muodoksi.[694] Kaarisateen tekijä kommentoi asiaa Suomen kansalle sittemmin suuntaamassaan kirjoituksessa, jossa hän toteaa, että ”Keijon tilin jäädyttäminen osoittaa parodian todellisuudeksi ja satiirin enää mahdottomaksi”:

> Aluksi poliisi yritti sulkea toimiaan pilkanneita Twitter-tilejä ilmiannoin. Tämä on ennakkosensuurikiellon vastainen toimenpide, eli todennäköisesti laitonta. Kun tämä toimenpide epäonnistui – tuolloin Twitter kieltäytyi sulkemasta tiliäni – poliisi päätti aloittaa rikostutkinnan kriitikoitaan kohtaan. Tästä sai lukea lehdestä hyvin epämääräisesti, mutta mitään esimerkkitapauksia ei mainittu. Vasta tällä viikolla luettuani Valtioneuvoston tuoreen oppaan informaatiovaikuttamisesta, minulle valkeni, ettei kyse ollutkaan satunnaisesta tapauksesta, vaan virkamiehille opetetusta käytännöstä. Ymmärrykseni mukaan opas kehottaa virkamiehiä aktiiviseen ennakkosensuurin harjoittamiseen vailla tuomioistuimen päätöstä ja valtuutusta. […]
>
> Ilmeisesti tiliini kohdistuvaa tutkintaa suoritti poliisin vihapuheyksikkö. Tämä on erityisen mielenkiintoista siksi, että ensinnäkään Suomen laissa ei ole mitään mainintoja vihapuheesta. Silti poliisilla on sitä torjuva yksikkö. Tietenkin siinä että vihapuhetta ei ole määritelty on se etu, että kyseinen yksikkö ei voi koskaan ylittää toimivaltaansa. Toimialaa kun ei ole missään määritelty. Näin ollen se saattoi aloittaa rikostutkinnan itseään koskevan parodian esittämisestä, oma lehmä ojassa. Eli tutkintaa jäävinä teosta joka ei ole rikos, nimikkeellä joka ei mitenkään tulkittuna voi olla vihapuhetta.[695]

---

694 Pääministerin kanslian julkaisussa *Informaatiovaikuttamiseen vastaaminen – Opas viestijöille* (2019) myös satiiri ja parodia määritellään ”disinformaatioksi” (s. 25), kuten myös ”imitoijien ja huijarien” toiminta (s. 27). Oppaassa teroitetaan sormi pystyssä (s. 31), että ”[i]nformaatiovaikuttamisessa huumoria voidaan […] käyttää työkaluna harhaanjohtavan informaation levittämiseen ja yksilöiden narratiivien tai mielipiteiden naurunalaiseksi saattamiseen tai kritisointiin.” Kun asiat ovat näin, voidaan kysyä, mihin parodiaa enää tarvitaan – tai miten se on edes mahdollista – kun viranomaiset tekevät sen itse. Laittomaksi parodiaksi ei ole kuitenkaan julistettu vihapuhesivusto Hikipediassa esitettyä ja tavallisiin kansalaisiin kohdistettua julkista herjausta vaan ainoastaan viranomaisiin itseensä kohdistettua arvostelua.

695 Keijo Kaarisateen tekijä blogikirjoituksessaan ”Keijo Kaarisateen tekijän viesti Suomen kansalle vaalien alla” 9.4.2019 <https://kaarisade.home.blog/2019/04/09/keijo-kaarisateen-tekijan-viesti-suomen-kansalle-vaalien-alla/>.

Keijon defensio on oikeutettu, vaikka se vesittääkin osan parodiapoliisin toiminnasta ja hänen kärsivällisyydestään. Tekijä sanoo pyrkineensä nostamaan esille huumorin varjolla sellaisia yhteiskunnallisia epäkohtia, joista valtavirran mediat ja poliittisesti korrektit toimittajat eivät suostu keskustelemaan – mutta epäonnistuneensa karvaasti. Kansalaiset kyllä kääntyivät Keijon puoleen, mutta kritiikin kohteina olleet viranomaiset reagoivat viranomaisille kuulumattomalla ja perustuslain vastaisella pakkokeinolla, eli vastasivat poliittiseen arvosteluun ennakkosensuurilla. Myös satiirin ja parodian väittäminen kiellettäväksi ”informaatiovaikuttamiseksi” oli hullua, sillä kaiken viestinnän tarkoitus on vaikuttaa.

Todellisuuden muuttumisesta parodian kaltaiseksi kertoo sekin, että Keijo Kaarisateen tekijän nimimerkillä ”Aisa Kantola” kirjoittama teksti ”Yliopistokulttuurimme on tippumassa kehityksen kelkasta” meni läpi Turun Sanomissa päätyen lehden yleisönosastoon.[696] Teksti oli kyllästetty yliopistolliseen feminismiin liittyvillä sanoilla, kuten ”dekolonisaatio”, ”etnonationalistiset piilorakenteet”, ”postkolonialismi” ja ”piilorasistiset rakenteet” sisällön ollessa täyttä hölynpölyä. Valtamedian roolia todellisuuden tekemisessä parodiaksi korostaa se, että Keijon tekijän eräs toinen kirjoitus ”Akateeminen sivistys on paras ase sananvapauspopulismia vastaan”[697] puolestaan julkaistiin Aamulehdessä, ja teksti ”Naisiin kohdistuva vihapuhe netin keskustelupalstoilla olisi jo aika lopettaa”[698] hyväksyttiin muitta mutkitta painettavaksi Helsingin Sanomissa. Edellisen kirjoittaja oli ”filosofian tohtori ja eläkeläinen Arvo Pohjalainen”, kun taas jälkimmäisen oli kynäillyt ”sosiaalityöntekijä, valtiotieteiden maisteri ja väitöskirjatutkija Noora Siivonen”.

Lehtien pyrkimys poistaa tekstejä verkkosivuiltaan niiden ilmestyttyä osoittaa, että parodiatekstien lipsahtaminen lehtiin oli tahatonta. Tapaukset myös varmistavat, etteivät toimitukset voi enää itsekään erottaa Keijon kirjoituksia siitä, mitä lehdissä muutenkin julkaistaan.[699]

Yleisöön kirjoitukset luonnollisesti upposivat täydestä; esimerkiksi sosiaalityöntekijä, väitöskirjatutkija ja Helsingin kaupunginvaltuuston vasemmistoliittolainen jäsen Petra Malin kiitteli viimeksi mainittua tviittauksessaan maininnalla ”[h]ieno lukijan mielipide” – ja kaikki tämä täydessä totuudessa sekä tykkäyksillä varustettuna.[700] Parhaina parodiakannanottoina voidaan nykyisin pitää vasemmistolaisten feministien omia tviittauksia,

---

[696] Turun Sanomat poisti ”Aisa Kantolan” kirjoituksen 12.3.2019 huomattuaan, että kyse on pilasta. Lehti varusti viestinsä nololla otsikolla ”Metsään meni – mielipidekirjoitus yliopistokulttuurista on poistettu”. Mikäli vaivautui lukemaan ”Aisa Kantolan” jutun paperilehdestä (josta sitä ei saa pois), saattoi helposti päätellä tekstin kirjoittajan yhdistämällä kappaleiden alkukirjaimet toisiinsa. Klassinen ja elegantti temppu.

[697] ”Arvo Pohjalaisen” kirjoitus Aamulehdessä 24.4.2019. Keijo Kaarisade joutui pakon edessä paljastamaan juonensa sitä tunnistamattomille toimittajille blogikirjoituksessaan 24.4.2019, kun sitä ei muuten huomattu. Ks. Kaarisateen kirjoitusta: <https://kaarisade.home.blog/2019/04/24/akateeminen-sivistys-on-paras-ase-sananvapauspopulismia-vastaan-al-24-4-2019/>. Lehden sensuuripäätöstä Keijo purnasi saman päivän iltana julkaisemassaan kirjoituksessa ”Arvo Pohjalainen sensuroitu – Mitäs minä sanoin?” <https://kaarisade.home.blog/2019/04/25/arvo-pohjalainen-sensuroitu-mitas-mina-sanoin/>.

Aamulehti huolehti faktajournalismista toteamalla jutussa ”Mielipidekirjoitus poistettu” 24.4.2019, että ”[o]lemme poistaneet mielipidekirjoituksen, koska sen lähettäjä esiintyi väärällä nimellä”. Kirjoitus itsessään oli kuulemma hyvien tapojen rajoissa eikä esimerkiksi sisältänyt ”olennaisesti virheellisiä tai loukkaavia väitteitä.” – Mikä tunnustus Keijolle!

[698] ”Noora Siivosen” kirjoitus Helsingin Sanomissa 4.5.2019. Keijo Kaarisade paljasti Helsingin Sanomien jutun takana olevan juonensa blogikirjoituksessaan 8.5.2019 <https://kaarisade.home.blog/2019/05/08/hs-naisiin-kohdistuva-vihapuhe-netin-keskustelupalstoilla-olisi-jo-aika-lopettaa/>.

[699] Käsittelin Keijo Kaarisateen toimintaa samanaikaisissa blogikirjoituksissani ”Parodiahorisontin ylityksiä yliopistoissa” 17.3.2019 ja ”Taaskaan ei saa antaa vihalle valtaa” 25.4.2019 (*Poliittisesti korrektia*).

[700] Petra Malin tviittauksessaan <https://twitter.com/MalinPetra/status/1124720204049801216>.

joita voi etsimättä löytää esimerkiksi Katju Aron, Erna Bodströmin ja Veronika Honkasalon Twitter-tileiltä.

Asialla on kuitenkin vakavampi puolensa, josta Keijo Kaarisateen tekijä kirjoitti Twitterin sensuroitua hänen luomuksensa Mikael Agricolan päivän aikaan 2019. Median omaksuman tosikkomaisuuden tueksi oli kuvaan astunut satiirisen vihapuhepoliisin ohelle myös oikea poliisi, eikä sekaantumisen vaaraa parodiapoliisiin voitu enää välttää. Suurin riski piileekin juuri tässä.

> Poliisi esimerkiksi ottaa kantaa maahanmuuton puolesta samalla kun se käyttää voimakeinoja hiljentääkseen eri mieltä olevia. Poliisi on niin ikään ryhtynyt kampanjoimaan uusien, itseään koskevien lainsäädäntöjen puolesta. Kyse on niin sanotun ”maalittamisen” kriminalisoimisesta. Tämäkin hanke alkoi alun perin Keijon Twitter-vitsinä syksyllä 2017 *#maalitusrikoslakiin*, ja on edennyt sen jälkeen kovaa vauhtia. Kuten varmasti ymmärrätte, minun pitää nyt jokaista vitsiäni miettiessä jo varovasti pohtia, haluanko sen laiksi vai en.[701]

On vaikea sanoa, johtuiko Keijo Kaarisateen sensurointi viranomaisten Twitteriä kohtaan osoittamasta painostuksesta vai automatisoidusta sensuurista, vai keksivätkö ylläpitäjät sen itse. Missään tapauksessa asian ydin ei ole kansalaisten normatiivisen paimentamisen ”tehottomuudessa” eikä poliisin uskottavuuden murenemisessa. Ketäpä enää murehduttaisi se, että poliisi on menettämässä ainoan vaikuttavan toimintaresurssinsa, eli kunnioituksen ja arvovallan, kun poliisin ”ennaltaehkäisevä toiminta” tarkoittaa samaa kuin kansalaisten pelottelu? Myöskään toisinajattelijoiden vaientamista ei voida pitää suurena riskinä, sillä valheellisissakin oloissa ihmisillä säilyy heille ominainen kyky erottaa valhe todesta. Ongelma ei piile myöskään parodiahorisontin ylityksissä, jotka johtuvat mahdottomuudesta erottaa todellisuutta parodiasta.

Sen sijaan todellinen riski piilee ihmisten sopeutumisessa järjettömyyksiin, jolloin myös huumori alkaa vaikuttaa passivoivasti. ”Pelottavaa on se, että jo aiheesta vitsailulla saa poliisit peräänsä. Mitä sitten tapahtuisikaan, jos yrittäisi puhua asiasta ihan tosissaan?”, kysyy Keijo Kaarisateen tekijä ja esittää, että ”[h]uolen tulisikin keskittyä nyt päättävissä asemissa oleviin satiirihahmoihin, ei vitsaileviin internetin käyttäjiin.”[702]

Kun sarkasmi ja parodia kääntyvät alistuvaksi itseironiaksi, niistä tulee selviytymiskeinoja elämän jatkamiseksi, niin kuin kävi sosialismissa, jossa sarkasmi, parodia ja ironia olivat suositumpia kuin missään muualla. Sosiaalisen median aiheuttama viestintämuutos on ilmeisesti ollut yhtä syvällekäyvä kuin Neuvostoliiton vastavallankumouksen vaikutus, jonka tuloksena venäläiset saivat uskonnonvapauden, toisin sanoen mahdollisuuden valita itse, mitä pitävät valheena. Koska suomalaiset saivat pitkään siedätyshoitoa Neuvostoliiton kainalossa, myös Suomessa byrokraattien toimintaan on reagoitu suhteellisuudentajuisesti perustamalla Internetiin vihapuhepoliisi Keijo Kaarisateen ja Päivän Byrokraatin[703]

---

[701] Keijo Kaarisateen tekijä blogikirjoituksessaan ”Keijo Kaarisateen tekijän viesti Suomen kansalle vaalien alla” 9.4.2019 osoitteessa: <https://kaarisade.home.blog/2019/04/09/keijo-kaarisateen-tekijan-viesti-suomen-kansalle-vaalien-alla/>.

[702] Sama.

[703] Päivän Byrokraatti -sivusto ilmestyy Internet-osoitteessa <http://paivanbyrokraatti.com/>. Kun Helsingin Sanomiin kirjoittava Riku Rantala paheksui, että Päivän Byrokraatti -sivuston takaa ”paljastui hyvämaineisen lakifirman asianajaja”, voidaan kysyä, miten muuten voisi ollakaan? – Ja hyvä maine sen kuin

tapaisia sivustoja.

Ironia, parodia ja sarkasmi ovat kuitenkin vaikeita lajeja, sillä ne jättävät tulkinnan avaimet lukijoiden käsiin. Ne keventävät kenties tunnelmaa ja laukaisevat konflikteja, mutta ne kohtelevat valtaapitäviä liioitellun *hyväntahtoisesti* ja paikoin suojelevat heitä. Niiden harjoittaminen merkitsee siten kontalleen heittäytymistä vallan edessä.

Sarkasmi on psykologisesti arvioiden merkkinä myös siitä, että sen harjoittajat kokevat itsensä kaltoin kohdelluiksi tai loukatuiksi. Sarkasmi kukkii kansan keskuudessa, sillä hallitusvallan vastavuoroinen rankaiseminen ei käy päinsä, ja jäljelle jää vain regressio. Esimerkiksi sosialistisissa maissa sananvapautta ja muita perusoikeuksia loukattiin tavalla, jolla koko ihmisyys kiellettiin, ja yhteiskuntakritiikki käpertyi sarkasmien ja parodioiden kuoreen. Sama on toteutumassa myös nyky-Suomessa, kun taas terveessä yhteiskunnassa Keijo Kaarisateen tai Päivän Byrokraatin tapaisia sivustoja ei *tarvittaisi*.

Varoitan siis lähtemisestä sarkasmien tielle, sillä se on eräänlainen voimattomuuden tunnustus, josta valtiovalta, poliittinen hallinto ja viranomaiset tykkäävät. Ne katselevat tyytyväisinä läpi sormien, mikäli kansalaiset käsiään levitellen valittavat ja selittelevät, että heidän vihassaan vapauksia vastaan rikkoneita kohtaan onkin muka kyse vain jostakin mitättömästä ”sarkasmista”, eli mustan huumorin kaapuun puetusta ”kritiikistä”. Tällaisesta tukahdutetusta, todellista vastarintaa nujertavasta ja ihmisten luovuutta sekä elämän voimia vastustavasta anturan alle asettamisesta nousee – Friedrich Nietzschen sanoin – ”hädässä ja ahtaudessa ahertavien pikkueläinten lemu”.[704]

Korostettakoon, että en pyri tässä analyysissani kiinnittämään huomiota anonyymisti esiintyneiden henkilöiden tai salanimien takana oleviin todellisiin ihmisiin enkä paljastamaan heidän henkilöllisyyttään; tosin moraalisena kannanottonani asetun yksiselitteisesti Keijon ja hänen kumppaniensa ”puolelle”. Keijon mysteerimäisyyteen sopivat Keijo Kaarisateen tekijän siteeraamat eversti Trautmanin sanat ensimmäisestä Rambo-elokuvasta: ”Te amatöörit ette tiedä, kuka teillä on vastassanne.”[705] Elokuvallinen repliikki osuu nappiin, sillä myös Keijon puolustajat ovat yrittäneet puhua viranomaisille järkeä ja saada heidät luopumaan hölmöistä hankkeistaan. Nimittäin asioiden jatkuessa näin on byrokraateilla ja heitä edustavilla sosialisteilla ennen pitkää vastassaan koko kansa. Silloin realisoituu vanha totuus: kun tarpeeksi kauan katselet Keijoon, lopulta Keijo katsoo sinuun.

Keijon toimintaa jatkavat sankaruutta laakeroivan Spartacus-ilmiön mukaisesti Keijo ”Kaarisateen isä”, ”Keijo Kaarisateen haamu”, ”Kivapuhe-Ilmari”, Keijon serkuksi ilmoittautuva ”Vihtori Kivapuhe” sekä ”Keijon poika”. Virallisista tiedonannoista poiketen ne

---

kasvaa. Rantala oli väittänyt Helsingin Sanomien otsikossa 10.12.2016 myös, että ”[n]imetön vihapuhe tekee Suomesta Neuvostoliiton”. Kommentoin asiaa blogikirjoituksessani ”Helsingin Sanomat tekee Suomesta Neuvostoliiton” 11.12.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

Feministisen puolueen Katju Aro väitti myöhemmin Twitterissä 19.2.2018, että Päivän Byrokraatin ”pääpomo ja perustaja on asianajaja Janne Rainvuori”, joka ”toimii nimettömänä ’ammattiasemansa suojaamiseksi’”. Aro sanoi arvailunsa perusteeksi mielipiteensä, että ”nimen voi tässä kertoa, jos henkilö kuitenkin katsoo omaksi oikeudeksi yritykset horjuttaa muiden ammattiasemaa nimimerkin takaa.” Aro sai suosiota ”valvovana sosialidemokraattina” Twitterissä esiintyvältä Hanna Huumoselta. Rainvuori puolestaan vaihtoi pian tämän jälkeen toukokuussa 2018 työpaikkaa kansainväliseltä Eversheds Sutherlandilta Sivenius, Suvanto & Co:lle, jonka osakas hän on yrityksen sivuston mukaan <https://www.sisulaw.fi/>.

704 Friedrich Nietzsche ajattelun vapautta ja vitaalisuutta ylistävässä teoksessaan *Iloinen tiede (”La gaya scienza”)* (1882 [1989], s. 199, ajatelma 349.

705 Keijo Kaarisateen tekijä blogikirjoituksessaan ”Keijo Kaarisateen tekijän viesti Suomen kansalle vaalien alla” 9.4.2019 <https://kaarisade.home.blog/2019/04/09/keijo-kaarisateen-tekijan-viesti-suomen-kansalle-vaalien-alla/>. Keijon voi tavata edelleen osoitteessa <https://twitter.com/keijomedia?lang=fi>.

leviävät Internetissä *viraalisesti*, eli virusten kaltaisella vauhdilla. Tapauksesta opimme, että vihervasemmisto puolustaa poliisin oikeutta kolhia kansalaisten sananvapautta, kunhan asialla on punavihrein motiivein liikkuva poliisi, joka pamputtaa perussuomalaisia, vaikka ennen vanhaan poliisi olikin vihervasemmistolle aina se ”natsi sika”.

15.9. Hullujen karnevaali automatisoituna sensuurina ja robottien paraatina

”Vihapuheen” vastaista sensurointia ei ilmene vain Fazerin suklaalevyissä tai muissa kansalaisten mielitekojen kohteissa. Koska sensorien työtahti on viime aikoina kiihtynyt sosiaalisessa mediassa, on sen alustoilla otettu käyttöön itsenäinen teloituskone: automatisoitu sensuuri. Sensuurin automatisointi perustuu ilmiantoalgoritmeihin, joiden kautta laaja epäsuosion ilmaiseminen riittää poistamaan joitakin tahoja miellyttämättömät viestit näkyviltä. Ylläpitojen henkilökunta selvittää asioita myöhemmin, mikäli haluaa tai ehtii.

Sensuroimisen helpottumisen merkiksi Uuden Suomen toimitus iloitsi jutussaan 13.10.2017, että yhdenvertaisuusvaltuutettu Kirsi Pimiä on lyöttäytynyt yhteen teknokraattien kanssa ja kehittää ”vihapuheeksi” arvottamansa argumentaation mekanisoitua tarkkailua yhdessä ”digihumanisteiksi” sanottujen insinöörien kanssa. Sananvapauden viholliset ovat siis lyöneet päänsä yhteen ja pyrkivät kiihdyttämään sensuurikoneiston toimintaa vetämällä kranaatista sokan irti ja suihkuttamalla pippurisumutetta ”sopimattomia” puhuvien silmille.

Yhdenvertaisuusvaltuutettu (entinen vähemmistövaltuutettu) puolestaan on poliittinen virkamies, joka käyttää ideologista valtaa viranomaisen asemassa. Muodollisena näyttönä tästä on hänen oikeutensa tehdä omin päin lakialoitteita. Hänen kaltaisensa ylimmät virkamiehet ovat kansanvallan ja sananvapauden kannalta kaikkein vaarallisimpia, sillä juuri he tulkitsevat lakeja ja päättävät siitä, miten hallituksen politiikkaa toteutetaan.

Uuden Suomen jutussa ”Sebastian Tynkkysestä poliisitutkinta – Yhdenvertaisuusvaltuutettu: vaalikampanja osin rasistinen, kovat nuhteet perussuomalaisille” toimittaja Ossi Kurki-Suonio haastatteli Kirsi Pimiää, jonka mukaan Sebastian Tynkkysen vaalikampanjan osoittamisessa ”rasistiseksi” oli käytetty tekoälyyn perustuvaa algoritmia. Lehti:

> Vihapuhetta sisältävien viestien etsinnässä hyödynnettiin myös tekoälyä. Aalto-yliopiston tutkijoiden kehittämä vihapuhealgoritmi tarttui kuntavaaliehdokkaiden noin tuhanteen viestiin, jotka välitettiin edelleen yhdenvertaisuusvaltuutetulle. Yhdenvertaisuusvaltuutetun toimiston tarkastuksessa vihapuhetta löytyi lopulta noin 20 viestistä.[706]

Pimiän mukaan Tynkkysen viestit eivät tulleet esille tätä kautta, mutta yhdenvertaisuusvaltuutetun toimiston salakytät olivat löytäneet rakastamaansa vihapuhetta monista muista viesteistä. Pimiän mukaansa nyörittämä Aalto-yliopiston tutkija Matti Nelimarkka myöntää, että ”[a]lgoritmilla on [...] ihmistä rajoittuneempi kyky tulkita keskustelun tai kom-

[706] Toimittaja Ossi Kurki-Suonio Uuteen Suomeen kirjoittamassaan jutussa ”Sebastian Tynkkysestä poliisitutkinta – Yhdenvertaisuusvaltuutettu: vaalikampanja osin rasistinen, kovat nuhteet perussuomalaisille” 13.10.2017. Jutun motiivina oli ilmeisestikin moittia perussuomalaisen Sebastian Tynkkysen toimintaa ja käyttää häntä esimerkkitapauksena ”vihapuhujan” sensuroimisesta. Tynkkynen kytkettiin juttuun, vaikka algoritmi ei ollut osoittanut moitittavaa hänen kirjoituksistaan.

mentoinnin kontekstia”,[707] mikä pitääkin paikkaansa, mutta mekanisoidun tarkkailun ongelma ei ole vain tekninen. Ongelma on *tarkkailun olemassaolo sinänsä ja sen poliittinen luonne*. Aalto-yliopistossa toteutettavan hankkeen tutkijat puolustautuivat vetoamalla siihen, että ”[v]ihapuheen tunnistamiseksi käytettiin Ethical Journalism Networkin ja Euroopan neuvoston määritelmiä vihapuheesta”,[708] ja Nelimarkka pyrkii oikeuttamaan hankettaan myös selittelemällä, että ”[l]uokittelu on erittäin vahva, sillä kävimme läpi viestejä niin kauan, kunnes olimme yksimielisiä siitä, mitkä viestit olivat vihapuhetta”.[709]

Sen enempää poliittiset virkamiehet kuin tutkijatkaan eivät näytä ymmärtävän, ettei ole heidän itsensä, kollegojensa eikä minkään puolueellisen tai poliittisen organisaation asia määritellä ilmaisujen tunnestatusta eikä arvottaa argumentteja moraalisesti tai juridisesti oikeutetuiksi tai tuomittaviksi *omien käsitystensä tai viranomaismääritelmien perusteella*. Mikäli sallitun ja kielletyn argumentaation määritelmät ja rajat pidätetään jonkun tietyn kuppikunnan valtaan, se avaa tien minkä tahansa sellaisen argumentaation määrittelemiseen ”vihapuheeksi”, josta määrittelevä taho on *periaatteellisesti eri mieltä*. Myös voimakkaita vastalauseita tai voimakasta kannatusta ilmaiseva argumentaatio uhkaa joutua tällöin tuomituksi jo pelkästään ilmaisujen asteen tai vahvuuden vuoksi.

Yhteiskunta-, maahanmuutto- ja EU-kritiikin lavastaminen ”vihapuheeksi”, jonka määrittelee monikulttuurisuuden ja maahanmuuton poliittinen kannattaja tai niitä koskevan arvostelun periaatteellinen vastustaja, tarkoittaa avointa valtakirjaa mielivallalle. Samaan tapaan myös sanankäyttöä koskevan tarkkailun automatisoiminen ja mekanisoiminen merkitsevät hullujen karnevaalin jatkamista robottiparaatina, jota johtaa yhdenvertaisuusvaltuutetun virasto. Vihapuheen torjuntayritysten sijasta pitäisikin keskittyä kitkemään pois *sellaista politiikkaa*, joka tuota vihaa tuottaa. Tällöin puututtaisiin aggressioiden todellisiin syihin, eli massamaahanmuuttoon ja kehitysmaiden väestöjensiirtoihin, joita Euroopan kantaväestö ei hyväksy.[710]

Tarkkailun ja valvonnan automatisointia harjoitetaan Aalto-yliopiston projektin lisäksi myös Puolustusvoimien infosodan sektoreilla, kun koetetaan seuloa netissä liikkuvista viesteistä esiin ”jotakin epäilyttävää”. Kun jo sinänsä suureksi ongelmaksi koettavaa tarkkailua ja valvontaa automatisoidaan, tehdään ihmisten ajattelun- ja sananvapauden kahlitsemisesta rutiininomaista. Poliittinen yhteiskuntakritiikki yritetään tällöin alistaa valtapoliittiselle kontrollille, ja siitä tehdään näennäisesti arkipäiväistä ja oikeutettua toimintaa, jolla katkotaan älymystön ja eri mieltä olevien tahojen päitä.

Filosofisesti katsoen koko ajatus siitä, että jotakin yhteiskunnallista hanketta tai tarkoitusperää, kuten maahanmuuttoa, *ei saisi vastustaa*, on täysin absurdi. Viallisiksi havaittuja tarkoitusperiä ja käytäntöjä suorastaan *pitää* vastustaa siitä huolimatta (tai sen vuoksi), että kohteena on jonkin kansanryhmän muuttoliike ja tavoitteena laittomien maahanmuuttajien palauttaminen kotimaihinsa. Heidän motiiviensa ja etupyrkimystensä arvosteleminen on todellisuuden paljastamista, eivätkä rasismin eli rotusyrjinnän tunnusmerkit täyty kantaväestön osoittaessa itsemääräämisoikeutensa voimassaoloa suhteessa oman kotivaltionsa rajoihin. Kannatankin lämpimästi Perussuomalaisten varapuheenjohtajan Laura Huhtasaa-

[707] Matti Nelimarkka edellä mainitussa Uuden Suomen jutussa.

[708] Sama.

[709] Sama

[710] Käsittelin asiaa blogikirjoituksessani ”Miksi vihapuheen käsite on vaarallinen” 6.10.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

ren ja Perussuomalaisten Nuorten ajatusta poistaa kansanryhmää vastaan kiihottaminen rikoslaista,[711] ja omasta mielestäni perään voisi lähettää myös muut ideologiset lainkohdat, kuten uskonrauhan rikkomisen.[712]

Niinpä lukijan ei pidä pelästyä yhdenvertaisuusvaltuutetun toimistosta liikkeelle laskettua krokotiilia, sillä se on muovia. Kenenkään ei siis tarvitse olla huolissaan totuuden säilymisestä EU-aikana, vaan totuus pysyy kyllä riippumatta Yleisradion murehtimasta Pravdan jälkeiseen aikaan siirtymisestä.[713] Kenelläkään ei ole syytä menettää yöuniaan myöskään viestinnän automatisoidun tarkkailun vuoksi, aivan niin kuin ihmiskunnalla ei ole ollut syytä luottaa Valituista Paloista tunnettuihin tulevaisuuden skenaarioihinkaan. Olen varma, että nykyisen maahanmuuttotrendin jatkuessa Euroopan kantaväestöllä ja viranomaisilla on kymmenen vuoden kuluttua kokonaan muita huolia murheinaan kuin viestinnän valvonta ja ”rasismi”.

Kieliteoriasta puolestaan tiedän, että mikään ”algoritmi” ei pysty tunnistamaan kielen ja ihmisen kokonaisilmaisun sävyjä, ei ironiaa, parodiaa, sarkasmia eikä satiiria. Koneen tekemät arviot ovat väistämättä yksiulotteisia, sillä kielen merkitysoppi eli semantiikka ei ole loogisesti ottaen *lausuttavissa*, vaan se on *tyhjentymätöntä* tavalla, joka tekee *merkitysten yksiselitteisen määrittelemisen mahdottomaksi*. Näin ollen viestinnän automatisoitu tarkkailu avasi tien poliittiseen despotiaan. Käsitteen semanttinen merkitys vaihtelee jo sinänsä, mutta erityisesti se muuttuu lauseen syntaksin eli rakenteen mukana. Lopullisen merkityksen muodostumiseen vaikuttavat lisäksi pragmatiikka, eli merkitysyhteys ja kielen käyttötilanne, sekä ne lukuisat ei-kielelliseen vuorovaikutukseen liittyvät tekijät, kuten eleet, kontaktin luominen ja muut sanomisen paralingvistiset motiivit, jotka määräävät suuren osan merkitysten muodostumisesta.[714] Juuri siinä on kielen käytön rikkaus, jonka vuoksi kone ei voi tavoittaa merkityksiä lainkaan.

Asiaa voi havainnostaa, paitsi John Searlen kehittämän ja tekoälyntutkimuksesta tutun kiinalaisen huoneen argumentin avulla,[715] myös seuraavien esimerkkien kautta. Ajatellaanpa lausetta ”Itä-Euroopan maissa on suuria määriä tasa-arvoa koskevia asiakirjoja sosialismin peruna kellareissa”. Miten tällöin pitäisi ymmärtää sana ”peruna”? Tunnistaisiko

---

[711] Laura Huhtasaari toisti Perussuomalaisten Nuorten näkemyksen muun muassa Radio Helsingin haastattelussa ja kanavan verkkosivujen jutussa ”Laura Huhtasaari Tasavallassa: Kiihottaminen kansanryhmää vastaan poistettava laista” 20.10.2017 <http://www.radiohelsinki.fi/podcastit/laura-huhtasaari-tasavallassa-kiihottaminen-kansanryhmaa-vastaan-poistettava-laista/>.

[712] Olen vaatinut uskonrauhan rikkomista koskevan kriminalisoinnin poistamista rikoslaista ja kansanryhmää vastaan kiihottamisen perusteiden tarkkaa täsmentämistä teoksessani *Kuinka Suomi korjataan – Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu* (2019, s. 127–128 ja 135–141).

[713] Yleisradiossa on jankutettu ”totuuden jälkeisestä ajasta” taukoamatta, esimerkiksi TV1:n ja verkkosivujen jutussa ”Totuuden jälkeinen aika – Mitä tiedolle on tapahtunut?” 5.10.2017 ja viimeksi 6.5.2019, jolloin TV1 jälleen toisti Trumpia ja brexit-äänestystä moittivan ohjelmansa ”Totuuden jälkeinen aika”. Yleisradion oman totuuden takominen ei poikkea mitenkään totalitarismeille tyypillisestä indoktrinaatiosta.

[714] Ks. aiheesta teokseni *Dialoginen filosofia* (2003) lukua 3 ja tämän tutkimuksen lukua 6.7.

[715] Kielifilosofi John Searle vertasi tekoälyn toimintaa tilanteeseen, jossa ihminen vastaa suljetun huoneen sisältä kiinalaisin kirjoitusmerkein esitettyihin kysymyslappuhin toisilla kiinankielisillä viesteillä, jotka hän muodostaa pelkästään sääntökirjaa noudattaen mutta osaamatta sanaakaan kiinaa. Searlen mukaan tietokoneetkaan eivät ymmärrä merkityksiä vaan ainoastaan käsittelevät symboleja. Näin ollen kielen syntaksista ei voitaisi johdella semantiikkaa, eli merkitykset ovat riippumattomia symbolien mekaanisista käsittelysäännöistä. Searlen klassikkoartikkelin ”Minds, brains and programs” (1980) mukaan merkityksiä voisi syntyä vain neurobiologisissa prosesseissa, eikä tekoälyä pitäisi rinnastaa mielen suorittamaan viestintään, sillä siinä ei tapahdu merkitysten ymmärtämistä. Mind–body-ongelman sisältävä kysymys on edelleen vailla lopullisia ratkaisuja.

kone käsitteen tarkoitetun merkityksen; entä asiaan liittyvän mahdollisen yhdyssanavirheen?

Tai ajateltakoon lausetta ”lehmät istuvat puun alla”. Lause on tosi riippumatta siitä, istuuko siellä kaksi lehmää vai maailman kaikki lehmät. Selitys on, että käsitteen konnotaatio (eli subjektiivinen merkityssisältö) ei lankea välttämättä yhteen sen denotaation (eli objektiivisen viittauskohteen) kanssa. Sana kuin sana voi viitata vain tiettyyn osajoukkoon tai tulla tahattomasti viitanneeksi tarkoitettua laajempaankin joukkoon, ja tulkinta jää vastaanottajasta riippuvaiseksi.

Arkipäivän kielenkäytössä vastaanottajat eivät saisi käyttää tällaisia tulkintamahdollisuuksiaan väärin, sillä se johtaisi kielen käytön normien rapautumiseen. Näin kuitenkin tapahtuu koko ajan, kun oikeusviranomaiset nostavat syytteitä ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta” tekaistuilla ja panettelevaan väärinymmärtämiseen liittyvillä argumenteilla, joilla ei olisi mitään mahdollisuutta läpäistä logiikan seulaa.

”Rikolliseksi yleistykseksi” väitettyjä arvioita ei ymmärretä *tulkinnoiksi* yhteiskunnallisesta tilanteesta, ja tulkintoja ei tunnusteta tarpeellisiksi *ymmärryksen* lisäämisen kannalta. Esimerkiksi Perussuomalaisten kansanedustaja Juho Eerolaa on epäilty ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta” sillä perustella, että hän tuli kutsuneeksi laitonta pillerikauppaa harjoittaneita Romanian romaneita rikollisiksi.[716] Epäily on mahdollinen vain edellä kuvailemani tahallisen väärinymmärtämisen kautta, jolloin asiasta saivartelevat ilmiantajat ja rikostutkijat lavensivat lausujan sanankäytön koskemaan koko kansanryhmää, vaikka kyse oli oikeutetusta, kohdennetusta ja ansaitustakin kritiikistä.

Epätäsmällisyys on joka tapauksessa kielen ominaisuus, ja eksaktiuden vaatiminen luonnollisen kielen käyttäjiltä olisi arkipuheen kyseessä ollessa kohtuuton vaatimus, juuri sellainen, jolla kuritettiin kansalaisia muinaisessa Neuvostoliitossa.

Kun myöskään Aalto-yliopistossa valmisteilla oleva sananvapauden giljotiini ei tunnista tunteita, kuinka se voisi tunnistaa ”loukkaavuuden”? Merkitykset eivät ole objektiivisia tai universaaleja vaan subjektiivisia, kontekstisidonnaisia ja kontingentteja. Niinpä Aalto-yliopiston insinöörit, tekoälyntutkijat ja digihumanismin edustajat ovat iskeneet kirveensä kiveen niin, että kipinät sinkoilevat ja palohälyttimet soivat. Ei ihme, että he yrittävät luoda tekoälyä, kun oma äly näyttää puutuvan heiltä kokonaan.

Sellainen humanismi, jossa kielestä on tapettu pois sen elävä ja vastustamaan pystyvä, intohimoja, merkityksiä ja terävää ajattelua artikuloiva ominaisuus, on loperöä ja puolivillaista mukautumista ja sopeutumista sosiaalidemokraattiseen ja hallintodiskursiiviseen kinasteluun. Aalto-yliopiston ja yhdenvertaisuusvaltuutetun hanke tarjoaa loistavan esimerkin *laboratory habit of mind* -tutkijoiden huiputustutkimuksesta, jossa ei ole ymmärretty mitään sen enempää filosofisista merkityksenteorioista ja kielitieteestä kuin yhteiskuntateorioista, oikeudenmukaisuudesta tai ihmisten käyttäytymisen sosiopsykologisista ominaisuuksistakaan. Vahingollista on, että tähän Helsingin yliopiston, Tampereen yliopiston ja Aalto-yliopiston harjoittamaan suomalaisten ihmisten suitsimiseen myönnettiin resursseja Suomen Akatemian ja Koneen Säätiön neljästä eri tutkimushankkeesta.[717]

---

[716] Helsingin Uutiset 25.8.2017 ”Juho Eerola joutui poliisin kuulusteluihin – Epäily: kiihotti kansanryhmää vastaan Facebookissa”.

[717] Kirjoitin ”digihumanismiksi” mainostetun paradigman markkinoinnista kriittisen artikkelin ”Kun yliopistolla keksittiin digitaalikello” jo *Tieteessä tapahtuu* -lehteen 1/2017, jossa kritisoin sen piirissä harjoitettavaa ihmiskuvan kaventamista, teknokratiaa, raharallia ja tutkimuksen banalisointia sekä ihmistieteiden alistamista teknisistä tieteistä tunnetulle materialistis-mekanistiselle ihmiskuvalle.

III

MERKITYS
MEDIALLE, TIETEELLE JA INFORMAATIOTEORIALLE

Meillä vallitsee täydellinen sananvapaus,
tosin en voi taata vapautta sanomisen jälkeen.

Idi Amin

16. Miksi tietoa ei tarvitse enää ”toimittaa”?

Opiskellessani taannoin Tampereen yliopistossa siellä toimi lehdistöopin opettajana henkilö, jonka tiedettiin kirjoittavan harrastusmaisesti juttuja pornolehtiin. Tuohon aikaan opin, mitä yhteistä on totuudella ja pornografialla: molemmat kiihottavat ja myyvät, mutta kummankaan esille tuonti ei vaadi kerrassaan minkäänlaista tasoa journalistiikalta.

Filosofian arkiharmaasta perspektiivistä tarkastellen totuus on pornografiasta poiketen yleensä sangen kurja asia. Tämä johtuu siitä, että maailma koostuu aineellisesta niukkuudesta ja siitä johtuvista konflikteista. Niinpä maailmaa ja ihmisiä koskevat totuudet tuovat yleensä esille jotain epämiellyttävää, kuten ’akku on loppumassa’, ’mulla on nälkä’, ’panettaa mutta ei saa’ tai ’tänne tunkee muukalaisia, eikä meillä ole tilaa’.

Myös totuuden esittäminen mediassa on useasti ikävää, sillä kukapa kurjuudesta haluaisi kuulla. Totuuden paljastuminen on harmillista monesti silloinkin, kun se koskee iloisia asioita, sillä sananlaskun mukaan ne kannattaisi salata: ”Kellä onni on, se onnen kätkeköön.” Muuten joku kuitenkin tulee ja ottaa onnen pois, ja usein tuo vääryyden alkulähde on Suomessa viranomainen, kateellinen naapuri tai – utelias toimittaja.

Media urkkii esille totuuksia, joiden levittäminen on haitallista jo siksikin, että myös ollessaan myönteisiä ne kylvävät katkeruutta, joka johtuu toisten ihmisten onnellisuudesta. Onnellisuus puolestaan kaventuu usein vain siihen, että vihaa yhdessä toisen ihmisen kanssa samoja asioita. Näiden kyynisten alkuhuomautusten jälkeen onkin syytä pohtia hieman sitä, mitä todellisuus, tosiasiat, totuus ja tieto oikeastaan ovat. Onhan sana ”totuus” myös tämän kirjan nimessä.

16.1. Postmodernistit kaivoivat kaapista positivismin aaveen

’Todellisuus’ keksittiin nykyisessä merkityksessään vasta uuden ajan jälkeen, eli 1800-luvun tieto-opillisen kumouksen tuloksena, jolloin todellisuus löydettiin *tietämisen* kohteena, ja ihmisten asennoituminen maailmaan muuttui *tieteelliseksi* tietosuhteeksi. Muutoksen ytimessä oli Immanuel Kantin analyysi ihmisen aistikyvyn rakenteesta. Sen mukaan todellisuutta koskeva tieto riippuu havaitsijoiden omista kokemusta edeltävistä aistikyvyn muodoista ja periaatteista. Tietämisen ennakkoehdot alettiin nähdä ihmisen tajunnassa eikä todellisuudessa itsessään, jota alettiin pitää eräänlaisena arvoituksena.

Aineellinen ja ulkoinen todellisuus oli ollut toisarvoisessa asemassa aina antiikin idealismista keskiajalle asti, sillä uskonnollisissa perinteissä tietämisen mielenkiinto oli kokonaisuudessaan keskitetty tuonpuoleiseen. Tässä mielessä kantilainen kumous ei merkinnyt suurta muutosta. Se vain määritti Jumalan ja hänen tarjoamansa varmuuden sijasta tietämisen keskipisteeksi inhimillisen subjektin, kun taas jako immanenttiin ja transsendenttiin,

eli tämänpuoleiseen ja tuonpuoleiseen, jäi vaikuttamaan ajattelumme perusrakenteeseen. Tiede on operoinut viimeksi kuluneet pari sataa vuotta tällä dualismilla, ja ulospääsyä kantilaisen transsendentalismin viitekehyksestä on kartoitettu erilaisissa realismin lajeissa alkaen naturalistisista perusratkaisuista ja päätyen Martin Heideggerin analyysiin olemisen ja olevaisen perusrakenteesta.

Tieto-opillisesti antoisan 1800-luvun lopulla kehittyi myös niin sanottu uuskantilaisuus. Sen mukaan todellisuuden tutkiminen riippuu *teorioista*, joiden välityksellä maailmaa tarkastellaan. Tähän ajankohtaan liittyy nykyaikaisen tieteenfilosofian synty. Huomiota alettiin kiinnittää tieteeseen itseensä, siihen, kuinka *tiede* tutkii todellisuutta ja muodostaa tietoa omien linssiensä avulla. Näin syntyi itseään reflektoiva ja introspektiivinen tutkimus, toisin sanoen itseään havainnoiva ja tutkiva tiede.

Tieteen voidaan katsoa luovan itse oman todellisuutensa ja tutkimuskohteensa, jota ei voitaisi lainkaan havaita ilman tieteen instrumentteja. Esimerkiksi elektronimikroskoopilla todettavia tutkimuksen kohteita ei voitaisi pitää olemassa olevina suorien aistihavaintojen perusteella, vaan ne voidaan todentaa vain apuvälineiden kautta. Myös nykyisen median voidaan katsoa muodostavan eräänlaisen linssin tai suodattimen, jonka läpi todellisuutta tarkastellaan, mutta tuloksena ei ole välttämättä totuutta eikä tietoa, sillä linssien kautta todellisuus helposti vääristyy. Kriittistä itsensä arviointia kaipaisi tieteen lisäksi eritoten media.

Miten totuus sitten muodostuu? Positivistiselle tiedekäsitykselle on ollut ominaista uskomus, että *todellisuutta* voidaan kuvata *jakamalla* todellisuutta koskevat havainnot yksinkertaisia asiantiloja koskeviksi väitteiksi. *Totuus* puolestaan on *suhde*, joka kuvaa näiden väitteiden paikkaansa pitävyyttä. Todellisuutta koskevat väitteet voivat olla tosia, epätosia, vailla totuusarvoa tai kokonaan mielettömiä. Arvioitaessa tosiasioiden *merkitystä* niistä puolestaan yritetään rakentaa järjellisiä kokonaisuuksia. Tällöin nojaudutaan tieteelliseen menetelmään tai filosofiseen teoriaan ja tavoitellaan kokonaista *todellisuuskäsitystä* tai *maailmankatsomusta*.

Niitä etsittäessä tutkijan tietoisuus yleensä *lisää* jotakin tosiasioihin. Vähintään se luo järjestyksen, jonka pohjalta tosiasioiden kokonaisuus jäsentyy mielekkäänä. *Todellisuutta koskevat näkemykset* ovat siis enemmän kuin pelkkä *tosiasiallisuus*, jolla tarkoitetaan vain väitteiden totuutta suhteessa asiaintiloihin korrespondenssiteorioiden, tieteen historiallisen koherenssin tai pragmatismin mukaisesti. ”Totuudeksi todellisuudesta” sanotaan usein vallitsevaa todellisuuskäsitystä, josta ollaan laajalti yksimielisiä, vaikka sen enempää totuudesta kuin todellisuudestakaan ei pitäisi voida päättää äänestämällä eikä muilla enemmistöratkaisuilla. Niihin kaikkiin sisältyy sekä yleisiä että henkilökohtaisia arvostelmia siitä, mitä pidetään mielekkäänä eli järkevänä. Usein ’mielekkyyden’ alaan luetaan, paitsi ’tarkoituksenmukaisuus’, myös arvoarvostelmia sisältävä ja semanttinen ’merkityksellisyys’.

Asian voi esittää lyhyesti seuraavan tapaan. Modernin ihmisen todellisuussuhteen lähtökohtana on ollut *havainto*, jonka kohteena on jäsentymätön maailma. Havaintotapahtumassa maailma jaetaan *tosiasioihin*, joista voidaan rakentaa tietoisuuden ja tieteen keinoin tosiasioiden kokonaisuus eli *todellisuus*. Todellisuus on tällöin – erotuksena olioiden sinänsä maailmasta – nimenomaan todellisuus*käsitys*. Todellisuutta itseään koskevia paikkansa pitäviä väitteitä puolestaan sanotaan *tosiksi* ja totuudenmukaisia käsityksiä eli ”perusteltuja tosiuskomuksia” *tiedoksi*.

Todellisuus, totuus ja tieto ovat enemmän kuin tosiasioiden summia, sillä ihmisen mieli lisää havainnoista syntyviin tosiasioihin oman näkökulmansa, joka on väistämättä subjektiivinen. Lisäksi se yhdistelee valikoivalla tavalla asioita sekä näkee tai poistaa vaikutusyhteyksiä. Tällä tavoin ajatellen totuus on aina myös jotakin muuta kuin pelkkä väitelauseen paikkaansa pitävyys suhteessa todellisuuteen.

Sekä todellisuus että väitteiden todentaminen riippuvat olennaisesti havaitsijoista. Niinpä totuutta todellisuudesta ei voida muodostaa tuomitsemalla yksinkertaisia väitelauseita joko tosiksi tai epätosiksi, kuten positivismissa ajatellaan, vaan todellisuutta koskeva totuus ja tieto muodostuvat väistämättä mielipiteidenvaraisiksi.

Todellisuuskäsitykseen liittyy yleensä paljon ideologista ainesta. Ihmisen aktiivinen panos havaintojen muodostamiseksi ja todellisuuden sekä totuuden hahmottamiseksi on huomattavaa. Totuus todellisuudesta voidaan muodostaa seuraavan jatkumon mukaisesti:

> Jäsentymätön todellisuus → jakaminen tosiasioihin → tosiasioiden rakentaminen merkityksellisiksi kokonaisuuksiksi → totuus todellisuudesta.

Kuten jo tämän tutkimuksen alussa viittasin, Platonin klassisen määritelmän mukaan tietoa on perusteltu tosiuskomus. *Tietoa* todellisuutta koskevasta totuudesta tuleekin vasta, kun se saa aseman ja merkityksen *tietävän subjektin tajunnassa*. Tieto on siis henkilökohtaisempaa kuin pelkkä informaatio tai data, esimerkiksi tilastotiedot, jotka näyttäytyvät usein täysin irrallisina ja muodostuvat esimerkiksi määrällisestä numeroinformaatiosta.

Todellisuutta koskeva totuus esiintyy subjektin tajunnan piirissä lopulta *ilmiönä*. Kun informaatio viimein saa merkityksen inhimillisessä yhteydessä, se muuttuu tiedoksi:

> Todellisuutta koskeva tosi informaatio → integroituminen subjektiiviseen tajuntaan → tieto.

Ihmisten ja median välisen suhteen kannalta olennaista on, että positivistisen tieteen kukoistuskaudella median välittämä aines oli pitkään enemmänkin tuota jäsentymätöntä ja ”raakaa” dataa sekä raportoivaa informaatiota kuin valmiiksi pureskeltua tietoa. Modernina aikana toimittaja oli pikemminkin ”reportteri” kuin laajoja analyysejä tekevä tai omaa draaman kaartaan rakentava journalisti.

Tämän sivuvaikutuksena oli, että vielä parikymmentä vuotta sitten lehtien lukijat saattoivat valita tarjolla olevasta informaatiosta melko vapaasti ja arvioida sen merkitystä, jolloin informaatiosta muokkautui tietoa ihmisten tajunnassa. Sen sijaan viime aikoina media on alkanut käyttää välittäjän rooliaan tarkoitushakuisesti: informaation muokkaamiseen valmiiksi tiedoksi, joka vastaanottajien toivotaan omaksuvan mutta ei kyseenalaistavan. Media ei vain tulkitse, vaan se puuttuu, muokkaa, sondeeraa ja sensuroi.

Myös toimittajan ammattirooli on muuttunut kolumnistin, pakinoitsijan, luovan kirjailijan, mielipidekirjoittajan ja ”näkökulmien” aukaisijan suuntaan. Tendenssijournalismista on tätä kautta tullut kuin huonoa tieteenfilosofiaa, jonka mukaisesti jotakin paradigmaa pönkitetään romahduspisteeseen asti, niin kuin maakeskeistä maailmankuvaa. Valtamedia ei sallisi itselleen kilpailijoita, sillä haastajat voivat päästä voitolle ja ennen pitkää syrjäyttää vallitsevan paradigman, aivan kuten Thomas S. Kuhn kuvaili tunnetussa teoksessaan *Tieteellisten vallankumousten rakenne* (1962).

Mikäpä vaihtoehtomedioissa muutoin voisikaan olla niin vaarallista, että valtavirtame-

diat ovat halunneet julistaa ne valheellisiksi? Yhtä mustasukkaisesti on kohdeltu monien ihmisten blogeissaan ilmaisemaa ja suoraan todellisuudesta kertovaa informaatiota.

Valtamedian todellisuudenhallintapyrkimyksiä kuvaa se, että ihmiset ovat ilmaisseet mediaa koskevaa tyytymättömyyttään aina sitä kärkevämmin, mitä helpompaa informaation alkulähteille on ollut päästä. Yleisöt ja media ovat erkaantuneet eri teille juuri siksi, että median harjoittama manipulaatio on tullut entistä helpommaksi paljastaa. Kun yleisöt ovat pystyneet hankkimaan informaatiota itsenäisesti Internetistä, ne ovat joutuneet pohtimaan, olivatko myöskään kieltolain aikana pressikortti hatussaan ja magnesiumsalama kädessään kiitävät toimittajat aivan rehellisiä kyniensä käänteissä.

16.2. ”Totuuden sekoittamista” ja ”valeuutisia”

Valtamedian vakavin ongelma vallitsee nyt sen metodologisessa ula-aalloille ajelehtimisessa. Postmodernismin, jälkistrukturalismin ja sosiaalisen konstruktionismin opetuksiin tukeutuessaan valtamedian toimittajat ovat kiistäneet mitään ehdottomia tai yhteisiä totuuksia olevankaan. Tällöin ei voisi olla myöskään selviä valheita. Mutta omaa asemaansa puolustaakseen valtamedia on nyt itse julistautunut totuuden ja ”faktajournalismin” lipunkantajaksi positivismin perinteiden mukaisesti sekä leimannut vaihtoehtonsa valheellisiksi. Näin ajatellen erilaisia tulkintoja ei saisi olla, vaikka se itse niitä tekeekin ahkerasti.

Missä edellä teoretisoitu totuuden pois syövyttäminen sitten näkyy käytännössä? Tarkastellaanpa jälleen muutamaa esimerkkiä.

Yleisradion Internet-sivut kertoivat syksyllä 2017 käynnistetystä ”Faktana kiitos” -hankkeesta[718] jutussa, jossa selitettiin, että joukko toimittajia on jalkautunut yläkouluihin puolustamaan valtamediaa ja syyttämään vaihtoehtoisia medioita ”totuuden sekoittamisesta”. Tapahtuman vastaava tuottaja, Haaga-Helian ammattikorkeakoulun toimittajakoulutuksen johtaja Anne Leppäjärvi selitti toimittaja Timo Leponiemen kirjoittamassa jutussa, että kouluvierailujen tavoitteena on oppilaiden ”tukeminen” itsenäisessä tiedonhankinnassa ja ”herätellä” jokaista ”vastuuseen” siitä, mitä tietoa jakaa eteenpäin:

> Me voimme osoitella Yhdysvaltain presidenttiä tai valeuutissivustoja, mutta yhtälailla me voimme kaikki sekoittaa totuutta. Kiertueen yksi tärkeä viesti on, että jokainen, joka jakaa tietoa sosiaalisessa mediassa, voi olla sekoittamassa totuutta.[719]

Kun nuoret ja lapset ovat huomanneet, etteivät maahanmuutto ja monikulttuurisuus johdakaan valtamedian suitsuttaman Suuren Unelman toteutumiseen vaan sen vastakohtaan, on toimittajien itseihailu luonnollisesti säröllä. Nuoret ovat tällöin luonteva kohde punavihreälle asenteiden muokkaukselle, sillä heidän arvellaan (toiveikkaasti mutta virheellisesti) olevan riittävän arvostelukyvyttömiä ottaakseen vastaan mitä tahansa. Reaktioista päätellen manipulaatio ei tunnu kuitenkaan menevän perille, vaan totuuden saa kuulla entiseen tapaan lapsilta itseltään. Kansalaismielipiteiden vapaata esille pääsyä kuvattiin toimittajien kouluprojektissa myös uhaksi kansanvallalle:

---

[718] ”Faktana kiitos” -hankkeen Internet-sivut <https://www.faktanakiitos.fi/>.

[719] Anne Leppäjärvi Yleisradion Internet-sivujen jutussa ”’Kyllä mä aika usein tunnistan, onko se keksittyä vai totta’ – Valemediat saivat nuoret seuraamaan medioita kriittisemmin” 29.9.2017.

> Leppäjärvi muistuttaa, että pahimmillaan vääristellyt uutiset heikentävät ymmärrystämme tästä maailmasta ja sen seurauksena me ryhdymme romuttamaan demokraattista järjestelmäämme.[720]

On paljastavaa, että Ylen toimittaja tuli käyttäneeksi syytöksessään ”me” muotoa, sillä näin ”totuuden sekoittajan” viitta lankesi ikään kuin tahattomasti hänelle itselleen. Oireellista on, että nuorison aivopesu aloitettiin mustavalkoisella asenteella, jonka mukaisesti Donald Trump leimattiin ”totuuden sekoittajaksi”. – Eli kun vaalien tulokset ja poliittisen todellisuuden kulku eivät olekaan vastanneet toimittajien omaa etukäteen kirjoittamaa tarinaa, ne on yritetty mitätöidä ”totuuden vastaisina”. Tämä kertoo journalistiikan piirissä vallitsevasta narsismista ja toimittajia vaivaavasta todellisuustajun menetyksestä, eikä asiaa paranna, että Journalistiliitto palkitsi ”Faktana kiitos” -mediakasvatuskiertueen ”vuoden 2017 järjestötekona”. Hanke oli perustunut toimittajien omahyväisyyteen ja itsensä suojeluun saaden ”alkunsa sen pohtimisesta, mitä journalistien työssään kokemalle vihalle voisi tehdä.”[721]

Yleläisiltä voisi kysyä Oikeaan Mediaan kirjoitavan Heikki Porkan tavoin, miksi heidän täytyy jatkuvasti kampanjoida vastuullisen ja luotettavan median puolesta – miksi he eivät vain tee sitä?[722] ”Faktana kiitos” -hanke toi elävästi mieleen myös Yleisradion pääkohdeyleisön, eli sohvillaan lepäilevät demarieläkeläiset, jotka ottavat vastaan Ylen tarjoamaa yleisöpalvelua valmiiksi pureskellun asiaviihteen tähdeastioina, ja aika paljon ohutta yläpilveä täytyy olla kallossaan jokaisella, joka pitää vapaata tiedonvälitystä uhkana kansanvallalle. Todellisuudenhan muodostavat yhteiskunnassa vallitsevat mielipiteet ja niiden kirjavuus, jolloin vaihtoehtoisten medioiden olemassaolo ei ole suinkaan demokratian uhka vaan kansanvallan ilmaus.

”Totuuden sekoittamista” koskevan huolen ohella myös ”valeuutisten” jahtaaminen kertoo, että valtavirtamedialta ja sitä tutkivilta ei vaikuta löytyvän ajattelukykyä enää lainkaan. Suomen Perustan entinen toiminnanjohtaja Simo Grönroos kirjoittaa osallistuneensa vuoden 2018 lopulla Ulkopoliittisen instituutin seminaariin, jossa koolle kutsutut asiantuntijat olivat lyöneet päänsä yhteen pohtiakseen, ”miten valeuutisten vaikutusta vaaleihin saataisiin vähennettyä.”[723] Grönroos totesi, että ”valeuutisia” koskevasta keskustelusta on ”vaikea saada otetta, ellei käsitä, että kyseessä on ennen kaikkea globaalin liberaalin eliitin itkupotkuraivari internetin mahdollistamaa tiedonvälityksen helppoutta vastaan.”[724] Hänen mukaansa esimerkkinä ”valeuutisten” käytöstä politiikassa esitettiin seminaarissa muun muassa brexit-äänestys, jossa ”väärien tietojen” kertomista EU-jäsenyyden Britannialle aiheuttamista kuluista pidettiin keskeisenä äänestyksen lopputuloksen kannalta. Grönroosin mukaan olisi totuuden nimissä hyvä muistaa myös se, että brexit-äänestyksen alla Suomen valtamediassa esitettiin tuomiopäivän ennustuksia Britannian talouden romahta-

---

[720] Sama.

[721] Hankkeen tuottajan Anne Leppäjärven tunnustus Journalistiliiton Internet-kotisivuilla julkaistussa palkintojenjakouutisessa ”Faktana kiitos on vuoden järjestöteko” 17.5.2018.

[722] Heikki Porkka Oikean Median blogikirjoituksessaan ”Luotettavaa journalismia?” 29.10.2018.

[723] Puoluesihteeri ja historiatieteilijä Simo Grönroos kirjoituksessaan ”Ajatuksia ’valeuutisista’” Suomen Perustan kotisivuilla 24.10.2018 <https://www.suomenperusta.fi/ajatus/ajatuksia-valeuutisista/>.

[724] Sama.

misesta, ja ihmisiä peloteltiin heinäsirkoilla ja vedenpaisumuksilla.[725] Siirtolaiskriisin ollessa kuumimmillaan valtamediassa kerrottiin Balkanin maanteillä vaeltavan joukon ”korkeasti koulutettuja tulevia akavalaisia”, ja maahanmuuton erinomaisista vaikutuksista Suomen taloudelle kuullaan mediassa lähes tauottomana äänilevykonserttina.

Hullunkurista valtamedian suhteessa totuuteen on sen oman nutun kääntyminen nurin. Subjektiivisten näkökulmien suoltaminen ja valikoiminen ovat tehneet entisistä valtamedioista itsestään vaihtoehtomedioita, sillä niiden kautta markkinoidaan ruoho- ja räsykauppiaiden silppuista ja rähjäistä maailmankuvaa, ihannoidaan ja valtavirtaistetaan nomadipakolaisten elämäntapaa ja noudatetaan kotihiiren logiikkaa, jossa hiiri kysyy kissalta, miksi et tule kanssani koloon. Vihervasemmiston hepokatit istuvat oravanpyörävetoisten vaalivankkuriensa kyydissä, ja valtamedian roolin kääntyminen vähemmistö- ja vaihtoehtomedian lipunkantajaksi merkitsee vain sen asettumista subjektivismin asianajajaksi, jolloin valtamedioista on tullut vähemmistöjen etujärjestöpoliittisia agendajulkaisuja. Perinteisen median valtavirta-asema on kääntynyt kumoon, kun vähemmistöjen näkökulmaa markkinoidaan nyt objektiivisena totuutena.

Ilman ”Faktana kiitos” -hankkeen tapaista toimeliaisuutta toimittajakunta olisi ilmeisen avuton julkaisemaan kansallismielisten vastaisia juttuja, joilla vahvistetaan ennakkoluuloja kansakuntamme itsenäisyyttä ja yhtenäisyyttä puolustavia vastaan. Ne ovatkin vipuja, joiden avulla sananvapaus käännetään nurin: yleisöiltä ja vaihtoehtoiselta medialta vaadittavaksi ”sananvastuuksi”. Idea sinänsä ei ole tehoton. Valtavirtamediahan on syyttänyt monien ”vihapuheen” vastaisten hankkeiden tavoin *yleisöjä* ja *vaihtoehtomediaa* siitä, että *ne* heikentävät valtamedian mainetta. Hieno vasemmalla kädellä tehty räiskäleen kääntö ilmassa taas! Valtavirtatoimittajat eivät olisi tämän mukaan itse vastuussa siitä, mitä heidän edustamansa media julkaisee, mutta *syy* kansalaisten alati tuomittavaan totuudenrakkauteen nähdään kansalaisissa itsessään.

Nurin kääntyminen näkyy myös valtamedian itselleen laatimissa säännöissä. Kuten jo luvussa 6 viittasin, ajatusten kuperkeikat ja päälaelleen kääntämiset ovat olleet ominaisia marxilaisperäiselle retoriikalle. Kommunistisen sanankäytön piirissä onkin saatettu julistaa, että ”poliittinen filosofia on filosofista politiikkaa”, ”rauhallinen sota on sotaisaa rauhaa” tai ”käytännöllinen teoria on teoreettista käytäntöä”! Sama huima volttien heittely liittyi myös Yleisradiota koskevan lain muutokseen, jossa *monikulttuurisuuden* käsite korvattiin maininnalla *kulttuurien moninaisuudesta*. Aiemman lain mukaan Ylen tuli ”tukea suvaitsevaisuutta ja monikulttuurisuutta”,[726] kun taas Yleisradion tehtäviä arvioinut työryhmä päätyi esittämään sitä muutettavaksi muotoon, jonka mukaan Ylen tehtävänä on ”tukea suomalaisen kulttuuriperinnön vaalimista, suvaitsevaisuutta, yhdenvertaisuutta, tasa-arvoa ja kulttuurista moninaisuutta sekä huolehtia ohjelmatarjonnasta myös vähemmistö- ja erityisryhmille.”[727]

Myönteistä muutosprosessissa oli, että perussuomalaiset saivat vasemmiston tunnustamaan monikulttuurisuuden ideologiaksi, mutta korjaus jäi pelkästään kosmeettiseksi,

---

[725] Olen samaa mieltä kuin Grönroos ja kirjoitin Yleisradion brexit-uutisoinnin puolueellisuudesta ja harhaanjohtavuudesta muun muassa blogikirjoituksissani ”EU kuin tennissukat: Britannia riisui ne ja aloitti uuden aikakauden Euroopassa” 24.6.2016 sekä ”Ylelle ylen ja gallupit konkkaan” 27.6.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

[726] Laki Yleisradio Oy:stä 22.12.1993/1380, 7 §.

[727] Hallituksen esityksestä HE 13/2017 Yleisradiolain 7 §:n momenttia 5 muokattiin (28.6.2017/474) kirjaamalla monikulttuurisuuden tilalle ”kulttuurinen moninaisuus”.

sillä mikään ei tosiasiassa muuttunut. Totuudesta ei olla edelleenkään kiinnostuneita, vaan ”monipuolisuudesta”, ”tasa-arvosta”, ”suvaitsevuudesta” ja ”identiteettipolitiikasta” sekä poliittisesta korrektiudesta, jolla todellisuus ja faktapainotteinen journalismi liudennetaan vasemmistolaisperäisen sovittelun, pyöristelyn, harmonisoinnin, sananvapauden tukahduttamisen ja yhteiskunnassa vallitsevien riitojen poissensuroinnin ilmapiiriin.

Kun Ylen keskustelupaneelit kootaan nykyisin erilaisista vähemmistöjen vähemmistöistä, on hyvä muistuttaa, että todellisuus ja totuus eivät koskaan muodostu nanominoriteettien välisistä intressiristiriidoista, kiistelyistä, yhteen sovitteluista eivätkä köydenvedoista. Tätä agendajournalismia analysoidessa tuleekin ikävä faktajournalismin ajan yksinkertaisia atomilauseita ja niihin liittyvää positivismin peikkoa.

16.3. Kavalia kampanjoita ja vihaa puheesta

”Totuuden sekoittamisen” ja ”valeuutisten” lisäksi mediatutkimuksen diskurssia on leimannut tässäkin tutkimuksessa useasti mainittu vihapuheen (*hate speech*) käsite, joka on kokenut kansalaisten keskuudessa amelioraation. ’Vihapuhe’ on poliittisen retoriikan käsite, jota vihervasemmisto yrittää ujuttaa hallintodiskurssiin ja sitä kautta lainsäädäntöön mutta joka filosofisesti katsoen kuuluu muoviankkana kelluvien merkitsijöiden lampeen.

Hallinnollisen, journalistisen ja tiedepoliittisen manipulointityön merkiksi opetus- ja kulttuuriministeriö käynnisti lokakuun alussa 2017 myös ”Sitoudun torjumaan vihapuhetta” -haastekampanjan.[728] Ministeriön varta vasten julkaisemalla Internet-sivustolla valistettiin, että ”vaikka jokin loukkaava ilmaisu olisikin laillinen, se ei tarkoita, että se on eettisesti hyväksyttävä.” Tämä laittoi valppaimmilla politiikan tutkijoilla hälytyskellot soimaan.

Turun yliopiston eduskuntatutkimuksen keskuksen johtaja Markku Jokisipilä huolestui ”sananvapauden väärinkäyttöä” koskevasta paimennuksesta niin, että hän päätyi arvostelemaan hanketta Turun Sanomien kolumnissaan.

> Demokraattisessa valtiossa viranomaisten tehtäviin ei todellakaan kuulu kertoa kansalaisille, mitkä mielipiteet ovat ’eettisesti hyväksyttäviä’,

Jokisipilä sanoi.[729] Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko puolestaan paheksui jutussaan ”Vihapuhe on totta, Markku Jokisipilä”, ”miksi politiikan tutkija tekee tällaisen ulostulon ministeriön kampanjaa vastaan”.[730] Hän luetteli ministeriön määritelmiä vihapuheen käsitteelle katsoen kaiken olevan kunnossa ja lausuen, että tällaista avautumista ”en arvostetulta tutkijalta odottaisi”.[731]

Huvittava oli päätoimittajan lipsautus, jossa hän tuli tunnustaneeksi, että ”vihapuhe on totta”. Mutta perin kiero oli hänen näkemyksensä, että äänessä saisivat olla niin mediassa kuin yliopistoissakin vain ne, jotka tendenssimäisesti edistävät jotakin agendaa ja pidättäytyvät monikulttuurisuuden ideologian arvostelemisesta.

---

728 ”Sitoudun torjumaan vihapuhetta” -kampanjan Internet-sivut <http://torjunvihapuhetta.fi/>.

729 Dosentti Markku Jokisipilä Turun Sanomiin kirjoittamassaan kolumnissa ”Valhetta on kaikki laulut maan” 4.10.2017.

730 Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko lehdessään 4.10.2017.

731 Sama.

Nurinkurisuus näkyy siinä, että kriittiset (ja siten todelliset) tieteenharjoittajat taivutellaan kerjäämään oikeutusta omalla defensiivisyydellään sekä keskittymällä torjumaan toimittajien tekemiä kompromettointiyrityksiä, jollainen oli myös Markku Huuskon maininta ”en arvostetulta tutkijalta odottaisi”. Jokisipilä vastasikin Huuskolle Arto Luukkasen ”Dosentti”-ohjelmassa, että päätoimittajan kannanotto oli puolestaan jotakin sellaista, jota hän ei olisi odottanut arvostamaltaan toimittajalta.[732]

Kun argumentaatio ajautuu kuvatunlaiseksi kinasteluksi, se on merkki luottamuksen katoamisesta. Sellaisessa tilanteessa rakentavaa keskustelua ei voida enää käydä, ja vihapuheen vastustamisesta itsestään on vaarassa tulla vihan väline.

Vihapuheen käsitteen viljely poliittisessa retoriikassa onkin leimaavaa ja maalittaa helposti minkä tahansa kritiikin diskurssiin kuulumattomaksi tai sopimattomaksi sekä esittäjän ei-toivotuksi tai epäkorrektiksi, pahimmillaan toisinajattelijaksi. Näin kaikki sellainen, mikä ei sovi median ja valtavirtapolitiikan narratiiviin, pyritään jynssäämään pois, ja toisinajattelijan rooliin asettaminen on kohtalokasta yhteiskunnalle itselleen, sillä toisinajattelijoita on vain totalitarismeissa.

Ikään kuin ”Faktana kiitos” ja ”Sitoudun torjumaan vihapuhetta” -kampanjat eivät olisi riittäneet pöyristyttämään kansalaisia, myös oikeusministeriö päätti osallistua kilpailuun orwellilaisesta papukaijamerkistä vuoden 2019 ”mediataitoviikolla”, jolloin se käynnisti sananvapauden vastaisen ”Against Hate” -propagandakampanjan. Hankkeen mannekiineiksi palkattiin näyttelijät Krista Kosonen ja Martti Suosalo,[733] ja Perussuomalaisten juristikansanedustaja Ville Tavio arvosteli hanketta siitä, ettei se perustunut voimassa olevaan lakiin.[734]

Filosofisesti katsoen julkisen hallinnon tehtävä ei ole tehdä ihmisten mielipiteitä soveliaammiksi yhteiskuntaan vaan yhteiskuntaa sopivammaksi kansalaisten mielipiteisiin. Myöskään tiede ei ole ansiokasta siksi, että mukautuu hallinnon tarkoitusperiin, vaan siksi, että se kyseenalaistaa ne. Olen siis samaa mieltä kuin Markku Jokisipilä siitä, että sananvapautta koskeva nipistely ja näpistely eivät kuulu kansanvaltaiseen yhteiskuntaan. Filosofian näkökulmasta ainoa oikeutettu sensuurin muoto voisikin olla sellainen, joka kohdistuisi *sensuuria vaativaan* vihapuheeseen. Tosin me filosofit emme saa vaientaa vastustajiamme vain siksi, että he haluavat vaientaa meidät, sillä seurauksena olisi kaikkien kuuroutuminen, mykkyyden tyrannia ja hiljaisuuden spiraali.

16.4. Vihapuheen psykologiaa: aggressioita generoi valtapuhe

Maailmassa ei esiinny vihaa siksi, että on vihapuhetta, vaan vihapuhetta on, koska ihmiset ovat tulleet vihaisiksi. Niinpä asioiden ydin ei ole ympyröiden piirtelemisessä vihapuheen käsitteelle eikä määritelmien saamisessa sananvapaudelle.

Keskeinen kysymys on, *miksi maailmassa esiintyy vihaa*. Tätä ei ole kuitenkaan kysytty sen enempää ministeriöiden papereissa ja projekteissa kuin kommentaattorien puheen-

---

[732] Markku Jokisipilä AlfaTV-kanavalla esitetyssä ja Arto Luukkasen juontamassa ”Dosentti”-ohjelmassa.

[733] ”Against Hate” -kampanjan Internet-sivut toimivat osoitteessa <https://yhdenvertaisuus.fi/vihapuhe>, ja hanke maksoi videoineen 340 000 euroa. Arvostelin hanketta blogikirjoituksessani ”Ilmastointiteippiä ihmisille” 6.2.2019.

[734] Suomen Uutiset 8.2.2019 ”Juristikansanedustaja Ville Tavio: Vihapuhekampanja tekee Suomen oikeusministeriöstä naurunalaisen – ’video kuin Kummelin sketsi’”.

vuoroissakaan. Sen sijaan vihapuheen käsite on vaarallinen, sillä se *vie huomion pois itse asiasta* – vihan olemassaolosta ja syistä – ja ongelmasta, *johon olennaisesti kuuluu vihan torjunta sinänsä*. Vihaa esiintyy entistä enemmän, koska Euroopan unionissa on tehty politiikkaa, jonka kansalaiset kokevat oikeuksiensa ja poliittisen tahtonsa vastaiseksi.

Maahanmuuttokritiikkiä tuskin esiintyisi ilman holtitonta maahanmuuttopolitiikkaa, niin kuin ”rasismiakaan” ei olisi ilman, että kansanryhmien konfliktit on siirretty valtakuntien rajoilta keskelle kansalaisyhteiskuntia. Vihapuhetta koskeva valitus osuu väärään maaliin sikäli, että vihapuheesta syytellään jatkuvasti sitä poliittista oikeistoa, joka vastustaa haitalliseksi osoittautunutta ja koko kulttuuriamme, talouttamme ja elämäntapaamme koettelevaa maahanmuuttoa.

Filosofisesti ja psykologisesti arvioiden viha on intentionaalinen tila, joka edellyttää jonkin syyn ja kohteen. Kansanryhmän vastaiseksi kiihotukseksi sanottu vihapuhe onkin ollut yleensä *vain reaktiota ensimmäisen kiven heittäjän ilmaisemaan vihaan*, joka puolestaan on koostunut maahamme hyökänneiden laittomien muukalaisten tekemistä rikoksista ja poliittisen vihervasemmiston pyrkimyksestä täyttää maamme afrikkalaisilla ja lähi-itäläisillä turvapaikkaturisteilla suomalaisten ihmisten haitaksi.

Kun vihapuheen käsite ja vihan suunta on jätetty kokonaan määrittelemättä punavihreän median ja Demla-juristien harjoittamassa väestö- ja kulttuuripolitiikassa, näkemykset vihan uhreista ja syyllisistä ovat kääntyneet nurin. Moraalifilosofian näkökulmasta ei olekaan mitään moitittavaa siinä, että kantaväestö alkaa tuntea vastavihaa sellaista vihaa kohtaan, joka asettaa oman kansakuntamme uhkien kohteeksi. Sellaista vihapuhetta on edeltänyt usein jokin *valtapuhe*, jolla kansalaisten tahdonilmauksia ja sananvapautta on rajoitettu julkisen vallan toimesta.

Vihapuheen käsite on vaarallinen myös siksi, että siihen liittyy *tunteiden tukahduttamista*. Jos ihmiset pakotetaan kääntämään epäoikeudenmukaisen politiikan tuloksena heränneet aggressionsa sisäänpäin, tulokset ovat tuhoisampia kuin siinä tapauksessa, että ihmisten pahoinvointi ja viha puretaan ulos. Näin on siitä huolimatta, että poliittisiin ongelmiin ei ole suotavaa suhtautua affektiivisesti vaan intellektuaalisesti. Tunteet kuuluvat kuitenkin todellisuuteen ja ovat siten oikeutettuja.

Sellainen ihminen, joka *ei* suuttuisi havaitessaan maailmassa vääryyttä, kuten terrori-iskuja tai meritokraattisen oikeudenmukaisuuden rikkovaa länsimaisen suopeuden hyväksikäyttöä, olisi nähdäkseni joko apaattisen välinpitämätön tai jopa psyykkisesti sairas. Poliittisen hallinnon pyrkimykset *torjua* vihapuhetta ovat yhtä paljastavia kuin median luonnehdinnat ihmisten *ulostuloista*. Ongelmien ongelma on, että poliitikot, media ja julkinen hallinto eivät tunnusta, *mikä* kansalaisissa herättää vihaa. Vaikuttaa todellakin olevan jotakin, mitä ei saisi sanoa. Maahanmuuton arvostelijoiden ja kansallista etua puolustamaan pyrkivien EU-kriitikoiden kohtelusta ja tuomitsemisesta sen voi vaivatta päätellä.

Vihaa herättävän valtapuheen takaa puolestaan kajastaa usein jokin *valhe*. Perinteinen tilanne on, että vihapuheesta valittavat viranomaiset tai kansalaiset pitävät ”vihapuheena” filosofiaa, jota he eivät ole pystyneet *ymmärtämään* ja joka on sen vuoksi herättänyt vihaa vastaanottajissa itsessään. Väite vihapuheesta perustuu tällöin psykologiseen projektioon, jonka mukaisesti (1) vastaanottajat reagoivat itseään miellyttämättömään argumentaatioon aggressiivisesti ja (2) alkavat nähdä oman vihamielisyytensä viestien lähettäjien ominaisuutena tai heidän tarkoitusperänään. Vihervasemmistolaista populismia edustavan median ja hallinnon piirissä ajatellaan vaarallisen usein, että jos jokin asia lakkaa miellyttämästä

tai viihdyttämästä heitä itseään, on poliisin tai muiden viranomaisten hälyttäminen apuun täysin luonnollinen tapa toimia. Tätä kautta vihapuheen käsite on liudentunut tarkoittamaan melkein mitä tahansa puhetta, joka ei sovi vastaanottajan näkemyksiin tai herättää kielteisiä tunteita vastaanottajassa. On kuitenkin suuri erehdys projisoida omia kognitiivisia tai ymmärtämiseen liittyviä heikkouksiaan mielipiteiden esittäjien ominaisuuksiksi.

Julkisen vallan perustamat vihapuheen torjuntahankkeet saattavat tarkoittaa hyvää, mutta ne ovat täysin epäonnistuneita, infantiileja ja naiiveja perustuessaan oletukseen, että ihmisten mielipiteiden ja tuntemusten ilmaisuja pitää kieltää. Kyseessä on poliittisen hallinnon yritys tukahduttaa *poliitikkojen itsensä ansaitsemaa kritiikkiä* ja peitellä ihmisten kokemaa pahoinvointia kieltämällä sen *ilmaisut* mutta jättämällä *syyt* voimaan.

Keskeinen kysymys olisi, sitoutuvatko viranomaiset torjumaan sitä vihapuhetta, jota he itse kohdistavat syyttäjäviranomaisten ja tuomioistuinten voimalla perussuomalaisia totuuden puhujia vastaan. Tähän asti on viranomaisten harjoittama vihapuheen torjunta pyrkinyt kieltämään vain maahanmuuton, islamin ja siihen liittyvän terrorismin arvostelun.

16.5. Väite vihapuheesta: varmasti virheellinen

Vihapuhetta koskevan kieltelyn ja rankaisemisen esteenä on nähty käsitteen sisältymättömyys lakiin. Lakiin vihapuhetta ei ole puolestaan kirjattu, koska käsitteen sisällöstä ja alasta on lähes mahdotonta päästä yhteisymmärrykseen. ’Vihapuhetta’ on vaikea määritellä univokaalisti, eli yleispätevästi ja kaikenkattavasti, ja ekvivokaalisti, eli toisten käsitteiden avulla, sillä nämä olisi jälleen määriteltävä ja niin edelleen loppumattomiin.

Mediassa vihapuheen käsitteen sisältymättömyyttä lakiin ei ole yleensä suostuttu käyttämään argumenttina vapaan sanankäytön puolustamiseksi, vaan sitä on erehdytty pitämään pelkkänä puutteena, joka pitää mahdollisimman nopeasti korjata kriminalisoimalla ja sanktioimalla vihapuhe rikoslaissa. Legaliteettiperiaate (*nulla poena sine lege;* ’ei rangaistusta ilman lakia’) nimittäin kieltää rankaisemisen ilman asianmukaista lakia. Huolestuttavan näytön median ja poliitikkojen tahtotilasta antoi Yleisradion juttu, jonka mukaan Ylen eduskuntavaalikoneessa 2019 enemmistö (kaikkien muiden puolueiden paitsi Perussuomalaisten) ehdokkaista haluaisi kirjata vihapuheen rikoslakiin.[735]

Vaikka vihapuheen käsite ei sisällykään lakiin, sitä ovat medialle antamissaan lausunnoissa käyttäneet laveasti muiden muassa valtakunnansyyttäjä Matti Nissinen ja apulaisvaltakunnansyyttäjä Raija Toiviainen vetäessään käräjille Teuvo Hakkaraisen, Sebastian Tynkkysen ja Terhi Kiemungin tapaisia perussuomalaisia poliitikkoja. Yleisradion verkkosivut kirjoitti Hakkaraiselle osoitetusta syytteestä jutussa ”Kansanedustaja Teuvo Hakkarainen saa syytteen – epäillään *vihapuheen* levittämisestä”, jossa todettiin kirkkain silmin, että ”[a]pulaisvaltakunnansyyttäjän mukaan sananvapauteen ei kuulu oikeus *vihapuheeseen*”.[736] Uusi Suomi puolestaan kirjoitti Sebastian Tynkkyselle ”uskonrauhan rikkomisesta” ja ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta” luetusta syytteestä jutussa ”Perussuo-

[735] Yleisradion Internet-uutiset toimittaja Antti Parvialan kirjoittamassa jutussa ”Nyt ’maalitetaan’ tuomareita ja syyttäjiä – Vaaliehdokkaat haluavat vihapuheen rikoslakiin, mutta kaikille linjan kiristäminen ei sovi” 2.4.2019. Oikeusjärjestelmän *idea* puolestaan on se, että se varmistaa viimeksi mainittujen oikeudet.

[736] Raija Toiviainen toimittaja Sanna Savelan Yleisradion Internet-sivuilla 1.11.2016 julkaistun jutun mukaan. Kursivointi J. H.

malaisten Nuorten Sebastian Tynkkyselle syyte – ’*Vihapuhe*, joka kohdistuu kaikkiin muslimeihin’”. Kirjoituksessa referoitiin Raija Toiviaisen antamaa valtakunnansyyttäjänviraston tiedotetta seuraavasti:

> Syytteet koskevat Tynkkysen Facebook-sivullaan julkaisemia islaminuskoisia ihmisiä ja islamin uskontoa koskevia kirjoituksia. Tynkkysen epäillään niissä eri tavoin uhanneen, panetelleen ja solvanneen islaminuskoa tunnustavaa ihmisryhmää heidän uskontonsa perusteella sekä loukkaamistarkoituksessa herjanneen ja häpäisseen muslimien pyhinä pitämiä asioita, valtakunnansyyttäjänviraston tiedotteessa sanotaan. […]
>
> Apulaisvaltakunnansyyttäjän mukaan julkiseen keskusteluun osallistuvan poliitikonkaan sananvapauteen kuulu oikeutta *vihapuheeseen*, joka kohdistuu kaikkiin muslimeihin ja joka on omiaan ”herättämään halveksuntaa ja jopa uskonnolliseen suvaitsemattomuuteen perustuvaa vihaa islaminuskoista ihmisryhmää kohtaan.”[737]

Tämän mukaan islamin tai muslimien kritisoiminen ei kuuluisi perustuslaillisen sananvapauden eikä uskonnonvapauden piiriin, vaikka uskonnonvapauden keskeinen vapausoikeus koostuu nimenomaan oikeudesta olla kuulumatta uskonnollisiin yhdyskuntiin sekä esittää vapaasti arvionsa niistä, niiden toiminnasta ja edustajista, jotka ovat yleensä kovia ideologisen vallan käyttäjiä. Valtakunnansyyttäjien Coltti paukkui samana syksynä vielä kolmannen kerran Terhi Kiemungin saatua syytteen – ja Hakkaraisen sekä Tynkkysen tavoin myös tuomion käräjäoikeudessa.[738]

Raija Toiviainen oli väläyttänyt lain kehyksen ylittävää virkaintoisuuttaan jo MTV3:n jutussa ”Kova poliittinen retoriikka huolestuttaa: ’Jos halveksuva puhetyyli yleistyy, se muuttuu nopeasti vihapuheeksi’”[739] ja Savon Sanomien jutussa ”Toiviainen: Vihapuheeseen ei pidä turtua”.[740] Syyttäjä näkee kuitenkin asian nurin, sillä halveksuva puhetyylihän on yleistynyt jo, ja sitä esiintyy *aina kun Perussuomalaisia mustamaalataan* aitoa vihapuhetta edustavilla kannanotoilla.

Varmaa on, että ’vihapuheeseen’ vetoaminen ei voi kelvata syyttämisen perusteeksi, sillä sitä ei löydy laista, ja siksi syyttäjäviranomaisten olisi pitänyt jäävätä itsensä asian-

---

[737] Uusi Suomi 11.11.2016. Kursivointi J. H.

[738] Aiheesta raportoi Yleisradion Internet-uutiset 1.12.2016 toimittaja Jouni Tannisen kirjoittamassa jutussa ”Terhi Kiemunki sai tuomion kiihottamisesta kansanryhmää vastaan”. Oikeudessa oli puitu Kiemungin Uuden Suomen Puheenvuoro-palveluun kirjoittamaa blogitekstiä.

[739] Raija Toivianen MTV3:n Internet-sivuilla 20.7.2016 julkaistussa jutussa, jota oli höystetty politiikan tutkija Erkka Railon näkemyksellä, että Perussuomalaiset muka ”pelaavat kaksilla korteilla” puoluejohdon vältellessä aiheen kommentointia mutta antaessa kansanedustajien ja muiden poliitikkojen ”tuoda puolueen kantaa esille”.

Asioista parhaiten tietävänä esiintyvä Toiviainen puolestaan katsoi tehtäväkseen rajoittaa ihmisten poliittisia näkemyksiä: ”Yleisestihän ollaan sitä mieltä, että kukaan ei kannata vihapuhetta tai halua sitä. Tällaista saattaa sitten kuitenkin ihmisten retoriikassa ja puheissa olla. Jonkinlaista kurinpalautusta myös puolueissa on syytä tehdä, jos keskustelu luisuu ei-hyväksyttäväksi”, hän julisti. Myöskään tuomiomielen vastainen laaja kansalaismielipide ei riitä pidättelemään Toiviaista. ”Olisi huolestuttavaa, jos poliisi ei tutkisi, syyttäjä ei syyttäisi ja tuomioistuimet jättäisivät tuomitsematta rikokset niiden yleisyyden vuoksi”, hän sanoi välittämättä lainkaan siitä, että sen enempää vihapuhe, uskontokritiikki kuin maahanmuuton vastustaminenkaan eivät ole mitään rikoksia. Olen teoksessani *Kuinka Suomi korjataan? Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu* (2019) perustellut laajasti, miksi uskonrauhan rikkomista koskeva rikoslain kohta olisi poistettava ideologisena (s. 135–141) ja ’kansanryhmää vastaan kiihottamista’ koskeva tunnusmerkistö määriteltävä nykyistä tarkemmin (s. 127–128).

[740] Savon Sanomat 20.7.2016.

tuntemattomina. Heidän olisi pitänyt jäävätä itsensä myös islamia tuntemattomina, sillä islamissa ei tunnusteta erikseen ääri-islamia ja muuta islamia, vaan islaminuskon keskeisiä opinkappaleita on, että islam muodostaa yhtenäisen ja jakamattoman kokonaisuuden.

Kuitenkin ”Kiemungilta kysyttiin oikeusprosessin aikana, miksi hän ei erotellut tekstissään ääri-islamia”,[741] ja Tynkkystä syytettiin ”vihapuheesta, joka kohdistuu kaikkiin muslimeihin”.[742] Molemmat kirjoittajat tekivät itse asiassa islamin mukaisesti nähdessään islamin kokonaisuutena, jossa niin sanotun ääri-islamismin nousu ja terroriteot kasvattavat myös maltillisena nähdyn muslimiyhdyskunnan poliittista vaikutusvaltaa länsimaissa. Siksi kyseessä olivat yhteiskunnallisen ymmärryksen kannalta tärkeät tulkinnat eivätkä mitkään mielivaltaiset ”yleistykset”.

Kuten jo luvussa 8 perustelin, syyttäjäviranomaisten tavoin myös eduskunnan perustuslakivaliokunnan käyttämät valtiosääntöoikeusjuristit ovat roikkuneet ihmisoikeuksissa kuin koulupojat opettajattaren rintaliiveissä. Selkokielellä sanottuna tämä merkitsee, että Juha Lavapurolle, Tuomas Ojaselle, Martin Scheininille ja Veli-Pekka Viljaselle ihmisoikeudet, perusoikeudet, Suomen perustuslaki ja etenkin sen sananvapauspykälä ovat joko loukkaamattomia tai yli käveltävissä aina sen mukaan, kuinka tulkinta ajaa vihervasemmiston omaa asiaa. He joko ovat vedonneet perustuslakeihin ehdottomasti tai sitten perustuslain kirjain ei ole merkinnyt heille mitään – aina sen mukaan, ovatko he voineet olettaa lainluentansa edistävän poliittisen vihervasemmiston päämääriä. Näin he ovat antaneet mallin myös syyttäjille. He ovat esimerkiksi alleviivanneet sananvapauden tärkeyttä ja ennakkosensuurin kiellon ehdottomuutta silloin, kun on ollut kyse vasemmistolaisten oikeudesta räksyttää. Mutta he ovat halunneet korventaa sananvapauden pois aina kun on ollut kyse perussuomalaisten oikeudesta sanoa vastalauseensa maahanmuutosta, ja tämän nuo juristit ovat kehdanneet tehdä ”ihmisoikeuksiin” tai ”perusoikeuksiin” vedoten.

Filosofian, viestinnän ja yhteiskunnallisen totuuden tavoittelun kannalta keskeinen kysymys on, mitäpä se millekään tuomioistuimelle kuuluu, mitä yksityishenkilöt sanovat keskinäisessä viestinnässään toisilleen. Tämä liittyy jo edellä viittaamaani periaatteeseen, että sananvapauden olemus on hierarkkinen eikä vertikaalinen. Se on laadittu ”hallintoalamaisten” eli kansalaisten suojaksi julkista valtaa vastaan, eikä oikeuslaitosta ole niin muodoin tarkoitettu sellaiseksi kilveksi, jonka takaa kansalaiset voisivat kivittää toisiaan erilaisiin loukkaantumisiinsa vedoten.

Tämän periaatteen rikkominen nykyaikana paljastaa, että sananvapauden rikoslaillisessa rajoittamisessa on kyse lähinnä yhdestä asiasta: poliittisen pakkovallan käytöstä. Ja tätä valtaa länsimaiden oikeuslaitokset ovat alkaneet häikäilemättämästi käyttää vierasperäisten ja Euroopan maihin useinkin laittomasti saapuneiden muukalaisten puolesta sekä omia kansalaisiaan vastaan – vastustaen näin omia kansalaisiaan, joilta oikeuslaitoksen, viranomaisvallan ja koko julkisen vallan legitimaation pitäisi olla lähtöisin mutta jota ei tätä nykyä enää ole, sillä EU pyrkii määräämään jopa sen, mitä Suomessa saa ajatella ja sanoa.

Kuten jo edellä viittasin, tämä ei olisi käynyt päinsä ilman julkisten virkojen ja professuurien täyttöä sosialistisesti tai kommunistisesti asennoituvilla ”edistyksellisillä” virkamiehillä ja -naisilla, jotka ovat soluttaneet hallintokäytäntöön puhtaasti vasemmistototalitaristisia periaatteita. Vihervasemmiston agendaa ovat ajaneet esimerkiksi sisäministeriön kansliapäällikkönä Ritva Viljasen (sd.) tapaiset sosialistit ja vähemmistövaltuutettuna,

---

741 Ks. edellä mainittua Yleisradion Internet-sivuilla 1.12.2016 julkaistua juttua.

742 Ks. edellä mainittua Uuden Suomen Internet-sivuilla 11.11.2016 julkaistua juttua.

Demlan entisenä puheenjohtajana sekä oikeusministeriön ”demokratiajohtajana” tunnettu pakolaisaktivisti Johanna Suurpää, jonka nykyinen tehtävänimikekin on orwellilainen oksymoron.

Ei ole liioiteltua sanoa, että vihervasemmisto on ottamassa haltuunsa valtamedian ja yliopistolaitoksen lisäksi myös oikeuslaitoksen, poliisin ja armeijan, jotta niillä olisi hallussaan ideologisten voimavarojen lisäksi myös pakkotoimet, aseet ja pippurisumuttimet, joilla kansalaisia voidaan hallita konkreettisesti, jos (ja todennäköisesti kun) eurooppalaisten ihmisten kansannousut EU:n harjoittamaa pakottamispolitiikkaa ja sisäisiin asioihin puuttumista vastaan alkavat. EU:ssa ei ole ymmärretty, että kantaväestöjä ja kansakuntia ei koskaan voida pakottaa yhtään mihinkään, vaan ne tekevät kaiken joko vapaaehtoisesti tai eivät ollenkaan. ”Vihapuhetta” koskevan kiistelyn takana on siis tuota pientä meemiä suuremmasta ongelmasta, joka koskee koko poliittista järjestelmäämme ja sen korruptoituneisuutta.

Ongelma ratkesi pieneltä osin valtakunnansyyttäjä Matti Nissisen jouduttua eroamaan virastaan hänen tultuaan tuomituksi virkavelvollisuuden rikkomisesta korkeimmassa oikeudessa.[743] Vaikka tuomiossa todettu esteellisyys ja syyttäjän virkatoiminta eivät suoraan liitykään toisiinsa, nämä ilmiöt antavat näyttöä korkeiden viranomaisten nauttiman kansalaisluottamuksen murenemisesta. Tässä valossa Yleisradion julkaisema juttu ”Valtakunnansyyttäjä haluaa jatkossa jopa vankeutta vihapuheesta”[744] vaikuttaa kaksinaismoralistiselta. Henkilövaihdokset eivät ole kuitenkaan tuoneet muutoksia valtakunnansyyttäjänviraston linjaan, joka on ollut drakoninen Mika Illmanin valtionsyyttäjäajoista asti. Käytäntöä määrittelee edelleen Illmanin vuonna 2005 julkaistu väitöskirja *Hets mot folkgrupp*, josta voi opiskella, mitä ”kansanryhmää vastaan kiihottaminen” on juridisesti, mikäli ei löydä sitä mistään todellisesti.

Illmanin teoksen pahin vinksahdus piilee siinä, että sen valossa kansanryhmän *kuvaamista* negatiivisesti on alettu pitää ”kansanryhmää vastaan kiihottamisena”. Tätä kautta esimerkiksi vertaaminen eläimiin on alkanut tuottaa tuomioita, mistä puolestaan seuraa, että paaliin pitäisi panna George Orwellin *Eläinten vallankumouskin;* siinä kun käytetään laajasti eläinvertauskuvia. ”Vihapuheesta” voisi tämän mukaan syyttää myös Mauno Koivistoa, joka vertasi toimittajia sopuleihin. Logiikan vastaista Illmannin käsityksissä on, että kielteistä tai pilkallista kuvaamista pidetään laissa tarkoitettuna yllyttämisenä, vaikka *tekoon kehottava akti* eli *käskylause* puuttuisi ja vaikka puuttuisivat myös *seuraukset* ja *uhrit*. Tämän ei pitäisi läpäistä minkään järjellisen arvioinnin seulaa, ja kyseinen väitöskirja kertookin enemmän tekijänsä subjektiivisista mielipiteistä kuin mistään tieteellisesti perustellusta ajattelusta tai asiantuntemuksesta.

On filosofisesti ja psykologisesti katsoen mahdotonta edellyttää, että ihmiset eivät voisi sanoa toisistaan kielteisiä asioita, mikäli katsovat sen tarpeelliseksi. Kritiikin osoittamista ja saamista voidaan pitää myös ansaittuna, ja arvostelun kohteet voisivat kiittää ja oppia siitä. Sen sijaan toisia ihmisiä tai ihmisryhmiä koskevien mielipiteiden esityskielto johtaisi ihmisillä olevien todellisten ajatusten salaamiseen. On kuitenkin vaikea olettaa, että jotkin

---

[743] Yleisradion Internet-uutiset jutuissa ”KKO:sta historiallinen päätös: Valtakunnansyyttäjälle sakkotuomio virkarikoksesta” 20.12.2017 ja ”Hallitus antoi potkut valtakunnansyyttäjä Matti Nissiselle” 25.1.2018. Nissistä pidettiin esteellisenä Valtakunnansyyttäjänviraston koulutushankintojen käsittelyyn ja päätöksentekoon hänen ostettuaan koulutusta yritykseltä, jonka perustaja ja osakas hänen veljensä on. Tapaus ei olisi kommentoimisen arvoinen sinänsä, mutta se paljastaa, kuinka korruptoitunutta poliittinen eliitti voi olla.

[744] Yleisradion Internet-uutiset toimittaja Ami Assulinin jutussa 25.1.2017.

näkemykset olisivat tukahdutettuina vähemmän vaarallisia kuin julki lausuttuina. Juuri sellainen ajattelutapa osoittaa, että nyky-EU:n oikeuspolitiikassa yhdistyvät keskiaika ja sosialismi hedelmällisellä tavalla: toisesta se on omaksunut kerettiläistuomiot ja toisesta suiden kapuloinnin. Omasta mielestäni on vain hyväksi tietää, millaisia näkemyksiä yhteiskunnassa esiintyy ja millaisia poliitikkoja on markkinoilla vapaissa vaaleissa.

Syyttäjäviranomaisten lisäksi vihapuheen käsitettä ovat käyttäneet löysästi muiden muassa Helsingin yliopiston rikosoikeuden professori Kimmo Nuotio[745] ja Joensuun yliopiston rikosoikeuden professori Matti Tolvanen, joka julisti Karjalainen-lehden jutussa, että ”[v]ihata saa ja vihaisesti puhuakin, mutta jo vihapuheen kohdalla astutaan harmaalle alueelle kohti rikosta.”[746] Ihmisten ajatukset ja tuntemukset voivat muuttua hänen mielestään rikoksiksi, kun ”vihaisesta puheesta” tulee kuin taikaiskusta juristien itsensä määrittelemää ”vihapuhetta”. Myöskään viha*rikoksia* ei tunnusteta lainsäädännössä omaksi lajikseen,[747] vaikkakin syrjintään perustuvia *rasistisia vaikuttimia* voidaan pitää rangaistuksen koventamisperusteina.[748]

Oikeusfilosofisesti katsoen vihaa edustavia *tunteita* ei voitaisi pitää rangaistuksen koventamisperusteina, mutta kylläkin lieventämisperusteina. Ajateltakoonpa esimerkiksi pettämistä sukupuolisessa kanssakäymisessä tai ”aviorikosta” (jota ei nykyisen lainsäädännön mukaan tosin enää pidetä rikoksena teon moraalisesta paheksuttavuudesta huolimatta). Mikäli petetyksi tuleminen johtaa vihaan ja sitä kautta esimerkiksi mustasukkaisuusmurhaan, pitäisi vihaisuus tulkita rangaistusta *lieventäväksi* tekijäksi suuttumuksen yleisen ymmärrettävyyden vuoksi. Uskon, että tähän käsitykseen tuomioistuinten lautamiehetkin voisivat yhtyä. Rangaistuksen lieventämisperusteina on nykyiseenkin rikoslakiin kirjattu joukko erilaisia tunteita, jotka ovat voineet vaikuttaa syytteenalaiseen tekoon ja jotka johtuvat väitetyn uhrin omasta käyttäytymisestä. Myös vihapuhetta on voinut aiheuttaa ”huomattava painostus, uhka tai muu sen kaltainen seikka, […] poikkeuksellinen ja äkkiarvaamaton houkutus, asianomistajan poikkeuksellisen suuri myötävaikutus tai muu

[745] Kimmo Nuotio on perännyt ”rasismin” sisällyttämistä rikoslakiin ja vaatinut ankarampia tuomioita ”rasistisista rikoksista” muun muassa Vihreän Langan jutussa ”Rasistit halutaan tuomiolle – auttaako tämä?” 18.8.2016. ”Oikeudellisessa ajattelussa” ”rasistiset rikokset” myönnetään omaksi kategoriakseen Euroopan unionin lainsäädännön pohjalta, mutta Suomen rikoslakiin rasismin käsite ei edelleenkään kuulu.

[746] Matti Tolvanen toimittaja Hannu Kauhasen Karjalainen-lehteen kirjoittamassa jutussa ”Matti Tolvanen: Vihapuhe ei nauti sananvapauden suojaa” 1.12.2018.

[747] Karjalainen-lehden edellä mainitussa jutussa annettiin virheellinen kuva, jonka mukaan ”viharikokset” muodostaisivat Suomen lainsäädännössä oman kategoriansa. Lehti totesi, että ”[v]iharikoksia ovat kiihottaminen kansanryhmää vastaan, julkinen kehottaminen rikokseen, uskonrauhan rikkominen, yksityiselämää loukkaava tiedon levittäminen, kunnianloukkaus sekä vapauteen ja henkilökohtaiseen turvallisuuteen kohdistuva rikos.” Tosiasiassa viharikokset eivät muodosta omaa rikollisuudenlajiaan, toisin kuin niitä kapeammin määritellyt rasistiset rikokset, vaikka poliittinen vasemmisto onkin tehnyt töitä laajentaakseen ideologisten rikosten alaa. Esimerkiksi sisäministeriön kansliapäällikkö Ritva Viljanen totesi ministeriön tiedotteessa ”Vihapuherikollisuus leviää ja laajenee verkossa” 17.5.2009, että ”[o]nkin aika miettiä, olisiko myös Suomen lainsäädännössä tunnistettava viharikollisuus omana lajinaan” <https://intermin.fi/>. Demariviranomaisen kannanotossa on toisaalta totuuden jyvä sikäli, että rasistisilta rikoksilta ei pidä sulkea silmiään. Yleisradion Internet-uutiset raportoivat jutussa ”Poliisi: Rasistinen viha syynä murhaan ensimmäistä kertaa koskaan” 2.11.2015, että 16-vuotiaan puukottaessa hengiltä 60-vuotiaan uhrinsa *kuului tekijä etniseen vähemmistöön* ja *uhri kantaväestöön*. Vaasassa sattunut teko tapahtui ennen Kajaanin Otanmäen henkirikosta, jossa *tekijät olivat niin ikään ulkomaalaisperäisiä*, mutta johon *ei oikeuden mukaan liittynyt rasistista motiivia* kuolemaan johtaneen pahoinpitelyn pitkäkestoisuudesta ja kiduttavuudesta huolimatta. Kaleva 26.10.2017 ”Turvapaikanhakijan lähes 11 vuoden tuomio taposta Kajaanin Otanmäessä pysyi hovioikeudessa”. – Ehkä rasismi ja etnisestä erilaisuudesta johtuvat rikosmotiivit pitäisikin ottaa paremmin huomioon.

[748] Rikoslain (8.5.2015/564) 6 luku, 5 §, 4 kohta.

vastaava seikka, joka on ollut omiaan heikentämään tekijän kykyä noudattaa lakia.”[749] Nämä pitäisi ottaa lieventävinä näkökohtina huomioon oikeuskäytännössä myös arvioitaessa ”vihapuheeksi” sanottua ”kansanryhmää vastaan kiihottamista” ja ”uskonrauhan rikkomista” ainakin siihen asti, kunnes molemmat perimmältään ideologiset lainkohdat saadaan poistetuiksi rikoslaista.

Vihapuhetta koskevaa juridista argumentaatiota vaivaa myös lainkäytössä yleistynyt virheellinen näkemys, jonka mukaisesti tekojen oikeutusta on alettu tarkastella niiden väitettyjen uhrien näkökulmasta. Tällöin ajaudutaan ajattelemaan esimerkiksi, että vastaanottajan loukkaantuminen riittää tekemään sanallisesta ilmaisusta laittoman. Ajatuskulku on samanlainen kuin seksuaalisuutta kriminalisoitaessa, jos esimerkiksi raiskauksen uhrin asennetta pidetään yksinään riittävänä määrittämään tekijän teon oikeutus. Länsimaisessa oikeusfilosofiassa tekojen oikeutusta pitäisi kuitenkin tarkastella tekijän näkökulmasta, sillä se on käytännössä ainoa keino saada esiin tekijän intentiot, eli aikomukset ja tarkoitukset. Niillä puolestaan on ratkaiseva merkitys arvioitaessa tekojen moraalista oikeutusta ja juridista hyväksyttävyyttä. Näin ollen myös sanankäyttöä arvioitaessa pitäisi aina osoittaa, missä *tarkoituksessa ajatus on esitetty* eikä päästää *vastaanottajia päättämään siitä, mitä se merkitsee,* kuten käräjätupien himmeässä ajattelussa.

Vihapuheen käsite on myös historiallisesti katsoen epäonnistunut. Koillis-Yhdysvaltojen koripalloyliopistojen liigasta lähtöisin oleva vihapuheen käsite ei alkuunkaan sovi meidän oloihimme Pohjolaan, koska sillä on Amerikan omaan rotupoliittiseen historiaan liittyvä moralistinen ja valkoisen miehen pahuutta alleviivaava asema, jolla ei ole vastaavaa relevanssia Suomessa. Rotukonflikteista toistaiseksi vain vähän kärsimään joutuneessa Suomessa ’vihapuheella’ on viitattu etupäässä manan majoille menneiden poliittisten aatteiden tai embleemien puolustamiseen. Vihapuheella on tällöin tarkoitettu suoranaista rasismia lievempää, loukkaavaksi, halventavaksi tai kiusalliseksi koettua kielenkäyttöä sekä symbolisia tekoja, kuten natsitervehdyksiä tai sirppien ja vasaroiden maalaamista seiniin. Lievimmässä mielessä sillä on voitu tarkoittaa myös vaikenemista tietyistä historian tosiasioista tai niitä koskevien kiertoilmaisujen käyttöä, esimerkiksi Saksan ja Neuvostoliiton ylläpitämien keskitysleirien vähättelemistä.

Vihapuheen sensuroimisen merkityksestä ollaan kuitenkin hyvin erimielisiä myös käsitteen synnyinseuduilla, Yhdysvalloissa. Vihapuheen kieltäminen olisi vastoin perustuslain ensimmäistä lisäystä, jossa kongressia kielletään säätämästä lakia, joka kieltää muun muassa sanan ja kokoontumisvapauden rajoittamisen. ”Vihapuheen” kieltäminen olisi myös vastoin sensuuria vaatineiden liberaalien omia yleispoliittisia päämääriä.

Jos esimerkiksi keskitysleirien julkinen kieltäminen kriminalisoitaisiin, voisivat holokaustin kiistäjät väittää, että heidän ”totuutensa” on niin arvokas tai suuri uhka joillekin, että se täytyy kieltää. Konsekventuaalisen ja pragmaattisen seurausharkinnan näkökulmasta valhetta ei näin ollen voitaisi vastustaa kriminalisoimalla sen esittäminen. Itse asiassa sitä voitaisiin tehokkaimmin arvostella *vaatimalla* sen julkilausumista, jolloin sitä voitaisiin tarkastella kriittisesti popperilaisen kumoamisajatuksen mukaisesti. Näin voitaisiin tavoitella myös ontologisia totuuksia erotuksena pragmaattisesta harkinnasta, joka määrittää totuudeksi sellaisen, mikä ”toimii käytännössä”.

Vihapuhetta koskevan allergisuuden takana asuu arvioni mukaan viranomaisvaltaa kalvava islamilaisen terrorin pelko, mikä puolestaan johtuu islamisaation ajatumisesta

[749] Rikoslain (8.5.2015/564) 6 luku, 6 §, kohdat 1 ja 2.

liian pitkälle. Ongelma ei ole pelkästään vihapuheen käsitteen määrittelemättömyys tai ”laillisuus” vaan viranomaisten pyrkimys estää kansalaisia artikuloimasta sitä koskevaa kritiikkiä.[750]

Vihapuhetta koskeva torjunta on myös pitkälti samanlaista kuin eräseen journalismin alalajiin, nimittäin pornografiaan, kohdistettu sensurointi. On valheellista kieltää julkaisutoimintaa, joka perustuu ihmisten luonnollisiin vietteihin ja tarpeisiin, joita ovat niin seksuaalisuus kuin itsesuojeluvaistokin. Ei olekaan ihme, että ihmiset parkaisevat joka kerta, kun heidän suitaan kapuloidaan, ja koetaan ”some-pöyristymisiä”, vallitsee ”some-raivo” tai syntyy ”mikroskandaaleja”. Ne ovat merkkejä mikrotason ja makrotason sekoittumisesta mediassa, jossa mikrotason kasvokkaiseen vuorovaikutukseen perustuvilla alustoilla – kuten Facebookissa, Twitterissä ja monissa muissa laareissa – käydään makrotason poliittisia kiistoja. Niiden juurisyy on epäoikeudenmukaiseksi koettu maahanmuuttopolitiikka, joka on repinyt kansallisen konsensuksen halki, heikentänyt yhteiskunnallista tehokkuutta ja vähentänyt sosiaalista luottamuspääomaa.

Viranomaisten uuvutustaistelu kansalaisten sananvapautta vastaan kuitenkin jatkuu entisten sisäministeri Kai Mykkäsen (kok.), oikeusministeri Antti Häkkäsen (kok.) ja opetusministeri Sanni Grahn-Laasosen (kok.) asetettua vuoden 2018 lopulla ”arvovaltaisen” työryhmän ”rasismin” ja ”vihapuheen” lisäämiseksi rikoslakiin.[751] Projektiin liittyen Yleisradion haastattelema poliisiammattikorkeakoulun tutkija Jenita Rauta valitteli kevään 2019 vaalien aikoihin, että

> ”[…] vihapuheen kirjoittajat ovat oppineet menemään lain rajalla. He sanovat asian niin, että ei mennä rangaistusrajan yli. Puhe ei ole välttämättä raaempaa, vaan käytetään kiertoilmaisuja vaikka tarkoitus on sama.” Hänen mielestään ”[j]oskus kyse voi olla esimerkiksi vain uhkaavaksi tarkoitetusta läsnäolosta tai kuvaamisesta.”[752]

Asian voi sanoa niin päin, että viranomaiset ovat itse oppineet kulkemaan lain rajoilla lavastaakseen yhteiskuntakritiikin ”maalittamiseksi”, jonka he nyt haluavat kriminalisoida. Kun nykyiset lait ”kiihottamisesta kansanryhmää vastaan”, ”uskonrauhan rikkomisesta”, ”kunnianloukkauksesta” ja ”rikokseen yllyttämisestä” eivät ole onnistuneet hiljentämään maahanmuuttokriitikoita, viranomaiset ovat alkaneet metsästää maahanmuuton arvostelijoita tiheällä verkolla. Työryhmän raportin valmistuessa toukokuussa 2019 siinä vaadittiin, että virkamiehet, toimittajat ja poliitikot rinnastettaisiin syrjityksi väitettyihin vähemmistöihin. Tavoitteena on kieltää eliitin ja sen suojelemien väestöryhmien kriittinen kommentointi myös silloin, kun arvostelemiseen ei liity rasistista herjaamista tai esimerkiksi yllyttämistä rikosten suorittamiseen. Tulevaisuudessa esimerkiksi valehtelevien lehtimiesten

[750] Käsittelin ”vihapuheesta” syyttämisen ja tuomitsemisen ongelmallisuutta blogikirjoituksissani ”Sensuurin viikate niittää taas” 1.11.2016, ”Syyttäjät makutuomareina” 11.11.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*), ”Oikeus ja strutsinmuna” 12.1.2017, ”Kun viha ei jää vain puheeksi” 2.2.2017 (teoksessani *Vastahankaan*) sekä ”Kansanataiteilijan tuomitseminen on kansanryhmän vastaista” 4.7.2018 (teoksessani *Ankara totuus*), jolloin arvostelin myös ”vara-Irwininä” tunnetun Jussi Järvenpään tuomitsemista ronskeista mutta huumoristisella suhteellisuudentajulla varustetuista lauluistaan. Kun totuuden torvina toimivien trubaduurienkin suita aletaan laastaroida umpeen, on ylitetty kaiken kohtuuden rajat.

[751] Sisäministeriön tiedote 138/2018 ”Laaja-alainen työryhmä pohtimaan vihapuheen ja nettikiusaamisen vastaisia toimia” 27.11.2018.

[752] Jenita Rauta Yleisradion Internet-uutisten jutussa ”Nyt ’maalitetaan’ tuomareita ja syyttäjiä – Vaaliehdokkaat haluavat vihapuheen rikoslakiin, mutta kaikille linjan kiristäminen ei sovi” 2.4.2019.

kutsuminen ”kansanpettureiksi” voisi olla ”vihapuherikos”, vaikka kritiikin kohdetta ei uhkailtaisikaan väkivallalla eikä hänestä esitettäisi perättömiä väitteitä.

Mielensä pahoittaminen ja loukkaantuminen on hullunkurista myös siksi, että jokaisen ihmisen voisi olettaa pitävän myös omaa loukkaantumistaan ilahduttavana elonmerkkinä ja osoituksena omasta olemassaolostaan, toisin sanoen siitä, että hänellä itsellään on tunteita. Jokainen parisuhteessakin oleva tai ollut varmasti ymmärtää, että toisen ihmisen itsessä aikaansaamat loukkaantumiset todistavat ennen kaikkea toisen ihmisen merkityksestä itselle tai itsen merkityksestä toiselle – siis rakkaudesta! Mahdollisuudesta antaa anteeksi tai etuoikeudesta oppia konflikteista voisi olla myös kiitollinen, eikä omaa loukkaantumista pitäisi automaattisesti temmata propaganda-aseeksi toisen osapuolen nujertamiseen. Ihmiset yleensäkin osoittavat henkisen pienuutensa pahoittamalla mielensä pikkuasioista ja suuruutensa antamalla anteeksi myös niille, jotka eivät ymmärrä pyytää.

Sen sijaan hallituksen tilaamassa raportissa ehdotettiin, että ”vihapuheesta” ei tulisi tehdä vain asianomistajarikosta, vaan että syyttäjä voisi aloittaa ”vihapuhujan” vainoamisen, vaikka ”vihapuheen” kohde ei itse tahtoisi viedä tapausta oikeuteen. Näin poliittinen monikulttuurieliitti vaatii syyttäjäviranomaisten väliintuloa ja pyrkii uhkaamaan rikostuomioilla kaikkia poliittista arvostelua esittäviä suomalaisia, jotka eivät ole samaa mieltä esimerkiksi maahanmuuton ihanuudesta tai Euroopan unionista. Myös ”maalittamisesta” eli arvostelun kohteen nimeämisestä tulisi määritellä hallituksen työryhmän mukaan rikos. Näin ollen vaihtoehtomedioilla ei olisi lain mukaan enää oikeutta kohdistaa kärkevää arvostelua tarkasti henkilöityihin poliittisiin vallankäyttäjiin, mutta toisinajattelijat olisivat edelleen vapaata riistaa valehtelevalle valtamedialle.

Työryhmä vaatii kannanotossaan, että uusi hallitus perustaisi ”osaamiskeskuksen” vakoilemaan ”vihapuheen tuottajia ja levittäjiä” sekä analysoimaan ilmiötä. Lisäksi raportissa vaadittiin Saksassa jo voimassa olevan lainsäädännön tapaan rajuja sanktioita niille Internet-palveluntarjoajille, jotka eivät sitoudu sensuroimaan ”vihapuheeksi” määriteltyä sisältöä alustoiltaan. Työryhmä tahtoi myös rajoittaa oikeutta anonyymiin kirjoittamiseen verkossa.

Anonyymiin esiintymiseen tai identiteettien väärentämiseen on johtanut nimenomaan se, että vihervasemmiston aktivistit eivät sallisi ihmisten esittävän näkemyksiään vapaasti. Ja sitten kun kansalaiset vetäytyvät kuoreensa, vihervasemmiston viranomaiset haluaisivat purkaa myös heidän anonymiteettinsä, kaivaa heidät esiin, estää heidän mielipiteenilmauksensa sekä rangaista heitä näkemystensä esittämisestä. Tällaisessa yhteydessä ”valheellisuus” on sitä, minkä Jean-Jacques Rousseau totesi julkaisukieltoon jouduttuaan keskeneräisessä teoksessaan *Yksinäisen kulkijan mietteitä:* ”Valehtelu ei ole mitään muuta kuin maksamista väärällä rahalla henkilölle, jolle ei ole mitään velkaa.”[753]

Hallituksen nimittämän ”arvovaltaisen työryhmän” kokoonpano oli täysin ideologinen, sillä sen puheenjohtajana toimi emeritusarkkipiispa Kari Mäkinen ja jäseninä Vihreän Langan entinen päätoimittaja ja JSN:n puheenjohtaja Elina Grundström sekä Espoon Vihreiden jäsenkirjan omistava poliittinen poliisi Pekka Hätönen.[754] Tieteellisen filosofian ja

753 Jean-Jacques Rousseau vuosina 1776–1778 kirjoittamassaan teoksessa *Yksinäisen kulkijan mietteitä* (1782 [2010], s. 64, 4. kävely) saatuaan luvan palata maanpaosta Englannista ja vaellellessaan itsetutkiskelua harjoittaen Pariisin ympäristössä, jossa hän myös kuoli.

754 Asiasta uutisoi tyytyväisenä Helsingin Sanomat toimittaja Marjo Valtavaaran kirjoittamassa jutussa ”Vihapuheesta pitäisi tulla virallisen syytteen alainen rikos, linjaa työryhmä” 17.5.2019. Työryhmän raporttia arvosteltiin kriittisesti Magneettimedian jutussa ”Hallituksen työryhmä: ’Vihapuheesta rikos, viranomai-

oikeudenmukaisuusteorian näkökulmasta heidän vaatimuksilleen sananvapauden rajoittamiseksi ei voida antaa vähäisintäkään arvoa.

16.6. Sanan vankeus

Samalla kun mediatodellisuus ja -teollisuus ovat ajautuneet totuuden haamun metsästäjiksi ja viranomaisvalta varjonyrkkeilee itsensä kanssa, ei julkisessa keskustelussa ylletä enää selvästi edes valheellisuuden tasolle. Eihän lapsiakaan sanota ”valehtelijoiksi” silloin, kun he puhuvat omiaan tai kertovat tarinoita vanhempiensa hämäämiseksi, vaan heitä ymmärretään hyväntahtoisesti satujen sepittäjinä, minkä he ovat puolestaan oppineet omilta vanhemmiltaan.

Myöskään median ei voida sanoa enää valehtelevan vaan tuottavan itseään tahattomasti parodioivaa viihdettä. Tämän tuloksena olohuoneessamme on nyt kaksi elefanttia: Suomessa on sananvapausongelma, joka johtuu reaalitodellisuudessa olevasta toisesta ongelmasta, eli maahanmuutosta. Sitä kansan suuri enemmistö ei ilmeisestikään halua, mutta poliitikot on taivuteltu suostumaan massamaahanmuuttoon Euroopan unionin painostuksesta. Sananvapauden ongelmaksi maahanmuutto-ongelma on kulminoitunut kolmessa muodossa.

1) Tiedotusvälineiden toimitukset myötäilevät maahanmuutolle suopeaa hallitusvaltaa (A) poliittisen vallan pelossa, (B) taloudellisen ehdollistamisen vuoksi ja (C) mainetekijöihin vedoten.

Ad A. Perinteinen valtavirtamedia myötäilee hallitusvaltaa, sillä se on riippuvainen poliitikkojen halukkuudesta antaa medialle lausuntoja. Tämän kääntеispuolena media on sitoutettu ideologiaan, jota sanotaan ”yhteiskuntavastuuksi”. Medialle on siis siirretty osa *yhteiskuntarauhan ylläpitämisestä*, ja siksi se selittelee asioita poliittiselle vallalle parhain päin. Erityisen kuuluisa tästä on Yleisradio, joka on ”poliittisesti hallittu” ja jossa monikulttuurisuuden (nykyisin kulttuurisen moneuden) edistäminen on kirjattu toiminta-ajatukseen.

Ad B. Kaupallinen media puolestaan on riippuvainen mainostajista, joten se pyrkii näyttäytymään ”arvoneutraalina”, mikä puolestaan johtaa poliittisten asioiden viihteellistymiseen. Se siis välttelee kertomasta maahanmuuton ongelmista rehellisesti, eli kaikessa karuudessaan. Kaupallinen valtamedia on poliitikkojen pihdeissä myös lehdistötuen kautta. Yksi syy päätoimittajien haluun sensuroida mediaa voi olla se, että he ovat periaatteessa vastuussa julkaisunsa sisällöstä ja siksi heitä saatetaan myös ripittää viranomaistahoilta. Näin voisi päätellä siitä, että tiedotusvälineiden kommenttipalstat laitettiin lukkoon monen median toimesta syyskuun ensimmäisenä päivänä 2015, ikään kuin kyseessä olisi ollut viranomaispäätös.

Ad C. Mainetekijät puolestaan ovat oletuksenvaraisia uskomuksia. Niiden pohjalta maahanmuuton kritisoimista pidetään kiellettynä. Sanankäytön pahimmat uhat eivät olekaan *virallis-formaaleja rajoituksia*, joista seuraisi julkisen sanan jupakoita tai oikeudenkäyntejä, vaan ne ovat piileviä *epäsuoria ehtoja*. Juuri niihin liittyvät mainetekijät ja *po-*

---

set rinnastettava vähemmistöihin’” 19.5.2019 ja Kansallisen Vastarinnan Internet-sivuston jutussa ”Työpaikkakiusaaja Elina Grundström ja Vihreiden PolPo nimitetty ’vihapuhelainsäädännön’ työryhmään” 3.4.2019. Valinnat osoittavat todellakin selvästi, että kyseisen ”asiantuntijaryhmän” kokoonpano oli pahasti puolueellinen vihervasemmiston hyväksi, ja tämän paljastaessaan vaihtoehtomedia oli totuudellinen.

liittinen korrektius, jonka tärkein tulos puolestaan on Rakkausministeriön alaan kuuluva ”muunneltu totuus”.

Kuten olen tässä tutkimuksessa osoittanut, vapaita toimittajia, opettajia, sosiaalityöntekijöitä ja asiakaspalvelijoita painostetaan luopumaan tai vaikenemaan maahanmuuttokriittisistä näkemyksistään työpaikan menettämisen hinnalla tai uskoteltuun ”omaan etuunsa” vedoten. Itse kieltäytyisin tekemästä mitään sellaisen työnantajan hyväksi, joka vaatii yksilöä kieltämään itsensä ja ajatuksensa, sillä tappio filosofialle jäisi tällöin pienemmäksi.

2) Tiedotusvälineet ovat vaarantaneet *oman maineensa* sensuurilla, asioiden vääristelevällä painottamisella ja tosiasioiden kertomatta jättämisellä. Juopa vallitsee myös toimitusten sisällä, jossa maahanmuuttoa vastustavat toimittajat vaiennetaan aamupalavereissa ja kahvipöydissä. Tämän tuloksena *toimitukset itsesensuroivat*.

Kaiken takana on pelko siitä, *mitä toiset sanoisivat*. Lopulta ihmiset puhuvat *doublespeakiä* vain siksi, että ovat toistensa odotusten vankeja. Kaksi maahanmuuttokriittistä toimittajaa voivat siis kirjoittaa maahanmuuttoa suosivasti vain tyydyttääkseen näkemyksiä, joita he olettavat toisillaan olevan! Tämän tuloksena *toimittajat itsesensuroivat*.

Jo Marko Hamilo ja Martti Valkonen paljastivat kirjoissaan *Punavihreä kupla* ja *Journalismin salat*, miten tiettyjä juttuaiheita vastaan aloitetaan valtava sensurointivyörytys toimituksissa, ja tiettyjä henkilöitä sekä puolueita halveksutaan avoimesti ja ylimielisesti. Sensuroijat ovat yleensä joko ”edistyksellisen” sukupolven über-tankkeja, uusvasemmistolaiseen agendaan sitoutuneita nuoria tai pääomapiireissä ja Bilderberg-seurassa marinoituja päätoimittajia,[755] jotka määrittelevät asenteiden muokkaukseen ja mielipiteiden manipulaatioon tähtäävät tarkoitusperät viestimissä.

3) Tiedotusvälineiden ”viides kolonna” ovat toimittajien ja pääkirjoitustoimittajien ohella kolumnistit ja ne asiantuntijat, joilta media tietää aina saavansa haluamansa mielipiteen. Kolumnisteiksi palkataan kirjoittajia, jotka myötäilevät maahanmuuton edistämistä, kehittämistä ja lujittamista, esimerkkinä kirjoituksestaan ”Valkoinen roskaväki” paljon kritiikkiä niittänyt Jari Tervo.[756]

Kirjoittaja- ja asiantuntijavalinnoilla luodaan kuvaa, että toimituksen ulkopuolellakin ajatellaan samoin kuin toimituksissa. Maahanmuuttokriitikot leimataan pejoratiivisesti ja stereotyyppisesti ”reppanoiksi”,[757] joita toimittajien mielestä on ilmeisesti jo valtaenemmistö suomalaisista. Ironiaa, parodiaa ja sarkasmia ei suostuta suvaitsemaan tyylikeinoina, mikäli esittäjä on maahanmuuttokriitikko ja kohde maahanmuuttaja tai maahanmuuttopolitiikka, mutta ivaa, pilkantekoa ja herjaamista ymmärretään ja harjoitetaan mielihyvin toimituksissa, jos kohteena ovat maahanmuuton arvostelijat.

Myös tieteen edustajia viedään kuin sikaa korvasta. Tekstien sensuroimisen lisäksi koko ihminen voidaan laittaa liipaisimelle ja sulkea julkaisusaartoon median ulkopuolelle. Hänet siis tyylipuhtaasti *likvidoidaan*. Ihmistä pidetään ”ei-toivottuna henkilönä”, ja usein se myös sanotaan häikäilemättömästi ylpeillen, pitäen *cordon sanitairea* oikeutettuna ja

---

755 Ylen tutkiva journalisti Hannu Sokala paljasti median kannalta harvinaisen itsekriittisessä MOT-ohjelmassa ”Maailmanherrojen salaseura” 22.1.2016, että Bilderberg-ryhmässä on Suomesta ollut edustettuna perinteisesti laaja valtamedian lähetystö, muun muassa Helsingin Sanomien toimitusjohtajat tai päätoimittajat Aatos Erkko (1994), Janne Virkkunen (1998, 2001), Olli Kivinen (2003), Mikael Pentikäinen (2005, 2011) ja Antti Blåfield (2008, 2010) sekä Yleisradion Atte Jääskeläinen (2007). Jutun mukaan Helsingin Sanomat on kirjoittanut Bilderberg-tapaamisista vain 19 kertaa vuodesta 1990.

756 Kirjailija Jari Tervo Ylen verkkosivuilla 28.9.2015.

757 Päätoimittaja Markku Huusko Uuden Suomen kirjoituksessaan ”Rasisti on reppana” 28.9.2015.

sensuroijan omaa asemaa parantavana ansiona. Menetelmä on tuttu jo tieteellisen sosialismin ajoilta yliopistoista, ei tosin oikeasta tieteestä, johon menettely ei kuulu.

Erityisesti tieteilijöiden hyväksikäytössä tulee näkyville *medioitumisilmiön* kaksisuuntaisuus. Media ei ainoastaan mielistele haastateltaviaan, kuten poliitikkoja ja tieteenharjoittajia, vaan julkisuutta säätelemällä pakottaa molemmat ryömimään edessään tomussa. Tieteilijöitä valikoidessaan media luo uraa suosikeilleen ja vaikenee eri mieltä olevista. Ilmiö on tieteilijöitä koskien vaikuttavampi kuin politiikassa, jossa käydään sentään vaalit.

Mikäli akateemisesti ansioitunut ihminen paljastaa totalitarismin nykyiset kuplat eli ”kommunismin, feminismin ja islamismin” räikeät paheet puhtaasti loogisin asein, uusvasemmistolaiset pitävät sitä suurena rikkomuksena, joka oikeuttaa heitä repimään kirjoittajan tutkimukset kappaleiksi ja tuhoamaan yliopistouran. Mutta heistä itsestään ei saisi sanoa mitään kriittistä, vaikka heidän omat esityksensä ovat voimassa saman akateemisen suopeuden turvin kuin kaikki muukin. Pää puskissa elävien viestintätutkijoiden piirissä jo sanan ”massamaahanmuutto” käyttämistä pidetään pois jynssäämistä vaativana ”ääriajatteluna”, mikä antaa selkeän kuvan realiteettitajun himmentymisestä myös yliopistoissa. Esimerkin tarjoaa Lundin yliopistossa sattunut tapaus, jossa ”antirasistinen” Expo-järjestö syytti yliopistossa järjestettyä maahanmuuttoaiheista paneelikeskustelua ”muukalaisvihamielisestä sananvalinnasta” yliopiston käytettyä sanaa ”massamaahanmuutto” tilaisuudesta tiedottaessaan.[758]

Akateemisessa ajattelussa antaudutaan usein väittämään virheellisesti, että mielipide on oikeutettu, mikäli argumentin *tarkoitus on hyvä*. Tosiasiassa minkään väitteen totuus tai perusteltavuus ei riipu tarkoituksesta, jossa se esitetään. Kun etenkin eräät vihervasemmistolaiset ovat leimanneet poliittiset kriitikkonsa vihollisikseen omassa suvaitsevaisuudessaan, ei mikään heidän esittämänsä argumentti voi olla heidän mielestään perusteltu eikä myöskään hyvä, paitsi ehkä se, jossa asetutaan kannattamaan maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta, vaikka universumi ympäriltä räjähtäisi. Mitä vastaansanomattomampi maahanmuuttokriittinen kannanotto on, sitä *huonompi* se on tietysti vastapuolen näkökulmasta. Tällaisessa tilanteessa keskustelua ei voida enää käydä, vaan haukut on syytä ottaa kiitoksina vastaan.

16.7. Miten valtamedia söi omat toimintaedellytyksensä?

Yleisöjen, lukijoiden, vastaanottajien ja myös vapaiden kirjoittajien kannalta valtamedian luoma sananvapausongelma on julkaisupoliittinen ja koskee kansalaisten ilmaisunvapautta ja oikeutta vastaanottaa viestejä. Medialla ei ole tietenkään velvollisuutta julkaista muuta kuin se tahtoo, mutta medioiden toimintaidean, eli tiedonvälityksen ja yleisönpalvelutarkoituksen, valossa tuhoaa valikoivan journalismin tai sensuurin harjoittaminen myös median omat toimintaedellytykset.

Kun kommenttipalstojen sulkemisen, blogien sensuroinnin sekä Facebookin ja Twitterin perkaamisen takana vallitsee pyrkimys hillitä kansalaisten *poliittisten mielipiteiden* esittämistä, tämän menettelyn ainoa järjellinen tavoite ja motiivi voi olla tiettyjen mielipiteiden *kieltäminen* tai *estäminen*, eli *ajatusten poistaminen todellisuudesta*. Voidaan kui-

---

[758] Asiasta kirjoitti Suomessa MV-lehti jutussa ”Lundin yliopistoa syytetään muukalaisvihamielisestä sanavalinnasta” 19.11.2015.

tenkin kysyä, katoavatko ajatusten takana olevat kansalaismielipiteet näin. Ja vastata: vaikutus on yhtä tehokas kuin hillittäessä seksuaalisia intohimoja pakollisella selibaatilla. Näin syntyy kielletyn hedelmän houkutus, eikä sensurointi toimi myöskään sensuurin harjoittajien omien päämäärien hyväksi.

Toinen hullunkurinen tendenssi meneillään olevassa sensurointipolitiikassa on seuraava: *Kun kerran toimituksissa ajatellaan, että vastaanottajien mielipiteiden ei pidä antaa näkyä, niin millä ylemmyydentunteella toimittajilla itsellään olisi oikeus odottaa, että heidän yleisönsä puolestaan kunnioittaisivat toimittajia alentumalla lukemaan juuri heidän mielipiteitään ja juttujaan?*

Ovatko toimittajat niin paljon viisaampia kuin me?

Ovatko toimittajat niin paljon älykkäämpiä kuin me?

Ovatko toimittajat niin paljon parempia ihmisiä kuin me?

Ovatko toimittajat niin paljon meidän yläpuolellamme?

Pitääkö toimittajia totella, vaikka maailma ei olekaan sellainen kuin he performoivat ja representoivat, lavastavat ja unelmoivat?

Kysymyksen voi esittää myös muodossa: Miksi ylipäänsä kenenkään toisen ihmisen pitäisi päättää siitä, mitä joku toinen saa ajatella ja sanoa? Toimittajat käyttäytyvät käsittämättömän ylimielisesti median kuluttajia kohtaan etenkin siihen nähden, että kyseessä on taantuva toimiala, joka on menettänyt pääasiallisen tulonlähteensä ja osin myös yleisönsä suurille kansainvälisille sosiaalisen median jättiyrityksille.

Miksi siis laittaa häkkiin siivetöntä lintua, joka ei enää omin avuin lentoon pääse? Siinä häkissä istuvat nyt kaksipäisen vaakunakotkan, Adler-kirjoituskoneista tunnetun logohaukan, duunarien, porvarien ja trollipapukaijojen lisäksi myös Mr. Smith.

Media on itse luonut itselleen ongelman. Median ongelma on media itse. Siitä muistuttavat katoavat lukijaluvut samalla, kun valtamedian osakekurssit polkevat ojien pohjia. Tästä ei voida syyttää vain ”digitaalista murrosta”, jonka tuloksena ihmiset peruvat Helsingin Sanomien tilauksiaan. Ongelma on toimituspoliittinen. Kun nyrkki nousee netissä valtamediaa vastaan, syynä on valtamedian harjoittama agendajournalismi, jonka vuoksi pelikaani on mennyt turbiiniin lehtien talous-, tilaus- ja markkinointipuolella. Syynä levikkien laskuun ja lukijakatoon ei ole julkaisutoimen ”digitalisoituminen”, vaan syyt löytyvät toimituksista, joissa vaalitaan lukijoita ripittävää ja opettavaa journalistiikkaa.

Tietoa ei tarvitse enää ”toimittaa”, sillä ihmiset osaavat hakeutua tiedon alkujuurille itse, ja kansalaisten ulottuville laajentunut Internet-julkaiseminen on vienyt valtamedialta ihmistajuntoja teollisesti manipuloivan mahdin. En ole tässä tutkimuksessa keksinyt selitystä siihen, miksi ihmiset ylipäänsä seuraavat valtamediaa aikana, jolloin voi valita. Yksi arvaus voi olla laiskuus katkaista vuosia jatkunut tilaussopimus. Viestintäpatoja rakentelevien toimittajien kannattaisikin muistaa, että majavien yleisin kuolinsyy on päälle kaatuva puu.

Todettakoon tämän luvun lopuksi, että suoran sensuurin kohteeksi mediassa joutuvat kahdenlaiset jutut: erittäin huonot ja erittäin hyvät. Erittäin huonot ovat tyyliltään ja sisällöltään rabulistisia ja ansaitsevatkin paikan paperikorin partaalta. Erittäin hyvät puolestaan ovat paljastavia, silmiä avaavia, analyyttisia ja todellista tietoa sisältäviä kirjoituksia. Juuri viimeksi mainitut media ja poliitikot kokevat vaarallisiksi omalle vallalleen, ja sen vuoksi niiden ainoaksi puolustautumiseksi jää hätäkatkaisimesta vetäminen. Kun mitään ei näe, mitään ei ole, kuten piispa Berkeleyn päänvaivassa. – Vai onko sittenkin?

17. Sananvapauden vaara yliopistoissa

Pohjoisamerikkalaisissa ajatuspajoissa keksittyjen ”puhesääntöjen” (*speech codes*) noudattelu ja kriittisyyden lavastaminen ”vihapuheeksi” (*hate speech*) muodostavat nyt maailmanlaajuisen ilmiön, joka luo todellisen uhan sananvapaudelle mediassa ja tieteellisten totuuksien tavoittelulle yliopistoissa. Jonathan Haidtin[759] lisäksi arvostelua ovat esittäneet psykologian professori Jordan B. Peterson[760] ja amerikkalaisen Sceptic Magazinen julkaisija, tohtori Michael Shermer, joka kirjoitti lehdessään, että poliittinen korrektius on hävittänyt sananvapauden yhdysvaltalaisilta yliopistokampuksilta. Se on luonut ilmapiirin, jossa myös harmiton ja vapauttavaksi koettu leikinlasku on johtanut hallinnollisiin toimiin ja jopa yliopistoista erottamisiin.[761]

Hänen mukaansa kotimaan kyseleminen värillisiltä nähdään automaattisesti ”mikroaggressiona”. Vaatimalla ”turvallisia tiloja” (*safe space*) naistutkijoille feministit pyrkivät uhriutumaan ja esittämään syytöksiä, joiden mukaan naisten vetäytymistä omalle saarelleen oikeuttaa oletettu uhka: feminismin arvostelu. Shermerin raportin mukaan väitteet, joiden mukaan työtehtävät pitäisi antaa yliopistoissa pätevimmille, täytyisi sensuurin vaatijoiden mielestä kieltää ”värillisiä loukkaavina”, kun taas aasialaisten kehuminen ”hyviksi matematiikassa” halutaan torjua ”stereotyyppisenä”. Sellainen, joka kehuu kolleganssa ulkonäköä – ”hei, oletpa kaunis tänään” – hirtetään hitaasti ”seksuaalisesta ahdistelusta”.

---

[759] Teoksessaan *The Righteous Mind – Why Good People are Divided by Politics and Religion* (2012) Jonathan Haidt pitää yhdysvaltalaisten jakautumista liberaaleihin ja konservatiiveihin seurauksena heidän suhtautumisestaan omiin intuitionvaraisiin vietteihinsä ja vaistoihinsa, jotka ovat luonnollisia ja jotka joko torjutaan tai hyväksytään poliittisesti. Ajatus sivuaa tässä tutkimuksessa edustamaani näkemystä, että vihervasemmiston ja kansallismielisen oikeiston jako heijastelee jakautumista yhtäältä affektiiviseen, emotionaaliseen ja idealistiseen sekä toisaalta rationaaliseen, realistiseen ja relativistiseen asennoitumiseen.

[760] Jordan P. Peterson on arvostellut ansiokkaasti sekä postmodernismia että poliittista korrektiutta. Valtamedian toimittajat tosin huomasivat hänen ajattelunsa merkityksen vasta hänen alettuaan vastustaa Kanadan hallituksen esittämää lakia, joka määräisi sakon uhalla käyttämään ihmisistä heidän itsensä haluamaa persoonapronominia. Tosiasiassa Peterson oli päätynyt miespuolisen yleisön some-tähdeksi jo aiemmalla feminismikritiikillään. Teoksessaan *12 Rules of Life – An Antidote to Chaos* (2018) hänen kohteenaan oli postmoderni vasemmisto, joka on syyllistynyt eritoten miesten aiheettomaan syyllistämiseen.

Petersonin vieraillessa Suomessa Yleisradion Internet-uutiset julkaisi hänestä 6.11.2018 toimittaja Panu Hietanevan kirjoittaman jutun ”Kuka on Jordan P. Peterson ja miksi sinunkin pitäisi tietää hänet? Vai pitäisikö?” Kirjoituksessa professoria kuvailtiin pejoratiivisesti ”vaihtoehto-oikeiston lemmikiksi”. Helsingin Sanomien toimittaja Arttu Seppänen puolestaan arvioi Petersonia pidettävän ”vaarallisena älykkönä, jota oikeisto rakastaa, koska hän ryttää feministejä” (jutussa ”Tästä herrasta ollaan huolissaan” 12.11.2018). Itse totesin blogikirjoituksessani ”Totuus ulos yliopistoista” 8.11.2018, että ”Peterson ei ole omasta mielestäni kovin rohkea eikä omaperäinen tieteenharjoittaja. Erikoisen ja kiinnostavan hänestä tekee vain se, että hän sanoo *professorin asemasta* asioita, jotka lähes kaikki järkevät ihmiset tietävät ja haluavat myös kuulla. Hän on siis poikkeus professorikunnassa, joka on poliittisen vihervasemmiston hallussa.”

[761] Michael Shermer päätoimittamansa Sceptic Magazine -lehden artikkelissa “What went wrong? Campus unrest, viewpoint diversity, and freedom of speech” 23.3.2016.

Jopa rotuajattelusta *irtisanoutumista* pidetään ”olemusajatteluna” ja sitä kautta epäsuorana persoonan merkityksen kieltämisenä.[762] Kun kohteliaisuus loukkaa ja oven avaaminen toiselle ihmiselle on ”rasistinen rikos”, on kysyttävä, voivatko sillä tavoin ajattelevat ihmiset *nauttia* enää mistään, edes huomion keskipisteenä olemisestaan, jota he ilmeisesti tavoittelevat kivuliaalla narsismillaan.

Kiristyneessä ilmapiirissä voidaan tulla sensuroineiksi myös tieteellisesti relevanttia argumentaatiota. Defensiivisyys kertoo suojiin kaivautujien omasta passiivis-aggressiivisuudesta ja siitä, etteivät heidän argumenttinsa kestä kritiikkiä. Yliopisto, jossa ei voi vapaasti keskustella, ei ole turvallinen tila, vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle.

Turvattomuuden kokemisen perussyy onkin nähdäkseni aivan muualla kuin ”ensimmäiseen maailmaan” liittyvissä mikroskooppisen pienissä tasa-arvo-ongelmissa. Turvayhteiskunnan kahlitsevuus on lähtöisin maahanmuuton tuottamasta eripurasta ja väkivallasta. Myös siinä on kyse suvaitsevaisten tuottamasta persoonallisuuspsykologisesta häiriötilasta. Toiseutta palvovien suvaitsevaisten *toimintaehto* on toiseuden *objektivointi*, ja siksi suvaitsevuus *luo* jakautuneisuutta. Esimerkiksi feministeille on välttämätöntä objektivoida naiseus, jotta he voisivat uhriutua ja uskotella olevansa moraalisesti yleviä subjekteja. Samaan tapaan monikultturisteille on välttämätöntä korostaa etnisten vähemmistöjen diskriminaatiota tavoitellakseen itselleen moraalikarismaa sekä liittyäkseen blingikoruilla ja muotivaatteilla koristeltuihin arabielviksiin tai muihin syrjinnän supertähtiin. Väitteeni on, että suvaitsevuus ja monikulttuurisuus *tuottavat* yhteiskuntaan jakolinjoja ja vastakkainasetteluja.

Suvaitsevaiset käyttävät hyväkseen ikivanhaa luokkastrategista jakautuneisuutta. Luomiinsa kuppikuntiin liityttyään he pyrkivät olemaan ennen kaikkea *suvaitsemisen kohteita*, jolloin myöskään ”suvaitseva yhteiskunta” ei ole vapaa, vaan siitä tulee vaatimuksista ja rajoituksista täyttyvä yhteiskunta, jossa monikulttuurisuus johtaa konformismiin, särmien pyöristelyyn ja monokulttuuriin.

Itseään ”liberaaleina” pitävät feministiset ja monikultturistiset tahot ovat omaksuneet uskonlahkojen toimintamuodot mediassa, yliopistoissa ja tiedepolitiikassa. Poliittisen korrektiuden tavoittelua voi selittää heidän metafyysistä alkuperää oleva ja tiedostumaton oikeauskoisuutensa: uskonnollinen fundamentalismi tai piilevä patakonservatiivisuus, ehkä jopa suoranainen suvaitsemattomuus. Näin ne, jotka väittävät takaavansa ”turvallisuutemme”, haluavat hinnaksi vapautemme.

17.1. Madot hyvän tiedon omenassa

Sananvapaus on vakavasti uhattuna yliopistomaailmassa – mutta ei sillä tavalla kuin vihervasemmisto väittää, vaan päinvastaisella. Näyttöä syntyy jatkuvasti. Ensimmäisiä oireita oli Bill Clintonin valtiovarainministerinä 1999–2001 toimineen Lawrence H. Summer-

---

[762] Esimerkiksi University of California Santa Cruz julkaisi vuonna 2014 ”ohjeet mikroaggressioiden tunnistamiseen”, jotka oli kopioitu yhdysvaltalaissyntyisen mutta aasialaistaustaisen psykologian professorin Derald Wing Suen teoksesta *Microaggressions in Everyday Life – Race, Gender and Sexual Orientation* (2010). Jopa väittämä ’*I don’t believe in race*’ nähtiin näissä ohjeissa merkkinä siitä, että lausuja ei vastusta rotuajattelua tai ”rasismia” vaan *kieltää* ihmiseltä hänen rotunsa (”denying the individual as a racial/cultural being”)! <https://academicaffairs.ucsc.edu/events/documents/Microaggressions_Examples_Arial_2014_11_12.pdf >.

sin savustaminen pois Harvardin yliopiston rehtorin virasta hänen todisteltuaan eräässä puheessaan 2005, että synnynnäiset erot sukupuolten välillä voivat selittää, miksi luonnontieteissä on enemmän miehiä kuin naisia[763] (luonnontieteet ovat viimeinen opiskeluala, joka vielä on miesenemmistöinen muun muassa Helsingin yliopistossa).

Eräs naisbiologi poistui tilaisuudesta ovet paukkuen ja veti perässään osan kollegoistaan, joiden harjoittama painostus oli lopulta syynä siihen, ettei Summers saanut ministerintoimelleen jatkoa Barack Obaman hallituksessa – ei, vaikka hänen tieteellistä argumentaatiotaan puolusti muiden muassa merkittävä kognitiopsykologi Steven Pinker todeten:

> Hyvänen aika, eikö kaiken pitäisi olla oikeutettua akateemisen keskustelun piirissä, kunhan se esitetään edes jossain määrin tiukasti. Tämä on ero yliopiston ja islamilaisen koraanikoulun välillä. Hypoteesin ottamisesta todesta on varmasti riittävästi näyttöä. [*Good grief, shouldn't everything be within the pale of legitimate academic discourse, as long as it is presented with some degree of rigor? That's the difference between a university and a madrassa. There is certainly enough evidence for the hypothesis to be taken seriously.*][764]

Brittiläinen neurotutkija Adam Perkins puolestaan oli valmistellut sananvapaudesta tärkeän esitelmän, jonka hän aikoi pitää Lontoon King's Collegessa keväällä 2018, kunnes se jouduttiin perumaan muslimien ja etnisesti erilaisten maahanmuuttajien identiteettipolitiikasta innostuneiden militanttiopiskelijoiden vaatimuksesta. Perkins viittasi esitelmänsä johdannossa somalialaissyntyisen ja islamin uskosta luopuneen naisaktivistin ja exmuslimin Ayaan Hirsi Alin sanoihin "sananvapaus on vapauden ja vapaan yhteiskunnan peruskallio."[765]

Se ei käynyt vasemmistolaisille feministeille ja intersektionaalisuuden tutkijoille, jotka kannattavat myös islamin leviämistä omassa ristiriitaisessa ajatusmaailmassaan. Mikäli ongelma piilee tiettyjen vähemmistöryhmien, kuten feminististen musliminaisten omassa väliinputoajan roolissa, sitä suuremmalla syyllä heidän pitäisi menetellä johdonmukaisesti ja astua pois sellaisten ideologioiden tai identiteettipolitiikkojen piiristä, jotka noihin ristiriitoihin johtavat, eikä vaatia itseään oppineempia perumaan puheitaan.

Myös yhdysvaltalaisen kasvatuspsykologian professorin Linda Gottfredsonin kutsu Göteborgissa pidettyyn tieteelliseen konferenssiin peruttiin hiljattain, koska "joukko tutkijoita" protestoi kutsua väittäen Gottfredsonin tutkimustulosten olevan konferenssin järjestäjien "eettisten standardien" vastaisia.[766] Jos asia oli niin, miksi vaivaisen professorin ei

---

[763] Lawrence H. Summers 14.1.2005 Harvardin yliopistossa pitämässään esitelmässä "Remarks at NBER conference on diversifying the science & engineering workforce" <http://www.president.harvard.edu/speeches/2005/nber.html>.

[764] Steven Pinker kirjoituksessaan "Psychoanalysis, Q and A", The Harvard Crimson, 19.1.2005 <https://www.thecrimson.com/>.

[765] Neurobiologian lehtorina toimivan Adam Perkinsin sensuroidusta esitelmästä on julkaistu lyhennelmä Guillette-lehdessä 13.4.2018 otsikolla "The scientific importance of free speech", ja juttuun on lisätty maininta esitelmän perumisesta "korkean riskin" vuoksi. <http://quillette.com/2018/04/13/scientific-importance-free-speech/>.

[766] Asiasta raportoi Academic Rights Watch -sivusto jutussa "Professor avinviterad från pedagogikkonferens: forskning om intelligensskillnader 'i konflikt med etisk standard'" 21.10.2018. Sivuston mukaan professori Gottfredsonille julistettu pääsykielto perustui Itä-Suomen yliopistosta tulleeseen ilmiantoon, jonka mukaan hänen mielipiteensä eivät noudattele IAEVG:n (International Association for Educational and

annettu puhua – edes puhua itseään pussiin, mikäli niin oli käydäkseen? Mikä hänen mahdollisuudessaan esittää mielipiteensä vapaasti saattoi olla ”totuutta vaarantavaa”? Ilmeisesti se, että Gottfredson oli kokeelliseen tutkimukseen perustuvissa aiemmissa tutkimusjulkaisuissaan todennut, että älykkyysosamäärä on merkittävä tekijä, kun ennustetaan ihmisten menestystä elämässä yhteiskunnan eri asemissa (”*IQ är en betydande faktor vad gäller att förutsäga framgång i livet på olika positioner i samhället*”).[767] Tämä oli vastoin Ruotsissa opetettavaa egalitaarista fiktiota (”*egalitära fiktion*”), jonka mukaan yksilöiden tai ryhmien älyllisillä eroavuuksilla ei ole merkittävää roolia yhteiskunnassa suoriutumisen kannalta.

Koska sananvapaudesta on tulossa harvinaista ylellisyyttä myös yliopistoissa, ei ole ihme, miksi BBC kertoi, että kansainvälinen yliopistotutkijoiden ryhmä on perustamassa uuden tieteellisen julkaisun, joka sallii tunteita herättäviä aihepiirejä tutkivien ihmisten julkaista tutkimusraporttinsa nimimerkillä.[768] Omasta mielestäni koko yliopistoyhteisön pitäisi olla huolissaan siitä, että kampuksilla ei voi enää keskustella eikä julkaista vapaasti, koska yliopistoja hallitseva poliittinen vihervasemmisto ja feministit leimaavat kriittisen puheen ”vihapuheeksi” ja sensuroivat osallistujia sekä heidän näkemyksiään ”yhteisönormeilla” tai ”puhenormeilla”.

Ammatikseen viisaiden matalamielisyyttä osoittaa, että myös filosofit ovat menossa tuohon hölmöyteen mukaan. BBC:n jutussa Oxfordin yliopiston moraalifilosofian professori Jeff McMahan väitti, että anonyymin julkaisemisen ”tarve on akuutti” ja että ”pelko tulee sekä vasemmalta että oikealta”. Hän totesi, että ”yliopistojen ulkopuolelta tuleva uhka kohdistuu tyypillisesti enemmän oikealta”, kun taas ”uhat sananvapaudelle ja akateemiselle vapaudelle yliopiston sisältä tulevat tyypillisesti enimmäkseen vasemmalta.”[769] Miten muutoin voisi ollakaan, kun oikeistolaiset ovat savustetut yliopistojen seinien ulkopuolelle, ja vasemmistolaiset hallitsevat akatemioita niiden sisäpuolella?

Jos vaivaudutaan ajattelemaan, miksi oikeiston taholta koetaan kohdistuvan ylipäänsä mitään uhkaa, havaitaan, että poliittista värisuoraa yliopistoissa hallussaan pitävät vihervasemmistolaiset ovat pyrkineet sulkemaan oikeistolaiset ja ei-vasemmistolaiset tutkijat yliopistojen ulkopuolelle, jossa tosin ajattelutilaa on enemmän. Kun vasemmisto kokee uhkia oikealta (jolloin ne tulevat tietenkin yliopistojen ulkopuolelta), on samalla myönnetty, että oikeistolaisten kannanotot ovat olleet vain *reaktioita* suhteessa pois sulkemisen politiikkaa harjoittaneiden akateemisten uusvasemmistolaisten vallankäyttöön. Suhteessa tuohon valtakulttuuriin ne ovat oikeutettuja. Ongelma on siis yliopistojen sisällä ja vasemmiston aiheuttama.

McMahanin peräämä anonyymi julkaiseminen pitää toki sallia esimerkiksi Internetissä, mutta siihen ei pidä kannustaa akateemisen tiedonmuodostuksen yhteyksissä, sillä se heikentää tietona esitetyn informaation takana toimivien ihmisten vastuuta ja on vastoin yksilöiden respektio-oikeutta (oikeutta julkaisemisesta koituvaan kunniaan). Oikea reaktio olisi opettaa yliopistoja kansoittaville uustaistolaisille, mitä tieteellinen ajattelu on, palaut-

---

Vocational Guidance) ”eettisiä periaatteita”. Sensuroimista paheksui myös Gottfredsonin oppilas Rosalind Arden Quillette-lehden jutussaan ”Linda Gottfredson’s scientific keynote cancelled: why?” 12.10.2018 <https://quillette.com/2018/10/12/linda-gottfredsons-scientific-keynote-cancelled-why/>.

767 Ks. Academic Rights Watchin edellä mainittua raporttia.

768 BBC:n Internet-uutiset 12.10.2018 “Pseudonyms to protect authors of controversial articles”. Käsittelin aihetta blogikirjoituksessani ”Taas uutta näyttöä: yliopistot ovat vasemmiston bunkkereita” 13.11.2018.

769 Sama.

taa mieleen tieteenfilosofian metodisäännöt ja tarvittaessa hylätä heidän tenttinsä sekä poliittisista lähtökohdista kirjoitetut tutkielmansa.

”Vihafaktojen” metsästys ja ”vastuuvalheiden” suosiminen eivät olisi varmasti koskaan levinneet yliopistomaailmaan ilman islamin, muslimien ja ylipäänsä kehitysmaalaisten maahanmuuttoa sekä siihen liittyvää identiteettipoliittista lähetystyötä. Näitä laupeudentekoja on sitten höystetty erilaisilla pieteettisyyden, soveliaisuuden ja poliittisen korrektiuden vaatimuksilla, jotka ovat merkinneet valheiden ja poliittisen propagandan livauttelua opiskelijoiden korvista sisään.

Tappiollista tieteelle on, että Suomessakin muutamat yliopistotoimijat ovat päättäneet jo omasta aloitteestaan esittää yhteiskuntakritiikkiä sisältävät analyysinsa anonyymisti. Edes professorit eivät enää uskalla sanoa asioita niin kuin hyväksi näkevät vaan salanimen takaa, mistä esimerkkinä on sinänsä mainio ”Professorin ajatuksia” -blogi.[770] Asian voi sanoa niin, että punavihreässä raivossa on kyse rahvaan kapinasta oppineita vastaan. Siinä ei ole muutoin mitään uutta, paitsi että valtamedian ja EU-johteisen monikulttuuri-ideologian suurentamana se on saanut aikaan laajan tieteen luottamusta syövyttävän tieto- ja totuuskriisin.

17.2. Sensuuria suomalaisissa huiputusyliopistoissa

Siinä, missä Turun yliopiston sukupuolentutkimuksen kurssin opinto-oppaassa kehotetaan ”kokeilemaan kehojaan” ja ”heijastelemaan kokemuksen kehittymistä julkisessa tilassa” esimerkiksi tanssahtelemalla pakolaisten palautuksia vastustavassa mielenosoituksessa (ja tästä kaikesta jaellaan myös opintopisteitä),[771] siinä Helsingin yliopiston valtiotieteellinen tiedekunta on koristellut käytävänsä Allianssi-järjestön ”Syrjinnästä vapaa alue” -kylteillä. Politiikan performoiminen ”tieteeksi” ja eri mieltä olevien syrjiminen syrjintäkielloilla kertovat valheellisuuden varjelijoiden vetäytymisestä tiederahoituksella luotuihin bunkkereihin. Ne kertovat myös maailmankuvansa hajoamista pelkäävien lukittumisesta äänieristettyihin *panic roomeihin*, jotta heidän olisi mahdollista säilyttää epäselville sukupuoli-identiteeteilleen välttämättömät elämänvaleensa.

Vertailun vuoksi todettakoon, että Turun yliopiston ovet pyrittiin sulkemaan perussuomalaisten lehden päätoimittajalta Matias Turkkilalta syksyllä 2016,[772] ja hänen luen-

[770] Eräs ”2000-luvun alussa virkansa saaneeksi” esittäytyvä professori pitää maahanmuuton, monikulttuurisuuden ja poliittisen korrektiuden arvostelua sisältävää blogiaan Internet-osoitteessa <http://professorinajatuksia.blogspot.com/>.

[771] Asiaa valaisi toimittaja Ilkka Janhunen Suomen Uutisten jutussa ”Johan on opinnot! – Sukupuolentutkimuksen opiskelijat tanssivat Stop Deportations -mielenosoituksessa, Turun yliopisto jakoi opintopisteitä” 2.3.2018.

[772] Taloussosiologian dosentin Arttu Saarisen kutsuttua Matias Turkkilan luennoimaan Turun yliopistoon Turun ylioppilaslehti teki aiheesta 2.12.2016 kitkerän jutun ”Kiistelty vierailu”, jossa sosiaalipolitiikan professori Minna Ylikännö paheksui Turkkilan kutsumista ja vaati, että opetuksen pitäisi perustua tutkimukseen. Hänen mukaansa ”[y]liopistolla opetetaan kriittisesti arvioitua tietoa. Luennoitsijan on pystyttävä arvioimaan tietoa, esittämään useita näkökulmia ja kytkemään sen teoriaan.” Sosiologian dosentti Suvi Keskinen taas pyrki kiistämään Turkkilan luennon oikeutuksen viittaamalla oletukseensa puhujan ”rasismista”, Jussi Halla-ahon kampanjapäällikkyyteen ja siten siis perussuomalaisuuteen. Kummankaan sossutieteilijän mieleen ei juolahtanut, että lähes koko yhteiskuntatieteiden professorikaarti on avoimesti sitoutunut poliittiseen laitavasemmistoon ja saa saarnata yliopistoissa kommunistisia ja internatsistisia oppejaan tieteeksi naamioituna. Dosentti Arttu Saarinen puolusti ”Poliittiset kuplat” -hankkeensa luennoitsijavalintaa kysymällä, keitä

nolleen tehtiin vihaisku,[773] mutta yliopisto avasi mielihyvin ovensa 1960- ja 1970-luvuilla pommi-iskuihin syyllistyneille terroristijohtajille.[774] Turun yliopiston John Morton -keskus järjestikin toukokuussa 2017 tapahtuman, jossa puhujina olivat militantin äärivasemmistolaisen terroristijärjestö Weather Undergroundin entiset johtajat, Bill Ayers ja Bernardine Dohrn, jotka olivat syyllistyneet useisiin pommi-iskuihin ja pyrkivät syrjäyttämään Yhdysvaltain laillisen hallituksen kommunistisella vallankumouksella. Turun yliopiston tilaisuudessa esitettiin myös radikaalia aktivismia markkinoiva dokumenttielokuva, jossa terrorismin keinot hyväksyttiin, ja elokuvan esittämistä perusteltiin pohdinnoilla siitä, miten aktivistien tulee toimia tilanteessa, jossa rauhanomainen mielenosoitus ei ole riittävän tehokasta. Oikean Median tiedusteltua yliopistolta, ”onko Turun yliopistolla joitakin yleisiä ja avoimia kriteereitä siitä, millaisia puhujavieraita otetaan vastaan tai vastaavasti onko jotain kriteerejä sille millaisia puhujavieraita yliopistolle ei oteta”, yliopisto ei vastannut. Vaikeneminen olikin viisasta, sillä The New York Times oli julkaissut 11. syyskuuta 2001 Ayersin haastattelun, jossa hän totesi, ”ettei kadu pommien asettamista” ja ”tunnen, etten tehnyt tarpeeksi”.[775]

Akateemisen viestinnän räikeä puolueellisuus käy ilmi myös tavasta, jolla Åbo Akademin rehtori esikuntineen kielsi *miesten* tasa-arvoyhdistystä järjestämästä seminaaria nimeltä ”Tasa-arvo miesnäkökulmasta – provosoiva itsestäänselvyys” tiloissaan ihan vain muutamien eri mieltä olleiden feministien painostuksesta.[776] Tämä *deplatformauksena* tunnettu syrjintäilmiö osoittaa kirkkaasti sen, että vihervasemmistolainen ja naistutkimuksellinen huuhaa ei sovi yhteen tieteellisen filosofian ja rationaalisten pelisääntöjen kanssa. Siksi sen ainoa toivo on pysyä seminaarien seinien sisäpuolella samanmielisten kanssa keskustellen, jotta virheelliset teoriat eivät paljastuisi ja rahoituksen virta ei katkeaisi. Tämän mukaan feminismi on oikeaa ja korkeatasoista tiedettä, jota ei kannata yrittää syöttää normaaleille ihmisille, sillä kukaan muu kuin feministi ei voi ymmärtää sen nerokkuutta.

Myös Suomessa yhteiskunta- ja ihmistieteet ovat puuroutetut poliittisen lähetystyön pulputuksella, mutta savolaisperäinen huumorintaju on pitänyt impivaaralaisuudesta moi-

---

paikalle saisi kutsua, jos ei perussuomalaisten Turkkilaa, kun vierailusarjan muina puhujina oli kuitenkin muiden muassa Vasemmistoliiton kansanedustaja Anna Kontula.

773 Asiasta raportoi Turkulainen jutussa ”Naamioituneet mielenosoittajat keskeyttivät Turussa Hommaforumin perustajan luennon” 17.11.2016.

774 Aiheen nosti julkisuuteen Oikean Median toimittaja Jukka Rahkonen 11.5.2017 julkaisemassaan jutussa ”Turun yliopisto kutsuu luennoimaan pommi-iskuihin 60- ja 70-luvuilla syyllistyneitä terroristijohtajia”.

775 Erikoinen yhteensattuma on, että Bill Ayersin haastattelu “No regrets for a love of explosives; In a memoir of sorts, a war protester talks of life with the Weathermen” oli ilmestynyt The New York Timesissa Manhattanin terrori-iskun aamuna 11.9.2001. Ayers oli iskenyt pommeineen New Yorkin poliisilaitokselle 1970, Capitol-rakennukseen 1971 ja Pentagoniin 1972. Lohdutonta on, että esiintymislavan 1960-lukulaisille vasemmistoterroristeille antoi Turun yliopiston Pohjois-Amerikan tutkimuksen John Morton -keskus, joka on nimetty Yhdysvaltain itsenäisyysjulistuksen hyväksymisen kannalta ratkaisevana pidetyn äänen antajan, sukujuuriltaan suomalaisen John Mortonin, mukaan.

776 Ilta-Sanomat uutisoi aiheesta toimittaja Anna-Maija Naakan kirjoittamassa jutussa ”Åbo Akademi kielsi miesten tasa-arvoseminaarin tiloistaan – päävieraaksi pyydetty ysäritähti raivostui: ’Skandaali’” 6.11.2018. Army of Lovers -yhtyeestä tunnetuksi tullut Alexander Bard arvosteli yliopiston rehtoria Mikko Hupaa siitä, että seminaari kielletään vain, koska sen sisällöstä tietämättömät ovat kirjoittaneet johdolle kirjeen, jossa eräs tutkija uhkasi vetää tutkimuksensa ja sen rahoituksen pois Åbo Akademista, mikäli seminaari järjestetään. Seminaarissa oli tarkoitus keskustella muun muassa miesten itsemurhista, syrjäytymisestä ja terveysongelmista sekä esittää dokumentti *The Red Pill*, joka kertoo miesten oikeuksia ajavasta liikkeestä. Seminaarin vastaisen kampanjan alulle pannut projektitutkija Blanka Henriksson syytti Bardia ”metoo”-vastaisuudesta ikään kuin poliittista ”metoo”-hanketta ei saisi rankaisematta arvostella.

titut suomalaiset todellisuudentajuisina niin, että oloissamme ei voi mennä läpi mikä tahansa, kuten arvovallan pelosta kangistuvassa ”kansainvälisessä tiedeyhteisössä”. Valtalehdistön tapaan paikallislehti Turun Sanomat puolusti feministen harjoittamaa vallankäyttöä niin voimakkaasti, ettei puolustelua voinut enää erottaa hyvästä parodiasta, ja niinpä asiasta oli mahdotonta keskustella asia-argumentein.

Tapaukset eivät jääneet kuitenkaan vaille reaktioita. Todellisuuden osoittauduttua parodiaa paksummaksi kriitikot olivat turvallisella maaperällä. Olen viitannut tässä tutkimuksessa jo aiemmin eräiden etevien sanankäyttäjien tapaan tehdä foliohattujen deluusioista ansiokasta parodiaa. Niinpä Turun Sanomissa ilmestyi jonkin ajan kuluttua ”Aisa Kantola” -nimisen henkilön yleisönosastovuodatus nimeltä ”Suomalainen yliopistokulttuuri on tippumassa kansainvälisen kehityksen kelkasta”.[777] Hän sanoi tarkalleen ottaen näin:

> Hallituksen koulutusleikkaukset ovat osaltaan altistaneet sekä yliopistot että samalla koko kotimaisen sivistyspohjan nationalistisille ja piilorasistisille rakenteille, mutta tämä ei yksin riitä selitykseksi saati tekosyyksi koulutettujenkin ihmisten rasistiselle käytökselle. Samaan aikaan akateemisissa yhteisöissä kieltäydytään seuraamasta kansainvälisten yliopistojen parhaita käytäntöjä kuten postkolonialistisia toimintaohjeita moninaisuuden johtamisessa.[778]

Hän lausui myös:

> Suomalaisopiskelijat toivottavat kansainväliset vieraansa tervetulleiksi opettamalla heille suomalaista kulttuuria. [...] Jo nykyisten leikkausten myötä suomalaiset yliopistot ovat joutuneet käpertymään suorittavan tutkintotehtaan rooliin. Etnonationalististen piilorakenteiden purkaminen ja ennaltaehkäisy ovat silloin toissijaisia. Esimerkiksi kolonialismi on Suomessa edelleen tabu. Yksi avartavimmista kokemuksistani oli kuulla Lontoossa paikalliselta professorilta myös kotimaani Suomen kolonialistisesta roolista vuosisataisen kansainvälisen kaupan kytkösten kautta.[779]

”Aisan” taidokas hengentuote oli ilmeisestikin laadittu sovinnolliseksi kirjoitukseksi Åbo Akademin perustuksia järkyttäneen vainoriidan melskeisiin. Niissä oli kyse – paitsi edellisenä vuonna koetusta miestutkijoiden karkotuksesta – nyt myös siitä, että sukupuolentutkimuksen laitoksen pikkujouluissa eräät valkoiset tutkijat epäilivät erästä afrikkalaistaustaista naistutkijaa homo- ja transfoobiseksi vain, koska postkolonialistisena feministinä hän kieltäytyi kertomasta kolonialistisella englannin kielellä, millä pronominilla hän toivoisi itseään kutsuttavan.[780] Riitely oli ajautunut osapuolten väliseksi oman navan kaive-

[777] ”Aisa Kantola” Turun Sanomissa 12.3.2019.

[778] Sama.

[779] Sama.

[780] Turun Sanomat löi lisää löylyä paikkakunnan molemmissa yliopistoissa leiskuneeseen feministiseen riitelyyn jutussa ”Rajut riidat ja rasismisyytökset repivät Åbo Akademin sukupuolentutkimuksen laitosta” 3.3.2019. Käsittelin asiaa blogikirjoituksessani ”Rikastuttavaa maahanmuuttajataustaistatuttamista” 28.2. 2019 ja ehdotin ongelmien ratkaisuksi, että meidän suomalaisten ei pitäisi ottaa tänne enää yhtään maahanmuuttajia, sillä heillä näyttää olevan täällä kurjaa, suomalaiset tulevat vihamielisiksi, rasismi kukoistaa kaikkialla eikä yliopistoista anneta tarpeeksi rahaa vierasperäisille.

luksi niin pitkälti, että ulkopuolisen oli helppo upottaa kiistaan sanan säilänsä kahvaa myöten. Täten myös ”Aisan” kirjoitus meni läpi Turun Sanomissa, jonka toimituksessa ”antinationalistisiin” pyrkimyksiin oli kaiken aikaa suhtauduttu ilahduttavan ymmärtäväisesti.

Kirjoitukseen voisi helpostikin vastata, että ”Aisan” kirjoitus itsessään edustaa heimokuntaista kulttuurivalloitusta ja käänteistä kolonialismia – aivan niin kuin ulkomaalaisten täällä harjoittama identiteettipolitiikka on vähemmistöpoliittista etnonationalismia. Tämä kuitenkin edellyttäisi, että valittavalla poljennolla ja juuri niillä oikeilla tukisanoilla (”moninaisuuden johtaminen”, ”etnonationalististen piilorakenteiden purkaminen”) varustettu teksti olisi kirjoitettu vakavissaan.[781]

Ilahduttavaa kyllä, ”Aisan” vuodatus oli laadittu niin taitavasti todellisuuden ja mielikuvituksen rajoja hipoen, että Turun Sanomien aina faktat tarkistavalla toimituksella oli vaikeuksia erottaa parodiaa todellisuudesta. Niinpä teksti katosi lehden nettisivulta yhtä nopeasti kuin ilmestyikin vasta,[782] kun aina arveluttavan sosiaalisen valhemedian valppaat kynät alkoivat suihkia epäilyksiään tekstin luotettavuudesta ja alkuperästä. Mikäli vaivautui lukemaan ”Aisa Kantolan” jutun paperilehdestä, saattoi helposti päätellä tekstin kirjoittajan yhdistelemällä kappaleiden alkukirjaimet toisiinsa. Parodiapoliisi Keijo Kaarisadehan se siinä: tuomassa vastinetta verovaroille hädän hetkellä, kun taas ”Aisa Kantola” suoritti ”Liberal Arts and Sciences” -tutkintoa kuninkaiden koulussa, King’s Collegessa, Lontoossa!

17.3. Tragedia + komedia = tragomedia

Muutamat saattavat muistaa 1990-luvulta tiedeskandaalin, joka (näkökulmasta riippuen) oli joko hykerryttävän hauska tai nolo. Myös New Yorkin yliopistossa työskentelevä fysiikan professori Alan Sokal oli turhautunut postmodernistien, sosiaalisten konstruktionistien ja jälkistrukturalistien sekavaan itsensä ilmaisemiseen, käsitteelliseen saivarteluun ja lipsumiseen tieteen yleisistä arviointiperiaatteista. Hän päätyi kuitenkin pitämään suorasukaista kannanottoa tylsämielisenä reaktiona ja valitsi ovelamman tien.

Niinpä Sokal meni hetkeksi vastustajan puolelle ja kirjoitti Duke University Pressin julkaisemaan *Social Text* -lehteen tahallisen vaikeaselkoisen artikkelin “Transgressing the boundaries – Towards a transformative hermeneutics of quantum gravity” (suom. ”Rajoja ylittämässä – Kohti kvanttigravitaation transformatiivista hermeneutiikkaa”), johon hän kertoi keränneensä ”postmodernistien tavanomaisimpia kliseitä”. Artikkelissa väitettiin

[781] Diskursiivisen vertailun vuoksi voidaan todeta, mitä Wikipediaan päätyneessä artikkelissa kirjoitetaan tuoreen suomalaisen runoilijan, kulttuuriaktivistin, koordinaattorin ja naisiin kohdistuvaan väkivaltaan sekä Perun demokratisoitumiskehitykseen erikoistuneen Roxana Crisólogo Correan lyriikasta: ”Roxanan runous käsittelee niitä valtasuhteita, joita post-kapitalistisen ajan arki tuottaa. Hänen runoutensa uudelleenkirjoittaa historiaa ja antaa äänen niille, joilta se on perinteisesti viety. Tätä voidaan pitää runouden dekolonisaationa, joka tuottaa uutta kansallisepiikkaa uusin sankarein. Roxanan runoudessa identiteetti on konfliktien kenttä: hän tutkii siirtymää kohti monikansallista identiteettiä sisäisten ja ulkoisten muuttokokemuksien kautta.” Paha sanoa, mutta tämä voisi olla lähtöisin yhtä hyvin Keijo Kaarisateen kuin Roxanan kynästä. <https://fi.wikipedia.org/wiki/Roxana_Crisólogo/>. Viitattu 18.5.2019.

[782] Turun Sanomien toimitus jutussaan ”Metsään meni – mielipidekirjoitus yliopistokulttuurista on poistettu” 12.3.2019. Lehden itsesensuurin mukana katosi myös 140 ”asiallista yleisökommenttia”.

muun muassa, että kvanttigravitaatio on sosiaalinen ja kielellinen konstruktio.[783]

Teksti upposi toimitukseen kuin kuuma lusikka voihin. Paljastaessaan pian tämän jälkeen *Linqua Franca* lehdessä, että hänen artikkelinsa onkin täyttä puppua, hän onnistui aiheuttamaan suuren kohun.[784] Erona ”Aisa Kantolan” ja hänen muiden pseudonyymiensä (Arvo Pohjalainen, Noora Siivonen) tapaukseen on, että Sokal esitti artikkelinsa omalla nimellään. Tämä tukikin sen läpimenoa, sillä täytyihän kirjoitus julkaista, kun sen tekijä oli arvovaltainen fyysikko, joka osoitti, että luonnontieteilijäkin voi olla postmodernien feministen ”puolella”.

Samantapaisen tempun tekivät myös Portland State Universityn filosofian professori Peter Boghossian ja hänen kanssatutkijansa James Lindsay ja Helen Pluckrose vuonna 2018 työstäessään Adolf Hitlerin *Taisteluni*-teoksesta 3 000 sanan artikkelin ja kääntäessään sen intersektionaalisen feminismin kielelle. Artikkeli nimeltä “Our Struggle is My Struggle – Solidarity Feminism as an Intersectional Reply to Neoliberal and Choice Feminism” (suom: ”Meidän taistelumme on minun taisteluni – Solidaarinen feminismi intersektionaalisena vastauksena uusliberalismille ja feminismin valinnalle”) meni täydestä sukupuolen tutkimuksen alan *Affilia*-lehdessä, joka varusti julkaisupäätöksensä asianmukaisin akateemisin kohteliaisuuksin.[785]

Kolmikko kylvi artikkeleita myös muihin lehtiin, muun muassa feminististä filosofiaa edustavaan *Hypathiaan*. Ehdollisen julkaisupäätöksen sai artikkeli “Feminist Approach to Pedagogy” (suom. ”Feministinen lähestymistapa kasvatukseen”), jonka mukaan sosiaalisen oikeudenmukaisuuden edistäjien tulisi saada tehdä pilkkaa muista, mutta kukaan ei saisi pilailla heidän kustannuksellaan. Vertaisarvioijien lausunnossa pilkahti tosin ironiantaju, sillä heidän mukaansa artikkeli oli liian lempeä hyväosaisia kohtaan. Tarkastajien mielestä etuoikeutettuja opiskelijoita, siis valkoisia miehiä, tulisi kouluttaa rankaisutoimin niin, etteivät he saisi puhua luentosaleissa lainkaan, vaan heidän tulisi vain kuunnella hiljaa toisia lattiaan kahlittuina. Artikkelia suositettiin julkaistavaksi täydennettynä.

Kirjoittajat ottivatkin suosituksen todesta laatiessaan artikkelin *Gender, Place & Culture* -lehteen, joka luonnehtii itseään maininnalla “A Journal of Feminist Geography”. Kirjoituksessaan “Human reactions to rape culture and queer performativity in urban dog parks in Portland, Oregon” (suom. ”Ihmisten reaktioita raiskauskulttuuriin ja *queer*-performatiivisuuteen Portlandin koirapuistoissa, Oregonissa”), tutkijat väittivät havainnoinneensa koirapuistojen tapahtumia vuoden verran ja tutkineensa tuhansia koirien genitaaleja. Tutkimustuloksenaan he esittivät, että koirapuistoissa tapahtuu paljon koirien keskinäisiä raiskauksia ja että miehiä pitäisi kouluttaa samalla tavoin kuin koiria raiskauskulttuurin kitkemiseksi. Artikkelissa koirien ulkoiluttamiseen tarkoitetut puistot nähtiin suuripiirteisesti ”raiskauksiin houkuttelevina tiloina”:

---

[783] Ks. Alan Sokalin artikkelia “Transgressing the boundaries – Towards a transformative hermeneutics of quantum gravity” *Social Text* -lehdessä 46–47/1996 (s. 217–252).

[784] Ks. Alan Sokalin artikkelia “A physicist experiment with cultural studies” *Lingua Franca* -lehdessä (May/June 1996, s. 62–64).

[785] Boghossianin, Lindsayn ja Pluckrosen onnistuneesta kokeesta raportoitiin Guillette-lehden artikkelissa “The grievance studies scandal – Five academics respond” 1.10.2018 <https://quillette.com/2018/10/01/the-grievance-studies-scandal-five-academics-respond/>. Laajempi selostus tapahtumien kulusta ja tarkoitusperistä sisältyy Areo-lehden juttuun “Academic grievance studies and the corruption of scholarship” 2.10.2018 <https://areomagazine.com/2018/10/02/academic-grievance-studies-and-the-corruption-of-scholarship/>.

Arvostetun Sage-kustantamon julkaiseman *Affilia*-lehden Internet-kotisivut ovat osoitteessa <https://journals.sagepub.com/home/aff>.

> Koirapuistot ovat mikrokosmoksia, joissa hegemoniset maskuliiniset normit hallitsevat *queering*-käyttäytymistä ja pakollinen heteroseksuaalisuus on havaittavissa lajien välisessä ympäristössä. [*Dog parks are microcosms where hegemonic masculinist norms governing queering behavior and compulsory heterosexuality can be observed in a cross-species environment.*][786]

Johtavana ”feministisen maantieteen” edustajana esiintyvä lehti ehti palkita artikkelin kunniamaininnallaan ”yhtenä kahdestatoista parhaasta feministisen maantieteen tutkimusraportista” lehden 25-vuotisen historian aikana, kunnes The Wall Street Journal paljasti artikkelin pelkäksi parodiaksi noin neljän kuukauden kuluttua sen julkaisemisesta.[787] Kirjoitus ehti siis palvella tiedon lähteenä hyvän aikaa sekä lukijoidensa että kirjoittajiensa iloksi. Asianmukaisesti vertaisarvioitu kirjoitus onkin yksi lehden viitatuimpia, vaikka toimitus poisti sen kansainvälisestä sitaatti-indeksiluettelosta vedoten epävarmuuteen ”kirjoittajan identiteetistä”.[788] Näin häntä onnistui heiluttamaan koiraa.

Varsinainen helmi oli artikkeli nimeltä “Going in through the back door – Challenging straight male homohysteria and transphobia through receptive penetrative sex toy use” (suom. ”Takaportin läpi menossa – Heteromiesten homohysterian ja transfobian haastaminen vastaanottavilla ja läpäisevillä seksileluilla”), joka meni läpi arvovaltaisen Springer-kustantamon takaportista päätyen tieteelliseen *Sexuality & Culture* -lehteen. Kirjoitus hyväksyttiin epäilyksiä herättävästä tekijänimestä (M. Smith) huolimatta oletettavasti siksi, että tarkemman kaivelun saatettiin ajatella tuntuvan kiusalliselta, ja salaperäisyyden voitiin katsoa johtuvan vain kirjoittajan häveliäisyydestä arkaa aihetta käsiteltäessä. Sormien lävitse katselevaa suopeutta voitiin kuitenkin perustella, sillä onhan asia aina ihmistä tärkeämpää tieteessä.

Artikkelissa valiteltiin, että vain harvat miehet käyttävät seksileluja tyydyttäkseen itseään anaalisesti, ja kirjoittajien mielestä tämä johtuu kiihkoilusta homoseksuaalisuutta vastaan (homohysteriasta) sekä transsukupuolisten ihmisten pelosta (transfobiasta). Nerokkaalla tavalla artikkeli yhdisti nämä asiat uudessa käsitteessä ’transhysteria’, ja erään arvioijan mukaan artikkeli oli ”uskomattoman rikas ja jännittävä lisäys seksuaalisuuden ja kulttuurin tutkimukseen, erityisesti maskuliinisuuden ja anaalisuuden leikkauspisteeseen”. Tutkimuksen mukaan miesten kannustaminen penetratiivisen anaalierotiikan vastaanottamiseen voisi vähentää transfobiaa ja lisätä feministisiä arvoja. Kirjoitus löytyy edelleen lehden sivuilta, tosin maininnalla ”peruttu artikkeli” varustettuna.[789] Tiedeyhteisön suitsutus asialle on ollut kerta kaikkiaan niin ylitsevuotavan avuliasta, että jopa seksuaalivähemmistöjen oman etujärjestöpolitiikan näkökulmasta voisi pyytää innokkaimpia tieteilijöitä lopettamaan tukemisensa.

Boghossianin, Lindsayn ja Pluckrosen tarjoamasta 20 artikkelista vertaisarvion läpäisi

---

786 Nimellä ”Helen Wilson” laadittu artikkeli “Human reactions to rape culture and queer performativity in urban dog parks in Portland, Oregon” otettiin vastaan *Gender, Place & Culture* -lehteen 27.11.2017, hyväksyttiin julkaistavaksi 19.2.2018 ja julkaistiin 22.5.2018 <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/0966369X.2018.1475346>.

787 The Wall Street Journal 2.10.2018 “Fake news comes to academia”.

788 Gender, Place & Culture -lehden toimitus 6.10.2018 julkaisemassaan kirjoituksessa “Expression of concern: Human reactions to rape culture and queer performativity at urban dog parks in Portland, Oregon”.

789 <https://link.springer.com/article/10.1007/s12119-018-9536-0#citeas>.

seitsemän, saman verran oli arviointiprosessissa heidän juonensa paljastuessa, ja kuusi hylättiin. Tapaus osoittaa, että parodia-artikkelien läpäisyprosentti oli korkea ja että akateeminen ansioituminen onnistuu mitättömilläkin meriiteillä, kunhan myötäilee julkaisualustojen tiedepoliittisia tarkoitusperiä. Quillette-verkkolehdessä tekijät sanoivat kohdistaneensa toimenpiteet poliittiseen aktivismiin ja ”mielensäpahoittamis- sekä epäkohta- ja vääryystieteisiin” (*grievance studies*) osoittaakseen, kuinka helppoa on saada julkaistuksi ”järjettömyyksiä ja moraalisesti muodikkaita poliittisia ideoita legitiiminä akateemisena tutkimuksena”.[790]

17.4. Tieteellisen median totuuskriisi on globaali

Entä johtopäätökset? Oliko edellä selitetyllä kokeiluilla joitakin muita tiedepoliittisia tai tieteenfilosofisia seurauksia kuin se, että ilveilijät olivat osoittaneet tieteellisten artikkelien julkaisijoiden luistelevan ritisevillä jäillä? Jonkin aikaa parodia-artikkelinsa jälkeen Alan Sokal kirjoitti yhdessä belgialaisen fyysikon, Jean Bricmontin, kanssa teoksen *Impostures intellectuelles* (1997), jossa he selittivät, miten varsinkin ”postmoderniksi” kutsutussa keskustelussa hämärretään käsitteiden merkityksiä tahallisesti niin, että tuloksena on pseudotieteellistä tekstiä, joka ei merkitse yhtään mitään. Koska postmoderni tiedekritiikki ja sosiaalinen konstruktionismi kumpuavat jälkimarxilaisesta traditiosta, voidaan tieteen rappiosta syyttää tieteen vasemmistolaisperäistä politisoitumista.

Tulokset näin syttyneestä tieteiden sodasta jäivät kuitenkin laihoiksi Sokalin ryömiessä oikeisto–vasemmisto-vastakkainasetteluun viittaavien syytösten edessä takaisin koloonsa; tunnustautuihan hänkin uskolliseksi vasemmistolaiseksi, vaikka postmodernismia ja sosiaalista konstruktionismia arvostelikin. Kritiikki kuivui kokoon myös siksi, että vastapuoli tunnusti siitä vain vasemmiston itsensä hyväksymän osan: esimerkiksi postmodernistinen tieteen sosiologi Bruno Latour hyväksyi postmodernisteja vastaan suunnatun arvostelun, koska Yhdysvaltain republikaaniset ilmastoskeptikot olivat käyttäneet postmodernistien ajatuksia kyseenalaistaessaan ilmastonmuutokseen liittyvää tutkimusta.[791] Arvostelu otettiin vastaan valikoidusti: myöntäen vain sen, mikä sopi vasemmistolaisten omiin tiedepoliittisiin tarkoitusperiin.

Erona Sokalin tempun ja nykyajan välillä on, että esimerkiksi *Social Textillä* ei ollut tuolloin vertaisarviointimenettelyä, joka nykylehdillä on. Ennakkotarkastusten jatkuva kiristäminen ei ole kuitenkaan tuonut parannusta tieteelliseen laadunvarmistukseen sukupuoltentutkimuksen, kulttuurientutkimuksen eikä rasismin tutkimuksen piirissä, joten kontrollin tiukentaminen ei ole ollut oikea ratkaisu ongelmiin. Päinvastoin: näennäistieteiden oma tiukka sisäänpäin lämpiävyys on tehnyt mahdolliseksi esittää valeartikkeleita täytenä tieteenä, mikä osoittaa vertaisarviointimenettelyjen *itsensä* olevan suurelta osalta pseudotieteellisiä.

Vaikka Sokalin, Boghossianin, Lindsayn ja Pluckrosen tempauksia voidaan pitää tieteiden etiikkaa ja menetelmäoppeja rikkovana häiriökäyttäytymisenä, on kokeita puolus-

---

790 Boghossian, Lindsay ja Pluckrose Guillette-lehden artikkelissa “The grievance studies scandal – Five Academics respond” 1.10.2018.

791 Bruno Latour artikkelissaan “Why has critique run out of steam? – From matters of fact to matters of concern” *Critical Inquiry* -lehdessä 30/2004.

tettava niiden informatiivisuuden vuoksi. Tiedeyhteisö toimii täysin epäeettisesti epäillessään nyt filosofian professorina toimivaa Boghossiania tutkimusaineiston väärentämisestä, koehenkilöiden epäasianmukaisesta kohtelusta ja julkaisukäytäntöjen rikkomisesta.[792] Tosiasiassa Boghossianin ja kumppaneiden projekti täytti myös Yhdysvaltain liittovaltion määritelmän ”koehenkilöistä”, sillä siinä kerättiin tietoja vuorovaikutuksessa elävien ihmisten kanssa. Koehenkilöiksi vain joutuivat tällä kertaa niiden tieteellisten julkaisujen toimittajat ja vertaisarvioijat, jotka hyväksyivät pähkähulluja artikkeleita oikeana tutkimuksena.

Tieteenfilosofisesti suositeltavaa ja jopa palkittavaa on pitää tutkimuskohteena myös tieteilijöitä ja tiedeyhteisöä itseään. Niinpä Portland State Universityn uhkaukset rangaista vailla vakituista virkaa olevaa Boghossiania suuntautuvat täysin väärään kohteeseen, ja piikittelyn oikea osoite olisi tiedeyhteisön punavihreä kupla. Syyttelijöiden väitteet, joiden mukaan tieteellisiä piloja sitovat samat eettiset normit kuin oikeitakin artikkeleita, voidaan nähdä myös Boghossiania puoltavasti. Vastuu etiikan rikkomisesta siirtyy nimenomaan julkaisijoille itselleen, sillä samat eettiset normit sitovat kirjoittajien lisäksi myös julkaisijoita, jotka eivät erottaneet tietoisesti harjoitettua pilailua aidosta tieteestä.

Se, että parodia-artikkelit menivät täydestä, osoittaa, ettei kyseessä ollut ”tieteellisen etiikan rikkomus”; kirjoituksethan todettiin julkaisemisen arvoisiksi vertaisarviointiprosessissa ja olisivat siis *voineet* olla tosissaan esitettyjä. Kielifilosofisesti ja tieto-opillisesti kysymys kääntyy muotoon, riippuuko väitteiden totuus siitä, uskovatko esittäjät niihin itse. Tämä Edmund Gettierin esille tuomana ongelmana tunnettu kysymys voidaan esittää myös niin, että ovatko sattumalta todet lauseet tietoa.[793] Boghossianin ja kumppanien tapauksen perusteella on pääteltävä, että tiedeyhteisössä *pidetään* myös mielivaltaisista lähtökohdista esitettyjä väittämiä *todesta otettavina*, vaikka esittäjät itse eivät uskoisi niihin ja Platonin tiedonmääritelmän uskomisehto ei täyttyisi. Tapaus ei ratkaise Gettierin ongelman muodollisia koukeroita, mutta se opettaa erään tiedonsosiologisen tosiasian: pragmatistinen käsitys, että ’totuus on tiedeyhteisön hyväksymistä’, on sinänsä mielivaltainen, ja juuri pragmatistinen relativismi on muodostanut salaliiton postmodernismiin, jälkistrukturalismiin, *queer*-teoriaan ja sosiaaliseen konstruktionismiin nojaavan humpuukin kanssa. Tässä mielessä puollan yksiselitteisesti Richard Dawkinsin, Steven Pinkerin, Jordan B. Petersonin ja Alan Sokalin vetoomuksia, joilla he ovat lähestyneet Portland State Universityn johtoa todeten, että Boghossianiin kohdistamillaan epäilyksillä, moitteilla, uhkauksilla ja syytöksillä yliopisto saattaa itsensä naurunalaiseksi.[794]

Vaikka yhdelläkään tässä käsittelemälläni skandaalilla ei ole ollut tieteen tilaa paranta-

---

792 Peter Boghossiania vastaan suunnatuista toimista kertoi Daily Wire jutussaan “Professor who published fake gender studies papers to prove point now targeted by his own university” 7.1.2019.

793 Edmund L. Gettier esitteli Platonin tiedonmääritelmän kyseenalaistavan artikkelinsa “Is justified true belief knowledge?” *Analysis*-lehden numerossa 23 vuonna 1963 (s. 121–123). Yksi ongelman ratkaisuesitys on kausalistinen tietoteoria, jonka mukaan sattumalta todet uskomukset eivät ole tietoa, koska todelliset asiantilat eivät *aiheuta* uskomusten totuutta.

794 Suomessa Boghossianin ja kumppaneiden tempauksesta raportoi 3.10.2018 Tekniikan Maailma toimittaja Joonas Gustavssonin kirjoittamassa jutussa ”Hitlerin ’Taisteluni’ feministisenä manifestina? Ruokkivatko koirapuistot koirien raiskauskulttuuria? Valetutkijat tehtailivat tiedejulkaisuihin päättömiä tutkimuksia, ja läpi meni”. Lisäksi asiasta kirjoitti Suomen Uutiset 9.1.2019 julkaistussa jutussa ”Sukupuolentutkimusta parodioineita artikkeleita tehtaillutta filosofian professoria uhataan potkuilla – Professori sai tukea Alan Sokalilta, Richard Dawkinsilta ja Steven Pinkeriltä”. Suomen muu lehdistö vaikeni feministejä ja naistutkijoita nolottavasta tapauksesta laajasti ja kuuluvasti.

via tuloksia, tapaukset ovat paljonpuhuvia akateemisten julkaisukäytäntöjen kannalta. Myös tieteellisessä mediassa menee läpi mikä tahansa, kunhan se edistää kustantajan, toimituksen tai julkaisun takana olevan tahon tarkoitusperiä. Juuri tämä tulos on tärkeä, sillä se paljastaa, miten relatiivisella pohjalla ”tieteellisenä tietona” julkaistu aines lepää.

Se, että myöskään ”Aisa Kantolan” painokasta ja lukemisen arvoista vetoomusta ei otettu lopulta *vakavasti*, osoittaa, kuinka lohduttomassa tilassa tieteen etiikka on – puhumattakaan valtamediasta, joka kiirehti sensuroimaan hänen hätähuutonsa vihervasemmistolaisen ideologian ja kiilusilmäisen uustaistolaisuuden aseman turvaamisesta! Näinä vaikeina aikoina pitäisi julkaista enemmänkin juuri tällaista puhetta monikulttuurisen tieteen puolesta. Tämä on todellakin sitä, mitä syvästä etnonationalistisesta alennustilasta kärsivä yliopisto aidosti kaipaa.[795]

17.5. Kun identiteettipolitiikasta tehtiin tieteen metodi

”Minulla on unelma, että neljä pientä lastani elävät jonakin päivänä kansakunnassa, jossa heitä ei tuomita ihonvärinsä vaan luonteenlaatunsa perusteella.” Näin julisti pastori Martin Luther King Jr. Washingtonin Lincoln Memorialilla vuonna 1963 pitämässään kuuluisassa ”*I have a dream*” -puheessaan. Kovin paljon vettä ei ehtinyt virrata läheisessä Potomacjoessa, kun Yhdysvallat otti tasa-arvolainsäädännössään monta askelta taaksepäin ja palautti rotuajattelun voimaan alkamalla kohdella yksilöitä nimenomaan rotunsa edustajina.

Affirmative action -nimisenä tunnettu ”käänteinen syrjintä” (josta Suomen vuonna 2015 voimaan astuneessa yhdenvertaisuuslaissa käytetään nimitystä ”positiivinen erityiskohtelu”)[796] aiheutti sen, että valkoisia ja välkyiksi osoittautuneita kiinalaisia alettiin syrjiä yhdysvaltalaisten yliopistojen opiskelijavalinnoissa 1960-luvulta alkaen. Tätä nykyä Yhdysvalloissa pidetään ”rasistisena” unelmaa sellaisesta yhteiskunnasta, jossa ihmisiä *ei* kohdella heidän ihonvärinsä vaan heidän henkilökohtaisten ominaisuuksiensa mukaan. Nykymittapuiden mukaan myös Martin Luther King Jr. olisi siis rasisti.

Tasa-arvon käsite on jo sinänsä ristiriitainen kumotessaan arvon käsitteen hierarkkisen luonteen ja tuottaessaan *ansioiden* kieltämiseen perustuvaa epäoikeudenmukaisuutta. Tasa-arvon tavoittelu vaikuttaa tuhoisasti myös silloin, kun sitä edistetään *etuoikeuttamalla* joitakin ryhmiä keinotekoisesti, sillä etuoikeuksien jakeleminen ei yleensä legitimoi tuettavia ryhmiä vaan nolaa kohteitaan ja saattaa heidät julkisen halveksunnan kohteiksi. Se myös viestii, että suosimisen kohteena oleva henkilö tai ryhmä ei todella pärjää yhtä hyvin tai omin avuin. Positiivinen erityiskohtelu on siis huonoa politiikkaa. Jos positiivisella erityiskohtelulla etuoikeutetaan vierasperäisiä, tullaan samalla jyränneiksi kantaväestön kansalaisuuteen sisältyvien *prioriteettioikeuksien* yli, toisin sanoen kiistetään se, että suomalaisen yhteiskunnan tukitoimet kuuluisivat ensisijaisesti suomalaisille ihmisille itselleen meidän syntyperämme, yhteiskunnallisen vallanperimyksemme ja kausaalisen ansaintaperiaatteen perusteella.

---

[795] Käsittelin suomalaisen tieteen julkaisupolitiikkaa *Tiedepolitiikka*-lehden 3/2017 artikkelissani ”Tieteen oudot ihanteet – Yliopistojen piiskat ja porkkanat lahottavat tutkimusetiikkaa” (s. 52–57), esseessäni ”Kurpitsapikkelsiä vai kerroskakkua? – Mitä vikaa on artikkelijulkaisemisessa, vertaisarvioinneissa ja kansainvälisyydessä?” (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*, s. 557–571) ja blogikirjoituksessani ”Mitä valhemedian paljastuminen osoittaa tieteestä?” 31.12.2017 (teoksessani *Vastahankaan*, s. 632–640).

[796] Yhdenvertaisuuslaki 1325/2014, 9 §.

Suomessa positiivisella erityiskohtelulla on pitkät juurensa kielipolitiikassa, jonka tuloksena Suomen yliopistoissa on omat kiintiönsä ruotsin kieltä osaaville. Tämän ylläpitämiseksi oikeusviranomaiset ovat tulkinneet perustuslaillista yhdenvertaisuutta[797] kierosti niin, että *epätasa-arvoistavan* kiintiökäytännön tarkoituksena on mahdollistaa kansalaisten *tasavertainen* kohtelu. Myös tasa-arvolailla[798] on suosittu määrällisesti aliedustettuna olevaa sukupuolta työhönottotilanteissa, ja Helsingin kaupunki on ”linjannut” soveltavansa yhdenvertaisuuslain mukaista positiivista erityiskohtelua valitessaan maahanmuuttajia töihin,[799] vaikka säädöksen pohjana oleva Euroopan unionin direktiivi ei velvoitakaan siihen vaan ainoastaan antaa siihen mahdollisuuden.[800]

Etnisiä vähemmistöjä oikeuttava käänteinen syrjintä, positiivinen erityiskohtelu ja sen keskeinen väline – identiteettipolitiikka – ovat osa Euroopan unionin ja sille kuuliaisten hallitusten soveltamaa monikulttuuri-ideologiaa, jonka arvostelemisesta tai vastustamisesta jaellaan armottomia sosiaalisia rangaistuksia, kuten työpaikan, maineen tai (sanan)-vapauden menetyksiä. Mutta identiteettipolitiikasta on yritetty tehdä myös tieteen menetelmä. Sen kautta yliopistojen piirissä esitettävästä argumentaatiosta on tehty intressiryhmien kiistelyä ja tieteellisestä mediasta poliittisen retoriikan kyntöpelto.

Kreikkalais-brittiläinen ja homoseksuaalinen yhteiskuntakriitikko Milo Yiannopoulos muotoili ongelman puheessaan ”Miten tuhota vaihtoehto-oikeisto?” kesällä 2016. Hänen mukaansa avainkysymys kaiken identiteettipolitiikan ja positiivisen erityiskohtelun takana on tämä: ”Kannatammeko identiteettipolitiikkaa kaikille vai emme kenellekään?”[801] Hänen mukaansa oikeus omaan identiteettipoliittiseen vaatimiseen on koskenut kaikkia muita paitsi valkoisia miehiä. Yiannopoulos väitti, että

> […] jos ajat miesten oikeuksia, Guardian-lehti nimittää sinua naisvihaajaksi ja seksistiksi. Jos taas ajat valkoisten asiaa, Guardian, National Review ja kaikki muutkin nimittävät sinua rasistiksi. Samaan aikaan muiden ryhmien – naisten, mustien, muslimien – ei ainoastaan sallita ajaa oman ryhmänsä etuja, vaan heidän sallitaan olla avoimen rasistisia ja seksistisiä valkoisia miehiä kohtaan.[802]

Kestävimmällä pohjalla moraalisessa mielessä ovat Yiannopouloksen mielestä valkoiset

---

797 Suomen perustuslaki 731/1999, 6 §.

798 Tasa-arvolaki 609/1986, 9 §, 4 mom.

799 Helsingin kaupunginhallituksen päätös ”Henkilöstöhankinnan periaatteista” 28/20.8.2012 <https://dev.hel.fi/paatokset/asia/hel-2012-000203/>. Päätös on voimassa enintään 31.12.2021 saakka. Vastaehdotuksen teki Jussi Halla-aho nojaten Perussuomalaisten eduskuntaryhmän 25.5.2011 antamaan julkilausumaan syrjintää, rasismia ja väkivaltaa vastaan. Julkilausuman mukaan ”[k]aikkinainen epäsymmetrisyys eri ryhmiin kuuluvien henkilöiden kohtaamien vääryyksien uutisoinnissa ja arvottamisessa lähettää vahvan viestin siitä, että ihmisen arvo riippuu hänen taustastaan.” Tämän mukaan syrjintää, rasismia ja väkivaltaa pitäisi vastustaa tasapuolisesti ”riippumatta siitä, edustaako ryhmä enemmistöä vai vähemmistöä”. Helsingin Sanomat pyrki kumoamaan julkilausuman vedoten Tuomas Ojaselta ja Veli-Pekka Viljaselta tilaamiinsa kannanottoihin toimittaja Teija Sutisen kirjoittamassa jutussa ”Professorit: Perussuomalaisten rasismijulistus on perustuslain vastainen” 28.5.2011.

800 Euroopan neuvoston direktiivi 2000/43/EY ”rodusta tai etnisestä alkuperästä riippumattoman yhdenvertaisen kohtelun periaatteen täytäntöönpaosta” 29.6.2000.

801 Milo Yiannopoulos Houstonissa pitämässään esitelmässä “How to destroy the alt right”. Siteerattu Breitbart-lehden 19.9.2016 julkaisemasta jutusta “Full text: ’How to destroy the alt right’ by Milo” <https://www.breitbart.com/social-justice/2016/09/19/milo-destroy-alt-right-speech/>.

802 Sama.

miehet, jotka eivät tee tiedettä hormonitoimintansa pohjalta. Keskeinen kysymys hänen mukaansa kuuluukin, onko ihmisellä enää lainkaan oikeutta tulla ymmärretyksi omana itsenään: ilman assosiaatioharhoja hyödyntävää *guilt by association* -virhepäätelmää tai antautumista selittelemään tekemisiään jonkin agendan näkökulmasta, feministisiä mehiläiskuningattaria myötäilevien *cuck*-miesten tavoin. Vihervasemmiston hallitsemassa yliopistossa ei näytä enää olevan tieteellistä totuutta ilman, että se nojaa johonkin identiteettipolitiikkaan.

Yiannopoulos luetteli lisäksi toista kymmentä asiakohtaa, joita noudattamalla poliittinen vasemmisto voi päästä päämääränsä, eli kansallismielisen oikeiston katoamiseen poliittiselta kartalta. Hänen ironisen kannanottonsa mukaan vasemmisto voi voittaa vain *hyväksymällä* oikeiston poliittiset päämäärät, joiden joukossa ovat muun muassa globalisaation pysäyttäminen, isänmaallisuuden demonisoinnin lopettaminen, sukupuolierojen kiistämisen lopettaminen, maahanmuuttovirran katkaiseminen etenkin muslimimaista ja muurien salliminen valtakuntien rajoille. Vain tätä ohjelmaa *noudattamalla* saadaan kansallismielisen oikeiston kannatukselta katkeamaan terä.

Kuten jo edellä totesin, nyky-yliopistossa monet ei-vasemmistolaiset tieteenharjoittajat pelkäävät ilmaista näkemyksiään avoimesti, vaikka heidät olisi köytetty virkoihinsa pysyvästi. Sen sijaan he kertovat näkemyksistään anonyymisti, kuten eräs varttunut tieteenharjoittaja salanimellä ”Ilmari Hiidenlehto” julkaisemassaan kirjassa *Profeetta Muhammedin haamu*, joka ilmestyi omakustanteena, sillä mikään kirjankustantamo ei paina islamiin kriittisesti asennoituvia teoksia, osoituksena julkaisupolitiikan valheellisuudesta.[803]

Vihervasemmistolaisen savustuksen vuoksi myös EU-kriittinen ja monikulttuurisuuden ideologiaa kyseenalaistava tutkimus on pakotettu hakeutumaan yksityisiin tutkimuslaitoksiin, joita ovat esimerkiksi Chatham-instituutti, Gateston-instituutti, Middle East Forum ja Suomessa muiden muassa Suomen Perusta. Vaihtoehtoiseen ajatteluun kykenevän tieteen ja vaihtoehtoisen median asema on perimmältään samanlainen. Kukaan ei ole pystynyt osoittamaan niiden käyttämissä metodeissa mitään vikaa, mutta tuloksia on silti arvosteltu pitäen niitä ”epätoivottavina”. Jopa Chatham-instituutin professori Matthew Goodwin taipui julkaisemaan tutkimustuloksensa eurooppalaisten muslimivastaisuudesta nurkkapieliä nuollen sekä kauhistellen empiirisen tutkimuksensa osoittamaa maahanmuuttovastaisuuden nousua.[804] Kun metodi oli kunnossa, pitäisi myös tutkimustulokset hyväksyä ja tehdä niistä tarvittavat johtopäätökset, esimerkiksi se, että maahanmuutto on ollut epäviisasta ja rajoittaminen olisi aiheellista.

Välttelyyn, kiertelyyn, kaarteluun, salailuun ja itsesensuuriin ajaminen on tietenkin hirveä tappio tieteelle. Se ei johdu ihmisistä itsestään eikä kirjoittajien vetäytymisestä kaappiin, vaan ongelmana on kaappiin *sulkeminen*. Kaappimetafora kuvaa tilannetta hyvin, sillä vihervasemmiston sodassa vapaata argumentaatiota ja totuuden tavoittelua vastaan on kyse aivan samanlaisesta uhkailusta, jolla seksuaalivähemmistöjä pidettiin aikoinaan kaapeissa lain nimessä ja kriminalisoinnin tuella.

Nyky-yliopistoissa tehtävä yhteiskunnan tutkimus on niin pitkälle pilaantunutta, että ”tieteellisyyttä” ja ”tutkimuksellisuutta” ei voida enää pitää adekvaatteina tapoina yhteiskunnallisten ongelmakokonaisuuksien lähestymiseen. Esimerkiksi kansainvälisen politii-

[803] Ks. Ilmari Hiidenlehdon teosta *Profeetta Muhammedin haamu* (2018).

[804] Ks. Matthew Goodwinin (et al.) tutkimusta ”What Do Europeans Think About Muslim Immigration?” (2017).

kan tutkimus, maailmanpolitiikka, ilmastotiede ja kehitysmaatutkimus eivät ole professorikunnan vasemmistolaisen värisuoran vuoksi mitään muuta kuin ajankohtaisten poliittisten ilmiöiden vasemmistopopulistista kommentointia vailla tieteellisesti perusteltua metodologiaa ja ymmärrystä yhteiskunnan rakenteesta, toiminnasta, oikeudenmukaisuusteorioista sekä todellisuudessa vallitsevista syy–seuraus-suhteista. On tultu tilanteeseen, jossa vaarallisimman argumentaatiovirheiden kentän muodostaa yhteiskuntatiede itse.

Identiteettipoliittinen vyörytys ja vähemmistöintresseillä ratsastaminen liittyvät myös loogisen ajattelun, yleispätevyyden ja täsmällisten metodien katoamiseen tieteistä. Tieteellisten tutkimusten toistettavuudesta käydään ankaraa kiistaa, sillä on käynyt ilmi, että eri tutkijat päätyvät samoista lähtökohdista täysin erilaisiin tuloksiin jopa psykologia- ja taloustieteissä, joilta olisi lupa odottaa edes jonkinlaista objektiivisuutta.[805]

Kun California Institute of Technologyssa toiminut tutkimusryhmä pyrki toistamaan vuosina 2010–2015 *Nature*- ja *Science*-lehdissä julkaistuja tutkimuksia, 13 kokeessa 21:stä tutkijat saivat tuloksen, joka on ”jokseenkin linjassa” alkuperäisen tutkimuksen kanssa. *Nature*-lehden neljästä tutkimuksesta pystyttiin toistamaan kolme ja *Science*-lehden 17 tutkimuksesta 10. Tutkijat määrittelivät yhtäpitävyyden 57–67-prosenttiseksi ja vaikutusten merkityksen arvioinnin puolta heikommaksi kuin alun perin oli väitetty. Työryhmä päätteli 2018 julkaisemassaan raportissa, että tutkitut tutkijat olivat siis liioitelleet tutkimustulostensa merkitystä.[806]

Myös arvioinnin kohteena olleessa *Nature*-lehdessä julkaistiin jo vuonna 2016 tutkimus, joka oli osoittanut, että yli 1 500 haastatellusta tutkijasta yli 70 prosenttia oli epäonnistunut yrittäessään toistaa kollegojensa tekemiä tutkimuksia, ja yli puolet kertoi epäonnistuneensa toistamaan edes omia tutkimuksiaan.[807] Virginian yliopiston avoimen tieteen keskuksessa (Centre for Open Science) toteutetussa hankkeessa puolestaan yritettiin toistaa sata valikoitua psykologista tutkimusta eri tiedejulkaisuissa ilmestyneiden raporttien pohjalta. Tulokset pystyttiin toistamaan vain 37 prosentissa tapauksista, eivätkä tulokset olleet läheskään niin merkittäviä kuin alkuperäisissä tutkimusraporteissa oli kuvattu.[808]

”Toistettavuuden kriisinä” tiedettä kalvava ongelma ei välttämättä tarkoita, että tutkimustuloksia olisi vääristelty, mutta kylläkin sitä, että tulokset ovat tulkinnanvaraisia ja riippuvat käytetyistä menetelmistä. Lisäksi suuri osa kaikesta tutkimuksesta on laadullista tutkimusta tai tapaustutkimusta eikä edes periaatteessa toistettavaa. Mutta myös empiirisiä tutkimuksia raportoitaessa tuloksia siistitään, korostetaan ja kaunistellaan tavalla, jolla totuus kuluu pois, aivan kuten valtavirtajournalismissakin. Kun asiat ovat näin, ei varsinkaan kenelläkään tulkintatieteiden edustajalla olisi oikeutta meuhkata ”objektiivisuuden”,

[805] ”Toistettavuuden kriisistä” raportoi muiden muassa *Science Alert* -julkaisu 27.8.2018 Mike McRaen kirjoittamassa jutussa “Science’s ‘replication crises’ has reached even the most respectable journals, report shows” <https://www.sciencealert.com/replication-results-reproducibility-crisis-science-nature-journals>.

[806] Ks. Colin F. Camererin (et al.) tutkimusta “Evaluating the replicability of social science experiments in *Nature* and *Science* between 2010 and 2015” *Nature Human Behaviour* -lehdessä 2/2018 (s. 637–644). <https://www.nature.com/articles/s41562-018-0399-z>.

[807] Nature-lehti raportoi tuloksesta Monya Bakerin kirjoittamassa artikkelissa “1,500 scientists lift the lid on reproducibility” 25.5.2016. Jutun mukaan 52 prosentin mielestä tieteessä vallitsee vakava toistettavuuskriisi, ja 38 prosentin mielestä kriisi on lievä. Kolmen prosentin mielestä mitään kriisiä ei vallitse. <https://www.nature.com/news/1-500-scientists-lift-the-lid-on-reproducibility-1.19970>.

[808] Tohtori Timothy Erringtonin johtaman tutkimuksen tuloksista kerrottiin 28.8.2015 ilmestyneen *Science*-lehden numerossa 349 (6251) julkaistussa artikkelissa “Estimating the reproducibility of psychological science” <https://science.sciencemag.org/content/349/6251/aac4716.full>.

”korrektiuden” tai ”faktajournalismin” puolesta saati pyrkiä sulkemaan tutkimusten lähestymistavoista tai tulosten merkityksistä eri mieltä olevia ihmisiä pois yliopistoista, niin kuin feministit ja muut identiteettipoliitikot tekevät.

Kun tieteelliset arviointiperusteet koetaan naisten etujen tai värillisten vähemmistöjen oikeuksien vastaisina ja asian arvostelemisesta jaetaan sanktioita, on uskaliasta esittää teorioita enää mistään yhteiskuntaryhmistä, kansankokonaisuuksista tai roduista. Näyttöä tästä antaa Linda Gottfredsonin ja esimerkiksi Tatu Vanhasen, Richard Lynnin, Helmuth Nyborgin sekä Gunnar Heinsohnin kohtaama kohtelu.

Ryhmäkäsitteiden sijasta tutkijakunta onkin alkanut puhua vain omista subjektiivisista vaikutelmistaan ja välittömistä kokemuksistaan, jotta ei tulisi syytetyksi ”rasismista”, jonka kohteena on jokin ihmisryhmä. Juuri tämä epäintellektualisoiva politikointi on johtanut tässä tutkimuksessa arvostelemaani asiaintilaan: tunteenomaiset ja pelkästään performatiiviset lähestymistavat ovat korvanneet järkiperäiset ja teoreettiset selitysperusteet yhteiskuntatieteissä. Median piiristä tieteeseen levinnyt vasemmistopopulistinen rimanalennuspolitiikka on syönyt pois tieteellisen kriittisyyden ja arvostelukyvyn, ja makrotason synteesien sijasta keskitytään mikrotason tapaustutkimusten tekoon.

17.6. Tieteen vasemmistolainen kallistuma pitää oikaista

Mitä sitten ajatella vääristymien takana olevasta perusväittämästä? Ovatko tiedeyhteisön vaikutusvaltaiset oppituolit, asiantuntijatehtävät ja rahoituksesta päättävät organisaatiot todellakin vihreiden ja vasemmistolaisten hallussa? Tähän kysymykseen on valitettavasti vastattava ”kyllä”. Puolueellisuus on niin räikeää, että se on saattanut kyseenalaiseksi yhteiskuntatieteiden uskottavuuden eikä ole varmasti tieteille eikä yliopistoille hyväksi.

Ilmiö ei rajoitu vain tämän tutkimuksen alkupuolella viitattuihin Jussi Westisen ja hänen työryhmänsä tuottamiin tutkimustuloksiin suomalaisten yhteiskuntatieteilijöiden ja toimittajaopiskelijoiden vihervasemmistolaisuudesta, vaan ilmiö on maailmanlaajuinen. Kalifornian yliopistossa (UCLA) tehdyn tutkimuksen mukaan lähes 60 prosenttia yhdysvaltalaisista yliopisto-opiskelijoista identifioi itsensä äärivasemmistolaisiksi tai liberaaleiksi, kun äärioikeistolaisiksi tai konservatiiveiksi ilmoittautui vain 12,8 prosenttia, eli myös yhdysvaltalaisopiskelijoiden asenteet suuntautuvat voimakkaasti vasemmalle. Cambridgen yliopistossa tehdyssä tutkimuksessa puolestaan verrattiin demokraatteja ja republikaaneja kannattavien edustussuhteita yhdysvaltalaisissa yliopistoissa. Demokraattien ylivoima antropologiassa ja sosiologiassa oli peräti 21,1-kertainen. Historiassa sekä poliittisessa ja oikeusfilosofiassa kerroin putosi hieman alle kymmeneen. Politiikan tutkimuksessa se oli hieman yli viisi ja taloustieteessä 2,9 demokraattien hyväksi.[809]

---

809 Ks. José L. Duarten, Jarret T. Crawfordin, Charlotta Sternin ja Jonathan Haidtin artikkelia “Political diversity will improve social psychological science” *Behavioral and Brain Sciences* -lehden numerossa 35, 2015 <https://www.cambridge.org/core/journals/behavioral-and-brain-sciences/article/political-diversity-will-improve-social-psychological-science-1/A54AD4878AED1AFC8BA6AF54A890149F#>. Ks. Daniel B. Kleinin ja Charlotta Sternin artikkelia “Professors and their politics – The policy views of social scientists” *Critical Review* -lehdessä 17(3–4) kesäkuussa 2005 (s. 264). <https://www.researchgate.net/ publication/254564988_Professors_and_Their_Politics_The_Policy_Views_of_Social_Scientists>. Suomessa asiasta raportoi Suomen Uutiset Marko Hamilon kirjoittamassa jutussa ”Nyt se on tutkittu: journalismiyliopistot läpikotaisin punavihreitä” 17.6.2016.

Myös historian, taloustieteiden, journalismin tutkimuksen ja opetuksen, oikeustieteen ja psykologian piirissä tilanne on yhtä vääristynyt ”konservatiivisena” pidetyssä Yhdysvalloissa. Econ Journal Watch -lehdessä julkaistun laajan tutkimuksen mukaan Yhdysvaltain 40 johtavan yliopiston piirissä toimivista 7 243 professoreista hieman yli puolet oli rekisteröityneitä demokraatteja ja vain neljä prosenttia republikaaneja. Yhtä republikaanien professoriäänestäjää kohti professorien keskuudesta löytyi demokraattien äänestäjiä taloustieteiden piiristä 5, oikeustieteen piiristä 9, psykologiasta 17, journalistiikasta 20 ja historiasta 34. Lähes puolessa tutkituista laitoksista jopa vasemmiston pienpuolueilla oli enemmän rekisteröityjä äänestäjiä kuin republikaaneilla.[810]

Jonathan Haidtin (et al.) edellä viitatun artikkelin mukaan vinoutuma on pahentunut huomattavasti vuoden 1990 jälkeen, ja tutkijoiden vasemmistolaisuus estää tiedettä tavoittelemasta totuutta etenkin vasemmistoa itseään kiinnostavissa aiheissa, joita ovat rotu, sukupuoli, ympäristöpolitiikka, valta ja tasa-arvo.[811] Yhteiskunta- ja ihmistieteiden painottuminen vasemmalle ei käsittääkseni kerro demokraattien tai vasemmistolaisten etevyydestä tieteenharjoittajina vaan opiskelijavalintojen, yliopistojen henkilökuntavalintojen ja asenteiden puolueellisuudesta, mahdollisesti myös yhteiskuntatieteilijöiden helmasynnistä: idealismista. Samanlaisia tutkimuksia pitäisi tehdä yliopistoihin palkattujen tutkijoiden ja opettajien poliittisista sitoumuksista ja orientaatiosta *Suomessa*. Ehkä tutkimusta ei ole (opiskelijoita lukuun ottamatta) tehty häveliäisyyssyistä tai siksi, että tutkimuksen tulos on kaikille selvää muutenkin.

Puolueellisuutta vastaan voisi reagoida vähemmistösorrosta valittavien vasemmistolaisten tavoin ja vaatia kiintiöitä aliedustettuina oleville näkemyksille ja henkilöille. Koska oikeistolaiset muodostavat yhteiskuntatieteiden kriittisen vähemmistöopposition, olisi yhdenvertaisuuslain mukaista tukea ja suosia oikeistolaisia tutkijoita yliopistoyhteisössä, ainakin mikäli noudatetaan positiivisesta erityiskohtelusta lausuttuja periaatteita. Sen sijaan säälikulttuurissamme menetellään päinvastoin. Kerran jos toisenkin jälkeen erehtyneille tarjotaan yhä uusia tilaisuuksia osua lopulta oikeaan, mutta juuri kenellekään alun perin oikeassa olleelle ei myönnetä mitään tunnustusta ansioistaan, varsinkaan eläessään. Tämä johtunee siitä, että oikeassaolijat ovat yleensä olleet oikeistolaisia, jotka vaarantavat vasemmistolaisten paremmintietäjän roolin.

Ilmiön kohtalomaisuutta korostaa se, että vasemmistolaiset yhteiskuntatieteilijät ja heidän äänenvahvistimenaan toimiva valtamedia ovat antautuneet täysin vääriin reaktioihin ja tulkintoihin keskittyessään haukkumaan Trumpia ja brexitiä ”syvällisimpinä yhteiskuntatieteellisinä analyyseinään”. Kun yhteiskunnallisten ilmiöiden analysoiminen on vasemmistolaisesti värittynyttä, se vesittää tiedettä, jonka tehtävänä olisi myös korjata ongelmia, kun niitä on. Myös vastalause tätä puolueellisuutta kohtaan on noussut, mutta toistaiseksi se näkyy vasta politiikassa – ei tiedepolitiikassa. Myös Suomessa pitäisi tehdä samanlaisia ratkaisuja kuin 1990-luvulla Berliinin Alexander Humboldt -yliopistossa, josta puoluevirkailijat sanottiin irti julistamalla tehtävät uudelleen täytettäviksi ja pakottamalla heidät hakemaan entisiä virkojaan – yhdessä muiden kanssa.

---

[810] Ks. Mitchell Langbertin, Anthony J. Quainin ja Daniel B. Kleinin artikkelia “Faculty voter registration in economics, history, journalism, law and psychology” Econ Journal Watch -lehden numerossa 13(3) syyskuussa 2016. <https://econjwatch.org/articles/faculty-voter-registration-in-economics-history-journalism-communications-law-and-psychology>.

[811] Ks. José L. Duarten, Jarret T. Crawfordin, Charlotta Sternin ja Jonathan Haidtin edellä viitattua artikkelia vuodelta 2015.

17.7. Tiede potee tuskaa – Muu maailma nauraa

Ne, jotka Yhdysvalloissa ja muualla maailmassa ovat arvostelleet konservatismin nousua, eivät ole ymmärtäneet, mitä Donald Trumpin valinta presidentiksi merkitsee. Se on länsimaiden valkoisen väestön ilmoitus aikeesta pitää asemistaan kiinni. Se on vastalause pyyteelliselle politiikalle, jolla länsimaiden kansakuntia suostutellaan toimimaan altruistisesti vierasperäisten hyväksi, vaikka lähes kaikki maailman ongelmat johtuvat väestönkasvusta kehitysmaissa eivätkä ole länsimaalaisten syytä. Se on kannanotto suorapuheisuuden ja oman maan etua edistävien tekojen puolesta, vastalause ilmastopoliittiselle anekaupalle ja kieltäytyminen maksamasta tulojensiirtoja paljon saastuttaviin kehitysmaihin. Ja se on ”*not me*” -kannanotto feministeille sekä ilmoitus pitää korkeasti edistyneestä teknologisesta kulttuuristamme kiinni. Tässä valossa ei ole mikään ihme, että vasemmiston juhliman politrukkifilosofin Slavoj Žižekin pahin uhkakuva ei enää ole Trumpin epäonnistuminen, vaan nyt hän pelkää sitä, että Trump todellakin onnistuu![812]

Vasemmistolaisten käyttöön ottama identiteettipolitiikka on merkinnyt kannatuksen tukemista vähemmistöihin vasemmiston perinteisen kannattajakunnan, eli työväenluokan, sijasta. Mutta käytännössä se on johtanut vain suureen hajaannukseen, kun vähemmistöt ovat alkaneet kiistellä keskenään, ja vasemmiston taktiikka on epäonnistunut. Esimerkiksi homojen ja muslimien etujen osoittaminen ”yhteisiksi” on johtanut valtavaan ristiriitaan. Siksi poliittinen vasemmisto on halunnut kaikin voimin kieltää vähemmistöjä kiistelemästä keskenään ja ohjannut alistumaan sen omaan keskusjohtoisuuteen, mikä on tyypillistä vasemmistopopulismille ja massakulttuurille yleensäkin. Sen sijaan kansallismielisellä identiteettipolitiikalla on mahdollisuus onnistua, sillä se nojaa oman kansan etniseen yhtenäisyyteen ja yhteisiin kansallisiin etuihin, joiden motiivit ovat taloudellisia, turvallisuuspoliittisia ja jokapäiväiseen selviytymiseen sekä yhteiseen kulttuuriin liittyviä.

Vasemmiston pyrkimys tehdä tiedettä identiteettipolitiikalla näkyy siinä, että poliittisessa hallinnossa on asiantuntijoiksi ja komiteoiden jäseniksi nostettu erilaisten etujärjestöjen edustajia. Maahanmuuton oikeutusta tai sen epäoikeudenmukaisuutta ei ole edes pyritty arvioimaan puolueettomasti, vaan parlamentaaristen työryhmien jäseniksi on kutsuttu esimerkiksi maahanmuuttajaryhmien edustajia, joilla on asiasta valmis mielipide. Metodisääntöjen rikkomukset vaikuttavat ihmisten arkipäivään pahiten silloin, kun asiantuntijaportaasta kuuluva vihervasemmistolainen julistus ohjaa yhteiskunnallisia vallankäyttäjiä ”tieteeksi” tekeytyneenä. Todellinen asiantuntija ei voi kuitenkaan olla asian intressantti tai osallinen, ei myöskään asiaan sisältä päin vihkiytynyt tuomari, vaan sitä ulkoapäin arvioiva presbyteeri eli maallikko.

---

[812] Slovenialaissyntyinen Slavoj Žižek *Vice Newsin* jutussa “A Marxist for Trump – Far-left philosopher Slavoj Žižek explains why he supported Trump over Clinton” 30.11.2016. Žižek, joka tunnetaan politiikkaa koskevista psykoanalyyseistään, kommunismin kaipailustaan sekä pakolaisten vastaanottotoiminnan kritiikistään, on antanut kannatuksensa Trumpille, jotta tämä todellakin onnistuisi omissa pyrkimyksissään ja jotta vasemmisto sitä kautta heräisi ja nousisi isähahmoaan vastaan. Yleisradion Internet-sivut mainosti hänen kirjaansa *Uusi Luokkataistelu – Terrorismin ja pakolaisuuden todelliset syyt* Jakke Holvaksen kirjoittamassa jutussa ”Filosofilta käytännön neuvoja pakolaiskriisin ratkaisuun – ’Avoimien rajojen vaatijat tekopyhiä’” 16.2.2017. Sosialismin koulima Žižek on vasemmiston riesaksi asti todellakin katsonut, että oman elämäntavan puolustaminen ei ole rasistista. Kirjoitin aiheesta blogiteksteissäni ”Vasemmistolainenkin saa nyt ajatella filosofisesti” 17.2.2017 (teoksessani *Vastahankaan*) ja ”Trumpista uusi Nixon?” 17.6.2018.

Valtamediassa puolestaan on yritetty tukahduttaa kaikki sellainen asiantuntemus, joka ei ole jonkin organisaation leivissä, esitetty yliopiston tai jonkin tutkimuslaitoksen nimissä ja siten tiedepoliittisen intressitahon ja työnantajan kontrollissa. Lehdissä tukeudutaan ja studioihin kutsutaan vain sellaisia henkilöitä, joille poliittinen vihervasemmisto on antanut mandaatin toimia yliopiston palkkalistoilla, ja tätä kautta vihervasemmiston syrjimä kriittinen tutkijakunta jää kuulematta ja asiantuntemus hyödyntämättä. Taustaoletuksena on tällöin se, että ammatikseen tai virka-asemasta esitetty arvio on muka parempi kuin jonkun sellaisen pätevämmän henkilön näkemys, jota ei esitetä joltakin oppituolilta.

Pohjimmiltaan tämä ei ole muuta kuin magiaa, jota kuvaa yliopistotyönantajien käyttämä muodikas käsite 'affiliaatio'. Kyseisellä eufemismilla tarkoitetaan työnantajaan sitoutumista, siis riippuvuutta, joka on työelämän mielipidevankeuden pahin ja ideologisin muoto. Ilman affiliaation kaltaista ripustautumista jonkin paradigman tai disipliinin kannattajaksi on turha toivoa sen enempää akateemista uraa kuin asemaa median tai poliitikkojen käyttämänä asiantuntijana. Ne tehtävät myönnetään vain sitoutuneille, niin kuin Zil-auto annettiin vain puolue-eliitille ja akateemikoille entisessä Neuvostoliitossa.

Pahiten tieteen, median ja politiikan vispilänkauppa käy nykyisin ilmi yliopistollisten toimintaresurssien jaosta. Puolueellisuudessaan läpinäkyvin on poliittisesti johdettu Suomen Akatemia, jonka strategisen tutkimuksen neuvosto hallinnoi noin 60 miljoonan vuosibudjettia ja jonka tutkimusohjelmien pääteemat valitsee valtioneuvosto.[813] Valtioneuvoston ohjaamana strategisen tutkimuksen neuvosto myöntää tutkimusrahoitusta vain sellaiselle toiminnalle, jota suunnitellessaan hakija esittelee tietyt valmiit ja ideologiset tarkoitusperät, kuten feminismin ja monikulttuurisuuden edistämisen. Tehtävien, rahojen ja esiintymislavojen kasaamisessa vihervasemmistolle näkyy noidankehä, jossa kuusikymmentälukulaiset kaviaarikommunistit, shamppanjasosialistit ja muut punaporvarit uusintavat tutkijakunnan ja takaavat omien paradigmojensa jatkumisen akateemisissa suojatyöpaikoissa, joista suurta osaa pidetään yllä vain maahanmuuton aiheuttamien ongelmien märehtimiseksi.

Valheellisuuden perussyy on siis ihmisissä ja rekrytoinneissa. Yliopistoihin on valittu sosiaalisesti korruptoituneet professorit, aivan niin kuin poliittisiksi edustajiksi on nimitetty mitättömät ja kelvottomat poliitikot. Georg Büchnerin, Jacques Mallet du Panin, Pierre Vergniaudin ja monien muiden todistajanlausuntojen sanoin: "Vallankumous syö omat lapsensa." Ja Edvard Westermarckin kunniakkaaksi muistoksi: "[…] totuuden salaaminen on ainoa tieteen tuntema säädyttömyys."[814] Voidaan muistaa myös Thomas Jeffersonin ylevät sanat hänen perustaessaan Virginian yliopiston vuonna 1820:

> Täällä emme pelkää seurata järkeä minne tahansa se johtaa, emmekä suvaita mitä tahansa virheitä, kunhan järki saa vapaasti taistella sitä vastaan. [*This institution will be based on the illimitable freedom of the human mind. For here we are not afraid to follow truth wherever it may lead, nor to tolerate any error so long as reason is left free to combat it.*][815]

---

813 Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvoston Internet-sivut ovat osoitteessa <http://www.aka.fi/fi/akatemia/stn>.

814 Edvard Westermarck klassikkoteoksessaan *The History of Human Marriage* vuonna 1891; siteerattu Niina Timosaaren kirjasta *Edvard Westermack – Totuuden etsijä* (2017, s. 37).

815 Thomas Jefferson kirjeessään William Roscoelle 27.12.1820. Siteerattu Virginian yliopiston Internet-sivuilta <https://rotunda.upress.virginia.edu/founders/default.xqy?keys=FOEA-print-04-02-02-1712>.

Näistä sanoista on laskeuduttu äärimmäisen banaaliuden tasolle, kun vihervasemmisto ja feministit ovat kahlinneet akateemisen maailman henkisiin hekseleihinsä. Esimerkiksi Tampereen yliopiston Johtamiskorkeakoulu julkaisi keväällä 2018 viidessä eri yliopistossa tekemäänsä kyselyä koskevat tulokset, joiden mukaan muutamat yliopistotutkijat valittivat seminaareihinsa ja luennoilleen ilmestyneistä valheiden metsästäjistä: ”Ei voi olla koskaan varma, joutuuko videoiduksi”, he paheksuivat.[816]

Julkisuus nähdään siis nyt uhkana sananvapaudelle, mikä kertoo sananvapauden ja tieteen julkisuusperiaatteen heittäneen pahan kerran kuperkeikkaa. Myös väite vihapuheesta koetetaan pukea panssariksi kaikkea kriittisyyttä vastaan:

> Tutkimuksen mukaan yliopistoissa on nähtävissä muitakin uudenlaisia uhkia kuin sosiaalinen media. Näitä ovat uhkaaminen ja uhkaava, yllättävä tai arvaamaton käyttäytyminen, vihapuhe, tietojärjestelmiin tunkeutuminen, henkinen väkivalta sekä fyysisen väkivallan mahdollisuus.[817]

Näytöt väkivallasta kuitenkin puuttuvat, ellei sellaisena pidetä yliopistojen ovien sulkemista eri mieltä olevilta. Keskeinen kysymys on, mitä pelättävää tai arveluttavaa tieteen avoimessa julkistamisessa voisi olla? Nyky-yliopiston opiskelijan on näköjään vain partaansa purren hyväksyttävä se, että keskiajan historia tulee hänelle tutuksi.

17.8. Miksi ennakkosensuuri on kielletty perustuslaissa?

Ilmaisunvapauden rajoittamista voidaan perustella tieteiden piirissä väitteellä, että kireät julkaisunormit edistävät tiedon jakelun luotettavuutta. Mahdollisimman laajaa sananvapautta tieteissä puoltaa kuitenkin koeteltavuuden periaate,[818] jolla on keskeinen rooli tiedon tuottamisessa. Sananvapauden merkitys informaation muodostamisessa ja välittämisessä on periaatteessa aivan samanlainen sekä tieteessä että mediassa, ja siksi perustuslaillisen sananvapauden pitää ulottua tiedon alkulähteille: tieteeseen.

Vaikka koululääketieteessä ei ilahduta esimerkiksi rokottamista vastustavien luontaislääketieteen suosijoista, pitäisi myös vaihtoehtoinen ajattelu voida asettaa vapaasti arvioitavaksi tieteellisissä prosesseissa. Vapaan argumentaation totuutta esille tuova vaikutus on samanlainen kuin niin sanotun perinnemedian ja vaihtoehtomedian välillä, ja siksi myös tieteellinen tutkimus olisi rokotettava sensuuria vastaan. Sananvapaudella onkin perus- ja ihmisoikeudellisen puolensa lisäksi keskeinen tieto-opillinen, tieteenfilosofinen ja totuusteoreettinen tehtävä, joka vertautuu yhteiskunnallisen totuuden ja todellisuuden tunnustamiseen.

Perustuslakimme sisältyy ehdoton ennakkosensuurin kielto. Suomen perustuslain (11.6.1999/731) 12 §:ssä todetaan:

---

[816] Helsingin yliopiston, Lapin yliopiston, Tampereen teknillisen yliopiston, Tampereen yliopiston ja Turun yliopiston henkilöstön keskuudessa tehdystä selvityksestä uutisoivat muiden muassa Yleisradion verkkosivut jutussa ”Some on tuonut uuden uhan yliopistotutkijoille: ’Ei voi olla koskaan varma, joutuuko videoitavaksi’” 9.5.2018, ja jutussa haastateltiin Tampereen yliopiston lehtoria, Vuokko Kohtamäkeä.

[817] Sama.

[818] Kumottavuuden ja virheelliseksi todistelun periaatteesta avoimen yhteiskunnan perustana ks. Karl R. Popperin teosta *Arvauksia ja kumoamisia* (1963 [1995]).

> Jokaisella on sananvapaus. Sananvapauteen sisältyy oikeus ilmaista, julkistaa ja vastaanottaa tietoja, mielipiteitä ja muita viestejä kenenkään ennakolta estämättä.

Perustuslain sananvapaussäädökseen ennakkosensuurin kielto on sisällytetty, sillä perustuslain säätäjät ovat Suomessa ja muissa sivistysmaissa olleet niin viisaita, että he ovat oivaltaneet sensuroimisen olevan käytännöllisesti katsoen mahdotonta. Sellaisia lakeja ei pidä laatia, jotka ovat vastoin inhimillistä todellisuutta ja joiden noudattamista ei edes periaatteessa voitaisi valvoa, ainakaan ilman julmia ja epäinhimillisiä toimia.

Ei ole epäilystäkään, etteivät vallanpitäjät haluaisi kieltää itseensä kohdistuvaa arvostelua tai omien etujensa vastaista argumentaatiota, sillä onhan elämä paljon helpompaa, mikäli ei ole vastustajia. Mutta käytännössä poliittinen hallitseminen muodostuu kritiikin sietämisen ja julkisen hallinnon harjoittaman paimennuksen ja sen nauttiman oikeutuksen välisestä tasapainoilusta, jonka järkkyminen johtaa yleensä poliittisen legitimiteetin katoamiseen valtaapitäviltä. Sananvapaus ei olekaan perusoikeuksien joukossa mikään auton ilmastointilaitteen kaltainen lisälaite, mukavuusvaruste tai erillisoikeus, vaan se on perustavanlaatuinen oikeus, josta monien muiden oikeuksien toteutuminen riippuu.

Sananvapauden rajoittaminen on samalla tavoin ihmisluonnon vastaista kuin sosialismi, joka pyrki kiistämään ihmisten yksilöllisyyden, vapaan omistusoikeuden ja egoistisen hyödyn tavoittelun ja joka sitä kautta kuihdutti kaiken yritteliäisyyden. Sensuuri on sukua totalitarismeille, eikä siihen tule syyllistyä myöskään ”vihapuhetta” koskevien syytösten verukkeilla.

Sananvapaudella on filosofian piirissä pitkät perinteet. Esimerkiksi brittiläinen naturalisti ja liberaalifilosofi John Stuart Mill vastusti edistysuskoisen valistusajattelunsa mukaisesti ennakkosensuuria, puolusti individualismia sekä edusti utilitaristista hyötyajattelua. Liberalismin perusperiaatteista hän hyväksyi pakkovallan vastustamisen, uhrittomien rikosten rankaisemattomuuden ja valtiovallan roolin rajoittamisen, mutta julkisyhteisöjen valtaa yksilöiden yli hän piti tuhoisana:

> Olisimme iloisia nähdessämme ihmisiä pakotettavan oikeudenmukaisuuteen ja heitä rangaistavan epäoikeudenmukaisuudesta jopa pienimmissä yksityiskohdissa, ellemme perustellusti pelkäisi luovuttaa esivallalle niin rajoittamatonta oikeutta yksilöihin.[819]

Filosofisesti katsoen sananvapaus on perusteltu nimenomaan *yksilöiden oikeuksien turvaamiseksi esivaltaa vastaan*. Sananvapauden alkujuuret eivät siis ole yksilöiden oikeuksien puolustamisessa *toisiaan vastaan*. Sananvapautta ei ole luotu myöskään mahdollistamaan *esivallan puuttumista* yksilöiden välisiin kiistoihin tavalla, jolla esivalta ottaisi voimakkaasti kantaa joidenkin yksityisen osapuolten *puolesta*, kuten se nykyisin tekee.

Myös sananvapauden rajoittamista voidaan toki perustella pragmaattisesti ja utilitaristisesti seurausten perusteella, sillä vahinkoa, onnettomuutta tai kurjuutta aiheuttavaa toimintaa ei kenenkään pitäisi hyväksyä. Mutta tällöinkin seulan tulee olla harvapunoksinen, sillä kaikesta hyödyllisestä toiminnasta voidaan katsoa koituvan *jotakin* haittaa. Esimerkiksi autoilusta on haittaa ilmakehälle ja ihmisten terveydelle, mutta silti sitäkään ei ole kielletty, sillä autoilusta on myös merkittävää iloa ja hyötyä.

---

[819] John Stuart Mill teoksessaan *Utilitarismi* (1861 [2000], s. 74).

Itse katson, että sananvapauden vähäisestäkin rajoittamisesta on niin paljon vahinkoa koko viestintäympäristölle, että siihen ei tulisi lainkaan ryhtyä. Sen sijaan sananvapaudesta on paljon hyötyä, sillä sen kautta tulee esille kaikki se informaatio, joka muutoin jäisi esittämättä ja arvioimatta. Mikäli ihmiset eivät saa haltuunsa informaatiota valikoimattomasti, heidän tietojensa *ala* jää määrittymättä ja vale osoittamatta valeeksi. Tuloksena on luulojen vahvistumista.

Sananvapauden rajoittamispyrkimysten kautta tultaisiin helposti myös *kriteerittömyyden ongelmaan*, joka on sananvapauden kannalta keskeinen. Koska yleispäteviä arviointiperusteita näkemysten oikeutukselle ei voida löytää, jokainen sananvapauden rajoitusyritys on perimmältään *vallankäyttöä*, eikä siten yhtään parempaa tai huonompaa kuin sananvapauden käyttäminen sinänsä. Tästä seuraa, että kaikki älyllinen pitää voida sanoa. Muun muassa siksi ennakkosensuuri on kielletty ja jälkikäteissensuuri on rajattu vain rikoslailliseksi, joka sekin on tosin vallan ilmentymä ja edustaa usein järjenvastaisuutta.

Koska yleispäteviä kriteerejä ”sopivan” tai ”epäsopivan” määrittelemiseksi ei voi olla, vain valta voi määritellä korrektiuden rajat. Mikäli hyväksyttävyyden kriteerinä pidetään jonkin ajatuksen ”oksettavuutta”, ”ällöttävyyttä”, ”häpeällisyyttä” tai jotakin muuta affektiivista piirrettä – kuten hysteriasta kärsivissä toimituksissa, poliittisella korrektiudella kuorrutetuissa tuomioistuimissa tai elitismistä kärsivissä tiedekunnissa – ovat länsimaisen rationalismin periaatteet heitetyt nurkkaan. Funktionalistisesti ajatellen jokainen ajatus on perusteltu jo siksi, että se on sanottu, sillä muutenhan sitä ei sanottaisi lainkaan. Sanomisella sinänsä on aina myös *itseisarvo*, ja juuri näiden aprioris-käsitteellisten ja loogisten ominaisuuksiensa vuoksi sananvapaus on määritelty rajoittamattomaksi perustuslaeissa, joita puolestaan on sovellettava kansalaisten kannalta perusoikeusmyönteisesti.

Korostan, että voin puolustaa sananvapautta tietenkin vain siihen asti, missä kyse on todella *sanan*käytöstä. Käsitteellinen informaatio vetoaa nimenomaan intellektiin eikä aisteihin, kuten kuvallinen. Niinpä en voi parhaalla tahdollanikaan pitää puolustettavana esimerkiksi Hikipediassa esitettävää kuvainraastoa enkä persoonan vandalisointia, joiden myötä on astuttu argumentatiivisesta ympäristöstä affektioiden ja emootioiden kentälle. Kuten olen tässä tutkimuksessani laajasti viitannut, on pelkästään performatiivinen, eli esittävä, tunteisiin sekä intohimoihin vetoava informaationjakelu saanut liikaa jalansijaa. Pahimmillaan sitä ei voida pitää informaationa lainkaan vaan pelkkänä mudanheittona, jolla ei voi filosofisesti katsoen olla oikeutusta.

Käsitykseni mukaan oma aikamme ei poikkea paljoa valistuksen ja klassisen liberalismin aikakaudesta, sillä myös tuo aika oli yhteiskunnallisten erimielisyyksien ja ristiriitojen täyttämää, ja monilta sananvapauden käyttäjiltä putosi pää. Nykyajan sivistysvaltioissa saa ehkä pitää päänsä, mutta myös nykyisin sananvapautta rajoitetaan monissa maissa, ja sensuuri näyttää olevan sitä järjestelmällisempää, mitä suuremmasta tai keskusjohtoisemmasta valtiosta on kyse.

Vaikka normien perustamista ”vapauksia varjelemaan” voidaankin pitää merkkinä vapauksien vaarantumisesta, ehdotan, että sananvapauden turvaamiseksi Suomeen säädettäisiin tiedotusvälineitä ja Internet-toimijoita velvoittava laki, jolla laajennettaisiin kansalaisten mahdollisuuksia saada näkemyksensä esitetyiksi sosiaalisen median palveluissa, keskustelupalstoilla ja mediajulkisuudessa ilman suodatusta tai muita viestien lähettämistä, vastaanottamista tai mielipiteidensä muodostamista tai pitämistä koskevia rajoituksia. Suomeen tulisi säätää perustuslain suojaaman sananvapauden selventämiseksi ja varmis-

tamiseksi *laki kansalaisten viestinnällisistä oikeuksista*, jossa määrättäisiin erityisesti verkkoympäristössä tapahtuvaan kommunikointiin osallistuvien henkilöiden ja Internet-palvelutarjoajien oikeuksista ja velvollisuuksista. Lailla pitäisi kieltää palveluntarjoajia tai sosiaalisen median ylläpitäjiä ja muita toimijoita rajoittamasta kansalaisten sananvapautta, vapaata keskustelua ja uutisointia ”yhteisönormien”, ”arvojen” tai ”vihapuhesääntöjen” varjolla tapauksissa, joissa näyttöä lainvastaisesta toiminnasta ei ole.

Laki velvoittaisi sosiaalisen median toimijoita sallimaan palveluissaan ja yhteisöissään sellaisen julkaisemisen ja ilmaisemisen, jota ei ole tuomittu rikosoikeudellisesti oikeudenkäynneissä. Lailla tulisi turvata vapaus ei-laissa rangaistavalle viestinnälle. Siten Suomi voisi toimia esikuvana muille Euroopan unionin maille, joissa sananvapautta on alettu kahlita uhkauksilla ja totuuden tavoittelua vaarantavilla ehdoilla.

Sananvapaus on turvattava seuraavista syistä:

1) Yhteiskunnallista totuutta ei voida saavuttaa keskusteluilmapiirissä, jota varjostaa rangaistusten uhka.
2) Totuutta yhteiskunnan tilasta ja vallitsevasta mielipideympäristöstä voidaan tavoitella vain täysin vapaassa keskusteluilmapiirissä, jossa väitteitä voidaan esittää ja arvioida pidäkkeettömästi, kriittisesti ja kansanvaltaisesti.
3) Rikosoikeudellisella jälkikäteissensuurilla ei ole oikeutusta, sillä sen ennakolta vaikuttava pelotepreventio kiertyy perustuslain vastaiseksi ennakkosensuuriksi, kun ihmiset säikähtävät ja alkavat sensuroida näkemyksiään itse.
4) ”Vastuullisen” sanankäytön vaatiminen on paradoksi, sillä yhteiskunnalla sen enempää kuin julkaisufoorumeillakaan ei ole moraalista oikeutusta puuttua kansalaisten kannanottoihin, jotka perustuvat yksilöiden itsemääräämisoikeuteen. Yksilöiden näkemyksillä puolestaan on itseisarvo poliittisen subjektiviteetin ilmaisuina, eikä kansalaisia pidä syyllistää poliittisesta osallistumisesta, minkä ”vastuuseen” saattaminen edellyttäisi.
5) Niinpä ”asioihin puuttuvan”, ”yhteiskuntavastuullisen” tai ”velvoittavan” sensuurijournalismin pyrkimykset kariutuvat suodatuksen totuudenvastaisuuteen, kun vallitsevasta mielipideympäristöstä koetetaan luoda valheellinen, peitelty tai häveliäisyyden piloille karsima kuva.
6) Edellä sanotusta johtuu, ettei totuutta ja oikeudenmukaisuutta voida tavoittaa oikeusjärjestelmän sisällä vaan sen ulkopuolella. Oikeussalit ovat vääriä foorumeja keskusteluille, joita pitäisi käydä kansalaisyhteiskunnassa, politiikassa ja tieteissä. Siksi sanankäytöstään syytetyt voivat hävitä yksittäiset taistelunsa tuomioistuimissa, mutta yleensä he voittavat sodan yhteiskunnassa.
7) Sananvapaus ei ole oikeutta valikoivaan journalismiin, vaan sananvapaus on pohjimmiltaan yksilöiden vapausoikeus – ei valtiovallan rajoitusoikeus, jota median pitää suojella.

Sananvapaus on joko kaikilla tai ei kenelläkään. Totuus ei saa olla kenenkään monopoli eikä kuppikuntien kartelli. Edellä sanotusta seuraa myös sananvapauden tässä tutkimuksessa puolustamani ehdottomuus, toisin sanoen se, että sananvapaus joko on tai sitä ei ole. ’Rajoitettu sananvapaus’ on oksymoron, eli itseristiriita, ja media, joka puolustaa sananvapautta sensuurilla on varas, joka huutaa ”ottakaa varas kiinni!”

18. Yhteenveto

Jotkut saavat ihmetellä, miksi kulutan aikaa, energiaa ja kynääni arvostellakseni niinkin mitätöntä asiaa kuin mediaa tai vastustaakseni toimittajakuntaa, jonka kaikki tietävät joka tapauksessa puolueelliseksi. Muutamia voi hämmästyttää, miksi kritisoin propagandaa, jonka useimmat muutenkin ymmärtävät valheelliseksi sofismiksi.

Vastaus on: koska julkisuus on filosofian toimintaehto ja koska vastakohta-asetelma ideologisen ja filosofisen elämän välillä on klassinen. Konflikti vastaa pitkälti tämän kirjan alussa esille tuomaani ristiriitaa, joka vallitsee yhtäältä affektiivisen, emotionaalisen ja idealistisen ja toisaalta rationaalisen, reflektiivisen ja realistisen asenteen välillä. Näiden katsantokantojen välille repeytyneiden viestintäkuilujen ymmärtäminen on samalla niiden osapuolia erottavan välimatkan umpeen kuromista niin mediassa, tieteessä kuin politiikassakin.

Myös ihmisten roolit ja elämänkohtalot voidaan nähdä seurauksina tästä asetelmasta. Syy siihen, miksi olen halunnut osoittaa vihervasemmistolaisen asenteen epäfilosofiseksi ja epätieteelliseksi, on että vallitsevan poliittisen ideologiansa kautta media, poliitikot ja punavihreät tieteilijät käyttävät ihmisten elämään vaikuttavaa *valtaa*, joka pahimmassa tapauksessa uhkaa syöstä kadotukseen koko länsimaisen kulttuurimme sen väestörakennetta ja saavutuksia myöten.

Agendajournalismi ja tendenssitutkimus ansaitsevat vastalauseita, sillä puhtoisista tarkoitusperistään huolimatta toimittajat ja tieteilijät ovat alkaneet itse operoida ideologisilla jyrkänteillä ja vaikeuttaa todellisuuskuvan muodostamista, mikä ei ole ollut poliittisesti harmitonta. Jakavat tekijät eivät ole olleet enää taloudellisia eivätkä luokkastrategisia, kuten vasemmiston perinteisessä ideologiassa on ajateltu, vaan ne ovat liittyneet kansallisen kulttuurimme ja kansainvälisen jauhotuksen väliseen konfliktiin.

Niinpä politiikan kentälle ilmaantunut uusi kansallismielinen oikeisto ei ole asettunut porvariston, taloudellisen eliitin eikä globaalikapitalismin tukijaksi, kuten vasemmisto väittää omissa kannanotoissaan, vaan oikeiston uudet eurooppalaiset virtaukset ovat koettaneet edistää länsimaisen kulttuurin kannalta parasta menettelytapaa, jolle vasemmistopuolueet ovat kääntäneet selkänsä ”Internationaalia” hoilatessaan.

Tämän tutkimuksen eräs lähtökohta ja osallistumisen väline on ollut laajalti luettu blogini. Sosiaalinen media kokonaisuudessaan on ollut tutkimuksellisen mielenkiintoni kohteena valta- ja vaihtoehtomedian ohella. Kiitän kaikkia keskusteluihin ja mielipiteiden vaihtoon osallistuneita. Vaikka olenkin saanut kirjoitustyöni kuluessa paljon sekä kiittävää että torjuvaa palautetta, olen tehnyt kaikkeni, etteivät näkemysteni puolesta tai vastaan esitetyt mielipiteet olisi vaikuttaneet mitenkään analyysieni puolueettomuuteen.

18.1. Tiivistelmä teoksen luvuista

Kirjani ensimmäisessä luvussa (1) analysoin valehtelun sosiodynamiikkaa ja poimin valheellisuuden verkoista erilleen ne systeemivalheen muodot, joilla on tehtävänsä EU-johteisen liittovaltiopolitiikan ja maahanmuuton välineinä. Laitoin ne myös talteen median totuuskriisin tarkempaa tarkastelua varten.

Toisessa luvussa (2) väitin, että median halkeamista perinteiseen valtamediaan ja vaihtoehtoiseen uusmediaan edeltää yhteiskuntamme perusrakenteeseen syntynyt kuilu, joka vallitsee kantaväestöjen ja maahanmuuttajaväestöjen erilaisten arvojen ja etujen välillä. Diskursiivinen halkeaminen valhemediaan ja totuudennälkäiseen kansalaisjournalismiin heijastelee perimmältään kahden erilaisen todellisuuskäsityksen tai tulkintalinjan syntymistä, jolloin vastakkain ovat asettuneet yhtäältä intohimoinen, tunteenomainen ja ihanteellinen vihervasemmistolais-liberaali todellisuuskäsitys sekä toisaalta järkiperäinen, harkitseva ja todellisuudentajuisuutta edustava kansallismielinen konservatiivisuus.

Kolmannessa (3) luvussa pyrin määrittelemään, miten vaihtoehtoinen viestintä on sosiaalisen median kautta muokannut perinteisen median roolia poliittista julkisuutta luovana ja hallitsevana osapuolena. Väitteeni mukaan perinteisen median mahdollisuudet käyttää poliitikkoja ja asiantuntijavaltaa omien tarpeidensa edistämiseen ovat kaventuneet sosiaalisen median ansiosta, ja kansalaisyhteiskunnassa vallitsevat erilaiset todellisuuden tulkinnat ovat päässeet paremmin esille. Tämä on toisaalta syövyttänyt uskoa valtamediaan, tieteeseen ja järjestelmäpolitiikkaan. Siten median totuuskriisi on merkinnyt myös politiikan legitimaatiokriisiä.

Neljännessä luvussa (4) loin katsauksen valtamedian suosimaan monikulttuuri-ideologiaan, joka nojaa EU-johteisen liittovaltiopolitiikan lisäksi viestinnän, informaatiotieteiden ja media-alan koulutuksen ja erityisesti journalistiikan, lehdistöopin sekä tiedotusopin opetuksen vasemmistolaiseen lähihistoriaan Suomessa. Uustaistolainen asenne yltää konservatiivisimpinakin pidettyihin julkaisuihin, joista esimerkkitapauksena tarkastelin Uuden Suomen puheenvuoropalvelun piirissä nykyisin sovellettavia julkaisunormeja.

Viidennessä luvussa (5) havainnollistin valtamedian politisoitumista viittaamalla Helsingin Sanomien maahanmuuttoaiheisiin juttuihin, joissa on vedottu yhteiskuntatieteilijöiden kannanottoihin läpinäkyvän tarkoitushakuisesti, ja tieteenä esitetyt tutkijamielipiteet ovat paljastuneet perustelemattomiksi tai selvästi puolueellisiksi. Perinteisen valtamedian ja vaihtoehtoisen uusmedian välisen eron kuin itsestään tarjoutuvana kontrastikohtana Helsingin Sanomien journalismia verrattiin MV-lehden esille tuomaan uutisointiin, jolloin väite valtamediasta ”totuusmediana” ja vaihtoehtomediasta ”valhemediana” oli nähtävä roolien vaihtumisen vuoksi *vice versa*.

Kuudennessa luvussa (6) todistelin väitettäni viestintäkuilujen takana piilevästä kansalaisyhteiskunnan halkeamasta tarkastelemalla ”alpakka-casena” tunnetuksi tullutta konfliktia sekä niin sanottujen varisverkostolaisten anarkismia. Valtamediat ovat kertoneet välinpitämättömästi ja laiskasti vasemmistolaisesta terrorista verrattuna siihen moraaliseen paheksuntaan, jota valtavirtamediat ovat kohdistaneet kansallismielisiksi tai äärioikeistolaisiksi sanottujen henkilöiden tai ryhmien toimintaan. Median rooli vasemmistolaisen rabulismin ymmärtäjänä nähdään tutkimuksessa kainalosauvan tarjoamisena internationalistiselle globalismille ja maahanmuuton edistämiselle. Vasemmistolainen vihapuhe on

pyritty lavastamaan intellektuaaliseksi, ja median tarjoamassa uutisoinnissa onkin erotettavissa perimmältään samaa ainesta kuin katuväkivallassa, mutta kiiltäväksi kaunisteltuna. Sananvapauden rajoituksia puolestaan pyritään oikeuttamaan valtamediassa väittämällä, että Eurooppaa uhkaa kansallismielisyyden kasvu, vaikka kansallismielisyys on vain noussut vastustamaan ongelmien juurisyytä, eli hallitsematonta maahanmuuttoa ja siihen liittyvää monikulttuuri-ideologiaa.

Seitsemännessä luvussa (7) tarkastelin politiikan medioitumista ja median politisoitumista sekä toimittajien nykyistä valta-asemaa poliittisen informaation ja tieteellisen tiedon suodattajina ja valikoijina. Tutkimuksessani kuvaan, miten toimittajat orkestroivat julkisuutta koskevan sosiaalisen vaihdon sekä riippuvuussuhteiden kautta molempia: sekä politiikkaa että tiedettä. Jesper Strömbäckiltä lähtoisin olevan medioitumisteorian valossa analysoin, millainen tehtävä Helsingin Sanomilla ja Päivälehdellä on ollut Suomen kansallisvaltion rakentamisessa ja millaiseksi Sanomien myöhempi rooli on muotoutunut, kun lehden toimitus on järjestäytynyt kansallismielisen ajattelun vastapooliksi sekä kansallisen edunvalvonnan suoranaiseksi vastustajaksi ja purkajaksi.

Ajankohtaisena esimerkkitapauksena tarkastelin Turun vuoden 2017 terrori-iskua ja siitä uutisoimista sekä selityksiä, joita valtamedian valitsemilla tieteenharjoittajilla oli tarjota jihadistiselle iskulle. Osoitin, että valtamedian käyttämät asiantuntijat ja heidän kannanottonsa olivat räikeän puolueellisia ja että niillä ajettiin maahanmuuton agendaa sekä pyrittiin selittämään pois islamisaatioon liittyviä ongelmia. Saman luvun loppupuolella loin kriittisen katsauksen yliopistollisten tieteilijöiden pyrkimyksiin vaikuttaa median kautta politiikkaan, mikä ei osoita niinkään medioiden tieteellistymistä kuin tieteiden medioitumista ja politisoitumista. Kritiikin kohteina olivat erityisesti sosiaalitieteilijät, historioitsijat, politiikantutkijat ja mediatutkijat.

Kahdeksannessa (8) luvussa lähestyin yhteiskunnallisen totuuden tavoitettavuutta oikeudellisesta sananvapauden näkökulmasta, jolloin arvostelun aiheena oli eräiden poliittisesti vaikutusvaltaisten oikeustieteilijöiden toiminta. Ihmisoikeusteolliseen kulttiin liittyvä perusoikeusfundamentalismi saatettiin arviotavaksi samassa vaa’assa sananvapauden ja kansallisen itsemäärämisoikeuden sekä valtiollisen suvereniteetin kanssa. Vertailu johti tulokseen, jonka mukaan maahanmuuton arvostelua ja vastustusta ei voida eikä pidä mykistää sananvapauden varkauksilla eikä kansanvallan näpistelyillä, sillä oikeus ilmasta poliittisia mielipiteitä pidäkkeettömästi on länsimaisen oikeusvaltion kulmakivi. Luvun lopussa perustelin kielifilosofian näkökulmasta, millä tavoin viestinnän kurittaminen ja normiruuvien kiristeleminen uhkaavat ihmisten lisäksi myös kaiken totuuden etsinnän työvälinettä, kieltä itseään.

Yhdeksäs (9) luku on omistettu median ja politiikan ”populistisuutta” koskevien väitteiden tarkasteluille. Osoitin, että valtamediassa ”populistisiksi” luonnehditut poliittiset liikkeet ja vaihtoehtomediat ovat toimineet demokratian airueina. Akateemisessa tietokirjallisuudessa esitetyt väitteet oikeistolaisina pidettyjen virtausten, henkilöiden, liikkeiden tai vaihtoehtomedioiden ”populismista” käännettiin tutkimuksessa kumoon todistelemalla, että tutkimuksina esitetyt julkaisut ovat olleet *vasemmistolaisen* populismin leimaamia, ja osoittamalla, että medialla on ollut niistä kertomisessa propagandistinen rooli. Tässä luvussa tarkasteltiin myös television asemaa populismin generaattorina sekä luotiin katsaus feministisen journalismin ja naistutkimuksen tarkoitushakuisuuteen maahanmuuton oikeuttajina.

Tässä tutkimuksessa on maahanmuuttoa koskevan viestinnällisen ongelman perussyynä pidetty löysää *populistista journalismia*, jossa ei kyetä tai haluta tehdä eroa sen välillä, milloin maahanmuuttoa arvostellaan järjestelmäpoliittisella makrotasolla – erotuksena maahanmuuttajien arvostelemisesta henkilökohtaisella mikrotasolla. Populistisessa valtavirtajournalismissa maahanmuuton vastustajia on pyritty hiillostamaan viemällä argumentaatio kasvokkaisen kohtaamisen tasolle ja yrittämällä lavastaa kantaväestön ja vierasperäisten konfliktit henkilökohtaisiksi, kun taas älyllinen journalismi edellyttäisi, että konfliktit nähtäisiin järjestelmäpoliittisina ilmiöinä ja seurauksina heikosta maahanmuuttopolitiikasta.

Populismia koskevan tarkasteluni tuloksena esitin lisänäyttöä sen pääväitteeni puolesta, että valtavirtamedian ja vaihtoehtomedian jaon takana piilevät diskursiiviset tieto-, totuus- ja todellisuuskäsitysten jaot sekä sosiaalirakennetta halkovat kuilut. Ne vallitsevat yhtäältä kantaväestön etujen ja arvojen ja toisaalta vierasperäisen väestön intressien välillä. Populistiseksi on asiaa koskevassa kiistelyssä osoittautunut perinteinen valtamedia myös sen tavoitteleman viihteellisyyden ja kaupallisuuden vuoksi sekä poliittiseksi mieltämänsä ”yhteiskuntavastuun” takia, kun taas sosiaalisen median ja blogosfäärin piirissä on yhteiskunnallisesti vaikeiksi koetuista aiheista kyetty esittämään entistä vahvemmin perusteltuja tieteellisiäkin analyysejä.

Esitin tutkimuksessani populismin ilmiöille kattavan määritelmän, jolloin osoittautui, että kansallismielisyys ja Euroopan uusi oikeisto eivät edusta populistisia vaan perinteisiä realistisia ja yleiskonservatiivisia virtauksia. Aito populismi on samanlaista kuin tekisi vesipommin uimahyppykilpailuissa, jolloin kansa kastuu ja hurraa. Sen sijaan asiallinen politiikanteko on kuin hyppäisi kymmenen pisteen hypyn, eikä kukaan huomaisi eikä ymmärtäisi tempun hienoudesta mitään. Merkittävät filosofit ja tieteenharjoittajat ovat kautta historian jääneet usein kokonaan vaille huomiota, kun taas toimittajat ovat jakaneet julkisuutta ”asiantuntijoille” sitä enemmän, mitä merkityksettömämpiä, mitättömämpiä ja vasemmistolaisempia he ovat olleet.

Kymmenennessä (10) luvussa lähestyin sosiaalisen median piirissä ja valtamediassa esiintyvää kiistelyä, sensuurinhalua, kavaltelua ja syyttelyä sosiaalipsykologisesti, selittäen ilmiöitä narsismin ilmaisuiksi tai muodoiksi. Omahyväisyys, itsekeskeisyys ja älyllisen kulttuurielämän taantuminen *lifestyle*-journalistiikaksi nähdään tutkimuksessa populismia tukevana rinnakkaisilmiönä, joka on tehnyt mahdolliseksi syyttää erimielisiä ”vihapuheesta” ja vaatia julkiselta sanalta ”vastuuvalheita”. ”Vihapuheesta” syyttäminen on ollut perimmältään mahdollista persoonallisuuspsykologisesti selitettävissä olevan narsismin projektiona, kun epämiellyttäviksi kokemiensa viestien vastaanottajat ovat pyrkineet siirtämään omat kielteiset tuntemuksensa lähettäjien ominaisuuksiksi, toisin sanoen töhrimällä heihin kaiken itsessään ja maailmassa näkemänsä pahan.

Yhdennessätoista (11) luvussa tarkastelin, millainen rooli poliittisella feminismillä ja naistutkimuksella on median totuuskriisin tuottajana valtavirtamedian suosiessa kaksiarvoisen sukupuolieron kiistämiseen tähtääviä lakihankkeita. Kriittisen analyysin kohteina olivat myös valtavirtajulkisuudessa ja sosiaalisessa mediassa paljon esillä olleet ”Me too”- ja ”Suostumus 2018” -liikkeet. Osoitin tutkimuksessani, että molemmat olisivat jääneet mikroskooppisen pieniksi ja marginaalisiksi anarkismihankkeiksi ilman valtamedian ja etenkin Helsingin Sanomien julkisuusmyllytystä sekä sen kriittisiin tai vastustaviin mielipiteisiin suuntaamia tukahduttamisyrityksiä. Luvun lopussa analysoin feminismin islam-

myönteisyyteen liittyvää ristiriitaisuutta ja totesin, että median lietsomalla nykyfeminismillä on länsimaisista naisoikeuksista poikkeava ja naisten etujen vastainen rooli maahanmuuttopoliittisena ja paternalistisen islamin leviämistä edistävänä liikehdintänä. Arvostelin myös julkaisualan naisvaltaistumista: median välinpitämätöntä suhtautumista yhtäältä median naisvaltaistumiseen mediatalojen sisältäpäin ja toisaalta siihen laajaan julkisuuteen, jonka valtamedia on myöntänyt naisille juttujen kohteina.

Kahdennessatoista (12) luvussa osoitin, millä tavoin intersektonaalisesta feminismistä ja identiteettipolitiikasta on tehty tieteen näennäisiä metodeja ja kuinka niiden tuella harjoitettu kompensoivan suvaitsevuuden ja repressiivisen toleranssin politiikka ovat ohjanneet kansalaiskeskustelua ja mediaa jakautumaan klustereihin sekä sytyttämään eri leirien välille kaikessa viestinnässä nykyisin vellovan heimosodan.

Identiteettipoliittisen klustroitumisen ajankohtaisena esimerkkitapauksena tarkastelin sosiaalisessa mediassa levinnyttä ”Climate Strike” -kampanjaa, joka ilmeni Suomessa valtamedian tukemana ilmastopaniikin lietsontana ja nuorten koulunkäyntilakkoiluna. Tulkitsin ilmastoahdistuksen luomista naisellis-feministisen luontosymboliikan hyödyntämiseksi ja pyrkimykseksi totuttaa nuoret lapsesta asti yleismaailmalliseen ja globaaliin poliittiseen ajatteluun, joka on metafyysisiltä perusoletuksiltaan universaalikommunistista. Esittämällä kiistanalaiset ilmastopoliittiset kysymykset sukupolvien välisinä näkemyseroina valtamedia on kääntänyt ilmaston lämpenemistä koskevat tieteelliset todistelukiistat ihmisten välisiksi persoonallisiksi arvovaltakysymyksiksi, ja siten se on korvannut asiallisen argumentaation keskusteluilmapiiriä kuumentavalla identiteettipolitiikalla. Samaan tapaan kuin sosiaalisen ajattelun kannattajista on tullut sosialisteja, on ajattelemisesta siirrytty identiteettipolittiseen ”jotakin” olemiseen myös ympäristöpolitiikassa, jolloin elämänkokemukseltaan vihreät nuoret ovat aatteille ja ismeille altistuttuaan tulleet kuuroiksi ympäristöpoliittiselle realismille ja relativismille.

Kolmannessatoista (13) luvussa kyseenalaistin toimittajakunnan piiristä paljastuneita kosmopoliittisia sitoumuksia ja ulkomaanyhteyksiä, jotka saattavat vaarantaa puolueettoman journalismin tuottamisen ja lähentää toimittajakuntaa globaaliin poliittiseen ja taloudelliseen eliittiin. Kiinnitin huomioni valtamedian tapaan raportoida laveasti ”kiss and tell” -politiikan tuloksista ja skandaaleista mutta vaieta median tekijöiden omista taustoista ja henkilökohtaisista tai poliittisista sitoumuksista. Tarkastelin kriittisesti valtiollisen median, Yleisradion, roolia sekä osoitin, että Yleisradion ongelma ei ole julkisuudessa kohuttu ulkoinen vaikuttaminen vaan sisäinen politisoituminen. Samaa sisäänpäin lämpiävyyden arvostelua kohdistin Julkisen sanan neuvostoon, joka puolustaessaan toimittajia lähes järjestelmällisesti muita kansalaisia vastaan ei täytä enää rooliaan ”median itsesäätelyelimenä” vaan toimii valtamedian asianajajana ja omana tuomarina. Väitettäni tukee myös se, että tuomioistuimet hyväksyvät JSN:n lausunnot todistelun aineistoiksi. Suositusluontoisena tutkimustuloksenani kannatan sekä eduskunnan valvonnassa olevan Yleisradion että valtamedian hallinnoiman JSN:n asettamista pöhötautia ehkäiseville matokuureille.

Neljännessätoista (14) luvussa syvensin analyysejani median kahtiajaoista kohdistamalla tarkasteluni ihmisten persoonassa tapahtuneisiin halkeiluihin, jotka koettelevat erityisesti sosiaalisen median osallistujia. Sosiaalisen median jatkuvasti kiristyvät normit ohjaavat ihmisiä salaamaan henkilöllisyytensä entistä tarkemmin. Tämä on johtanut esimerkiksi tieteen julkisuusperiaatteen inflatorisoitumiseen, kun ansioituneet tieteenharjoittajatkin pitävät viisaimpana julkaista mielipiteensä anonyymisti välttääkseen ripityksen

”poliittisella korrektiudella” tai välttyäkseen vakavammilta seurauksilta, kuten työpaikkojensa menetyksiltä. Lisääntyneestä valvonnasta ovat toisaalta kärsineet some-julkkikset, joiden suosio riippuu näkyvyydestä. Tosin merkittävimpiä sananvapauden rajoituksia totuuden tavoittelulle eivät Suomessa aseta edelleenkään muodolliset normit eivätkä säännöt vaan epämuodollinen työelämän mielipidevankeus, jonka epäsuorat sanktiot estävät ihmisiä esiintymästä poliittisesti avoimella tavalla. Tässä lähinnä Facebookia esimerkkitapauksena tarkastelevassa luvussa osoitin myös, että sananvapautta edistävä ja toteuttava somejulkisuus voi olla myös persoonallisesti vahingollista epäonnistuessaan ja ajautuessaan toiseuden ehdoille, jolloin ihmiset ohjautuvat jakamaan persoonansa entistä tiukemmin ”toisille olemiseen” ja ”olemiseen itselle”.

Ihmisiä lähentäväksi väitetty sosiaalinen media voi eristää ihmisiä toisistaan, paitsi poteroihin linnoittautumisen ja diskursiivisista eroista johtuvien puskurien vuoksi, myös siksi, että toistensa läsnä ollessaankin ihmiset viettävät paljon aikaa ”nenä kiinni matkapuhelimessa”. Tämä saattaa kylvää ristiriitoja ja epäluuloa myös läheisviestintään, jolloin vastakkain ajautuvat tätäkin kautta sosiaalista luottamusta ja viestinnän vapautta koskevat kysymykset.

Viidennessätoista (15) luvussa käsittelin sekä valtamediassa että sosiaalisessa mediassa käyttöönotettua epävirallista ennakkosensuuria, joka on jyrkässä ristiriidassa perustuslaillisen sananvapauden kanssa. Tarkastelin tiettyjen kansalaistoimijoiden omaksi tehtäväkseen omaksumaa viestinnän valikointia, suodatusta ja sensurointia informaatiopalvelualoilla, kuten julkisissa kirjastoissa.

Vaihtoehtomedian ja sosiaalisen median suosio kasvoi valtavirtamediassa harjoitetun tendenssijournalismin vastareaktiona, kunnes EU ja Saksa alkoivat rajoittaa kansalaisten viestintää myös sosiaalisessa mediassa lakeihin, yksityisiin sopimuksiin tai ”yhteisönormeihin” vedoten. Väitteeni mukaan keskustelua käydään väärästä asiasta ja harhaisesti, kun on antauduttu pohtimaan, pitäisikö tai eikö pitäisi sensuroida joitakin näkemyksiä. Oikea kysymys olisi, kuinka ja millä perusteella kukaan katsoo olevansa oikeutettu päättämään siitä, mitä toiset ihmiset saavat tai voivat ajatella ja sanoa.

Tähän kysymykseen tutkimuksessa on vastattu John Stuart Milliä seuraten, että jokainen ihminen on ajatustensa ja sanomistensa ehdoton valtias, ja sitä myös viranomaisvallan pitäisi kunnioittaa. Jo Magna Cartan ajoista asti on sananvapaus laadittu kansalaisten suojaksi hallitusvaltaa, viranomaisvaltaa ja muuta ylhäältä päin suuntautuvaa komentelua vastaan. Kansalaisten keskinäisen eripuran välttämisyritykset tai suojelun tarve eivät oikeuta julkista valtaa ottamaan kantaa etenkään vierasperäisten maahantulijoiden puolesta omien kansalaisten tappioksi, niin kuin maahanmuuttokritiikin sensuroinnissa on käynyt.

Viranomaisvallan legitimaatiokriisistä ovat kertoneet parodiahorisontin ylitykset, joiden vuoksi Orwellin dystooppista romaania *Vuonna 1984* voisi erehtyä pitämään ”sananvastuuta” tai ”kivapuhetta” edistämään luotuna ohjekirjana. Eräänä esimerkkitapauksena tarkastelin tutkimuksessani Twitterissä toimineen ”vihapuhepoliisi Keijo Kaarisateen” sensurointia, jota hahmon luoja itse pitää satiirikon Nobel-palkintona. Anonyymiin ja kuvitteelliseen henkilöön kohdistuessaan sensurointi osoittaa viranomaisilla olevan vastassaan tunnistamattoman vihollisen, jollaisena voi hahmon suosiosta ja sen herättämästä Spartacus-ilmiöstä päätellen toimia koko kansa. Luvun lopussa arvostelin sosiaalisessa mediassa yleistyvää automatisoitua sensuuria ja vihapuhealgoritmeja, jotka mekanisoivat sananvapauden loukkaukset eurooppalaisten arvojen vastaiseksi hullujen paraatiksi.

Kuudennessatoista (16) luvussa palasin tutkimukseni lähtökohtana oleviin kysymyksiin todellisuudesta, totuudesta ja tiedosta. Osoitin jälkimodernistien pyrkimyksen ”faktajournalismiin” perimmältään ristiriitaiseksi verrattuna heidän omaan haluunsa kiistää positivistinen tosiasiatiede ja yritykseensä korvata kokemusperäinen tiede näkemyksellä totuuden diskursiivisuudesta, eli keskustelujen ja paradigmojen varaisuudesta. Totesin myös ”valeuutisten” jahtaamisen perusteettomaksi ja ”vihapuheen” sensuroinnin varjolla tehdyt sananvapauden rajoitusyritykset median omien toimintaehtojen vastaisiksi.

Seitsemännentoista (17) luvun omistin tieteellisen median tarkasteluille. Aineistonani olivat arvostettujen kansainvälisten tiedelehtien sivuille päätyneiden parodia-artikkelien herättämät kiistat sekä arvioideni kohteina akateemisissa julkaisukäytännöissä kohdattujen luotettavuusongelmien merkitykset tieteille. ”Toistettavuusongelmaan” liittyen argumentoin tieteellisen relativismin ja tiedon tulkinnanvaraisuuden puolesta sekä kritisoin mielipiteidenvaraisten uhri- tai vääryystieteiden (*grievance studies*) edustajien pyrkimyksiä esiintyä tieteellisen objektiivisuuden valtiattarina.

Akateemisen disinformation alkuperäksi jäljitin tieteellisen kunnianhimon. Tietoteorioiden näkökulmasta väite on sitä informatiivisempi, mitä epätodennäköisempi tai yllättävämpi se on. Siksi myös erittäin heikosti uskottavien väitteiden esittäminen on saanut paljon huomiota tieteissä johtaen laajaan viittaamiseen ja sitä kautta vaikutelmaan suuresta informaatioarvosta. Esimerkiksi kaksiarvoisen biologisen sukupuolieron kiistäminen on ollut ”parkettia kylpyhuoneeseen”. Sitaatti-indeksi on kenties kasvanut, mutta ei ole pohdittu mistä syistä, kuten esimerkiksi laajan *vastustuksen* ja *kyseenalaistamisen* vuoksi. Medialla on ollut pelkän retoriikan paisumiseen laaja vaikutus, sillä julkisuudessa muotoseikat on kohotettu sisältöjen ohi, ja näin on toteutettu politiikkaa *style over substance*.

On luonnollisesti selvää, että nuorten kanssa pitää olla pedagoginen eikä identiteettiongelmista kärsivien itsetuntoa pidä heikentää. Mutta myöskään yliopistojen ei pidä olla terapiakoteja vaan lahjomattoman kriittisyyden tyyssijoja, eikä miehistä pidä tehdä ”oletettuja”.

Lopuksi kohdistin arvostelua tieteiden höystämiseen identiteettipolitiikalla ja perustelin, miksi sananvapaus on yhtä tärkeää tieteellisen kuin muunkin median piirissä. Kotimaiseen tiedejulkaisemiseen liittyvä näkemykseni on, että tieteellisen julkaisutoiminnan ohjautuminen kansainvälisestä tiedeyhteisöstä on tehnyt sen alttiiksi monikulttuurisuuden ideologian kritiikittömälle levitystyölle ja maahanmuuton suosinnalle, jolloin kansallisesti merkittävät näkökohdat ja tutkimusaiheet ovat hautautuneet tiedonmuodostuksen alkujuurilla, eli yliopistoissa. Näin tieteellinen media on palvellut helposti myös päivälehdistön ja muun valtamedian poliittisista syistä omaksumia loputtoman kansainvälistämisen tarkoitusperiä.

Tieteen politisoitumisen syy on paradoksaalisesti markkinamekanismi. Tiede tuottaa sitä, mitä se tietää ostajien haluavan. Kun tiede on valtiorahoitteista eikä juuri kukaan muu osta sosiaalitieteilijöiltä mitään, he tuottavat internationalististen valtavirtapoliitikkojen toivomaa jargonia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta, ilmastonmuutoksesta, sukupuolettomuudesta sekä kansainvälisyyden ja Euroopan unionin ihanuudesta.

Tuloksena on ollut, että suomalaisessa yliopistolaitoksessa on entistä vaikeampi puhua ja kirjoittaa suomalaisille tärkeistä asioista ja kotikielellä. Tästä on seurannut sekä tiedonsaanti- että julkisuusongelma, kun suomalaista yhteiskuntaa koskeva tieto ei palaudu suomenkielisenä siihen merkitysyhteyteen, josta se on lähtöisin, vaan akateeminen ajatusten-

muodostus ja julkaiseminen ovat uhratut suurille tappajakielille, anglo-amerikkalaiselle sanastolle ja niiden aihepiireille. Yliopistollisen julkaisutoiminnan puolueellisuudesta ja yksipuolistumisesta on seurannut, että tieteellisen median arvostelulla on keskeinen merkitys myös yleiselle mediakritiikille.

18.2. Miten menetellä median kanssa?

Entä mitä käytännön merkitystä edellä esittämilläni analyyseilla voi olla? Voidaanko tutkimuksestani lukea ulos joitakin toimintasuosituksia, ja jos, niin minkälaisia?

Nobel-palkittu taloustieteilijä Paul Krugman antoi teoksessaan *The Great Unraveling – Losing Our Way in the New Century* (2003) ohjeita toimittajille, jotka joutuvat työkseen lähestymään ammattipoliitikkoja. Ohjeet ovatkin tarpeen, sillä poliitikot ovat ovelia ja käyttävät valtaa. Neuvoista tärkeimpiä olivat ”motiivien” ja ”todellisten päämäärien” paljastamisen ohella seuraavat:

> ”Älä oleta tavallista poliittista sääntöjenmukaisuutta. Valta pyrkii hallitsemaan mediaa puheenaiheita manipuloimalla. Koska valta ei hyväksy järjestelmää, se ei hyväksy muiden oikeutta kritiikkiin. Ilman kritiikkiä ei ole vapaita vaaleja eikä sananvapautta.” Ja: ”Älä usko, että tavoitteilla on rajat.”[820]

Tässä tutkimuksessa olen osoittanut, että vallan medioitumisen kautta asetelma on kääntynyt viimeisten viidentoista vuoden aikana nurin. Media on valtapolitisoitunut, ja toimittajakunnasta on tullut merkittävä vallan käyttäjä, joka määrää niin politiikkaa kuin tiedettäkin. Merkkinä siitä on raivokkuus, jolla valtavirtamediat ovat käyneet taistoon haastajiaan vastaan. Vallan medioitumisprosessissa perinnemedia on edustanut valtaa ja vaihtoehtoinen uusmedia ja sosiaalinen media valheita kumoavaa vastavaltaa.

Tämän tutkimuksen luonne ei ole preskriptiivinen, eli normittava, ohjaava tai määräämään pyrkivä, vaan deskripitiivinen, eli kuvaileva. En siis pyri määrittelemään, kuinka median pitäisi toimia. Siihen minulla ei olisi mahdollisuuksiakaan. Sen sijaan olen vain kuvannut, miten valtamedia on tähän asti toiminut. Mikäli kuvauksissani tai kuvaamissani asioissa nähdään jotakin vikaa, ei virhe välttämättä ole peilin pitelijässä vaan saattaa löytyä peilin edestä.

Koska en voi ohjeistaa mediaa, haluan kirjani lopuksi luetella eräitä omia toimintasuosituksiani valtamedian viestien vastaanottajille, lukijoille ja sosiaalisessa mediassa toimijoille sekä jakaa ne sellaisinaan myös kaikille poliitikoille, tieteenharjoittajille ja tavallisille ihmisille, jotka joutuvat tekemisiin *toimittajien* kanssa.

1) Älä usko valtamedian välittämiä uutisia tai juttuja siksi, että se hallitsee mediaa tai julistaa olevansa tiedon lähde, vaan epäile valtamediaa juuri siksi, että se hallitsee mediaa ja käyttää siellä valtaa.
2) Älä luota vain yhteen lähteeseen.
3) Älä usko välitettyä tietoa ja toimittajien siitä laatimia kommentteja tai analyyseja, vaan hakeudu itse alkuperäislähteille ja tee johtopäätöksesi itse.

[820] Paul Krugman teoksessaan *The Great Unraveling* (2003, s. 13–19).

4) Älä usko myöskään itseäsi ja välittömiä vaikutelmiasi tai aiempaan kokemukseen tai ideologiaan perustuvia käsityksiäsi vaan pidättäydy ennakkoluuloista tai osoita ne ennakkotiedoiksi – tai ole valmis muokkaamaan näkemyksiäsi.
5) Älä tue valheellisiksi osoittautuneita valta- tai vaihtoehtomedioita tilausmaksuilla, irtonumero-ostoksilla, mainoksilla, ilmoittelulla tai lukijatilastoja parantavilla klikkauksilla.
6) Älä anna haastatteluja tai jutun aiheita valheelliseksi osoittautuneille medioille, vaan anna ne luotettaviksi osoittautuneille viestimille, sillä erimielisen toimittajakunnan käsittelyssä haastateltavien näkemykset vandalisoidaan ja niistä väännellään irvikuvia, ja julkisuuteen välitetään vain toimituksen näkemyksen mukainen aines hyväksikäyttöä muistuttavalla tavalla.
7) Älä antaudu kirjoittamaan median sensuroimille palstoille, sillä siten tuet itseesi tai muihin ihmisiin kohdistuvaa mielipidesyrjintää, ja osallistumisesi kääntyy median voitoksi, kun osoittautuu, että se kaikesta huolimatta on vilkas keskustelualusta.
8) Älä yritä säätää vastaanottimesi ääntä tai kuvaa silloin, kun vika on lähetyksessä.
9) Älä yleensäkään ota median toimintaa vakavasti, vaan pidä toimittajia presidentillisesti ”sopuleina”.

Lopuksi voidaan kysyä, onko vastarannan lohena tai vastavirran kiiskinä pyristeleminen kovin viisasta, sillä kaikkien pitäisi tietää, ettei median toiminta ole mitään muuta kuin yleisöjen hallintaa ja manipulaatiota alusta loppuun asti. Mikäli Suomessa sattuu monta yksittäistä raiskausta, media uutisoi niistä kaikista erikseen todeten kyseessä olevan aina vain yksittäistapauksen. Kun toisella tavalla katsoen kyseessä onkin useiden rikosten sarja, media yhdistelee niistä Immanuel Kantin kuuluisan kaappikelloesimerkin mukaisesti yhden rikostapahtuman ja vähättelee asiaa kirjoittaen, että sattui yksi vaivainen joukkoraiskaus! Näin myös ”amerikkalaiskenraali väittää” mutta ”neuvostokenraali toteaa”, ja kuvaan astuu jälleen se kuuluisa pensasneuvostoliittolainen.

Jos jossakin päin maailmaa sattuu lasketteluonnettomuus, iltapäivälehden lööpistä voi lukea, että ”verilöyly vuoristolumella”. Huomion herättämiseksi konservatiivinenkin media tekee suuria otsikoita aiheesta ”väärä vainaja tuhkattiin” ja kuvittaa juttunsa ruumisarkulla, joka juuri on liukumassa helvetin nieluun krematoriossa.[821] Pedofilia ja lapsiporno puolestaan sopivat moraalipaniikin lietsomiseksi ja melkein minkä tahansa aiheen pois jynssäämiseksi ihmisten ulottuvilta. Palavien roskakorien sensuuripolitiikka ja graffitien töhertelytaidetta muistuttava julkaisukäytäntö ovat itse tuhonneet median uskottavuuden.

Pahinta ei ole nyt se, että viestintä jää journalistiikan tasolle, vaan se, että se ei enää yllä edes sille. Mediassa tarvittaisiin näkemyksiä, jotka *ylittävät* journalistisen tason, ja sellaista sanotaan esseistiikaksi tai filosofiaksi. Esseistinen kirjoittaminen ja akateemisen proosan taitaminen alkavat kuitenkin olla yhtä harvinaisia kuin itsenäinen ajattelukin.

Eräs nuori henkilö kysyi minulta hiljattain, mitä yliopistofilosofista tulee, kun hän dementoituu. Vastasin, että hänestä tulee lehtimies. Median toiminta on nimittäin erittäin *banaalia*. Ihmisiä ohjeistetaan itsestäänselvyyksillä kuin lapsia, ja lehdet täyttyvät jutuista, joissa valistetaan, että ”kevään tullen kannattaa vaihtaa autoon kesärenkaat, mutta syksyllä

[821] Esimerkiksi Helsingin Uutiset katsoi parhaaksi kirjoittaa lööppiinsä uutispulan keskellä 4. heinäkuuta 2018, että krematorioita joudutaan uusimaan vainajien kasvaneen koon vuoksi. Helvetin lieskojen nuollessa massakulttuurin ahdistuksesta kärsiviä ihmisiä voidaan kysyä, Piruko tuota toimittajien kaaderia pyörittää.

niitä voi saada alennusmyynnistä”. Tai: ”polkupyöräillessä on järkevää pitää tasapaino, tai muuten sattuu”. Tai: ”missi näytti tissinsä ja aiheutti skandaalin!” – Miten muutoin voisi ollakaan? Sen sijaan kaikki älyllinen, mikä saa lukijoiden kolestoripaakut liukenemaan verisuonissa, tuomitaan perusteettomaksi öyhötykseksi.

Punavihreän median perinteinen metodi on vaahdotus, jota ilman ei synny saippuakuplia. Se meuhkaa ”rasismista”, joka useimpien mielestä on kansallisen itsemääräämisoikeuden mukaista rajojen valvontaa ja oikeutta omaan väestöpolitiikkaan. Se myrskyää ”seksuaalisesta ahdistelusta”, joka toisten mielestä on vain kauniita eleitä. Se tekaisee lööppijuttunsa mistä tahansa, sillä täytyyhän toimittajankin elää.

Suomessa tosin punavihreää kuplaa ei ole tarvinnut erityisesti puhkaista. Poliittisesti viileä ilmastomme pitää huolen siitä, että saippuakuplina ilmaan puhalletut pallot jäätyvät nopeasti kristalliksi ja särkyvät yhtä nopeasti kuin ovat syntyneetkin.

Lähteet

Kirjallisuus

Luettelossa on mainittu tämän tutkimuksen lähteenä olevat painetut ja/tai verkkojulkaisuina esitetyt kirjalliset teokset ja tieteelliset artikkelit. Tekstilähteisiin viitattaessa on julkaisujen ja tekijöiden nimet sekä julkaisuajankohdat mainittu viitteissä.

Aarnio, Aulis, *Oikeutta etsimässä – Erään matkan kuvaus*. Helsinki: Talentum, 2014.

---, *The Rational as Reasonable – A Treatise on Legal Justification.* Dordrecht: Reidel, 1987.

Aittokoski, Heikki, *Kuolemantanssi – Askeleita nationalismin Euroopassa*. Helsinki: HS-kirjat, 2016.

Anderson, Benedict, *Kuvitellut yhteisöt – Nationalismin alkuperän ja leviämisen tarkastelua*. Suom. Joel Kuortti, alkut. *Imagined Communities – Reflections on the Origin and Spread of Nationalism*, 1983. Tampere: Vastapaino, 2007.

Annex of Statistical Information – Country Reports on Terrorism 2016. Published by National Consortium for the Study of Terrorism and Responses to Terrorism. Baltimore: A Department of Homeland Security Science and Technology Center of Excellence Based at the University of Maryland, 2017.

Anonyymi, *Informaatiovaikuttamiseen vastaaminen – Opas viestijöille*. Valtioneuvoston kanslian julkaisuja 2019:11. Helsinki: Valtioneuvosto, 2019.

Arviomuistio rikoslain viimeaikaisesta kehityksestä ja tulevista kehitystarpeista – Eräät seksuaali-, väkivalta-, rattijuopumus- ja talousrikokset. Oikeusministeriön julkaisu 7/2018; mietintöjä ja lausuntoja. Helsinki: Oikeusministeriö, 2018.

Asp, Kent, *Mäktika massmedier – Studier i politisk opinionsbildning*. Stockholm: Förlaget Akademilitteratur, 1986.

Augé, Marc, *Non-lieux – Introduction à une anthropologie de la surmodernité*. Paris: Éditions du Seuil, 1992.

Benjamin, Walter, *Das Kunstwerk im Zeitalter seiner technischen Reproduzierbarkeit.* In: *Schriften,* Band I, herausgegeben von Theodor W. Adorno, S. 366–405. Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1955.

Billig, Michael, *Ideology and Social Psychology – Extremism, Moderation and Contradiction*. Oxford: Blackwell, 1982.

Blom, Anders, *Taloudelliset eturyhmät politiikan sisäpiirissä – Tutkimus liike-elämän poliittisesta vaikuttamisesta kolmikantaisessa Suomessa 1968–2011*. Turun yliopiston julkaisuja, sarja C, osa 454, Scripta Lingua Fennica Edita. Turku: Turun yliopisto, 2018.

Blåfield, Antti, *Loistavat Erkot*. Helsinki: Otava, 2014.

Bäckman, Johan (toim.), *Entäs kun tulee se yhdestoista? Suomettumisen uusi historia*. Helsinki: WSOY, 2001.
Camerer, Colin F. (et al.), "Evaluating the replicability of social science experiments in *Nature* and *Science* between 2010 and 2015". *Nature Human Behaviour*, 2/2018, pp. 637–644.
Cameron, E. Leslie, Janice D. Fox, Michelle S. Anderson and Catherine Ann Cameron, "Resilient youths use humor to enchange socioemotional functioning during a day in life". *Journal of Adolescent Research*, vol. 25, issue 5, 4.5.2010, pp. 716–742.
Chomsky, Noam, *The Common Good*. Berkeley, CA: Odonian Press, 1998.
Coudenhove-Kalergi, Richard Nikolaus v., *Pan-Europa.* Wien: Paneuropa-Verlag, 1923.
---, *Praktischer Idealismus.* Wien: Paneuropa-Verlag, 1925.
Crenshaw, Kimberlé Williams, "Demarginalizing the intersection of race and sex – A black feminist critique of antidiscrimination doctrine, feminist theory and antiracist politic". *University of Chicago Legal Forum*, Vol. 1989, Issue 1, pp. 139–167.
Duarte, José L., Jarret T. Crawford, Charlotta Stern and Jonathan Haidt, "Political diversity will improve social psychological science". *Behavioral and Brain Sciences* 35, 2015 [Published online 18 July 2014].
Errington, Timothy, "Estimating the reproducibility of psychological science". *Science*, 28, Aug 2015, Vol. 349, Issue 6251.
Europol, *European Union Terrorism Situation and Trend Report 2011*. The Hague: European Police Office, 2011.
---, *European Union Terrorism Situation and Trend Report 2017*. The Hague: European Union Agency for Law Enforcement Cooperation, 2017.
Fexeus, Henrik, *Valtapeli – Vaikuttamisen jalo taito*. Suom. Siie Heikkilä, alkut. *Maktspelet*, 2013. Jyväskylä: Atena, 2014.
Foucault, Michel, "The Subject and Power". In: Dreyfus, Hubert L. and Paul Rabinow (ed.), *Beyond Structuralism and Hermeneutics*, pp. 208–226. Chicago: The University of Chicago Press, 1983.
Fromm, Erich, *Vaarallinen vapaus*. Suom. Markku Lahtela, alkut. *Escape from Freedom*, 1941. Helsinki: Kirjayhtymä, 1962.
Front Capital Oy, *Sijoitusstrategia, syksy 2015 – Kolmannesosavuosikatsaus*. Helsinki: Front, 2015.
Gadamer, Hans-Georg, *Wahrheit und Methode – Grundzüge einer philosophischen Hermeneutik*. Tübingen: Mohr, 1960.
Garfinkel, Harold, *Studies in Ethnometodology*. Orig. 1967. Cambridge, Massachusetts: Polity Press, 1984.
Gettier, Edmund L., "Is justified true belief knowledge?" *Analysis*, Vol. 23, 1963, pp. 121–123.
Goffman, Erving, *Interaction Ritual – Essays on Face-to-Face Behavior*. Chicago: Aldine, 1967.
Goodwin, Matthew (et al.), *What Do Europeans Think About Muslim Immigration?* London: The Royal Institute of International Affairs, Chatham House, 2017.
Grönroos, Simo ja Marko Hamilo (toim.), *Ympäristörealistin käsikirja*. Helsinki: Suomen Perusta, 2019.
Guilluy, Christophe, *Fractures françaises*. Paris: Flammarion, 2013.

---, *La France périphérique – Comment on a sacrifié les classes populaires*. Paris: Flammarion, 2014.
---, *No Society – La fin de la classe moyenne occidentale*. Paris: Flammarion, 2018.
Haavisto, Tuula, *Kenen ehdoilla kirjastossa – Kirjasto, lapset ja Internetin yöpuoli*. Helsinki: Kirjastoseura, 2006.
Habermas, Jürgen, ”Diskurssietiikka – Huomioita perustelevaan ohjelmaan”. Suom. ja valikoinut Jussi Kotkavirta. Teoksessa: Jussi Kotkavirta (toim.), *Järki ja kommunikaatio – Tekstejä 1981–1989*, 2. uud. p. Helsinki: Gaudeamus, 1994.
---, *Faktizität und Geltung*. Suhrkamp: Frankfurt am Main, 1992.
---, *Julkisuuden rakennemuutos – Tutkimus yhdestä kansalaisyhteiskunnan kategoriasta*. Suom. Veikko Pietilä, alkut. *Strukturwandel der Öffentlichkeit – Untersuchungen zu einer Kategorie der bürgerlichen Gesellschaft*, 1962. Tampere: Vastapaino, 2004.
---, *Moralbewußtsein und kommunikatives Handeln.* Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1983.
---, *Theorie des kommunikativen Handelns, 1 – Handlungsrationalität und Gesellschaftliche Rationalisierung*. Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1981.
---, *Theorie des kommunikativen Handelns, 2 – Zur Kritik der funktionalistischen Vernunft*. Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1981.
Habermas, Jürgen ja Jacques Derrida, ”Sodan jälkeen – Euroopan uudelleensyntyminen”. Suom. Mika Hannula ja Tere Vadén, alkut. 2003. *Niin & Näin* 2/2004, s. 18–21.
Haidt, Jonathan, “The age of outrage – What it’s doing to our universities, and our country?” Walter B. Wriston -lecture in New York 15.11.2017, <https://www.manhattan-institute.org/html/2017-wriston-lecture-age-outrage-10779.html> [Summary at *City Journal* 17.12.2017 <https://www.city-journal.org/html/age-outrage-15608.html>.]
---, *The Righteous Mind – Why Good People are Divided by Politics and Religion.* New York, NY: Penguin Books, 2012.
Hamilo, Marko, *Punavihreä kupla – Perussuomalaiset ja media*. Helsinki: Suomen Perusta, 2015.
Hankamäki, Jukka, *Ankara totuus – Ansaittuja arvioita ja valittuja verkkokolumneja*. Helsinki: J. Hankamäki, 2020.
---, *Dialoginen filosofia – Teoria, metodi ja politiikka*. [2. p. 2005, 3. p. 2015.] Helsinki: Yliopistopaino, 2003.
---, *Enkelirakkaus – Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena.* Norderstedt: Books on Demand, 2008.
---, *Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa – Vähä katekismus filosofiselle anarkistille*. Helsinki: Like, 2015.
---, *Filosofiset viuhahdukset – Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä*. Helsinki: Feenix, 2007.
---, *Kansanvallan varkaat – Kirjoituksia demokratian kaventamisesta Suomessa*. Norderstedt: Books on Demand, 2010.
---, *Kuinka Suomi korjataan? Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu*. Helsinki: J. Hankamäki, 2019.
---, ”Kun yliopistolla keksittiin digitaalikello – ’Digitaalisten ihmistieteiden’ tarkastelua”. *Tieteessä tapahtuu* 1/2017, s. 53–56.
---, *Minuutti on mennyt – Synkkää yksinpuhelua vieraantuneesta valtakunnasta.* Helsinki: J. Hankamäki, 2018.

---, *Poliittisesti korrektia – Kutkuttavan kivaa kujerrusta aikamme vastuuvalheista ja vihatotuuksista sinulle, kyyhkyläiseni*. Helsinki: J. Hankamäki, 2020.
---, *Rakkauden välittäjä – Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen ideaali Simone Weilin ajattelussa.* Helsinki: Like, 1997.
---, *Sanaakaan en vaihtaisi pois – Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä.* Helsinki: J. Hankamäki, 2018.
---, *Sensuurin Suomi – Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista*. Norderstedt: Books on Demand, 2009.
---, ”Sofistien puliveivaus – Miten filosofista tuli poliitikkojen pillipiipari?” *Tiedepolitiikka* 1/2013, s. 54–62.
---, *Sosiaalipsykologian sydän – George H. Mead ja symbolinen interaktionismi sosiaalipsykologian tutkimustraditioissa ja toimijuuden teoriassa*. Sosiaalitieteiden laitoksen julkaisuja 2015:20. Helsinki: Helsingin yliopisto, 2015.
---, ”Suomi vuonna 2030”. Teoksessa: *Kestääkö Hyvinvointiyhteiskunta?* Eduskunnan tulevaisuusvaliokunnan julkaisu 4/2014, s. 40–44. Helsinki: Eduskunta, 2014.
---, ”Tieteen oudot ihanteet – Yliopistojen piiskat ja porkkanat lahottavat tutkimusetiikkaa”. *Tiedepolitiikka* 3/2017, s. 52–57.
---, *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan*. Helsinki: Yliopistopaino, 2005.
---, *Valhe kaatuu – Fatwoja ja jeremiadeja eripuraisesta Euroopasta*. Norderstedt: Books on Demand, 2012.
---, *Vastahankaan – Punavihreän kuplan puhkaisuja.* Helsinki: J. Hankamäki, 2018.
Harding, Sandra, *Whose Science? Whose Knowledge? Thinking from Women's Lives*. Ithaca, NY: Cornell University Press, 1991.
Harré, Rom, Peter Marsh and Elizabeth Rosser, *The Rules of Disorder*. London: Routledge & Kegan Paul, 1978.
Hartsock, Nancy, *The Feminist Standpoint Revisited and Other Essays*. Boulder, Colorado: Westview Press, 1998.
Hazony, Yoram, *The Virtue of Nationalism*. New York: Basic Books, 2018.
Heidegger, Martin, ”Kirje ’humanismista’”. Suom. Markku Lehtinen, alkut. ”Brief über den ’Humanismus’”. Teoksessa: M. Heidegger, *Kirje ”humanismista” & Maailmankuvan aika*, s. 51–109. Helsinki: Tutkijaliitto, 2000.
---, *Oleminen ja aika*. Suom. Reijo Kupiainen, alkut. *Sein und Zeit*, 1927. Tampere: Vastapaino, 2000.
Heinsohn, Gunnar, *Söhne und Weltmacht – Terror im Aufstieg und Fall der Nationen*. Zürich: Orell und Füssli, 2003.
Helin, Markku, ”Perusoikeuksilla argumentoinnista”. Teoksessa: Tero Iire ja Martti Kairinen (toim.), *Varallisuus, vakuudet ja velkojat. – Juhlajulkaisu Jarmo Tuomisto 1952 – 9/6 – 2012*, s. 11–30. Turku: Turun yliopisto, 2012.
Hiidenlehto, Ilmari, *Profeetta Muhammedin haamu*. Nordersted: Books on Demand, 2018.
Hirsi Ali, Ayaan, *Pakomatkalla*. Suom. Pia Monte, alkut. *Infidel – My Life*, 2007. Helsinki: Tammi, 2008.
Homans, George C., “Social behavior as exchange”. *American Journal of Sociology* 1958, vol. 63, pp. 597–606.

Horkheimer, Max ja Theodor W. Adorno, *Valistuksen dialektiikka – Filosofisia sirpaleita*. Suom. Veikko Pietilä, alkut. *Dialektik der Aufklärung – philosophische Fragmente*, 1944. Tampere: Vastapaino, 2008.

Hotakainen, Kari, *Tuntematon Kimi Räikkönen*. Helsinki: Siltala, 2018.

Hugo, Victor, *Kurjat*. Lyhentäen suom. V. J. Lehtonen ym., alkut. *Les misérables*, 1892. Helsinki: WSOY, 1985.

Huntington, Samuel P., *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order*. New York: Simon & Schuster, 1996.

Husserl, Edmund, *Eurooppalaisten tieteiden kriisi ja transsendentaalinen fenomenologia*. Suom. Markku Lehtinen, alkut. *Krisis der europäischen Wissenschaften und die transzendentale Phänomenologie – Eine Einleitung in die phänomenologische Philosophie*, 1936. Helsinki: Gaudeamus, 2012.

Hämeen-Anttila, Jaakko ja Venla Rossi, *Nälästä nautintoihin*. Helsinki: Otava, 2015.

Illman, Mika, *Hets mot folkgrupp*. Suomalaisen Lakimiesyhdistyksen julkaisuja, A-sarja 262. Helsinki: Suomalainen Lakimiesyhdistys, 2005.

Janis, Irving L., *Victims of Groupthink – A Psychological Study of Foreign-Policy Decisions and Fiascoes.* Boston: Houghton, Mifflin, 1972.

Jantunen, Saara, *Infosota*. Helsinki: Otava, 2015.

Karén, Lauri, *Aatos Erkko – Yksityinen valtiomies*. Helsinki: Otava, 2018.

Klein, Daniel B. and Charlotta Stern, ”Professors and their politics – The policy views of social scientists”. *Critical Review*, June 2005, 17(3–4), pp. 257–303.

Koivisto, Mauno, *Historian tekijät – Kaksi kautta*. 2. painos, alkut. 1994. Helsinki: Tammi, 2017.

---, *Kaksi kautta – Muistikuvia ja merkintöjä 1982–1994*. 2. painos, alkut. 1995. Helsinki: Tammi, 2017.

Konttinen, Seppo, *Suora lähetys – Tosiasiaa Yleisradiosta*. Helsinki: Siltala, 2012.

Koskenniemi, Martti, *From Apology to Utopia – The Structure of International Legal Argument*. Cambridge: Cambridge University Press, 2005.

Kotiniemi, Lassi, *Ulkomaalaistaustaisten rikollisuus lukuina*. Tampere: Poliisiammattikorkeakoulu, 2015.

Kovalainen, Aleksanteri, *Kansallinen herätys*. Helsinki: Teos, 2019.

Krugman, Paul, *The Great Unraveling – Losing Our Way in the New Century*. New York, NY: W.W. Norton, 2003.

Ksenofon, ”Muistelmia”. Teoksessa: Ksenofon, *Sokrates*, suom. Pentti Saarikoski. Helsinki: Otava, 1960.

Kuhn, Thomas S., *Tieteellisten vallankumousten rakenne*. Suom. Kimmo Pietiläinen, alkut. *The Structure of Scientific Revolutions*, 1962. Helsinki: Art House, 1994.

Kunnas, Tarmo, *Fasismin lumous – Eurooppalainen älymystö Mussolinin ja Hitlerin tukijana*. Jyväskylä: Atena, 2013.

Kuronen, Susan, *Pääministerin morsian*. Helsinki: Etukeno, 2007.

Laasanen, Henry, *Naisten seksuaalinen valta*. Helsinki: Multikustannus, 2008.

Lahtinen, Mikko (toim.), *Matkoja utopiaan*. Sisältö: Tommaso Campanella, ”Aurinkokaupunki”; Francis Bacon, ”Uusi Atlantis”; David Hume, ”Täydellisen valtion idea”; Mikko Lahtinen, ”Matkoja mahdolliseen”. Suom. Pia Mänttäri, Topi Makkonen, Petri Koikkalainen ja Tuukka Tomperi. Tampere: Vastapaino, 2002.

Langbert, Mitchell, Anthony J. Quain ja Daniel B. Klein, “Faculty voter registration in economics, history, journalism, law and psychology”. *Econ Journal Watch*, September 2016, 13(3), pp. 422–451.
Latour, Bruno, “Why has critique run out of steam? – From matters of fact to matters of concern”. *Critical Inquiry* 2004, No. 30, pp. 225–248.
Le Bon, Gustave, *Joukkosielu*. Kieliasultaan ajantasaistettu laitos tuntemattoman kääntäjän vuonna 1912 ilmestyneestä suomennoksesta, alkut. *Psychologie des foules*, 1895. Helsinki: Kiuas, 2017.
Leskinen, Jari, *Kohti sosialismia – Pirkkalan peruskoulun marxilainen kokeilu 1973–75*. Helsinki: Siltala, 2016.
Littman, Lisa, “Parent reports of adolescents and young adults perceived to show signs of a rapid onset of gender dysphoria”, *Plos One* 16.8.2018, revised 19.3.2019.
Luoto, Ilkka ja Seija Virkkala, *Paikkaperustainen aluekehittäminen strategisena ohjenuorana*. Työ- ja elinkeinoministeriön julkaisuja 2/2017. Helsinki: Työ- ja elinkeinoministeriö 2017.
Lähde, Ville ja Johanna Vehkoo (toim.), *Jakautuuko Suomi?* Helsinki: Into Kustannus, 2018.
Mainio, Aleksi, *Aatos Erkon kylmä sota – Helsingin Sanomat Moskovan varjossa*. Helsinki: Siltala, 2018.
Marcuse, Herbert, *Taiteen ikuisuus.* Suom. ja esip. Ville Lähde, alkut. *Die Permanenz der Kunst*, 1977. Eurooppalaisen filosofian seura ja Niin & Näin, 2011.
---, *Yksiulotteinen ihminen – Teollisen yhteiskunnan tarkastelua*. Suom. Markku Lahtela, alkut. *One Dimensional Man – Studies in the Ideology of Advanced Industrial Society*, 1963. Helsinki: Weilin + Göös, 1969.
Marx, Karl ja Friedrich Engels, *Kommunistinen manifesti*. Suom. Juha Koivisto et al., esip. Eric Hobsbawm, alkut. *Manifest der kommunistischen Partei*, 1848. Tampere: Vastapaino, 1998.
Mauss, Marcel, *Essai sur le don – Forme et raison de l’échange dans les sociétés archaïques*. Paris: Presses universitaires de France, 1925.
McLuhan, Marshall, *Understanding Media – The Extensions of Man*. Orig. 1964. London: Routledge, 2001.
McRae, Mike, “Science’s ‘replication crises’ has reached even the most respectable journals, report shows”. *Science Alert*, 27.8.2018.
Merton, Robert K., *Social Theory and Social Structure*. Revisted edition, orig. 1949. New York: Free Press, 1968.
Mill, John Stuart, *Utilitarismi*. Suom. Kari Saastamoinen et al., alkut. *Utilitarianism*, 1861. Helsinki: Gaudeamus, 2000.
Molière [Jean-Babtiste Poquelin], *Ihmisvihaaja*. Suom. Otto Manninen, alkut. *Le Misanthrope*, 1666. Helsinki: WSOY, 2000.
Montaigne, Michel de, *Essays*, 1. Orig. *Essais*, 1595. London: Dent, 1946.
Muraja, Tuomas, *Faktat tiskiin – Suomalaisen faktantarkistuksen käsikirja*. Helsinki: Tammi, 2017.
Mäntylä, Jorma, *Journalistin etiikka*. Helsinki: Gaudeamus, 2004.
Nichols, Tom, *Asiantuntemuksen kuolema – Vakiintuneen tiedon vastainen kampanja ja miksi se on niin tärkeä?* Suom. Kimmo Pietiläinen, alkut. *The Death of Expertise –*

The Campaign Against Established Knowledge and Why It Matters, 2017. Helsinki: Terra Cognita, 2017.

Niemelä, Jussi K. ja Osmo Tammisalo, *Keisarinnan uudet (v)aatteet – Naistutkimus luonnontieteen näkökulmasta*. Helsinki: Terra Cognita, 2006.

Nietzsche, Friedrich, *Antikristus – Arvostelukoe kristinopista*. Suom. Aarni Kouta, täyd. Vihtori Kosonen 1908, alkut. *Der Antichrist – Fluch auf das Christenthum* [kirjoitettu 1888, julkaistu 1895], 3. painos. Helsinki: Esoterica Publishing, 2001.

---, *Epäjumalten hämärä, eli, Miten vasaralla filosofoidaan*. Suom. Markku Saarinen, alkut. *Götzen-Dämmerung*, 1888. Helsinki: Unio mystica, 1995.

---, *Hyvän ja pahan tuolla puolen – Erään tulevaisuudenfilosofian alkunäytös*. Suom. J. A. Hollo, alkut. *Jenseits von Gut end Böse*, 1886. Helsinki: Otava 2012.

---, *Iloinen tiede (”La gaya scienza”)*. Suom. J. A. Hollo ym., alkut. *Die fröhliche Wissenschaft (”La gaya scienza”)* 1882. Helsinki: Otava, 1989.

---, *Näin puhui Zarathustra – Kirja kaikille eikä kenellekään*. Suom. J. A. Hollo, alkut. *Also sprach Zarathustra – Ein Buch für alle und keinen*, 1883–1891. Helsinki: Otava, 2009.

Niiniluoto, Ilkka, *Totuuden rakastaminen – Tieteenfilosofisia esseitä*. Helsinki: Otava, 2003.

Nurmi, Lauri, *Perussuomalaisten hajoamisen historia*. Helsinki: Into Kustannus, 2017.

Orwell, George, *Eläinten vallankumous*. Suom. Panu Pekkanen, alkut. *Animal Farm* 1945. Helsinki: WSOY, 2015.

---, *Vuonna 1984*. Suom. Raija Mattila, alkut. *Nineteen eighty-four*, 1949. Helsinki: WSOY, 2014.

Osallistava ja osaava Suomi: Neuvottelutulos hallitusohjelmasta 3.6.2019 – Sosiaalisesti, taloudellisesti ja ekologisesti kestävä yhteiskunta. Helsinki: Valtioneuvoston kanslia, 2019.

Paavolainen, Olavi, *Kolmannen valtakunnan vieraana – Rapsodia*. Jyväskylä: Gummerus, 1936.

Palonen, Emilia ja Tuija Saresma (toim.), *Jätkät & jytkyt – Perussuomalaiset ja populismin retoriikka*. Tampere: Vastapaino, 2017.

Perelman, Chaïm, *The Idea of Justice and the Problem of Argument*. New York, NY: Humanties Press, 1963.

Perussuomalaisen puolueen julkilausuma syrjintää, rasismia ja väkivaltaa vastaan 25.5.2011. Helsinki: Perussuomalaisten eduskuntaryhmä, 2011.

Peterson, Jordan B., *12 Rules of Life – An Antidote to Chaos.* New York, NY: Random House, 2018.

Pettersson, Katarina, “Ideological dilemmas of female populist radical right politicians”, *European Journal of Women’s Studies*, December 24, 2015, pp. 7–22.

---, *Save the nation! A Social Psychological Study of Political Blogs as a Medium for Nationalist Communication and Persuasion*. Publications of the Department of Social Research 2017:51. Helsinki: University of Helsinki, 2017.

Pettersson, Katarina, Karmela Liebkind ja Inari Sakki, “You who are an immigrant, why are you in the Sweden Democrats?” *Discourse & Society*, 27(6)/2016, pp. 624–641.

Pettersson, Katarina ja Inari Sakki, “‘Pray for the fatherland!’ Discursive and digital strategies at play in nationalist political blogging”, *Qualitative Research in Psychology*,

[online publication], February 2nd, 2017.
Pitkänen, Ville ja Jussi Westinen, *Samat huolet, eri näkökulmat – Tutkimus suomalaisten asenteista ja identiteeteistä.* Helsinki: E2-ajatuspaja, 2018.
Platon, ”Theaitetos”. *Teokset*, osa 3. Suom. Marja Itkonen-Kaila. Helsinki: Otava, 1979.
---, ”Valtio”. Suom. *Teokset,* osa 4. Suom. Marja Itkonen-Kaila. Helsinki: Otava, 1981.
Popper, Karl R., *Arvauksia ja kumoamisia*. Suom. Eero Eerola, alkut. *Conjectures and Refutations – The Growth of Scientific Knowledge*, 1963. Helsinki: Gaudeamus, 1995.
---, *Avoin yhteiskunta ja sen viholliset*. Suom. Paavo Löppönen, alkut. *Open Society and Its Enemies*, 1945. Helsinki: Otava, 1974.
Poroila, Heikki, *Luurangot portivartijan kaapissa*. Helsinki: BTJ-kirjastopalvelu, 2007.
Porvali, Seppo, *Kari: Tasavallan hovinarri – Dokumentti maailman parhaimpiin pilapiirtäjiin kuuluneen Kari Suomalaisen elämästä*. Tampere: Revontuli, 1999.
Postman, Neil, *Amusing Ourselves to Death – Public Discourse in the Age of Show Business*. New York: Viking, 1985.
Puhakainen, Jyri, *Persoonan kieltäjät – Ihmisen vapaus ja vastuu aivotutkimuksen ja lääketieteen puristuksessa*. Helsinki: Like, 1999.
Putnam, Robert D., *Bowling Alone – The Collapse and Revival of American Community.* New York: Simon & Schuster, 2000.
Pyykkönen, Topias ja Pekka Myrskylä, *Kuka Suomessa tekee työt?* EVA-faktasarja. Helsinki: Taloustieto Oy, 2015.
Päivinen, Jere, *Mitä tiedämme maahanmuutosta? Selvitys maahanmuuton taloudellisten vaikutusten kokonaisuudesta*. Sosiaali- ja terveysministeriön raportteja ja muistioita 2017:27. Helsinki: Sosiaali- ja terveysministeriö, 2017.
Rajala, Panu, *Tulisoihtu pimeään – Olavi Paavolaisen elämä*. Helsinki: WSOY, 2014.
Riepula, Esko ja Petri Koikkalainen, *Näin valta ostetaan – Lyhyt oppimäärä poliittisesta korruptiosta Suomessa 2006–2009*. Helsinki: WSOY, 2009.
Rolin, Kristina, ”Tutkimuksen näkökulmasidonnaisuuden paradoksi”. Teoksessa: Husu, L. ja K. Rolin (toim.), *Tiede, tieto ja sukupuoli*, s. 97–111. Helsinki: Gaudeamus, 2005.
Rousseau, Jean-Jacques, *Yksinäisen kulkijan mietteitä*. Suom. Erkki Salo, alkut. *Les rêveries du promeneur solitaire*, 1776–1778 [julkaistu 1782]. Tampere: Vastapaino, 2010.
Saari, Juho ja Maria Ohisalo, *Kuka seisoo leipäjonossa? Ruoka-apu 2010-luvun Suomessa*. Sastamala: Kunnallisalan kehittämissäätiö, 2014.
Salminen, Esko, *Viestinnällä vallankumoukseen – ”Demokraattisen toimittajakoulutuksen” aika 1960-luvulta 1980-luvulle*. Helsinki: Edita, 2004.
Salminen, Samuli, *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee? – Ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinta, työmarkkinat ja julkinen talous*. Helsinki: Suomen Perusta, 2018.
---, *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous, osa 1: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot*. Helsinki: Suomen Perusta, 2015.
---, *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous, osa 2: Elinkaarivaikutukset Suomi, Irak ja Somalia*. Helsinki: Suomen Perusta, 2019.
Salomaa, J. E., *Totuus ja arvo – Filosofinen tutkimus*. Porvoo: WSOY, 1926.
Salusjärvi, Aleksis ja Emmi Jäkkö (toim.), *Sankaritarinoita pojille (ja kaikille muille).* Helsinki: Into Kustannus, 2019.
Samir, K. C., “Population: How many people will live in Africa in 2100?” The Population

Division of the Department of Economic and Social Affairs of the United Nations, Wittgenstein Center, 2015 <http://www.wittgensteincentre.org/en/news/archive/2015.htm>.
Sariola, Esa, *Luota minuun*. Helsinki: Otava, 1994.
Searle, John, “Minds, Brains, and Programs”. *The Behavioral and Brain Sciences*, Vol. 3. Cambridge: Cambridge University Press, 1980.
---, *Speech Acts – An Essay in the Philosophy of Language*. Cambridge: Cambridge University Press, 1969.
Shiller, Robert J., “Challenging the crowd in whispers, not shouts”. *The New York Times* 1.11.2018.
Silvennoinen, Oula, Aapo Roselius ja Marko Tikka, *Suomalaiset fasistit – Mustan sarastuksen airuet*. Helsinki: WSOY, 2016.
Sokal, Alan, “A physicist experiments with cultural studies”. *Lingua Franca*, 1996, May/June, pp. 62–64.
---, “Transgressing the boundaries – Toward a transformative hermeneutics of quantum gravity”. *Social Text*, 1996, 46/47, pp. 217–252.
Sokal, Alan and Jean Bricmont, *Impostures intellectuelles.* Paris: Odile Jacob, 1997.
Solženitsyn, Alexandr, *Vankileirien saaristo 1918–1956: Taiteellisen tutkimuksen kokeilu*. Suom. Esa Adrian, alkut. *Arhipelag Gulag*, 1973. Tukholma: Wahlström & Widstrand, 1974.
Stegmüller, Wolfgang, *Hauptströmungen der Gegenwartsphilosophie,* I Band. 5. Auflage. Stuttgart: Körner, 1975.
Steinbock, Dan, *Narsismin fasismi – Vapautus eko- ja urbaanifasismin kourissa.* Jyväskylä: Gummerus, 1981.
Strömbäck, Jesper, *Makt och medier – Om samspelet mellan medborgarna, medierna och de politiska makthavarna.* Lund: Studentlitteratur, 2000.
Sue, Derald Wing, *Microaggressions in Everyday Life – Race, Gender and Sexual Orientation*. Hoboken, NJ: John Wiley & Sons, 2010.
Sumanen, Pauli, *Valhe, emävalhe, naisen euro on 80 senttiä – Tutkimus palkkatasa-arvosta*. Helsinki: Multiprint, 2009.
Tainio, Liisa ja Tiina Teräs, *Sukupuolijäsennys perusopetuksen oppikirjoissa*. Opetushallituksen raportit ja selvitykset 2010:8. Helsinki: Opetushallitus, 2010.
Tamminen, Tapio, *Kansankodin pimeämpi puoli*. Jyväskylä: Atena, 2015.
---, *Pahan viehätys – Natsismin ja terrorin lähteillä*. Helsinki: Otava, 2014.
Tervonen, Miika, ”Historiankirjoitus ja myytti yhden kulttuurin Suomesta”. Teoksessa: Pirjo Markkola et al. (toim.), *Kotiseutu ja kansakunta – Miten suomalaista historiaa on rakennettu*, s. 137–162 . Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, 2014.
Timosaari, Niina, *Edvard Westermarck – Totuuden etsijä*. Helsinki: Gaudeamus, 2017.
Torkki, Juhana, *Puhevalta – Kuinka kuulijat vakuutetaan?* Helsinki: Otava, 2006.
---, *Tarinan valta – Kertomus luolamiehen paluusta*. Helsinki: Otava, 2014.
Valkonen, Martti, *Journalismin salat, osa 1 – Sananvapaus kauppatavarana*. Helsinki: M. Valkonen, 2002.
---, *Journalismin salat, osa 2 – Ideologia korvaa tiedon*. Helsinki: M. Valkonen, 2003.
Vihavainen, Timo, *Länsimaiden tuho*. Helsinki: Otava, 2009.

Viren, Matti, *Maahanmuutto – Talouden ongelma vai ongelmien ratkaisu*. Helsinki: Suomen Perusta, 2017.

Virilio, Paul, *Katoamisen estetiikka*. Suom. Mika Määttänen, alkut. *Esthétique de la disparition*, 1980. Helsinki: Gaudeamus, 1994.

Vonnegut, Kurt, "Harrison Bergeron". In: K. Vonnegut, *Welcome to the Monkey House*. New York, NY: Delacorte Press, 1968.

Wahlroos, Björn, *Markkinat ja demokratia – Loppu enemmistön tyrannialle*. Suom. Matti Kinnunen. Helsinki: Otava, 2012.

Westinen, Jussi et al., ”Koulutusalan yhteys yliopisto-opiskelijoiden poliittiseen orientaatioon”. *Politiikka* 58:1, 2016, s. 7–26.

Wiberg, Matti ja Kalevi Koukkunen, *Politiikan sanakirja – Inhorealistin versio*. Helsinki: Siltala, 2011.

Wittgenstein, Ludwig, *Tractatus Logico-Philosophicus eli Loogis-filosofinen tutkielma*. Suom. Heikki Nyman, saatesanat G. H. von Wright, alkut. *Logisch-Philosophische Abhandlung*, 1918. Helsinki: WSOY, 1984.

Zimbardo, Philip, *The Stanford Prison Experiment – A Simulation Study of the Psychology of Imprisonment Conducted August 1971 at Stanford University*. Stanford, CA: Philip G. Zimbardo, Inc., 1972.

Žižek, Slavoj, *Uusi Luokkataistelu – Terrorismin ja pakolaisuuden todelliset syyt*. Suom. Miika Luoto, alkut. *Der neue Klassenkampf –Die wahren Gründe für Flucht und Terror*, 2015. Helsinki: Into Kustannus, 2017.

Lehdet

Lähteinä on käytetty luettelossa mainittujen julkaisujen sähköisiä tai paperiversioita. Viitatuista jutuista on mainittu julkaisun, jutun otsikon ja ensimmäisen julkaisuajankohdan lisäksi yleensä myös kirjoittaja tai kirjoittajat, mikäli ne on mainittu lähteen sivuilla. Alkuperäislähteinä käytetyt tieteelliset artikkelit on mainittu tämän tutkimuksen kirjallisuusluettelossa, kun taas tieteellisissä aikakauslehdissä ilmestyneisiin tiedeuutisiin on viitattu samaan tapaan kuin lehtijuttuihin yleensä. Lehtien luettelossa mainittujen medioiden verkkosivuilla julkaistua aineistoa on voitu muokata viittausajankohdan jälkeen.

Aamulehti <https://www.aamulehti.fi/>.
Aku Ankka <https://www.akuankka.fi/>.
Areo Magazine <https://areomagazine.com/>.
Asialehti <http://asialehti.net>.
Behavior and Brain Sciences <https://www.cambridge.org/core/journals/behavioral-and-brain-sciences/>.
Breitbart <https://www.breitbart.com/>.
Daily Mail < https://www.dailymail.co.uk/>.
Daily Telegraph <https://www.telegraph.co.uk/>.
Daily Wire <https://www.dailywire.com/>.
Demokraatti <https://demokraatti.fi/>.
Econ Journal Watch <https://econjwatch.org/>.
Elokuvauutiset < https://elokuvauutiset.fi/>.
Frankfurter Allgemeine Zeitung <https://www.faz.net/aktuell/>.
Fria Tider <http://www.friatider.se/>.
The Harvard Crimson <https://www.thecrimson.com/>.
Helsingin Sanomat <https://www.hs.fi/>.
Helsingin Uutiset <https://www.helsinginuutiset.fi/>.
Iisalmen Sanomat <https://www.savonsanomat.fi/iisalmensanomat/>.
Iltalehti <https://www.iltalehti.fi/>.
Ilta-Sanomat <https://www.is.fi/>.
Journalisti <https://www.journalisti.fi/>.
Kansan Uutiset <https://www.kansanuutiset.fi/>.
Karjalainen <https://www.karjalainen.fi/>.
Kepa-lehti <https://www.maailmankuvalehti.fi/>.
Kipinä-lehti
Kirjastolehti <http://kirjastolehti.fi/>.
Kodin Kuvalehti <https://www.kodinkuvalehti.fi/>.
Long Play <https://www.kodinkuvalehti.fi/>.
Maaseudun Tulevaisuus <https://www.maaseuduntulevaisuus.fi/>.
Magneettimedia <https://www.magneettimedia.com/>.
Markkinointi ja mainonta <https://www.marmai.fi/>.
Me naiset <https://www.menaiset.fi>.

MV-lehti <https://mvlehti.net/>.
Nature <https://www.nature.com/>.
Nature Human Behaviour <https://www.nature.com/nathumbehav/>.
The New York Times <https://www.nytimes.com/>.
Niin & Näin <http://www.netn.fi/>.
Nykypäivän Verkkouutiset <https://www.verkkouutiset.fi/>.
Nykysuomi <https://www.nykysuomi.com/>.
Perussuomalainen <https://www.suomenuutiset.fi/lehtiarkisto/>.
Politiikasta <https://politiikasta.fi/>.
Quillette <https://quillette.com/>.
Sarastus <https://sarastuslehti.com/>.
Savon Sanomat <https://www.savonsanomat.fi/>.
Science <https://www.sciencemag.org/>.
Science Alert <https://www.sciencealert.com/>.
Sexuality & Culture An Interrdiciplinary Quarterly <https://link.springer.com/journal/12119>.
Sosiaalipsykologi
Der Spiegel <https://www.spiegel.de/>.
Suomen Uutiset <https://www.suomenuutiset.fi/>.
Tammenlastuja <https://skr.fi/julkaisut/tammenlastuja>.
Tekniikan Maailma <https://tekniikanmaailma.fi/>.
Tieteessä tapahtuu <https://www.tieteessatapahtuu.fi/>.
Tietokone <https://www.tivi.fi/tietokone_link/>.
Tietoviikko <https://www.tivi.fi/tietokone_link/>.
Time <https://time.com/>.
Turkulainen <https://www.turkulainen.fi/>.
Turun Sanomat <https://www.ts.fi/>.
Uusi Suomi <https://www.uusisuomi.fi/>.
Uutismaailma <http://uutismaailma.com/>.
Vice News <https://news.vice.com/en_us>.
Vihreä Lanka <https://www.vihrealanka.fi/>.
Überuutiset [sensuroitu verkosta].
The Wall Street Journal <https://www.wsj.com/>.
Wirtschaftswoche <https://www.wiwo.de/>.

Blogit

Luettelossa on mainittu lähteinä käytettyjen blogien verkko-osoitteet. Kirjoituksiin on viitattu mainitsemalla kirjoittajan ja otsakkeen lisäksi alkuperäinen julkaisupäivämäärä, jonka perusteella postaukset löytyvät blogien verkkosivuilta. Tässä tutkimuksessa ei ole toistettu blogikirjoitusten url-koodeja niiden teknisyyden ja pituuden vuoksi. On huomattava, että blogien kirjoittajat, julkaisijat tai ylläpito ovat voineet muokata tai poistaa julkaisuja niiden ilmestymisen jälkeen.

Eskola, Heikki, <http://www.capricaseven.com/>.
Halla-aho, Jussi, *Scripta* <http://www.halla-aho.com/scripta/>.
Hankamäki, Jukka, [Blogspot] <http:// http://jukkahankamaki.blogspot.com/>.
---, [Uusi Suomi] <https://puheenvuoro.uusisuomi.fi/hankamaki/>.
Kaarisade, Keijo, <https://kaarisade.home.blog/>.
Kemppinen, Jukka, <http://kemppinen.blogspot.com/>.
Mäkinen, Pentti, <https://www.esavo.fi/blogit>.
Naakka, Janne, <http://www.naag.fi/fi/>.
Professorin ajatuksia, <http://professorinajatuksia.blogspot.com/>.
Sanger, Larry, <https://larrysanger.org/>.
Soini, Timo, <http://timosoini.fi/category/ploki/>.
Teivainen, Teivo, <https://teivo.net/>.
Vihavainen, Timo, <https://timo-vihavainen.blogspot.fi/>.
YleWatch-blogi <http://ylewatch.blogspot.com/>.

Muut verkkosivut

Luettelossa on mainittu lähteinä käytetyt verkkosivut. Joukossa ovat radio- ja televisiokanavien, yliopistojen, yhdistysten, järjestöjen ja yksityishenkilöiden Internet-sivustot, pois lukien jo edellä mainittujen tiedotusvälineiden ja blogien verkkosivut. Sosiaalisen median Internet-palveluissa olevia Facebook-, Twitter- ja muita tilejä ei ole listattu erikseen niiden käyttäjien mukaan, vaan niiden haltijat on mainittu viittausten yhteydessä.

Academic Rigths Watch <http://academicrightswatch.se/>.
Aikakauslehtien Päätoimittajat <https://www.apyfame.fi/>.
AlfaTV <http://alfatv.fi/>.
American College of Pediatricians <https://www.acpeds.org/>.
Cambridge University Press <https://www.cambridge.org/>.
Chatham House <https://www.chathamhouse.org/>.
C-Span <https://www.c-span.org/>.
Eduskunnan oikeusasiamies <https://www.oikeusasiamies.fi/>.
Eduskunta <https://www.eduskunta.fi/>.

Espoon Vihreät <http://www.espoonvihreat.fi/>.
Europol <https://www.europol.europa.eu/>.
Facebook <https://fi-fi.facebook.com/>.
Faktabaari <https://faktabaari.fi/>.
Fazer <https://www.fazer.fi/>.
Gateston Institute <https://fi.gatestoneinstitute.org/>.
The Globalist <https://www.theglobalist.com/>.
Hankamäki, Jukka <http://www.hankamaki.fi/>.
---, <http://www.hankamaki.pro/>.
Harvard University <http://www.harvard.edu/>.
Helsingin yliopisto <https://www.helsinki.fi/>.
Hikipedia <https://hikipedia.info/>.
Hokkanen, Teemu <https://teemuhokkanen.fi/>.
Hommaforum <https://cms.hommaforum.org/>.
Ihmisten kirjo <https://www.ihmistenkirjo.net/>.
Julkaisufoorumi <https://www.tsv.fi/julkaisufoorumi/>.
Julkisen sanan neuvosto <https://www.jsn.fi/>.
Kansallinen Vastarinta <https://www.vastarinta.com/>.
Karkotetut <http://www.karkotetut.com>.
Kirjastot.fi <https://www.kirjastot.fi/>.
Koneen Säätiö <https://koneensaatio.fi/>.
Levinkin Tarkastus Oy [Media Audit Finland Oy] <http://mediaauditfinland.fi/>.
Liberalismiwiki <http://liberalismi.net/wiki/>.
Mackinack Center for Public Policy <https://www. mackinac.org >.
Middle East Forum <https://www.meforum.org/>.
MTV3 <https://www.mtv.fi/>.
Murkut.org <https://www.murkut.org/>.
Musta orkidea <https://mustaorkidea.blogspot.com/>.
MustRead <https://www.mustread.fi/>.
Nelonen <https://www.nelonen.fi/>.
Oikeuskanslerinvirasto <https://www.okv.fi/>.
Oikeusministeriön säädöskokoelma <https://www.finlex.fi/fi/>.
Oikeusministeriön vaalitulospalvelu <http://vaalit.fi/vaalien-tulos-ja-tietopalvelu/>.
Paikallislehtien Päätoimittajayhdistys <https://www.ppyry.net/>
Perussuomalaiset <https://www.perussuomalaiset.fi/>.
Pew Research Center <http://www.pewinternet.org/>.
The Population Division of the Department of Economic and Social Affairs of the United Nations, Wittgenstein Center <http://www.wittgensteincentre.org/>.
Päivän Byrokraatti <http://www. http://paivanbyrokraatti.com/>.
Päätoimittajien yhdistys <http://www.paatoimittajat.fi/>.
Radio Times <https://www.radiotimes.com/>.
Rajala, Panu <https://www.panurajala.fi/>.
The Research Gate <https://www.researchgate.net/>.
Sisäministeriö <https://intermin.fi/>.
Stanford Encyclopedia of Philosophy <https://plato.stanford.edu/>.

Suomen Akatemia <https://www.aka.fi/>.
Suomen freelance-journalistit <http://www.freet.fi/>.
Suomen Journalistiliitto <https://journalistiliitto.fi/>.
Suomen Kulttuurirahasto <https://skr.fi/>.
Suomen Perusta <https://www.suomenperusta.fi/>.
Suomen Tietotoimisto <https://stt.fi/>.
Suomi24.fi <https://www.suomi24.fi/>.
Takku.net <https://takku.net/>.
Tampereen yliopisto <https://www.tuni.fi/>.
Toimittajaliitto < https://toimittajaliitto.com/>.
Tieteellisten Seurain Valtuuskunta <https://www.tsv.fi/>.
Tieteessä tapahtuu <https://www.tieteessatapahtuu.fi/>.
Tilastokeskuksen Internet-sivut <http://www.tilastokeskus.fi/>.
Turun yliopisto <https://www.utu.fi/>.
Twitter <https://twitter.com/>.
University of California Santa Cruz <https://www.ucsc.edu/>.
Urkki.net [sensuroitu] <https://urkki.net/>.
Valkoinen orkidea <https://orkideavalkoinen.blogspot.com/>.
Valtiovarainministeriö <https://vm.fi/.
Varisverkosto <https://varisverkosto.com/mika-varis/>.
Vastuullista journalismia <https://vastuullistajournalismia.fi/>.
Verohallinto <https://www.vero.fi/>.
Virginia University <https://rotunda.upress.virginia.edu/>.
VK <https://vk.com/>.
The Voice <https://www.voice.fi/>.
Wikipedia <https://www.wikipedia.org/>.
Yaşa, Anter, <https://www.anteryasa.fi/>.
Yhdysvaltain ulkoministeriö <https://www.state.gov/>.
Yleisradio <https://yle.fi/>.
Yleisradion nuorisovaalikone 2019 <https://vaalibotti.yle.fi/>.
Ylilauta <https://ylilauta.org/>.
Åbo Akademi <https://www.abo.fi/>.

Elokuvat

Das Experiment. Ohj. Oliver Hirschbiegel. Fanes Film, 2001.
The Experiment. Ohj. Paul T. Scheuring. Allienace Cinema, 2010.
Full Metal Jacket. Ohj. Stanley Kubrick. Warner Bros., 1987.
Hyvät pahat ja rumat. Ohj. Sergio Leone, alkut. *The Good, the Bad and the Ugly*. United Artists, 1966.
Kiimaiset poliisit. Ohj. Jouko Turkka. Yleisradio TV2, 1993.
The Stanford Prison Experiment. Ohj. Kyle Patrick Alvarez. Adelstein Productions, 2015.
Taru sormusten herrasta 1–3. Ohj. Peter Jackson, alkut. *The Lord of the Rings 1–3*. New Line Cinema, 2001–2003.

TV-ohjelmat

16 and Pregnant, Viacom Media Networks, Music Television, 2009–2014.
Alastomat selviytyjät [*Naked and Afraid*], Renegade 83, Discovery Channel, 5, 2013–.
Alastomat treffit [*Undressed*], Music Television, Frii, 1999–2002.
Autojen ensiapu [*Car S.O.S.*], National Geographic, Fox, Nelonen, 2013–.
Big Brother Suomi [*Big Brother*], MTV3, Sub 2005–2014, Nelonen 2019–.
Ehdonalaisvangit koirankouluttajina [*Pit Bulls and Parolees*], Discovery Channel, Frii, 2009–.
Ensitreffit alttarilla [*Married at First Sight*, *Gift Ved Første Blik*], MTV3, AVA, 2014–.
Eurooppa ylhäältä päin [*Europe from Above*], National Geographic Channel, Nelonen, 2019.
Hengenvaarallisesti lihava [*My 600-lb Life*], Discovery Channel, TLC, 2012–.
Isoveli valvoo [*United States of Paranoia*], Discovery Channel, Kutonen, 2016.
Kaarakaksikko [*Wheeler Dealers*], Discovery Studios, Discovery Channel, Kutonen, Nelonen, Jim, 2003–.
Kiehtova maailma [*Great British Railway Journeys*], BBC2, Yleisradio, TV1, 2010–.
Lentoturmatutkinta [*Air Crash Investigations*], Cineflix, National Geographic Channel, Fox, 2003–.
Liian lihava sukupuolen korjaukseen [*Too Fat to Transition*], Discovery Channel, TLC, 2016.
Maailmanlopun odottajat [*Doomsday Preppers*], National Geographic Channel, 2012–2013.
Nasan salaiset kansiot [*Nasa's Unexplained Files*], Discovery Channel, 2012–.
Natsien jättiläismäiset rakennusurakat [*Nazi Megastructures*], National Geographic Channel, 2013–.
Salaliittoteoriat Jesse Venturan johdolla [*Conspiracy Theory with Jesse Ventura*], Nelonen, 2009–2012.
Teen Mom, Music Television, 2009–.
Teiniäidit, Yleisradio TV2, 2012–2014.

Äänitteet

Aitolahti, Martina ja Marika Fingeroos, ”Salarakas”. Albumilla *Salarakkaat*. Edel Records, 2005.
Hassisen Kone, ”Jurot nuorisojulkkikset”. Albumilla *Rumat sävelet*. Poko Records, 1981.

Suomen Perustan julkaisuja

Pasi Holm, Janne Huovari ja Markus Lahtinen, *Miten euroalue kehittyy?* (2013)
Simo Grönroos (toim.), *Euro vai ei? – Eurokriisi ja Suomen vaihtoehdot* (2013)
Simo Grönroos (toim.), *Kunnat kuntoon! – Puheenvuoroja kuntien ongelmista ja mahdollisuuksista* (2014)
Sampo Terho, *Kohti parempaa Eurooppaa* (2014)
Heikki Koskenkylä, *Suomen talous ja talouspolitiikan linja – Miten Suomi saadaan uudelleen nousuun?* (2014)
Ilmari Rostila, *Vapaaehtoinen ruotsi on hyvinvointietu – Suomenkielisten näkökulma kielipolitiikkaan* (2014)
Arto Luukkanen ja Simo Grönroos, *Venäjä: uhka vai mahdollisuus? – Avointa keskustelua Suomen Venäjä-suhteesta* (2014)
Simon Elo, *Kansankodin kuolinvuoteella – Ruotsalainen hyvinvointivaltio ja maahanmuutto* (2015)
Joona Räsänen, *Liberaalin dilemma – Monikulttuurisuus ja vapaa yhteiskunta* (2015)
Samuli Salminen*, Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous – Osa 1: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot* (2015)
Marko Hamilo, *Punavihreä kupla – Perussuomalaiset ja media* (2015)
Simon Elo, Arto Luukkanen ja Simo Grönroos, *Siirtolaiskriisi – Puheenvuoroja muuttoliikkeen syistä ja seurauksista* (2015)
Heikki Koskenkylä, *Euroopan talous- ja rahaliiton tulevaisuus – Onko Euro pelastettavissa? EMU:n kehittämisehdotusten arviointia ja Suomen linja* (2016)
Aleksi Hernesniemi, *Turvallisuus uhattuna – Maahanmuutto, turvallisuustilanne ja kansalaispartiot* (2016)
Riikka Purra, *Kansainvälinen pakolaisinstituutio ja valtioiden mahdollisuudet – Imagon suojelusta rajojen suojeluun* (2016)
Simo Grönroos (toim.), *Epäneutraali sukupuolikirja – Puheenvuoroja sukupuolikysymyksistä* (2016)
Sakari Linden, *Integraatio vastatuulessa – Kuinka Brexit ja Trump-ilmiö haastavat globalisaation ja federalismin* (2016)
Matias Turkkila, Arto Luukkanen ja Simo Grönroos (toim.), *ME – ajatuksia perussuomalaisuudesta* (2016)
Matti Viren, *Maahanmuutto – Talouden ongelma vai ongelmien ratkaisu?* (2017)
Simo Grönroos*, Mitä maahanmuutto maksaa? – Katsaus maahanmuuton julkisen talouden vaikutuksiin* (2017)
Matti Hukari, *Tuleeko Amerikasta jälleen suuri? Mitä Donald Trump on saanut aikaan ensimmäisenä vuotenaan Yhdysvaltojen presidenttinä* (2018)
Simo Grönroos ja Marko Hamilo, *Maahanmuutto – Kriitikon käsikirja* (2018)
Riikka Purra, *Syteen tai soteen – Sosiaali- ja terveydenhuollon uudistusesityksen kritiikki* (2018)
Simo Grönroos (toim.), *Veroja, velkaa ja kaverikapitalismia – Näkökulmia Suomen talouden ongelmista ja mahdollisuuksista* (2018)
Samuli Salminen, *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee? – Ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinta, työmarkkinat ja julkinen talous* (2018)
Simo Grönroos, *Loppu halpatyövoiman maahantuonnille* (2019)
Simo Grönroos, *Humanitaarisen auttamisen reformi* (2019)
Samuli Salminen, *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous – Osa 2: Elinkaarivaikutukset* (2019)
Marko Hamilo ja Simo Grönroos, *Ympäristörealistin käsikirja* (2019)
Samuli Salminen, *Maahanmuuttajien saamat toimeentulotuet – Tilastoraportti maahanmuuttajille maksetuista tuista verrattuna kantaväestöön* (2020)
Jukka Hankamäki, *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* (2020)